

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mile High

LIZ TOMFORDE

WINYI TYSERIESBOO
ONE

Mile High

LIZ TIM FİRDE

Copyright © 2022 by Liz Tomforde

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Web sitemi ziyaret edin: www.liztomforde.com

MILE HIGH

Kurgu: [Erica Russikoff](#)

Kapak Tasarımı: [Ever After Kapak Tasarımı](#)

Kapak Fotoğrafçısı: [Zack Zerbe](#)

Kapak Modeli: [Alex Dominguez](#)

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı Oynatma Listesi

1. [Zanders](#)
2. [Stevie](#)
3. [Stevie](#)
4. [Zanders](#)
5. [Zanders](#)
6. [Stevie](#)
7. [Stevie](#)
8. [Zanders](#)
9. [Zanders](#)
10. [Stevie](#)
11. [Zanders](#)
12. [Stevie](#)
13. [Stevie](#)
14. [Zanders](#)
15. [Stevie](#)
16. [Stevie](#)
17. [Zanders](#)
18. [Stevie](#)
19. [Stevie](#)
20. [Zanders](#)
21. [Stevie](#)
22. [Zanders](#)
23. [Zanders](#)
24. [Stevie](#)
25. [Zanders](#)
26. [Zanders](#)
27. [Stevie](#)
28. [Zanders](#)
29. [Stevie](#)
30. [Zanders](#)
31. [Stevie](#)
32. [Stevie](#)
33. [Stevie](#)
34. [Zanders](#)
35. [Stevie](#)
36. [Zanders](#)

37. [Stevie](#)
38. [Stevie](#)
39. [Zanders](#)
40. [Stevie](#)
41. [Zanders](#)
42. [Stevie](#)
43. [Stevie](#)
44. [Zanders](#)
45. [Stevie](#)
46. [Zanders](#)
47. [Stevie](#)
48. [Zanders](#)
49. [Stevie](#)
50. [Zanders](#)
51. [Stevie](#)
52. [Zanders](#)
53. [Stevie](#)
54. [Zanders](#)
55. [Stevie](#)
56. [Zanders](#)

[Sonsöz](#)

[Liz Tomforde'dan daha
fazlası Yazar Hakkında
Teşekkür](#)

Anneme-
Tanıdığım en sevgi dolu kadın olduğun
için. Keşke her kız senin gibi bir anneye
sahip olabilse.

İÇERİK UYARISI

Ruh sağlığınız önemlidir. İçerik uyarıları için [buraya tıklayınız](#).

OYUN LİSTESİ

1. **Planez** - Jeremih feat. J. Cole
2. **İthal** - Jessie Reyes & 6LACK
3. **Yüzmek** - Chase Atlantic
4. **Anladınız** - VEDO
5. **Feels** - Kehlani
6. **Birinci Sınıf** - Jack Harlow
7. **Güvenlik ağı** - Ariana Grande feat. Ty Dolla \$ign
8. **Seni Seviyorum** - NIKI
9. **Aşk Yalanları** - Khalid & Normani
10. **Close** - Nick Jonas feat. Tove Lo
11. **Every Kind of Way** - H.E.R.
12. **One In A Million** - Ne-Yo
13. **Saatler ve Saatler** - Muni Long
14. **Karanlıkta Sohbetler** - John Legend
15. **Takımyıldızlar** - Jade LeMac
16. **Yine de seni seviyorum** - John K
17. **Tıp** - James Arthur
18. **Beni Sevdiğini Söyle** - Jessie Ware
19. **Yarım Adam** - Dean Lewis
20. **Bu Şehir** - Sam Fischer
21. **Hep Sen Oldun** - Jessie Murph
22. **Get You the Moon** - Kina feat. Snøw
23. **Zor Yer** - H.E.R.
24. **Best Part** - Daniel Caesar feat. H.E.R.

Spotify'da dinleyin
Apple Music'te
dinleyin

ZANDERS

"I deplasman oyunlarını seviyorum."

"Yol oyunlarından nefret ediyorum." Maddison, yeni aldığım Mercedes Benz G-Wagon'un arkasından bavulunu çıkardı.

Takım elbisesinin ceketini silkiyor.

"Tam da benim onları bu kadar çok sevmemin sebebi yüzünden onlardan nefret ediyorsun." Arabamı kilitliyorum, anahtarlarımı çantama atıyorum ve Chicago'nun berrak sonbahar havası ciğerlerime dolarken derin bir nefes alıyorum. Hokey sezonunu seviyorum ve bu hafta hokey sezonunun başlangıcı.

"Neden, çünkü gittiğimiz her şehirde seni görmek için sıraya girmiş kızlar var? Oysa benim görmek istediğim tek kadın Chicago'da kızım ve yeni doğan oğlumla birlikte olan karım."

"Aynen öyle." O'Hare International'daki özel havaalanı girişine girerken Maddison'ın omzunu sıvazlıyorum.

Piste çıkmadan önce güvenliğe kimliklerimizi gösteriyoruz. "Yeni bir uçak mı aldık?" Kuyruğunda takımımızın logosu olan yeni uçağa başımı eğerek duruyorum.

Maddison dalgın bir şekilde telefonuna bakarak, "Öyle görünüyor," diye ekliyor.

"Logan nasıl?" Şu anda mesajlaştığını bildiğim karısına atıfta bulunarak soruyorum. Ona kafayı takmış durumda. Ona hiç mesaj atmıyor.

"O bir baş belası, dostum." Maddison'ın sesinden gurur damlıyor. "MJ sadece bir haftalık ve onun programını çok iyi biliyor."

Hiç şaşırmadım. Maddison'ın eşi Logan en yakın arkadaşlarımdan biri ve muhtemelen tanıdığım en becerikli insan. Çocukları olan tek arkadaşım onlar ama dört kişilik aileleri benim geniş ailem haline geldi. Kızları bana Zee Amca diyor ve ben de aramızda kan bağı olmamasına rağmen çocuklarına yeğenlerim ve yeğenlerim olarak hitap ediyorum. Babaları benim en iyi arkadaşım ve bu noktada neredeyse kardeşim.

Ki bu her zaman böyle değildi.

Eli Maddison, biz büyürken bir zamanlar en nefret ettiğim rakibimdi. İkimiz de Indiana'da büyümüştük ve iki farklı takımda seyahat hokeyi oynuyorduk. İsteddiği her şeye sahip olan altın çocuktuk ve bu beni çok kızdırıyordu. Onun hayatı mükemmeldi. Onun ailesi mükemmeldi, benimki ise hiç değildi.

Sonra ben Ohio State'te oynarken o Minnesota Üniversitesi'nde oynamaya başladı ve çocukluk rekabetimiz beş yıl süren hararetli bir üniversite hokeyine dönüştü. O sırada ailevi sorunlarım vardı ve tüm öfkemi buzda çıkardım. Üniversite yıllarımızın başlarında onu kirli bir vuruşla panolara fırlattığımda Maddison benim pisliğimin alıcısı oldu. Bileğini, onu ikinci sezonundan ve ardından NHL seçmelerinden çekecek kadar mahvettim.

İroniktir ki ben de ikinci sınıfta kaldığım birkaç ders yüzünden sınıfta kalmak zorunda kaldım.

Bunun için benden nefret ediyordu ve ben de kendimden bir sürü başka nedenden dolayı nefret ediyordum.

Sonra terapiye gitmeye başladım. Dini olarak. Kendi pisliğim üzerinde çalıştım ve son senemize geldiğimizde Maddison ve ben çok iyi arkadaşlık. Hâlâ farklı takımlarda oynuyorduk ama birbirimize saygı duyuyorduk ve ruh sağlığı mücadelelerimizde ortak bir zemin bulmuştuk. O anksiyete ve panik atakla boğuşuyordu, ben ise o kadar çok öfkeyle boğuşuyordum ki bu öfke beni tüketip gerçeklerden kopararak panik atağa neden oluyordu.

Ve kaderin cilvesine bakın ki Eli Maddison ve ben Chicago'da aynı takımda, Raptors'ta profesyonel hokey oynuyoruz. Bu sezon yedinci profesyonel yılımın başlangıcı ve başka bir yerde oynamayı hayal bile edemezdik.

Bu yüzden sezon sonunda kontratım bittiğinde yeniden sözleşme imzalayacağımdan emin olmalıyım.

"Scott, yeni bir uçak mı aldık?" Önümüzde yürüyen ekip yöneticilerimizden birine soruyorum.

"Evet," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Tüm Chicago profesyonel takımları yaptı. Yeni charter şirketi. Yeni uçak. Şehirle büyük bir anlaşma imzalamışlar."

"Yeni uçak. Yeni koltuklar... Yeni uçuş görevlileri," diye ekliyorum imalı bir şekilde.

Maddison, "Her zaman yeni uçuş görevlilerimiz olurdu," diye ekliyor. "Ve hepsi seninle yatmaya çalışırdı."

Kendimi beğenmiş bir şekilde omuz silkiyorum. Haksız değil ve ben de utanmıyorum. Ama benim için çalışan kadınlarla yatmam. İşler karışır ve ben karışmasını istemem.

"Yeni olan bir diğer şey de bu," diye bağıyor takım menajerimiz. "Tüm sezon boyunca aynı uçuş ekibi. Aynı pilotlar ve aynı uçuş görevlileri. Artık uçağımıza binip inen ve sizden imza isteyen rastgele ekip üyeleri yok."

"Ya da pantolonuna girmeyi istemek." Maddison bana sert bir bakış fırlattı. "Ben aldırmadım."

Telefonum takım elbisemin cebinde çınlıyor. Çıkardığımda Instagram DM'lerimde beni bekleyen iki yeni mesaj buluyorum.

Maç programını gördüm. Gördüğüm kadarıyla bu gece şehirdeymişsin. Ben boşum, sen de olsan iyi olur!

Bu gece benim şehrimdesin. Seni görmek istiyorum! Buna değmesini sağlayacağım.

Notlar uygulamama girip "DENVER" başlıklı notu buluyorum ve bu kadınların kim olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Görünüşe göre, Carrie harika bir göğüsle harika bir yatıyordu ve Ashley cehennem gibi bir oral seks yaptı.

Gecemin beni nereye götürmesini istediğimi seçmek zor olacak. Bir de dışarı çıkıp Denver kadromu yeni üyelerle genişletip genişletemeyeceğimi görme seçeneği var.

"Bu gece dışarı çıkıyor muyuz?" Merdivenlerden yeni uçağımıza çıkarken en iyi arkadaşıma soruyorum.

"Üniversiteden bir arkadaşım ile yemek yiyeceğim. Eski takım arkadaşım Denver'da yaşıyor."

"Ah kahretsin, bu doğru. Sonra bir şeyler içelim."

"Erken yatacağım."

"Her zaman erken yatıyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Tek yapmak istediğin otel odanda takılmak ve karını aramak. Benimle dışarı çıktığın tek zaman Logan'ın seni zorladığı zamanlar."

"Bir haftalık bir oğlum var, bu yüzden bu gece dışarı çıkmayacağımı garanti edebilirim. Biraz uyumam lazım."

"Küçük MJ nasıl?" Scott merdivenlerin başında sorar.

"En tatlı küçük bok." Maddison telefonunu çıkarıp bir hafta boyunca bana gönderdiği sayısız fotoğrafı gösteriyor. "Şimdiden Ella'nın yeni doğmuş halinden on kat daha soğukkanlı."

Önlerinden geçerek yeni uçağımıza giriyorum ve ne kadar muhteşem olduğunu görünce şaşıyorum. Özel halısı, koltukları ve her yere yapıştırılmış takım logomuzla tamamen yepyeni.

Koçların ve personelin oturduğu uçağın ön yarısını atlayarak, Maddison'la benim yıllardır, o Kaptan, ben de Yedek Kaptan olduğumdan beri oturduğumuz çıkış sırasına doğru ilerliyorum. Uçakta oturduğumuz yer de dahil olmak üzere bu takımın her yönünü biz yönetiyoruz.

Kıdemliler çıkış sırasına oturur ve takımdaki kıdeminiz düştükçe daha arkaya otursunuz, çaylaklar ise en son sırada oturur.

"Kesinlikle hayır," diyorum hemen, ikinci sınıf defans oyuncumuz Rio'yu koltuğumda otururken buluyorum. "Ayağa kalk."

"Düşünüyordum da," diye başlıyor Rio, şapşal sırtışı tüm yüzünü kaplıyor. "Yeni uçak, belki yeni koltuklar? Belki sen ve Maddison bu yıl çaylaklarla birlikte uçağın arkasında oturmak istersiniz?"

"Siktir, hayır. Ayağa kalk. Bu sezon çaylak olmaman umurumda değil. Yine de sana çaylakmışsın gibi davranacağım."

Kıvırcık saçları koyu yeşil gözlerinin üzerine düşüyor, ama beni test ederken gözlerinin hâlâ keyifle parladığını görebiliyorum. Küçük pislik.

Boston, Massachusetts'ten. Sabrımı test etmeyi seven İtalyan bir ana kuzusu. Ama neredeyse ne zaman o lanet ağzını açsa, sonunda gülüyorum. Oldukça komik biri. Bunu söyleyeceğim.

Maddison arkamdan, "Rio, koltuklarımızdan kalk," diye emrediyor.

"Evet, efendim." Hızla ayağa kalkar, yan koltuktan müzik kutusunu kapar ve ait olduğu yere, uçağın arkasına doğru aceleyle ilerler.

"Neden beni değil de seni dinliyor? Ben senden on kat daha korkutucuyum."

"Belki de yolda olduğumuzda onu dışarı çıkardığın ve ona küçük ekürin gibi davrandığın içindir, oysa ben onun kaptanıyım ve hattı temiz tutuyorum."

Belki de en yakın arkadaşım benimle dışarı çıkarsa, dışarı çıktığımızda yirmi iki yaşında birini yedeğim olarak almak zorunda kalmam.

Kasaba.

Çantamı baş üstü bölmesine atıp pencereye en yakın koltuğa oturuyorum.

"Sikeyim hayır." Maddison ayağa kalkıp bana bakıyor. "Geçen sene pencere kenarındaydın. Bu sezon koridor koltuğundasın."

Hemen yanımdaki koltuğa bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Hareket hastalığım var."

Maddison bir kahkaha krizine girer. "Hayır, gülmüyorsun. Küçük bir sürtük olmayı bırak ve ayağa kalk."

İstemeyerek bir sonraki koltuğa geçiyorum, bu uçaktaki her sırada koridorun her iki tarafında sadece iki koltuk var. Karşıımızdaki sırada uzun süredir gazi olan birkaç kişi daha oturuyor.

Telefonumu çıkararak Denver'daki kızlardan gelen mesajları tekrar okudum ve gecemin nasıl geçmesini istediğimi düşündüm. "Harika bir sevişme mi, akıllara durgunluk veren bir oral seks mi, yoksa yeni biriyle şansını denemek mi istersin?"

Maddison beni tamamen görmezden geliyor.

"Üçü de mi?" Onun yerine ben cevap veriyorum. "Bunu yapabilirim."

Bir mesaj daha geldi. Bu sefer menajerimiz Rich'ten bir grup mesajı.

Rich: *Yarınki maçtan önce Chicago Tribune ile röportaj.*

Çal bakalım. Bize o parayı kazandır.

"Rich mesaj attı," dedim kaptanıma. "Yarın maçtan önce röportaj.

Küçük numaralarımızı yapmamızı istiyor."

"Yeni olan ne?" Maddison iç geçiriyor. "Zee, biliyorsun ki bu konuda sopanın kısa ucu sende. Ne zaman insanların senin sandıkları gibi bir sersem olmadığını anlamalarına hazır olursan, bana haber ver ve bu oyunu bırakalım."

İşte bu yüzden Maddison benim en iyi arkadaşım. Ailesi ve kız kardeşim dışında, medyanın beni lanse ettiği gibi kötü bir adam olmadığımı bilen tek kişi o olabilir. Ancak imajımın avantajları var, bunlardan biri de kadınların kendilerini "sevimsiz kötü çocuk" olarak ilan etmeleri ve zıt kişiliklerimizin ikimize de tonlarca para kazandırması.

"Hayır, hâlâ keyif alıyorum," diyorum ona dürüstçe. "Sezon sonuna kadar sözleşmemi yenilemem gerekiyor, o zamana kadar devam etmeliyiz."

Maddison beş yıl önce Chicago'ya geldiğinden beri, taraftarların ve medyanın bayıldığı bir hikaye yarattık. İkimiz taraftarları koltuklara oturttuğu için organizasyona yüklü miktarda para kazandırıyoruz. Bir zamanlar nefret edilen

rakipler en iyi arkadaşlara ve takım arkadaşlarına dönüştü. Maddison yıllardır üniversitedeki sevgilisiyle evli ve birlikte iki çocukları var. İki farklı kadının çatı katına geldiği gecelerim oluyor. Dışarıdan bakınca daha farklı olamayız. O hokeyin altın çocuğu, ben ise şehrin baş belasıyım. O golleri atar, ben de kadınlarla.

İnsanlar bu boku yiyor. Medya için bunu yapıyoruz ama gerçek şu ki ben insanların düşündüğü gibi bir pislik değilim. Arenadan eve götürdüğüm kadınlardan çok daha fazlasını önemsiyorum. Ama aynı zamanda kendime güveniyorum. Güzel kadınlarla seks yapmayı seviyorum, bu yüzden bunun için özür dilemeyeceğim. Eğer bu beni kötü bir insan yapıyorsa, siktir et. "Kötü adam" olmaktan çok para kazanıyorum.

Telefonumda gezinirken çevremde bir figür görüyorum ama karşımda duranın kim olduğunu görmek için başımı kaldırmıyorum. Yine de görüş alanımdan, kıvrımlı çerçevenin bir kadına ait olduğunu söyleyebilirim ve uçaktaki tek kadın uçuş görevlileridir.

"Sen-" diye başlıyor.

"Evet, ben Evan Zanders," diye sözünü kesiyorum, gözlerimi telefonumun ekranından ayırmadan. "Ve evet, bu da Eli Maddison," diye ekliyorum yorgunlukla. "Üzgünüm, imza yok."

Bu neredeyse her uçuşta olur. Yeni uçuş ekibi profesyonel sporcularla tanıştığı için ağzı sulanır. Bu biraz can sıkıcı ama ikimiz kadar tanınmak da işin bir parçası.

"Aferin sana. Ve imzanı istemiyorum." Ses tonu hiç de etkilenmiş gibi değildi. "Ben de sana çıkış sırası brifingini vermeme hazır mısın diye soracaktım."

Sonunda ona bakıyorum, mavi-yeşil gözleri delici ve sivri. Saçları kestane rengi buklelerle dalgalanıyor, bir türlü ehlileştirilemiyor. Teni açık kahverengi, burnunda ve yanaklarında yumuşak çiller var ama yüz ifadesi benden daha az etkilenmiş olamazdı.

Umurumda olduğundan değil.

Gözlerim vücudunda geziniyor. Dar iş üniforması vücudunun her kıvrımını sarıyor.

"Çıkış sırasında olduğunun farkındasın, değil mi Evan Zanders?" diye soruyor aptalmışım gibi, badem biçimli gözlerini kısarak.

Maddison yanımda kıs kıs gülüyor, ikimiz de daha önce bir kadının benimle böyle küçümseyerek konuştuğunu duymamıştık.

Gözlerim yarıklara dönüşüyor, geri adım atmıyorum, benimle bu şekilde konuştuğu için biraz şok olmuş durumdayım.

Maddison benim yerime "Evet, hazırız," diye cevap veriyor. "Devam edin."

Konuşmasını yaptı, ben de dalıp gittim. Bunu sayamayacağım kadar çok kez duydum, ama sanırım her uçuştan önce bize söylemek zorunda oldukları yasal bir şey.

O konuşurken telefonumda geziniyorum, Instagram akışım yarısı ile çıktığım modeller ve aktrislerle dolu. *Çıkmak* muhtemelen yanlış kelime.

Maddison beni dürttü. "Zee."

"Ne?" Dalgınca cevap veriyorum.

"Sana lanet bir soru sordu, dostum."

Uçuş görevlisi başını kaldırıp bana bakıyor. Gözleri telefonumun ekranında gezinirken yüzünde kızgınlık dolu bir ifade beliriyor; yarı çıplak bir kadın tam karşımda duruyor.

"Acil bir durumda yardım etmeye istekli ve muktedir misiniz?" diye tekrarlıyor.

"Tabii. Bu arada ben bir maden suyu alayım. Ekstra limonlu." Odağım tekrar telefonuma kayıyor.

"Arka sırada kendiniz almanız için bir soğutucu var."

Gözlerim bir kez daha yukarı fırladı. Bu hatunun nesi var? İsim etiketini buldum.

-Ortasında "Stevie" yazan bir çift kanat.

"*Stevie*, onu bana getirmeni gerçekten çok isterim."

"*Evan*, küçük bir tavşan gibi imzanı istediğimi varsaymak yerine güvenlik demom sırasında dikkatini vermeni gerçekten çok isterdim." Küçümseyerek omzuma vurdu. "Ki istemiyorum ve değilim de."

"Bundan emin misin, tatlım?" Koltuğumda öne doğru eğilip ona yaklaşırken kendini beğenmiş gülümsemem yüzümü kaplıyor. "Senin için oldukça değerli bir kuruş olabilir."

"İğrenç." Yüzü tiksintiyle buruşuyor. Uçağın arkasına doğru havalanmadan önce Maddison'a "Dinlediğiniz için teşekkürler," diyor.

Elimde olmadan arkamı dönüp şok içinde onu izliyorum. Yuvarlak kalçaları sallanıyor, uçakta gördüğüm diğer uçuş görevlilerinden daha fazla yer kaplıyor, ama küçük kalem eteği beline kadar iniyor.

"Yani Stevie tam bir sürtük."

Maddison gülerek, "Hayır, sen tam bir pisliksin ve o da sana bunu söyledi," diyor. "Ya Stevie?"

"Evet, bu onun adı. Yaka kartında yazıyordu."

"Daha önce hiç bir uçuş görevlisinin adını bilmedin." Ses tonu suçlamayla doluydu. "Ama belli ki, senin hakkında iki bok verebilir, dostum."

"En azından bir sonraki uçuşta uçaktan inecek."

"Hayır, değil," diye hatırlatıyor Maddison. "Tüm sezon boyunca aynı uçuş ekibi. Scott'ın ne dediğini hatırlıyor musun?"

Siktir, bu doğru. Bütün bir sezon boyunca hiç aynı kızlarla çalışmamıştık.

"Ondan şimdiden hoşlanıyorum, çünkü o senden hoşlanmıyor. Bunu izlemek eğlenceli olacak."

Stevie'nin bakışları benimkileri bulduğunda uçağın arkasına bakmak için arkamı dönüyorum, ikimiz de geri çekilmiyor ya da göz temasını kesmiyoruz. Gözleri muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en ilginç çiftti ve vücudu mükemmel bir şekilde doluydu, tutunacak çok şeyi vardı. Ama ne yazık ki, hoşuma giden güzel dış görünüşü, hoşuma gitmeyen tavırlarıyla lekeleniyor.

Benim için çalıştığını hatırlatmam gerekebilir ama anladığından emin olacağım. Ben bu şekilde önemsizim. Uçağımda olduğu sürece bu küçük etkileşimi hatırlayacağım.

STEVIE

"T "Şapkalı adam tam bir göt."
"Hangisi?" Yeni iş arkadaşım Indy boynunu bükerek koridora bakıyor.

"Şu, çıkış sırasında oturan."

"Eli Maddison? NHL'deki en iyi adam olduğunu duymuştum."

"O değil. Diğeri. Onun yanında oturuyor."

Çıkış sırasını işgal eden iki adam iyi arkadaş gibi görünseler ve muhtemelen içeride pek çok ortak yönleri olsa da, dışarıda birbirlerine zıt kutuplardır.

Evan Zanders'ın saçları siyah ve kafa derisine sıkıca yapışmış durumda, sanki yeni bir kesim yaptırmadan yedi ila on iş gününden fazla duramıyormuş gibi görünüyor. Aynı zamanda Eli Maddison'ın kahverengi saçları dağınık bir şekilde gözlerinin üzerine düşüyor ve muhtemelen berberini en son ne zaman gördüğünü bile söyleyemiyor.

Evan Zanders'ın teni kusursuz bir altın kahverengisi, Eli Maddison'ınki ise daha solgun ve pembe yanaklarla kaplı.

Evan Zanders'ın boynundan altın bir zincir sarkıyor, parmakları modaya uygun altın yüzüklerle süslenmişken Eli Maddison sadece tek bir mücevher takıyor. O da sol yüzük parmağındaki bir yüzük.

Ben bekâr bir kadıyım. Tabii ki bir erkeğin ilk dikkatimi çeken elleri oluyor, özellikle de sol eli.

Kesinlikle ortak olan tek şey, ikisinin de cehennem gibi iyi olmaları ve bunu bildiklerine dair iyi para yatırabilirim.

Indy yine koridora bakıyor. Neyse ki uçağın arka tarafındayız ve herkesin sırtı bize dönük, bu yüzden kimse onun ne kadar açık davrandığını göremiyor.

"Evan Zanders'tan mı bahsediyorsun? Evet, hıyarlığıyla tanınıyor ama umurumuzda mı? Sanki Tanrı biraz daha zaman ayırıp genetik yapısına biraz daha 'seksilik' serpiştirmeye karar vermiş gibi."

"O bir pislik."

"Haklısın," diye onaylıyor Indy. "Onun kıcı da Tanrı'nın kendisi tarafından yontulmuş." Yeni arkadaşına gülmekten kendimi alamıyorum. Birkaç hafta önce birlikte iş eğitimine gittiğimizde tanıştık ve henüz onun hakkında pek bir şey bilmiyorum ama şu ana kadar harika görünüyor. Muhteşem olduğundan bahsetmiyorum bile. Uzun boylu ve ince yapılı, cildi doğal güneş ışıltısına sahip, sarı saçları sırtından aşağıya doğru düzgün bir şekilde uzanıyor. Gözleri sıcak kahverengi ve makyaj yaptığını hiç sanmıyorum, çünkü makyajsız da çok güzel.

o.

Gözlerim üniformasının üzerinde geziniyor, ince bedeninde ne kadar kusursuz durduğunu fark ediyorum. Beyaz yakalı gömleğinin düğmeleri arasında hiç boşluk yok ve kalem eteği de benimki gibi içinde tutmaya çalıştığı her şeyden dolayı kırıışmıyor.

Kendimi hemen mahcup hissederek dar üniformamı düzeltiyorum. Geçen ay birkaç kilo daha zayıfken sipariş etmişim ama kilom hep dalgalandı.

"Bunu ne zamandır yapıyorsun?" Sezonun ilk yolculuğuna çıkabilmek için ekibin geri kalanının uçağa binmesini beklerken Indy'ye soruyorum.

"Ne zamandır uçuş görevlisiyim? Bu benim üçüncü yılım. Ama daha önce hiç bir takım için çalışmadım. Peki ya siz?"

"Bu benim dördüncü yılım ve ikinci takımım. Charlotte dışında bir NBA takımı için uçuyordum ama kardeşim Chicago'da yaşıyor ve bu işi almamda bana yardımcı oldu."

"Yani, daha önce atletlerin etrafında bulundun. Bu senin için yeni bir şey değil.

Dürüst olmak gerekirse biraz şaşkırım."

Sporcuların etrafında bulundum. Biriyle çıktım. Biriyle akraba.

"Evet, yani onlar da senin benim gibi normal insanlar."

"Seni bilmem kızım ama ben yılda milyonlarca dolar kazanmıyorum. Bunda normal bir şey yok."

Kesinlikle buna yakın bir şey kazanmıyorum, bu yüzden kendi başıma bir şeyler bulana kadar ikiz kardeşimin Chicago'daki çılgın dairesinde yaşıyorum. Ondan ayrı yaşamayı sevmiyorum ama şehirde başka kimseyi tanımıyorum ve beni burada bu kadar çok isteyen de oydu. Ayrıca o kadar çok para kazanıyor ki, uyuyacak bedava bir yer için ondan otlanmak o kadar da kötü hissettirmiyor.

Birbirimizden daha farklı olamazdık. Ryan odaklanmış, kendini toparlamış, azimli ve başarılı biri. Yedi yaşından beri yolunu biliyor. Ben 26 yaşındayım ve hala anlamaya çalışıyorum. Ama farklılıklarımız ne olursa olsun, biz çok iyi arkadaşız.

"Chicago'dan mısın?" Yeni arkadaşıma sordum.

"Doğma büyüme. Banliyöde. Ya sen?"

"Tennessee'de büyüdüm ama üniversiteye Kuzey Carolina'da gittim. Uçuş görevlisi olarak işe başladığımda da orada kaldım. Bir ay önce Chicago'ya taşındım."

"Şehirde yeniyim." Indy'nin kahverengi gözleri heyecan ve biraz da muziplikle parlıyor. "Eve döndüğümüzde dışarı çıkmalıyız. Yoldayken de dışarı çıkmalıyız ama seni Chicago'daki en iyi mekanlarla tanıştıracam."

Ona minnettar bir gülümseme atıyorum, bu sezon uçağımda böyle havalı ve kabullenici bir hatun olduğu için minnettarım. Bu sektör acımasız olabiliyor ve bazen kızlar birbirlerine pek iyi davranmıyor ama Indy samimi görünüyor. O ve ben bütün bir hokey sezonunu yollarda birlikte geçirmek üzereyiz, bu yüzden iyi anlaştığımız için daha da minnettarım.

Ne yazık ki aynı şeyi diğer uçuş görevlisi için söyleyemeyeceğim. İki haftalık eğitim boyunca, baş uçuş görevlisi Tara hiç de misafirperver görünmüyordu. *Territorial* onun için daha iyi bir kelime olabilir. Ya da şirret. Her ikisi de.

"Bir şeyi itiraf etmeliyim," diye fısıldayarak söze başlıyor Indy, sarı saçlarını yüzünden çekerek. "Hokey hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Dudaklarımın arasından bir kıkırdama geçiyor. "Evet, ben de."

"Tamam, Tanrı'ya şükür. Bunun bir iş şartı olmadığına sevindim. Yani, sosyal medyada FBI düzeyinde araştırma yaptığım için hepsinin kim olduğunu biliyorum ama hiç maç izlemedim. Gerçi erkek arkadaşım bu spor hakkında epey bilgilidir. Hatta gerekirse bana bir salon kartı bile verdi."

"Bekle, gerçekten mi?"

Beni başından savdı. "Şaka olarak. Bunu asla yapmam. *Olsa* olsa onlardan biri için giriş kartı ister. Spor izlemeye, sporcuları takip etmeye, hepsine aşık."

Indy'ye evde erkek arkadaşının hayran olabileceği biri olduğunu söyleyemeden, çıkış sırasındaki pislik koridordan bize doğru yürümeye başladı.

Kendime yalan söyleyip Evan Zanders'ın güzel bir adam olmadığını söyleyemem. Şu anda bana doğru yürürken sanki bir podyumdan fırlamış gibi görünüyor. Arsız gülümsemesi mükemmel dişlerini gizleyemiyor ve gözleri ela bir rüyanın tanımı gibi. Üzerindeki üç parçalı takım elbise hafif balıksırtı desenli ve etkilemek için giyinmediği sürece evden çıkmadığını haykırıyor.

Ama o, imzasını istediğimi sanan ve acil bir durumda hayatını nasıl kurtarabileceğini anlatmaya çalışırken yarı çıplak güzel kadınların fotoğraflarına bakan kendini beğenmiş bir pislik.

Yani, anlatmaya çalıştığım herhangi bir şeyi bilmeye ihtiyacı olma ihtimali yok denecek kadar az, ama mesele bu değil. Mesele şu ki, o kendine aşık kibirli bir atlet. Onun tipini bilirim. O tiplerle çıktım ve bir daha asla çıkmayacağım.

Bu yüzden hayranlıkla bakmayı bırakıp mutfaktaki anlamsız bir şeyle dikkatimi dağıtmak için arkamı dönüyorum ama onun varlığı beni bunaltıyor. Odaya girdiğinde herkesin fark edeceği türden bir adam ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Tamam, Bayan Shay," diye fısıldıyor Indy soyadımı dürtüyle.

Ona dönüp bakıyorum ama Zanders'a doğru işaret ediyor. Arkamı dönüp ona bakıyorum, delici gözleri benimkilere kilitlenmiş. Uçağın arka mutfağının küçük girişinde dururken dudaklarında kibirli bir sırıtma belirliyor. İki kolunu da bariyerlere dayayarak Indy ve benim içeri girmemizi engelliyor.

"Ekstra limonlu maden suyu istiyorum." Odak noktası Ben.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü az önce ona bulabileceği bir yer. Ondan bir adım bile uzakta olmayan, her türlü içeceklerle dolu büyük ve süslü bir soğutucu olmasının bir nedeni var. Sporcular maçlardan sonra açlıktan ölüyorlar ve maç sonrası çok sayıda gece uçuşu yaptığımız için uçakta yiyebildiğiniz kadar yiyebileceğiniz bir büfe gibi

Yiyecek ve içecekler bulabileceğiniz her yarığa saklanmış, kapılmaya ve tüketilmeye hazır.

"Soğutucunun içinde." Onun hemen yanındaki son koltuk sırasını işaret ediyorum. "Ama benim için getirmeni istiyorum."

Kibir.

"Senin için getireceğim!" Indy heyecanla bağırıyor, yapması gerekmeyen bir işi yapmaya hevesli.

"Gerek yok," diye onu durdurur Zanders. "Stevie benim için getirecek."

Şu anda kendini komik bulduğu için parlayan dişleri nihayet ortaya çıkarken gözlerim ona dikiliyor. Komik değil. Sinir bozucu.

"Değil mi Stevie?"

İşimi yapmak istemediğim için değil ama kanıtlamaya çalıştığı nokta yüzünden ona siktir olup gitmesini söylemek istiyorum. Bana onun için çalıştığını söylemeye çalışıyor. Ancak müşterimiz olması, kaba davranabileceği ve benim de ona kaba davranmamamı bekleyebileceği anlamına gelmiyor.

İlk günümüzde yeni iş arkadaşımın önünde kötü bir izlenim bırakmak istemediğim için tereddüt ediyorum. Bu adamın benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil ama Indy'nin önünde tam bir sürtük gibi görünmemeyi tercih ederim.

"Tabii ki yapacağım." Sesim çok yüksek çıkıyor ama bu insanların hiçbiri beni numara yaptığımı anlayacak kadar iyi tanımıyor.

Zanders kayarak bana onu geçmem için ufak bir açıklık veriyor ve bu bile tek başına beni utandırıyor. En küçük kız ben değilim ve onu geçemeyerek kendimi utandırmaya da çalışmıyorum. İçimdeki kendimden şüphe duyma duygusu biraz yüzeye çıkıyor ama onu yakalayıp yerine kendimi eğittiğim güven maskesini takıyorum. Ama Zanders biraz daha yoldan çekiliyor ve neyse ki bana yer açıyor.

Bir adım, kelimenin tam anlamıyla bir adım atarak mutfaktan çıktım ve Zanders'ın yanından geçerek, neredeyse dokunacak kadar yakın olduğu soğutucuya gittim. Kapağı açtım ve gördüğüm ilk içeceği, yani maden suyunu çıkardım. Bunu yapması üç saniyeden az sürerdi ama o bir şeyi kanıtlamak istiyordu.

Soğutucudan suyunu alırken, üzerime doğru geldiğini hissediyorum. Boyu cehennem gibi, muhtemelen 1.80 civarında ve 1.80'lik boyuma rağmen beni ezip geçiyor. Koridorda bana arkamı dönecek kadar bile yer bırakmıyor ve arkamı döndüğümde göğsü tam yüzüme geliyor.

"Çok teşekkür ederim Stevie." Şişeyi tembelce elimden alırken daha önce yaptığım gibi aynı küçümseyici tavırla adımı söylüyor. Uzun parmakları benimkileri hafifçe sıyrıyor, bu sırada ela gözleri bana bakıyor.

bana bakıyor. Boş eli yukarı uzanıyor, gömleğimdeki kanatlarımı düzeltiyor, dağınık isimliğini düzeltiyor.

Gözleri benimkilerin arasında dans ederken muziplik, eğlence ve bolca küstahlık barındırıyor ama göz temasını kesecek iradeyi kendimde bulamıyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve bunun tek nedeni elini göğsümden sadece birkaç kat kumaş ayırması değil, bana bakış şeklinden hoşlanmamam. Yoğun ve odaklanmış. Sanki bu sezonki yeni görevi benmişim gibi.

Onun görevi işimi cehenneme çevirmektir.

"Ekstra misket limonu mu?" Indy araya giriyor ve limon dilimleriyle dolu bir peçete uzatıyor.

Zanders'ın bakışları mutfaktaki Indy'ye dönerken kırılıyor ve dikkati benden ayrıldığında ciğerlerimden duyulabilir bir rahatlama nefesi çıkıyor.

"Vay canına, çok teşekkür ederim." Zanders'ın ses tonunda bunları ondan alırken çok fazla neşe var. "İşinde harikasın-"

"Indy."

"Tamam." Onu başından savıyor, dikkati tekrar beni buluyor. Hafifçe eğilerek göz hizamıza geldi. "Stevie. Harika iş çıkardın," diye veda ettikten sonra koltuğuna doğru ilerliyor.

Dik duruyorum, üniformamı bir kez daha düzeltirken kendimi toparlıyorum ve dağınık kıvrırcık saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum.

Mutfakta yine sadece ikimiz kaldığımızda Indy, "Lütfen onu becer," diye yalvarıyor.

"Ne?"

"Lütfen, lütfen, lütfen onu becer ve sonra bana her küçük ayrıntıyı anlat." "Onunla yatmıyorum."

"Neden olmasın?"

Kaşlarım çatıldı. "Çünkü onun için çalışıyoruz. Çünkü kendine aşık ve çünkü vajinası olan hemen her şeyle seks yaptığından eminim ve onları becerirken isimlerini bildiğinden şüpheliyim."

Ve ben bu adamların tercih ettiği tipik manken kalıplarına uymuyorum. Böyle erkekler tarafından seçilmiyorum ama bu güvensizliği kendime saklıyorum.

"Adını biliyor." "Ha?"

"Adını biliyor." Bana doğru eğiliyor ve Zanders'ın yaptığı gibi göz hizama geliyor. "Stevie," diye fısıldıyor Indy baştan çıkarıcı bir tonda, sonra kıkırdamaya başlıyor.

"Defol git buradan." Onu şakacı bir şekilde itiyorum.

Tüm yolcular uçağa biner binmez ve kabin kapıları kapatılıp silahlandırılır silahlandırılmaz, Indy ve ben mutfağı kilitleyerek kalkış için her şeyin güvende olduğundan emin oluyoruz. Ve bunu yaparken, dört yıllık uçuş hayatımda başıma gelen en büyüğü, en güzel şey gerçekleşiyor.

Aynı anda, takım elbiseli hokey oyuncularının her biri koltuklarından kalkar ve üzerlerindeki tek şey aletleri olana kadar soyunmaya başlar.

"Tatlı anne-" Konuşmadan dalıp gidiyorum, gözlerim yuvalarından fırlıyor.

"Ne. Ne. Neler oluyor?" Indy aynı şaşkınlıkla soruyor, ağzı bir karış açık. Uçağın arka yarısı baktığım her yerde çıplak erkekler, sıkı kalçalar ve dövmelele dolu. Indy ve ben bakmıyormuşuz gibi davranmıyoruz bile.

Bakıyoruz ve başka tarafa bakmamız için bize para veremezsiniz.

Tüm oyuncular, daha rahat ve gündelik kıyafetlerini giymeden önce Denver'a giden uçakta takım elbiselerini kırıştırmamaya dikkat ederek baş üstü kutularına dikkatlice yerleştirdiler.

"Gösteriyi beğendiniz mi hanımlar?" diye soruyor oyunculardan biri şakacı bir şekilde ve beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. Koyu renk dalgaları derin zümrüt gözlerinin önünde dans ediyor.

Indy tereddüt etmeden "Evet," diye yanıtlıyor.

"Keyfine bak. Her iniş ve kalkışımızda böyle oluyor. Medya için uçağa binerken ve inerken takım elbise giymek zorundayız ama uçaktayken istediğimiz her şeyi yapabiliyoruz."

Bir basketbol takımını uçurduğumda durum böyle değildi. Uçağa olabildiğince rahat girip çıkıyorlardı, yani bu yeni bir şey.

"Bir sonraki uçuşta oraya geri dönüp size daha iyi bir manzara sunabilirim." "Rio, sürekli susamayayı kes artık!" diye sesleniyor başka bir oyuncu. "Bu en iyi iş," diye ekliyor Indy, bakışları hâlâ yarı çıplak Erkekler.

"Hokeyi seviyorum," diye karar verdim hiç düşünmeden.

STEVIE

T Bavulumu otel odamdaki karşı yatağa atarak şarj cihazımı duvara taktım ve telefonumu çalıştırdım. Dün gece şarj etmeyi unuttuğum için Denver'a uçarken yarı yolda şarjı bitmişti.

Işığın yanmasını beklerken, o berbat üniformamı çıkarıp dolaba asıyorum ve en rahat eşofmanlarımı çıkarıyorum. Ben rahatlıktan yanayım. Bana hayatımın geri kalanında her gün eşofman altı, tayt ve büyük boy fanila verin, mutlu bir kadın olarak öleyim.

Uçuş üniformamın polyester / yün karışımı sert ve rahatsız edici ve her uçuştan sonra ilk görevim mümkün olduğunca çabuk çıkarmak.

Telefonum komodinin üzerinde çalışıyor ve bakmadan kim olduğunu anlıyorum. Konuşmadan bir gün bile geçiremediğim tek kişi, en iyi arkadaşım. Ryan her gün beni herkesten önce seçen tek kişi.

Yanında ikiz dans emojisi olan adı, zaten kim olduğunu bildiğimi doğruluyor.

Ryan: *İlk uçuşunuz nasıldı?*

Ben: *İyiydi! Hokey çocukları çoğunlukla iyidir.*

Bu sezon NHL'in en büyük divası için çalıştığım gerçeğini bir kenara bırakıyorum.

Şu Kanadalılar, haksız mıyım? Ama uçan basketbolu özlediğini biliyorsun.

Ben: *Idk Ry, hokeyci bir adamın kıcını gördün mü?*

Ryan: *Gururla söylüyorum ki yapmadım ve asla yapmayacağım.*

Ben: *Basketboldan bahsetmişken, bu akşamki maç için hazır mısın?*

Kesinlikle. Yine de tribünde olmanı özleyeceğim. İyi şans tilsümüne ihtiyacım var.

Ryan'ın basketbol sezonu ile benim uçuş sezonum her zaman çakışırdı ve şimdi hokey ile çalıştığım için programları aynı. Profesyonel olduğundan beri çok fazla maçına gitmedim, ama elimden geldiğince onu izlemeye çalışıyorum. Ben onun kendi deyimiyle uğuruyum ama Chicago Devils üç yıldır galibiyet alamadığı için uğurumun pek işe yaradığını sanmıyorum.

Ben: *İzliyor olacağım. Birkaç blok ötede bir spor barı var. Eminim televizyonda yayınlayacaklardır.*

Ryan: *Ya da otel odandan izleyebilirsin... tek başına.*

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. Ryan zamanımı kiminle geçirdiğim üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını biliyor ama gelmiş geçmiş en koruyucu ağabey olabilir.

Ben: *Çok korumacı.*

Ben senin ağabeyinim. Bu benim işim.

Ben: *Üç dakika daha büyük.*

Hala sayılıyor. Arenaya gitmeliyiz. Dikkatli ol. Seni seviyorum, Vee.

Seni seviyorum. Kıç tekmele.

Mesajlarımızdan çıkar çıkmaz Tinder uygulamamı yeniden indiriyorum. Evdeyken bu uygulamaları hiç kullanmam, ama yolda uzun zaman geçirmenin avantajlarından biri de bir yabancıyla rahatça takılabilmek.

Bir daha asla görmeyeceğimi bildiğim biri olduğunda yatakta kendimi daha güvende hissediyorum. Vücudumun nasıl görüldüğü veya rastgele birinin altında ne kadar yumuşak hissettiğim konusunda çok fazla endişelenmiyorum. Beni bir daha asla görmeyeceklerini bilerek, tek amacım boşalırken kendimi serbest bırakıyor ve iyi hissediyorum.

Birkaç çekici erkeği sağa kaydırıyorum ama kendi iyiliği için fazla yakışıklı olanları da sola kaydırıyorum. Ve Denver'ın erkekleri ziyaret ettiğim diğer şehirlerden daha güzel görünüyor, bu yüzden çok çekici bulduğum biriyle bağlantı kurmadığımdan emin olmak için normalden daha fazla sola kaydırıyorum.

Kendi başıma üstesinden gelmeye çalıştığım yeterince güvensizlikle uğraşıyorum. Sevişmek için ligimin dışında vuruşlar yapmama gerek yok.

Bu yüzden, yeterince çekici bulduğum erkeklere bağlı kalıyorum, ancak tipik tipleri dergilerin kapaklarında da yer alabilecek kızlar olacak kadar değil.

Birkaç dakika içinde, sağa kaydırduğım neredeyse herkes benimle eşleşti ve bana güven verdi. Seçeneklerimi gözden geçirirken

şehir dışında yaşayan bir adamın üzerine iniyor, biyografisinde "Sadece bir ilişki arıyorum." yazıyor.

Dürüstlüğü seviyorum ve benim de aradığım şey tam olarak bu.

Son derece çekici ve esprili açılış cümlemi hazırlarken, otel odamın kapısı çalındı.

Telefonumu yatağın üzerine bırakıp başıma bir kazak geçirdikten sonra gözetleme deliğinden bakıyorum ve diğer tarafta yeni iş arkadaşım Tara'yı görüyorum.

"Selam." Kapımı gülümseyerek açtım.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor yüzünde fazla bir ifade olmadan, bu da beni endişelendiriyor. Ama aynı zamanda, onunla bütün bir uçuş boyunca çalıştım ve yolcularımızdan birine yönelik olmadığı sürece bir kez bile gülümsemedi.

"Tabii ki." Onu içeri alıyorum. Ben yatağımın kenarına uzanırken o da masadaki sandalyeye oturuyor.

"İlk günün nasıldı?" Tara soruyor.

Tamam, demek ki iyi davranıyor. "Harikaydı. Herkes çok havalı görünüyor."

"Daha önce profesyonel sporcularla çalıştığınızı duydum."

"Evet, son birkaç sezondur Charlotte dışında bir basketbol takımını uçuruyordum ama ilk kez bir hokey takımı için çalışıyorum."

Çoğu insan profesyonel bir basketbol takımında çalıştığımı öğrenince heyecandan çılgına döndüğü için bunun geçmiş iş deneyimlerim hakkında bir sohbet başlatacağını düşündüm, ama bunun yerine onu burada olmasının gerçek nedenine yönlendirdi - beni korkutmaya çalışmak.

"Bu senin son işin değil, bu yüzden bazı kuralları tekrarlamak istiyorum." Ve işte başlıyoruz.

"Her şeyden önce," diye başlıyor Tara. "Ben baş uçuş görevlisiyim, yani bu benim uçağım, benim ekibim ve benim hokey takımım. Atletik charter işinde deneyimli olmanız umurumda değil. Burada yetkili olan benim."

"Elbette," diye cevap veriyorum hiç düşünmeden. Bu tür kızları tanırım. Onlarla daha önce de çalıştım. Görülmek isterler, müşteriler tarafından bilinmek isterler ve ben güç mücadelesine girecek biri değilim. Uçakta kimin yetkili olduğu umurumda değil. Ben sadece işimi yapmak için buradayım. Bin, git.

ve para kazanmak. Bu benim için sadece bir iş.

"Siz ve Indy oyuncularla birlikte uçağın arkasında koşarken ben tüm sezon boyunca koç ekibiyle birlikte önde olacağım. Ama tekrar etmek istiyorum."

Müşterilerimiz olan oyuncular, koçlar ya da personel ile dostluk kurmak yasaktır. Eğer yaparsanız, kovulursunuz. Anladınız mı?"

"Evet," diyorum kendimden emin bir şekilde. Beni korkutmaya çalışıyor ama bu işe yaramayacak.

"Burada yetkili benim," diye devam ediyor. "Ekibin ihtiyacı olan her şey benden geçiyor."

"Kulağa hoş geliyor."

"Son işinin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum ve umurumda da değil. Seninle ve gemideki biriyle, özellikle de bir oyuncuyla ilgili herhangi bir şey olursa, kovulursun."

Bunu zaten söylediğinin farkında değil mi? Ayrıca, neden benim için bu kadar endişeleniyor? Onlar benim tipim değil, ben de onlarınki değilim.

"Anladım."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Masadan kalktı ve kapıma doğru ilerlemeye başladı. "Oh, ve Stevie." Tekrar bana dönüyor, yüz ifadesi şimdiye kadar gördüğüm en sahte endişeyle dolu. "Belki de daha büyük bir üniforma almayı düşünmelisin. Bugün giydiğin son derece dardı ve gemideki adamların yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum."

O odamdan çıkarken boğazımda bir yumru oluşuyor. Olmasını istediğimden daha dar olduğunu biliyorum ama bunun nedeni kilomun sürekli dalgalanması. Bunu bilerek yapmıyordum. Dikkat çekmek için vücudumu saran bir kıyafet giymeye çalışmıyordum. Ama vücudum iki beden değil ve kıvrım bulabileceğiniz her yerde bir kıvrım var.

Öte yandan, Tara'nın üniforması dar bedenini saracak şekilde tasarlanmıştı ve üstteki birkaç düğme gereksiz yere açıktı, bu da pushup sütyeninin göğüs dekoltesinin öne ve ortaya çıkmasına neden oluyordu. Özellikle ne yemek ya da içmek istediklerini sormak için birinin koltuğunun önünde öne doğru eğildiğinde fark ediliyordu, ama benim ona bir şey söylediğimi göremezsiniz.

Ne olursa olsun, Tara'nın en büyük güvensizliğini yüzüme vurması geceme gölge düşürdü ve bir daha asla görmek zorunda kalmayacağım gerçeğini göz ardı ederek, kimsenin çıplak bedenimi görmesini istememeye başladım.

Telefonumda bir uyarı çalıyor. Tinder'daki o adamdan gece için planımın ne olduğunu soran bir mesaj, ama yanıt vermiyorum. Uygulamayı tamamen siliyorum, tüm bu fikirden vazgeçiyorum.

Bunun yerine bir çift tayt, büyük boy bir tişört ve bir fanila giyip Air Force Ones'larımla kıyafetimi tamamlıyorum. Çantamı alıyorum, askısını vücuduma geçiriyorum ve kapıdan çıkıp bir bar buluyorum.

birkaç blok ötede kardeşimin sezon açılışını izleyebileceğim. Hem de bir hamburger ve birayla karnımı doyururken.

İki bira.

Muhtemelen üç bira.

Siktir et, buna bir sınır koymayalım. Kendimi ne kadar boktan hissettiğimi unutmam için kaç bira gerekiyorsa.

Denver'ın Ekim esintisi vahşi buklelerimi yüzümden uzaklaştırırken yürüyüş güzeldi. Bu bar bu gece beklenmedik bir şekilde doluydu. Pazartesi gecesi ve Denver'ın hiçbir takımı maç yapmıyor, bu yüzden duvardan duvara televizyonların olduğu bir spor barının bu kadar kalabalık olmasını beklemiyordum. Ama neyse ki barda tek başıma bir koltuk bulup yanaştım ve önümüzdeki üç saati kardeşimin maçını izleyerek geçirmek için kendimi rahatlattım.

"Size ne ikram edebilirim?" Barmen gereğinden fazla öne eğildi. Ama göze hoş geliyor, o yüzden görmezden geliyorum.

"Fıçıda IPA var mı?"

Bana etkilenmiş bir bakış attı. "Sanitas'ın Black IPA'sı. On iki mi, on altı ons mu?"

Bu nasıl bir soru böyle? "On altı, lütfen."

Mükemmel bir şekilde doldurulmuş biramla geri döndüğünde, bir bardak altlığına yerleştiriyor ve bir kez daha barın üzerine eğiliyor. "Nerelisin?" Dudaklarında çapkın bir gülümseme belirliyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, seksi barmenin benimle konuştuğundan tam olarak emin değilim.

Arkamda kimsenin olmadığını görünce ona dönüyorum, mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Şu anda Chicago'dayım. Sadece iş için şehirdeyim."

"Öyle mi? Şehirde ne kadar kalacaksın?"

"Sadece bir gece."

Utangaç gülümsemesi şimdi tamamen şeytani bir sırıtışa dönüştü. "Şehirdeki tek geceniz için benim barımı bulduğunuza sevindim. Neye ihtiyacın olursa, ben senin adamım. Ben Jax, bu arada." Elini ahşap tezgâhın üzerine koyup benimkini sıkıyor.

"Stevie." Elimi onunkinin içine koyuyorum, siyah düğmeli gömleğinin kolunun altından devam eden ön kollarındaki damarlara ve kaslara dikkat ediyorum.

Birdenbire bu gece için yaptığım plan kulağa o kadar da kötü gelmemeye başladı. "Aslında senden bir şey istiyorum, Jax."

"Ne istersen." Gözleri muziplikle parıldıyor.

Öne doğru eğilip kollarımı barın üstünde kavuşturuyorum ve en çapkın

sırıtışımı takınarak bir kez daha kendime güven maskemi takıyorum. "şunu koyabilir misin?

Şu televizyonda"- hemen arkasındaki büyük ekranı gösteriyorum-"Devils ve Bucks maçı mı var? ESPN'de."

Gözleri kısılıyor ama dudakları daha da eğiliyor. "Bira ve basketbolcu kız, ha Stevie? Seni bütün gece barımda tutmak için ne yapmam gerekiyor?"

"Bana kaç bira doldurduğuna bağlı."

Derin, seksi bir kahkaha atıyor. "Bardağın asla boş kalmayacak."

Gözlerimin etrafındaki deri memnuniyetle kırışıyor. İhtiyacım olan şey buydu - yakışıklı bir adamdan biraz ilgi, ekranda kardeşimin oyunu ve elimde bir bira. Şimdiden daha iyi hissediyorum.

"Fırsat bulduğunuzda ben de bir hamburger alacağım."

"Kahretsin Stevie," diye nefes veriyor Jax. "Beni kendine aşık etmeyi bırak."

Dikkatini yemek siparişimi verdiği bilgisayara yönlendirmeden önce omzunun üzerinden bana bir göz kırptıyor.

Yemeğim düşündüğümünden biraz daha uzun sürdü ama umurumda değil. Barmenin ilgisi ve basketbol maçının ilk çeyreği beni fazlasıyla meşgul ediyor. İkinci biramdan bahsetmiyorum bile.

Tara'nın üniformamla ilgili söyledikleri aklımın bir köşesinde daha az yer tutuyor, ancak şimdi bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlıyorum. Bunun nedeni sadece kendime olan güvensizliğim değil, aynı zamanda annemin vücudum hakkında konuşmasına çok benzemesiydi.

Asla doğrudan değil. Her zaman elinin tersiyle iter çünkü Güneyli bir kadın nasıl bu kadar doğrudan konuşabilir. Onlar bunu yapmaz. Annemin aşırı aktif bir metabolizmaya sahip mükemmel bir Güneyli dilber olduğunu anlıyorum, ama o ben değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Benim büyük memelerim, büyük bir kıçım ve asla onun gibi bir kadın olmamak için daha da büyük bir arzum var.

Onu seviyorum, ama o yargılayıcı. Onun gözünde kendimi hiçbir zaman yeterli hissetmedim. Erkeklerle oynayarak büyüdüm çünkü ikiz kardeşim en iyi arkadaşımdı ve o, annemin katılmam konusunda çok ısrarcı olduğu herhangi bir sosyete balosundan veya gösteriden çok daha eğlenceliydi.

Üniversitedeyken bir kız öğrenci birliğine girmeyi reddettim, bu da neredeyse annemin sonunu getirecekti. Güney'de bu çok yaygındır ve annemin tüm sülalesi Tennessee'deki aynı üniversiteye gitmiş ve aynı kız öğrenci birliğine girmişlerdir.

Ben bir mirasım. Benim için kolay olurdu ama onlar gibi olmak istemiyorum.

Ve benim gerçek bir Güneyli kadın olma savaşını kaybettiğini anladığında, bana karşı tutumu hızla hayal kırıklığına dönüştü. Dikkati artık Güney toplumunda ne kadar harika olacağıma değil, vücudumun onunkinden ne kadar farklı görüldüğüne odaklanmıştı.

Ne yazık ki bu düşünce içime işlemiş ve beni görünüşümde bir sorun olduğuna inandırmış. Yaşım ilerledikçe şeklim daha kadınsı bir hal aldı. Ama annem kıvrımlara alışık değil ve ona göre ben fazla kiloluyum. Ama ne beklediğini bilmiyorum. DNA'mın diğer yarısı olan kocası, annemin ailesinin kızıl saçlı, çilli, ince çerçeveli tarafına hiç benzemiyor.

Olağanüstü bir adamın yarısı olduğum için gurur duymak istiyorum, ancak öz annem bu halimden dolayı hayal kırıklığına uğradığında bu çok zor. Ve nedense şimdi, eskisinden daha fazla sızıyor.

Barmen hamburgerimi önüme koyarken zihnimde hızlı bir pişmanlık dolaşüyor. Annemi düşündükçe bu yemek daha az çekici geliyor. Belki de yanında sosuyla birlikte bir salata sipariş etmeliydim. Belki onu yersem yarın üniformam üzerime daha iyi oturur.

Barmen Jax, "Eğer o hamburgeri yemeye başlamazsan, ben kendim mideye indireceğim," diyerek beni kendimden şüphe duyduğum transımdan çekip çıkarıyor.

"Ben yemeği paylaşmam," diye takılıyorum tabağımı kendime yaklaştırarak.

Bana bir IPA daha doldurup hala yarısı dolu olan bir öncekinin yanına koyarken göğsü kahkahayla kabarıyor.

Bu adam iyi. Ve bu gece şansının yaver gitme ihtimali çok yüksek. Benden değilse bile, bu barı dolduran ve ateşli barmenin dikkatini çekmek için çırpınan güzel kadınlardan birinden. Ama bu gidişle, ben olsam umursamazdım.

Ryan ikinci çeyreğe başlarken gözlerim ekrandaki maça takılı kalıyor. Bu gece asistlerde takımın lideri, olması gerektiği gibi. O oyun kurucu ve ligdeki en iyi oyun kurucu.

Devils sahadaki ilk hücumunda hareketli bir hücum gerçekleştiriyor ve Ryan köşeden bir üçlük atıyor. Takım arkadaşı topu ona atıyor ve o da şutu sokuyor.

"Evet, Ry," diye bağıryorum, niyetlendiğimden çok daha yüksek sesle.

"Devils hayranısın, ha?" Jax soruyor, gözleri önce televizyona sonra bana kayıyor. "Stevie, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bu aşk ilişkimizin sonu olabilir."

Çiğnemenin ortasında güldüm. "Devils taraftarı olmak zorunda değilsin. Sadece beş numaranın hayranısın."

"Ryan Shay? Kim Ryan Shay hayranı değil ki? Ligdeki en iyi oyun kurucu."

"Aynen öyle." Ağzıma bir kızartma attım. "Ve o benim kardeşim."

"Saçmalık."

Onu öyle ya da böyle ikna etmeye gerek duymadan yemeye devam ediyorum. "Ciddi misin sen?"

Cevap veremeden, çevresel görüş alanımdaki biri boş bir bardağı doldurmak için havaya kaldırıyor ve dikkatimi çekiyor.

Bakışlarım hemen uçaktaki iki adama takılıyor. Bardağını havada tutan, bir dahaki sefere uçakta değiştiğinde röntgen şovu yapacağına söz veren koyu kıvrık saçlı oyuncu. Sanırım adı Rio. Diğeri ise uçaktan indiğini gördüğüme en çok sevindiğim kişi.

Evan Zanders.

İstmeden gözlerimi deviriyorum.

Tamamen şık giyinmiş, viski bardağını dolgun dudaklarına götürüp içmeden önce ağzına dayarken hazırlanmak muhtemelen benden üç kat daha uzun sürdü. Beni görmüyor ve bunu özellikle kimseye karşı baştan çıkarıcı olmak için yapmıyor, ama adam doğal olarak seks sızdırıyor.

Gerçekten çok sinir bozucu.

Hemen barmene döndüm. "Hesabımı ve bir kutu istiyorum, lütfen."

"Ne?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde, gözleri tekrar dolu birama kayıyor.

Tara'nın arkadaşlık uyarısı zihnimde çınlıyor. Yemeğimi, biramı bitirmek ve gecemi bacaklarımın arasında bu ateşli barmenle sonlandırmak fikri kulağa harika geliyor. Ama işimi kaybetmemek kadar değil.

Uçaktan başka biri olsaydı, maçı izlemeyi bitirene kadar kalıp kalabalığın içinde saklanabilirdim, ama o kadar insan arasından Evan Zanders'ın olması gitme isteğimi daha da artırıyor. Tüm uçuş boyunca yoruluyordu, aklına gelen her şey için çağrı lambasını çalıyordu ve diğer iki kızdan biri neye ihtiyacı olduğuna bakmaya gittiğinde, onları her zaman benim için geri gönderiyordu.

Uçaktaki sezonumu cehenneme çevirecek. İzin zamanıma da müdahale etmesine ihtiyacım yok.

"Gitmem gerek," diyorum Jax'e. "Hesabı alabilir miyim?"

"Her şey yolunda mı?" Belli ki kafası karışmış ve ben de onu suçlamıyorum. Tüm zamanımı onunla flört ederek geçirdim, ikimiz de o işten çıktıktan sonra gecemizin nerede biteceğine dair dile getirilmemiş bir umut besliyorduk.

Ama o çekici bir adam ve bir bar dolusu kadın var. Bu gece için sıcak bir vücut bulsa iyi olur.

"Sadece gitmem gerekiyor. Özür dilerim," diye bitiriyorum özür dileyen bir gülümsemeyle.

Jax bana bir kutu ve hesabımı getiriyor, tüm içeceklerimi hesaptan çıkarıyor. Yemeğimi hızlıca transfer ediyorum ve kredi kartımı okutmak için uzatıyorum ama artık çok geç.

Kartım bana geri dönmeden önce, iki büyük el vücudumun her iki yanındaki barın üstüne iniyor ve beni içine hapsediyor. Parmakları uzun ve ince, altın halkalarla süslü. Ellerinin arkası da dahil olmak üzere her boğumu dövmeli ve tırnakları temiz bir şekilde manikürlü. Arkamdan eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırırken gözlerimi bileğindeki gülünç derecede pahalı saate dikiyorum.

"Stevie," diyor Zanders yumuşak kadifemsi sesiyle. "Beni mi takip ediyorsun?"

ZANDERS

MAddison sözüne sadık kaldı ve akşam yemeği için arkadaşıyla buluştuktan sonra doğruca yatağına gitti. Öte yandan, dokuz buçukta geceyi bitirmeyi reddediyorum, özellikle de ilk gece olduğu için

sezonun yolu.

Bunun için yaşıyorum. Evimde bolca aksiyon yaşıyorum ve Chicago'daki yazlarımdan büyük keyif alıyorum, ancak iş yollardaki kedilere gelince farklı bir heyecan duyuyorum. Kim olacağının bilinmemesi, nerede olacağının heyecanı, eğer istemezsem onları bir daha görmek zorunda kalmayacağımın tatmini. Ben böyle seviyorum.

Bu yüzden daha önce DM'lerime giren Denver'lı kızlardan hiçbirine cevap vermedim. Heyecan gitmişti. Artık heyecan verici değildi.

"Bir tur daha mı?" Rio sorar.

Yarısı dolu viski bardağımlı hızla inceliyorum, bir tanesine daha ihtiyacım olmadığını biliyorum. Sezon boyunca limitimi iki ile sınırlı tutmaya çalışıyorum, özellikle de maçtan önceki gece. Geç saatlere kadar oturup birileriyle yatmak başka bir şey, ama kafayı bulup akşamdan kalma bir şekilde oynayacak kadar aptal değilim.

"Bunu emzireceğim." Bardağımlı onunkine doğru kaldırıp, küçük bir kadeh daha alıyorum.

Yudumla.

Rio elini sunucuya doğru kaldırarak yeni bir sunucu için işaret verdi. Bu geceki üçüncü içkisi. Dördüncüyü içmeye çalıştığında hâlâ buralarda olursam, onu durduracağımdan emin olabilirsiniz. Kaptan değilim ama yedek oyuncuyum ve her ne kadar dalga geçsem de oyun zamanı geldiğinde adamlarımın hazır olmasını sağlamak gibi sorumluluklarım var.

Kupayı ve sezon sonuna kadar kazanmam gereken yeni uzatılmış sözleşmeyi kazanmak için bu yılın benim yılım olduğunu düşünürken, seksi garson Rio'nun taze içkisiyle geliyor. Ama içkisini önüne koyarken ona doğru bakmıyor.

Hayır, boğucu bakışlarını bana kilitledi.

"Sana bir tane daha getireyim mi?" Dirseklerini yüksek masamıza dayıyor ve göğüslerini rahatça daha da yukarı kaldırıyor. Gözlerim doğrudan onların üzerine düşüyor. "Benden."

Ve zihnim nereye baktığımla az önce söylediği şey arasındaki bağlantıyı gözden kaçırmıyor. Ben de üzerimde olmalarına aldırmazdım.

Her nasılsa, dikkatimi hayal gücümde her türlü şeyi yapan göğüs dekoltesindeki yarıktan ayırıyorum. "Kendi kendime koyduğum iki içki kuralı." Gecenin son içkisini ona göstermek için kadehimi kaldırıyorum.

"Bu utanç verici." Alt dudağını ısırarak bana doğru eğildi. "Vardiyam bittiğinde hâlâ burada olmanı umuyordum."

Bu kolay oldu. Bundan önce onunla iki kelime bile konuşmadım, ama çok ateşli ve uzun kuzguni saçları bu gece yumruğuma dolandığında çok güzel görünecek.

Dirseklerime yaslanıyorum, yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzakta. "İçki içmiyor olmam gideceğim anlamına gelmiyor."

"Ben

Meg."

"Zanders."

"Kim olduğunu biliyorum." Dudaklarının köşesi yukarı doğru kalkıyor. "Gece yarısı çıkıyorum ve evim sadece on dakika uzaklıkta."

"Otelim caddenin hemen karşısında," diye teklif ettim.

"Daha da iyi." Dudaklarını yalıyor ve gözlerim bu hareketi takip ediyor. Bunlar vücudumun başka bir yerine sarılınca daha da güzel görünecek.

Belli bir şekilde sevişirim; sevişmek yok, yumuşak ve yavaş olmak yok. Elimden gelirse öpüşmek de yok. Kuralları açıklayacağım ve eğer o da isterse, tamam. Olmazsa? Başka biri olur.

Uzakta kestane rengi buklelerin hızlı bir şekilde yer değiştirmesi dikkatimi çekiyor. Gözlerim hareketi takip ediyor ve kütlenin arasına karışmış bal tellerini anında tanıyor. Çılgın saçların sahibi tüm uçuş boyunca el pençe divan durarak beni bekledi ve banyodan bir mendil almaya kadar isteyebileceğim her şeyi bana temin etti.

Hıyarın tekiyim ama eğlenceliydi.

Stevie oturduğu yerden kalkıp kaçımağa hazırlanırken kredi kartını aceleyle barmenin eline tutuşturuyor. Bugünkü iş üniformasından çok daha rahat giyinmiş, ama büyük boy fanilayla bile kıcının ne kadar güzel olduğunu buradan görebiliyorum.

Ben bir kık
adamıyım. Ve
göğüs
adamıyım.

İkisi de onda var ama beni küçümsemesi beni diğerlerinden uzaklaştırıyor. Ya da bana meydan okuyor, henüz emin değilim.

"Zanders," Rio beni transımdan çıkarıyor. "Seninle konuşuyor." şu anda vücudunu bana sunan garsona doğru imalı bir şekilde başını sallıyor.

"Öyle mi?" Dalgınca soruyorum, gözlerim hâlâ bardaki uçuş görevlisine kayıyor.

"Vardiyam bitene kadar bekleyecek misiniz, yoksa numaranızı alabilir miyim?"

"Numara yok-"

"Meg," diye hatırlatıyor bana.

"Beni Instagram'da bulabilirsin." Gözlerim bardaki Stevie'ye kayıyor, sabırsızlıkla ya da sinirle ayaklarını yere vuruyor. Tam olarak anlayamıyorum.

Başka bir şey düşünmeden yerimden kalkıyorum, ayaklarım beni ona doğru götürüyor.

"Zanders!" Rio şok içinde seslenir.

Ben de kendime biraz şaşırdım. O garson kız tam bir duman gösterisi ama uzun zamandır en çok eğlendiğim şey bugünkü uçuşumuzda Stevie'ye işkence etmekte ve bunu tekrar yapmak istiyorum. Döndüğümde o garsonun hâlâ beni bekliyor olacağına eminim. Şimdiye kadar neredeyse hiçbir şey yapmadım ve o şimdiden gece için yatağını teklif etti.

Stevie'ye hızla arkadan yaklaşıyorum, uzun boyumla onu kafese kapatıyorum ve ellerimi barın üst kısmına, zarif altın yüzüklerle süslü küçük ellerinin yanına koyuyorum.

"Stevie." Kulağına doğru eğildim. "Beni takip mi ediyorsun?"

Buhar neredeyse kırmızı yanaklarından yuvarlanıyor. Ona bu kadar yakın durunca, yüzündeki pembelik bugün olduğundan daha belirgin. Seni açık kahverenginin hoş bir tonu, ama pembe yanakları ve çilli derisiyle tezat oluşturuyor. Fark etmediğim bir başka şey de burnundaki küçük altın halka ya da parmaklarını ve kulaklarını süsleyen sayısız altın yüzüktü.

Başparmağındakini endişeyle çeviriyor. "Görünüşe göre beni takip ediyorsun," diye karşılık veriyor.

Büyük olasılıkla onu kilitlediğim için arkasını dönmeyi reddediyor ve bugün uçakta onu bombardımana tuttuğumda olduğu gibi göğsümle karşı karşıya kalacak. Ama umarım döner. Onun bocaladığını ve telaşlandığını görmek hoşuma gidiyor. Güvenlik brifingi sırasındaki küçük kibirli gösterisinden sonra ona haddini bildirmek ve kimin için çalıştığını hatırlatmak çok hoşuma gitti.

Ama yine de arkasını dönmüyor, ben de bir dirseğimi barın tepesine dayayarak yana doğru eğiliyorum, sonunda o da bana dönüp aynı şeyi yapana kadar.

"Otelim caddenin tam karşısında, bahanen ne?"

Televizyona doğru başını sallıyor. "Bulabildiğim en yakın spor barı. Bu maçı izlemem gerekiyordu."

"Ve yine de devre arasından önce gidiyorsun?"

"Gerisini odamda izleyebilirim." Çılgınca barın etrafına bakıyor, eminim o adi barmeni arıyordu.

"Acelen ne?"

"Gerçekten mi? Seninle aynı barda olmak istemiyorum. Tam bir pisliksin."

Başım kahkahalarla geriye düşüyor ve dudaklarında şaşkın ama şakacı bir gülümseme dans ediyor.

"Bence sen biraz şımarıksın, yani neyse o."

Çilli yüzünde herhangi bir kırgınlık belirtisi arıyorum ama yok. Onun yerine, mavi-yeşil gözlerinde biraz eğlence parlıyor, bu da onu biraz daha sevmemi sağlıyor. Ama çok fazla değil. Çoğu insanın yüzüne karşı velet dense bu şekilde tepki vereceğini sanmıyorum.

Bakışlarım onun vücudunda geziniyor. Gömleği büyük olsa da göğüslerinin ve belinin şeklini seçebiliyorum. Benimki planlanmış ve hazırlanmışken, onun kıyafeti gelişigüzel ve bir araya getirilmiş.

"Gitmek zorunda olduğuna emin misin?" diye soruyor dallama barmen, Stevie'nin kredi kartını ve fişini önündeki barın üstüne koyarken.

"İstiyorum." Sesi pişmanlık dolu. "İçkiler için teşekkürler, Jax."

Jax mi? Adı bile "*Ben bir aletim*" diye bağırıyor.

"Evet, teşekkürler Jax," diye ekliyorum adını küçümseyici bir tonda.

"Ama artık gidebilirsin."

"Affedersiniz?" der Stevie ve barmen aynı anda.

"Artık gidebilirsin," diye tekrarlıyorum, basit bir hareketle onu uzaklaştırıyorum.

Jax Stevie'den bana bakıyor, kafasını sallayıp uzaklaşmadan önce yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade var.

"Neden bu kadar hıyarsın?" diye soruyor, sesi tiksinti dolu. Bu yüklü bir soru, bu yüzden onun yerine konuyu saptırıyorum.

"O herif hıyarın teki."

"Hayır, o adam iyiydi ve iyi şakalaştık. Sen her şeyi mahvettin."

"Zaten onunla eve gitmeyecektin."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü tezgahın üzerinde dolu bir bira ve izleyeceğiniz yarım bir maçla gidiyorsunuz."

İki makbuz fişini barın üstünde kaydırıyor. "Bana numarasını bıraktı," diye ekliyor kendini beğenmiş bir şekilde, barın üzerindeki fişe doğru başını sallayarak. "Ve gece daha yeni başlıyor."

Hiç düşünmeden bardan aldım ve tekrar bir araya getiremeyeceği kadar küçük parçalara ayırdım. Onu kızdırmaktan hoşlanmam dışında bunu neden yaptığımdan pek emin değilim.

"Senin neyin var böyle?"

"Sana bir iyilik yapıyorum Stevie. Bana sonra teşekkür edersin." "Siktir git, Zanders."

Stevie'nin yüzünü incelerken bir an duraksıyorum ve ondan fişkırıran gerçek öfkeyi fark ediyorum.

"Küçük barmen sevgilin şu garsonun kışını avuçluyordu" -bir masadaki sarışın sunucuyu işaret ediyorum- "mutfığa her girip çıktıklarında. Sonra o bakmıyorken, o garsonla öpüşüyordu"-başka bir garsonu gösteriyorum, bu kahverengi saçlı-"tuvaletin yanında. Birden fazla kadına karşı değilim ama en azından birbirlerinden haberdar olmalarını sağlarım. Bu adam bir alet."

"Yalan söylüyorsun."

"Ben yalan söylemem."

Stevie'nin gözleri sahte güvenini geri kazanmadan önce hayal kırıklığıyla titriyor. "Belki de umurumda değildir," diye meydan okuyor.

"Önemsiyorsun."

"Sen bir pisliksin."

"Bunu konuşmuştuk Stevie. Ben zaten biliyorum."

Cüzdanımdan yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp bahşişi için yere koyuyorum. Bu adam ne ondan ne de benden tek kuruş almamalı, ama özellikle de bütün gece adilik yapmışken fazla bahşiş vermesini istemiyorum.

"Benim kendi param var."

"Aferin sana." Küçümseyerek omzunu sıvazladım. "Tamam, şimdi dökül bakalım." "Neyi dökeyim?"

"Neden beni takip ediyorsun? Bana şimdiden aşık mı oldun Stevie?"

Yavaş ol, tatlım. Sadece bir gün oldu."

Kibirli bir kahkaha atıyor. "Sen kendine aşıksın." "Birisi öyle olmalı." Bu ifade onun söylediğinden çok daha fazla doğruluk içeriyor.

Gerçekleşir.

Gözleri tekrar barın üstündeki televizyon ekranına kayıyor. "Devils hayranı mısın?"

Beni görmezden geliyor, zaman saati devre arasına doğru ilerlerken dikkatini kilitliyor.

"Ha?" diye soruyor dalgın dalgın, Devils'in oyun kurucusu son saniyede bir şut atıyor ama ıskalıyor ve maçın devre arasına berabere girmesine neden oluyor. "Kahretsin."

"Sen bir Devils taraftarısın," diye tekrarlıyorum, bu sefer bir sorudan ziyade bir ifade olarak. Ama ilk seferinde beni görmezden gelmesi hoşuma gitmedi. Buna alışık değilim.

"Evet. Onun gibi bir şey." Çantasının askısını omzunun üzerinden geçirip göğsüne doğru sallıyor ve göğüslerini ayırıyor. Gözlerim doğrudan onlara takılıyor. Vücudu harika, kıvrımlarla dolu. Bunu göstermeli, daha iyi günler görmüş gibi görünen bol ve büyük boy kıyafetlerle örtmemeli.

"Beni başarıyla engellediğine göre," diye başlıyor Stevie. "Gidebilir miyim?"

Dikkatim tekrar kuzguni saçlı garsona yöneliyor, iki ketçap şişesini evlendirirken gözlerini benden ayırmıyor. Bu konuda baştan çıkarıcı olmaya çalışıyor, ama elinin topuğuyla ketçap şişesinin dibine vururken odanın öbür ucundan bana sırtması biraz tuhaf.

Telefonum cebimde çalışıyor, rahatsız bakışlarımı kırıyor ve ablam Lindsey'den gelen bir mesaj buluyorum.

Selam Ev. Sezonun ilk deplasman maçına gölge düşürmek istemem ama annem telefon numaramı ele geçirmiş. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sana ulaşmak için üç kez aradı. Uzun lafın kısası, tanımadığın hiç kimseye cevap verme. Seni özledim, küçük kardeşim.

Telefonumun ekranına bakmaya devam ederken dudaklarım aralanıyor.

Oyunlarımdan birinde ortaya çıkıp benden para dilenmesinden bu yana iki yıldır annem hakkında tek bir kelime bile duymadım. Ben de tabii ki

Hayır. Telefon numaramı ele geçirmişti, durmadan aradı ve sonunda bizzat geldi. Nerede olduğumu gizli tutamam, oyun programım internette yayınlanıyor, ancak telefon numarama sahip olan insanlar konusunda bu kadar seçici olmamın nedenlerinden biri de o. Sayamayacağım kadar çok kez değiştirmek zorunda kaldım.

"İyi misin?" diye sorar yumuşak bir ses.

"Ha?" Başımı kaldırdığımda Stevie'nin mavi-yeşil gözlerinin nazik ve endişeli olduğunu görüyorum.

Şu sıralar kendime olan güvenim sarsılmış durumda ve karşısında duvarlarımı yıktığım sadece birkaç kişi var. Tavırlı uçuş görevlisi bunlardan biri değil.

"Ben iyiyim," diye tersliyorum,
görüldüğümü hissederek.

"Kahretsin, boş ver."

Bar aniden aşırı kalabalık ve sıcak görünüyor. Klostrofobik değilim ama şu anda olabilirmişim gibi geliyor. Boş yumruğumu kapatıyorum. Sıcak hava yanaklarıma çarparken avuçlarım nemleniyor, görüşüm hafifçe bulanıklaşıyor. Nefes almaya çalışıyorum ama odada hava yok.

Hay sikeyim. Yıllardır bunlardan içmemiştim.

Tek kelime etmeden ya da ikinci bir düşünce olmadan, barın ön kapısından dışarı fırladım.

Dışarı çıktıktan sonra her iki yöne de bakıp biraz boşluk arıyorum. Sokaklar insanlarla dolu, çoğu da dikkatini bana çevirmiş. Genelde bakışlar, alkışlar ve tanınmak için yaşarım. Ama bu gece, gözleri olan herkesten olabildiğince uzağa gitmem gerekiyor.

Caddeyi koşarak geçtikten sonra içgüdüsel olarak birkaç blok aşağıya dönüyorum, nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama sessiz bir alan bulmak için paniğe kapılmış bedenime güveniyorum.

Bir park görünüyor, ama insanlar görünürdeki tüm bankları kaplıyor. Arkasına saklanabileceğim kadar büyük gövdeli bir ağaç buluyorum. İki kez düşünmeden kışımı çimlere gömüyorum, bok gibi pahalı Armani pantolonum ıslak zeminden anında soğuyor.

Nefes al. Nefes verin. Kendinizi demirleyin.

Neredeyim ben? Denver'da. Bir
parkta. Banklar ne renk? Mavi.

Neden böyle hissediyorum? Çünkü annem daha çok parası olan biri için çocuklarını ve kocasını terk eden bir servet avcısı. Çünkü annem çok bencil ve şimdi de *benim* paramı istiyor. Beni istemiyor. Beni sevmiyor. Sadece paramı istiyor.

Öfke tekrar içeri sızıyor. Panik atak geçirmeme neden olan tek şey kör öfke ama bunun beni kontrol etmesine izin veremem. On yıla yakın terapi bana bunu öğretti. Paniğin kazanmasına izin veremem. Annemin kazanmasına izin veremem.

Neden böyle hissediyorum? Çünkü beni sevmiyor. Çünkü parayı kız kardeşime ve bana tercih etti. Ama bunun bir önemi yok çünkü *ben* kendimi seviyorum.

Terapinin bana öğrettiği şey bu, kendimi sevmek. Ve seviyorum da. Özür dilemeden ve sorgulamadan kendimi seviyorum.

Birinin yapması lazım.

Nefes al. Nefes verin.

Panik gitti. Artık sıcak ve telaşlı hissetmiyorum, nefes alamıyorum. Onunla savaştım. Beni ele geçirmesine izin vermedim. Daha başlamadan durdurdum.

Derin bir nefes alarak dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve başımı omuzlarımla arasına düşürüyorum.

Bardaki hesabımı tamamen ödedim ama Rio beni idare edebilir. Bir dahaki sefere onu geri getireceğim. Kız kardeşimin mesajını tekrar okumadan telefonumu çıkarıp cevap veriyorum.

Haber verdiğin için teşekkürler Linds. Seni seviyorum. Lütfen yakında ziyaret et.

Hayatımda sadece bir avuç insanı sevdim ve o insanlar da Maddisonlar ve kız kardeşim. Hepsi bu ve tek planım da bu. İhtiyacım olan tek şey bu.

Lindsey: *Şimdi takvimime bakıyorum! Ofis sakinleşir sakinleşmez bir şeyler ayarlayacağım. Lütfen bana bir iyilik yap ve bu yıl ceza kutusundan uzak dur.*

Bana bunun için büyük paralar ödüyorlar. Ben kimseyi umursamayan Chicago'lu bir pisliğim, hatırladın mı?

Tabii.

Ağlayan, gülen bir emoji ile bitiriyor çünkü beni tanıyor. Ben o adam değilim, ama insanların buna inanmasına izin veriyorum. Böylesi daha kolay. Bu şekilde incinmiyorum.

ZANDERS

"H Chicago *Tribune* muhabiri, "Chicago Raptors'ın meşhur ikilisi Eli Maddison ve Evan Zanders ile birlikteyiz" diyor. Sesi hoparlörden şu şekilde yayılıyor

Denver Arena'da maç öncesi rastgele bir konferans salonunda oturuyoruz.

Odadaki diğer tek kişi olan Maddison'a bakıyorum. "*Kötü şöhretli ikili,*" diyorum sessizce.

Maddison gözlerini deviriyor ama göğsü sessiz bir kahkahayla kabarıyor. "Maddison, yeni doğan oğlun için tebrikler."

"Teşekkürler, Jerry." En iyi arkadaşım öne doğru eğiliyor, böylece konferans masasının ortasındaki telefon onun sesini daha net duyuyor. "Eşim ve ben Maddison ailesine bir yenisini daha eklediğimiz için çok mutluyuz."

"Ya Ella? Abla olmaktan hoşlanıyor mu?"

"Buna bayılıyor," diye gülüyor Maddison. "O ateşli bir ufaklık ve gelecekte patronluk taslayacağı bir kardeşi olacağı için çok heyecanlı."

"Sizi, eşinizi ve çocuklarınızı Chicago'daki bir sonraki iç saha maçında görmek için sabırsızlanıyoruz."

Konuşma genelde böyle geçer. Muhabirler Maddison'la tatlı, duygusal şeylerle başlar, sonra bana geçerler.

"Ve EZ," diye başlıyor Jerry, benim takma adımı kullanarak. "Nasıl gidiyor patron?"

"İyilik yapmak. İyi gidiyor. Sanırım senin kadar iyi değil. Geçen hafta evinizdeki açılıştan sonra arenadan çıkarkenki son görüntünüz internete düştü. Bilmemiz gereken biri mi?"

Bu muhabirlerin neden sürekli seks hayatım hakkında konuşma ihtiyacı hissettiklerini anlayamıyorum. Ancak medyada algılanan kişiliğim bana çok para kazandırıyor, bu yüzden görmezden geliyorum. Yine de geçen haftadan kimi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Belli bir noktadan sonra, birbirlerine karışıyorlar.

"Hadi ama Jerry," diye takılıyorum. "Benimle konuşuyorsun. Ne zaman hakkında bilgi sahibi olman gereken biri oldu ki?"

"Benim hatam," diye gülüyor. "Neredeyse Evan Zanders ile konuştuğumu unutuyordum. Muhtemelen annenden beri bir kadına yirmi dört saatten fazla değer vermemişsindir."

Annemden bahsedilince gözlerim Maddison'a kayıyor. Ailem ve onun ailesi dışında kimse ailevi durumumu bilmiyor. Bunun böyle kalması için halkla ilişkiler ekibime iyi para ödüyorum.

Maddison bana özür dileyen yarım bir gülümseme veriyor.

"Kulağa doğru geliyor." Hoparlöre zorla bir kahkaha atıyorum, dilimden dökülen kelimelerin tadından nefret ediyorum.

"Jerry, hadi hokey konuşalım," diyerek Maddison konuyu hızla değiştiriyor.

"Evet, yapalım. Bu yıl arkanızda iyi bir ekip var. Kupa için ne hissediyoruz?"

Maddison, "Bu bizim yılımız," diyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum ve ekliyorum: "Hiç şüphe yok ki bu yıl Raptors forması giyen oyuncu grubunun sezon sonunda Stanley Cup'ı kaldırabilecek potansiyele sahip olduğuna inanıyoruz."

Maddison ve ben konferans odasındaki masanın karşısında birbirimize bakıyoruz, lazer odaklıyız. Söz konusu hokey olduğunda, özellikle de bu sezon, boşa kürek çekmeyiz. Bu bizim her şeyi kazanma yılımız. Yirmi sekiz yaşında olan Maddison ve ben yedinci NHL sezonumuza giriyoruz ve sonunda eve dönmek için tüm parçalara sahibiz.

"İnfazcı Zanders, bu yıl ceza sahası dakikalarını azaltmayı düşünüyor musun?"

"Duruma göre değişir."
Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Açık mı?"

"Eğer diğer takımlar temiz oynarsa, ben de oynarım. Ama benim adamlarımın peşine düşerseniz, hesap vereceğiniz kişi ben olurum. Ceza sahası beni korkutmuyor. Ben bu takımda bunun için varım, oyuncularımı korumak ve incinmemelerini sağlamak için. Ancak son altı sezonuma bakacak olursak, bu yılın da farklı olacağını düşünmüyorum."

"İyi bir hokey kavgasını çok seviyorsun," diye gülüyor Jerry.

O konuda haksız değil.

"Kaybedecek neyiniz var ki?" diye devam ediyor. "Yumruklarını atıyorsun, ringde dakikalarını geçiriyorsun, sonra da her gece kolunda başka bir kadınla çıkıyorsun. Hepimiz seni tanıyoruz, EZ. Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun. İşte bu yüzden Chicago seni seviyor. Ligdeki en büyük pislik sensin. Ama bizim pislğimizizsin."

Maddison sandalyesinde arkasına yaslanmış, kaşları çatılmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş. Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor ama bu işin nasıl yürüdüğünü biliyor. Bunu yıllardır yapıyoruz.

Derin bir nefes alıyorum ve muhabir göremese de gülümsemeye çalışıyorum. "Doğru anladın!"

"Şehrin altın çocuğu ve Chicago'nun seilmeyen kötü çocuğu," diye ekliyor Jerry. "İkiniz söz konusu olduğunda kullanmayı en sevdiğim başlık."

Takım ve bu sezonki hedeflerimiz hakkında konuşmaya devam ediyoruz ama her birkaç soruda bir bana ve özel hayatıma dönüyoruz. Arenadan birlikte ayrıldığım kadınlardan, şehirde fotoğraflanan gecelerimden, içki içip parti yapmaktan bahsediyorum. Yine de ona her zaman bu gecelerin asla maçtan önce olmadığını hatırlatıyorum.

Ne zaman Maddison ya da ben sohbeti Active Minds of Chicago'ya - ihtiyaç duydukları ruh sağlığı kaynaklarına sahip olmayan yoksul genç sporcuları destekleyen yardım vakfımıza - kaydırmaya çalışsak, Jerry sohbeti bana ve bekar yaşam tarzıma yönlendiriyor.

Son yedi yılda kendim için oluşturduğum imajın bu olduğunu ve maaş eklerimin bu kadar büyük olmasının nedeninin bu olduğunu anlıyorum, ancak hayır işlerimizin de reklamını yapmayı gerçekten çok istiyorum. Hayatımda gerçekten gurur duyduğum tek şey bu.

Maddison ve ben vakfı kurmaya o Chicago'ya ilk taşındığında başladık. İkimizin de zamanımızı ve paramızı hayır kurumlarına bağışlamaya başlamanız gerekiyordu, bu yüzden bu organizasyonu oluşturmak mantıklıydı. Sporcularda, özellikle de erkek sporcularda konuyu çevreleyen damgayı kırmaya çalışmak amacıyla şehrin dört bir yanından profesyonel sporcuları kendi ruh sağlığı yolculuklarını paylaşımları için bir araya getirdik. Aylık etkinliklerle para toplayarak, maddi gücü yetmeyen ancak yardıma ihtiyacı olan çocukların terapi seanslarının masraflarını karşılıyor, ayrıca zamanlarını bağışlamak isteyen doktor ve terapistlere ulaşıyoruz.

Gençken bu tür hizmetlere sahip olsaydım hayatımın ne kadar farklı olacağını hayal bile edemiyorum. Hissettiğim öfke ve terk edilmişliğin çoğu

buzdaki kirli oyunlar yerine kelimelerle ifade edilebilirdi.

Maddison tüm sorular sorulduktan sonra, "Zaman ayırdığın için teşekkürler Jerry," diyor. Konferans odasındaki telefon görüşmesini sonlandırıyor. "Bu saçmalığı artık yapmıyoruz."

"Yapmak zorundayız."

"Zee, seni bir pislik gibi gösteriyorlar. Onlar konuyu kiminle yattığına ya da kiminle kavga ettiğine çevirmeden Aktif Zihinler hakkında konuşamıyorsun bile." Maddison hayal kırıklığı içinde masadan kalkıyor.

Ben de hayal kırıklığına uğradım. Özel hayatım hakkında konuşmak istemeleri umurumda değil ama medyanın toplum için yaptığım iyi şeylerden de bahsetmesi güzel olurdu. Çoğu insan benim vakfımızın yarı yüzü olduğumu bilmiyor. Bunun Maddison'ın hayır kurumu olduğunu sanıyorlar çünkü bu iyi aile babası imajına uyuyor. Medyanın anlatısı için benim kimseyi umursamayan bir pislik olduğum ama aynı zamanda akıl hastalığından muzdarip yoksul gençler için bir hayır kurumunun kurucu ortağı olduğum pek mantıklı olmazdı.

"Bunu daha fazla yapmayacağız. Herkesin senin duyguları olmayan bir pislik olduğunu düşünmesinden bıktım. Senin hakkında konuşma şekilleri, Zee..." Maddison başını sallayarak konferans odasının kapısına doğru ilerliyor.

"Benim duygularım yok," diye hemen karşı çıkıyorum. "En azından Haziran ayında Stanley Kupası'nı ve yeni uzatılmış kontratımı ellerimde tutana kadar."

"Duyguların yok mu?" Maddison ikna olmamış bir şekilde soruyor. "Ella ile *Coco'yu* izlerken ağladın. Senin de duyguların var dostum. İnsanların bilmesine izin vermeye başlamalısın."

"*Coco'yu* bana karşı kullanma! O bok çok üzücüydü!" Yerimden kalkıp maç için giyinmek üzere soyunma odasına giderken onu takip ediyorum. "Sondaki o şarkı var ya? Beni her seferinde etkiliyor."

Eve dönüş için uçağa bindiğimde kığım koltuğuma değer değmez bir iç çekişle eriyip gidiyorum. Bu mağlubiyet çok acımasızdı ve ben de bok gibi oynadım. Bu gece konsantre değildim ve bunun tüm sorumluluğunu üstleniyorum.

Bu kadar erken bir mağlubiyet almamızı beklemiyordum. Aslında, en az on maç boyunca mağlubiyet hanesine bir şey yazmayacağımızı düşünüyordum. İşte böyle.

iyiyiz. Ama bu gece bizim gecemiz değildi.

Yine de uzun bir sezon. İyi olacağız.

Telefonum cebimde çınlıyor ve ekibin geri kalanı uçağa binerken onu çıkarıyorum, beni bekleyen iki mesaj buluyorum. Menajerimden gelen ilk mesajı isteksizce açıyorum.

EZ, adamım. Bu gece soyunma odasının dışında seni bekleyen bir kız vardı ve sen onu es geçtin. Medyanın arenadan çıkarken ikinizin fotoğrafını çekmesi için iyi bir zaman olabilirdi. Ne oldu?

Hayal kırıklığı içinde boynumu geriyorum ve derin bir nefes veriyorum. Kendi kızlarımı bulabilirim ve bu Rich'in bana tuzak kurmasına gerek kalmadan da oluyor. Medya tüm bu erkek-fahişe olayını anlıyor. Rol yapmama gerek yok. *Chicago Tribune* ile maç öncesi yaptığımız röportajda hokey ya da hayırseverliğimiz hakkında iki kelime edemediğimizde bu açıkça görüldü.

Boktan kayıptan ve annemi yirmi dört saat içinde iki kez duyduktan sonra, yangına körükle gitme havasında değildim. Kuzey Amerika'nın çoğu benim bir playboy olduğumu biliyor. Bir gece izin almak imajımı değiştirmeyecek ve dolayısıyla gelecek sezonki kontratımı kaybetmeme neden olmayacak.

Rich'i görmezden gelerek bir sonraki mesajıma geçiyorum. Yüz ifadem bütün gece sergilediğim sinirli ifadenin aksine tamamen değişiyor.

"Karın bana mesaj attı." Logan'ın bana gönderdiği mesajı ve resmi göstermesi için Maddison'ı dürtüyorum.

Uzun zamandır gördüğüm en şirin şeydi. Biyolojik olmayan yeğenim Ella Jo, televizyonlarından bir metre kadar uzakta, boynunu bükmüş ve gözlerini ekrana dikmiş maçımızı izliyor. Kocaman fiyonk kafasındaki çılgın saçları bir nebze dizginliyor ama en güzel yanı giydiği forma. Üzerinde on bir numara var ve arkasında "UNCLE ZEE" yazıyor.

Bunu kocama gösterme. Bunu giymesine izin verdiğim için beni öldürecek ama en sevdiğin kızın senin numaranı giydiğini görmek hoşuna gider diye düşündüm.

"Ne oluyor lan?" Maddison, üç yaşındaki kızının kendi forması dışında başka birinin formasını giydiğini görünce şok geçirdiğini söylüyor.

Logan'dan bir mesaj daha gelmeden önce ekranımda üç küçük nokta dans ediyor.

Logan: *Ve kocamı kızdırmayı sevdiğin için, şu anda ona gösterdiğini varsayıyorum.*

İkimizi de çok iyi tanıyor.

Selam bebeğim. Seni seviyorum. Lütfen beni öldürme.

Maddison sonunda gülüyor.

"Eğer Ella bu gece o boku giydiyse, kaybetmemize şaşmamalı." Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirirken arkasına yaslanıyor ve ellerini birleştirerek karnının üzerine koyuyor.

"Pislik," diye mırıldandım

gülümseyerek. "Pislik."

"Çıkış sırası brifingi için hazır mısınız?"

Logan'a hızlı bir yanıt gönderiyorum ve Stevie'ye tüm dikkatimi vermeden önce Ella'nın formamdaki fotoğrafı için teşekkür ediyorum.

Bu benim onu kızdırmak için en yeni taktiğim. Geçen sefer dikkatimi çekmek mi istedi? Şu andan itibaren söyleyeceği her kelimeye takılacağım ve bu çok garip olacak.

"Evet, lütfen!" Telefonumu bir kenara bırakıp ellerimi kucağımda kavuşturuyorum ve beklentiyle öne doğru oturuyorum.

Verdiğim hevesli yanıt karşısında kafası sarsılıyor, kaşları çatılıyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor.

Maddison ne yaptığımı çok iyi bildiği için yanımda kıs kıs

gülüyor. "*Tamam...*" kelimeyi kafa karışıklığı içinde uzatıyor.

Stevie, acil bir durumda kullanmamız gerekirse pencere çıkışının nasıl çalıştığını anlatmaya devam ediyor, ancak bu kez geçen seferkinden çok daha hızlı. Sanırım sezonun geri kalanında bunu bize her uçuşa tekrarlayacak.

Söylediği her küçük şeyi coşkuyla başımı sallayarak dinliyorum ama mavi-yeşil gözleri ne zaman benimkileri bulsa, sıkıntıyla kısılıyor.

"Acil bir durumda yardım etmeye istekli ve muktedir misiniz?" diye hem Maddison'a hem de bana soruyor.

Maddison hemen "Evet," diye cevaplıyor. Ben mi? O kadar da değil.

"Soru," diye başlıyorum. "Pencereyi tam olarak nasıl tekrar açabilirim?"

Maddison başını sallıyor ama göğsü sessiz bir kahkahayla hareket ediyor.

Stevie derin bir nefes alıyor, eminim hayal kırıklığı içinde, bana daha önce söylediklerini tekrarlamadan önce. "Plastik levhayı çıkarın, kırmızı kolu içeri doğru çekin ve bırakın. Pencere uçağa doğru kilitlenecektir."

Başımı tekrar tekrar sallıyorum. "Anlıyorum. Anlıyorum. Peki ne zaman açacağım?"

Stevie keskin bir nefes alıyor ve dudaklarındaki sinsi sırıtışı daha fazla tutamıyorum. Bu çok eğlenceli.

"Bir mürettebat üyesi tarafından talimat verildiğinde." "Ve nasıl-"

"Tanrı aşkına, Zanders! Acil bir durumda yardım etmeye istekli ve muktedir misin, değil misin?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Şimdiden arenadan ayrıldığım zamankinden on kat daha iyi hissediyorum.

Neyse ki, Stevie'nin ağzını bir gülümseme kaplıyor, her ne kadar onu zapt etmeye çalışsa da. Dolgun dudaklarını birbirine bastırarak ısırmaya çalışıyor ama sonunda bir kahkaha kopuyor.

Sandalyemde arkama yaslanırken yüzümde kocaman bir gülümsemeyle "Evet, istekliyim ve yapabilirim," diye istifa ediyorum.

Eğlenerek başını sallıyor. "Yeni bir işe ihtiyacım var," diye mırıldanıyor uzaklaşmadan önce.

Uçağın kapıları kapandıktan sonra Stevie tekrar çıkış sırasına geliyor ve koridorda benden birkaç santim ötede duruyor. Sarışın iş arkadaşı ön tarafta, üçüncü uçuş görevlisi ise anons sisteminden konuşuyor.

Stevie güvenlik gösterisine başlıyor, tavandan düşmeleri halinde emniyet kemerlerini ve oksijen maskelerini nasıl kullanacağımızı gösteriyor. Başka kimse dikkat etmiyor ama ben gözlerimi lazer gibi ona odaklıyorum.

Bakışlarımı hissedebiliyor ve yanakları çillerinin altında kızarmaya başlıyor.

Uçuş görevlisi anons sisteminden "Bu uçak altı acil çıkışla donatılmıştır," diyor. "Ön tarafta iki kapı çıkışı, kanatların üzerinde iki pencere çıkışı ve uçağın arkasında iki kapı çıkışı."

"Harika gidiyorsun tatlım," diye fısıldıyorum.

Stevie dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor.

"Uçuş görevlileri şimdi size en yakın çıkışları işaret ediyor," hoparlör sistemi uçak boyunca yankılanıyor.

Stevie uçağın arka tarafındaki çıkışları işaret etmek için her iki elinin işaret ve orta parmaklarını kullanıyor, sonra aynı şeyi benim oturduğum uçağın ortasındaki pencere çıkışlarına doğru yapıyor. Ancak benim tarafımdaki pencere çıkışını gösterdiğinde, işaret parmağını içeri sokuyor ve sadece orta parmağıyla pencereyi işaret ederek beni açıkça tersliyor.

Kahkahalarımı tutamıyorum.

Stevie'nin dudaklarında kendini beğenmiş, memnun bir gülümseme var, olması gerektiği gibi. Çoğu kadının yaptığı gibi geri adım atma ya da cazibeme boyun eğme konusundaki isteksizliği resmen merak uyandırıcı ve bir o kadar da sinir bozucu.

Ertesi gün Maddison'ların çatı katına girer girmez duyduğum ilk şey "Zee!" oldu ve hemen ardından üç yaşındaki tatlı bir çocuk kendini bacaklarıma atarak onu kucağıma almamı istedi.

"Ella Jo!" Çılgın saçlı kızı kaldırıp sıkıca tutuyorum. "En sevdiğim kız nasıl?"

"Sadece kız," diye karşı çıkıyor, küçük parmaklarını yanaklarıma bastırarak. Çok haklı.

"Hediye mi?"

"Ella!" Logan koridorun sonundaki çocuk odasından sesleniyor. "Amcandan bir şeyleri böyle istemeyiz."

Eğlenen gülümsememi zapt etmeye çalışırken küçük EJ'ye dikkatle bakıyorum, ebeveynlik konusunda Logan'ın desteğine ihtiyacım var. Ama Ella diğer iki amcasından ya da benden kesinlikle her şeyi isteyebilir ve hiçbirimizin hayır demesine imkan yok.

Dudaklarını en tatlı gülümsemesi kaplamadan önce kendini düzeltmek için küçük bir of çekiyor, gamzeleri inanamayacağınız kadar ortaya çıkıyor. Başını eğiyor ve omzunu pembe yanağına götürüyor. "Hediye, lütfen?" Kırpiklerini kırıştırıyor.

Göğsümde bir kahkaha gümbürtüsü titriyor. Elimi cebime sokmadan önce onu kalçamda ayarlıyorum.

Ella bir yaşındayken, ona babasıyla birlikte gittiğimiz her şehirden tulum türü bir şey almaya başladım, bunu bildiğinden ya da hatırladığından değil. Ama her yolculuktan sonra gelip küçük yeğenimi görmemi sağlamanın eğlenceli bir yoluydu. Şimdi hepsi küçük kardeşi MJ'e kaldı.

Geçen yıl iki yaşındayken kartpostallara geçtim. Ön yüzdeki parlak, güzel resimleri seviyordu ve bir kağıt parçası onu kolayca eğlendiriyordu.

Bu yıl üç yaşına girdi ve mıknaatlara geçiyoruz.

Üzerinde Colorado bayrağı olan küçük mıknaatı çıkararak Ella'nın koyu yeşil gözlerinin heyecanla parlamasını izliyorum.

Bu lanet bir mıknatıs, ama o sanki piyango bileti kazanmış gibi görünüyor.

"Vay canına!" diye haykırıyor ve ben yine gülmekten kendimi alamıyorum.

Hediyelerini en kibar şekilde istememiş olabilir, ancak bu küçük lastik mıknatısı minik ellerinde saklama şekli bunu telafi ediyor.

Onu ters çeviriyor ve dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle inceliyor.

"Buzdolabı için," diye açıkladım. "Oynadığımız her şehirden bir tane içeralacağım sana.
i."

Heyecanla başını sallıyor ve elimde kıvranıyor.

Aşağı. Buzdolabına doğru koşarken onu ayağa kaldırıyorum. Dizlerinin üzerine oturuyor, mıknatısı buzdolabının alt kısmına, sadece kendisinin ulaşabileceği bir yere koyuyor ve minik yumruklarını çenesinin altına sıkıştırıp hayranlıkla seyrediyor.

"Ne diyorsun bebeğim?" Logan kucağında yeni doğmuş MJ ile mutfağa giriyor.

"Teşekkür ederim, Zee Amca!" Ella mutfağın zemininden neredeyse bağılıyor.

"Bir şey değil, kızım."

Logan yanımdan geçerken, uyuyan ve kundaklanmış oğlunu kollarıma bırakırken yanağına bir öpücük konduruyorum, onu tutmak isteyip istemediğimi bile sormuyor. Cevabı zaten biliyor. Bazen (çoğu zaman) buraya gelme nedenimin en yakın iki arkadaşımınla vakit geçirmekle hiçbir ilgisi olmuyor. Onların çocuklarını görmek için geliyorum.

"Nasıl hissediyorsun, Lo?" Doğumunun üzerinden iki haftadan az bir süre geçmiş olan en iyi arkadaşlarımdan birine soruyorum.

"Kendimi iyi hissediyorum." Kanepeye oturup bacaklarını altına sıkıştırırken parlak bir gülümseme takınıyor.

Kollarımdaki MJ'i uyandırmamaya dikkat ederek kanepenin karşı tarafına geçiyorum. Gerçi bu bebek kaya gibi uyuyor, o yüzden uyandırabileceğimden şüpheliyim. "İyi görünüyorsun."

"Zee, dikkat etsen iyi olur!" Koridorun aşağısında bir yerden Maddison'ın eğlenen sesini duyuyorum.

"Çooooook iyi!" Sırf onu kızdırmak için seslendim.

"Eğer oğlumu tutmasaydın, kıcını tekmelerdim." Oturma odasına doğru yürürken, kanepeye doğru giden kızını kucağına alıyor. "Ama iyi görünüyor," diye devam ediyor Maddison. "Ella Jo, annen güzel görünmüyor mu?"

Ella başını babasının omzuna yaslamadan önce "Çok güzel," diye iç geçiriyor, uykulu görünüyor.

Maddison, Logan'ın arkasından kanepenin arkasına doğru yürür. "Sanırım birinin uykusu vakti geldi. Hemen döneceğim, bebeğim." Karısına hızlı bir öpücük verir.

Ella'yı odasına götürmeden önce kanepeyi bana doğru çeviriyor ve dudaklarını büzerek eğiliyor. "Hemen döneceğim, bebeğim."

"Siktir git." Bir kahkaha atarak yüzünü kendimden uzaklaştırdım.

Gözlerim Logan'ın arkasındaki tavandan tabana pencerelere kayıyor. "Kahretsin, bazen evimin içini ne kadar görebildiğinizi unutuyorum." Gözlerimi kısarak mermer mutfak adasını buradan görebiliyorum.

Logan arkasını dönüp pencereden dışarıya ve caddenin karşısına bakıyor. Tekrar bana döndüğünde gamzeleri ortaya çıkarken yüzündeki kızarmış gülümsemeyi engelleyemiyor.

"Güvenin bana. Biz unutmayız. Eli ya da ben seni kaç kez mutfağında biriyle yakaladık biliyor musun? Bu perdeleri neden taktık sanıyorsun?" Şu anda duvara itilmiş olan ve güneş ışığının içeri girmesine izin veren ekstra uzun karartma perdelerini işaret ediyor. "Henüz gözlerimi oymadığıma şaşıyorum."

"Sizinkilerin görüşüne sahip olmak için kaç kadının cinayet işleyeceğini biliyor musunuz? Sadece gösteriyi takdir edin."

"Çok iğrenç," diye kıkırdıyor.

Yüz ifadesindeki değişimi fark etmeden önce ben de onunla birlikte gülüyorum. "Eli annenin kız kardeşini ele geçirdiğini söyledi."

Ağır bir iç geçirdim ama bu konu değişikliği için de minnettarım. Logan benim geçici terapistim sayılır, haftada bir ya da iki kez görüştüğüm lisanslı bir terapistim olmasına rağmen. Logan'a neredeyse her şeyi anlatıyorum ve Denver'daki o geceden beri bunu içimden atmak istiyordum.

"Evet, Lindsey durmadan onu patlattığını ve bana ulaşmaya çalıştığını söyledi."

"Üzgünüm, Zee. Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Bilmiyorum. Sadece tekrar ortaya çıkmamasını ya da numaramı almamasını umuyorum sanırım."

Logan bir süre sessiz kaldıktan sonra gözlerini önce bana sonra da yere diyor. "Babana söyledin mi?"

Babama söyledim mi? Üniversite için evden ayrıldığımdan beri babama pek bir şey söylemedim. Çok ilgili ya da destekleyici bir adam değil.

bu günlerde. Yılda milyonlarca dolar kazanan profesyonel bir sporcu olduğum gerçeğini umursayacağını sanmıyorum. Bu da annemin şu anda hayatıma girme niyetiyle büyük ölçüde çelişiyor.

Her zaman böyle değildi ama. Aslında, ben çocukken, daha yakın olamazdık. Babam seyahat hokeyi turnuvalarımın hepsine katılırdı. Bütün gün spor konuşurduk, arka bahçede tekniğimi geliştirmeme yardım ederdi ve burs kazanabilmek için notlarımı yüksek tutmam gerektiğini bildiğinden notlarım konusunda hep başımın etini yerdi.

Babam genel olarak iyi bir insandır, ancak annem bizi terk eder etmez kendini işe gömdü. Belki de annemin istediği gibi bir adam olmaya ya da en azından annemin istediği parayı kazanmaya çalışıyordu, annemin ona geri döneceğini umuyordu, emin değilim. Ama o da annem gibi beni terk etti, sadece farklı bir şekilde.

Artık ne notlarımı önemsiyor ne de lise hokeyi oynarken beni izlemeye geliyordu. Bunun yerine geç saatlere kadar işte kalıyor, kırık kalbini unutmaya çalışıyordu. O eve döndüğünde ben genellikle akşam yemeği için mikrodalgada bir şeyler pişirdikten sonra yatıyordum. Lindsey o sırada üniversiteye gitmişti ve ben kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Panik ataklar o zaman başladı. Öfke o zaman başladı. İşte o zaman kimsenin beni sevmediğini sürekli hatırlamaya başladım. İşte o zaman kimsenin beni yanımda kalacak kadar sevmediğini fark ettim.

Yıllar sonra, üniversitede üçüncü yılımdayken terapiye gitmeye ve sorunlarım üzerinde çalışmaya başladım. Beni sevmenin başka kimsenin sorumluluğu olmadığını fark ettim. Ben de kendimi sevmeye başladım. Başka kimse sevmeyecekti.

"Zee," der Logan usulca.

"Hmm?" Kendimi geçmişimin sersemliğinden çekip çıkararak, kollarımda mışıl mışıl uyuyan MJ'in kundağını başparmağımla usulca okşuyorum.

"Annenin sana ulaşmaya çalıştığını babana söyledin mi?"

Başımı sallayıp ona yarım bir gülümseme gönderiyorum. "Onu bununla rahatsız etmek istemiyorum." Bu da *onunla gereğinden fazla konuşmak istemediğimin* şifresi. Ama bunu söylemiyorum. Logan babamla ilişkimizi onarmamız konusunda çok ısrarcı. Kendi ailesini genç yaşta kaybetti ve babasıyla bir kez daha konuşmak için can atıyor. Ne zaman ona hayatta ve sağlıklı olan babamla konuşmak istemediğimi söylesem kendimi tam bir hıyar gibi hissediyorum.

"Tamam." Bana hüzünlü bir gülümseme vererek konuşmayı bu şekilde bitirdi.

Kucağımdaki tatlı çocuğa bakıyorum, kan bağımsun ya da olmasın bu aileye sahip olduğum için şükrediyorum.

"Hey, Zee," diyor Logan kanepenin karşısından. "Seni çok seviyoruz."

Her nasılsa bu kız her zaman ne duymam gerektiğini biliyor, tıpkı kocasının beni bir kitap gibi okuyabilmesi gibi. Bazen ne kadar açık sözlü ve dürüst olursam olayım, neye ihtiyacım olduğunu itiraf etme konusunda pek iyi değilim. Ama bu insanlar beni bu kadar iyi tanıdığı için minnettarım.

"Ben de sizi seviyorum çocuklar." Hayatımın son on yılında kız kardeşim dışında bu sözleri söylediğim tek insan bunlardı.

STEVIE

E Van Zanders bir pislik.

Ama sanırım onu anlamaya başlıyorum. Sadece üç kısa yolculuk sürdü ama işte buradayız.

Beni kızdırmak için elinden gelen her şeyi yapacak, ama ben de ona karşılık verdiğim sürece sorun olmayacağını düşünüyorum.

Uçağın kapıları kapanıp Detroit soğuğu engellendikten sonra, çıkış sırasında durarak her zamanki güvenlik gösterimi yapıyorum. Bu gece, çoğu gece olduğu gibi, kırmızı göz uçuşu ve oyuncular sahte bir oksijen maskesi veya emniyet kemeriyle ne yaptığımı izleyemeyecek veya umursamayacak kadar dikkatleri dağınık.

Biri hariç hepsi.

Sana bir tahmin vereyim.

Evet, Evan Zanders'ın ela gözleri bana dikilmiş, haftalardır olduğu gibi işimi yaparken her hareketimi izliyor.

Küçük güvenlik demo çantasını hazırlarken, uçuşun en sevdiğim kısmı başlıyor. Ancak bugün en sevdiğim kısım bu değil, çünkü bugün tüm oyuncular ayağa kalkıp soyunmaya başlarken ben çıkış sırasına sıkışmış durumdayım.

Kaçmak için bir yol bulmaya çalışırken içimde hızlı bir panik yaşanıyor, uçağın arka tarafındaki mutfağın güvenliğine ulaşmam gerekiyor ama nafi. Nereye dönsem birileri soyunuyor. En mükemmel biçimli ve neredeyse tamamen çıplak vücutlar tarafından kapana kısılmış durumdayım.

Ve en dikkat çekici olanı? Tam önümde duran ve bana hareket edecek alan bırakmayan mı?

Evan Zanders.

Zanders koridorda kendi koltuğunun yanındaki boşluğu kapıyor. Arkamı dönüp uçağın önüne doğru koşmaya çalışıyorum ama görünüşe göre koçluk ekibi de bu gece takım elbiselerini çıkarıyor. Anlaşılır bir şekilde, Chicago'ya gece uçuşuyla dönüyoruz. Ama hiçbir kaçış planım yok.

Korkudan irileşmiş gözlerim Indy'yi ön mutfakta, güvenlik gösterisini yaptığı yerde buluyor. Bana acıyan bir bakış atmak yerine göz kırpmıyor ve bir bölmenin arkasına saklanıp beni kurtlarla baş başa bırakmadan önce iki başparmağıyla onaylıyor.

Çıplak kurtlar.

Arkamı döndüğümde, gözlerim hemen Zander'inkilerle kilitleniyor. Nasıl kilitlenmesin ki? Her şeyden önce, gözleri muhteşem, puslu ve boktan. İkincisi, benden tam anlamıyla bir adım ötede. İsterse geri çekilebilir. Bunu yapabilecek yeri var, oysa benim yok. Ama hayır. Özel dikim takım elbise ceketini baştan çıkarıcı bir şekilde çıkarırken benden on iki santim uzakta.

Yine, baştan çıkarıcı olmaya mı çalışıyor yoksa doğal olarak bir yetişkin filminde rol almak üzereymiş gibi mi görünüyor bilmiyorum, ama ikincisi olduğunu hissediyorum.

"İyi misin Stevie?" Zanders gözlerinde muzip bir parıltıyla soruyor.

"Evet," sesim kesiliyor. Boğazımı temizliyorum. "Evet. İyi. Harika."

Zanders'ın altın yüzüklerle süslü uzun parmakları yakalı gömleğinin düğmelerini açarken başımı çevirip boynumu ovuşturuyorum.

Gözlerimi pencere çıkışına kilitlediğimde onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

Kısmen gözlerimi ondan uzak tutmak ve kısmen de kaçışımı planlamak için.

Uçak henüz pistte o kadar hızlı taksi yapmıyor. Eminim camdan asfalta atladığım için maruz kalacağım yol kızarıklığı Zanders'ın bakışlarından çok daha az yakacaktır.

Çevremde, kusursuz kahverengi tenle dolu bir vücut beliriyor.

Ve lanet bir nedenden dolayı, bakmaktan kendimi alamıyorum.

Zanders'ın tüm üst yarısı çıplaktır. Omuzları geniş ve yayvan ama vücudu belden itibaren daralıyor. Bir süper kahraman gibi kesilmiş. Kasları bile kaslı.

Gözlerim onunkilerle buluşmadan önce ışığın boynundaki ince altın zincire vuruşunu izliyorum.

Daha fazla eğlenemezdi.

"Gördüklerini beğendin mi?" Sırıttıyor.

Evet, sırtacak kadar cüretkar.

"Ben..." Lanet sesim on oktav fazla yüksek çıkıyor. Zanders'ın göğsü kahkahayla kabarıırken boğazımı tekrar temizliyorum. "Seni geçebilir miyim? Uçağın arkasına geçmem lazım." *Ve sinir bozucu muhteşem vücuduna bakmaktan sıcak çarpması geçirmeden önce senden uzaklaşmalıyım.*

"Neredeyse bitirdim," diyor bana, kemerini hızla çözerken göz temasını kesmeden.

Yutkunuyorum. Sesli bir şekilde. Sanki çölde günlerce susuz kalmışım gibi.

İşimin kişisel bir striptizle geleceğini kim bilebilirdi?

Uzun parmakları pantolonunun fermuarını açıyor ve pantolonunun düşüp ayak bileklerinde toplanmasına izin veriyor.

Çok dar siyah boxer külotu ilk gördüğüm şey oluyor, hemen ardından gözlerim ön taraftaki devasa şişkinliğe takılıyor. Şaka yapmıyorum. Çok büyük. Ve sert bile değil. Kızların kendini ona atmasına şaşmamalı. Bu şeyin kendi alan kodu olmalı.

"Eğleniyor musun?"

"Hmm?" Mırıldanıyorum, pantolonundaki gerçek anakondadan tamamen büyülenmişim.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi Stevie?"

"Evet," diyorum şaşkınlıkla. "Ne? Hayır. Kesinlikle olmaz." Hızla uçağın yan tarafına dönüyorum ve her geçen saniye daha da çekici görünen acil çıkış penceresine bakıyorum.

Zanders'ın şeytani kahkahası kulaklarımda yankılanıyor ve gözlerimin bir kez daha onun bedenini bulmasına engel olamıyorum.

Ayak bileklerinden başlıyorum, sol tarafının tamamını kaplayan siyah girdaplı mürekkebi fark ediyorum. Bacağının etrafını sarıyor, kaburgalarını izliyor ve kolunu kaplıyor. Siyah mürekkep zengin ten rengiyle çok fazla kontrast oluşturmuyor. Aksine onu tamamlıyor. Ona çok yakışmış. Başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum.

"Bu cevabı tekrar denemek ister misin?" Zanders eşofmanını ve tişörtünü giymek için hiçbir çaba sarf etmeden soruyor. Çıplak vücudu koridorun tamamını kaplıyor ve ellerini iki yandaki koltuk başlıklarına dayayarak beni içine hapsediyor. "Gördüklerini beğendin mi?"

Bu adamın egosunu olduğundan daha fazla şişirmek gibi bir planım olmadığı için en kendini beğenmiş ifademi takınıyorum. Bir uçakta sadece çok fazla oksijen vardır. Onun egosunun geri kalanımızı boğmasını istemiyorum.

Bilirsin, güvenlik ve diğer şeyler.

"Ehh," diyorum kayıtsızca, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, bakışlarım onunkilerle kilitlenirken boyun eğmiyor.

"Elbette, tatlım."

Zanders beyaz tişörtünü kafasına geçiriyor, kumaş yüzünü örttüğünde gözlemi benimkiyle sadece bir saniyeliğine kesiliyor. Sonra gri bir eşofman altı giyiyor ve ben dikkatimi külotunun içindeki yılandan uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Ve gri eşofman altı? Hadi ama dostum.

"Sende biraz..." Ağzının kenarını siliyor, ona bakmaktan salyalarımın aktığını söylemeye çalışıyor.

Öyle olmadığımı yüzde doksan eminim ama öyle olsam da şaşırmazdım.

Ancak, kontrol etmeyi reddediyorum.

O aptal güzel.

Ela gözleri bana meydan okuyor, dikkatimi çekiyor, dudağıma bakıp olası bir salyayı kontrol etmem için beni cesaretlendiriyor.

"Senden nefret ediyorum," diye hatırlatıyorum, yerimi korumaya çalışıyorum, bu da onun kibirli bir kahkaha atarak göğsünü tutarak öne düşmesine neden oluyor.

Zanders tekrar ayağa kalktığı anda, bu lanet koridordan çıkma ihtiyacıyla yanından geçmek için hamle yapıyorum, ama o karşıdaki koltuğa tutunarak beni durduruyor, kolu beni engelliyor.

"Ben bir maden suyu alayım." Derin törpüsü omurgama bir ürperti gönderiyor.

Yutkunarak başımı ona doğru çeviriyorum, ateşle oynuyorum. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve cehennem kadar güzel. Dudaklarının sıcaklığını buradan hissedebiliyorum. Ya da belki de bu onun yakıcı bakışlarının sıcaklığıdır.

"Arkada kendin alman için bir soğutucu var." Yanından geçmek için kolunu itiyorum, belki gereğinden biraz daha sert, ama beni telaşlandırıyor ve bu hoşuma gitmiyor. Kendimden emin maskemin çıkarılmasından hoşlanmıyorum.

"Ekstra limon, Stevie Sweetheart!" diye sesleniyor memnun bir kahkahayla, ben gözlerimi devirirken.

Ama yanaklarımın kızardığını da hissedebiliyorum.

Ona köpüklü su getirdim.

Ayrıca ona bir dolum, bir yastık ve bir paket cips aldım - bunların hepsini kendisi de kolayca alabilirdi. Onları erişilebilir bırakmamızın bir sebebi var.

Tek umudum başının üzerindeki uçuş görevlisi çağrı ışığının yanması ve çalışmayı durdurması. Bu kadar hızlı basarsa hiç şaşırmam.

Bir kez daha, arka mutfakta mavi ışık parlıyor ve bir yolcunun yardımımıza ihtiyacı olduğunu gösteriyor.

Dudaklarımdan sesli bir homurtu çıkıyor. Az önce kendime ızgara peynir yaptım. Mükemmel erimiş ve sadece birkaç ısırık aldım.

Indy gülüyor. "Görünüşe göre erkek arkadaşının sana yine ihtiyacı var." Zanders'ın aptal, kusursuz yüzünün üzerindeki ışığın yandığı çıkış sırasına doğru ilerliyor. "Gidip neye ihtiyacı olduğunu kontrol ederdim ama ikimiz de biliyoruz ki oraya gittiğimde seni isteyecek."

Gözlerimi deviriyorum, boynumu uzatıyorum ve mutfaktan çıkarken en iyi saçma uçuş görevlisi gülümsememi takınmaya çalışıyorum, ama ben bunu yaparken Tara aceleyle Zanders'a doğru ilerliyor, ki bu benim için sorun değil. Eğer diva ile başka biri ilgilenmek isterse, bu sorumluluğu memnuniyetle devredebilirim.

Güvenli sığınağımız olan kadırgaya geri dönerken Indy'ye, "Tara onu aldı," diyorum.

"Buraya geri dönüp Zanders'ın seni görmek istediğini söyleyeceğine 20 dolarına bahse girerim."

"Kaybettiren bahislere yatıracak kadar para kazanmıyorum. Bu, sezonun üçüncü seyahati ve kızlardan biriyle konuştuğu tek bir uçuş bile olmadı.

Tara mutfak ile koridor arasındaki boşlukta dururken boğazını temizliyor. "Evan Zanders'ın senden bir şey istemesi gerekiyor."

"Ne istediğini biliyor musun?" İhtiyatla soruyorum. Her ne kadar adamla arkadaşlık etmesem de, bu sezon işimi cehenneme çevirme konusundaki bariz görevi Tara'nın dikkatini çok fazla çekiyor olabilir ve dikkatli olmam gerekiyor. Zanders'ın da dikkatli olması gerekiyor.

"Hayır. Sadece senin alabileceğin bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi." Tara arkasını dönüp çalışma masasının bulunduğu uçağın ön tarafına doğru yürürken dudaklarını sert bir çizgiyle bastırıyor.

Dikkatleri üzerime çektiğim için mi hayal kırıklığına uğradı yoksa kendisi olmadığı için mi üzüldü tam olarak anlayamıyorum, ki bunu söylerken bile saçma geliyor. Zanders'ın bana gösterdiği ilgiyi isteyecek, işimi olması gerekenden çok daha fazla zorlaştıracak biri aklını kaçırmış demektir.

Indy, "Git sevgilinle ilgilen," diye takılıyor. "Kapa çeneni."

Ben koridorda yürürken tüm ekip yemeklerini atıştırmakla meşguldü, bu yüzden neyse ki çıkış sırasına doğru ilerlerken kimse bana dikkat etmiyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Zanders'a en tatlı ses tonumla soruyorum ama aslında o kadar da tatlı değil. *Tatlı*, kendimi tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil.

"Yemeğimi beğenmedim." Mükemmel pişmiş filet mignonunun çoğunlukla dokunulmadan kaldığı tabağına bakıyor.

"Tamam mı? Sana başka bir şey getireyim mi?" "Bana kızarmış peynir yapar mısın?"

"Gerçekten mi? Bu tür şeyler mi yiyorsun?"

"Ah, tatlım. Diyetime dikkat mi ediyorsun?"

"Aslında hayır. Gerçekten umurumda değil," diyorum dürüstçe, Maddison neredeyse onun yanında şaşkın kahkahalara boğulurken. "Sadece merak ettim. Ama diğer uçuş görevlisinden buraya geldiğinde sana bir tane yapmasını isteyebilirdin, biliyorsun."

Uçağın ön tarafına, Tara'nın incecik bedeninin durup bizi izlediği yere doğru bakıyor.

"Evet, ama içimden bir ses söz konusu yemek olduğunda senin fikirlerine onunkilerden daha çok güvendiğimi söylüyor."

Bu da ne demek oluyor? Vücudumu bu şekilde mi yargılıyor? Bu tür abur cuburları düzenli olarak yediğimi ve muhtemelen iyi bir tane yapabileceğimi bildiğini söyleme şekli mi? Yani, haksız değil ama yine de.

Sertçe yutkunuyorum, aniden bu uçakta klostrofobik hissetmeye başlıyorum. Alan çok küçük. Çıkış sırasında herkesin görebileceği şekilde açıktayım. Kimsenin utanç içinde bana bakmasını istemiyorum. Üniformam vücudumu sarıyor ve kalçalarımın, göğsümden ve kollarımın altından içeri girdiğini hissediyorum. Üzerime tam oturmadığını herkes anlayabilir. Bunu ben de biliyorum. Gördükleri ilk şey, istediğimden birkaç kilo daha fazla taşıyan bir vücut ve bu adamların beni bunun için yargılamayacağını düşünerek aptallık ettim.

Yanılmışım ve bu noktada maskem tamamen düştü. Bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyorum.

"Stevie?" Zanders sesinde bir eğlenceyle söylüyor. "İşini yapıp bana ızgara peynir yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Bir an için transımdan sıyrılıp başımı sessizce sallıyorum ve saklanma ihtiyacıyla mutfağa doğru yola çıkıyorum.

"Stevie?" Koridorda aceleyle ilerlerken Zanders soruyor ama arkamı dönmüyorum.

Sandviçini yapıyorum ama dışarı çıkarmıyorum. Aslında, Chicago'ya inene ve herkes uçaktan inene kadar koridora bir daha çıkmıyorum.

STEVIE

T Chicago Raptors evinde oynayacak, yani bu hafta işten biraz izinliyim. Ve daha da iyisi, Chicago Devils bu gece izinli, böylece sonunda kardeşimle biraz zaman geçirebileceğim.

Gerçi bugün onu henüz görmedim. Bu sabah bir çekim çalışması vardı, öğleden sonra da bir basın toplantısı ama bu akşam sinemaya gidiyoruz. Küçük bir ikiz kaynaşma anı da diyebilirsiniz. Onun muhteşem dairesindeki kanepede kıvrılmış, arenadan dönmesini bekliyorum.

Şaka yapmıyorum. Bu apartman çok çılgın. Yaklaşık dört yıl önce inşa edilmiş ve Ryan bundan bir yıl sonra Chicago onu aldığı anda buraya taşınmış. Çatı katında değil ama birkaç kat altında ve neredeyse 180 derecelik verandasından manzara efsanevi. Buradan Michigan Gölü de dahil olmak üzere Chicago'nun büyük bir kısmını görebiliyoruz.

Ancak bugün manzara o kadar da güzel değil, çünkü bütün öğleden sonra bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı. Normalde izin günlerimde barınakta olurdum, ancak köpekler hava nedeniyle öğleden sonra yürüyüşlerine çıkamıyor, bu yüzden yardımına gerçekten ihtiyaçları yoktu.

Bunun yerine, en rahat ve en çirkin eşofmanlarımı giyerek kanepede kıvrılıp kaldım.

Bu üç hızlı yolculuk, bu sezon için ayaklarımı ıslatmanın iyi bir yoluydu çünkü bir sonraki yolculuğumuz çok daha uzun. Ve önümüzdeki hafta Nashville'de başlıyor. Eminim herkes Nashville'de durmayı sever. Ancak beni endişelendiren tek şey bu.

Şehrin hemen dışında büyüdüm ve buradan ayrılıp Kuzey Carolina Üniversitesi'ne gittiğim için minnettarım. Nashville'de olmanın bana yeterince iyi değilmişim gibi hissettiren bir yanı var.

Yeterince sarışın değilim. Yeterince uzun ve sıksa değilim ama yeterince kısa ve minyon da değilim.

En azından ben büyürken böyle hissediyordum ve bir hokey takımında işe başladığımdan beri oraya geri dönmek aklımdan çıkmıyor. NHL programında bir durak, oysa NBA'de çalışırken memleketimi ziyaret etmekten kaçınabiliyordum.

Ryan şanslı. Maçları için yılda birkaç kez oraya gitmek zorunda değil. Yine de bir geçit töreniyle karşılanacağından eminim. O yerel bir lise şöhreti idi ve ben de kızların yıldız basketbolcuya yakınlaşmak için kibar davrandıkları ikiz kardeşiydim.

Her şeye rağmen liseden birkaç arkadaşım var ve çok yakın olmasak da önümüzdeki hafta şehirde olacağımı onlara söylememi gerektirecek kadar yakınız.

"Hey, Vee!" Ryan ön kapıdan içeri girerken sesleniyor.

Kanepeden fırlayıp, geniş ve hevesli gözlerle ona bakıyorum. "Bana bir tane aldın mı?"

"Merhaba' yok mu? 'Sevgili kardeşim ve tüm dünyadaki en sevdiğim insan, nasılsın?' yok mu?"

Burnumu tiksintiyle sıkıyorum. "İğrenç, hayır."

"Evet, sana bir tane aldım." Folyoya sarılmış sosisli sandviçi kucağıma fırlatıyor. "Ama seni akşam yemeğinde beş dolarlık bir sokak sosislisinden biraz daha iyi besleyebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Beni yargılama. United Center'ın sokak etleri en iyisidir." Köpeğimin paketini hevesle açtığımda onu ızgara soğan ve biberle doldurulmuş, hardala bulanmış halde buluyorum. Tam sevdiğim gibi. "Ne zaman yola çıkmak istersin?"

"Nereye gideceğiz?"

Başım mutfakta ona geri dönüyor. "Sinemaya. Hâlâ saat yedideki gösterime yetişmeye çalışıyoruz, değil mi?"

"Siktir, Vee. Bu gece için plan yaptığımızı tamamen unutmuşum." Suçluluk duygusu yüzünü kaplıyor. "Bir randevum var."

"Oh." Bu tamamen bir sürpriz. Çünkü kardeşim pek kimseyle çıkmaz.

"İptal edebilirim."

"Randevun mu var?"

"Evet, ama iptal edeceğim."

"Hayır, bunu yapma."

Kardeşim Chicago'ya geldiğinden beri kimseyle çıkmadı. Basketbola ve kariyerine o kadar odaklanmış ki kadınları denkleme dahil edemiyor. Aslında, biriyle çıkmayı neredeyse reddediyor, bu yüzden muhtemelen bu durumdan kurtulmasına yardım edeceğimi umuyor olsa da, onun bekarlığını mümkün kılmamın bir yolu yok.

O tanıdığım en iyi insan ve mutlu olmayı hak ediyor, her ne kadar bunun tek cevabının basketbol olduğunu düşünse de. Ne yazık ki, üç yıl sonraki ilk randevusu, haftalardır yapabildiğimiz tek planla aynı hizaya geldi. Şimdi basketbol ve hokey sezonu olduğu için birbirimizi pek göremeyeceğiz.

"Bunu telafi edebilir miyim? Şu deplasman maçları serisinden döner dönmez gidebiliriz," diye hevesle teklif ediyor.

"Sen eve gelmeden bir gün önce Nashville'e gidiyorum ama merak etme. Eninde sonunda takılırız."

Ryan kanepenin arkasına geliyor ve kollarını omuzlarıma doluyor. "Lütfen bana gitmememi söyle."

"Gidiyorsun. Kim bu kız?"

"Takımımızın genel müdürünün yeğeni." Ryan koltuğun kenarına oturuyor. "Büyük bir filmin galasına gidecek ve genel menajerimiz bir iyilik istedi."

"Demek sinemaya gidiyorsun."

Ryan'ın göğsünde hafif bir kahkaha yükseliyor. "Görünüşe göre, bir tür halkla ilişkiler revizyonuna ihtiyacı var ve düz bağcıklı, sıkıcı Ryan Shay'den daha iyi kim ortaya çıkabilir."

"Sıkıcı değilsin, Ry."

"Ben oldukça sıkıcıyım, Vee."

"Belki de ondan gerçekten hoşlanacaksın?"

"Benim tipim değil. Bu kesinlikle bir iş anlaşması."

"Biriyle çıkmıyorsan nasıl bir tipin olabilir ki?"

"Amcanın parası mı? Bu kimsenin tarzı olmamalı." Ryan onaylamayarak başını hızla sallıyor. "Randevulardan bahsetmişken, yaklaşan büyük bir hayır galası var ve bunun için bir randevuya ihtiyacım var."

"Mükemmel, kardeşini çalan ünlü film yıldızı kız arkadaşına sor." "Benimle geleceksin, değil mi?"

"Elbette. Eğer hokey için yolda değilsem."

"Sen değilsin. Oyuncularınızın hayır kurumlarından biri. Chicago'nun Aktif Zihinleri. Kartımı al ve bunun için bir elbise al. Siyah kravatlı."

Ona bakmak için başımı eğiyorum, gözlerim kısılıyor. "Benim kendi param var. Ayrıca ikinci el bir şey bulmayı tercih ederim."

Ryan başını geri çeker. "Asla olmaz. Vee, biliyorsun, ikinci el stilinin harika olduğunu düşünüyorum, ama bu şey için ikinci el mağazasından bir elbise giyemezsin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o oda Chicago'daki en yüksek maaşlı sporcularla dolu olacak. Göze batacaksın."

Bu ifade tartışmamızı çabucak çözer. Bu tam da istemediğim türden bir ilgi.

"Tamam. Zengin meslektaşlarının yanında giymem için bana pahalı bir elbise alabilirsin."

Dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor. "Giderken siyah Am-Ex'i de götür." Sosisli sandviçi elimden hızla kapıp kocaman bir ısırik almadan önce omuzlarımı hızlıca sıkıyor.

"Ne oluyor be?!"

"Kahretsin, bu çok iyi. Bir dahaki sefere kendime bunlardan bir tane almam gerekecek." Ağzının kenarındaki hardalı siliyor. "Nashville, ha? Twiddle Dee ve Twiddle Dumb'a şehre döneceğini söyleyecek misin?"

"Hannah ve Jackie'yi kastediyorsanız, henüz emin değilim. Karar vermedim."

Ryan mutfak kilerini karıştırıp atıştıracak bir şeyler arıyor. "Yapma. O kızlar şeytan."

"Onlar benim arkadaşlarım."

"Onlar senin arkadaşın değil, Vee. Onlar kötü kızlar."

Yorgun bir nefes verdim. Kardeşim haklı, ama her ne kadar üçlümüzden dışlanmış hissetsem de lisede en yakın arkadaşlarım onlardı.

"Kötü kızlardan bahsetmişken... Annemle konuştun mu?"

Ryan omzunun üzerinden bana ölümcül bir bakış fırlatıyor. "Annem kötü bir kız *değil*."

"Senin için değil. Ne de olsa en sevilen çocuk sensin."

"Hayır, onunla konuşmadım. Ama ona kasabaya döneceğini söyleyen iyi olur. Seni görmek isteyecektir."

Hayır, değil.

"Evet, elbette, ona söyleyeceğim." Anneme eve döneceğimi haber vermeyi planlamadığım gerçeğini anlamadan önce kardeşimin bakışlarından kaçıyorum. Babamı görmeyi çok isterdim ama annemi? O kadar da değil.

"Galadan bahsetmişken..." Ryan koltuğun kolçağına oturuyor ve bana dikkatle bakıyor. "Brett bugün beni aradı."

"Neden?" Çabucak yapıştırdım.

Kardeşim derin bir nefes alıyor. "Ziyaret etmek istiyor. O etkinliğe gel."

"Ziyaret mi? Burayı mı? Chicago gibi mi?"

Ryan bakışlarını benimkilerden ayırıyor. "Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim. Senin burada yaşadığını bilmiyordu ama şu anda spor alanında bir iş bulmaya çalışıyor. Şehirdeki bütün büyük takımlar o hayır galasında olacak. Ağ kurması için iyi bir yer."

Brett'in adını duyunca ciğerlerime ve oradan da beynime giden oksijen azalıyor. Düşünmek istediğim son kişi kardeşimin üniversitedeki takım arkadaşı, eski sevgilim.

Üniversitenin büyük bir kısmında çıktık, ancak başka seçenekleri olduğu için benimle ilişkisini bitirdiği birçok dönem oldu. Sonra, sıkıldığında sürünerek geri geldi, sadece dikkatini çekecek kadar iyi olmaya çalıştığım sonsuz bir roller coaster'da beni tutmak için.

Ve onu geri alan salak bendim. Her birini. Tek seferde. Zaman. O benim zayıflığımdı. Onu seviyordum ve tek istediğim beni geri istemesiydi ama istemedi. Gerçekten istemedi.

Boşluğu doldurmak için oradaydım. O daha iyi seçenekler aramaya devam ederken yatağında sıcak bir beden olmak için. O zamanlar fark etmemiştim ama kendime olan güvenim, sürekli olarak onun için yeterli olmadığını hissetmemden dolayı büyük bir düşüş yaşadı ve tabii ki aynı zamanda annem de görünüşüm hakkında yorumlar yapmaya başladı.

Sonra, son yılımızda, Brett profesyonel bir basketbol takımından antrenman kampına katılma teklifi aldığını öğrendiğinde, "Seni üç yıldır kullanıyorum" diyebilmenizden daha hızlı bir şekilde beni bıraktı, ki aslında tam olarak bu kelimeleri söylemeden söylediği şey buydu.

Her şeyi gün gibi hatırlıyorum. Ryan'ı UNC'deki soyunma odasının dışında bekliyordum ama kardeşimin sahada bir röportajın ortasında olduğunu, takım arkadaşlarının ise ses geçirmeyen ince bir kapının ardında atışıklarını bilmiyordum.

Erkek arkadaşımın yeni fırsatını öğrendiklerinde çocuklardan biri "Stevie ne olacak?" diye sormuştu.

Brett'in cevabı? "Peki ya Stevie? Sıkıldığım için oradaydı ama ben profesyonel olacağım. Kendilerini bana atmak üzere olan kadınların kalitesini biliyor musun? Daha iyi seçeneklerim varken Shay'in kız kardeşiyle kalacağımı mı sanıyorsun?"

İşte bu kadar. Bu benim için bardağı taşıran son damla oldu. Yıllar içinde, özellikle de çaylak sezonunun hazırlık kampında kadro dışı bırakıldıktan ve bir daha profesyonel bir NBA takımına giremedikten sonra birkaç kez bana ulaştı. Ama soyunma odasının dışındaki o gün her şeyin netleştiği gündü. Onun için hiçbir zaman bir şey değildim ve o zamandan beri yeterince iyi olmadığımı bilmenin ağırlığını taşıyorum.

Ryan'ın ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur. Brett üniversiteden takım arkadaşı ve bir zamanlar onun en yakın arkadaşlarından biriydi. Yine de, kardeşimin benim yaşadığımı gördüğü kalp kırıklığı, tüm ayrıntıları bilmeden eski arkadaşıyla arasına mesafe koymasına neden oldu.

Dramatik olmak istemem ama beni mahvetti.

İşte bayanlar ve baylar, bu yüzden bir daha asla bir sporcuyla çıkmayacağım. Onlar sığ, sadece kollarındaki kupayı önemsiyorlar. Ve ben kimsenin kupası değilim.

"Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim," diye ekliyor Ryan ve beni geçmişten alıp günümüze getiriyor. "Ama belki de ona yardım etmeliyim diye düşünüyorum. Bazı medya ağlarıyla bağlantı kurmasını sağlayabilir miyim? Bilemiyorum. Adam için kötü hissediyorum."

Ryan eski takım arkadaşının benim hakkımda söylediklerini bilse kendini kötü hissetmezdi. Aslında, muhtemelen kışına tekme basardı.

"Ona gelmemesini söyleyeceğim."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "O senin üniversiteden takım arkadaşın, Ry. Sorun değil. Ama ona kalacak başka bir yer bulabilir misin?"

Bana minnettar ve anlayışlı bir gülümseme fırlatıyor. "Aranızda ne olduğunu bana anlatacak mısınız?"

"Biz ayrıldık. Bu kadar basit."

"Bir gün bana anlatmanı istiyorum." Hazırlanmak için odasına gitmeden önce saçlarımı sallayarak kanepenin arkasına doğru yürüyor. "Seni seviyorum, Vee."

Sosisli sandviçimin geri kalanını bitirip kanepeye uzanmadan önce Ryan'ın üniversitedeki takım arkadaşına duyduğum tiksinti ağzımdan gitmiyor.

Gece için dev bir battaniye.

Akşamımı en rahat eşofmanlarımla geçiriyorum. Gerçi bunlar aynı zamanda en iğrenç kıyafetlerim ama kimi etkilemeye çalışıyorum ki? Bu devasa dairede, henüz çok fazla insan tanımadığım bir şehrin göbeğinde yalnızım. Ne yaptığını öğrenmek için Indy'ye mesaj atmayı düşünüyorum, önümüzdeki altı ila sekiz ayın çoğunu birlikte yolda geçireceğimiz için onu daha iyi tanımak için iyi bir fırsat olabilir diye düşünüyorum. Ancak bu battaniyenin ağırlığı ve bu koltuktan kalkmayı gerçekten istemediğim gerçeği beni bundan alıkoyuyor.

Neyse ki yağmur durdu, bu yüzden kendimi bu koltuktan kaldıracak zihinsel gücü bulduğumda dışarı çıkacağım ve gecemin geri kalanını en sevdiğim erkekleri severek geçireceğim. Ve kızları.

Tabii ki SDOC-Senior Dogs of Chicago'daki köpeklerden bahsediyorum.

Buraya kısa bir yürüyüş mesafesinde, yaşlı köpeklerin hayatlarının geri kalanını geçirebilecekleri sevgi dolu bir yuvaya sahiplendirilmeyi bekledikleri bir kurtarma merkezi. Chicago'ya taşındığımın ertesi günü orada gönüllü çalışmaya başladım. Üniversitedeyken Kuzey Carolina'da da benzer bir şey yapmıştım ve bu benim için bir tür tutku projesi haline geldi.

Bu hayvanlara bakarak ve onlara kimsenin veremeyeceği sevgiyi vererek yaşayabilseydim, yaşadım. Ama ne yazık ki, kar amacı gütmeyen bir kuruluş olarak bağışlar yok denecek kadar az. Bu yüzden gönüllü olan bizler bunu hayvanları sevdiğimiz için yapıyoruz.

Ve onlarla ilişki kuruyorum.

İlla kıdemli olmak gerekmiyor. Yani, sadece 26 yaşındayım, ama birinin ilk tercihi olmama fikri. Bunu anlıyorum.

Bu köpekler yavruyken elden çıkarılıyor ve kısa ömürlerinin geri kalanını bir barınakta geçirmeye terk ediliyor. Dramatik davranıp tanıştığım her erkek tarafından es geçildiğimi söylemeyeceğim çünkü durum böyle değil. Ancak Brett hakkındaki o konuşmadan sonra, yedek tercih olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Bu yüzden, sadece sıcak bir yuva ve sevecek birini isteyen bu tatlı yaşlı köpekler için onları ilk tercihim yapıyorum.

Eğer ikiz kardeşimin köpeklere alerjisi olmasaydı, bir daire dolusu köpeğim olurdu.

İzleyecek düzgün bir şeyler bulmak için kanalları gezerken Raptors maçına rastlıyorum. Son periyodun bitmesine sadece iki dakika var ve Chicago rakibine karşı 4-2 önde. Onlar için kolay bir galibiyet gibi görünüyor.

Stadyumları ağzına kadar dolu, tıpkı Ryan'ı şahsen izleyebildiğim zaman olduğu gibi.

Hokey hakkında pek bir şey bilmiyorum ama sanırım artık işim bu olduğu için öğrenmem gerekiyor, bu yüzden son iki dakikayı izliyorum. Ve o son dakikalarda öğrendiğim tek şey buzlu pasta diye bir şey olduğu. Ama ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Gerçi iki kere söylediler.

Oyun için en iyi oyuncularını açıklıyorlar ve bir de ne görsünler, Evan Zanders ilk yıldızı alıyor, görünüşe göre bu iyi bir şey.

Spikerlerden biri "Bu gece nasıl hissediyorsun, Zanders?" diye soruyor.

Ela gözleri kameraya kilitlenmeden önce formasını kaldırıp alnındaki teri siliyor ve kendine özgü megawatt gülümsemesini takınıyor. Çok çekici ve kendini beğenmiş.

"Kendimi iyi hissediyorum. Bu gece çocuklar için iyi bir galibiyet oldu."

"Oyunun ilk yıldızı seçildiğiniz için tebrikler. Bu gece özel biriyle kutlama yapacak mıyız?"

Çok sayıda profesyonel maç izledim ve hiç böyle bir soru duymadım, ancak Zanders'ın itibarı hakkında öğrendiğim kadarıyla, medyanın çoğu sadece kime pislik *yaptığı* veya kime pislik *yaptığı ile* ilgileniyor gibi görünüyor.

Dudakları sırtarak yukarı kayıyor ve kameraya doğru bakıyor. "Bir çift özel kişi."

İğrenç. Kumandayı kaldırdım ve televizyonu kapattım.

Dizüstü bilgisayarımı kaptığım gibi Indy'nin zaten yaptığı FBI seviyesindeki takip işine giriyorum. Bu adamlarla bir uçakta mahsur kalacaksam, kim olduklarını da öğrenmeliydim.

Rio ilk akla gelen isim. Yeşil gözlü defans oyuncusu hakkında fazla bilgi yok ama takımın palyaçosu olduğu açık. Aptal gülümsemesini takınmadığı ya da eski moda müzik kutusunu taşımadığı pek fazla fotoğrafı yok.

Takımdaki diğer çocuklar hakkında, üniversiteye gittikleri yer, memleketleri ve bir kaç resim dışında pek bir şey bulamadım.

Google aramamı onlarla ve kız arkadaşlarıyla ya da arkadaşlarıyla yapıyorum.

Takım kaptanı ise farklı bir hikaye. Eli Maddison'ın ismine tıkladığımda karşıma sonu gelmez bir web sitesi listesi çıkıyor. Eski üniversitesi, daha önce oynadığı takımlar ve en önemlisi de kurucusu olduğu hayır kurumu. İsim tanıdık geliyor-Şikago'nun Aktif Zihinleri.

Tüm parçalar birleştğinde, Ryan'la birlikte gideceğim galanın Maddison'ın akıl hastalığından muzdarip çocuk ve gençleri destekleyen kuruluşu için bir yardım etkinliği olduğunu fark ediyorum.

İnternette kendisinin ve ailesinin pek çok fotoğrafı da var. Karısı belli belirsiz tanıdık geliyor ama tam olarak çıkaramıyorum, kızıl saçları dikkatimi çekiyor ve bu kadını daha önce gördüğüme neredeyse eminim.

Ayrıca Maddison'ın kızıyla birlikte çekilmiş sonsuz sayıda fotoğrafı ve geçen yıl bir basın toplantısını bombardımana tuttuğu ve interneti ele geçiren bir klibi de var.

Maddison'ın takımdaki aile babası olduğu çok açık.

Evan Zanders ise bunun tam tersi. Zanders hakkında da Maddison hakkında olduğu kadar çok bilgi var. Ancak Zanders'ın Google aramasında ailesine dair hiçbir bilgi yok. Ancak kolunda farklı bir kızla arenadan ayrılırken çekilmiş sayısız fotoğrafı var, aynı kadının olduğu iki fotoğraf yok. Ve bu fotoğrafların altında çok sayıda manşet var:

"Chicago Raptors'dan Evan Zanders sabah 4'e kadar kulüpte." "11 numara, kavga ettiği için oyundan atıldı. Para cezasıyla karşı karşıya." "Evan Zanders. Chicago'nun kötü çocuğu."

Tanrım. Çok mu klişe?

İstemedim gözlerimi deviriyorum ve dizüstü bilgisayarımı kapatıp kanepeye geri atmadan önce tam da bulacağımı bildiğim şeyi buluyorum.

Ayağa kalkıyorum, buklelerimi hızlıca topuz yapıyorum, büyük boy bir sweatshirt giyiyorum ve Air Force Ones ayakkabılarımı giyiyorum. Kapıdan çıkmadan önce konsolun üstündeki masadan bir torba köpek maması alıp aynaya hızlıca bakıyorum.

Berbat görünüyorum.

Eşofman altım lekeli, kumaşı fazla giyilmekten çok ince ve saçlarım da şekilsiz. En ufak bir makyajım yok ve büyük ihtimalle çenemde daha önce yediğim soslu sandviçten kalan kurumuş hardal izi var. Ama bu yavruların umurunda değil, benim de değil.

Telefonumu, çantamı ve anahtarlarımı alıp daireden çıkıyorum ve asansöre biniyorum.

Bu noktada günlerdir görmediğim tüm tüylü arkadaşlarımı göreceğim için heyecanlıyım. Bazı yaşlı köpeklerle ilgili bir şey de bu; onlarla ne kadar zaman geçireceğinizi bilmiyorsunuz. Onlara verebileceğiniz kadar sevgi vermeniz gerekiyor çünkü dünyada ne kadar zamanları kaldığını bilmiyorsunuz.

Asansöre tek başıma binip lobi katına iniyorum, keman tellerinin alçak uğultusu hoparlörlerden dökülüp metal kutuyu dolduruyor. Dediğim gibi, kardeşimin dairesi son derece lüks ve burada sadece aşırı zenginler yaşıyor. Kapıcının beni ne zaman bol fanilalarım, büyük boy tişörtlerim ve kirli spor ayakkabılarımla girip çıkarken görse küçük bir kalp krizi geçirdiğinden eminim. Yine de her zaman kibar ve asla tek kelime etmiyor.

Asansör ana katta duruyor ve kapılar açılır açılmaz dışarı çıkıp sert bir şeye çarpıyorum.

"Tanrım," diyor biri, ağır bir kolla beni sabit tutarak. "İyi misin?"

Saf kaslardan oluşan bir göğsün titreşiminden dolayı başım biraz sallanıyor ama gayet net görebiliyorum.

Gözlerim yabancının vücudunda geziniyor, benim kirli spor ayakkabılarımla onun parlak elbise ayakkabıları arasındaki kontrasta dikkat ediyorum. Bacakları kalın ama takım elbisesinin pantolonu güçlü kalçalarına mükemmel bir şekilde uyuyor. Gıcır gıcır beyaz gömleği neredeyse transparan, dövmele tenini sergiliyor ve bakışlarım boynundaki ince altın zincire takılınca kiminle karşılaştığımı anlıyorum.

Bedenim de, beklenmedik temasın içime akıttığı sıcaklık sayesinde, bunu biliyor.

Gözlerimi hafifçe yukarı kaldırıyorum, dudaklarında muzip bir sırıtış belirirken ela irisler bana bakıyor.

"Stevie," diyor Zanders. "Beni mi takip ediyorsun?"

ZANDERS

"Stevie," diye başlıyorum. "Beni takip mi ediyorsun?"
Gözleri vücudumda geziniyor, ben de ona aynısını yaparken beni kontrol ediyor.

Kestane rengi bukleleri dağınık bir şekilde başının üzerine düşmüş ve kıyafetleri vücudunu boğuyor. Koyu kirpikleri mavi-yeşil gözlerini çerçeveliyor ve yüzünde tek bir makyaj izi bile yok, eksi... çenesindeki hardal mı?

Benden sadece birkaç santim uzakta, tam göğsüme çarptığı yerde, tutuşum onu sabit tutuyor. Hiç düşünmeden başparmağımın ucuyla yüzündeki sarılığı usulca sildim. Bunu yaptığımda ağzı açık kalıyor ve gözleri benimkilere kayıyor, bir an için bakışlarımı tutuyor.

Stevie boğazını temizliyor ve bir adım geri çekilip benden uzaklaşıyor.

"Görünüşe göre beni takip ediyorsun," diye karşılık veriyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken gözlerini benden başka bir yerde tutmuyor.

"Seni nasıl takip ediyorum?" Kollarımı aynı şekilde kavuşturarak onun inatçı hareketlerini taklit ediyorum. "En iyi arkadaşlarım burada yaşıyor."

Sonunda gözleri benimkilere kaydı ve kafasını şaşkınlıkla eğdi.

"Eli Maddison," diye açıklıyorum. "Ailesi bu binada yaşıyor. Çatı katında. Ama asansörleri üzerinde çalışılıyor." Lobide Maddison'ların katına giden özel asansörü işaret ediyorum. Bu tür karşılaşmalardan kaçınmak için kullandığım tek asansör.

Farkındalık Stevie'nin yüzünü kaplar. "Karısının saçları koyu kızıl mı?" Logan'ın imza rengi. "Logan. Evet."

Stevie sanki tüm yapboz parçaları onun için bir araya getiriliyormuş gibi başını sallıyor. "Yani, belli ki beni takip ediyorsun."

Alay ediyor. "Ben burada yaşıyorum. Sapıklık yapan biri varsa o da kesinlikle ben değilim."

"Elbette, tatlım." Ona inanmayarak başımdan savdım. Zengin bir pislik gibi görünmek istemem ama bu binanın ve karşıdaki benimkinin sahibi olmak için bir kol ve bir bacağa mal oldu. O bir uçuş görevlisi. Burada yaşayacak kadar kazandığından şüpheliyim.

"Neden bana 'tatlım' deyip duruyorsun?"

Dudaklarımdan şeytani bir kahkaha döküldü. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. "Anlamıyor musun?"

"Neyi alayım?"

"Sana taktığım lakap. Bu ironik. Vücudunda tatlı bir kemik olduğundan emin değilim, tatlım."

Bir an gözümü tutuyor, vereceği cevabı düşünüyor. Başka biri olsa küfür yemeyi, hatta tokat yemeyi beklerdim ama Stevie'yle değil. O bu konuda biraz joker gibi. Saçma sapan konuşmaları kaldırılabildiği gibi, saçma sapan konuşmaları da kaldırabiliyor.

Olumsuz bir tepki yerine, dudaklarından kontrol edilemeyen kıkırdamalar dökülüyor, göğsü kabarıyor. "Oh, bu oldukça iyi, aslında."

Evim diyebileceği bir yeri yokmuş gibi giyinmiş bu vahşi kızın, mermer zeminli, bembeyaz ve tertemiz lobinin ortasında histerik kahkahalarını zapt edemediğini görünce yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum.

Tamamen yersiz görünüyor ve ben buna bayılıyorum. "Sen tam bir pisliksin," diye gülüyor.

"Biliyorum." Ben de ona gülümsüyorum.

Tekrar sormadan önce nefes almasına izin verdim. "Tamam, gerçekten. Burada ne yapıyorsun?"

Derin bir nefes alıyor, dudaklarını hâlâ bir gülümseme kaplıyor. "Sana zaten söyledim. Ben burada yaşıyorum. Kardeşim burada yaşıyor ve ben de onunla kalıyorum."

"Kardeşin mi? Kardeşin kim?"

Onu tanımam gerekirdi. Bu şehir büyük ama o kadar da büyük değil. Bu komplekste yaşamayı göze alabilen herkes, yılda milyonlarca dolar kazanan bir tür yüksek gelirli ya da sporcudur.

"Senin tanıyacağın kimse yok." Stevie beni başından savdı. "Gitmem gerek. İyi geceler."

Gizlice yanımdan geçip hızla lobi kapısından dışarı fırlıyor. Düşünceli bir şekilde asansöre bakmadan önce onun gidişini izliyorum. Bu gece Maddison ve Logan'la buluşacağım, yağmur durduğuna göre gece geç saatlerde verandalarında bir kutlama içkisi içmeyi planlıyorum.

Ama bunun yerine, kendimi topuklarımın üzerinde dönerken ve benden kaçmaya kararlı görünen bir uçuş görevlisini kovalamak için lobi kapılarından dışarı koşarken buluyorum.

"Bekle!" Ön kapıdan girerek seslendim.

Yolunda durup bana doğru dönüyor, darmadağınık görünüyor ve şu anda neden bu kızın peşinden koştuğum hakkında hiçbir fikrim yok.

"Nereye...uh. Nereye gidiyorsunuz? Saat gece yarısını geçti."

Neden umursadığım daha iyi bir soru.

Stevie caddenin aşağısına, onun gittiği yöne bakar. "Sadece bir işim vardı."

"Nerede?" *Yine, neden umurumda olsun ki?* "Chicago geceleri tek başına dolaşmak için güvenli bir şehir değil."

"Sadece bir blok ötede. Ben iyiyim."

Stevie bana sırtını dönüyor ve aceleyle yoluna devam ediyor.

Gözlerimi hayal kırıklığı içinde ona çevirerek, koşarak yetişmeye çalışıyorum ve nazikçe dirseğini tutarak bana dönmesini sağlıyorum. "Stevie, bekle."

O arkasını döndüğünde parmaklarım aşağı kayıyor, açık kahverengi tenini sıyrıyor ve usulca ön koluna tutunuyor.

Bana bakmadan önce elime bakıyor. "Evet?"

Evet, Evan, ne? Ne söylemeyi planlıyorsun? Neden senden uzaklaşmak istediği belli olan bu pilici kovalayıp duruyorsun?

Elimi kolundan çekip bir cümle kurmaya çalışıyorum. Bu kızı tanıdığımdan beri, onun derisinin altına girmekten ve onu kızdırmaktan büyük keyif alıyorum. Ancak bu gece cazibesini kaybeden ve düzgün cümleler kuramayan kişi benim.

Neyse ki benden önce o konuşuyor. "Seks gibi kokuyorsun."

Biraz doğruluyorum, dudaklarımda memnun bir gülümseme beliriyor.

"Teşekkür ederim." "Bu bir iltifat değildi."

"Öyle gibi geldi."

Gözlerini deviriyor. "Seni gerçekten suçlayamam. Bu gece birkaç özel kişiyle kutlama yapacağını söylemiştin."

Bu açıklama üzerine kaşlarım havaya kalktı. "Maçımı mı izledin?" "Maçının son iki dakikasını izledim."

"Formamın içinde çok seksi görünüyordum, değil mi?" "Sen kendine aşıksın."

"Biri olmak zorunda," bu ifadeye her zaman verdiğim yanıt budur.

Sokakta yanımızdan bir çift geçiyor, bir yandan da bana bakıp fısıldaşıyorlar. Sezonun oldukça başındayız ve şu anda paparazzilerin her hareketimi takip etmediği kadar skandal bir şey yapmadım. Yine de şehirde tanınmadan pek çok yere gitmek zor. İlgiyi umursadığımdan değil. Çoğunlukla tantanayı seviyorum.

"Ama hayır, özel birileri yoktu," diye açıkladım, gerçi Stevie bir açıklama istemedi. "Bu geceyi kutlamaktan bahsettiğim 'özel birileri' Maddison'ın ailesi. Karısı benim de en iyi arkadaşlarımdan biri ve eğer zamanlamayı doğru yaparsam, yeni doğan oğullarını beslenmek için uyanırken yakalayabilirim." Çatı katlarını kastederek binayı işaret ediyorum.

"Oh," diye garip bir şekilde gülüyor. "Kamerada tamamen seksüel göründü."

"Medya her halükarda olayı bu şekilde yansıtacak." Omuz silkiyorum. "En iyisi bu şekilde oynamak."

"Evet, medya senin hakkında belli bir görüşe sahip gibi görünüyor. En azından internette öyle görünüyor." Sanki söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Stevie, tatlım. Beni Google'da mı aradın?" Ses tonumda çok fazla eğlenceyle soruyorum.

Omuzlarını gevşetiyor, rahat ve kendinden emin tavrı hızla geri geliyor. "Takımdaki herkesi Google'da arattım. Sadece sana baktığımı düşünerek sakın heyecanlanma."

"Peki Google'da beni ve sadece beni arattığında ne buldun?"

"Zaten bilmediğim hiçbir şey."

Oh.

Şöhretimi seviyorum, onunla ilgili her şeyi. Benim için önemli olan insanlar medyadaki kişiliğimin sadece bir kişilik olduğunu bilirler. Ama diğer herkesin beni sevimsiz bir pislik olarak görmesini seviyorum. İşime yarıyor. Kadınlar bu yüzden kendilerini bana atıyorlar.

Ama nedense bu uçuş görevlisinin tavırları hoşuma gitmiyor. Belli ki ünüm ona göre değil. Ama benden birazcık bile hoşlansaydı, uçakta onunla uğraşmak çok daha eğlenceli olurdu, ki bu sezonki görevim hâlâ bu. Ama o bunu yapamaz.

Görünüşe göre bana katlanıyor ve gemide yaptığım her şey onun beni daha da az sevmesine neden oluyor.

Sanırım benden hoşlanmasını istiyorum. İnsan seviyesinde.

"Medyada gördüğünüz her şeye inanmayın. Halkla ilişkiler ekibimin istediği hikayeyi yaymak için bir sürü duman ve aynalar var."

"Yani her gece arenadan yeni bir kızla ayrılmadığını mı söylüyorsun? Ve kendinden başka birini gerçekten umursuyor musun?"

Kaşlarım onun açık sözlülüğü karşısında havaya kalktı. "Arenadan her gece yeni bir kızla ayrılmanın yanlış bir tarafı mı var?"

Stevie hemen, "Hiç de değil," deyince şaşırdım. Evet diyeceğini düşünmüştüm. Çoğu kadın "erkek-fahişe" olayını tamamen desteklemez. "Ama görüldüğü gibi olmadığını söyledin. Seninle ilgili çizdikleri resim için bu oldukça doğru gibi görünüyor."

"Şey..." Ensemi ovuşturuyorum, birden kendimi zor durumda hissediyorum. Genelde kendimi ya da eylemlerimi açıklama ihtiyacı hissetmem ama nedense bunu yapmak istiyorum. "İster inanın ister inanmayın, medyanın fotoğraf çekmesini umarak o kadınları arenadan çıkardığım zamanlar oluyor, sonra onları bir taksiye bindirip evlerine gönderiyorum."

Stevie'nin kaşları havaya kalktı, şaşırmıştı.

"Ama sonra, evet, benimle eve geldikleri zamanlar oluyor. İmajım bana bir sürü para kazandırıyor. Buna oynamaktan zarar gelmez ve faydaları da hiç fena değil."

Stevie'nin göğsünde anlayışlı bir kahkaha yükselir.

Kahretsin, gerçekten güzel ve yargılamadan yoksun olması çekici. Bazen takındığı boktan tavrı ya da giydiği lekeli ve yırtık pırtık eşofman altı ne olursa olsun, bunlar daha iyi günler görmüş.

Stevie bir an bana bakıyor, gülümsemesi düşmeden önce gözlerinde bir anı parlıyor. "Gitmem gerek." Hızla benden uzaklaşıyor.

"Whoa, whoa, whoa." Onu durdurmak için bir kez daha koştum. Bu ayakkabılar Louboutin. Kimse Louboutin'le koşmamalı. "Az önce ne oldu?"

Stevie bir an duraksıyor ve benim dikkatim başparmağına kayıyor, orada duran halkayı endişeyle çeviriyor.

"Geçen gece," diye başlıyor. "Konu yemek olduğunda benim fikrime diğer kızlardan daha çok güvendiğini söylerken ne demek istedin?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

"Sana sevmediğin akşam yemeğinden başka bir şey yapmamı istediğinde. Yemek konusunda iş arkadaşlarımdan çok benim fikirlerime güvendiğini söylemiştin."

Ah, şu. Bunu söyledikten sonra tuhaflaştığını unutmuşum. "Evet, ne olmuş?"

"Bununla ne demek istedin?"

Açıkçası, burada kayboldum.

"Ne dediğimi mi kastediyorum? Yemek konusunda senin fikirlerine diğer kızlardan daha çok güvendiğimi."

"Ama bu ne anlama geliyordu?" diye sorar.

Neden bahsettiğini anlamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. Kadınlar, sana söylüyorum. Hepsi biraz kaçık.

"Bak, Stevie. Ben basit bir adamım-"

"Hayır, değilsin."

"Tamam," diye gülüyorum. Beni oraya getirdi. *Sade* muhtemelen kendimi tanımlamak için en iyi kelime değil. Planlanmış ve hazırlanmış bir takım olmadan evden çıkmam. "Doğrudan. Ben doğrudanım. Bir şey söylediğimde gizli bir anlamı yoktur. Yalan söylemem. Saçmalamam. Ne söylediysem, onu kastettim."

"Anladım." Bir kez daha benden uzaklaşıyor ama elimi koluna atarak onu durduruyorum.

"Burada bir şeyi gözden geçiriyorum. Sizi nasıl kırdığımı anlatır mısınız?"

Stevie başparmağındaki altın yüzüğü döndürmeye devam etmeden önce iğrenç kapüşonunun ipinin ucunu ağzına sokuyor. "İki beden olmayan kıza, yemek konusundaki fikirlerine iki beden olan kızlardan daha çok güvendiğini söyledin."

"Tamam mı?"

"Bunu vücudumu yargılamanın bir yolu olarak nasıl algılayabileceğimi anlıyor musun?" Ne?

"Ne?" Şok içinde soruyorum, gözlerim kocaman. "Bu yüzden mi tuhaflaştın ve uçuşun geri kalanında arkada saklandın? Vücudun hakkında konuştuğumu mu sandın?"

Stevie sessiz kalıyor, gözlerini benimkilerden kaçırıyor.

"Öncelikle, bu düşünce bir kez bile aklımdan geçmedi. Ama kalçaların ve göğüslerin çılgınca," diyerek vahşi saçlı kızı güldürdü.

"Diğer kızların ne yediğini bilmiyorum ama benim yorumumun senin beden ölçünle ya da vücudunla hiçbir ilgisi yok. Tek bildiğim koştuğum zaman

Denver'da barda seninle karşılaştığımda sipariş ettiğin burger harika görünüyordu. Sonra Detroit'ten eve dönerken uçakta tuvaleti kullanmak için kalktığımda, yaptığın ızgara peyniri mideye indirdiğini gördüm ve ben de bir tane istedim. Söylediklerimin bedenine bir ilgisi yok, sadece damak tadıyla ilgili. Aynı tür yiyecekleri seviyoruz."

Stevie'nin çilli yanaklarını bir kızarıklık kaplıyor. "Ah," diye ciyaklar, aşırı tepki verdiği için utanmış görünür.

"Ve eğer gerçekten vücudun hakkında açık konuşmamı istiyorsan." Ona bir kez daha bakıyorum, açıkça onu kontrol ediyorum. "Çok güzel. Göstermeye başlamalısın. Gerçi bu eşofman altı berbat."

Sonunda Stevie'nin ağzından rahat bir kahkaha yankılanıyor ve kulaklarıma doluyor. Kulağa hoş geliyor.

"Ama gerçekten, ikinci el mağazasından falan mı alışveriş yapıyorsun?" Bacağındaki, çok sert çekersem parçalanabilecek yırtık pırtık kumaşı çekiştiriyorum.

Stevie hızlıca kıyafetine bakıyor, eğer öyle demek isterseniz. "Evet," diyor tereddüt etmeden.

"Size yeterince ödeme yapmıyor muyuz? Bu konuda bir şeyler yapabilirim." "Hayır," diye gülüyor. "Sadece ikinci el almayı seviyorum."

İşte bunu anlamıyorum. Kıyafetlerimin yarısını özel olarak diken bir terzi var, diğer yarısı da tasarımcı ama kullanılmış mı? Hayır, teşekkür ederim.

"Louis Vuitton, Prada ve Tom Ford'dan alışveriş yapıyor musunuz?" diye soruyor. "Evet."

Stevie güler. "Biliyorum. Şaka yapıyordum. Sadece tasarım giydiğini söyleyebilirim. Güzel birisin, Evan Zanders." Göğsüme küçümseyici bir şaplak attı.

"Ah, tatlım. Sence ben güzel miyim?"

Şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Bana 'tatlım' demeyi kes." "Asla."

Yumuşak bakışları benimkilere kilitleniyor, ikimiz de sessiz ama gözlerimizi birbirimizden ayırmak istemiyoruz.

Bir süre sonra Stevie geriye doğru yürümeye başladı, ben onu kovalamadan önce gittiği yöne doğru ilerliyordum ama hâlâ bana bakıyordu. "Biliyor musun, Zanders. Şimdi sen söyleyince, bana yeterince ödeme *yapmıyorsunuz*. Bence zam yapmalısınız."

Dudaklarımı sert bir çizgi halinde birbirine bastırıp gülümsememi engellemeye çalışıyorum ama o beni orada yakaladı. Gerçekten de kıcımlı bu tuzığa doğru sürükledim. "Senin için bunu yaparsam uçakta bana iyi

davranmaya başlayacak mısınız?"

Bir an duruyor, benden uzaklaşmaya devam ederken başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Şüpheli."

Gülümseme dışarıda. Daha fazla tutamıyorum.

"*Bana* iyi davranmaya başlayacak ve o çağrı ışığına muhtaç küçük bir pislik olmayı bırakacak mısın?" diye soruyor bilmiş bir sırıtışla.

"Yok artık. Bir sonraki uçuşta koşu ayakkabılarını giysen iyi olur. O koridorda benim için bir aşağı bir yukarı koşturacaksın."

Gülüştünü ta buradan duyabiliyorum, gerçi çoktan yolu yarılamış bile. "Beni çalıştırmadan önce mutlaka esneyeceğim!" diye sesleniyor, benden uzaklaşarak.

Kabul ediyorum, bunu cinsel olarak algılamak istememişti, ama şimdi tek düşünebildiğim onu farklı bir şekilde çalıştırmak ve o kıvrımlı vücudun etrafında dolanırken ne kadar eğleneceğim. Gerinse de gerinmese de ertesi gün doğru düzgün yürüyemeyecekti.

Gıcıklık olsun diye değil ama Stevie bir sonraki blokta gideceği yere varana kadar onu izliyorum. Bunu yapıyorum çünkü Chicago'nun suç oranı bu dünyanın dışında. Bunun kıcının hareket edişiyile ya da gerçekten çöpe atılması gereken o iğrenç eşofman altının arkasında sallanan kalçalarıyla hiçbir ilgisi yok.

ZANDERS

"D "Bugünkü manşeti gördün mü?" Maddison telefonunu tam yüzümün önüne koyuyor.

Gazetede "*Evan Zanders, yeni hafta-yeni kadın*" yazıyor.

Altında da dün gece maçına davet ettiğim hatunla birlikte arenadan çıkarken çekilmiş dev bir fotoğrafım var.

"Onlara binanın dışında onu bekleyen bir taksi olduğunu ve onun içeri bile giremediğini mi söyleyeceksin? Ve onu üst kata çıkarmak yerine, yeğenine masal okumak için bize geldiğini mi?"

"Bırakın neye inanmak istiyorlarsa inansınlar."

Maddison, "*Rich* neye inanmalarını istiyorsa ona inansınlar demek istiyorsun," diye karşılık veriyor.

"Sezon sonuna kadar bu oyunu oynamak zorundayım. Rich, Chicago'nun kötü adam-kendinden başka kimseyi umursamayan kişiliğim olmadan benimle yeniden sözleşme imzalamayacağını düşünüyor, bu yüzden bu oyunu oynamaya devam etmeliyim."

"Evet, tabii. Çünkü Chicago takımdaki en iyi defans oyuncusu ve ligin en iyilerinden biri olduğun için seninle yeniden sözleşme imzalamayacak ve son dört sezonun üçünde Norris Trophy finalisti olduğun için kesinlikle seninle yeniden sözleşme imzalamayacak." Maddison'ın sesinden alaycılık damlıyor. "Seninle ancak astronomik miktarda am çekmeye devam edersen yeniden sözleşme imzalayacakları kesin."

"Ortada bu kadar çok para varken, aksini öğrenmek risk almaya değmez."

Hiçbir şey düşünmeden ya da hiçbir şeye ihtiyaç duymadan elim yukarı kalkıyor ve uçuş görevlisinin çağrı ışığına basıyor. Mavi ışık başımın üzerinde parlarken cınlama sesi tüm kabine yayılıyor.

"Zee, onu rahat bırak." Maddison başını sallıyor. "On beş dakika sonra Nashville'e iniyoruz ve sen uçuş boyunca o düğmeye basmayı bırakmadın."

"Yapamam. Bu sezon Stevie'nin işini cehenneme çevireceğime dair kendime söz verdim. Sözümünden dönemem."

"Çok saçmalıyorsun." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Zee, tanıdığım en özür dilemeyen ve açık sözlü insansın, ama onun hayatını zorlaştırmak istediğin için o lanet arama düğmesine basmaya devam ettiğini düşünüyorsan kendine yalan söylüyorsun."

"Başka neden olayım ki?"

Maddison küçümseyici bir kahkaha atarak başını koltuk başlığına yaslıyor. "Ne zamandan beri bu kadar kalın kafalı oldun, ahbap? Onunla yatmak istiyorsun. Bu çok açık."

Vay anasını. Evet, bunu biliyorum ama biraz daha incelikli olmayı umuyordum.

Bunu geçen hafta Maddison'ın apartmanındaki asansörün önünde Stevie ile karşılaştıktan sonra fark ettim. Eşofmanları ne kadar yırtık pırtık ve yıpranmış olursa olsun, onları üzerinden sıyırıp başımı bacaklarının arasına gömdüğümü hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Flörtöz şakalaşmalarımız kafa karışıklığımı çabucak giderdi. Bana karşı tutumu ve direnci artık sinir bozucu olmaktan çıktı. Bu noktada her şey entrika ve ihtiyaçtan ibaret.

Maddison'ın özel çatı katı asansörü tamir edildiğinde, ama ben belki kıvırcık saçlı uçuş görevlisi bana tekrar rastlar umuduyla halka açık olanı kullanmaya devam ettim, işte o zaman bu sezon için planımın değiştiğini anladım. Artık ona bir ders vermek ve kimin için çalıştığını hatırlatmakla ilgili değildi. Benden hoşlanmasını sağlamak ve umarım benimle yatmak istemesini sağlamakla ilgiliydi.

Ancak uçaktaki hayatını cehenneme çevirmeseydim daha şüpheli olurdu, bu yüzden tüm uçuş boyunca bunu yapmaya devam ettim. Ayrıca, yemek yediğim yere sıçmam, bunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Bu yüzden, ne kadar düşünürsem düşüneyim, uçuş görevlimi becermek gerçekten bir seçenek değil.

"Şimdi ne olacak?" Stevie başımın üstündeki ışığı kapatmak için bastırırken hayal kırıklığı içinde soruyor.

Evet, Evan. Şimdi ne olacak?

Tek bir şeye bile ihtiyacım yok, ama sanki o ışık bir mıknatıs gibi ve her bastığımda, biraz tavırlı seksi bir uçuş görevlisinin bana teslim edileceğini bildiğim için kendimi ona basmaktan alıkoyamıyorum.

"Um..." Tökezledim. "İstiyorum..." Düşünmek. Bir şey. Bir şeyler. Seni salak. "İstiyorum..."

"Seninle yatmak istiyor," diyor Maddison yan koltuktan, aslında en iyi Be

n. arkadaşımın ensesine bir şaplak atıp ama ortaokulda değiliz ve bu her şeyi çok açık hale getirir.

İncelik benim uzmanlık alanım değil. İstedğim şeyler konusunda utangaç değilimdir ama bu tek şey, bu tek kadın, istememem gereken ve sahip olamayacağım bir şey.

Başımı Maddison'a doğru çevirerek, gözümü kırpmadan göz teması kuruyorum ve bu uçaktan iner inmez onu mahvedeceğimi söylüyorum.

Tek yaptığı, kendini son derece komik bularak kahkaha krizine girmektir.

Stevie'ye döndüğümde, gülümsemesini engellemeye çalışırken mavi-yeşil gözlerinde bir dünya eğlence dans ediyor. "Sana gerçekten getirebileceğim bir şeye ne dersin?"

"Seni Nashville'de görecek miyim?"

Ne. Ne. Sikeyim. Benim bir sorunum mu var? *Seni Nashville'de mi göreceğim?* Sanki parmaklarımın ucunda sonsuz seçenek yokmuş gibi bazı planları sabitlemeye ihtiyaç duyan çaresiz bir ezik gibi konuşuyorum.

Nashville benim için çok önemli bir şehir. Instagram'ım şimdiden Tennessee kadromdan gelen mesajlarla dolup taşıyor ve eğer istersem, aletimin bu gece onlardan birinin içine gömüleceğini garanti edebilirim.

"Harika bir soru," diye karşılık veriyor Stevie. "Gittiğim her yerde beni takip ediyor gibisin, bu yüzden bu gece hangi barda olursam olayım karşıma çıkacağını varsayabilirim."

Maddison'ın kafası bana dönüyor, yüzünü şaşkın bir ifade kaplıyor. Stevie'yi uçak dışında birkaç kez gördüğümü söylemeyi unutmuş olabilirim. Ve bu bilgiye rağmen onu becermek istediğimi biliyor. Yani, bu harika.

Ŗu anda hayatımda ilk kez dilim tutulmuş durumda, ama neyse ki pilot PA sisteminden gelip uçuş görevlilerini iniş kontrolü için çağırarak beni kurtardı. Stevie koltuğuna oturmak için uçağın arka tarafına gitti.

"Zee..." Maddison'ın ses tonu tamamen ciddidir. "Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?" Dudaklarımda mide bulandırıcı sinsî bir gülümseme belirliyor. Aptal gibi davranmakta pek iyi değildir ve en iyi arkadaşım bana gözlerini devirirken Ŗu an da bir istisna değil.

"Onun iyiliğı için, onunla yatma. Sizin için çalışıyor ve tüm sezon boyunca bizimle birlikte bu uçakta olacak. Bu saçmalık soyunma odasında yangın gibi yayılır. Bunu biliyorsun. Onun iyiliğı için bunu pantolonunun içinde tut, dostum."

Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum. "Yediğim kaba sıçmam," diyerek hem en yakın arkadaşıma hem de kendime hatırlatmada bulunuyorum.

STEVIE

I Çok yakınım. Ayak parmaklarım kıvrılmış, bacaklarım açılmış ve başım otel yatağımın yastığına gömülmüş. Vibratörüm elimde vızıldıyor, bedenim altında kıvranıyor, boşalmanın eşiğindeyim. Benim Elimdeki en iyi arkadaşım hassas sinirlerim üzerinde sihrini göstermeye devam ederken gözlerim kapanıyor.

Bu şey olmadan çıktığım bir iş seyahati bile yok. Ve gerçekten boşalmayalı uzun zaman oldu, bu yüzden bu gecikmiş orgazm vücudumu parçalamak üzere. Bunu hissedebiliyorum.

Çok yaklaştım. Elimdeki parlak mor lastik oyuncak yerine başka birinin bunu yaptığını hayal ettiğim için çok yakınım.

Michael B. Jordan. *Evet.*

Liam Hemsworth. Liam

Hemsworth. *Evet, Liam*

Hemsworth.

Aman Tanrım, tam oradayım.

Evan Zanders. Evan Zanders.

Hayır. Hayır. Hayır. Lütfen hayır.

Ama artık çok geç, çünkü tüm vücudum kasılıyor ve boşalırken ağzım açık kalıyor, bunu gerçekleştirenin Zanders olduğunu hayal ediyorum. Zirveye ulaştığımda görebildiğim tek şey onun dövmeleli teni ve ela gözleri. Boynundaki altın zincir. Kordonlu sırt kasları. Uzun parmakları ve mükemmel dişleri. Hayır. Sikeyim hayır.

Sonunda aşağı indiğimde, hayal kırıklığı ve ihanet içinde vibratörümü otel odama fırlatıyorum. Cidden az önce Evan Zanders'ın beni becerdiği görüntüsüne mi gelmiştim?

Evet. Evet, söyledim.

Detroit'ten eve dönüş uçağımızda eşofmanının içinde ne giydiğinin ana hatlarını gördüğümünden beri tüm hafta boyunca başka birini hayal edebildim mi?

Hayır. Hayır, yapmadım.

Bu yüzden orgazm olmak için geç kalmıştım. Bütün hafta boşalamadım. Ne zaman onun aptal güzel yüzü aklıma gelse kendimi durdurdum ve o zamandan beri cinsel olarak hüsrana uğradım.

"Stevie!" diye bağırarak birkaç kızla birlikte kapım birkaç kez çalındı.

Kahretsin. Dokuz oldu mu?

Bavulundan bir eşofman altı çıkarıp içine girmeye çabalıyorum, bir yandan giyinmeye çalışırken bir yandan da kapıya doğru sendeliyorum. Kapıyı açmadan önce onları kışımaya geçiriyorum.

"Ahhh!" Hannah ve Jackie beni kucaklarına alırken çılgınlık atıyorlar.

Bu davet biraz beklenmedik oldu. Eski lise arkadaşlarımı uzun zamandır görmemiş ya da onlarla konuşmamıştım ama şehre geleceğimi söyleme ihtiyacı hissettim. Devam eden bir grup sohbetimiz var, ancak bu genellikle sadece ikisi arasında bir dönüşüm. Onlara memleketime döneceğimi söylediğimde, bir gece dışarı çıkmak için bir araya gelmemiz konusunda ısrar ettiler.

"Hey, çocuklar." Ben de onlara sarılıyorum ya da en azından sarılmaya çalışıyorum ama kollarımı vücuduma sabitliyorlar.

"Lütfen bana giydiğinin bu olmadığını söyle." Hannah kucaklaşmamızdan uzaklaşıyor ve vücudumu aşağı yukarı süzüyor.

"Tabii ki hayır." Pijamalarımın bakıyorum. "Hemen üstümü değiştirmeliyim, sonra gidebiliriz."

Arkadaşlarımın kıyafetlerine baktığımda, giymek için rahatlık alanımın dışında bir şeyler getirdiğime sevindim. Hannah payetli bir mini elbise giymiş ve Jackie'nin kırpılmış bluzu da kaslı göbeğini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor. Büyük boy tişörtüm ve bol kot pantolonumla dışarı çıkmayı tercih ederdim ama bu şehir zaten bana uyum sağlayamadığımı hissettiriyor.

"Bu senin vibratörün mü?" Hannah yerdeki mor oyuncağa bakarak soruyor.

"Uhhh..." Tereddüt ediyorum, onu alıp bavuluma geri koyuyorum. *Kendine güven maskeni tak. Kendine güven. Az önce müşterilerinden birinin seni becerdiği zihinsel görüntüsüne geldiğini bilecek değiller ya.* "Elbette öyle," diyorum kendimden emin bir şekilde.

Birçok kadın vibratör kullanıyor. Bunda utanılacak bir şey yok. Bu şey parmaklarınızın ucundayken bazı kötü seçimler yapmanızı engeller.

Üzerimi değiştirmek için banyoya girmeden önce bavulundan bu gece giymeyi planladığım kıyafeti çıkarıyorum.

"Yani..." Jackie banyo kapısının arkasından duyabileceğim şekilde yüksek sesle konuşarak başlıyor. "Ryan nasıl?"

Beni görmemesi için banyoya kilitlendiğime şükrederek gözlerimi deviriyorum. Jackie, lisedeki her kız gibi ikiz kardeşimin ilgisini çekmeye hevesliydi. Arkadaşım olduğunu bildiği için onunla hiçbir şey yapmadı ama ne zaman konuyu ona getirse, sorgulamasının ardında art niyet varmış gibi hissediyorum.

"O iyi." Gece dışarı çıkarken giymek için getirdiğim mini eteği giyerken onu çabucak başından savıyorum. Geçen hafta satın almıştım ve kalçalarımı ve popomu sarmasına bayıldım. Normalde bu kıyafeti asla giymezdim ama Nashville'e geri dönmekle ilgili bir şey bana rol yapma ihtiyacı hissettiriyor. Biraz daha zorlamak için.

Görünümümü bir çift topuklu ayakkabı ve vücudu saran uzun kollu bir üstle tamamlıyorum.

Zanders'in geçen haftaki sözlerinin zihnimde tekrar tekrar çalması çok da şaşırtıcı değil.

"Vücudun harika. Onu göstermeye başlamalısın."

Boy aynasında kendime gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Eşofman altımı ve tişörtümü banyoda yere bırakarak odamın orta kısmına geri dönüyorum.

"Ah." Hannah olduğu yerde durup beni inceliyor, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Ne?"

"Yok bir şey. Sadece bu kadar *dar* bir şey giymeni beklemiyordum. Bu senin tarzın değil."

Birdenbire içten gelen bir özgüven oluştu. Maskeyi tekrar takmaya çalışıyorum ama memleketimde bunu yapmak neredeyse imkansız.

"Üstümü değiştireyim mi?" Gerçi ne giyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Bu hafta dışarı çıkmak için sadece bir kıyafet getirdim.

Jackie, "Hayır, iyi görünüyorsun," diye araya giriyor. "Ama saçını düzelteceksin, değil mi?"

Gözlerim Hannah ve Jackie arasında gidip geliyor, mükemmel pürüzsüzlükteki ağartılmış sarı saçlarına dikkat ediyorum. Onların saç dokusu ile benimki arasındaki fark lisede büyük bir güvensizlik kaynağıydı. İnsanlar vahşi buklelerim yüzünden benimle dalga geçerdi, o kadar ki onları kontrol altına almak ve yaşıtlarım gibi görünmek umuduyla neredeyse her gün saçlarımı düzleştirirdim.

Ancak yaşımla ilerledikçe doğal dokuma nasıl bakacağımı öğrendim ve yıllardır düzleştirmedim.

"Hayır. Bu şekilde takıyorum." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Yataktan çantamı kaptığım gibi kapıya yöneliyorum. "Önce nereye gidiyoruz?"

"Whiskey Town."

Hemen başımı sallıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Arena'nın tam karşısında. Hokey takımından bazılarının orada olma ihtimali çok yüksek."

"Biliyoruz." Jackie muzipçe gülümsüyor. "İşte bu yüzden oraya ilk biz gidiyoruz. Yeni hokey çocuklarınızdan bazılarıyla tanışmak istiyoruz." Dar kalçasını benimkine vuruyor.

"Yapamayız. Bu yüzden başım belaya girebilir."

Hannah bana gözlerini deviriyor. "Stevie, sorun değil. Takımdaki bazı çocuklarla aynı bara gitmen kimsenin umurunda olmayacak."

"Hayır, anlamıyorsunuz. Onlarla arkadaşlık ettiğim için gerçekten kovulabilirim."

Jackie rahat bir omuz silkmeye, "O zaman arkadaşlık etmeyin," diyor. "Ama sen onlarla takılamıyorsun diye bizim de onlardan uzak durmamız gerekmiyor. En azından bizi tanıştırebilirsin."

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Daha iyi bilmeliydim. Kardeşimin uyarısını dinlemeli ve Hannah ile Jackie'nin benimle takılmaya bu kadar hevesli olmalarının tek nedeninin profesyonel sporcular için çalışıyor olmam olduğunu anlamalıydim.

Ama hayır. Boş ver onu. İçinde bulunduğum durumdan nasıl çıkacağımı bilmiyorum.

Dışarı çıktıktan sonra Hannah ve Jackie, Nashville'in ana caddesindeki barlara gitmek için sabırsızlanarak benden bir metre kadar önde yürüyorlar. Ekipten bazılarının hayranların favorisi Whiskey Town'da olma ihtimali yüksek, ama eğer olmazlarsa liseden arkadaşlarımla onları bulana kadar bizi bar bar dolaştıracağından eminim.

Tek umudum Tara'nın bu gece dışarıda olmaması. Eğer o dışarıdaysa ve ben de takımla aynı bardaysam, mahvoldum demektir.

Otel odalarımıza gittiğimizde Indy bana mesaj atarak iyi eğlenceler diledi ve yarın onunla brunch yapmak isteyip istemediğimi sordu. Hemen evet dedim ve şimdi keşke Hannah ve Jackie'ye şehre döndüğümü hiç söylemeseydim diyorum. Havalı ve nazik iş arkadaşımınla şehirde bir gece geçirmeyi tercih ederdim.

"Nasıl görünüyoruz?" Jackie, Hannah ile birlikte barın hemen dışında hızla süslenirken soruyor.

"Harika," diye cevap veriyorum onlara bakmadan dalgınca.

Kapıda kimliklerimizi gösteriyoruz ve ikisi de biz içeri adım atar atmaz hızla etrafı tarıyor. "Boş bir masa var," diyor Hannah, kalabalık barın arka köşesini işaret ederek. "Stevie, biz arkada bir masa kaparken sen de bize iki votka-soda getir."

Hannah ve Jackie kollarını birbirlerine dolayarak barın uzak köşesine doğru ilerliyorlar. Arkadan tamamen aynı görünüyorlar - uzun sarı saçlar, turuncuya çalan bronz bacaklar, kısa ve minyon çerçeveler.

Kendime baktığımda onlara hiç benzemediğimi görüyorum ve bu şehre geri dönmüş olmak bana sürekli uyum sağlayamadığımı hatırlatıyor. Birlikte büyüdüğüm kızlara benzemediğimi. Onların "güzel" anlayışına uymadığımı.

Barı dolduran insanların arasından geçmeye çalışırken kendimi görünmez hissediyorum. Kimse bir içki için beklemiyor ya da yeni bir içki siparişi vermiyor ama yine de kimse bana yer açmıyor.

Bu gecedен şimdiden nefret ediyorum.

Kendimi hiç bu andaki kadar mahcup hissettiğimi hatırlamıyorum. Sanki işgal ettiğim alanın, etrafımı saran diğer bedenlerin fazlasıyla farkındayım. Sanki bu alanda var olduğum için özür dilemem gerekiyormuş gibi. Olduğum boyutta olduğum için. Kimseyi rahatsız etmeden kalabalığın arasından geçebilecek kadar küçük olmadığım için.

Sonunda bir çift agresif bir şekilde öpüşmeye başladı. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlar ki, barın tepesine gizlice çıkabilmem için yeterli alan oluşuyor.

Ben rahatlayarak iç çekerken barmen gülüyor ve tezgâha yanaşiyor. "Size ne ikram edebilirim?"

"İki limonlu votka-soda ve bir IPA alabilir miyim?" Kuyunun yanında birkaç bardak kapıyor. "*En büyük IPA'nız.*"

Küçük bardağı daha büyük bir bardakla değiştirirken dudaklarında bir gülümseme oluşuyor. Musluğa döndüğünde, odayı taramak için başımı kaldırıyorum ve bir çift

gözleri
üzerimde.

Ela gözler.

Barın arka köşesine gizlenmiş olan Zanders birasını dudaklarına götürüyor, gözleri eğlenceyle parlıyor ve bana bakarken ağzı cam şişenin arkasında bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye sessizce barın karşısından sesleniyor.

ZANDERS

"Y Bu gece tüm içkilerimi sen ısmarlıyorsun," diye hatırlatıyor Maddison, Nashville arenasının karşısındaki aşırı kalabalık barın arka tarafında bir masa kaparken.

"Anlaştık." Ben başımı eğiyorum, Maddison da şapkasını aşağıda tutuyor, ikimiz de radarın altında kalmaya çalışıyoruz. "Rio, bu gece sen ısmarlıyorsun," diye sesleniyorum genç takım arkadaşşıma.

Maddison alçak sesle kıkırdayarak başını bana doğru sallıyor.

"Yine mi?" Rio, barı country müzikle dolduran canlı müzik grubunun sesini duyunca sızlanıyor. "Ama hep satın alıyorum. Artık çaylak bile değilim."

"Beğendiğimiz yeni birini bulana kadar hala çaylaksın."

Başka bir şey söylemeden bara doğru yola koyuldu.

Maddison'ın parmakları dakikada bir mil hızla hareket ediyor, telefonunda biriyle mesajlaşıyor. "Logan mı?" Varsayımla soruyorum.

"Evet." Memnun ve mutlu bir iç geçiriyor.

En iyi arkadaşşıma bile karısı tarafından amcığı kırbaçlandığı için bok veremiyorum. Dürüst olmak gerekirse, onu bir kez olsun otel odasından çıkardığım için mutluyum. O benim en yakın arkadaşım ama Maddison'ın Logan'a yaptığı gibi her anımı birini düşünerek geçirmek şöyle dursun, hayatımın geri kalanında sadece tek bir kadınla yatmak istemek konusunda onunla hiçbir zaman bağ kuramadım.

O yoldaki hayattan korkuyor ve evde olmayı seviyor, oysa benim ailem dışında evi dört gözle beklemem için hiçbir neden yok. Her gece farklı bir şehri ipe çekiyorum.

Rio hızla geri döner, elleri doludur, bira şişelerinin boyunları her bir parmağının arasına girmiştir. Hemen arkasından ateşli bir kızıl saçlı geliyor, elleri ağzına kadar içkiyle dolu.

Maddison hızla Rio'ya dönerek, "Hayır," diye araya giriyor. "Atış yok. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde oynayacağız."

"Bana bakmayın Kaptan," diyor Rio. "Bardaki bu cömert kadınlar bize birer içki ısmarladı. Yarın için bize iyi şanslar dilemek istediler."

Maddison'ın omzunun üzerinden barın başında oturan iki kıza bakıyorum, ikisi de cehennem kadar seksi, birkaç kadehi bize doğru kaldırıp alkışlıyorlar.

"Bir taneden bir şey olmaz." Berrak sıvıyla dolu bir shot bardağı aldım.

Bakır telli hatun dirseklerini yüksek tepemize dayıyor ve Maddison'a doğru eğilirken göğüslerini dışarı çıkarıyor.

"İkimizi de içeceğim. Benim için sakıncası yok," diyerek baştan çıkarıcı bir şekilde göz kırpmıyor.

Kızıl saçlı kadın şaşkınlıkla kaşlarını çatarken Maddison, Rio ve ben kahkahalara boğuluyoruz.

Anladığım kadarıyla evli olup olmamaları umurlarında olmayan sporcular var. Eşleriyle yatıp kalkıyorlar, özellikle de yolda. Maddison öyle bir sporcu değil. Adamın yüzük parmağında sevgilisinin baş harfleri var, Tanrı aşkına.

"Bu seni hiçbir yere götürmeyecek," diyorum seksi kızıla, en iyi arkadaşıma asılmasını kastederek. "Dikkatini buraya da verebilirsin."

Kadehlerimizi birleştirip tekilayı aynı anda geri atarken, odağı inanamayacağınız kadar hızlı bir şekilde bana odaklanıyor.

"Bir tane daha mı?" diye soruyor kirpiklerini kırpmıştırarak.

Açıkça rahatsız olan Maddison'a bakıyorum. Ona erkek erkeğe bir gece sözü vermişim, en azından başlangıçta. Ayrıca, otele geri dönüp karısını aramaya karar vermeden önce fazla dayanamaz. Belki o gittikten sonra Nashville kadromu genişletmeye çalışırım.

"Bu gece olmaz," diyorum ona, bir içkiden daha fazlasını kastederek.

"Ben Rio'yum!" diye bağılıyor takım arkadaşım, biraz dikkat çekmek için bir fırsat yakalamışken.

"Rio... Bu ismi sevdim." Onu arkadaşlarının yanına kadar takip etmesi için bara doğru başıyla işaret ediyor.

Takım arkadaşım oturduğu yerden hızla kalkıyor, yeşil gözleri heyecanla parlıyor.

"Ona hiçbir şey öğretemedim mi?" Maddison'a soruyorum, omzunun arkasından Rio'yu izliyor, çok susamış görünüyor ve daha fazla alkol için değil. "Biz kadınları kovalamayız. Kadınlar bizi kovalar."

"*Sen* kadınları kovalamazsın. Kadınlar seni kovalar," diye gülerek düzeltiyor. "Beni de kendi saçmalıklarına dahil etme."

"Adil."

Minyon sarışın bir çift hemen yanımızdaki masaya oturuyor, otururken göz teması kurmaya çalışıyorlar. Maddison fark etmiyor ama benim bakışlarım her ikisini de bir aşağı bir yukarı süzüyor. Çok sevimliler ama sahte bronzlukları tehlikeli bir şekilde Oompa-Loompa statüsüne yaklaşıyor ve dikkat çekmek için duydukları çaresizlik üzerlerinden yayılıyor. İkiisiyle de ilgilenmeden dikkatimi hızla masama geri çeviriyorum.

"Geciken Cadılar Bayramı için planımız nedir? Ella ne olacağımıza karar verdi mi?"

Maddison'ın dudaklarında eğlenen bir gülümseme oluşuyor. "Evet." "Ve?"

İki yaşındaki Ella Jo'nun Cadılar Bayramı için Hulk olmaya karar verdiği ve bu nedenle ekibimizin Chicago'daki bloğumuzda yürürken Marvel karakterlerinin geri kalanını üstlendiği geçen yılla kıyaslanabilecek bir şey var mı bilmiyorum. Küçük yeğenimin yeşil boyalarla süslendiğini, anne babasının ve üç amcasının da onunla birlikte giyindiğini görmek komşularımız için oldukça güzel bir manzaraydı.

Eminim ki Ella'nın da bizim kadar eğlenmesini sağlıyoruz. O doğduğundan beri grup kostümlerinde koordinasyon sağlamak bizim geleneğimiz oldu. Bu yıl olduğu gibi deplasman maçları nedeniyle Cadılar Bayramı'nı kaçırdığımızda bile, bunu Kasım ayında telafi ettiğimizden emin oluyoruz.

"*Güzel ve Çirkin*'deki Belle olacak." "Oh, evet.

Canavar olmak benim hakkım." Maddison hayır demek için başını sallıyor.

"Ne yani? Ben çay fincanı falan mı olmalıyım?"

"Ella *Güzel ve Çirkin*'i yapmak istemediğini söyledi. Görünüşe göre bu yılın teması Disney prensesleri."

Neredeyse biram boğazıma kaçıyordu ve Maddison'ın kahkahası derin ve dolgun.

"Peki," diye istifa ediyorum, en sevdiğim üç buçuk yaşındaki çocuğum için her şeyi yapacağımı bildiğimden. "O zaman Küçük Denizkızı benimdir."

"Çocuğumla tanıştın mı?" Maddison retorik olarak soruyor. "O zaten hepimizi görevlendirdi. Ve eğer kızıl saçlı karımın

"Ariel olmana izin veremem, yanılıyorsun."

Gölmekten kendimi alamıyorum. Sadece bizi Cadılar Bayramı'nda Chicago sokaklarında dolaşan bir grup prenses gibi giyinmiş görmek çok komik olacağı için değil. Ama bu konuşmayı Nashville'de kalabalık bir barın ortasında, etrafımızda ilgimizi çekmekten başka bir şey istemeyen kadınlarla yaptığımız için. Ancak tek konuşabildiğimiz, en yakın arkadaşımın mutlu etmek için her şeyi yapabileceğimiz cesur kızı.

"Peki, ben kimim?"

"Sen, dostum, Elsa'sın."

"Elsa?!" Ben araya giriyorum. "Siktir et *Frozen*'ı."

"Küçük hanım konuştu." Maddison ellerini kaldırdı. "Kuralları o koyuyor."

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Siktiğimin Elsa'sı mı? Küçük EJ beni öldürüyor." Yeğenimle bu konuda bir konuşma yapmam gerekecek.

Biramı dudaklarıma götürürken gözlerim hemen barın yanında zıplayan kestane rengi buklelere takılıyor. Onları her yerde tanıyabilirdim. Aslında, bu hafta o vahşi yelenin sahibini çok sık düşündüm.

Bu nasıl oluyor? Sanki evren beni test etmek istiyor. Stevie barda kendine bir içki sipariş ederken bunalmış görünüyor.

Yine tek başına mı?

Kıçımı koltuğuma bastırıyorum, yerimden kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Ama tek yapmak istediğim oraya gitmek, ona bir içki ısmarlamak ve belki de onunla biraz uğraşmak. Onun telaşlanmasını görmek hoşuma gidiyor, gerçi son zamanlarda beni telaşlandıran o gibi görünüyor.

Maddison dikkatimi çeken kişinin kim olduğunu görmek için dönerken bakışları benimkileri takip ediyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye soruyor. "Seninle burada buluşmasını sen mi söyledin? Zee, ne halt ediyorsun, dostum?"

"Ona hiçbir şey söylemedim. Bu sürekli oluyor. Sanki evren onu becermem için bana yalvarıyor."

"Sen bir aptalsın."

"Şaka yapıyorum." Sayılır. "Ama biraz seksi, değil mi?"

"Bu konu hakkında konuşmayacağız." Maddison başını sallar. "O bizim için çalışıyor."

Bu konuda sessiz kalmaya karar vererek bakışlarımı odanın karşısındaki uçuş görevlisine dikiyorum.

"Eğer birlikte olursak bu gerçekten dünyadaki en kötü şey mi olur? Yani, sadece bir kez olacak. Sistemlerimizden atmak için."

"Sistemlerimiz mi? Sen ve o gibi mi?" Maddison küçümseyerek gülüyor. "*Sizin* sisteminizi kastediyorsun. Son kontrol ettiğimde, o sizinkinin hayranı bile değildi."

"Herkes bana hayran."

Maddison omzunun üzerinden bara bakıyor, sonra tekrar bana dönüp başını sallıyor. "Sen bilirsin dostum. Ama o kız bütün yıl uçağımızda olacak. Onu becerecek ve bir daha asla düşünmeyeceksin ve o da sana aşık olacak, hepsinin yaptığı gibi. Ama bu seferki fark, her deplasman maçından sonra onu uçakta görmek zorunda kalacak olman."

Her maçtan sonra onu görmek kulağa hoş geliyor.

Gülümsememi gizlemeye çalışarak şişemi tekrar dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum. Sonunda Stevie'nin mavi-yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor.

"*Beni mi takip ediyorsun?*" Barın öbür ucundan sessizce ona sesleniyorum. Maddison bana sessizce, "Boku yemişsin," diye hatırlatıyor.

Stevie dikkatini hızla benden uzaklaştırıyor ve oturduğum yerde kalıp ona doğru gitmemek için tüm gücümü harcıyorum. Kalabalığın arasında ilerlerken başını öne eğiyor, elleri üç içkiyle dolu.

Ya çok susamış ya da bu gece yalnız değil.

Barın tepesinde dolaşır dolaşmaz, aletim dikkat kesiliyor ve hemen uyanıyor. Bu gece inanılmaz görünüyor, dar eteği kıcının etrafında gergin. Bacakları doğal olarak bronzlaşmış, kalçaları kalın ve giydiği topuklu ayakkabılar boyuna birkaç santim daha ekliyor.

Vücudunu gösterme konusunda tavsiyemi dinlediğine sevindim. O lanet bir duman gösterisi ve hiçbir fikri olduğunu sanmıyorum.

O bana doğru yürürken ağzım açık kalıyor, kısmen kendi isteğiyle yanıma gelmesinin şokunu yaşıyorum, kısmen de bu gece ne kadar seksi görüldüğüne hayret ediyorum. Küçük kıyafeti, onu geçen hafta gördüğüm eşofmanlardan çok farklı. Bu kıyafetler vücudundaki her kıvrımı ve eğimi ortaya çıkarıyor.

Ama bana doğru gelmiyor. Onun yerine, dikkatini benden başka bir yere vermiyor ve dikkatlerini bizim masamızdan ayırmayan iki çaresiz kızın bulunduğu yanımızdaki masada kısa bir süre duruyor. Hızla sarışın arkadaşlarına dönüyor ve sanki kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyor.

İçkileri masaya koyup, benden uzaktaki koltuğa oturuyor ve anında, bir mıknaşın çekmesi gibi, sandalyemden kalkıyorum.

Maddison sessizce, "Onu rahat bırakın," diye azarlıyor. "Seninle konuşmak isteseydi buraya gelirdi."

Kahretsin, o haklı. Tekrar yerime oturdum. Ne zaman bu kadar çaresiz bir orospu çocuğu oldum? Ayrıca, neden benimle konuşmak istemiyor?

Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç ilgimi reddeden biri olmamıştı ve şimdi niyetimi bildiğim için sanırım bu kovalamaca Stevie ile yatma isteğimi daha da artırıyor.

İkimiz de elimizdeki biraları yudumlarken en iyi arkadaşımınla sohbetime odaklanmaya çalışıyorum ama zorlanıyorum. Sanki bu gece seçici duyma yetisine sahibim ve tek odaklanabildiğim solumdaki uçuş görevlisi ve onun iki arkadaşı.

Eğer onlara öyle demek istiyorsanız.

Son otuz dakika boyunca tek duyduğum Stevie'yi aşağılamaları oldu. O, bu kızların gerçek arkadaşları olmadığını fark etmeyebilir, ama benim için oldukça açık. Saçlarının her yerde olduğundan bahsettiler, ki söylemeliyim ki bu onların ağartılmış saç tellerinden on kat daha şaşırtıcı. El altından vücudu hakkında yorumlar yaptılar ki Stevie geçen hafta üzüldükten sonra bu konu beni onun için gerçekten hassaslaştırdı.

Vücudu olabilecek en iyi şekilde gülünç. Kalın ve kıvrımlı ve evet, tutunacak biraz daha fazla yer var ama bu kesinlikle kötü bir şey değil.

Bir noktada, içlerinden biri bir içki daha istediğini ve Stevie'nin içkiyi getirmesi gerektiğini söylediğinde, kızgınlığımı gizleyemeyerek kaşlarımı çatıyorum.

Bir numaralı sarışın göz temasını "kapa çeneni" bakışları yerine bir çeşit açık kapı olarak algılıyor.

"Bu adamlar senin çalıştığın takımdan, değil mi?" diye soruyor Stevie, gözlerini benden ayırmadan. Gözlerimi ondan kaçırdım ama bakışlarını hissedebiliyorum. "Bizi tanıştır."

"Hayır," diyor Stevie sessiz bir şekilde, ama şu anda odaklandığım tek şey o olduğu için onu gayet net duyabiliyorum. "Yani, evet, onlar da takımdalar ama onları rahat bırak. Onları rahatsız etmemizi istemiyorlar."

Stevie'nin beni rahatsız etmesine aldırılmazdım.

"Yani muhtemelen onlar için çalıştığının farkında bile değiller. Adını bile biliyorlar mı?" İki sarışın fena halde yüksek sesle

perdeli kıkırdamalar.

Bu kızlar acımasız ve Stevie'nin neden onlarla takıldığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Muhtemelen hayır," diyor ama bunun yalan olduğunun farkında olduğunu biliyorum. Ona sayamayacağım kadar çok kez "Stevie Sweetheart" diye seslendim.

Onun bu yönünü, kendini savunmayan yönünü görmek garip, çünkü onu tanıdığım süre boyunca bana haddimi bildirmekte hiçbir sorun yaşamadı.

Daha fazla düşünmeden yerimden kalkıyorum, Stevie'nin hatırı için sonunda bu kızlardan bıkmıştım. Ama yine de soğukkanlı davranmalıyım. Ya da elimden geldiğince. Bu hafta gerçekten oyunumun bir kısmını kaybettiğimi hissediyorum.

Tuvaleti kullanmam gerekme de gelişigüzel tuvalete doğru dönüyorum. Stevie'nin masasının yanından geçerken elimi nazıkçe omuzlarında gezdiriyor, açıkta kalan boynunun arkasına dokunuyorum. Hafifçe sıkmadan önce parmak uçlarımla tenini kaplayan tüylerim diken diken oluyor.

Kahretsin, teni yumuşacık.

"Selam Stevie kızım," diyorum yanından geçerken omzumun üzerinden, dudaklarım bir yandan kalkıyor. "Seni görmek güzel." Yüzümü ona dönüyorum, yavaşça geri geri tuvalete doğru yürüyorum, odağımı onun güzel çilli yüzünde tutarken sırtışımla tüm cazibesini koruyorum.

Yanakları pembenin pembe bir tonuna dönüşürken elini boynunda, tam da ona dokunduğum yerde gezdiriyor.

Arkadaşlarının yüzündeki şaşkınlık ve kafa karışıklığını fark ediyorum. Tamamen tatmin olmuş bir şekilde geri dönüp koridorda banyoya doğru yürüyorum.

Kullanmam bile gerekmeyen tuvalet için bu gülünç uzunluktaki sırada beklerken, telefonum cebimde titriyor.

Maddison: *Boku yemişsin.*

Haksız değil.

Maddison: *Bunun gitmem için bir işaret olduğunu düşündüm. Sekme kapandı. Yarın görüşürüz.*

İşemem gerekme de yine de işiyorum. Hemen arkamı dönüp masama geri dönemem. Pek de gizli olmayan kimliğim açığa çıkar.

Dışarı çıkarken, aptal kovboylar gibi giyinmiş üç adamın yanından geçerken tanınmamayı umarak başımı eğiyorum. Ve ben konuşmuyorum

gerçek kovboylar hakkında. "Hayatımda ilk kez Güney'deyim, o yüzden bir çift kovboy çizmesi aldım" diyen kovboylardan bahsediyorum.

İçlerinden biri Stevie'nin masasına doğru başını sallayarak, "İşıltılı elbiseye talibim," diyor.

Bir diğeri, "Diğer sarışını anlıyorum," diye ekliyor.

"Siktir et," diye karşı çıkıyor üçüncüsü. "Beni büyük kızla bırakmayacaksın."

Arkamı dönüp bu herifin suratına yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum. Onun hakkında öyle konuşmadığını biliyorum. Onun hakkında bir bok bilmiyorum. Aslında ben de bilmiyorum ama çaresiz arkadaşlarından on kat daha seksi olduğunu biliyorum. Ve bunu destekleyecek bir tavrı var. Neden onu istemesin ki?

Belli ki küçük bir aleti var. Tek açıklaması bu. Bir kadının vücuduyla başa çıkamıyorsa, kendini daha iyi hissetmek için onu kesmek yerine bunu söyleyebilir.

Hay sikeyim.

Boku yedim. Karar verildi. Taşaklarım mavinin en koyu tonuna dönüşmeden önce onunla yatmalıyım.

Ben fırsat bulamadan kardeşler üçlüsü Stevie'nin masasına doğru yola koyuluyor.

Yerime döndüğümde Maddison çoktan gitmişti ve Rio hâlâ bardaki kızlara kirpiklerini kırıştırıyordu. Biram boşaldı ve maçtan önceki gece bir tane daha içmeyeceğim ama Stevie burada gezegendeki en boktan beş insanla çevriliyken kendimi gitmeye ikna edemiyorum.

Kurnaz olmaya çalışarak ama kesinlikle başaramayarak, seçici kulaklığımı yanımdaki masaya kilitleyip arada bir bakıyorum. Stevie'nin iki arkadaşı, kardeş Chad ve kardeş Brad tarafından tamamen büyülenmişken, onu içlerindeki en büyük pislikle baş başa bırakıyorlar.

Açıkça ilgisiz ve iki adım ötede oturduğu ve kadın konuşurken bile göz teması kurmayı reddettiği için onunla "sıkışıp kaldığı" konusunda kurnaz olmaya bile çalışmıyor.

Onun için bundan nefret ediyorum. Bundan herkes için nefret ederim. Yerimde duramamaktan da nefret ediyorum.

Masamdan kalkıp onun masasına gittim.

"Vay anasını, sen Evan Zanders'sın!" diye anons ediyor Stevie'ye zaman ayırmayı reddeden kişi. "Bir imza alabilir miyim?"

Bir an duraksıyorum, umutlanmasına izin veriyorum. "Hayır."

Yanımdaki kıvrık saçlı kıza bakarak saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve hiç düşünmeden bana bakması için çenesini kaldırıyorum. Dövmeli elim yanağını sararken başparmağımı kızarmış ve çilli tenine sürüyorum. Stevie'nin delici gözleri şaşkınlıkla bana bakarken ağzı bir karış açık kalıyor. Onu suçladığımdan değil. *Ben* bile ne yaptığımı bilmiyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" Gözlerim onun mavi-yeşil gözlerine kilitlenmiş ve odaklanmış halde soruyorum.

Cevap vermiyor. Beş izleyici de aynı şaşkın ifadeyi paylaşıırken, o şaşkın bir halde öylece oturuyor.

"Ona eşlik ettiğiniz için teşekkürler," diyorum gruba, elimi Stevie'ninkiyle birleştirip ayağa kalkmasını ve beni takip etmesini sağlarken. Onlar sesimdeki alaycılığı fark etmemiş olabilirler ama ben fark ettiğime eminim.

Hâlâ şaşkın bir trans halinde arkamda sürükleniyor, ben de kolumu omuzlarına doluyor ve vücudunu kendime çekiyorum, aslında onu dışarıya yönlendiriyorum. Grubun gözlerinin arkamızda olduğunu hissedebiliyorum, bu yüzden eğilip Stevie'nin başının üstünü öperek gösteriyi gerçekten satıyorum.

Daha önce hiç bir kızın kafasını öpmemiştim ve yalan söylemeyeceğim, biraz garip hissettim.

STEVIE

"W şapka..." Tökezliyorum, hâlâ şaşkın bir sersemlik içindeyim. "Ne yapıyorsun sen?" Barın dışına çıktığımızda bedenimi Zanders'inkinden ayırdım. Bir yanım kolunun ağırlığını üzerimde hissetmekten hoşlanıyordu.

omuz, ama çoğum neler olup bittiği konusunda kafam karışmış durumda.

Zanders, Nashville'in ana caddesindeki en işlek barın önünde donmuş bir şekilde dururken, halka yaptığı bu küçük gösteri karşısında neredeyse benim kadar şaşkın görünüyor.

Sokaktaki her barda canlı müzik sesleri yankılanıyor. "V a y a n a s ı n ı ! Bu EZ!" diye bağırıyor biri, telefonunu çıkarıp yıldız hokey oyuncusunun fotoğrafını çekiyordu. "Zanders!" Daha fazla resim, daha fazla flaş.

"Siktir," diye mırıldanıyor Zanders nefesinin altında, başını eğip biraz saklanmaya çalışıyor.

"Bu senin en yenin mi?" diye soruyor rastgele bir seyirci. Beni kastettiğini anladığımda başımı ona doğru çeviriyorum. "Her zamanki tipine benzemiyor."

Vücudum ısınırken, utançtan yüzüm kızarıırken bu ifadeyle gözlerim açılıyor. Üzerimdeki bir düzine gözün ağırlığını hissedebiliyorum, kameralı telefonların bitmek bilmeyen flaşlarından bahsetmiyorum bile.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ters yöne dönüp koşuyorum, bu sahneden uzaklaşmam gerekiyor.

"Stevie, bekle!" Zanders beni kovalayarak sesleniyor. Boyu çok uzun olduğu ve bacakları neredeyse ağaç gövdesi kadar kaslı olduğu için bana hemen yetişiyor.

"Stevie," diyor tekrar, barın arkasındaki karanlık sokakta onu takip etmem için kolumu nazikçe geri çekiyor. "Buraya gel. Kahretsin. Her zaman benden kaçmayı bırak."

Kolumu onun elinden çekiyorum, tüm bu durumdan dolayı tamamen telaşlanmış durumdayım. "Tüm hayranların fotoğraf çekerken adımı yüksek sesle söylemesen olmaz mı? İnternette senin pak tavşanlarının yanına yapıştırılmak istemiyorum."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak ondan uzaklaşırken farkına varıyorum. "Oh kahretsin. Boku yedim. Çok, çok, çok sıçtım. Kovulacağım."

"Sen neden bahsediyorsun?" Zanders sorar.

"Seninle görünemem." Başının üzerindeki binadan sarkan küçük ışık sayesinde zar zor seçilebilen çarpıcı vücudunu işaret ediyorum. "Kovulacağım."

Ana caddeye geri dönmeye korkarak, hevesli hayranlarının daha fazla fotoğraf çekmeye hazır olmasından endişe ederek küçük sokakta çılgınca adım atmaya başladım.

"Stevie, sakın ol." Altın yüzüklerinin soğuk metali kızarmış ellerimi sarsarken Zanders ellerimi saçlarımdan çekiyor. "Neden kovulasın ki?"

"O fotoğraflar," diye ağzımdan kaçırdım. "Takımdan kimseyle birlikte görünemem. Arkadaşlık ederken yakalanırsam işimi kaybederim." Sesim çılgınca çıkıyor, kelimeler birbirine karışıyor.

"Bekle, gerçekten mi?" Zanders'ın yüzünde şaşkınlık ve belki biraz da hayal kırıklığı vardı. "Bizimle takılamaz mısın?"

"Hayır! Tanrım, hayır." Yüzümü ellerimle kapatarak dar sokakta ilerlemeye devam ederken pişmanlık seline kapılıyorum. Bu gece hiç dışarı çıkmamalıydım. Hannah ve Jackie oteleme geldiklerinden beri bütün akşam berbattı. İkisi de onlarla birlikte olmamı umursamadı. Sadece çalıştığım insanlarla aramı yapmak istediler. Bugün satın aldığı belli olan o kovboy çizmelerini giyen adam bana insan gibi bile davranamadı. Ona hiçbir şekilde, hiçbir biçimde ilgi duymuyordum, ancak benimle takılmak istemediği açık olmasına rağmen sohbet ederek arkadaşça davranmaya çalışıyordum.

Ve şimdi de şu resimler. Tanrım, şu resimler.

Kafamı kaldırdığımda Zanders'ı telefonunda çılgınca mesajlaşırken buluyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Ben
hallediyorum."

"Neyi
hallediyorsun?"

"Şu resimler." Telefonunu cebine geri koyar. "Halkla ilişkiler ekibim ilgileniyor. İnternete düşen her şey aynı hızla kaldırılacaktır."

"Bunu yapabilirler mi?"

"Böyle şeyler yapmaları için onlara çok para ödüyorum, yani evet. Halledildi."

Derin bir nefes alarak omuzlarım rahatlıyor. "Teşekkür ederim."

İsteyeceğim son şey, insanların beni onun rastgele takıldığı kişilerden biri olarak görerek Zanders'ın adıyla anılmak, ama bundan da öte, işimi kaybedemem. Yapmayı sevdiğim ya da tutkuyla bağlı olduğum bir şey olduğu için bile değil, esnek programı sayesinde evde *olduğum* her zamanı tutkuyla bağlı olduğum şeyi yaparak geçirebiliyorum. Bu da tüm boş zamanlarımı köpek barınağında geçirmek demek. Evde olabileceğim ve haftalarca çalışmayabileceğim çok fazla başka iş düşünemiyorum.

"Asla yalan söylemezsin' lafına ne oldu?" Durup dururken soruyorum, hâlâ kafam son derece karışık ve az önce olanlardan dolayı tamamen telaşlıyım. "Oradaki her neyse bana yalan gibi geldi." Bara doğru ilerliyorum.

Zanders omuz silkiyor. "Bazen istediğimi elde etmek için küçük bir beyaz yalan gerekir."

"Ne istiyorsun?"

"Evet. İsteddiğimi al. Benim istediğim de seni o insanlardan uzaklaştırmaktı. Eğer düşündüğün buysa, onlar senin arkadaşın değil."

"Öyle olmadıklarını biliyorum. Ben sadece... Zor zamanlar geçiriyorum..." Gerçek arkadaşlar edinmekte zorlandığımı, çünkü tanıştığım herkesin kardeşime yakınlaşmak için beni kullanmak istediğini açıklamam, Zanders'a kardeşimin kim olduğunu söylememi gerektirecekti ve henüz bilmesini istemiyorum. "Boş ver."

Zanders sessiz kalıyor, istersem devam etmeme izin veriyor, ama bunun yerine kaşlarımı şaşkınlıkla çatıyorum, önümdeki güzel örneğe bakarken gözlerim yarıklara dönüşüyor. "Neden bana iyi davranıyorsun?"

Zanders omuzlarını silkiyor, utangaç bir şekilde benden uzağa bakıyor, bu yeni bir şey gibi görünüyor. Bu adamın vücudunda utangaç bir kemik yok.

"Son baktığımda, bütün sezon işimi berbat etmeye çalışıyordun ve birbirimize katlanamıyorduk," diye devam ediyorum. "Öyleyse neden bana göz kulak oluyorsun?"

Zanders'ın ela gözleri açlıkla benimkilere dikilince o utangaçlık anında kayboluyor. "Sana katlanamayacağımı mı sanıyorsun?" İki yavaş adım atıyor

Sanki avını takip ediyormuş gibi bana doğru geliyordu. "Eğer sana katlanamıyorsam, neden uçakta o lanet çağrı ışığına basmayı bırakamıyorum, tam koltuğuma geleceğini bile bile?"

Çünkü işimi kabusa çevirmeye kararlısın.

"Eğer sana katlanamıyorsam" -bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor- "o zaman neden seni aklımdan çıkaramıyorum? Neden tadının neye benzediğini merak etmeyi bırakamıyorum?"

Gözleri dudaklarıma düşüyor. Dudaklarım bir şey söylemek için ayrılıyor ama kelimeler benden kaçıyor.

"Eğer sana dayanamıyorsam"-Zanders bedenlerimiz arasında hiç boşluk bırakmadan santim santim ilerliyor, iri gövdesi beni eziyor-"o zaman neden geçen hafta boyunca her günün her dakikasında tek düşüncem seni becermenin nasıl bir his olacağını merak etmek oldu?"

Üzerimde duruyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, beni okumaya çalışıyor ama şu anda ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok.

"Seni gerçekten becermek istiyorum tatlım," diye usulca ekliyor.

Zihnim inançsızlıkla dolup taşıyor ama aynı zamanda içimi gerçek bir güven duygusu kaplıyor. Kuzey Amerika'daki her kızın muhtemelen kendini atacağı bu adam beni seçiyor. Elbette beni sadece bir gece için seçiyor ama yine de bunu beklemiyordum.

Ne olursa olsun, biter bitmez varlığımı unutacak bir sporcu yüzünden işimi kaybetmeyeceğim.

"Sana katlanamıyorum," diyorum, sınırları yeniden koymama yardımcı olacağını umarak.

Bunun yerine, alttakini ısırmadan önce sırttan dudaklarından derin bir kıkırdama geliyor. "Sana inanmıyorum."

Başparmağı elmacık kemiğimde geziniyor ama dokunuşu tüm bedenimi sıcaklıkla tutuştursa da sözümü geri almıyorum.

"Ayrıca," diye devam ediyor. "Diyelim ki bu doğru ve bana katlanamıyorsun.

Nefret seksi zaten en iyi sekstir."

Gözlerinin içine bakamayacağımı bildiğim için dikkatimi boynundaki altın zincire veriyorum. Parlak metalin ardında, dövmelelerinin siyah kıvrımları teninin koyu tonuyla karışıyor. Her şey mükemmel bir şekilde dikkat dağıtıcı.

"Ne diyorsun Stevie?" Zanders tek parmağıyla çenemi kaldırarak dikkati dağılmış bakışlarımı tekrar kendisine çekiyor. "Çılgın bir gece."

Dudakları sinsî bir sırıtışa dönüşmüş, gözlerinde şeytanın vaadi var.

İstiyor muyum? Kesinlikle evet. Yapmalı mıyım? Kesinlikle hayır.

Ünü ilk kırmızı bayraktı, bana kendime verdiğim sözü hatırlattı - bir daha asla bir sporcuyla takılmayacağıma dair. Sıranın kendilerine gelmesini bekleyen hayranlar, forma avcıları tarafından bombardımana tutuluyorlar. Ama Tanrı'nın ne yapacağını çok iyi bildiğinden emin olabilirsiniz ve bir süredir kimse beni doğru düzgün azdıramadı. Tabii, otel odamda mor bir oyuncak var, ama gerçeğini hayal edin.

Evet demek istiyorum. Vajinam evet dememi istiyor. *Evet de Stevie. Sadece bir kez.*

"Hayır," beynim benim yerime konuşuyor. "Ben iyiyim." Ben bir adım geri çekilip ondan uzaklaşırken göğsüne küçümseyici bir şaplak atıyor.

Şu anda söylediğim ya da yaptığım şeylerde gerçek bir güven yok. Hepsi rol çünkü çok korkuyorum.

Zanders'ın dudakları eğlenceli bir sırıtışla eğiliyor. Yaramazlık dolu gözleri bana bakarken çenesini hafifçe kaldırıyor ve hayır dememin tam da beklediği şey olduğuna eminim. Ona boyun eğmemem hoşuna gidiyor ama ben bundan giderek daha az hoşlanmaya başlıyorum.

"Açık teklif," diyor bir adım geri çekilip ellerini rahatça ceplerine sokarak. "Teslim olmaya hazır olduğunuzda bana haber verin yeter."

Asla kulağa hoş geliyor. Asla, beynimin söylememi istediği şey.

"Asla'ya ne dersin?"

"Asla mı?" diye tekrarlıyor, beni test ederken

kaşlarını kaldırıyor. Yutkunuyorum. "Mm-hmm."

"Yani"-yine bana doğru yavaş ve emredici adımlar atıyor, ama bu sefer sırtım arkamdaki barın tuğla duvarına çarpına kadar aynı hızla geri çekiliyorum, kaslı vücudu beni duvara yapıştırıyor-"seni öpmemi hiç istemiyor musun?" Dudakları benimkilerin hemen üzerinde duruyor ve ben onların yumuşaklığını ve sıcaklığını neredeyse buradan hissedebiliyorum.

Bir an düşündükten sonra gözlerim dudaklarına kayıyor, o da alttakini diliyle ıslatıyor.

Ona hayır demek için utangaçça başımı sallarken hareketin büyümesine kapılmaya devam ediyorum.

Bu düpedüz bir yalan Stevie.

Benim ağır nefes alışım ve hızla yükselen göğsüm, Zanders'ın vücudundan akan yavaş, düzenli nefes alış ve verişlerle büyük bir tezat oluşturuyor. Birbirimize o kadar sıkıca bastırılmış olmamıza rağmen, nefes alış verişlerimizdeki tamamen farklı hız olmasaydı, benim nerede durduğumu ve onun nerede başladığını bilemeyebilirdiniz.

Vücudu büyük ve hükmedici, en lezzetli şekilde boğucu.

Uyluklarımın tam tepesinde sert bir baskı var, tüm vücudumun ağrmasına neden oluyor, sonunda sadece görecektik kadar şanslı olduğum şeyi hissediyorum.

Dağınık buklelerimi yüzümden uzaklaştırıyor. Geniş başparmağının ucu kulağımın kabuğunda hafifçe geziniyor, sonsuz altın küpelerimin üzerinden geçerken istenmeyen bir ihtiyaç ürpertisi omurgamda dolaşıyor.

"Ve sana dokunmamı hiç istemiyor musun?" diye usulca sorar.

Ağzım açık kalıyor, ciğerlerimi oksijenle doldurmam gerekiyor ama bu açık hava sokağında şu anda oksijen kalmamış durumda.

Dokunmak mı? Her santimime dokunmasını istiyorum, ama vücudumun onu kıyafetleriyle hissetmeye verdiği tepki bir gösterge ise, çıplak dokunuşuna dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum yalanı, ama sesimdeki çatlak sözlerimin tam tersini ifade ediyor.

Zanders'in dudakları eğlenerek hafifçe aralanır ama hemen toparlanır.

Parmaklarını kulağımdan ve boynumdan çekip ceplerine yerleştiriyor. "Tamam, tatlım." Benden bir adım geri çekiliyor, bana yer açıyor ve ben öyle demek istemesem de söylediklerimi aynen yapıyor.

Ve şimdi bedenim onun boş bıraktığı basınç için ağrıyor.

"Ama kendine yalan söylemeyi bırakmaya karar verdiğinde, seni becermem için bana yalvarmak zorunda kalacaksın..."

Sessiz kalıyorum, bu anın içinde tamamen donmuş durumdayım.

"Dizlerinin üzerine çök," diye ekliyor, bakışları vücudumun her santimini takip ediyor. Dikkati biraz daha uzun süre ağzımda kalıyor, ifadesi ona atıfta bulunuyor.

Benden bir adım daha geri çekiliyor, havadaki gerginlik azalıyor. Zanders derin bir nefes alıyor, nihayetinde sekse bulanmış bir şeytandan mükemmel bir centilmene dönüşerek kolunu benimkine dolaması için uzatıyor.

"Şimdi sizi otelinize kadar geçireyim." Ona güvensizlikle bakıyorum.

Şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "İş arkadaşlarının beni görmemesi için ön kapıdan bir blok ötede duracağım."

Sivri bakışım bu anlama gelmiyordu ama Zanders'ın benimle otelime kadar yürümesinin neden kötü bir fikir olduğunu da listeye ekleyelim.

"Sadece eve sağ salım döndüğünden emin olmak istiyorum."

Yumuşak gülümsemesi tatlı ve samimi, ben de kolumu onun koluna dolayarak bizi otelime geri götürmesine izin veriyorum. Hayranlardan kaçınmak için epeyce arka sokak ve ara sokaktan geçiyor, ancak bunun birlikte yürüyüşümüze yirmi dakika eklediğini fark ediyorum.

Ve tüm bu zaman boyunca, vücudum daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla yanıyor.

Ben otelim lobisine doğru yürürken Zanders caddenin karşısında kalıyor. Kapıyı açtığımda omzumun üzerinden ona bakıyorum. Boyu 1.75 olan Zanders'ın vücuda tam oturan kıyafeti çok etkileyici ve beni izlerken duruşu çok sert. Otele dalmadan önce ona küçük bir el sallıyorum ve bu gece hakkındaki fikrimi değiştireceğimden endişelenerek ona dönüp bakmayı reddediyorum.

Başımı yastığa koyduğumda kendime "Az önce ne oldu lan?" diye sormadan edemiyorum.

STEVIE

"Dün gece eğlendin mi?" Indy vejetaryen bisküvi ve sos tabağını mideye indirmeden önce soruyor.

"Uh..." Tereddüt ediyorum. "Kesinlikle ilginçti. Bunu söyleyebilirim."

Memleketimdeki en sevdiğim yerel mekandan alabildiğim tüm karbonhidratları ağızıma doldurarak onun büyük ısırığına uyuyorum. Brunch menüsündeki her öğe için ölmek gerek ve Nashville'e her döndüğümde mutlaka uğramalıyım.

Birkaç saat sonra annemi ziyaret ettiğimde ve oturup nefes almak için kot pantolonumun düğmelerini açmak zorunda kaldığımda bu yemekten pişman olacağıma eminim, ama buna değecek.

"İlginç olan neydi?"

Hmm. Bir düşüneyim. Belki de Evan Zanders, yürüyen seks reklamı, beni becermek istediğini söylemiştir. Dün geceki küçük PDA gösterisinden beri beni havaya uçurmaktan vazgeçmeyen düşüncesiz lise arkadaşlarımdan beni kurtardıktan hemen sonra.

Ya da belki de devasa vücuduyla beni duvara nasıl sabitlediğini, pantolonundaki şişkinliğin kalçalarımın tepesine bastırıldığında bana her türlü şeyi yaptığını.

Ya da kendi kendini "Chicago'nun kötü çocuğu" ilan eden bu adamın, benimle otele kadar yürümek için ısrar ettiğinde birdenbire nasıl tatlı bir tarafının ortaya çıktığını.

İlginç dün gece için doğru kelime olmayabilir. Kafa karıştırıcı mı? Heyecan verici mi? Şok edici mi?

Indy'ye tüm detayları anlatmak isterdim, çünkü o zamandan beri bir duygu yumağı haline geldim, ancak biz iş arkadaşlarıyız ve Zanders ile dün gece yaşadığımız kazara etkileşim kovulabilir bir suçtur.

"Eski lise arkadaşlarımı görmek ilginçti. Çok iyi insanlar değiller ve sanırım dün gece arkadaşlığımız için ihtiyacım olan kapanış oldu."

"Gerçekten mi?" Indy dudaklarının kenarlarını silmek için peçetesini kullanıyor. "Bu berbat bir şey Stevie. Böyle arkadaşları hak etmiyorsun."

"Her şey yolunda." Omuz silktim çünkü her şey yolundaydı. Bir süredir Hannah ve Jackie'yle bağlarımı koparmam gerekiyordu ve onların arkadan konuştuklarını varsaydıkları bariz yorumları bardağı taşıran son damla oldu. Aklımın bir köşesinde, beni kardeşimle bir bağlantı olarak yanlarında tuttuklarını hep biliyordum. Sadece yeni işim nedeniyle bunun farklı bir kapasitede devam edeceğini beklemiyordum. Ryan bunu bilseydi çok kızardı. İşte bu yüzden, kardeşimin üzüleceği çoğu şeyi yaptığım gibi bunu da kendime saklayacağım.

"Gecen nasıl geçti?" diye sordum.

"Oldukça olaysız geçti. Dışarı çıkmak istedim ama bu özel kiralama işinde hâlâ yeniyim ve yalan söylemeyeceğim, Tara'nın bize arkadaşlık hakkında yaptığı konuşma dehşet vericiydi. Kendimi otel odama kilitlemenin en güvenli yol olduğunu düşündüm."

Tara'nın mesai saatleri dışındayken müşterilerimizden uzak durmamız konusunda sürekli uyarılarını ve başımın etini yediğini düşününce midem bulanıyor. Zander'larla ne kadar tesadüfen karşılaşmış olursam olayım, bu konuda pek de iyi bir iş çıkaramadığım açık.

"Tara'nın dün gece ne yaptığını biliyor musun?" Dikkatle tabağıma bakarak ve gergin bir şekilde yemeğimi iterek soruyorum. Ya dün gece dışarıdaysa? Ya dün g e c e beni gördüyse? Ya dün gece *bizi* gördüyse?

Bu sabah, Zanders ve benim barın dışında çekilmiş bir fotoğrafımızın sızdırıldığına dair herhangi bir işaret var mı diye interneti taradım, ancak halkla ilişkiler ekibi kesinlikle işlerini yaptı ve etkileşimimize dair olası tüm kanıtları temizledi.

"Muhtemelen bize yapmamamızı söylediği şeyi yapıyordu. Bahse girerim dün gece etrafta koşuşturup ekipten adamları arıyordu ve çok çaresiz görünüyordu."

Gözlerim tabağımdan fırlıyor, Indy'nin kocaman gözlerine ve açık ağzına bakarken yüz hatlarımda bir eğlence dolaşıyor.

"Siktir." Avucunu hızla ağzına kapattı. "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

Birbirimize bakarken aramızda bir anlık sessizlik oluyor, her birimiz iş arkadaşımız konusunda nerede durduğumuzdan emin olmadan suları test ediyoruz. Ta ki ben gülmekten iki büklüm olup kabinin kendi tarafına geçene kadar.

Sonunda Indy de katılıyor, ikimiz de şu anda ne kadar çok güldüğümüz için sessiz kalıyoruz.

"O tam bir ikiyüzlü." Gözümün kenarında biriken yaşı siliyorum.

"Aman Tanrım," diye rahatlayarak iç geçiriyor Indy. "Aynı fikirde olduğumuza çok sevindim çünkü haftalardır sana sormak istiyordum."

"Oyuncularla arkadaşlık etmemizden endişeleniyor ama koridorlarda onlarla konuşurken, tam da yapmamamızı söylediği şeyi yaparken çok susuyor." Gülümsüyorum, bu gülme krizinin yarattığı serotonin artışının tadını çıkarıyorum. "Ama ne olursa olsun, işimizi kaybetme riskine değmez."

"Öyle değil mi?" Indy başını yana eğerek soruyor. "Sanırım o hokey çocuklarından biriyle bir gece geçirmek için işimi tehlikeye atabilirim."

Bir an için ona bakıyorum, henüz bilmesine hazır olmadığım bir şey bilip bilmediğini merak ediyorum. Ya da belki hiç.

"Mecazi anlamda tabii ki." Kendisini işaret ediyor. "Erkek arkadaşımı seviyorum falan."

"Tabii ki."

Indy son birkaç haftadır yatılı erkek arkadaşı Alex'le uzun soluklu bir ilişki yaşamak istediğini açıkça ortaya koydu. Hokey çocukları uçakta soyunmaya başladığında ateşin yükselmesi ya da onlardan biriyle geçireceği tek bir gece için işini nasıl riske atacağı konusunda sürekli şakalar yapıyor. Ama ilişkisini bildiğim kadarıyla Alex'i riske *atamayacak* kadar çok seviyor.

"Ama bekâr olsaydım ve Chicago'daki bir hokey takımının yedek kaptanı sürekli bana asılıyor olsaydı, bunun için işimi riske atabilirdim." Indy kabinin karşısından bana imalı bir şekilde bakıyor.

"Zanders sürekli çağrı lambasını çaldığında bana asılmıyor. Sadece bana işkence ediyor."

"Mm-hmm," Indy mırıldanıyor. "Dikkatini çekmek için sana işkence ediyor çünkü seni becermek istiyor."

Bu konuda sessiz kalıyorum. Indy'nin uçak dışındaki etkileşimlerimizden haberi bile yok ama yine de gerçeği biliyor.

"Tanrı'nın kadınlara armağanı ile yatakta geçirilecek bir gece risk almaya değer, bence." Indy brunch'ından bir ısırık daha almadan önce kaşlarını bilerek kaldırıyor. "Ve bilmeni isterim ki, mecazi anlamda konuşuyorum, eğer

"Uçuş görevlisi/hokey oyuncusu sınırını aşarsan sırrın benimle güvende olur."

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum ama ifadesini doğrulayacak ya da yalanlayacak kadar büyük değil.

Yemeğinden bir ısırık daha almadan önce "Mecazi anlamda tabii ki" diye ekliyor.

Nashville'in yirmi dakika dışındaki ailemin evinin önüne geldiğimde, midem sinirden anında bulanıyor. En son ne zaman evde olduğumu size söyleyemem. Son birkaç yıldır tatiller Ryan'ın ve benim yoğun programlarımız ve bu şehirden uzak durmaya çalışmam arasında gidip geliyor.

"Hey, bayan," diyor şoförüm ön koltuktan. "Başka bir aracım var. İnmeniz gerekiyor." Anlaşılır bir şekilde, birkaç dakikadır arabasının arkasında oturuyor, başparmağımdaki altın yüzüğü gergin bir şekilde döndürüyor ve tamamen kaçmayı düşünüyordum.

"Özür dilerim." Derin bir nefes alarak arabasından çıktım ve kendimi son derece rahatsız hissederek üstümü düzelttim. Brunch yüzünden hâlâ tok olduğum için değil, tamamen konfor alanımın dışında bir kıyafet seçtiğim için. Annemin onaylayacağı tek bir bluzum var, işte bu canavarlığı giyiyorum.

Allık pembe bluzum fırfırlı ve dantelli ama bavulumda durduğu için hâlâ kırıış kırıış. Evet, annemin kaçınılmaz yorumlarını hafifletmek isterdim ama belli ki ütüyü dert edecek kadar umursamıyorum.

Uber şoförüm arabanın kapısını kapatır kapatmaz havalanıyor ve onu yürüyerek kovalayıp beni otelime geri götürmesi için yalvarmaktan yaklaşık iki saniye uzaktayım.

"Vee!" diye sesleniyor babam, kollarını iki yana açmış, ön kapıyı sallıyor. "İşte benim en sevdiğim kızım!"

"Ben senin tek kızınım, baba." Gülümseyerek açık kollarına doğru ilerliyorum.

"Senin bildiğin kadarıyla," diye dalga geçiyor beni kucağına alırken.

Dostum, onu özledim. O çok tatlı biri ama ne yazık ki onu ziyaret etmek annemi de ziyaret etmeyi gerektiriyor ve bu benim kaldıramayacağım bir şey

düzenli olarak.

"Bu yeni işini seviyorum, seni eve getiriyorum ama ne giyiyorsun böyle?"

"Sadece bunu mümkün olduğunca acısız yapmaya çalışıyorum."

Elleri hâlâ kollarımı kavırıyor ve bana özür dileyen bir gülümseme sunuyor. Kardeşim annemin bana ona kıyasla nasıl davrandığını görmeyebilir ama babam fark etti. Onun için zor bir durumdu, bir yandan benim arkamı kollamaya çalışırken bir yandan da eksikliklerine rağmen karısını seviyordu.

"Stevie, hoş geldin," diyor annem ben ön kapıdan girer girmez.

Ev tertemiz. Çocukluğumuzda olduğu gibi, ziyaretçilerin geleceğini bildiğimizde. İzlenimlerimizi korumak zorundaydık. Artık ziyaretçi olarak sınıflandırıldığımı bilmek güzel.

Beni hızlı ve garip bir şekilde kucakladıktan sonra aşağı yukarı bakıyor, makyajlı yüzünde onaylamadığı belli oluyor. Saçlarımı okşuyor, daha kontrol edilebilir bir hale getirmeye çalışıyor, ama buklelerim hemen geri yayılıyor.

"Oturun." Yemek masasına doğru işaret ediyor. "İçecek bir şey ister misiniz?"

"Biraz tatlı çayımız var," diye heyecanla söze giriyor babam. "Bu sabah taze yaptım."

"Bu çok fazla şeker, Neal." "Biraz isterim, baba. Teşekkür ederim."

Annemin narin, solgun elleri, boynundaki incileri gölgelemeden önce önlüğünü düzeltiyor, açıkça dilini ısırma ve doğrudan bir şey söylemeye direnmeye çalışıyor. Güneyli annem asla böyle bir şey yapmazdı. Tanrı onu korusun.

"Kardeşin nasıl?"

Tabii ki ilk sorusu ikiz kardeşim hakkında olacaktı.

Ben.

Yemek odasındaki masamızda karşıma oturdu.

Sanki bu akşam bir yemek daveti olacaktı gibi zarif yer düzenleriyle, ama olmadığını biliyorum. Her şey her zaman mümkün olduğunca güzel görünmekle ilgili.

"O iyi. Sezon başladığı için meşgul ama iyi."

"Görüştüğü biri var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, hiç sanmıyorum."

"Daha zamanı var," diyor annem elini sallayarak. "Daha yirmi altı yaşında. Hiçbir şey için acele etmesine gerek yok. O çocuk tam bir av."

Babam mutfaktan dönüyor, çayımı önüme koyuyor ve annemin yanına oturmadan önce başımın üstüne bir öpücük konduruyor.

"Peki ya sen Vee?" diye soruyor. "Sen nasılsın? Yeni işin nasıl? Barınak nasıl?"

"Ben iyiyim. İşim iyi. Yoğun bir program." Hemen başımı salladım. "Ve barınağı seviyorum. Sahibi, alabileceği her türlü yardım için gerçekten minnettar olan çok nazik bir kadın. Keşke tam zamanlı olarak orada olabilsem ve yardım edebilsem. Bina oldukça köhne ve bazı güncellemelere ihtiyacı var ama bağışlanan az miktardaki para, bırakın başka bir şeyi, köpeklerin mama ve ilaç masraflarını bile zor karşılıyor."

"Biriyle görüşüyor musun?" diye araya giriyor annem.

"Hayır. Şu anda olmaz. Her neyse, köpekler çok tatlı ve çok sevimliler ve sadece birinin onları sevmesini istiyorlar."

Ben söylenmeye devam ederken babam can kulağıyla dinliyor, kahverengi gözlerinde belirgin bir gurur var, beni bu kadar mutlu eden bir şey bulduğum için açıkça mutlu. Öte yandan annem o kadar mutlu değil.

"Rosie adında bir Doberman var ve çok tatlı bir kız ama biraz korkutucu görünüyor. O kadar uzun süredir orada ki, potansiyel sahipleri ona ikinci bir bakış bile atmadan geçip gidiyor."

"Peki ya Brett?" diye soruyor annem eski sevgilime. "O çocuğu hep sevmişimdir."

Belki de ona ulaşip biriyle görüşüp görüşmediğini öğrenmelisin."

"Theresa," diye sessizce azarlıyor babam, onu dizginlemeye çalışıyor ama ilişkilerindeki güç dinamiği bu şekilde işlemiyor.

"Brett'in eski sevgilim olmasının bir sebebi var."

"Stevie," diyor annem pek de masum olmayan bir sesle. "Hiç gençleşmiyorsun, hayatım."

Evet, gençleşmiyorum ama aynı zamanda az önce bolca zamanı olduğunu söylediği oğluyla aynı yaştayım.

"Dün gece Hannah ve Jackie'yi gördüm," diyerek konuyu geçiştiriyorum.

"Oh, öyle mi? Hannah şimdi ne kadar güzel? Annesini geçen hafta kilisede gördüm ve küçük kız kardeşinin bu yıl Miss Teen Tennessee'ye katılmaya hak kazandığını biliyor muydun? Bu yılki yarışmaya katılmak ister mi diye sormayı düşünüyordum."

Senin için aldığım eski yarışma elbiseleri. Biliyorsun, hiç giyilmedikleri ve artık sana uymayacakları için."

Ve işte oldu. Kilomdan ya da bedenimden bahsetmesini bekliyordum. Yirmi dakika dayanmasına şaşırdım.

Tek söyleyebildiğim "Bu harika bir fikir," oldu. Bu noktada annemin oyununa gelemeyecek kadar yorgunum. "Bu çay gerçekten çok güzel, baba."

Ona doğru baktığımda, kahverengi teni kaşlarının arasına sıkışıyor ve bana özür dileyen bir gülümseme f ı r l a t ı y o r .

"Bizi görmeye gelmene sevindim, Vee," diyor. "Yine de muhtemelen gitmen gerekiyor. Yakında işin var, değil mi? Bu gece Philly'ye gidiyorsun, değil mi?"

Babam en iyisi, beni bu ziyaretten kurtarmaya çalışıyor. İşe gitmeme daha saatler var ama bu evden çıkmam gerek.

"Evet, gitmeliyim." Annemle babam da aynısını yapınca yerimden kalktım.

"Stevie, sevgilim. İşe gitmeden önce saçını tara lütfen." Annem hızla ve beceriksizce bana sarılıp vedalaşıyor.

Kıvrık saçları taramıyorsun, demek istiyorum. Çünkü benim saçlarım onunki gibi düz ve şekilli olmak yerine ne cüretle büyük ve kalın olur.

Benim cevabım ise "Yapacağım". Buna değmez.

"Çok güzel görünüyorsun, Vee," diye güvence veriyor babam, daha sıkı sarılarak. "Seninle, işinde ve gönüllülükte yaptıklarınla gurur duyuyorum. Bu kadar sevdiğin bir şey bulduğun için çok mutluyum."

"Teşekkür ederim, baba."

Bana dönmeden önce anneme baktı. "Seni geçireyim." Telefonumdan otelime geri dönmek için araç çağırırken kolunu omzuma atıyor. Dışarı çıkar çıkmaz ve kapı kapanır kapanmaz bana doğru döndü. "Onu dinleme tatlım."

"Nasıl yapamam? Sürekli. Peşimi bırakmıyor."

"Onunla konuşacağım."

"Bunun ne faydası olacak ki? Onunla yıllardır konuşuyorsun ve o hala böyle. Onu mutlu etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok!"

"Onun nasıl olduğunu bilirsin, Vee."

"Evet, baba, biliyorum. Ama bu artık yeterince iyi bir mazeret değil." Arabam tam zamanında yanaşıyor, ben de ona hızlıca bir kez daha sarılıp vedalaşıyorum. Hayal kırıklığı içinde arabama doğru yürürken omzumun üzerinden "Seni seviyorum," diyorum.

"Seni seviyorum güzel kızım," diye ekliyor ben içeri girerken.

Arabam bir daha asla ziyaret etmek istemediğim evden uzaklaşırken ona küçük bir el sallıyorum.

ZANDERS

I Nashville'e karşı oynamak gibi. Seyircileri çok gürültülü ve ben de bu gürültüyle yaşıyorum. Çoğu sporcu iç saha maçlarındaki coşkunun tadını çıkarır, takımlarının renklerini taşıyan sadık taraftarlarla dolu stadyumdan tezahüratlar alır. I, Öte yandan, misafir takımda olmaktan nefret etmekten büyük keyif alıyorum.

Ben buna yol-buz avantajı diyorum.

Buza çıktığımda "yuhalamak" mı istiyorsun? Sorun değil, bunun için yıldız forvetinizi panolara fırlatırım.

Takım arkadaşlarıma isimler takmak ya da bizimle alay etmek için hiçbir anlam ifade etmeyen aptalca sloganlar uydurmak mı istiyorsunuz? Lütfen yap. Bu beni daha da hızlı kaymaya ve biraz daha sert vurmaya teşvik edecek.

Ben hak ettiğim cezaevi dakikalarımın tadını çıkarırken bana bağırarak ve cama vurmaya mı istiyorsun? Kulağıma müzik gibi geliyor, bebeğim.

Yoldaki hayatı sevmemin bir başka nedeni daha.

"Sesini aç!" Misafir takımın soyunma odasının karşısından Rio'ya bağıyorum. "Bu benim şarkım!"

Rio dediğimi yapıyor, her yere yanında taşıdığı eski tip müzik kutusunun sesini ayarlıyor ve soyunma odasını en sevdiğim hype şarkılarından biriyle dolduruyor.

Soyunma kabinimde oturuyor, maçımız için tam olarak hazırlanıyor, müzik beni odaklıyor ve önümüzdeki altmış dakikalık hokey maçına hazırlıyor.

Telefonumu çıkardığımda kız kardeşim Lindsey'den gelen bir mesajla karşılaşıyorum. Onun programı da neredeyse benimki kadar çılgın. Atlanta'daki şirketinde ortak olan en genç avukat. Otuz yaşında ve tam bir baş belası.

Bu yüzden yoğun programından vakit ayırıp bana ulaştığı için minnettarım. Son mesajında olduğu gibi annemle ilgili olmadığı için de minnettarım.

Ulusal Kardeşler Gününüz kutlu olsun. Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Bu gece iyi şanslar, on bir!

Mesajının ekinde benim etiketlendiğim bir Instagram gönderisinin linki var.

Yerel spor kanallarımızdan biri, Chicago'daki farklı sporcuların ve kardeşlerinin fotoğraflarının yer aldığı ve "En sevdiğimiz kardeşlerimizin Ulusal Kardeşler Günü kutlu olsun" başlığını taşıyan bir paylaşım yaptı.

Lindsey ve benim bir oyundan sonra çektiğimiz fotoğraf güzel bir fotoğraf. O kadar ki ekran görüntüsünü alıp minimal kamera ruloma ekledim. Çoğunlukla Ella Jo'nun telefonumu çaldığı birçok durumda kendi çektiği selfie'lerle dolu.

Kaydırarak Maddison ve kardeşinin bir fotoğrafını da paylaştılar. Ardından, kardeşleriyle birlikte şehirde tanıdığım birkaç çocuk - bazıları Devils'te, birkaçı Chicago'nun profesyonel beyzbol takımı Windy City Wolves'ta ve biri de futbol takımımız Chicago Cobras'ta oynuyor.

Ancak bu yazıdaki son fotoğraf benim en çok dikkatimi çeken fotoğraf oldu. Chicago Devils'in oyun kurucusu, beş numara Ryan Shay'in fotoğrafı. Ama beni şaşırtan bu değil. Yanındaki, kolunun altına sıkıştırılmış kıvrıcık saçlı uçuş görevlisi.

Stevie.

"Etiketle" düğmesine hızlıca basıyorum, ama çıkan tek isim ya da hesap Ryan'inki, ben de ona tıklıyorum. Takip ettiği kişiler listesine gidip kızın adını yazıyorum.

Ve işte o Stevie Shay.

Stevie'nin Ryan Shay'in kız kardeşi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Elbette, tenleri aynı açık kahverengi tonu ve çilleri paylaşıyor ve gözleri aynı parlak mavi-yeşil. Ama bunları bir araya getirmek neredeyse imkânsız olurdu. Ve belli ki benim bilmemi istemedi. Aksi takdirde, Maddison'ın dairesinin dışında karşılaştığımız gece ya da onu Denver'daki barda maçını izlerken bulduğumda bana onun kim olduğunu söylerdi.

Şimdi neden benim karşımda oturduğu daha iyi anlaşılıyor. Kardeşi saçma sapan para kazanıyor.

Stevie'nin Instagram hesabı elbette gizli. Görebildiğim tek şey, güneşin tam dışarıda battığı bir uçak penceresinden görünümü olan küçük resmi. Biyografisinde "muhtemelen şehir dışında..." yazıyor ve ardından bir uçak emoji geliyor.

Hiç düşünmeden vahşi kızı takip etmek istedim.

Nashville'i kolaylıkla yendikten sonra otobüsten inip uçağa bindiğimde kendimi iyi hissediyorum. Ya da *oyun* hakkında iyi hissettiğimi söylemeliyim.

Kendimi iyi hissetmediğim şey ise Stevie'nin Instagram'daki takip isteğini hâlâ kabul etmemiş olması. Saatler oldu. Eminim görmüştür.

Dün gece teklifimi geri çevirdiğinde, bu hoşuma gitti. Ben de öyle olacağını tahmin etmiştim. Bana kolay kolay teslim olmuyor, bu da bu kovalamacayı daha eğlenceli hale getiriyor. Beni diken üstünde tutuyor, ki bu artık çok nadiren oluyor. Ama Instagram'daki aptal takip isteğini kabul etmek kadar basit bir şey olsa bile birazcık pes etmesine aldırılmazdım.

"EZ!" diye sesleniyor çaylaklardan biri uçağın arkasından. "Dün gece Güneyli küçük bir şeyle yattın mı?" diye sorduğunda boynumdaki kravatu gevşetmeye başlıyorum, biz konuşurken koridorda yürüyen bir uçuş görevlisi de dahil olmak üzere tüm uçağın duyabileceği kadar yüksek sesle.

Gemideki kızların bu noktada bizim küfürlü konuşmalarımıza alıştıklarını varsayıyorum.

Uçak bizim için soyunma odasının bir uzantısıdır.

Koltuğumun yanındaki koridorda dururken, Stevie'nin geçmesi için arkama yaslanmaya çalışıyorum, ama dürüst olalım, o kadar da hareket etmiyorum. Uçağa yeni binmiş ve henüz oturmamış elli kişinin arasından geçmek herkes için çok zor, bu yüzden "yoldan çekilirken" centilmenlik yapmaya çalışıyormuş gibi davranacağım.

Uçağın arkasından öne doğru ilerlerken bana bakmayı reddediyor ama Stevie yanımdan geçerken elimi sırtının alt kısmına koyuyorum ve sıkışırken ona rehberlik ediyorum.

Kıçı pantolonumun önüne değdiğinde, yoluna devam etmeden önce vücudu dokunuşumla sertleşirken elim kalçasını kavırıyor.

"Zanders!" çaylak tekrar seslenerek dikkatimi çekti. "Hadi dostum, detaylara ihtiyacım var!"

Takım arkadaşlarımdan gecemin nasıl geçtiğine dair sorularından kaçınmama yardımcı olmaya çalışan Maddison, "Biriyle yatamaman Thompson, Zee'nin seks maceralarının her ayrıntısını duyman gerektiği anlamına gelmiyor," diye araya giriyor.

Stevie'yle takıldığımızdan değil, o da bunu biliyor ama zamanı geldiğinde bunu diğer çocuklardan saklamam gerekecek - ki bu daha önce hiç yapmadığım bir şey.

Çıkış sırasındaki koltuğumdan Thompson'a "Ben öpüşmem ve söylemem," diye sesleniyorum.

Sırtlan seviyesindeki kahkahalar kabini ele geçirmeden önce tüm uçak bir anlığına sessizliğe gömülür.

"Saçmalık!"

"Bu gece kafana bir darbe mi aldın?"

"Konuşmayı en çok sevdiğin şey bu, EZ!" uçağın arkasından takım arkadaşlarımdan gelen bağırışlardan sadece birkaçı. Koç ekibinin oturduğu uçağın ön kısmından gelen bağırışları da kaçırmıyorum.

"Dün gece biraz aksiyon yaşadığını biliyorum," diye araya giriyor Rio. "Bir saniye önce bardaydın, sonra ortadan kayboldun. Bu sadece işin içinde bir piliç olduğunda olur."

Gözlerim, insanlar yerlerini bulmaya devam ederken uçağın ön tarafına doğru anlamsız işlerle dikkatini dağıtmaya çalışan Stevie'ye kayıyor. Bana bakmıyor ama çilli yüzü biraz daha renklenmiş.

Rio'nun bilmediği bir şey var ki, aslında geri çevrildim, ki bu ergenliğe girdiğimden beri başıma gelmemiştir. Dün gece, Stevie'yi eve bıraktıktan sonra bir tanesini çıkarmak zorunda kaldığımda gördüğüm tek hareket sağ elimdi. Onu duvara yapıştırdığım andan duşta hallettiğim ana kadar neredeyse tüm zaman boyunca ereksiyon halindeydim.

Maddison arkasını dönüp diğerlerine bakıyor. "Zee'nin dün gece aletini nereye koyduğunu merak etmek yerine, bu gece yüz yüze maç kazanma ortalamanız olan yüzde otuz sekizi nasıl düzelterceğinizi düşünmeye ne dersiniz?"

Rio ve Thompson aynı anda, "Evet, Kaptan," diyor, uçağın arka tarafı nihayet gecemin nasıl geçtiğine dair sorgulamayı bırakıyor.

Philly'ye olan uçuşumun büyük bir kısmında, Stevie'nin takip isteğimi kabul ettiğini görmeyi umarak telefonuma bakıp durdum.

Şok edici bir haber...yapmadı.

Hatta uçağın arka tarafındaki tuvaleti kullanmaya gittiğim de Stevie'nin arka galleyde oturmuş Instagram'ında gezindiğini gördüm.

Ancak Instagram'ım Philly'deki bir sürü kızla doldu taşı. Hâlâ Stevie'nin bir yolunu bulup benimle çılgın bir gece geçireceğine dair umudumu koruyorum ama gerçekten istemezse diye seçeneklerim var.

Her zaman seçeneklerim vardır.

Işıklar söndüğünde ve çocukların çoğu kırmızı göz uçuşumuz için uykuya daldığında, tekrar mutfağa dönüyorum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, Zanders?" Stevie'nin sarışın iş arkadaşı soruyor. Sanırım adı Indiana. Ya da onun gibi bir şey.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, varlığımı belli etmeye, vahşi olanın dikkatini çekmeye çalışıyorum. Ama Stevie arkasında durduğumu ve mutfak girişini kapattığımı fark etmiyor. Onun yerine, sırtı bana dönük bir şekilde telefonuyla uğraşmaya devam ediyor.

"Biliyor musun," diyor iş arkadaşı. "Sanırım gidip Tara'yı bulacağım ve biraz dikkatini dağıtacağım."

Bu Stevie'nin dikkatini çekiyor ve gözleri iş arkadaşına kayıyor. Benim kaşlarım da aynı şekilde havaya kalkıyor. Sarışın oldukça sezgisel davranıyor çünkü Stevie'nin ona bir şey söylemesinin mümkün olmadığını biliyorum. Hele dün gece "arkadaşlık" ederken çekilmiş fotoğraflarımızın sızdırılmış olabileceğini düşünüp çılgına döndükten sonra.

Uçuş görevlisi beni Stevie ile yalnız bırakmadan önce yanımdan gizlice geçip omzuma bilerek bir şaplak atıyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Stevie hâlâ telefonuna bakarak ve bana dönmeden soruyor.

Kimsenin bize dikkat etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden sinsice uçağın geri kalanına bakıyorum. Arka mutfak nispeten karanlık, bu yüzden iş arkadaşlarının bizi ön taraftan görebileceğinden şüpheliyim.

Çoğu insan uyurken ve iş arkadaşlarının dikkati dağılmışken, yavaş adımlarla arkasında, vücuduna sadece birkaç santim mesafede duruyorum.

Ona bu kadar yakın olmak hoşuma gidiyor. Burnunu ve yanaklarını süsleyen çilleri neredeyse buradan sayabiliyorum, ayrıca gerçekten çok güzel kokuyor. Ben biraz temizlik hastasıyım ama bazı takım arkadaşlarımda hijyen konusunda derse ihtiyacı var.

Stevie hareketlerim karşısında kaskatı kesiliyor ama arkasını dönüp bana bakmayı reddediyor. Ellerimi önümüzdeki tezgâhın üzerine, onun iki yanına koyarak kafesliyorum

onun içinde.

Boynundaki nabzın hızlandığını görebiliyorum ama Stevie soğukkanlı davranmaya devam ediyor.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor, gözleri hâlâ önümüzde duran telefon ekranında.

Onun Ryan Shay'ın kardeşi olduğunu bildiğim için büyük bir anlaşma yapmayacağım. Bazı nedenlerden dolayı bana söylemek istemedi, bu yüzden hiçbir fikrim yokmuş gibi davranmaya devam edeceğim. Her iki şekilde de önemli değil. Aksine, bu küçük gerçek Stevie ve beni evrenin zaten sahip olduğundan daha fazla aynı yere koyacak. Ryan Chicago sporunda büyük bir isim, benim gibi. Birlikte bir sürü şehir etkinliğine katılıyoruz.

"Sadece bir şey," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulağına ve onu süsleyen minik altın küpelere sadece birkaç santim uzakta.

Bu an kaçırılmayacak kadar önemli bir fırsat. Stevie'nin telefonu tam karşımızdaki tezgâhın üzerinde, kilidi açık bir şekilde duruyor ve telefonda gezinerek kendini meşgul etmeye çalışıyor.

Arkasında durarak kontrolü ele alıyorum, Instagram uygulamasını buluyorum, açıyorum ve hemen takip isteklerine gidiyorum.

Sadece bir tane ben varım.

"Bunu görmemişsin gibi davranacağım."

Dudaklarının kenarındaki küçük gülümsemenin kalkışını izliyorum.

Onun için gelen isteği kabul ediyorum. Ardından, hiç tereddüt etmeden, "geri takip et" yazan küçük mavi düğmeye basıyorum ve Stevie'yi gülünç derecede uzun Instagram takipçi listeme ekliyorum.

Aramızdaki boşluğu kapatarak göğsümü onun sırtına yaslıyorum. "Fikrini değiştirdiğinde." Sesim alçak, dudaklarım kulağının kabuğunda geziniyor. "Bana bu şekilde ulaşacaksın."

Stevie'nin vücudunun hafifçe titremesini izliyorum, ama gözleri telefonuna takılı kalıyor ve benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor.

"Anladın mı, tatlım?" Deli olmadığımın onaylanmasına ihtiyaç duyarak soruyorum. Bunun iki yönlü bir yol olduğunu. O da benimle bir gece geçirmeyi benim onunla istediğim kadar çok istiyor.

Stevie'nin cevabını beklerken hava gergin ve beklentiyle dolu. Çok ince, neredeyse hiç olmayan başını sallaması benim onayımdı, bana bunun olacağını ve muhtemelen yakında olacağını söylüyordu.

Hafifçe vücudumun içinde eriyor, başı göğsümde dinleniyor. Öne doğru eğilerek ona olabildiğince bastırıyorum, onu hissetmeye ve onu ne kadar çok istediğimi bilmesine ihtiyacım var.

Stevie kıcımlı hafifçe dışarı itiyor, bana sürtünüyor, kalçaları küçük bir işkence çemberinde hareket ediyor ve yanlışlıkla çıkardığım alçak iniltinin başkalarının duyamayacağı kadar sessiz olmasını umabiliyorum.

"Hey, Stevie?" Rio arkamdan soruyor ve ikimizi de şaşırtıyor.

Bu kesinti Stevie'nin geri sıçramasına ve telefonundan uzaklaşmasına neden oluyor, kıcımlı sikime daha da fazla sürtünüyor. Bu his yüzünden dişlerimden sessiz bir tıslama kaçıyor ve bu yüzden spor yaptığım sertleşmeyi saklamak için cehennemde hiçbir şansım yok.

"Bir Gatorade alabilir miyim?"

Gözlerimi devirerek hızla uçağın çıkış kapısının olduğu tarafa dönüyorum, eşofmanımın içinde oluşan lanet olası taşı saklamam gerekiyor.

"Elbette, Rio."

Ne oluyor be? Ondan işini yapmasını istediğimde bana hiç bu kadar nazik davranmıyor. "Kahrolası soğutucunun içinde, Rio!" Çok yüksek sesle söyledim, tamamen sinirli. "İşte orada, dostum." Omzumun üzerinden bir adım ötesindeki dev beyaz soğutucuyu gösteriyorum. "Tam orada."

Stevie'nin gözleri pantolonumun önündeki harekete kilitlendiğinde, yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor. "Demek nerede olduğunu biliyorsun?" "Şu anda benimle uğraşma tatlım," diye uyarıyorum, takım arkadaşım ne paketlediğimi görmeden kendimi yeniden ayarlamaya çalışıyorum. Ama görünüşe göre uyarım o kadar da sert değil çünkü Stevie'nin kıkırdamasına neden oluyor.

Vücudunun benim üzerimdeki etkisinden tamamen memnun.

STEVIE

I Bu on dört günlük yolculuğu Zanders'a teslim olmadan neredeyse başarıyla atlattım. Ama size şunu söyleyeyim, seyahat çantamda sakladığım mor vibratör bu son iki günde gerçekten çok çalışmak zorunda kaldı.

haftalar.

Bindiğimiz her uçuş beni daha da cezbediyor. Bu noktada, aptal köpüklü suyunu isteyiş şekli bile kemiklerini kırmak istememe neden oluyor.

Biriyle yatmam lazım ve herhangi birinin yapabileceğini sanmıyorum.

Philly, Buffalo ve Jersey'de kendimi otel odama kilitledim. Ve işte DC'deyim, yatağında uzanıyorum, odamdan çıkmayı reddediyorum. Sadece bu geceyi atlatmam gerekiyor ve yarın akşam Chicago uçağıyla geri döneceğiz.

Ve evde özgür olacağım.

En azından şimdilik.

Otelimin güvenli alanından çıkmamak için yemek siparişlerimi paket servis uygulamaları aracılığıyla vermeye başladım. Geçmiş sicilimize bakılırsa, dışarı adımımı atarsam Zanders'la karşılaşacağımı zaten biliyorum. Evren beni test ediyor, teslim olmamı istiyor.

Ve lanet olsun, bunu istiyorum.

Ama yapamam. Sadece işim yüzünden değil, kendime verdiğim söz yüzünden de. Brett üniversitede beni üç yıl boyunca kullandıktan sonra bir daha asla bir sporcuyla çıkmayacağımı söyledim. Ve bu biriyle yatmayacağım anlamına da geliyor.

Değil mi? Yoksa bu bir tür boşluk mu? Kulağa bir boşluk gibi geliyor. Bu *gerçekten* cazip bir boşluk gibi görünüyor.

İki hafta önce Nashville'deki o geceden beri, Evan Zanders'ın görüntüsünden kaç kez etkilendiğimi size söyleyemem. Onun güzelce yontulmuş vücudunu ve aşağıda paketlediği muazzam ısıyı düşünmek, bacaklarımı birbirine kenetlememe ve direnmeye çalışmama neden oluyor. Hayatımda bu kadar çok mastürbasyon yaptığımı sanmıyorum, yine de acı ve ihtiyaç hala orada.

Komodininin üzerindeki mor vibratörüne uzanarak onu çarşafın altına ve bacaklarımın arasına yerleştiriyorum. En sevdiğim oyuncağım beni daha da azdırırken, ilahi vızıltı odamı dolduruyor. Fazla sürmeyecek. Neredeyse geldim bile.

Zander'ın şeytani sırıtışı zihnimde canlanıyor, kusursuz vücudunun benimkinin üzerinde yuvarlanışını hayal ediyorum.

İşkenceli bir hızla girip çıkarken kendisini üstümde tutan yontulmuş kollarının görüntüsü. Üzerimde sallanırken çeneme vurmasına aldırmayacağım zinciri. Ve sesi; zarif, pürüzsüz ve kendinden emin. Bahse girerim bu çocuk yatakta da edepsizce konuşuyordur.

Benimle edepsizce konuşmasını istiyorum.

Buzzzzzzz. Evet. Çok yakın. Tam oradayım. Göğsüm şilteden kalktı.

Buzz. *Buzz.*

Sessizlik. Ne

oluyor be?

Elimdeki oyuncağa bakarak güç düşmesine tekrar tekrar basıyorum ama işe yaramıyor. Şarjı bitti. Şarj aletimi de yanıma almamıştım. Daha önce bir yolculukta hiç ihtiyacım olmamıştı ama yine de iki hafta içinde hiç bu kadar çok inmemiştim.

Dalga mı geçiyorsun benimle? Sanki zaten yeterince bastırılmamışım gibi. Parmaklarım. Çalışıyorlar.

Orta parmağımı karnımın alt kısmından klitorisimi sıyrana kadar kaydırarak kendimi elime doğru itiyorum. Sürtünme, alay etme, daire çizme.

Tamam, bu da olur ama keşke bu işi yapan başka birinin parmakları olsaydı. Başka birinin uzun, dövmeli ve altın yüzüklerle süslenmiş parmakları.

Dur, Stevie. Oraya gidemezsin.

Telefonum komodinin üzerinde çalışıyor ve dikkatimi orgazmın eşiğinden uzaklaştırıyor.

Şaka yapıyor olmalısın. Bu gece benim gecem değil.

Telefonumu almak için uzanırken istemeden gözlerimi deviriyorum ve kimin adının anımı böldüğünü gördüğümde boğazımdan sesli bir homurtu çıkıyor.

Ben hayalini kurmamam gereken tek kişinin görüntüsünden kurtulmaya çalışırken, durup dururken eski sevgilim bana asılıyor.

Hey Stevie, uzun zamandır konuşmadık.

Evet, uzun zaman oldu, yani takım arkadaşlarına profesyonel olacağını düşündüğün anda, sahip olduğunu varsaydığın daha iyi seçenekler için beni bırakmayı planladığını söylediğine kulak misafiri olduğumdan beri değil.

Brett: *Geçen gün Ryan'la ziyarete gelme konusunu konuştum. Artık Chicago'da yaşadığını bilmiyordum ama bu harika! Ve Raptors'la mı uçuyorsun? Evan Zanders gerçek hayatta nasıl biri? NHL'deki en sevdiğim oyuncu. Rüzgarlı şehre gittiğimde seni yemeğe götürmeyi planlıyorum. Yakında konuşuruz.*

Öldür beni hemen. Öldür beni hemen. Brett'le hiçbir yere gitmiyorum ve onu Zanders'la tanıştırma şansım kesinlikle yok.

Telefonumu yatağın diğer tarafına fırlatıp, parmaklarımı bacaklarımın arasına koyarak pozisyonuma devam ediyorum ama faydası yok. O an geçti.

Siktiğimin Brett'i.

Öfkeyle doğruldum, sırtımı yatak başlığına dayadım, eski sevgilimin bana böyle gelişigüzel mesaj atma cüretini göstermesine iyice sinirlenmişim. Üniversitede sayısız kez yaptığım gibi ona geri döneceğimi mi sanıyor? Bana yedek seçeneği gibi davranmaya devam edebileceğini ve benim de onu bekleyeceğimi mi sanıyor? Artık kimsenin seçeneği olmak istemiyorum.

Birinin beni seçmesini istiyorum.

İki haftadır kim beni seçmeye çalışıyor biliyor musun?

Brett'in NHL'deki favori oyuncusu.

Mutlak bir hayal kırıklığı, bastırılmış saldırganlık ve bir tutam küçüklük anında telefonuma uzanıyorum ve Instagram'ı açıyorum. Fazla düşünmeden, 3,6 milyon kişinin defans oyuncusunu takip ettiği Zanders'ın profiline gidiyorum. O ise sadece 128 kişiyi takip ediyor.

Ve ben de o 128 kişiden biriyim.

Bunun iyi bir fikir olup olmadığı konusunda kendimle içten içe savaşırken başparmaklarım telefon ekranımın üzerinde geziniyor. Berbat bir fikir olduğunu biliyorum ama şu anda buna değer gibi geliyor.

Sadece bir gece. Ateşli, çok ihtiyaç duyulan, umarım pis bir seks gecesi. Sadece bir gece.

Arkadaşlık uygulamalarındaki açılış cümlelerim için arka cebimde taşıdığım her zamanki nükteler tamamen çöpe atılıyor. Zanders farklı bir erkek türü, alışık olmadığım bir şey. Zekice, baharatlı ve belki de biraz zor bir şey göndermek istiyorum, ama bunun yerine gönderdiğim flört mesajı... "Selam."

Çok zekice, Stevie.

Otuz saniye bile geçmeden, Zanders cevabını yazarken o üç gri nokta telefonumun ekranında dans ediyor.

Cevap olarak verdiği mesaj "hey" değil. "Nasılsın?" değil. Kabarık ya da yumuşak bir şey değil, durumu test ediyor. Hayır, çünkü o Zanders. Adamdan kibir damlıyor. Ne istediğini biliyor ve her zaman elde edecek gibi görünüyor.

Örnek olarak, ona teslim olmadan önce sadece iki hafta dayanabildim.

Cevap olarak gönderdiği mesaj? Bir adres. Sadece bir adres. Ne eksik ne fazla. Ve bazı nedenlerden dolayı, bunu çok seksi buluyorum. Oyun oynamıyor. Neden ulaşmaya çalıştığımı biliyor.

Uber şoförüm DC şehir merkezindeki 18. caddede bir kulübe yanaşıyor. Zanders'ın talimatlarına uyarak üçüncü kata çıkıyorum ama oraya vardığımda bir fedai beni durduruyor ve girişe barikat kuruyor.

"İsim?"

"Oh." Omzumun üzerinden arkamda oluşmaya başlayan ve önümdeki karanlık kulübe girmek isteyen sıraya bakıyorum. "Yanlış yerde olmalıyım." Zanders'tan gelen mesajı okuyarak fedaiye "Burası 18th Street Lounge mu?" diye soruyorum.

"İsim?" diye
tekrarlar. "Uh,
Stevie?"

Önündeki panoyu tarıyor, gözleri isimleri tarıyor, sonra yoldan çekilip beni içeri yönlendiriyor. "EZ arka köşede."

Karanlık kulübe girerken başım dönüyor ve etrafıma bakıyorum. Burası bir Cumartesi gecesi için bile tıklım tıklım ve kalabalıktan önümü görmek zor. Müzik o kadar gürültülü ve rahatsız edici ki arkamı dönüp otelime geri dönmeme iki saniye kaldı.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye bağılıyor biri müziğin içinden.

Sesi takip ederken gözlerim kulübün köşesine, VIP alanına benzeyen bir yere takılıyor. Odanın geri kalanından kırmızı bir bölmeyle ayrılmış.

Kadife ipler ve ayrılmış alan güzel kadınlarla doludur.

Gerçekten, göz kamaştırıcılar. Uzun boylu, zayıf, hepsi birbirinden güzel ten renklerine ve saç renklerine sahip.

Burada ne işim var benim?

"Stevie." Zanders koltuktan kalkıp nihayet görüş alanına giriyor. "Selam."

Beni yarı yolda karşılamadan önce birden fazla tuttuğu elini vücudundan çıkarırken ona doğru yürüyorum. Kadife ipten sorumlu güvenlik görevlisine başıyla işaret ederek ipi çekmesini ve beni içeri almasını işaret ediyor.

"Buraya gel," diyor Zanders, kalabalığın arasından duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, elimi tutup beni arkasından takip etmem için yönlendirirken. Parmakları benimkilerin arasında dolaşırken kolumdan yukarı doğru bir elektrik akımı yayılıyor.

Bizi karanlık VIP bölümünün en arka tarafına götürerek biraz mahremiyet ve hoparlörlerden gelen gürültülü müzikten daha az titreşim kazanmamızı sağlıyor.

"Ekipten başka kimse var mı burada?" Endişeyle sordum. "Hayır, sadece ben varım."

Emin olmak için odaya baktığımda, beni müşterilerimle dolu bir yere davet etmeyecek kadar ileri görüşlü olduğu için şükrederek başımı sallıyorum. Yapmak üzere olduğum şey yeterince kötü. Uçaktaki herkesin bunu bilmesine gerek yok. Özellikle de takım arkadaşlarının. İlişkileri hakkında nasıl konuştuklarını duyuyorum ve ben de onlardan biri olmak üzere olsam da kimsenin bilmemesini tercih ederim.

"Bunu yapmaya hazır mısınız?" Ona yalvaran gözlerle bakıyorum, korkmadan ya da aklım başıma gelmeden bu işi başlatmak istiyorum.

"Vay canına. Hevesliyiz, değil mi?" Zanders gülüyor. "En azından önce bana yemek ısmarla, tatlım. Kendimi hiç bu kadar kullanılmış hissetmemiştim."

Esprileri gerginliğimi azaltıyor ve küçük bir kahkaha atıyorum. Ta ki onun arkasından, bu gece formalarını ellerinden aldığım için bana ölüm bakışları atan sayısız manken kılıklı kadına bakana kadar.

"Bir oda dolusu seçeneğiniz var."

Arkasını dönmüyor. Onun yerine bana odaklanmaya devam ediyor. "Her zaman seçeneklerim vardır."

Ondan başka bir yere baktığımda ağızda acı bir tat bırakıyor. Özellikle de bir saatten kısa bir süre önce, bana her zaman sadece bir seçenek olduğumu hatırlatan adamdan haber aldığımdan beri.

"Ama ilk tercihimin ortaya çıkmasına sevindim."

Zanders'ın ela gözleri bana bakarken yumuşak ama ateş dolu, sinirlerimin bir kısmının kaybolmasına neden oluyor. Sözleri, bu gece bunu yapmak için ihtiyacım olan güvenin bir parçasıyla beni dolduruyor.

"Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?" diye soruyor ve başparmağının ucuyla buklelerimi yüzümden usulca uzaklaştırıyor.

"Dürüstçe mi?"

"Her zaman."

"Vibratörüm bozuldu ve şarj cihazımı yanıma almadım."

Zanders bir an için beni inceliyor, gerçekliği sorguluyor ve ardından derin kahkahası göğsünden çıkıp kulaklarımı dolduruyor. "Bir erkeğin egosunu nasıl kontrol altında tutacağını gerçekten biliyorsun Stevie kızım."

Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Her şey yolunda. Bu gece eğlenceli olacak.

"Gidelim mi o zaman?"

"Eninde sonunda," diyor Zanders. "Ama önce biraz burada takılacağız."

Arkama geçerek iri ellerini kalçalarımın üzerinde gezdiriyor ve beni ileriye doğru yürümeye teşvik ediyor. Ama o yakınımda duruyor, göğsü sırtımda.

"Burası neresi?" Zanders bizi VIP bölümünün köşesindeki özel bara götürürken omzumun üzerinden soruyorum.

"Burası NHL programındaki en sevdiğim duraklardan biri. Üniversiteye birlikte gittiğim iki kardeş bu salonun sahibi. Biri işlerin ticari yönüyle ilgileniyor, diğerinin grubu ise her hafta sonu sahne alıyor. Çok yetenekli. Müziğini seveceğinizi düşünüyorum."

"Bu müzik mi?" Kaşlarımı çatarak soruyorum, tüm odayı titreten korkunç derecede yüksek bas sesinden bahsediyorum.

"Hayır. Bu müzik boktan." Bara vardığımızda Zanders beni tuttuğu yerden bırakıyor. Bir kolunu rahatça tezgâha yaslıyor, zahmetsizce cehennem kadar seksi görünüyor. "Ama Nicky'nin grubu çaldığında anlayacaksın."

"Size ne ikram edebilirim Bay Zanders?" diye sorar barmen.

"Bir bira alır." Bana doğru işaret ediyor ve bunu nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yok. "IPA, evet?"

"Evet..."

"Ben de aynısını alacağım."

İçki siparişimi nasıl bildiğini sorgulamak yerine, "NHL programındaki diğer favori duraklarınız hangileri?" diye soruyorum.

"Fort Lauderdale her zaman iyi bir duraktır çünkü yaklaşık yirmi şehirdeki şiddetli soğuktan sonra Güney Florida kışın ortasında mükemmel bir yetmiş derecedir. Eminim daha önce çalıştığınız diğer takımlarla oraya gitmişsinizdir."

Ona hayır demek için başımı sallıyorum. "Miami, evet. Ama daha önce hiç bir hokey takımı için çalışmadım."

"Oradayken hepimiz sahilde kalıyoruz, bu yüzden o seyahatler sırasında mini bir tatil gibi hissediyoruz. New York City de iyi bir durak. Ama programdaki favorimin Columbus olduğunu söylemeliyim."

"Columbus mu?" Şaşkınlıkla sordum. "Ohio gibi mi?"

"Ohio State Columbus'ta. Ben de orada okudum, bu yüzden eski takım arkadaşlarım genellikle maça gelirler. Chicago dışında evime en yakın yer orası."

"Ohio'da mı büyüdün? Orada bir ailen mi var?"

"Aslında Indiana. Babam hala orada, kız kardeşim de Atlanta'da ama Maddison'ın ailesi onun için daha çok benim ailem sayılır, o yüzden sanırım Chicago onların evi çünkü oradalar."

Barmen araya giriyor ve biralarımızı önümüzdeki tezgâha koyuyor. Ama ara verdiği için minnettarım çünkü bu konuşma sadece bir gecelik bir ilişki olması gereken biriyle yapılamayacak kadar kişiselleşmeye başlıyor.

"Bu sezon nerede durmayı dört gözle bekliyorsunuz?" Zanders birasını dudaklarına götürmeden önce soruyor.

Ben konuşmaya devam edemeden iğrenç house müziği kesiliyor ve bir grup adam enstrümanlarını kurarak sahneye çıkıyor.

"Hadi gidelim." Zanders parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. İç içe geçmiş ellerimize baktığımda, boyut farkı yüzünden neredeyse kendi ellerimi bile göremiyorum. Ama damarlı ön kollarının kaslarla dolu olduğunu fark ediyorum, gerçi beni kavrayışı bunun tam tersi. Beni VIP bölümünden çıkarıp sahnenin önüne götürürken nazik davranıyor.

"Büyük EZ." Solist eğilir ve yumruğunu Zanders'ın yumruğuyla birleştirir.

Etrafımızdaki alan hızla doluyor, bedenler birbirini itiyor ve sahneyi kalabalıklaştırıyor.

Zanders beni önüne çekti, sırtım göğsüne dönüktü ve iki elini hemen önümüzdeki platformun kenarına koyarak, gösteri için iyi bir yer kapmaya çalışan kaç kişi olursa olsun kimsenin bana dokunamayacağı güvenli bir bariyer oluşturdu.

İlk melodi salonu doldurduğunda, buranın neden Zanders'ın en sevdiği duraklardan biri olduğunu tamamen anlıyorum. Bu grubun sound'u R&B ve soul'un eşsiz bir karışımı ve solistin sesi derin ama yumuşak, arkasındaki enstrümanlarla mükemmel bir uyum sağlıyor.

İki şarkı sonra kalabalık rahatladı, melodik armoniler odaya yayıldı ve herkesi sakinleştirdi. Öyle ki Zanders artık devasa kollarını kullanarak beni engellemek ve kalabalıktan korumak zorunda kalmıyor.

Sahnenin kenarından birasını alıp yavaşça dudaklarına götürürken bedenim istemsizce müziğin ritmiyle sallanıyor. Zanders'ın diğer eli önümüzdeki platformu bırakıyor, sonra hafifçe kalça kemiğimi bulup beni kendisine doğru çekiyor. İri eli kot pantolonumun üstünden geçiyor, avucu karnımın en alt kısmını sıyrıyor ve parmakları bacaklarımın arasındaki noktaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

Titrek bir nefes alıyorum. Zanders bana ilk kez gerçekten dokunuyor ve haftalarca bunun hayalini kurduktan sonra sinirlerim tepeme çıkmaya başlıyor.

Yine de bu beni ürkütmüyor. İkimiz de bu gece buraya neden geldiğimi biliyoruz, bu yüzden şu anda olduğum gibi yerimde donup kalmak yerine ona yaslanıyorum ve müzikle hafifçe sallanmaya devam ediyorum.

Bu gecenin getireceği sonuçlar hakkında endişelenmeyi reddediyorum. Bunun yerine, arkamdaki günah kadar seksi adama odaklanıyorum, onun vücudu bu gece benimkini kesinlikle mahvedecek.

En azından umut edebiliriz.

Sekizinci ve dokuzuncu şarkılarda biralarımız bitmiş, bardaklar atılmış ve sinirler tamamen terk edilmişti. Zanders iki elini de kalçalarımaya dayadı. Başparmakları gömleğimin eteğinin altından geçip tenime değiyor. Yüzüklerinin soğuk metali tenimi tutuşturuyor ve sadece bu gece için, bir erkeğin karnıma dokunması konusunda endişelenmemek için elimden geleni yapıyorum. Yine de arada bir nefesimi tuttuğumu ve hafifçe içime çektiğimi hissedebiliyorum.

Sakin olun. Kendine güven maskeni tak.

Onuncu şarkıda, bir kulüpte özel bir konserde olduğumu tamamen unuttum. Tek odaklanabildiğim arkamdaki dev adam, ufak dokunuşları beni kesinlikle çıldırtıyor.

Zanders'ın elleri kalça kemiklerime doğru kayarak kıcımı ona doğru itiyor. Parmakları yukarı doğru ilerliyor, göğüs kafesimi hafifçe fırçaladıktan sonra

ön kollarını benimkilerle birleştiriyor. Dudakları kulağımın altındaki yumuşak deriye sürtünürken burnu bana sürtünüyor, ama birleşmiyorlar ve yalan söylemeyeceğim, bu küçük alay seansı beni mahvediyor.

"Öp beni," diye sessizce rica ediyorum, nefes nefese kalmış bir halde.

Kelimelerle karşılık vermiyor ama başını hafifçe bana doğru sallıyor.

"Dokun bana," diye yalvarıyorum.

"Henüz değil, tatlım. Kuralları biliyorsun." Beni serbest bırakıyor, bana dokunmayı reddediyor ama ben ona yaslanmaya devam ediyorum.

Tabii ki, Nashville'deki barın dışında koyduğu küçük kuralı hatırlıyorum, fikrimi değiştirdiğimde beni sikmesi için ona yalvarmam gerektiğini söylüyordu... dizlerimin üzerinde. Ama yalan söylemeyeceğim, onun sadece konuştuğunu düşünmüştüm.

Belli ki değil.

"Pislik." Beni göremese de gözlerimi deviriyorum.

Zanders'ın göğsü arkamda gürlüyor. "O güzel ağzından öyle pis kelimeler çıkıyor ki."

Dudakları kulağımda gezinirken saçlarımı yolumdan çekiyor ve tüm bedenimi ateşliyor. "Bana bu ağzın başka neler yapabileceğini göstermeye hazır mısın?"

Vücutlarımız daha yakın olamazdı. Müzik salonu doldurmaya devam ederken kıcımlı ona sürtüyorum ama çıkardığı kısıp iniltiyi gayet net duyabiliyorum. Zanders'ı tanıdığımdan beri ilk kez, etrafını saran ve sürekli ilgisini çekmek isteyen insan kalabalığı beni rahatsız etmiyor. Çünkü sadece bu gece için, dikkati sadece benim üzerimde.

"Stevie, tatlım," diye tekrar fısıldıyor Zanders. "Eğer şimdi gitmezsek, seni bu barın karanlık bir köşesinde becermek zorunda kalacağım ve sana yatağımda ihtiyacım var. O yüzden, bir kez daha, bunun için yalvarmaya hazır mısın?"

Kendimden emin bir şekilde başımı sallıyorum, gözlerim hala önümdeki gruba yapışık

Ben.

"O zaman gidelim." Aceleyle elimi tuttu ve bizi dışarı çıkardı. Kalabalık bir odada, otele geri döndü.

STEVIE

Z Anders elimi tutuyor ve beni otelin lobisine doğru çekiyor. Adımları uzun ve hızlı, odasına gitmeye en az benim kadar hazır.

"Kahretsin," diye içinden sessizce küfrediyor ve beni bir sütunun arkasına çekerek bedenlerimizi başkalarının görmesini engelliyor. "Koçlarımdan biri aşağıda."

Sanki yeterince heyecanlı değilmişim gibi içimde bir adrenalin patlaması yaşıyorum. Ama aynı zamanda, bu ikimiz için de sadece bir gecelik bir ilişki olmasına rağmen, Zanders'ın bu yüzden işimi kaybetmeyeceğimden emin olma nezaketine sahip olduğu için biraz minnettarlık.

Ana kapılar açılıp kapandığında Zanders omzunun üzerinden boş lobiye bakıyor. Bir kez daha elimi tutup beni asansöre doğru çekiyor. Bacakları benimkilerden çok daha uzun, bu yüzden onun hızlı yürüyüşüne ayak uydurmak için koşmam gerekiyor.

Kapıları kapatmak için çılgınca düğmeye basmadan önce kendi katının numarasına basıyor, bir yandan da lobiye bakmaya devam ediyor. Metal kapılar kapanır kapanmaz bana dönüyor, ela gözlerinde açlık var.

Ben yanımdaki korkuluklara tutunup beni dik tutacaklarına güvenirken o bana doğru sakın ama kendinden emin bir adım atıyor çünkü şu anki görüntüsüyle, bana doğru sinsice yaklaşıırken, tehlikeli bakışları yüzünden dizlerimin çökmek üzere olduğunu varsayıyorum.

"Biliyorsun Stevie." Zanders asansörde beni köşeye sıkıştırdı. "Nashville'deki o gece bu kadar inatçı olmasaydın, seni şimdiye kadar öpebilirdim."

Başparmağının ucu alt dudağımın üzerinde gezinirken gözleri hareketi takip ediyor, her şeyden büyülenmiş gibi. "Bu ağzını gerçekten seviyorum." Başparmağı çenemi aşağı çekip ağzımın açık kalmasına neden olmadan önce eli çene çizgimi kapatıyor. "Onu becermek de çok hoşuma gidecek."

Vay anasını.

Daha da yaklaşıyor, burnu benimkini dürtüyor ve ağzı benimkinden sadece santimetre uzakta. Ama bundan daha fazla yaklaşıyor. Orada kalıyor, diliyle alt dudağını süpürürken bana işkence ediyor.

"Öp beni," diye nefes veriyorum. "Lütfen, Zanders."

Dolgun dudakları sinsi bir sırıtışla kalkıyor. "Bu ukala ağzın benim için yalvardığını duymaktan hoşlanacağımı biliyordum."

Eğilip ağzını ağzıma bastıramadan asansörün sesi duyuldu ve kapılar onun katında açıldı.

"Gidelim de biraz daha dinleyebileyim." Dudaklarında muzaffer bir sırıtışla geriye doğru yürürken gömleğimin altından hafifçe çekiştiriyor.

Zanders otel odasının kilidini benim için açıyor ve ilk benim girmeme izin veriyor. Ve girdiğimde, ne kadar güzel olduğunu görünce ağzım açık kalıyor. Sanırım mermer döşemeli lüks lobiden ya da asansörde çalan keman tınlarından anlamalıydım, ama dürüst olmak gerekirse, bu gece yatakta vücudumu kesinlikle mahvedecek olan 1.75'lik bir hokey defans oyuncusu yüzünden dikkatim oldukça dağılmıştı.

Uçuş ekibi yeterince güzel otellerde kalıyor ama bunun gibisi yok. Yakınında bile değil.

Gözlerim dolabında asılı duran çok sayıda tertemiz takım elbiseye takılıyor. Zander'lar her zaman şık giyinirler, yani bunda şaşılacak bir şey yok. Sonra bakışlarım, tezgahta yerel Sephora'mdan daha fazla ürünün sıralandığı banyoya kayıyor - yine, en ufak bir şok yaşamadım.

Onunla yüzleşmek için geri döndüğümde kapının tıkırtısı beni şaşkınlığımdan kurtarıyor.

Yavaşça bana doğru adım atıyor, gömleğinin üst düğmelerini açarak dövmelelerinin, altın zincirinin ve kas çıkıntılarının görünmesini sağlıyor.

Odanın ortasında olduğum yerde donup kalırken hem ona hem de kendime "Bu tek seferlik bir şey," diye hatırlatıyorum.

Yavaş adımlarına devam ederken göğsü sessiz bir kahkahayla kabarıyor. Bir düğme daha çözülüyor. "Kulağa harika geliyor." "Ve bu geceden sonra bunu asla konuşmayacağız."

"Buna cesaret edemem." Bir adım daha. Bir düğme daha. "Ama yarın yürüyemediğinde iş arkadaşlarına ne diyeceksin?"

Aman Tanrım. Haklı. "Belki bu seni bütün uçuş boyunca o lanet arama düğmesine basmaktan alıkoyar."

"Hiç şansın yok. Sana bunu yapanın ben olduğumu bilerek o uçağın koridorunda topallayışını izlemek için sabırsızlanıyorum."

Gömleğinin son düğmesini açarken tam önümde duruyor. Gömlek açılıyor ve siyah mürekkep ve altın takılarla kaplı, güzel yapılı vücudu ortaya çıkıyor.

Kollarımı kapalı göğsümün üzerinde kavuştururken aniden sinirlerim yeniden sarsılıyor. Her kızın ıslak rüyası gibi görünen bu adam, dünyanın en güzel kadınlarıyla birlikte olmuş ve şimdi beni görmek üzere. Çırılçıplak.

"Bundan emin misin?" Zanders bir tirbuşon kıvrımını yüzümden uzaklaştırıyor.

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, onu okumaya çalışıyorum. Tatlı ve temkinli olmak pek onun tarzı değil, bu yüzden bu endişeli soru biraz garip, her ne kadar şu anda muhtemelen vücut dilimi bir kitap gibi okuyabiliyor olsa da.

"Çünkü senin için diğer bütün erkekleri mahvetmek üzereyim." İşte orada.

Bu düşünceyle kalçalarım birbirine yapışıyor. "Şüpheli," diye meydan okuyorum.

Pantolonunun kemerine uzanırken kendimden emin maskemi tekrar takıyorum. Kuralları biliyorum ve bilmesem bile onu ağzıma alma düşüncesi ağzımın suyunu akıtıyor.

Parmaklarım fermuarı kavrar kavramaz Zanders beni durduruyor ve ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. Dikkatim ona yöneldiğinde, kibrinin kaybolduğunu, yerini belirsizliğe bıraktığını fark ediyorum.

Zanders'ın nasırlı parmak uçları gömleğimin altından kayarak belime giriyor. Kürek kemiklerim otel odasının duvarına çarpma kadar ben de onunla birlikte geri dönerken, o ileriye doğru iki komuta adımı atıyor.

Uzun, zahmetli bir nefes alıyor, ellerinden biri yüzümü kavrayıp başparmağıyla çenemi kapatırken yenilgisi yüz hatlarından belli oluyor. Diğer eli belimde duruyor ve beni duvara sabitliyor. Dokunuşu iddialı ve kontrol edici ama garip ve beklenmedik bir şekilde biraz da şefkatli.

Gözleri benimkilerin arasında zıplayıp üzerime dikilirken gözlerinde altın benekler parlıyor. "Kuralların canı cehenneme," diye nefes alıyor. "İkimiz de biliyoruz ki bu gece adımı bol bol haykıracaksın."

Ve böylece, aramızdaki küçük boşluk Zanders'ın aceleyle ağzını benimkine bastırmasıyla doluyor. Dudakları yumuşak ve dolgun, her ıslak, sıcak süzülüşü kendi daha talepkâr bir süzülüşüyle karşılıyor. Birbirimize nefes verirken kollarım omuzlarına dolanıyor, onu kendime çekiyorum ve sıcak dilini ağzıma soktuğunda çaresiz bir inilti boğazımdan kaçıyor.

Çünkü bu adam öpüşebiliyor.

Dudaklarının nihayet benimkilere değmesinin ve üzerimde kurduğu hâkimiyetin etkisi vücudumdaki tüm sinirleri harekete geçiriyor. Parmaklarımın her bir ucunu tutuşturuyor, göğsüme ve en önemlisi kalçalarımın tepesine doğru akıyor.

Sıcak ağzı, boğazıma doğru yol bulmadan önce benimkine karşı mükemmel bir şekilde çalışıyor, ısıyor ve yatıştırıyor. Daha önce birinin dokunuşuna şu anki kadar ihtiyaç duymuş muydum bilmiyorum.

Ben bilinçsizce kalçalarımı ona doğru iterken, o beni kalçalarıyla duvara yapıştırıyor ve bana karşı büyüdüğünü hissediyorum. Sürtünerek, kıvranarak, vücudumu eğerek ve her zaman kontrolü elinde tutan adamdan gırtlaktan bir hırıltı çıkararak onu kandırıyorum.

Zanders'ın tutuşu yüzümden ve belimden ayrılıyor, aceleyle kıcıma doğru kayıyor, güneye gidiyor ve beni bir tüy kadar hafifmişim gibi yukarı kaldırıyor.

Bacaklarım beline dolanmış halde beni kanepeye taşıırken aklımdan hızlıca kendimle ilgili bir düşünce geçiyor. Ama Zanders beni tutarken hiç zorlanmıyor ve rahatça oturuyor.

Üstüne bindiğimde, altımdaki sertliğini kot pantolonumdan bile hissedebiliyorum. Kendimi onun uzunluğunun üzerinde hizalayarak, hareket etmeye ve öğütmeye devam ediyorum, vücudumu sallıyorum, ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum.

Tırnaklarım kafa derisini çizerken iki elim de boynunun arkasına dolanıyor. "Mm," diye mırıldanıyor Zanders ağzımın içinde. "Bunu sevdim."

Kalçalarımı döndürürken ağzımı onun üzerinde tutuyorum, klitorisimde çok ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi kazanıyorum ve pantolonunun içinde sakladığı kaya gibi sert ereksiyona sürtünüyorum.

Saklanmak muhtemelen doğru kelime değil. Hissedebildiğim kadarıyla, pek bir şey saklanmıyor.

"Siktir," diye inliyor. "Bunu daha da çok sevdim."

Göğsüm güvenle doluyor. Bunu yapabilirim. "Başka nelerden hoşlanırsın?"

Zanders'ın dudaklarının bir tarafı hafifçe yukarı çekildi. "O ağzının bana cevap vermekten başka ne yapabildiğini görmek isterim."

Avuçlarım göğsünün üzerinde geziniyor, tişörtünü geniş omuzlarına doğru itiyor. "Sana karşılık vermemden hoşlanıyorsun."

Zanders beni tekrar öperek bilmiş sırtışını engellemeye çalışıyor. Kıçımı tokatlamadan önce avuçlarını iki avuçla dolduruyor, sonra beni kucağından itiyor.

Bir adım geri atmadan önce üzerinden sıyrılıyorum. Zanders ayağa kalktığında kollarını gömleğinden sıyrarak gömleği kanepenin üzerinde bırakıyor ve üzerimde yükseliyor. Kapüşonlu gözlerini benimkilere kilitleyerek pantolonunun fermuarını açıyor ve başını sallayarak sessizce bana işi bitirmemi söylüyor.

Alt dudağımı ısırarak önünde diz çöküyorum, bu güçlü adamın altında küçücük kalıyorum. Parmaklarım pantolonuna takılıyor ve aşağı doğru çekiştiriyor. Pantolon kıçını ve kalçalarını sıkıyor, hokey oyuncusu sorunları var ama kaslarının çoğunu geçince ayak bileklerinin etrafında toplanıyor.

Her hareketi dikkatle izliyor.

Zanders ayakkabılarını ve pantolonunu kenara atarken, tek yapabildiğim dar külotunun arkasındaki dev pakete bakmaya devam etmek. Uçağa her bindiğimizde onu şu anda giydiği kadar az kıyafetle görüyordum ama büyümesini değil, gösteriş yapmasını umuyordum. Şu anki görüntüsüne bakılırsa ikisi de.

Avuç içimi kumaşın üzerinden ona doğru düzleştiriyorum ve Zanders'ın bu his karşısında tıslayarak nefes almasına neden oluyorum. Kumaşın üzerinden boyunu okşarken kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"Benimle alay etme, tatlım." Zanders başparmağını dudağımın üzerinde gezdirerek beni uyarıyor. "Şununla oynamayı bırak ve çıkar şunu."

Dikkatimi güneye verip külotunun elastik bel bandını kavriyorum ve aşağı çekiyorum. Aleti tam önümde tam boyutuna sıçradığında, aklımdan geçen ilk düşünce, bunun başka bir yeri bırakın, ağzımın içine nasıl sığacağıdır?

Tabanını kavradığımda gözlerimin açıldığını hissedebiliyorum, parmaklarım büyüklüğü nedeniyle birleşmekte zorlanıyor. Kalın, damarlarla süslü. Ve bir sik için oldukça güzel olduğunu söylemeliyim.

"Ağzını aç," diye emrediyor Zanders.

Söyleneni yapıyorum, dudaklarımı ıslatıyorum, sonra onu ağzıma alıyorum. Nefes nefese bir inilti ondan kaçıyor ve kulaklarımı dolduruyor, beni ikna ediyor. Dilimi şaftından aşağı kaydırarak alabildiğim kadarını alıyorum. Sıgmayanları elimle alıyorum.

"Aferin kızıma." Zanders buklelerimi avucunun içinde topluyor, saçlarımı yolumdan çekiyor. "Şimdi, boğazını aç."

Dizlerimi birbirine doğru iterken vücudumdaki tüm kan bacaklarımın arasındaki noktaya hücum ediyor, sürtünmenin sözlerinin neden olduğu ağrıyı hafifleteceğini umuyorum.

Hızımı sürdürüyorum, başım sallanıyor, dudaklarım emiyor ve elim okşuyor. Onu biraz daha derine çekiyorum ve bunu yaparken sulu gözlerle yukarı bakıyorum. Zanders'ın buyurgan bakışları yaptığım her hareketi büyülüyor.

"Bunu yapmaya devam et. Kahretsin, çok iyisin," diye teşvik ediyor, kalçaları içime girerken başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor. "Çok iyisin amına koyayım."

Hareketlerine devam ediyor ve ben de ondan alabildiğim kadarını alıyorum.

"Ağzının ukalaca laflar edemeyecek kadar meşgul olması hoşuma gidiyor."

Ona üflemeğe devam ederken gözlerim yarıklara dönüşüyor, ama Zanders kaşlarından biri meydan okurcasına kalkarken memnun bir sırıtış takınıyor.

Dudaklarım uzunluğundan aşağı inmeden önce dilim sikinin ucunda ritmik bir tempoyla dolaşıyor. Yanaklarımı içeri çekerken, elim yukarı uzanıyor ve taşaklarını kavırıyor. Zanders öne doğru düşüp belinden bükülürken ve dik durabilmek için omuzlarıma tutunmak zorunda kalırken ince derisini okşuyorum.

Onu ağzımdan çıkarırken, derin ve hak edilmiş bir nefes almadan önce dudaklarımda memnuniyet dolu bir gülümseme belirliyor. "Eğer ben konuşamıyorsam, sen de konuşamazsın."

"*Siktir.*" Nefesi geri döndüğünde titriyor, gözleri kapalı, kendini toparlamaya çalışıyor.

Zanders hâlâ eğilmiş, denge için omuzlarıma tutunuyor. "Senin hakkında haklıymışım, tatlım. Sende gerçekten hiç tatlı bir şey yok, ha?"

Başparmağıyla ağzımdaki nemi siliyor ve dudaklarımın üzerinde gezinirken ben de onu içime çekiyorum, emiyorum ve dilimle okşuyorum.

Başparmağını dudaklarımdan çekip yerine ağzını koyarken gözleri kararıyor. Elimi çekiştirerek beni dizlerimin üzerinde durmaya zorluyor.

Bu kusursuz çıplak adamın tam karşımda durduğuna inanamıyorum. Kolları kordonlu, şişkin damarlar ve siyah mürekkeple süslü. Bacakları kalın, kesik ve dövme. Karnı yontulmuş ve yağsız ve şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel siki işaret eden bir V kası var.

Cidden, bu şey bir tür madalyayı hak ediyor.

"Seni bir göreyim," diyor, zar zor duyuluyor. Etek ucundan hafifçe çekiştirerek üstümü işaret ediyor ama yukarı çekmiyor. Ona izin vermemi bekliyor.

Sinirlerim geri gelirken yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. Bunu yapmaya hazır mıyım? Beni görmesine izin vermeye hazır mıyım? Buraya kadar geldim ama ya gördüklerini beğenmezse? Sezonun geri kalanında bu utançla yaşamak zorunda kalacağım, her deplasman maçından sonra onu yanımda görmek zorunda kalacağım.

"Hey, iyi misin?" diye soruyor usulca, parmaklarını boynumun arkasına geçirmiş ve başparmağıyla çenemi hafifçe sıyrıyor. "Eğer durmak istiyorsan, durabiliriz."

Gözlerim onunkilere kayıyor. Aramızdaki hırçınlık ve nezaketin birleşimi beni şaşkına çeviriyor, diken üstünde tutuyor.

Başımı sallayarak çıplak kalçasına tutunuyorum, parmak uçlarımı etine bastırıyorum ve onu kendime çekiyorum.

Zanders bana doğru bir adım atıyor, ereksiyonu karnıma baskı yapıyor ve bana gerçekten durmak istemediğimi hatırlatıyor.

Kendime güven maskemi takıyorum ve gömleğimin eteğine uzanıp onu başımın üzerine kaldırıyorum. Gömleğimi yere atarken gözlerim tekrar ona kayıyor ama onun dikkati vücudumda dans ediyor.

Parmak uçları kaburgalarımı usulca takip ediyor, beni keşfederken tenime küçük görünmez desenler çiziyor. Gözleri benimkilere kayarken eli arkama uzanıyor. Bakışlarımı onaylayarak bileğinin hızlı bir hareketiyle sütyenimi çözüyor.

Başımı aşağıda tutarak, kollarımı her bir askıdan kurtarıyorum ve sütyenimin aramızda yere düşmesine izin veriyorum. Göğüslerim tamamen farklı iki boyutta ve sütyenimin yardımı olmadan, ağırlıkları nedeniyle oldukça aşağı sarkıyorlar. Genelde o anın sıcaklığıyla umursamam ama daha önce hiç karşımdaki adam kadar mükemmel vücutlu biriyle birlikte olmamıştım.

Zanders'ın her iki eli de göğüslerimi kavırıyor, iri avuç içleri onları içine alıp sıkıyor, meme uçlarım ilgiden sertleşiyor.

Elleri erkeksi ve güçlü ama siyah mürekkebi ve altın yüzükleri hiç tenime dokundukları kadar güzel görünmemişti.

"Vay anasını," diye nefes alıyor. "Sen gerçek değilsin, Stevie kız."

Gözlerim onunkilere dikildiğinde, o ela gözlerde görebildiğim tek şey saf şehvet: yargılama yok, tatminsizlik yok, sadece cinsel istek ve ihtiyaç.

Düşündüğümde, Zanders beni hiç utandırmadı. En azından kasıtlı olarak. Bunu yapan her zaman zihnime sızan kendi şüphelerimdir.

Ve hazır olda bekleyen sikine bakılırsa, görünüşüm hakkında endişelenen tek kişinin ben olduğumu söyleyebilirim.

Çevik parmakları hızla kot pantolonumun düğmesini bulup çözerken biraz daha dik duruyorum. Kotu kalçalarımın üzerinden geçirip bacaklarımdan aşağı indirmeden önce fermuar düşüyor. Çoktan sıırılsıklam olmuş dantel külotumla ayakta duran Zanders elini çenesinin üzerinde gezdiriyor ve hayranlıkla başını sallıyor.

"Ne istiyorsun, tatlım?"

Ben ne istiyorum? Onu istiyorum. Sadece bir geceliğine bunun içinde kaybolmak istiyorum. Son iki haftadır yaşadığım amansız acıyı dindirmek için ihtiyacım olan her şeyi bana hissettirmesini istiyorum. Bedenimi uygun gördüğü şekilde kullanmasını istiyorum.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, bir cevap bekliyor, ama ilk kez kendimi biraz suskun buluyorum.

Zanders bir adım öne çıkıyor, avuç içleri kalçalarımın, çıplak sırtımı odasının uzak tarafındaki dokulu duvara bastırıyor. Bir eli başımın yanındaki duvarı buluyor, diğeri ise karnımın derisinde kayarak güneye doğru ilerliyor.

Hem yüzüklerinin soğuk dokusu hem de parmak uçlarının kızarmış tenimdeki hissi midemi geriyor. İç çamaşırlarımın dantelleri ve tenimin sıcaklığı arasında yolunu bulan orta parmağı, bacaklarımda arasında biriken ıslaklığa gömülmeden önce klitorisime doğru kayıyor.

Öne düşüp alnımı göğsüne dayadığımda içimden bir inilti kaçıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor, parmağı artık ılık ve ıslak. "Sırılsıklam."

Bacaklarım titremeye başlıyor ama Zanders'ın agresif tutuşu sayesinde düşmeme imkân yok.

"Stevie kızım, ne yapmamı istiyorsun?"

Sanki zaten bilmiyormuş gibi, ama belli ki bu adam yalvarılmayı seviyor.

Cevabımı beklerken, dudakları boynumdan ve göğsümden aşağı doğru iniyor, göğüslerimden birini sıcak ağzına alıyor, emiyor ve fiskeliyor. Aynı anda orta parmağı içime giriyor, öne doğru kıvrılıyor ve dizlerimin bükülmesine neden oluyor.

"*Becer beni*," diye haykırdım. "Lütfen, Zanders."

Dudakları gergin meme ucuma karşı şeytani bir gülümsemeye dönüşüyor. Sıcaklığımdan çekilerek, yavaşça tüm parmağını almadan önce dik durdu

ağzında, elinde benden kalanların tadına bakıyor.

Zanders beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor, aleti külotumun kumaşından sızan ıslaklığa doğru kayıyor.

"Sadece çok nazikçe sorduğun için," diye ekliyor beni yatağa fırlatmadan ve hızla üstüme çıkmadan önce bir öpücükle.

ZANDERS

Stevie'nin sırtı yatağa dayalı, tırnakları sırtımdaki ete batıyor, ben kalçalarımı ona doğru bastırırken, sikimi bacağına sürüyorum, sürtünmeyi hissetmeye ihtiyacım var. Ve bunu yaparken dudaklarını Zam son bir kez öpüyorum.
an.

Beni yanlış anlamayın, bu kızla sevişmeyi çok seviyorum ama öpüşmek çok samimi. İş üstüneyken öpüşmek bu kızların beyninde bir şeyler yapıyor ve bunun bir sevişmeden daha fazlası olduğunu düşünerek kendilerini bağlıyorlar - her seferinde bunu yüksek sesle ve açıkça ifade etmeme rağmen. Bu yüzden samimiyeti minimumda tutuyorum. Bu gecenin amacı boşalmak, böylece son birkaç haftadır yaptığım gibi elimi bu kıvrıkcık saçlı kızın görüntüsüne sokmayı bırakıp yoluma devam edebilirim. Bu gece sistemlerimizden atmak için bekâr seks yapacağız.

Dudaklarından son kez ayrılırken Stevie uzanıyor, komodinin üzerindeki lambayı çekiyor ve odada açık kalan tek ışığı kapatıyor.

Ona bakmadan, uzanıp ışığı tekrar açarken ağzım boynunun sıcak teninde geziniyor.

Göğsündeki yumuşak eti ısırp emiyorum, yarın iş üniformasıyla örtebilmesi için izlerimi az bırakmaya dikkat ediyorum. Ben bunu yaparken o uzanıp ışığı bir kez daha kapatıyor.

"Ne yapıyorsun?" Sonunda yüzümü kaldırıp ona bakarak soruyorum.

"Işığı kapatıyorum."

"Açık kalsın. Seni görmek istiyorum."

"Hayır," diyor, yerinde duruyor, bakışları bana yalvarıyor.

Ben aptal değilim. Aslında, hem kendi duygularımın hem de başkalarının duygularının son derece farkında olduğumu söyleyebilirim. Neredeyse on yıllık istikrarlı bir terapi bunu size yapacaktır. Çoğu zaman umurumda olmasa da, diğer insanları bir kitap gibi okuyabiliyorum.

Yatağımdaki kızın vücuduna tamamen güvendiğini söylersem yalan söylemiş olurum. Soyunurken göz teması kurmaması ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturması oldukça açık ve netti.

Kendine güvensiz ve özgüvenli olmanın ilginç bir bileşimi, tıpkı benim gibi ama tamamen farklı şekillerde.

Ama vahşi uçuş görevlisi hakkında bildiklerime göre, kendisine çocuk eldivenleriyle davranılmasını istemeyecektir. Ben de öyle yapmayacağım. Dikkat çekmemek için vücudunun güvensiz olduğu kısımlarından kaçınmayacağım. Bunun yerine, onu o kadar sert becerirken her santimine dokunacağım ki, vücudunda neyi sevmediğini bir kenara bırakın, muhtemelen kendi adını bile hatırlamayacak.

Işıklar kapalıyken bile, meme uçlarının bana yalvaran küçük tepecikler olduğunu görebiliyorum, bu yüzden onu ağzıma alıyorum ve Stevie'nin dudaklarından yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu kızın ağzından çıkan her şey hoşuma gidiyor. İster nazik bir zevk iniltisi olsun, ister yalvarırken benim adımlı söylesin, isterse de bana karşılık vermekten kendini alamadığı ukala esprilerinden biri olsun. Ağzından çıkan her şeyin benim yüzümden olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

Aşağıya, daha aşağıya doğru inerken nefesim teninde dolaşıyor, dudaklarım külotunun narin kumaşını gölgeliyor. Bir elimle kendimi okşarken, diğer elimle dantelin bel bandına tutunup hafifçe aşağı çekiyorum ve yüzümü bacaklarının arasına gömmeye hazır hale geliyorum.

Ama Stevie elini benimkinin üzerine koyarak beni durdurdu. "Bunu yapmana gerek yok."

"İstiyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," diye gülüyor. Kaşlarım çatılıyor.

"Evet, var."

Bana değil de başka bir yere bakıyor. "Şey, ben... Gerçekten hoşuma gitmiyor."

Bakışlarını ondan ayırmıyor, benimle göz teması kurmasını istiyorum. Sonunda, mavi-yeşil gözleri benimkilerle birleşiyor ve onu lanet bir kitap gibi okumama izin veriyor.

Yalan söylüyor.

Belki yüzümün kalçalarının arasında olmasından utanıyor ya da belki başka biri ona bunun bir angarya olduğunu hissettirdi, ama benim için durum kesinlikle böyle değil. Ya da belki de daha önce burada ne halt ettiğini bilen biriyle hiç birlikte olmadı. Ne olursa olsun, bana hayır dedi, bu yüzden haftalardır onu tatmak için can atmama rağmen bu akşam bu yemeği atlıyorum gibi görünüyor.

Ayağa kalkarak dirseklerimden birinin üzerinde duruyorum ve onun üzerinde geziniyorum. "Benimle rahat olmana ihtiyacım var."

"Öyleyim," diye çabucak ağzından geçirir. "Öyleyim."

"O zaman bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor." Sözlerim karşısında boğazı derin bir yutkunmayla hareket ediyor. "Haftalardır bunu düşünüyordum. İstedğim şeyler için genellikle o kadar uzun süre beklemem ama seni yatağında çıplak ve bu halde görmek" -elimi ıslak külotunun üzerinde gezdiriyorum- "benim için hazır... *siktir*. Seni becermek için sabırsızlanıyorum. Ama vücudun hakkında saçmalamaya devam edersen bunu yapmayacağım."

"Ben bir şey söylemedim-"

"Buraya." Başının yan tarafına hafifçe vuruyorum. Yüz hatlarında oluşan suçluluk duygusunu izliyorum.

"Bu gece benimsin ve tek gördüğüm benim için hazır olan bu delicesine seksi vücut. Bu memeler"-bir avuç alıyorum-"bütün gece yüzümü gömmek istiyorum. Bu kalçalar"-birinin alt tarafını sıkıyorum-"yanak ısıtıcı olarak kullanmaktan başka bir şey istemediğim. Ve bu"-parmaklarımı sırlıslık dantel kumaşa daldırıyorum-"bu am o kadar sıcak ve ıslak ki." Bir parmağımı kıvrımlarının arasından geçirip içine sokuyorum ve Stevie'nin sırtının kamburlaşmasına ve boğazından bir inilti çıkmasına neden oluyorum.

"Bu gece hepsi benim," diye devam ediyorum. "Ve benim olan şey hakkında saçma sapan konuşmana izin vermeyeceğim. Bu yüzden durmanı istiyorum, yoksa bunu yapmayacağız."

Stevie cevap vermiyor, sinirleri yüzünden okunuyor.

Ereksiyonumu bacağına bastırarak ne kadar sert olduğumu hissetmesini sağlıyorum. "Şaka yapmıyorum Stevie. Kendine iyi davranmaya başlamazsan son birkaç haftadır sayısız kez yaptığım gibi bunu da kendim halledeceğim."

"Son birkaç haftadır başka biriyle birlikte olmadın mı?" Kaşları şaşkınlıkla kırışıyor.

Ağırlığının bir kısmını bırakarak göğsümü onun çıplak göğüslerinin üzerine koyuyorum. Bu alışık olduğum bir pozisyon değil, çok samimi. Göz

temasından ya da

Konu seks olunca böyle boktan şeyler oluyor ama daha hiçbir şey başlamadı, o yüzden görmezden geleceğim.

"Hayır," diyorum ona dürüstçe. "Haftalardır seni becermeyi düşündüğümü söylerken şaka yapmıyorum. Tek istediğim sensin."

Stevie'nin gözleri şaşkınlıkla açılır.

"Bunların hepsi." Elim karnında geziniyor, bacağını sıktıktan sonra kışını avuçluyor. Yüzümü boynunun kıvrımına saklıyorum, kelimelerim teninde boğuklaşıyor. "O yüzden lütfen bana bırak."

"Kahretsin, Zanders. Bana bu kadar takıntılı olduğunu bilmiyordum." Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor, önceki belirsizliğin yerini biraz daha güven alıyor.

Stevie'nin yumuşak eli göğüs kafesim boyunca ilerledikten sonra parmaklarını belime sokuyor ve aletimin ona doğru itilmesine neden oluyor. Hareketi tekrarlayıp çok ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi bulduğumda gözlerim kapanıyor.

"Bu gece vücudunu yok edeceğim ve umarım o lanet olasıca anlamsız güvensizliklerinden bazılarını da beraberinde yok edeceğim."

Dudaklarında yükselen bilmiş sırtış düşüyor, onun yerine ağzı şaşkınlıkla aralanıyor.

"Seni anlamsızca becerebilir miyim, tatlım?"

Kelimeler her zamanki kıvrak zekalı kızdan kaçtı, onun yerine sessizce başını sallayarak onayladı.

"Güzel." Yatağın ayak ucunda duruyorum, parmaklarım külotunun bel bandını buluyor. "Benim için kalçalarını kaldır."

Dediğimi yapıyor ve dantel yere düşerken, manzaraya hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Karanlıkta bile amının yumuşak kahverengi kıvrımlarının buradan parladığını görebiliyorum.

"Çok güzel," diye nefes alıyorum parmaklarım onu bulduğunda, klitorisinin etrafında dönüyor ve basit dokunuşumun altında kıvrınmasına neden oluyor.

Onu yiyip bitirmek istiyorum. Yüzümü bacaklarının arasına o kadar derin gömmek istiyorum ki, sonunda oksijen almak için yukarı çıkmak zorunda kalacağım, ama bana hayır dedi, bu yüzden geri alana kadar bu olmayacak.

Çok fazla ısınmaya ihtiyacı olduğundan değil. Şimdiden sırılsıklam oldu ve parmaklarım kolaylıkla defalarca içine girdi. Umarım sunabileceğim her şeyi kaldırabilir. Çoğu kadın için çok fazla. Aslında, çoğu zaman kendimi istediğimden daha fazla tutmam gerekiyor, ama Stevie'nin bunu kaldırabileceğine inanıyorum.

Bir an için ayrılıp çantamdan bir prezervatif alıyorum ve Stevie onu takmamı izliyor.

"Bu arada ben temizim." Sorduğundan değil ama düzenli olarak kontrol ettiriyorum ve bilmesi gerektiğini düşündüm.

Prezervatifle kaplı sikime bakarken dudağını ısıyor, yattığı yerden salyaları akıyor. "Benim de."

"Arkanı dön." Kendimi okşayarak, dediğimi yapıp dört ayak üzerine kalkmasını izliyorum. "Ne kadar iyi bir kız," diye ekliyorum kıcını tokatlarken. "Şimdi, yatak başlığına tutun."

Minik altın yüzüklerle süslü ince parmakları, dizlerini açıp bana mükemmel bir görüntü verirken karyolaya tutunuyor.

Haftalardır bunu hayal ediyordum. Amının nasıl görüneceğini, nasıl hissedeceğini, ama hayal gücüm gerçeğiyle karşılaştırıldığında tamamen boktan bir şeydi. Avucumu çenemin üzerinde gezdirirken, memnuniyetle başımı sallamaktan kendimi alamıyorum. Çünkü gerçekten çok güzel.

Yumruğum sikime sarılıyken yatağa tırmanıyorum, dizlerimin üzerine oturuyorum, Stevie'nin kıcı tam orada, bacakları benim için açılmış. İki parmağımı ağzıma soktukten sonra göbeğinin üzerinde gezdiriyorum. Parmaklarım içinde kaybolduğunda Stevie'nin başı omuzlarının arasına düşüyor ve elimi iterek bir ritim buluyor.

"Ne istiyorsun, tatlım?" Odak noktam kaybolan parmaklarıma kilitlenmiş, her şeyden büyülenmiş durumdayım.

"Bana 'tatlım' demeyi bırakmanı istiyorum."

Dudaklarım bir tarafa kalkıyor, saklayamıyorum. "Hiç şansın yok. Ayrıca, bu ince duvarların iki yanında takım arkadaşlarım var. İçine girerken sana isminle seslendiğimi duymalarını mı istiyorsun?"

Stevie cevap vermiyor, onun yerine sözlerim karşısında inliyor ve kalçalarını döndürmeye devam ederek parmaklarımla buluşuyor.

Parmaklarımı amından çıkararak, sikimin tabanını yumruk yapıp klitorisine vuruyorum. "İstedğin bu muydu?"

Uzunluğumu kıvrımlarına doğru kaydırıyorum, prezervatifin onun uyarılmasıyla kaplanmasını izliyorum.

"Evet," diye yalvarıyor. "Lütfen, Zanders."

"O zaman al." Kalçasını kavradım, kendimi hizaladım ve içine doğru ittim. Biraz yavaşça ilerliyorum, parmak eklemlerinin beyazlaşmasını izlerken, başlığa tutunarak bedenime alışmasına izin veriyorum.

"*Aman Tanrım,*" diye ağlıyor.

Beni tamamen içine aldığında gözlerim geri yuvarlanıyor, kendimi bir an için tutmaya çalışırken parmak uçlarım kalçalarındaki deriye kıvrılıyor. "Çok iyi," diye cesaretlendiriyorum, ama lanet olsun, bu adaleti sağlamıyor.

Harika. Mükemmel. Beş yıldızlı am daha iyi. Etrafımı sarıyor ve ergenlik çağındaki bir genç gibi boşalmamaya odaklanmam gerekiyor.

Stevie'nin başı aşağıya düşmüş, kestane rengi bukleleri içinde olmama alışmaya çalışırken her tarafa dağılıyor. Bir anlık duraksamadan sonra, bu harekete ihtiyaç duyarak kışını tekrar bana doğru itiyor.

İlk hamlem yarı hızdaydı ve ondan nefes nefese bir "Evet" sesi geldi.

Hareketin arkasına biraz daha güç koyarak, tekrar içine itmeden önce geri çekiliyorum.

"Aman Tanrım, evet." Stevie'nin sırtı kavislendi, kışığı havaya kalktı.

Bana kalırsa gerçekten güzel bir kışığı var. Kalçalarımın girmesi için oldukça yumuşak ve ona her girdiğimde zıplıyor. İki elimi de onunla doldurup kendimi sabitleyerek tekrar içine giriyorum, bu sefer yatağın arkasındaki duvara çarpmasına neden oluyorum.

"Hoşuna gitti mi, tatlım?" Çünkü ben sevdiğimi biliyorum.

"Mm-hmm," diye inliyor.

"Çok iyi yapıyorsun, her şeyimi alıyorsun."

Adımlarımı hızlandırıp bir ritim bularak içine girmeye devam ediyorum. Çok sıkı ve benimle aynı hızda buluşmak için mükemmel bir iş çıkartıyor, kışını bana bastırıyor ve daha fazlasını istiyor. Eğiliyorum, göğsüm sırtına ve dudaklarım kulağına değiyor.

"Benden hoşlanıyorsun, değil mi Stevie?" Başka kimse adını duymasın diye fısıldıyorum.

"Sinir bozucusun," dedikten sonra muhtaç bir çığlık atıyor ve gülmeme neden oluyor.

"Daha fazlasını kaldırabileceğini düşünüyor musun?" Tekrar içine girdim, bu sefer daha da sertti, gözlerinin zevkle geri yuvarlanmasını izledim.

"Hepsi bu mu?"

Düğmelerime basmaya bayılıyor, görünüşe göre yatakta bile. Ki bu benim için sorun değil. Bana meydan oku, lütfen.

Ondan çekiliyorum, onu boş bırakıyorum.

"Hayır," diye sızlanıyor, arkasına uzanıp beni yakalamaya çalışırken vücudu titriyor. "Hayır. Çok yakınım." Kalçaları birbirine kenetleniyor, boş ağrıyı doldurmaya ihtiyaç duyuyor.

"Ne diyorsun?"

"Lütfen!" diye yalvarıyor, çaresizlik sesini dolduruyor. "Lütfen, Zanders."

Sikeyim. Hayatımda iki kelimenin daha iyi bir kombinasyonunu duydum mu bilmiyorum.

Ön kollarımdan birini ortasına sararak, onu dik tutmak için sıkıca tutuyorum. Diğer elim ağzını kapatırken, onu bir kez daha dolduruyorum ve sahip olduğum her şeyi ona veriyorum.

Avucumun içine doğru çığlık atıyor, ben ona vurdukça gözleri kapanıyor. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum çünkü sormama bile gerek yok.

Elim onu sustururken tekrar tekrar başını sallıyor.

Tekrar tekrar onu arkadan dolduruyorum, tutarlı tempo taşaklarımın şimdiden karıncalanmasına neden oluyor. Dudaklarımı Stevie'nin kulağına götürüyor, onun güzel yüz hatlarını ele geçiren coşkuyu izlerken müstehcen sözler fısıldıyorum.

Ellerimden biri memesine gidiyor, masaj yapıyor, yoğuruyor ve başparmağımla meme ucunu yuvarlıyor. Diğer elim klitorisine odaklanıyor, daire çiziyor, fiske vuruyor ve onu benimle gelmeye hazırlıyor.

Ta ki Stevie yatak başlığını bırakıp elimi memesinden çekene ve boğazına götürene kadar.

Onu hafifçe boğarken omzunun tenine karşı gülümsemekten kendimi alamıyorum, bir yandan da onu arkadan beceriyorum.

Bu kız tam bir joker. Bir an nasıl görüldüğü konusunda kendine güvensizken, bir sonraki an onu becerirken boğmamı istiyor, vücudu emrime amade. Ama sanırım bu biraz da birbirimizle olan ilişkimize benziyor - bir ton şaka ve sataşmayla çevrili yumuşaklık anları.

"Kahretsin," diye tısladım. "Seni becermek gerçekten hoşuma gidiyor, tatlım." "Bana 'tatlım' demeyi kes."

İronik bir şekilde "tatlım" dediğim bir kızı boğuyor ve beceriyor olmamın mizahı beni şaşırtmıyor.

"Asla," diye gülüyorum.

Arkama yaslanıp kıcımlı topuklarıma yaslayarak onu kendimle birlikte çekiyorum, böylece kucağımda ve aletimin üzerinde oturuyor. Sırtı göğsümle aynı hizadayken ellerinden biri uzanıyor, avuç içi boynumun etrafında kıvrılıyor, kendini sabitleme ihtiyacı duyuyor.

Bu geceden önce vücudunu beğeniyordum ama şimdi ellerimde ve sikimde hissedince ve onu biraz savurup kırmayacağımı bilince, sanırım bir numaralı hayranı olabilirim.

"Benim için gelecek misin?" Dudaklarım kulağının kabuğunda kayboldu.

Başını omzuma yaslayıp gözlerini kapatırken ve dudaklarını zevkle ayırırken dudaklarından bir inilti daha çıkıyor. Onun çilli

Yanakları kızarmış ve yumuşak kahverengi teni terden parlıyor.

"Gerçekten üzerime boşalmanı istiyorum Stevie. Çok iyi gidiyorsun."

Çılgınlık otel odasını doldururken onu sikimin üzerinde zıplatmaya devam ediyorum, bazıları benden bazıları ondan. Ellerimden biri hâlâ boğazında, diğeri ise şişmiş klitorisinin etrafında dönüyor.

Amı beni sıktıkça vücudu kasılmaya ve daralmaya başlıyor.

"Lütfen her yerime boşal," diye yalvarıyorum.

Ona birkaç kez daha sokulup tüm vücudunun titremesine neden olan o noktaya vurduğumda, orgazmın Stevie'nin içinden geçip onu ele geçirmesini izliyorum.

"Zee," diye bağılıyor, parmakları boynumdaki altın zinciri çekiştiriyor, bir şeyi kavramaya çalışıyor.

Bu isim sadece en sevdiğim insanların kullandığı bir şey ve duraksamama neden olacağını düşünürsünüz. Ama bunun yerine, aletimin üzerine boşalırken bu ismi söylediğini duymak beni rahatlatmaktan başka bir işe yaramıyor.

"Lanet olsun-" Kendimi tutmaya çalışarak sesleniyorum.

Ve tam o anda, daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum. İki parmağım boğazından ayrılıyor ve çenesini bana doğru çeviriyor. Ağzımı onunkine bastırarak içine boşalıyorum, onun adını haykırışımı yutmasını istiyorum, böylece lanet olası takım arkadaşlarım bu ince kışlı duvarlardan duymasınlar.

Zirveye ulaştığımızda ağızlarımız birlikte hareket ediyor ve açılıyor, Stevie hafifçe sikimin üzerinde zıplamaya devam ediyor. Parmak uçları enseme giriyor, ben onu kalan her şeyimle öperken beni içine çekiyor. Hafif nemli vücuduna tutunuyorum, bunun henüz bitmesine izin vermeyi reddediyorum.

İkimiz de yükseklerden inerken planlamadığım bir sürü göz teması oldu.

"Buna ihtiyacım vardı." Stevie başını omzuma yasladı, nefesini tutarken gözleri kapalıydı.

Çilli güzel yüzü orgazmdan parlıyor ve dudakları saldırımdan dolayı şişmiş durumda. Kendini yatağa bırakıyor, tamamen tatmin olmuş ve memnun, bukleleri beyaz çarşaflara yayılmış.

"Hayır, senin *bana* ihtiyacın vardı," diye tekrarlardım kışına bir tokat atarak.

Hızla yataktan kalkıp banyoya gidiyorum ve aynaya bakmadan önce kullanılmış prezervatifi çöpe atıyorum. Seks sonrası parıltımda her zamanki kibir ve ego eksik. Bunun yerine yüzümde stres okunuyor.

Çünkü bunu olması gerekenden çok daha fazla sevdim.

Seksi her zaman sevmişimdir, kim sevmez ki? Ama bu, hızla büyüyen bağımlılığımı engellemek için sürekli ihtiyaç duyacağım bir şeyden bir vuruş almışım gibi hissettirdi.

Hem yatakta hem de kelimelerle bana ayak uydurabilmesi. Hay sikeyim. Kovalamacayı bitirdiğimi sanmıştım ama şimdi asla kazanamayacağım başka bir oyun başlatmış olabilirim.

O öpücük onun yerine benim beynimi mi sikti? Ve neden ikinci raunttan önce onun yumuşak bedenine sarılmak istiyorum?

Ana odaya geri döndüğümde, çıplak halimle hemen onun yanındaki yatağa uzanıyorum, ama vücudunu kendime çekemedim, yataktan kayıyor ve banyoya giriyor, ki bu sorun değil. Bir saniye içinde geri dönecek.

Stevie'nin parlayan bronz vücudu birkaç dakika sonra banyodan kasıla kasıla çıkıyor ve ben onun hemen benimle yatağa gelmesini bekliyorum. Her piliç bunu dener, ama ilk kez ben başka bir tur için hazırlanırken birinin benimle takılmasını ve rahatlamasını istiyorum.

Ama bana gelmek yerine kanepeye geri dönüyor ve yerde atılmış kıyafetlerini buluyor.

Dirseklerimin üzerine eğilmiş, çırılçıplak vücudum gözler önündeysen kaşlarımı çatarak onun giyinişini izliyorum. "Ne yapıyorsun?"

Stevie bacaklarını kot pantolonunun içine sokuyor, kemerini yeniden düğmeliyor. Ki bu yapmasını istediğim şeyin tam tersi.

"Giyiniyorum."

"Neden?"

Sütyenini yeniden bağlarken küçük bir kahkaha atıyor ve benim mükemmel görüşümü ortadan kaldırıyor. "Çünkü Uber'ime çıplak giremem, değil mi?"

"Neden gidiyorsun?" Sorumu tekrarlıyorum. "Burada kalabilirsin."

Ne?

"Bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemiştik," diyor Stevie, tişörtünü kafasına geçirirken neyse ki sözümün son kısmını görmezden geliyor.

"Ben daha çok *tek* gecelik bir şey düşünüyordum. Birden fazla orgazmla birlikte."

"Bak, Zanders, bu eğlenceliydi." Stevie kirli Nike'larını bağlıyor. "Ama sen benim müşterimsin. Senin için çalışıyorum, o yüzden bu muhtemelen iyi bir fikir değildi."

Tüm sezonu Stevie'ye benim için çalıştığını hatırlatmaya çalışarak geçirdim ve şimdi bunu kafasına sokmaya mı karar veriyor? Tam da bunu unutmamasını istediğim anda?

"Yarın görüşürüz." Kapıya doğru döner.

Yataktan atlayıp sikimi avuçluyorum, onu kapıdan kovalarken üzerime bir şey giyemiyorum.

"Bekle!" Koridorda onu takip ederek bağıriyorum. "En azından seninle bir Uber'e binmeme izin ver. Saat sabahın ikisi."

Stevie koridorda asansöre doğru ilerlemeye devam eder. "Zanders, ben büyük bir kıyım. Otelime dönmeyi başarabilirim." Asansöre adımını atar ve lobi düğmesine basar.

Ona yetişmek için beceriksizce koşarken bir yandan da elimle sikimi kapatmaya çalışıyorum. Büyük ellerim var ama kocaman bir sikim var ve benim onu örtme şeklim pratikte etrafta sallanması anlamına geliyor.

Asansörün eşiğinden içeri adımımı atarken boşa kalan kolumla metal kapıyı açıyorum. "En azından geri döndüğünde bana bir mesaj gönder ki iyi olduğunu bileyim."

Stevie çıplak bedenime bakıyor, ben çaresizce burada durup ondan bir şey, herhangi bir şey isterken dudaklarında bilmiş bir sırıtış yükseliyor.

"İyi olacağım."

"Yemin ederim Stevie. Şu anda adını öyle bir haykıracağım ki, takım arkadaşlarımdan her biri burada olduğunu bilecek.

."

"Tamam!" diye sözümü kesti. "Otelime döndüğümde sana bir mesaj göndereceğim."

Bir süre ona bakıyorum, onu sikimin üzerine boşaltırken neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışıyorum, ama onu okuyamıyorum. Gerçekten eğilip ona veda öpücüğü vermek istiyorum ama o kaçmaya kararlı görünüyor. Benden kaçmasına alışkınım ama bu geceden sonra belki durur diye düşünmüştüm.

Çıplak kıkımını bir adım geriye atarak asansör kapılarının içerideki vahşi hostesle birlikte kapanmasına izin veriyorum ama metal kapılar tamamen kapanmadan hemen önce Stevie'nin yüz hatlarını kaplayan pişmanlıkla başını duvara yaslayışını izliyorum.

Az önce ne oldu öyle?

O gittikten sonra, kıkımın çıplak olduğunu ve otel odamdan anahtarsız çıktığımı fark ettim ve kapının kapanmasına izin verdim

Arkamda.

Kahretsin.

Odamdan çıkmaya çalışan birini hiç kovalamadım. Genelde giyinip gitmeleri için yalvarırım.

Boş koridorlara göz gezdirerek en yakın arkadaşımın koridorun karşısındaki odasına doğru utanç yürüyüşüme başlıyorum.

Kapıyı çalmak işe yaramıyor, ben de onu uyandırmak için boştaki elimle kapıya vuruyorum.

"Ne oluyor lan?" Maddison kapıyı açıyor, saçları darmadağınık ve gözleri zar zor açılmış, uykuya dalmış.

"Aman Tanrım," diye gülüyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bu çok iyi amına koyayım."

"Resepsiyonu aramak için telefonunuzu kullanmam gerekiyor. Kendimi odamın dışında kilitledim."

"Orada bekle." Maddison odasına geri dönüyor, kendisini ele geçiren histerik kahkahalar yüzünden zar zor yürüyebiliyor. "Çocukların bunu görmesi gerekecek." Cep telefonunu havaya kaldırıp koridorda fotoğrafımı çekerken ben de sikimi avuçluyor ve diğer elimle onu tersliyorum.

"Siktir git," diye mırıldanarak kendimi onun odasına bıraktım.

STEVIE

L Ast gecesi büyük bir hataydı.
Ve devasa derken... *devasa* demek istiyorum. Kelime oyunu yapıyorum.

Zanders'a verdiğim bahane yüzünden değil.
müşteri ya da her ne saçmalıyorsam. Ama haklıydı. Şu andan itibaren benim için diğer tüm erkekleri mahvetmiş olabilir.

Sanırım bundan sonra vibratörümü de mahvetmiş olabilir ve bu sadece lanet bir suç.

Dün gece banyo aynasında kendime baktığımda, işte o zaman anladım.

Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti. Diğer tüm deneyimlerimi sudan çıkarmıştı. İlk defa, belki de hiç, kendime dair tek bir bilinçli düşünce yoktu. Zanders'ın sürekli övgüleri bunu halletti. Beklemediğim ve açıkçası istemediğim vahşi bir bağ kurduk.

İşte sorun da bu. Tek seferde bitmesi gerekiyordu. Ama tek istediğim o yatağa geri dönmek ve düzgün düşünemeyene kadar bunu tekrar tekrar yapmaktı.

Ama yapamadım. Ne ona ne de ödüllü sikine bağlanabildim. Üniversiteden beri uzak durmak istediğim her şey onda vardı; kibirli, egoist bir atlet ve sıra bekleyen güzel kadınlar. Ve ben o sıraya girme hatasını yaptım, ona karşı kendimi koruyamadım.

O sadece bir sonraki yatağını arıyor, ama söylemeliyim ki, çocuk çarşafının arasında ne yaptığını biliyor.

"Dün gece kesinlikle biriyle yatmışsın," diye takılıyor Indy. "Işıldayan bir çubuk gibi parlıyorsun, Bayan Shay."

"Ben yapmadım." Sesimi kısık tutmaya çalışıyorum. Uçağın arka tarafındayız ve çocuklar gece Chicago'ya dönüş uçuşumuzda uyumaya çalışıyorlar.

"Kesinlikle yaptın," diye kıkırdıyor. "Tinder'dan bir çocuk muydu?"

Indy'ye sırtımı dönerek arka mutfaktaki lekesiz tezgahı temizlemeye başladım. "Dün gece biriyle yatmadım."

"Yapmadın mı?"

Bu derin kadifemsi ses iş arkadaşşıma ait değil. Hayır, dün gece bana saldıran o çarpıcı adama ait.

Bu uçuşta birden fazla nedenden dolayı koridorda yürümekten kaçındım. Birincisi, Zanders'ı görmek ve dün gecenin tüm açık detaylarının zihnimde canlanmasını istemedim. İkincisi ise, o haklıydı. Onun aptal, kocaman siki yüzünden aptal bir topallığım var.

Omzumun üzerinden baktığımda Zanders mutfağı uçağın geri kalanından ayıran bölmeye yaslanmış, dolgun dudaklarında ukala bir gülümseme beliriyor.

Pislik.

"Biraz topallıyorsun Stevie. Bileğini falan mı burktun?" Ondan nefret ediyorum.

"Aman Tanrım," diyor Indy çok yüksek sesle. "Aman Tanrım." Başı dönmüş, Zanders'la benim aramda gidip geliyor, yanakları gül renginin hoş bir tonuyla kızarıyor.

"Sonunda ikiniz sikiştiniz," diye fısıldıyor ağzı açık kalmadan önce olabildiğince sessizce.

"Hayır!" İsteddiğimden daha yüksek sesle haykırdım. "Hayır, yapmadık."

Zanders kibirli bir adam olduğu için hiçbir şeyi inkâr etmez. Bunun yerine sessiz kalır ve omuzlarını umursamazca silkeler.

"İyi iş çıkardın." Indy'nin ifadesi bana yönelik değil. Hayır, Zanders'a, ki onu severim.

"Kapabileceğim bir yastığınız var mı?" Rio, Zanders'ın omzunun üzerinden kafasını mutfağı uzatarak Indy ve bana sordu.

"Rio, kendin al dostum." Zanders yastıkların saklandığı baş üstü kutularından birine doğru ilerliyor. Zanders'ın bu lanet uçakta kendine tek bir şey bile almamış olması ironik.

Indy, "Senin için getirebilirim," diye teklif ediyor.

"Teşekkürler, Indy." Adını söylediğinde Rio'nun yeşil gözleri parlıyor. Bir elini kıvrık siyah saçlarının arasından geçirip yolundan çeker ve

Bunu yaparken esniyor mu?

Indy, Zanders'ın etrafından dolanıyor, mutfağımızın güvenliğinden ayrılıyor ve beni tüm uçuş boyunca kaçınmaya çalıştığım adamla yalnız bırakıyor.

"Dün gece bana mesaj göndermedin." Mutfığa girip benim alanıma giriyor. Gözlerim hızla koridorda ilerleyip Tara'nın nerede olduğunu kontrol ediyor, ama o ön taraftaki koçluk ekibiyle flört etmekle meşgul görünüyor.

"Neden otele döndüğüne dair bana bir mesaj göndermedin?" Bir adım daha yaklaşıyor, göğsü benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

Boynumu yukarı doğru kaldırıyorum. "Bu konuda bu kadar ciddi olduğunu düşünmemiştim." "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bütün gece ayaktaydım ve

Instagram, senden haber bekliyorum."

"İşte buradayım." Şu anda şımarıklık yaptığının farkındayım ama dün gece hissettiğim her şeyden kendimi uzak tutmaya çalışıyorum ve bunu da bağlantısızmışım gibi davranmaktan başka nasıl yapacağımı bilmiyorum. Zanders'ın da aynı şekilde davranmasını bekliyordum, bu yüzden onun içten endişesi beni biraz şaşırttı.

"Dün gece ne oldu?" diye fısıldıyor. "Eğlendiğimizi sanıyordum?"

"Yaptık. Ve bittiğinde, ben ayrıldım."

Zanders'ın ela gözleri şaşkınlıkla bana bakıyor. Onu kötü hissettirmeye çalışmıyorum ama burada kendimi korumam gerekiyor. O da istediğini aldı, ben de. Yarın yeni birini bulacaktır. Hatta gece iki gibi iner inmez yeni birini bulabilir.

"Pişman mısın?" Sorusu yumuşak ve alçak, ses tonuna biraz hüznü karışmış.

Ah, lanet olsun. Dün gece beni boğan ve anlamsızca beceren bu adam neden şu anda üzgün bir yavru köpek gibi görünüyor? Dev defans oyuncusuna sarılmak istiyorum. Olmak istediğinden daha savunmasız görünüyor.

"İstemediğin bir şey yaptıysak özür dilerim. Niyetim-" "Hayır," diye kestim sözünü, başımı salladım. "Hayır, pişman değilim."

Bu bir yalan, ama onun düşündüğü sebeplerden dolayı değil.

İşaret parmağıyla uzanıp tek bir bukleyi gözlerimin önünden nazikçe kaldırırken rahatlamış bir iç geçiriyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Zanders'ın eli inanamayacağınız kadar hızlı bir şekilde geri çekilirken ikimizin de kafası mutfak ile diğer bölümler arasındaki eşikte duran Maddison'a takılıyor

İri gövdesi bizi başkalarının görüşünden koruyordu.

"Dün geceki kız *sen misin?*" Maddison'ın sesi kısık, kahverengi gözleri kocaman, hayır demem için yalvarıyor.

Ama benim yok.

"Stevie, sana güveniyordum," diye sızlanıyor. "Git otur lan yerine," diye ekler Zanders.

"O bir bok değil, ha?" Maddison devam ediyor. "Küçük bir aleti olduğunu ve onunla ne yapacağını bilmediğini duydum. Yatakta berbat."

"Siktir git," diye tükürüyor Zanders ama ardından bir kahkaha geliyor.

Dün gece benim gördüğüm gibi takım arkadaşının da soyunma odasında onun ne giydiğini gördüğünü bildiğim için kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Minik" bacaklarının arasında olanların tam tersi.

"Stevie, hayal kırıklığına uğradım. Ne olursa olsun ona bok atmaya devam etmene ihtiyacım olacak." Maddison, Zanders ve benim aramda eliyle işaret ediyor. "Çünkü bu lanet uçaktaki tek eğlencem tam anlamıyla bu."

Bununla birlikte, en iyi arkadaşını ve beni bir kez daha yalnız bırakarak koltuğuna geri dönüyor.

"Yani dün gecedен pişman değil misin?" Zanders bir saniye bile kaybetmeden tekrar soruyor, endişesi yüzünden okunuyor.

"Pişman değilim ama bir daha olmamalı."

"Ben tam tersini düşünüyordum. Bunun tekrar olması *gerektiğini düşünüyordum*. Her yola çıkışımızda olduğu gibi."

"Yapamayız. Zanders, dün geceyi biri öğrenirse beni kovarlar."

"Sarışın zaten biliyor!"

"Başka şekilde ifade edeyim. Eğer o kişi öğrenirse kovulurum." Uçağın ön tarafını işaret ediyorum.

"Şirret olan mı? Onun için mi endişeleniyorsun? Tatlım, sır tutabilirim."

"Yalan söylemem' olayına ne oldu?" Kaşlarımı kaldırarak gözlerini tutuyorum, onu test ediyorum.

Eli kalçamı kavırıyor, parmakları kıvrılıyor ve beni kendine çekiyor. İddialı dokunuşu tüm bedenimi tutuşturuyor ama ben ateşi söndürmek için onu bastırıyorum.

"Bu yalan buna değer." Alt dudağını ıslatıp dişlerinin arasına alıyor, bakışları ağızıma kilitleniyor.

Sertçe yutkunarak büyük bir adım atıyorum. Bu küçük mutfakta yapabildiğim kadar büyük. Kollarımı göğsümde birleştirip onları geçici bir bariyer olarak kullanmak zorunda kaldığımda Zanders'ın eli kalçamdan düşüyor.

"Bu tek seferlik bir şeydi."

Zanders inanmayarak başını sallar. "Tek seferlik bir şeydi, ta ki öyle olmayana kadar."

Koltuğuna dönüp beni mutfakta yalnız bırakıyor. Ama gitmeden önce hızla arkasına bakıyor, gözleri vücudumun her santimini tarıyor. "Çünkü tek bir sefer benim için yeterli değildi ve senin için de yeterli olduğunu sanmıyorum."

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, yüzüm dün gecenin anısıyla kızarıyor.

"Ben de bir maden suyu alayım."

Gözlerimi devirerek ona bininci kez "Soğutucuda." diyorum. "Ekstra limonlu, Stevie Sweetheart." Zanders'ın aşırı kendini beğenmiş yüzünde Koltuğuna doğru yürürken memnun bir gülümseme.

STEVIE

"Rosie kızım, seni ne zaman evlat edineceğiz?"

Tabii ki, Rosie cevap veremeyen beş yaşında siyah ve ten rengi güzel bir Doberman olduğu için bu soru retoriktir

Ben.

Rosie'nin iri bedeni geçen hafta onun için aldığım polar battaniyenin üzerine kıvrılırken, gece için kafesini kilitlemeden önce kulaklarının arkasını bir kez daha kaşıyorum. Kafesinde oldukça rahat, ki bu çok mantıklı. Zaten bir yıldır burada yaşıyor.

Chicago'da sadece birkaç aydır yaşıyorum ama barınak sahibi Cheryl'ın bana söylediğine göre Rosie'nin favorisiymişim.

Çoğu insan onun dışarıdan korkutucu olduğunu düşünür, ancak Rosie içeride tatlı bir yumuşaktır ve doğru kişi için olduğu sürece verecek çok fazla sevgisi vardır.

"Bu tatlı kızı gerçekten eve götürmelisin." Ben Rosie'nin sandığının önünde oturup onun uykuya dalmasını izlerken Cheryl arkamda duruyor.

"Keşke yapabilseydim. İkiz kardeşimin hala alerjisi var." "Ehh. Sanırım kardeşimi köpeklerle takas ederdim."

"Bazen bunu düşünüyorum," diye takılıyorum. "Bu gece senin için kapatabilirim." Cheryl beni başından savıyor. "Stevie, sen yirmi altı yaşındasın ve bu bir

Cumartesi gecesi. Eminim burada yaşlı bir kadın ve birkaç yaşlı köpeklerle takılmaktan daha iyi yapacak işlerin vardır."

Cheryl altmış küsur yaşında bir dul olabilir, ama onda yaşlılıktan eser yok. Hâlâ çok enerjik ve çılgın saatler boyunca çalışıyor.

barınakta. Çünkü o da benim gibi burayı ve köpekleri çok seviyor.

Senior Dogs of Chicago, Cheryl ve merhum eşinin kurduğu, köpekleri ölüm barınaklarından kurtaran ya da ailelerin evcil hayvanları kendileri için fazla yaşlandığında bırakma cüretini gösterdikleri terk edilmiş yavruları alan bir sivil toplum kuruluşudur.

Beni bu konuda konuşturmayın. Çok sık ağlamam ama ne zaman yaşlı bir köpek sahibi tarafından berbat bir bahaneyle bırakılsa bu oluyor.

Sizi koşulsuz seven kişiyi nasıl seçmezsiniz?

Cheryl'in kocası öldüğünden beri bina harap olmaya başladı ve ne yazık ki çoğu insan hala yaşlı bir hayvanı sahiplenmek yerine yavru köpek satın almayı tercih ediyor. Bağışlar yok denecek kadar az, ancak kapıları açık tutabiliyor ve köpeklerin kaplarına yiyecek koyabiliyorlar.

Kardeşim Ryan en büyük bağışçımız ve sanırım bunun nedeni hiçbirini eve getiremediğim için kendini suçlu hissetmesi.

Elimde olsa tüm zamanımı burada geçirirdim ama ne yazık ki faturalarımı ödemiyor. Çok faturam olduğundan değil, kira bile ödemiyorum. Ama taşındığımda, ay sonunu getirebilmek için maaşlı işime devam etmem gerekiyor.

"Ciddiyim Stevie, git eğlen!" Cheryl ön masaya oturuyor, gözlüklerini burnuna doğru kaydırıyor ve karşılamaya yetecek kadar parası olmadığından korktuğum fatura yığınına düzenlemeye başlıyor.

Cheryl'e Ryan'ın deplasmanda bir dizide oynadığını ve Indy'nin erkek arkadaşıyla randevuda olduğunu düşünerek benim eğlence anlayışımın en yumuşak eşofman altımı giyip kanepeye kıvrılıp film izlemek olduğunu söylüyor muyum? Hayır, bu küçük gerçeği kendime saklıyorum. Benim aracılığım ile yaşadığını düşünmesine izin veriyorum ama dürüst olmak gerekirse Cheryl'in muhtemelen benden daha heyecanlı bir hayatı var.

Yoksa öyle mi? Çünkü daha bir hafta önce NHL'deki en kötü şöhretli pislikle hayatımın en iyi seksini yapıyordum.

"Yarın görüşürüz." Geceyi geçirmek üzere sığınaktan çıkmadan önce Cheryl'a hızlıca el sallıyorum.

Daireye geri dönmek için telefonumu çıkarıp Raptors maçının skorunu kontrol ediyorum. Nadiren öğleden sonra başlama saati vardı ve iki aydan kısa bir süre önce takımı uçurmaya başladığımdan beri garip bir şekilde hokeye yatırım yaptım.

İlk göze çarpan manşet Anaheim'a karşı alınan 4-2'lik galibiyet skoru.

İkinci manşetin altında Zanders'ın yüzü ve yanında birlikte arenadan çıkmakta olan çarpıcı bir kadın yer alıyor.

Şehre döndüğümüzden beri bu Chicago'nun dördüncü maçı ve bu da birlikte görüntülediği dördüncü kadın.

Hiç şaşırmadım.

DC'de o gece elimi uzattığımda neye imza attığımı biliyordum ve bu yüzden kıskandığımı söyleyemem.

Tamam, bu bir yalan. Kıskanıyorum ama sadece o geceyi düşünmeden edemediğim için. Çok iyiydi ve çok ihtiyacım vardı ve haklıydım - vibratörüm o zamandan beri benim için bir bok yapmadı.

Zanders'ın sözleri bütün hafta aklımda çınladı. *"Çünkü bir kez olması benim için yeterli değildi."* Benim için de yeterli olduğunu sanmıyorum ama bu bir daha olmayacağı gerçeğini değiştirmez. Ve onun yol arkadaşı olmama imkan yok. Bunu neden önerdiğini bile bilmiyorum. Adamın gittiğimiz her şehirde peşinde koşan kadınları var ve buna yaşadığımız şehir de dahil.

Zanders ve bu öğleden sonra maç sırasında karıştığı kavga, rakibine biraz fazla sert ve biraz fazla kirli vurduğu için ödemek zorunda olduğu para cezası ve hatta bir onur nişanı olarak taşıdığı itibar hakkında daha fazla manşet var - dayanamadığım bir itibar.

Telefonumu çantama tıktırıp asansörü daireme kadar sessizlik içinde sürüyorum. Metal kutuya serenat yapan piyano tuşları dışında sessizlik. Eminim Ryan'ın komşuları, bol fanilam ve pek de beyaz olmayan spor ayakkabılarımla, köpek tüyleri içinde ve saçlarım dağınık bir şekilde içeri girdiğimde birden fazla kez gerçekten burada yaşayıp yaşamadığımı sorgulamışlardır.

Eve vardığımda, Ryan'ın ön kapısında asılı duran ve dışında ev numaramızın yazılı olduğu bir zarf buluyorum. Bandı çıkarıyorum, kapının kilidini açıyorum ve anahtarlarımı içerideki konsol masasının üzerine atıyorum.

Ayakkabılarımı çıkarıp mutfak adasına oturuyorum ve zarfı açıyorum. İçinde tek tek paketlenmiş, eğlenceli büyüklükte birkaç parça şeker ve bir mektup var.

Hey, komşu,

Üç yaşında bir kızımız var ve babası iş seyahatinde olduğu için Cadılar Bayramı'nı onunla geçiremedi. Bu akşam kapı kapı dolaşıp şeker ya da şaka yaparak bunu telafi etmeyi planlıyoruz.

Eğer katılmak ve kızımızın gecesini güzelleştirmek istiyorsanız, lütfen kapınızın önündeki ışığı açık bırakın, biz de akşam 6-7 arasında uğrayalım. Eğer istemiyorsanız, endişelenmeyin! Umarız onun yerine şekerin tadını çıkarırsınız!
Komşularınızdan,
-The Maddisons

Bu şimdiye kadar duyduğum en değerli şey olabilir. Cadılar Bayramı gecesi Philly'den Buffalo'ya uçtuk, bu yüzden bu notun tam olarak hangi iş gezisine atıfta bulunduğunu biliyorum.

Bir yanım dışarıdaki ışığı kapatmak istiyor çünkü bildiğim kadarıyla Maddison onun apartmanında yaşadığını bilmiyor ve belki de kardeşimin kim olduğunu öğrenmesini bir süre daha engelleyebilirim. Ama bir yanım da kızının iyi bir Cadılar Bayramı geçirdiğinden emin olmak istiyor.

Bir saat kadar kanepede oturup izleyecek bir şeyler ararken küçük bir kapı sesi duyuyorum. Hızla kanepeden atlayıp zarftan şekeri alıyorum ve ön kapıyı açıyorum.

Elinde balkabağı şeklinde bir sepetle, parlak zümrüt gözleri ve vahşi kumral saçlarıyla çok tatlı küçük bir kız diğer tarafta duruyor. Kabarık sarı elbisesi bana onun tam olarak kim olduğunu söylüyor ve saten eldivenlerine işlenmiş gül de bunu doğruluyor.

"Şeker mi şaka mı!"

"Sen Belle olmalısın." Onunla göz hizasına gelmek için eğildim ve yanaklarındaki derin gamzelerin gülümsemeye porselen tenine daha da gömülmesini izledim.

"Stevie?"

Maddison'ın sesiyle kafamı kaldırdığımda, Disney prensesleri gibi giyinmiş, çoğu erkek olan yetişkinlerle dolu bir koridorla karşılaşıyorum.

"Burada mı yaşıyorsun?" Maddison içten bir merakla soruyor, ancak üzerinde kabarık kollu açık mavi bir elbise ve siyah bir gerdanlık var, bu yüzden cevap olarak gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Stevie?" Ariel gibi giyinmiş kadın dönüp ona soruyor. Kızıl saçlarına ve internette gördüğüm fotoğraflarına bakılırsa, bu karısı Logan. "Şey gibi..." Kadın ellerini bir uçağın kanatlarıymış gibi uzatıyor ve Maddison kaşlarını imalı bir şekilde oynatarak onaylarcasına başını sallıyor.

"Anlıyorum," diye ekliyor Logan bilmiş bir gülümseme ve daha da anlayışlı bir ses tonuyla.

Belli ki Maddison ona Zanders ve benden bahsetmiş.

1.75 boyundaki defans oyuncusundan söz açılmışken, tüm gözler grubun arkasında, siyah dövmele ve altın takıları olan, buz mavisi ışıltılı bir elbise ve uzun sarı örgülü bir peruk takmış devasa bir adamın durduğu yere çevriliyor.

"Hey." Zanders sırtıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Kahkahalarımı tutmaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum, ama şehrin en büyük playboyu olarak bilinen ve muhtemelen hayranlarından daha fazla düşmanı olan bu adam, dizlerinin hemen altına denk gelmesine rağmen yere kadar uzanan bir elbise giyiyor.

Ama bunu Kasım ayının ortasında bir Cumartesi gecesi, en iyi arkadaşının kızının iyi bir Cadılar Bayramı geçirmesini sağlamak için yapıyor.

Ve bu tatlı davranış, nefretiyle nam salmış hokey oyuncusundan beklediğim son şeydi.

"Bunca zamandır burada mı yaşıyordun?" Maddison'ın sorusu beni gerçekliğe geri çekti ve haklı olduğumu fark ettim. Zanders ona komşusu olduğumu söylememişti.

"Ağustos sonunda taşındım."

Logan tekrar Zanders'a döner. "*Bu* yüzden artık çatı katındaki asansörü hiç kullanmıyorsun."

"Lo..." Zanders'ın gözleri kocaman, sesi sert ve uyarıcı, en iyi arkadaşının karısı onu tamamen otobüsün altına atmadan önce onu durdurmaya çalışıyor.

Maddison her iki kolunu da karısının omuzlarına arkadan doluyor, ikisi de son derece eğleniyor ve arkadaşlarıyla alay edercesine birbirlerine gülüyorlar.

"Demek Belle sensin?" Dikkatimi bu gecenin asıl konusu olan tatlı kıza veriyorum.

"Ben gerçekten Ella'yım."

"Ella mı? Bu çok güzel bir isim. *Sindirella* olmak istemedin mi? Onun yerine babanı mı seçtin?"

Ella sorum üzerine kıkırdamaya başladı. "Hayır." Gururla göğsünü işaret ederek başını sallıyor. "Belle en akıllısı. Benim gibi."

"Ahh." Anlayışlı bir kahkaha attım. "Bence doğru seçimi yaptın." Elimi ağzıma götürüp fısıldıyorum: "Belle benim favorim zaten."

"Peki ya Elsa?" diye soruyor derin bir ses grubun arkasından.

Zanders'a baktığımda, sanki şu anda ilgi çekmek için biraz çaresiz değilmiş gibi omuzlarını silkiyor.

Şakacı bir şekilde gözlerimi devirerek dikkatimi Ella'ya veriyorum ve ailesinin verdiği şekerleri alıp zaten dolu olan sepetine ekliyorum. "Pekala Ella, umarım bu gece ailenle çok eğlenirsin."

Küçük eliyle beni yaklaşıyor. Saten eldivenli elini kulağıma götürüp dudaklarını kavıyor. "Saçlarını beğendim," diye fısıldıyor.

Aynı hareketi ben de ona yapıyorum. "Ben de senin saçlarını seviyorum." Onun saçları da benimkiler kadar kurcalanamaz görünüyor. Biz vahşi saçlı kızlar birbirimize destek olmalıyız.

"Ne diyorsun, bebeğim?" Maddison sesleniyor.

"Teşekkür ederim!" Ella koridorda ilerleyip bir sonraki daire kapısına doğru gitmeden önce el sallıyor.

Brave filmindeki hatun gibi giyinmiş daha kısa boylu bir adam hemen arkasından geliyor ama kızıl kaşlarına bakılırsa kıvrırcık kızıl peruğu doğal saç renginden çok da uzak değil. Ardından Jasmine gibi giyinmiş, orta boylu, bronz tenli bir adam yeni doğmuş bir bebek taşıyor, Maddison'ın oğlu olduğunu tahmin ediyorum, onu da bir çift siyah Doc Martens ile tamamlanmış Pamuk Prenses kostümlü minicik bir kız takip ediyor.

Maddison çenesini karısının başına dayamış, muhtaç küçük bir köpek yavrusu gibi bakıyor, ikisi birlikte Zanders'la kapımın önünde oyalanıyorlar.

"Çok tatlı." Ella'nın esmer saçlarının heyecanlı adımlarıyla birlikte zıplamasını izliyorum.

"On üç yaşına girmek üzere, ama ne olursa olsun onun büyük hayranlarıyız. Bu arada ben Logan." Elimi sıkmak için elini uzattı, dudaklarında nazik bir gülümseme vardı. "Umarım çocuklar işinizi çok zorlaştırmıyordur."

"Bu değil." Ona asılı olan adamı gösteriyorum. "Öte yandan bu biraz diva gibi." Zanders'a döndüğümde, söylediklerim son derece doğru olsa da sesim mizah yüklü.

"O kadar da kötü değilim," diye sızlanıyor Zanders.

"Evet, tam bir baş belası olabiliyor."

"Lo!"

"Ama yine de onu seviyoruz." Logan bana dönmeden önce Zanders'a en tatlı gülümsemesini atıyor. "Sizinle tanışmak çok güzeldi."

"Sen de."

Maddison, kolunun altına sıkıştırdığı karısıyla uzaklaşmadan önce, "Görüşürüz Stevie," diyor.

Zanders biraz utangaç bir tavırla, tüm arkadaşları koridordan uzaklaştıktan sonra ön kapıya doğru adım atıyor.

"Beni mi takip ediyorsun?" Alay ediyorum.

Bilerek omuzlarını silkiyor. "Hey." Dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Hey." Gözlerim vücudunda geziniyor, eğlenceyi engelleyemiyorum.

"Çok seksi, biliyorum."

"*Elbiseni* tarif etmenin bir yolu da bu. Güzel olduğunu biliyordum ama *bu kadar* güzel olduğunu bilmiyordum. Ve o yara izi de görünüşünü gerçekten güzelleştiriyor." Sağ yanağındaki kesiği gösteriyorum, bugünkü oyun sırasında kazandığını varsayıyorum.

"Ona para kazanandan uzak tutmasını söyledim ama sen bir de diğer adamı gör." Zanders daha dik duruyor ve bir elini kendini beğenmiş bir şekilde göğsünü kaplayan parlak mavi kumaşa gezdiriyor. "Yanlış buz kraliçesine bulaştı."

Başımı yana eğerken göğsümden bir kahkaha yükseliyor. "Nasıl oldu da Elsa'ya takılıp kaldın? Diğer tüm arkadaşların en azından karakterlerine benziyordu."

"Sarışın peruğun ten rengime uymadığını mı düşünüyorsun?" Ben cevap olarak tek kaşımı kaldırırken Zanders kıkırdıyor.

"Kostümlerimizi Ella seçti. İnsanların benim kötü olduğumu düşündüğü gibi Elsa'nın da kötü olduğunu düşündüğünü ama aslında ikimizin de çok iyi olduğumuzu söyledi." Ellerini savunmak için kaldırdı. "Onun sözleri, benim değil."

Chicago'lu defans oyuncusunu tanıdıkça Ella'nın haklı olabileceğini düşünüyorum.

O gerçekten en akıllısı.

"Bugünlerde daha iyi yürüdüğünü görüyorum."

Gözlerimi devirerek onun bu ifadesini bir yanıtla onurlandırmıyorum. Bunun yerine, kapüşonumun ipinin ucunu ağzıma sokarak ve gözlerimi yere kilitleyerek kızaran yanaklarımı örtmeye çalışıyorum.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ o iğrenç eşofmanları atmamışsınız."

Sahte bir suçlamayla ağzım açık kalınca başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Pijamalarım ile bu kadar ilgileniyorsan, bana yenilerini alabilirsin."

"Beni kışkırtma."

"Merak etmeyin. Yakında çıkarlar. Duşa girmek üzereyim."

Zanders'ın ela gözleri kapanıyor. "Gerçekten de üzerimde lanet bir elbise varken beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun, tatlım?"

"Her şey seni tahrik ediyor."

"*Sen beni tahrik ediyorsun.*"

Sertçe yutkunarak bakışlarımı onunkilerden ayırdım.

"Nasılsın?" Zanders'ın sorusu yumuşak ve tamamen içten, beni şaşırtıyor.

"İyi mi?" Kaşlarım neden umursadığına dair şaşkınlıkla çatılıyor.

"Güzel. Bu çok iyi. Hatta harika." Sözleri telaşlı bir şekilde çıktı ve bu kendinden emin adamı daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemiştim.

Onu tepeden tırnağa incelediğimde, manşetlerin neden hayatının bu kısmına hiç yer vermediğini merak ediyorum. İnsanlar Chicago'nun playboyunun cumartesi gecesini en yakın arkadaşının kızının onun için seçtiği bir elbiseyle geçirdiğini bilselerdi ne olurdu?

Ve bu küçük düşünce, onunla ilgili haberlerde başka neleri yayınlamadıklarını merak etmeme neden oluyor. Halkla ilişkiler ekibine istediği anlatıyı yaymaları için iyi para ödediğini söylemişti, ki bu anlatının onun bu versiyonu olmadığı açık.

Ama neden olmasın?

"Buradan dairemi görebilirsin." Transımdan sıyrılıp Zanders'ın görüş alanını takip ederek dairemi çevreleyen büyük pencerelere ulaşıyorum.

"Tam orada. En üst kat." Sesi yumuşak, ağzı kulağıma yakın. Eğilerek arka pencereden sokağın karşısındaki yüksek binayı işaret ediyor.

"Sokağın karşısında mı oturuyorsun?" Buradan tüm dairesini görebiliyorum ve vay canına, çok güzel.

"Artık geçen hafta sonunun tekrarına hazır olduğunuzda beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

İşte alışık olduğum o boğucu ses. Ses tonundan seks damlıyor. Bu nasıl mümkün olabilir?

Yüzünü ona döndüğünde Zanders kıpırdamıyor, dudakları günahkâr bir şekilde dudaklarıma yaklaşıyor. Bakışları ağızla gözlerim arasında gidip geliyor, tıpkı benimkiler gibi, ben uzaklaşıp aramızda biraz boşluk yaratmadan önce.

Her nasılsa, ışıltılı bir elbise ve platin bir peruk giyse bile, beni hala tahrik edebiliyor.

Aptal ödüllü sik.

"Bu hafta epey meşgulumüşsün gibi görünüyor," diye karşılık veriyorum, bazı duvarları yeniden örme ihtiyacı duyarak. Ama bunu neden söylediğimi bilmiyorum.

Zanders ününü seviyor. Bunu onun yüzüne vurmam beni kıskanç, aşağılık bir pislik gibi gösteriyor.

Yüzünde olmasını beklediğim kibir yerine, şaşırtıcı bir şekilde düşüyor.

"İnternette gördüğün her şeye inanma Stevie kızım."

Dudaklarım özür dileyen bir gülümsemeyle kalkmadan önce aramızda bir anlık garip bir sessizlik oluyor.

Arkadaşlarıyla buluşmak üzere kapımdan uzaklaşırken yüz hatlarını hayal kırıklığı kaplıyor. "Görüşürüz." Bana yarım bir sırıtış fırlatıyor ama arkasında pek de neşe yok. Daha çok üzüntü, bana tam bir pislik olduğumu hatırlatıyor.

ZANDERS

"Y Çocuklarımız bu sezon çok iyi görünüyor."

Kahverengi deri koltuğa yaslanıp ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum. "Sonunda tüm doğru parçalara sahipmişiz gibi hissediyorum

gerçek bir koşu yapmak için yerinde."

"Eli'nin dün geceki maç kazandıran golü," diye başlıyor ortak terapistimiz Eddie. "Evlat, bu çok güzeldi."

"Evet, dün gece içki içerken bana birkaç kez tekrarını gösterdiğinden emin oldu."

Maddison her zaman evinde deplasmandan daha iyi oynar, bu yüzden iki haftalık iç saha performansımızdan sonra ligde puan olarak lider olması sürpriz değil. Ama Eddie Maddison'ı benim en iyi arkadaşımı tanıdığım kadar iyi tanıyor, o yüzden bunu hecelemeye gerek yok. Ailesi sahadayken her zaman oyununun zirvesinde olur.

Öte yandan ben, misafir stadyumlardan gelen nefretle büyüyorum. Hokey de dahil olmak üzere hayatımın her alanında kendi destek sistemim olmaya alıştım.

"Noel hakkında ne hissediyorsun?"

Bu soru duraksamama neden oldu. Korkunç aile tatili hakkında düşünmekten kaçınmaya çalıştım ama elbette Eddie soracaktı. Neredeyse on yıldır benim terapistim. Haftalık seanslarımız genellikle iki arkadaş arasında geçen bir sohbetten ibarettir ama Eddie Eddie'dir, ne zaman daha derin bir şeylerin kökünü bulacağını bilir. Ve aile geçmişimin her bir kirli ayrıntısını bildiğinden, Noel yaklaşırken bu konuyu açması hiç de şaşırtıcı değil.

Ama sekiz yıl önce ona ve kendime seanslarımızda dürüstlükten başka bir şey yapmayacağıma dair bir söz verdim. Acımasız dürüstlük hayatımın her alanına yansıdı ve söylemeliyim ki bu inanılmaz derecede özgürleştirici. Gençken mücadele ettiğim birçok içsel şeytanın üstesinden gelmeme yardımcı olan şey buydu.

"Korkuyorum. Ne hakkında konuşacağımızı bile bilmiyorum. Lindsey tampon görevi görmek için orada olmayacak ve keşke bunun yerine bir bahane uydurup kaçsaydım."

"Bu babanla konuşman için iyi bir fırsat olabilir, Zee. Seni ziyaret ederek açıkça çaba gösteriyor."

"Logan da öyle dedi."

"Evet, şey," diye gülüyor Eddie. "Logan muhtemelen kariyerini yeniden düşünmeli ve benim alanıma katılmalı."

Üniversiteden beri Maddison ve ben aynı terapisti paylaşıyoruz ve Eddie şakayla karışık, ofisinde olmadığımız zamanlarda başımızı dik tutması için maaşının yarısını Logan'a ödemeyi teklif etti.

"Babanla dürüst bir konuşma yapmaktan seni alıkoyan nedir? Hayatındaki diğer herkesle bu konuda harika bir iş çıkarıyorsun."

"Hayatımdaki diğer herkese kızgın değilim." "Neden babana kızgınsın?"

"Eddie, nedenini biliyorsun."

"Hatırlat bana." En sevdiği taktik. Tam olarak nedenini biliyor ve tekrarlamaya ihtiyacı yok. Sadece nedenini hatırlayıp hatırlamadığını görmek istiyor.

"Çünkü o da annem gibi beni terk etti. Aynı lanet zamanda. Kendini işe gömdü ve ben kimsem olmadan yalnız kaldım."

"Bunu neden yaptığını hiç sordunuz mu?"

"Sormama gerek yok. Nedenini biliyorum. İhtiyacım olan baba olmak için beni yeterince sevmedi."

Eddie derin ve teslimiyetçi bir nefes aldı. "Bu hafta sonu ikiniz yalnız olacağınıza göre, ona lisenin son yıllarında neler olduğunu sormaya ne dersin?"

Başımı hızlıca sallayarak ona hayır diyorum. "Artık umurumda değil. Kendimi bu durumdan uzaklaştırdım ve kendimi onun ya da bir başkasının sevgisine ihtiyaç duymayacak kadar seviyorum."

"Zee." Eddie'nin başı sandalyesinin gri koltuk başlığına yaslanıyor. "Tanrı aşkına, lütfen bana sekiz yıl birlikte çalıştıktan sonra bunun doğru olmadığını anladığını söyle."

Sessizlik, yıllardır güvenli sığınağım olan tertemiz danışmanlık ofisini ele geçiriyor.

"Sevilmeye layık olmadığını mı düşünüyorsun?" Eddie çerçevesiz gözlüklerini burnunun kenarına doğru itiyor, ayak bileğini karşı dizinin üzerine atmış ve ellerini birbirine kavuşturmuş. Eğer sözlüğünüzü *terapist* kelimesine açsaydınız, Eddie'nin lanet olası kazak yeleğiyle bir resmini bulacağınızdan eminim.

Belli ki sorusunu geçiştiriyorum.

"Sevilmediğini mi düşünüyorsun?" diye tekrar sorar.

"Sanırım birkaç kişi beni seviyor. Maddison, Logan, kız kardeşim. Ama gerçek beni görseler başka biri beni sever miydi bilmiyorum."

"Gerçek sen kimsin?" Yine, Eddie bu cevabı biliyor.

Gözlerimi devirerek ona hatırlatıyorum. "En iyi arkadaşlarını önemseyen biri. Zihinsel olarak güçlü biri çünkü bunun için çok çalıştım. Sadece halkımı koruduğum için buzda kavgaya karışan biri. İnsanların birlikte olduğumu düşündüğü tüm kadınlarla geçirdiğim zamandan daha fazlasını amca olarak geçiren biri."

Eddie başını sallamaya devam eder, bir yandan da son sekiz yıldır yaptığı gibi kâğıda notlar karalar.

"Kendisi için çizilen imajı kaybetmekten korkan biri çünkü insanlar o adamı seviyor. Gerçek adamı sevip sevmeyeceklerini bilmiyorum ve bunu öğrenmeye istekli olup olmadığımı da bilmiyorum."

"Sen her zaman en dürüst müşterim oldun, Zee, ama kim olduğun konusunda tüm dünyaya yalan söylüyorsun. Asla yalan söylemeyen biri için bu oldukça büyük bir yalan."

"Eddie," diye garip bir şekilde gülüyorum. "Bugün çarşamba sabahı. Bir Çarşamba sabahı için oldukça ağırlaşıyor."

"Bu terapi. Ne bekliyordun ki?" Tabii ki mizahla konuyu saptırmama izin vermeyecek. Beni bundan daha iyi tanıyor.

"Sevilmek istiyor musun?"

Lanet olsun. Bugün bütün zor soruları soruyor. Bunun için yeterince kafein almadım. Kahretsin, bunun için yeterince *viski içmedim*.

"Sanırım bu seçeneği kendim için uzun zaman önce masadan kaldırdım." "Zee, sen yirmi sekiz yaşındasın. Seksen sekiz yaşında olabilirsin ve hala

yönler. Sevilmek istiyor musun?"

Sessizlik.

"Sevilmek istiyor musun?"

Ben sessiz kalırken dışarıdaki sokak sesleri sessiz ofisi dolduruyor. "Zee, sevilme istiyor musun?"

"Evet! Siktir." Başımı arkamdaki kanepeye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve avuçlarımı çene çizgimin üzerinde gezdiriyorum.

Eddie tipik bir terapist değil, en azından benim için. İlişkimizin bu aşamasında bir tür yaşam koçu gibi ve bu gerçekten çok sinir bozucu.

Ama gerçek şu ki, sevilme istiyorum ve bunu kabul etmek korkutucu. Kimse sizi sevmezken sevilme istemediğinizi söylemek çok daha kolay.

"Kim olduğunuz için mi sevilme istersiniz yoksa insanların sizi kim sandığı için mi?"

"Benim için."

"O zaman kim olduğunu neden kimseye söylemedin?"

"Çünkü korkuyorum." Ve işte orada. Her şeyin kökeni. Hayranlarımın ya da bir başkasının gerçek beni görmesinden çok korkuyorum. Ligde geçirdiğim son yedi yıl boyunca takındığım karakter, büyük çeklerimi imzaladı. Onu kaybetmekten korkuyorum. Kontratımı kaybetmekten korkuyorum. En iyi arkadaşlarımın yaşadığı takım ve şehir tarafından serbest bırakılmaktan korkuyorum.

Kendi ailem gerçek beni yanlarında kalacak kadar sevmedi. Neden başkasının sevmesini bekleyeyim ki?

"Savunmasız ve özgün olmak korkutucu, dostum. Dehşet verici. Ama sizin için önemli olan, gerçek benliğinizi gösterdiğiniz insanlar sizi koşulsuz severler. Neden başkalarının da sizi koşulsuz sevmesine izin vermiyorsunuz? En azından onlara bir şans ver."

Kahretsin, göğsüm sıkışıyor. Ve "panik atak" gibi değil, ama "bu bana bir ton tuğla gibi çarptı" ve "onun haklı olduğunu biliyorum" gibi bir gerginlik.

"Haklısın."

"Tanrım, bunu duymak iyi hissettiriyor." Eddie memnun bir gülümseme takındı. Kendini beğenmiş piç. "Bu hafta gerçek Zee'yi değil de sadece medyanın EZ versiyonunu bilen biriyle gerçek, savunmasız benliğin üzerinde çalışmaya ne dersin? Belki babanla?"

"Babam değil."

"Tamam." Eddie ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Ama biri. Gerçek seni tanıdığını sanan ama hiçbir fikri olmayan biri. Onlara gerçekte kim olduğunu göster."

"Peki ya gerçek beni sevmezlerse?"

Eddie bir an düşünür. "O zaman Active Minds'a yaptığım bağışı iki katına çıkaracağım ve haftada sadece bir seans yerine çocuklarınıza dört seans bağışlayacağım.

iki tane planlamıştım."

"Anlaştık," diyorum onun sözlerini geri almasından daha hızlı bir şekilde.

Birine karşı savunmasız olmak, şehirdeki doktor ve terapistlerden topladığımız ve hızla artan saatlere haftalık dört seans daha ekleme şansı verirse, o zaman yapacağım.

Uzak duvardaki saat 10'u gösteriyor. "Tekrar üzerinden geçtik."

Eddie omuzlarını silkti. "Bunu karşılayabilirsin."

Ayaktayken birbirimize sarılıyoruz. Daha önce de söylediğim gibi, bu işi sekiz yıldır yapıyoruz. Eddie hayatımın ayrılmaz bir parçası ve gerçek bir dost. O aileden biri, bu yüzden beni ailemin bana verdiği isimle değil, hayatımdaki en önemli insanların kullandığı isimle çağırıyor.

"Gelecek ayki galaya geliyorsun, değil mi?"

Eddie beni ofis kapısına götürüp kapıyı açıyor. "Elbette. Sen ve Eli'la daha fazla gurur duyamazdım. İkinizin üniversitedeki kibirli küçük pislikler olduğunuz zamanları hatırlıyorum. Şimdi şu halinize bakın."

"Şimdi, iki kibirli yetişkin adam olduk."

"Bunu dünyada kaçırmazdım."

"Siyah kravatlı," diye hatırlatıyorum Eddie'ye, suçlayıcı bir parmakla onu işaret ederek.

Siyah kravatlı kıyafet kuralı benim fikrimdi. Ama siktir et. Giyinmek için bahanem olmasını seviyorum. Smokinle çok iyi görüldüğümünden bahsetmiyorum bile.

"Bunun faturasını da sana göndereceğim."

Eddie'nin ofisinin altındaki küçük kafe her Çarşamba sabahı uğradığım yerdir. Seanslarımızdan sonra hep bitkin düşerim. Her zamanki iki şekerli sade kahvemi alır ve apartman kompleksime doğru kısa yürüyüşüme devam ederim.

Kasım sonu soğuğu dışarı çıkar çıkmaz beni vuruyor, bu yüzden beremi kulaklarımı örtmek için aşağı çekiyorum. Chicago şehir merkezinin sokakları A noktasından B noktasına gitmeye çalışan insanlarla dolup taşıyor ve neyse ki başımı öne eğmem ve onların beni fark edemeyecek kadar meşgul olmaları sayesinde fark edilmiyorum.

Evimden iki blok ötedeki köşeyi döndüğümde olduğum yerde duruyorum ve kaldırımında geniş bir yer kapladığım için insan trafiğinin bedenimin etrafından dolaşmak zorunda kalmasına neden oluyorum.

Yerimde sabit duruyorum çünkü az ileride kestane rengi buklelerle dolu bir kafa var, gerçi bugün sarı bir bandana ile topuz yapılmışlar

etraflarına sarılmış. Stevie soğuk beton kaldırımında oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş ve başını ellerinin arasına almış.

Bu kızın son zamanlarda kafamda kapladığı yer biraz endişe verici. Tek gecelik bir ilişki olacağını düşündüğüm şey, sürekli tekrarını umduğum bir ilişkiye dönüştü ama son birkaç haftadır ve onu gecikmeli Cadılar Bayramı'nda gördüğümünden beri yaptığımız birkaç kısa yolculukta Stevie mesafesini korudu.

Sinir bozucu.

Bir blok öteden bile, başını kaldırıp çılgınca yanağını silmeden önce sırtının hafifçe titrediğini görebiliyorum.

Hayır, hayır, hayır. Ben ağlamam. Düzeltiyorum, ağlayan kızları sevmem. Özellikle de daha önce birlikte olduklarımın. Rahatlatmak, uzak durmak istediğim samimiyet faktörüne katkıda bulunur, ama görünüşe göre kimse ayaklarıma bunu söylemedi çünkü farkında olmadan beni kaldırımında oturan üzgün uçuş görevlisine doğru taşıdılar.

Stevie başını kollarının arasına gömmüş, ben dalgın dalgın yere bakarken onun yanında durduğumun farkında değil. Pantolonum bazı insanların haftalık maaşından daha pahalı, ama işte buradayım, iğrenç Chicago şehir merkezinin ortasında iğrenç bir kaldırımında kırımın üstünde oturuyorum.

"Beni mi takip ediyorsun?" Omzumu onun omzuna dayayarak, şu anda her ne halt oluyorsa mizahın dağılmasını umuyorum.

Öyle değil.

Stevie kollarını kavuşturmuş başını kaldırıyor, mavi-yeşil gözleri kırmızıyla çevrili. Çilli burnu şişmiş ve pembeleşmiştir ve üzerindeki hüznün daha belirgin olamazdı.

"Aman Tanrım." Büyük boy fanilasının kolunu burnunu ve yanaklarını silmek için kullanarak benden uzaklaşıyor. "Gitmelisin. Bunu görmene ihtiyacım yok."

"İyi misin?"

"Evet." Derin bir nefes alıyor, kendini toparlamaya çalışıyor, yüzü hâlâ bana dönük. "Tamamen iyiyim."

"Tanrı'ya şükür. Çünkü seni bir kaldırımında ağlarken yakalasaydım bu senin için ne kadar utanç verici olurdu."

Kahvemi dudaklarıma götürüyorum, o dönüp bana bakarken gülümsememi gizliyorum, ikimiz bir kahkahayı paylaşıyoruz. Ve gülüşü kulağa hoş geliyor. Saklamaya çalıştığı burnunu çekişinden çok daha iyi.

Bu sefer dizim onunkine çarpıyor. "Neler oluyor?"

Burnundaki, gömleğinin koluna silerken dağılan küçük altın halkayı yeniden ayarlıyor. "Bir köpek öldü."

"Köpeğiniz mi?" Kalbim onun için biraz kırıldı.

"Hayır." Başını sallıyor, başparmağını omzunun üzerinden atıyor.

Boynumu çevirip yukarı doğru kaldırarak arkamızdaki köhne binanın üzerindeki tabelayı okudum. SDOC-Şikago'nun Kıdemli Köpekleri.

"Burada gönüllüyüm ve köpeklerimizden biri öldü. On iki yaşındaydı ve zamanı gelmişti ama onu seven birinin yanında değil de burada olması beni çok üzdü."

Oh, lanet olsun. Bu hiç iyi değil. Stevie'nin lakabı ironik çünkü ona hiç tatlı bir yanını göstermedi. Bir kere bile. Ve şimdi, bu kaldırımda otururken, bana aslında çok tatlı biri olduğunu söylemeye mi karar verdi? Bunun doğru olmasına hazır mıyım bilmiyorum.

"Peki, onu sevdin mi?"

"Elbette. Ama aynı şey değil. Sıcak bir yatağı ve onu seven bir sahibi olan kendi evini hak ediyordu. Onlar sadece koşulsuz sevecek birini istiyorlar ama bunun yerine burada sıkışıp kaldılar."

Koşulsuz sevgi. Bugün evrende neler oluyor da bu iki kelime öğleden önce iki kez önüme atılıyor?

"Hiç aşık oldun mu?" Stevie'nin gözleri geniş ve meraklı, sorusu tamamen içten.

Birden göğsüm sıkışıyor ve kelimeler benden kaçıyor çünkü aşk konusu en son seks yaptığım hatunla tartışılmamalı.

"O tür bir aşk değil." Stevie şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Bana zaten aşık olduğunu hepimiz biliyoruz."

İşte orada. Vahşi enerjisinden biraz daha fazlasını alıyor, hüznün etrafımızdaki havayı terk ediyor.

"Hadi, Armani." Kaldırımdan kalkıp elini benimkine uzattı. "Bugün aşık olacaksın."

"Bu pantolon Tom Ford, tatlım." Elimi onun elinin içine koyuyorum, bana yardım ettiğine inanmasını istiyorum ama ben kaldırımdan tek başıma kalkarken hiçbir şey yapmıyor.

"Walmart'tan da almış olabilirler, umurumda değil. Markası önemli değil. Köpek tüyüyle kaplanmak üzereler."

Normalde bu benim için hayır demek olurdu, ama bunun yerine kendimi kocaman bir gülümseme takınmış ve kıvrıcık saçlı kızın peşinden köhne bir eve girerken buldum.

arkamızdaki bina.

Küçük giriş holü aydınlık ve neşeli, her duvar farklı bir renkte. Ancak duvarı kaplayan sayısız Polaroid nedeniyle boyayı neredeyse göremiyorsunuz. Yeni köpekleriyle yeni sahipleri, olabildiğince büyük gülümsemeler, size bu binanın gördüğü mutlu zamanları hatırlatıyor.

Girişin sonunda büyük bir masa duruyor ve köşeyi döndüğümde gözlerim şok içinde açılıyor. Bir sonraki oda köpeklerle doluydu. Bazıları büyük, bazıları küçük, bazıları sayısız köpek yatağına yayılmış, diğerleri birbirleriyle oynuyor.

Ama en çok dikkatimi çeken şey, Stevie'nin giriş kapısını yavrulardan ayıran küçük kapıyı açtığında yüzünün nasıl ışıldadığı. İçeri adımını attığında, bir avuç yaşlı köpek ona doğru gelip koklayıp yalayarak kuyruklarını sallarken gülümsemesi yüzünü kaplıyor.

Belli ki onu en az onun onları sevdiği kadar seviyorlar.

"İyi misin?" Odanın uzak tarafında yaşlı bir kadın duruyor. Stevie başını sallayınca, kadın ona yarım bir gülümseme atıp bir kapının arkasına çekiliyor ve bizi yalnız bırakıyor.

"Hadi, süslü pantolon." Stevie benim için kapıyı açtı. "Isırmayacaklar."

Endişelendiğim şey beni ısırılmaları değil. Ben büyük ve otoriter bir adamım. Çoğu köpek benden korkar, tam tersi değil.

Endişelendiğim şey Stevie'nin bu tatlı yanını görmek. Onun bu yönünün var olduğunu bilmeye hazır mıyım emin değilim. Zaten vücuduna doyamadığım için dikkatim çok dağınık, ukala ağzından bahsetmiyorum bile. Onun ruhunu da çekici bulmayı kaldırabilir miyim bilmiyorum.

Kahvemi ön masaya bırakıp köpeklerle dolu büyük odaya giriyorum. Mekan aydınlık ve eklektik, zemini farklı renklerde halılar kaplıyor. Etrafa büyük yastıklar atılmış ve odanın etrafına daha da fazla köpek yatağı yerleştirilmiş. Odanın en uzak duvarı, birkaç yavrunun dışarı çıkıp oynamaları için kapılarının açık olmasına aldırmadan rahatlamaya karar verdikleri kasalarla kaplı.

Birkaç köpek bana saldırıyor, bacaklarımı ve ayakkabılarımı kokluyor. Şu anda Stevie'nin etrafını saran sayı kadar çok değiller ama yine de tahmin ettiğimden daha fazlalar. Benim otoriter varlığımdan korkacaklarını düşünmüştüm. Ama görünüşe göre bir ziyaretçileri olduğu için heyecanlılar.

"Bu Bagel." Stevie, Louboutin'lerimi koklayan Beagle'ı işaret ediyor.

"Bagel the Beagle? Dahice."

"Buraya geçen ay geldi ama Şimdiden yeni bir evi var." Stevie'nin sesinden heyecan ve gurur damlıyor. "Yarın alınıyor."

Kendini peluŐ yer yastıklarından birinin üzerine atıyor, köpekler yüzüne hücum edip yalayıp koklarken, kuyrukları dakikada bir mil hızla hareket ederken bacak bacak üstüne atıp oturuyor. Onları uzaklaŐtırmıyor. Bunun yerine, tüm sevgilerini kucaklıyor ve onlara gbeklerini ovma ve kulaklarının arkasını kaŐıma Şeklinde geri veriyor.

KargaŐadan kurtulduktan sonra yavruların çoğu ayrılıyor ve biz içeri girmeden önce ne yapıyorlarsa ona geri dönüyorlar. Stevie bana doğru dönüyor, kapının yanında hareketsiz durduğumu fark edince soru dolu bir kaş kaldırıp yere doğru işaret ediyor.

Siktir et. Tüm bu kıyafetin ya atılması ya da kuru temizlemeye gitmesi gerekecek zaten. Stevie'nin ikinci el fanilaları ve bol kotları Şu anda çok daha mantıklı geliyor.

Aramızda uzun bacaklarımı uzatabileceğim kadar boşluk olacak Şekilde karşısına oturuyorum. Birkaç köpek kulaklarımı ve başımı kokluyor ama çoğunlukla varlığımdan rahatsız olmuyorlar.

"Yani." Parlak renkli odanın etrafına bakıyorum. "Burası neresi?"

Küçük beyaz bir köpek Stevie'nin kucağına girip bacaklarının arasına kıvrılıyor. "Burası yaşlı köpekler için bir kurtarma barınağı. Aslında tüm köpekler için. Ama yaşlı köpekler için ilan veriyoruz çünkü genellikle ilk onlar seçilmiyor ve biz onların seçilmesini istiyoruz."

"Buraya ne sıklıkla geliyorsun?"

"Ne zaman evinizde oynuyorsanız. Seyahat etmediğimiz zamanlarda mümkün olduğunca buraya gelmeye çalışıyorum."

Sarıldığı köpekten başını kaldırıp bana en içten gülümsemesini fırlatıyor. Çilli yanakları dışarıda ağlarken olduğu kadar kızarık değil ve mavi-yeşil gözleri çok daha parlak ve berrak.

Dürüst olmak gerekirse, onu tanıdığım birkaç ay boyunca hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bizimle uçakta olduğu için bu kadar heyecanlı görünmediğine eminim.

"Neden burada tam zamanlı alıŐmıyorsun? Belli ki burayı seviyorsun."

Peki bunu neden öneriyorum? İki ay önce uçaktan inmesini ne kadar istemiŐ olsam da, onsuz seyahat etmenin beni delirteceğini düşünemiyorum - birden fazla Şekilde.

"Çünkü ne yazık ki yetişkinlik paraya mal oluyor ve bana burada ödeme yapamazlar. Kapıları açık tutmaya ancak güçleri yetiyor."

Bakışlarımı duvarlarda oluşan çatlaklara ya da tavanın köşesindeki su lekelerine dikmemeye çalıştım ama bunları fark etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Yeni bir kat boyaya ihtiyacı olan süpürgeliklerden ya da muhtemelen değiştirilmesi gereken ön kapıdaki gıcırdayan menteşelerden bahsetmiyorum bile.

"Yeterince evlat edinme olmuyor mu?"

"Bağışlarla ayakta duruyoruz. Evlat edinmelerimiz çok pahalı değil çünkü insanları evlat edinmekten caydırmak istemiyoruz. Ancak yine de pek çok insanın bu küçük binanın burada olduğunu bile bildiğini sanmıyorum. Ya da bilseler bile, eve yaşlı bir yavru köpek getirmektense bir yavru köpek almayı tercih ediyorlar gibi görünüyor."

Büyük sarı bir labirent köpeği yanıma gelip kulağımı yalıyor. Oldukça iğrenç, ama onu silmek yerine yakasının altındaki tel tel saçlarını kaşıyorum ve koca adamdan memnun bir inilti çıkarıyorum.

"Bu Gus. Cheryl, daha önce buraya gelen kadın, barınağın sahibi ve bu da onun köpeği."

"O büyük bir adam."

"O tembel bir adam," diye gülüyor Stevie.

"Evde kaç tane var?"

Güzel gülümsemesi hafifçe düşüyor. "Yok. Birlikte yaşadığım erkek kardeşimin alerjisi var."

"Çok yazık. O iğrenç eşofmanları giymeye devam etmeniz tek nedeninin bütün gün evde köpeklerle kucaklaşmanız olduğunu düşündüm."

"Ha ha." Stevie'nin zoraki kahkahasını küçük, gerçek bir kahkaha izliyor.

Sevimli kıkırdaması, kafesinde uyumakta olan siyah ve ten rengi bir Doberman'ın dikkatini çekiyor. Bana bile biraz ürkütücü gelen dev köpek, kışını havaya kaldırıp derin bir esneme hareketi yaparak kafesinden çıkıyor.

Doberman'ın sivri kulakları ve delici gözleri tam bana odaklanıyor ve yalan söylemeyeceğim, bir an için çok agresif görünüyor, sanki kafamı ısırp koparmak istiyor. Ve yerde, yüz hizasında durmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

Stevie görüş alanımı takip ediyor. "Bu Rosie. Seni kandırmasına izin verme. O dünyadaki en tatlı şey. Sadece korkutucu görünüyor ama öyle değil. O bir lokum."

Rosie iki küçük adım atıyor, başı hafifçe odayı inceliyor.

"Ve ben onun favorisiyim." Stevie, Rosie'nin gelip onu selamlaması için On kollarını açar.

u.

Rosie ona gitmek yerine birkaç yavaş ve korkutucu adım atar.
Bana doğru.

Açık bacaklarımın arasında yürüyor. Sarı-kahverengi gözleri kararlı ve odaklanmış, benimkilere lazer gibi bakıyor. Stevie'nin onun korkutucu olmadığı hakkında söyledikleri umurumda değil. Rosie korkutucu.

Ta ki kucağıma düşüp başını kalçama gömdükten sonra sırt üstü dönüp bacaklarını havaya kaldırarak karnını ovmanı isteyene kadar.

İki elimle karnına masaj yaparken gülmekten kendimi alamıyorum.
"Onun en sevdiği sensin, ha?"

"Senden nefret ediyorum."

Rosie'nin koca kafası dönüp bana bakıyor, korkutma taktiği tamamen ortadan kalkmış. Biraz aşık görünüyor ve sanırım ben de aşık olabilirim.

"Ne zamandır burada?"

"Neredeyse bir yıl oldu. Geçen Noel'de sahipleri bebek sahibi olunca onu bıraktılar ve Rosie'yi vermeye karar verdiler. Çocukların yanında olmasından endişelendiklerini söylediler ki bu tamamen saçmalık. O bir sineği bile incitmez."

Kolumu altına sokarak Rosie'yi bir bebek gibi sarıyorum. Sonunda uykuya dalana kadar onu kaşırken pazumu yastık olarak kullanıyor.

Çok yumuşak. Önceki sahipleri pisliğin teki.

"O bir lokum."

Stevie dikkatimi tekrar kıvrıkcık saçlı uçuş görevlisine çekerek, "O da senin gibi," diyor. "Sizin de içiniz oldukça yumuşak Bay Zanders."

"Lütfen. Çok

korkutucuyum." "Elbette,

Elsa."

Kollarımda uyuyan dev Doberman'a dönüp baktığımda, bu köpeği kimin istemediğini ve neden bir barınakta olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. O mükemmel.

"Hey, Zanders?"

"Hmm?"

"Sevilmek böyle bir şey işte."

STEVIE

I Şükran Günü ve Noel arasında sadece birkaç hızlı iş seyahatim oldu. Bunlar da mümkün olduğunca çıkış sırasından uzak durarak ve Evan Zanders'tan kaçınmak için kendimi otel odama kilitleyerek geçti. Harcama

Onunla zaman geçirmek başlı başına bir sorun değil, ama ne zaman onun yanında olsam, kendimi kıışıymış bir köpek gibi hissediyorum ve onun kemiklerinin üzerine atlamak istiyorum.

Yine de bir şekilde ondan kaçmayı başardım.

Ancak, Zanders'ı Rosie'yle birlikte barınakta bu iş gezilerinden önce görmüş olsaydım, farklı bir hikaye anlatıyor olurdum. Geçen hafta o gün, onu tüm favori yavrularımın etrafında gördüğümde, ona hiç o anda olduğum kadar ilgi duymamıştım.

Ve onu tanıdığımdan beri ikinci kez, çekiciliğimin görünüşüyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey gösterdiği kalp parçasıyla ilgiliydi.

"Vee, gitmeye hazır mısınız?" Babamın sesi beni hayalimden çekip çıkarıyor.

United Center'daki aile locasına baktığımda, daha önce kalabalık olan alanın maçın son dakikalarında tamamen boşaldığını fark etmemiştim. Devils evinde baskın bir galibiyet almak üzere ve eminim çoğu aile üyesi bu Noel gününde oyuncularını soyunma odasının dışında görmek için sabırsızlanıyordur.

Çapraz çantamı omzuma atarak babamın peşinden süitten çıkıyorum ve soyunma odasının aile üyelerine özel arka girişine doğru koridorda ilerliyorum. Annem bizden en az bir metre ileride, sevgili oğlunu görmek için sabırsızlanıyor ama beni gördüğünde hiç bu kadar heyecanlanmadığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Noel'i ailemle geçirmeyeli yıllar oldu. Bu bir basketbol bayramı, bu yüzden NBA için uçarken yoldaydım, işim annemle bir araya gelmekten kaçınmak için mükemmel bir bahaneydi. Ama NHL o gün tatil yapıyor, ben de buradayım.

"Bu adamlardan herhangi birini tanıyor musun?" Duvarları bu binada oynayan iki profesyonel spor takımının (Devils ve Raptors) fotoğraflarıyla kaplı United Center'ın uzun özel koridorunda yürürken babam kolunu omuzlarıma doluyor.

"Bazıları."

Babam bizi bu yılın takım fotoğrafının önünde durdurdu. "Bu kim?" Kıvrık saçlı, yeşil gözlü şapşalı işaret ediyor.

"Bu Rio," diye gülüyorum. "Sınıfın palyaçosu gibi bir şey. O bir defans oyuncusu ve gittiği her yere yanında 90'lardan kalma bir müzik kutusu taşıyor."

"Peki ya bu?" On üç numarayı işaret ediyor.

"Bu Maddison. Takım kaptanı. Yıldız forvet ve gerçekten iyi bir adam. Aslında ailesi Ryan'ın birkaç kat üstünde oturuyor."

"Peki ya o?"

Babamın parmağı, bakmamaya çalıştığım tek oyuncuya dokunuyor. Aslında bütün gün ona bakmamaya çalıştım ama yedek kaptan olarak yüzü sahanın her yerine yapıştırılmış durumda. Umursadığından değil. Zanders'ı tanırıyorsa, muhtemelen fotoğraf çekimi için gönüllü olmuştur.

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı on bir numaradan ayırıyorum. "Bu Evan Zanders."

"Peki, nasıl biri?"

"Kibirli. Gösterişçi. Kendine aşık. Hazırlanmak çoğu kadından daha fazla zaman alır. Buzda çok kavgı çıkarır."

Yeğenini seviyor. İnsanların bilmesine izin verdiğinden daha yumuşak. Birden fazla yönden iyi hissetmemi sağlıyor.

"Mm-hmm,

anlıyorum." "Neyi

görüyorsun?"

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Kafamı çevirdiğimde babam bilmiş bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Aslında ona katlanamıyorum."

Göğsünde derin bir kahkaha gümbürdüyor. "Vee, seni seviyorum ama çok kötü bir yalancısın. Birinden hoşlanıyorsun."

"Ben aşık değilim. Onun için çalışıyorum." Bu, DC'de takıldığımız o geceden beri haftalardır kendime hatırlatmaya çalıştığım bir şey.

"Tamam." Babam bu kadarla yetiniyor ama Ryan'ın soyunma odasına doğru yürümeye devam ederken takındığı hafif sırtış bana yalanıma inanmadığını söylüyor.

"Ryan!" diye bağılıyor annem, terli ikiz kardeşim ailenin bekleme odasına girerken. Çok heyecanlı, sanki onu bu Noel sabahı görmemiş gibi davranıyor.

"Selam anne." Annemi sıkıca kucaklıyor, annemin yüzü, kardeşim söz konusu olduğunda genellikle olduğu gibi aydınlanıyor ve ışıltıyor. O annemin gururu ve neşesi, ben de... buradayım.

"Harika maçı evlat." Babam süper yıldıza sarılıyor ve o da aynı derecede gururlu olsa da, bunun ünlü bir sporcu olmasıyla hiçbir ilgisi yok. Babam basketbolu sadece Ryan'ın büyümesini izlediği için biliyor ama o bir "spor adamı" değil. O sadece çocuklarını seviyor ve yaptığımız her şeyle gurur duyuyor.

Ryan kolunu bana doluyor, terli koltuk altı omzuma iniyor. "İğrençsin. Yine de iyi oyundu."

"Teşekkürler, Vee." Kardeşçe bir tavırla başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor. "Ben evde duş alacağım. Hadi gidelim. Açlıktan ölüyorum."

"Ryan, apartmanına bayıldım," diyor annem, son üç yıldır her girdiğinde yaptığı gibi.

"Burası da Vee'nin dairesi."

"Peki, şimdilik," diye mırıldanıyor ve ben dilimi tutmaya devam ederek derin, teslim olmuş bir nefes alıyorum.

"Mutlu Noeller." Kapıcımız lobinin kapısını açarak bizi soğuktan içeri soktu. "Bayan Shay, bir paket aldınız. Mutfağınızda ve akşam yemeğiniz teslim edildi."

Kaşlarım şaşkınlıktan çatıldı. Bana hediye gönderecek tek kişi burada benimle birlikte ve bu sabah Noel hediyelerini çoktan değiş tokuş ettik. Ama ne olduğunu öğrenmek için yola çıkmadan önce, kapıcımıza

Ryan ve benim imzaladığımız ve parayla doldurduğumuz kart. Çoğunlukla kardeşimden, ama ben de paramın yettiği kadarını attım.

Kapıcımızı kısa sürede takdir etmeye başladım, çünkü açıkça öyle olmama rağmen bana bu binada yaşayan bir yabancıymışım gibi davranmıyor.

"Mutlu Noeller."

Asansörde ailemle buluşmak için acele etmeden önce bana göz kırpmıyor, arenadan dönerken sipariş ettiğimiz Çin yemeğini yemek için sabırsızlanıyorum.

Evimize girer girmez burnuma chow mein erişttesi, brokoli bifteği ve portakallı tavuk kokusu geliyor ama daha kendimi şımartamadan mutfak adasından mükemmel bir şekilde paketlenmiş hediye kutusunu kapıp üzerimi değiştirmek için odama geçiyorum.

Bütün gün vücudumu saran kotlar giydim ama onları çıkarmak için can atıyorum. Bazı günler dar kotlara aldırıyorum, bazı günler ise kumaşın herhangi bir parçası tenime değse birini öldürebilirim. Bu yüzden her zaman eşofman altı ya da bol kotlar giyiyorum. Dünyadaki en güzel şeyler olmasalar da umurumda değil. Rahatlar ve beni iyi hissettiriyorlar. Vücudum neredeyse her gün dalgalanıyor. Dolabımda bir gün uyup ertesi gün uymayan dar şeyler olması vücut imajımı bozuyor.

En rahat eşofmanlarımı giyerken gök mavisi ambalajlı kutu dikkatimi çekiyor. Dairenin soğuğu aceleyle içine girmeme neden oluyor ama sol ayağımı soktuğumda, ayak parmağım dikiş yerindeki küçük deliklerden birine takılıyor ve ayağım takılıp pantolonumun alt yarısını yırtıyor.

Pantolonum yarıya kadar inmişken büyük bir gürültüyle

yere düştüm. "Vee, iyi misin?" diye sesleniyor

ağabeyim.

"Güzel." Derin bir nefes alıp yüzümün önündeki bir kıvrımı

kaldırıyorum.

Çılgın mantığım, biz anne karnındayken tüm atletik genleri çaldığı ve bu yüzden en sevdiğim eşofman altımı mahvettiği için ona bağırarak istiyor. Bu Ryan'ın hatası, gerçekten.

Çöp kutusunun dibine vurduklarında aklımdan geçen ilk düşünce *huzur içinde yatmak* oluyor.

İkinci düşüncem ise Zanders'ın muhtemelen ne kadar mutlu olacağı, ama bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Pantolon giymezken Evan Zanders'ı düşünmek kötü bir fikir ve itiraf etmek istediğimden çok daha sık başıma geldi.

Ryan'ın formasını büyük boy bir kazakla değiştirip yatağa oturuyorum, bana kimin hediye verdiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Dışında kart yok, sadece açık mavi ambalaj kâğıdı, turuncu kurdele ve uyumlu bir fiyonk var.

İçindeki kutu bir tasarımcı markasına ait, hangisi olduğunu bilmiyorum ama sadece kutunun kalitesinden bile bu hediyenin çok pahalı olduğu anlaşılıyor.

Ve şimdi tam olarak kimden geldiğini biliyorum.

Süslü katlanmış kağıt mendilin üzerinde duran basit kart stoğu parçası bunu doğruluyor.

Stevie-

Sana pantolon almam, pantolonuna tekrar girmem için yeterli mi?

şaka yapıyorum...

sayılır. Mutlu Noeller,

-Zee

(Lütfen şu iğrenç eşofmanlardan kurtulun. Kimsenin onları görmesine gerek yok).

Yüzümdeki gülümseme acı verecek kadar büyük. Zanders geçmişteki ilişkilerine hediye alacak bir tipe benzemiyor ama o gecedan beri beni birden fazla şekilde şaşırttı.

Elim üstteki çiftin yumuşak siyah kumaşını sıyrıyor. şimdiye kadar hissettiğim en lüks malzeme olabilir, ki bu da Zanders'ın bulabileceği bir şey. Tabii ki, bana tasarımcı eşofmanları aldı. Ne kadar tuttuğunu bilmek bile istemiyorum.

Ve bana sadece bir çift almakla kalmadı, farklı bedenlerde üç çift aldı.

Bu adam şimdiye kadar tanıştığım klişe ve öngörülemezliğin en garip karışımı ve bana sürekli olarak hangi versiyonunun gerçek olduğunu tahmin ettiriyor.

Kutu biraz onun gibi kokuyor, sanki paketleyip göndermeden önce birkaç gün evinde beklemiş gibi.

Yalan söylemeyeceğim, kalbim itiraf etmek istediğimden daha fazla çarpıyor. Bu çok düşünceli ve dışarıdan bakan biri için ne kadar rastgele görünse de öyle değil. Onu uçaktan ilk gördüğüm andan beri eşofman altımla ilgili bana bok atıyor ve sadece hatırlamakla kalmayıp içinde rahat edeceğimi bildiği bir şey seçmesi, vücudumu sergilediğimde iltifat etmesi beni... anlaşılmış hissettiriyor.

Daha önce babama yalan söylediğim aşkım giderek daha açık bir şekilde ortaya çıkıyor.

Ama bir o kadar da kötü bir fikir.

Bu durumdan eninde sonunda duygularımın incinmesinden başka bir şey çıkmaz, ama bugünlük bu hatırlatmayı görmezden gelmeye ve Zanders'ın düşünceli hediyesinin tadını çıkarmaya karar veriyorum.

Malzemesi kalın kalçalarımın üzerinde kayarken tereyağı gibi hissettiriyor. Ve bu sabah bacaklarımı tıraş ettim. Yani alt bacaklarımı çünkü tamamını tıraş edemeyecek kadar tembelim, bu yüzden yumuşak kumaşı ekstra hoş ve kremesi hissettiriyor.

Pijama giyerken kendini havalı hissedebileceğini bilmiyordum, ama işte buradayım, cehennem gibi havalı hissediyorum.

Bana farklı bedenler almış olmasına rağmen, üç çifti de kullanabiliyorum, bu yüzden diğer ikisi dolabımda kendi raflarına sahipler ve Zanders'in notu şifonyerimin en üst çekmecesinde kardeşimin bulamayacağı bir yere sahip.

Ryan zaten korumacıdır ama Zanders'ın ününe sahip biriyle yattığımı öğrenirse hayal kırıklığına uğrar.

"Kimden gelmiş?" diye soruyor babam, yepyeni şık pantolonumu giyip mutfak masasına doğru yürürken.

Gözlerim Ryan'a kayıyor, o da aynı derecede meraklı görünüyor.

"Uhh... birlikte çalıştığım birinden Noel hediyesi."

Yalan değil.

"Bu harika, Vee. Burada arkadaş edinmene çok sevindim." Evet, Zanders'ı tanımlamanın bir yolu da bu.

Yemek masasına oturup tabağıma her şeyden biraz dolduruyorum, ta ki yemeğimin altındaki beyaz porselen zar zor görünene kadar. Ryan ve babam kendilerine taze bira almak için yerlerinden fırlıyorlar ve annem bunu en iyi fırsat olarak kullanıyor.

"Bu çok fazla yemek, Stevie. Çok fazla tuz eklenmiş." Sesi kısık, kardeşimin ve babamın duyamayacağı kadar sessiz. Daha önce de bahsettiğim gibi, Ryan korumacı ama korunmaya en çok ihtiyaç duyduğum kişinin annem olduğunu nadiren fark ediyor.

Kardeşim ve babam duyma mesafesine gelir gelmez, bez peçetesini ağzına götürüp mükemmel çizgili dudaklarının köşelerini silerken sahte masumiyeti geri geldi.

"Hepinizin maça gelebilmesine sevindim." Ryan oturuyor, annemin maskaralıklarından haberdar olmadığı belli, taze bir bira koymadan önce

önümde. Bardak masaya değdiği anda onu kapıyorum ve nefes almadan yarısını yudumluyorum.

"Ben de Ryan. Seninle çok gurur duyuyoruz."

Bira boğazımdan aşağıya doğru akarken yoğun ama neredeyse boğulmama neden olan annemin sözleri. En sevdiği çocuğunun kim olduğu bundan daha açık olabilir mi? Soğuk sıvıyı yutuyorum ama bunu abartılı bir göz devirmeyle yapıyorum.

"Söylemek istediğin bir şey var mı Stevie?" Annem ellerini kucağına koyup başını eğerek bana bakıyor ve konuşmam için beni sınıyor.

Noel'i mahvetme. Noel'i mahvetme. Noel'i mahvetme.

"Hayır." Yemek çubuklarımla tabağımdaki yemeği iterken, dikkatimi masanın karşısında oturan yargılayıcı kadından uzak tutuyorum.

"Seninle gurur duyduğumuzu düşünmüyor musun?"

Bu samimi soru beni biraz şaşırttı. Benimle gurur *duyduğunu* söyleyerek beni şaşırtmaya devam etmesini beklerken gözlerim annemin mavi-yeşil gözlerine dalıyor.

"Seninle gurur duyuyoruz Vee," diye araya giriyor babam ama ben zaten onun da böyle hissettiğini biliyorum. Bunu annemden duymak istiyorum.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor, ki bu mırıldanma kulağa hoş bir mırıldanmadan çok, karşı çıkan bir mırıldanma gibi geliyor.

Yemek devam ediyor ve ben sessiz kalıyorum. Konuşmak istediğim her şey -sığınma evi ya da geçen hafta rastladığım küçük ucuzluk dükkânı- annemin onaylamamasıyla karşılaşacak ve onun sevdiğim şeyleri lekelemesini istemiyorum. Vücudumdan ya da o kadar da tutkulu olmadığım işimden nefret edebilir ama hayatıma gerçek neşe getiren şeylere dokunmasını istemiyorum.

Üçü derin bir sohbete dalmışken, annem Ryan'ın Chicago'daki hayatıyla büyülenmişken, telefonumu çıkarıyorum ve belki de Zanders'a Instagram'dan bir mesaj gönderip yeni pijamalarım için teşekkür etmeliyim diye düşünüyorum.

Ben de onunla konuşmak için bir bahane istiyorum.

Eşofman altı kadar basit bir şeyin o kadar da önemli olmayacağını düşünebilirsiniz, ancak bu rahatsız aile yemeğinde rahat olmanın küçük bir parçası bile çok şey ifade ediyor. Ayrıca, Zanders hediyemi yaptı

fiyat etiketi dışında tamamen benimle ilgili, çok Evan Zanders. Annemin bana verdiği çıplak topuklu ayakkabılardan çok farklı.

Bende onun numarası yok, onda da benimki yok ama DM'lerine erişmek ünlü hokey oyuncusuyla bağlantı kurmak için yeterli.

Instagram'ında abartılı Noel'ini sergileyeceğini düşünmüştüm ama ortada hiçbir şey yok. Chicago'lu defans oyuncusunu takip etmeye başladığımdan bu yana geçen altı hafta boyunca neredeyse her zaman hayranlarını eğlendirecek bir şeyler paylaştı. Nadiren sessizdir, bu yüzden bu garip.

"Bitirdin mi, Vee?" Ryan başımda dikiliyor, eli tabağında, masayı toplamaya hazırlanıyor.

"Uh, evet."

"Hiçbir şey yemedin."

"Aç değilim," diye yalan söyledim.

Eğilip omzumun üzerinden telefonuma bakıyor. "Bu Evan Zanders'ın Instagram'ı mı?"

Sikeyim.

"Hayır." Uygulamadan çıkıp telefonumu kucağıma saklıyorum.

"O a d a m a katlanamıyorum." Ryan elleri bulaşıklarla dolu mutfığa doğru ilerliyor. "Chicago sporunun adını kötüye çıkarıyor."

"Onunla hiç konuştun mu?" Ses tonum ağzımdan çıkarken çok fazla ısıyor ve Ryan hemen anlıyor.

"Gerek yok. Medyada çok fazla yer alıyor. Onun nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyorum."

"Şey," diye araya giriyor babam, sinsi bir sırıtışla. "Vee aslında adamı tanıyor. Neden ona sormuyoruz? Onun hakkında ne düşünüyorsun Stevie?"

Tüm gözler bana çevriliyor ve birdenbire ailemin Zanders hakkında aklımdan geçen her uygunsuz düşünceyi okuyabileceğini hissediyorum. DC'deki o vahşi geceden çok fazla canlı ayrıntı zihnime akın ediyor ve yanaklarımın ısınmasına neden oluyor.

"O iyi."

"İyi, ha?" Masadaki yaşlı adamdan çok fazla kaş kaldırma sesi geliyor.

"Bunun için teşekkür ederim baba, ama yapamaz mısın?" Kardeşime dönerek ekliyorum: "O düşündüğün kadar kötü biri değil. Medya onu tasvir etmekte pek iyi bir iş çıkarmıyor, ama onda kötü çocuktan daha fazlası var."

Ryan'ın gözleri bana dikilmiş, aklımı okumaya çalıştığı o ikiz şeyi yapıyor.

"Ya da öyle görünüyor." Kardeşimin bakışlarından ve akıl oyunlarından kaçmak için kanepeye doğru koşarken başımı öne eğerek omuz silkiyorum.

Ryan konuyu değiştirmek için "Brett şehre geliyor," diyor.

Tanrıya şükür yemek yemedim çünkü şu anda tekrar ortaya çıkacaktı.

"Öyle mi?" diye patladı annem. "Stevie, bunu duydun mu?"

"Duydum."

"Bu çok heyecan verici. Brett'i seviyorum. Onun burada ne işi var?"

"Yaklaşan bir yardım galası var ve şehirdeki tüm büyük spor takımları orada olacak. Çevresini genişletmesi gerekiyor, umarım onu tanıdığım bazı insanlarla tanıştırebilirim. Ona burada bir iş bulurum."

"Burada mı?" Hızla arkamı döndüğümde şaşkınlıktan gözlerim açılıyor.

"Evet, burada. Sana birkaç hafta önce geleceğinden bahsetmiştim."

"Biliyorum ama bunun burada çalışmaya çalışacağı anlamına geldiğini düşünmemiştim.

Burada *yaşa*."

"Bence harika," diye araya giriyor annem. "Brett çok yakışıklı bir çocuk. Stevie, kasabaya geldiği için minnettar olmalısın. Belki sana bir şans daha verir."

Bu da ne böyle? "Başka bir şans istemiyorum!"

Lanet olsun. *Noel'i mahvetme. Noel'i mahvetme.*

"Vee, istemiyorsan ona bir şans daha vermene gerek yok," diye ekliyor tatlı babam.

Diğer yandan annem mi? Bir kadının bu kadar gürültücü olmasından utanırdı.

"İkinizin arasında ne geçti?" diye soruyor kardeşim.

Gözlerim ailemin üç üyesi arasında gidip geliyor, eski erkek arkadaşım tarafından üç yıl boyunca kullanıldığımı nasıl fark ettiğimin ayrıntılarını ve utancını anlatmak istemiyorum.

Kardeşimi seviyorum ama bazı şeylerin söylenmemesi daha iyi. Birincisi, şehrin en kötü şöhretli playboyuyla yatmam. Diğer ise arkadaşının bir pislik olması ve yıllarca bana kendimi değersiz bir seçenekmişim gibi hissettirmesi. Ama bırakın eski kolej takım arkadaşını, annemin bile beni çöp gibi hissettirdiğini görmüyor, o yüzden detaylandırmanın ne faydası var?

"Yok bir şey." Başımı hızlıca sallayarak koltuktan kalkıyorum, bu daireden çıkıp ciğerlerime temiz hava doldurmam gerekiyor.

Gözlerim apartmanımızın arka tarafındaki geniş pencerelere kayıyor. Chicago'nun Donanma İskelesi Noel için ısııl ısııl aydınlatılmış, ama bakışlarım caddenin karşısındaki apartmanın ön merdivenlerinde oturan uzun boylu, yapılı bir figüre takılıyor.

Zanders.

"Hızlı bir yürüyüşe
çıkıyorum." "Şimdi mi? Geç
oldu."

Paltomu giyip ayaklarımı Nike ayakkabılarımın içine soktukten sonra babama güven veriyorum. "Çok uzağa gitmiyorum. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Buzdolabından iki taze bira alıp aşağıya iniyorum ve bugün beni iyi hissettiren tek kişiyi görmek için dışarı çıkıyorum.

ZANDERS

"S Küçük bir sürüngen olmayı bırak ve gel otur."
Kız kardeşimin sözleri dikkatimi çatı katımdaki tavandan tabana uzanan pencereden çekip masaya geri getirdi
Noel yemeği sonrası babamla oturdukları yerde.

"Gıcıklık yapmıyorum, Linds."

Tamam, bu bir yalan. Biraz ürkütücü davranıyorum ama Stevie'nin ailesini biraz önce apartmana girerken gördüm, yani hediyemi aldığını biliyorum ama hâlâ ondan haber alamadım.

Belki de beğenmemiştir? Ona bir şey alırken zaten kendimi aptal gibi hissediyordum. Bırakın ona eşofman almayı.

Kim bir kıza Noel için eşofman altı alır ki?

Ayrıca, kim son ilişkisine Noel hediyesi alır ki? Ben alırım. İşte o. Siktiğimin salağı.

"O zaman neden her beş saniyede bir telefonunla o lanet pencere arasında gidip geliyorsun?"

"Linds, bana böyle seslenmesen olur mu, lütfen?"

Babamın karşısında ve kız kardeşimin yanında oturan Lindsey telefonumu elimden almaya çalışıyor. Ama ben profesyonel bir sporcuyum, bu yüzden o şeyi başımın üstünde ve onun ulaşamayacağı bir yerde tutmakta oldukça hızlıyım.

"Bu gece neden bu kadar garip davranıyorsun?" Ela gözleri bilmiş bir parıltıyla ışıldıyor.

"Ben değilim. Sakin ol."

"Kız arkadaşın var mı?" Kızın ağzı şaşkınlıktan açık kalır.

"Ne? Sikeyim hayır. Benimle tanıştın mı?"

"Evet, Ev, var. Kız arkadaşın var mı? Seksi mi? Onunla ilgilenir miyim?" Lindsey'nin tuttuğu eller kolumu aşağı çekmeye çalışıyor, telefonumu istiyor ama ben ondan uzak tutuyorum.

Otuz yaşında bir avukat için, konu piliçler olduğunda, gerçekten bir genç kıza dönüşüyor.

"Benim bir kız arkadaşım yok. O bir arkadaş. Ve evet, onun seksi olduğunu düşünürsün."

Lindsey telefonum için bana saldırmaya çalışmayı bıraktı ve onun yerine hareketsiz kaldı. "Senin küçük disk tavşanlarını hiç seksi bulmuyorum."

"O bir puck tavşanı değil ve benim her zamanki takıldıklarım gibi değil." "Yani, *takıldınız* mı?"

"Ne güzel bir Noel," diye alaycı bir şekilde konuşuyor babam, bu gece bana en çok söylediği şey bu ve bu sözlerin bana yönelik olup olmadığını bile bilmiyorum. "Buna bakmam lazım." Misafir odama girmeden önce telefonunu kaldırıyor.

"Kim arıyor lan onu? Onu sadece sen ve ben arıyoruz."

"Hayır," diye düzeltiyor kız kardeşim. "Onu arayan tek kişi benim. Bu gece onunla arkadaş olsan ölür müsün?"

"Arkadaşça davranmıyorum. Sadece konuşacak bir şeyimiz yok."

"Evan, o kadar yolu seni görmek için geldi."

"Bizi görmek için."

"*Seni* görmek için. Bu dünden çok önce planlanmıştı, zamanında yetişmek için kırmızı göz uçuşu yapabileceğimi öğrendiğimde. Geri dönmek için biraz çaba göstersen ölür müsün?"

Haklı olduğunu biliyorum ama bu, onunla yıllar boyunca birbirimize birkaç genel kelimeden fazlasını söylemediğimiz gerçeğini telafi etmiyor. Annem gittiğinde işleri idare etme şekli yüzünden ona hâlâ kızgıyım. Eğer Lindsey son anda gelmeseydi, çatı katımda cırcır böcekleri duyacaktınız.

"Onunla ne konuşacağımı bilmiyorum. Hokey umurunda değil. Başka ne söyleyebilirim ki? Lanet olası havadan mı?"

"Senin hokeyini önemsiyor. Beni her aradığımda istatistiklerin hakkında bilgi veriyor."

"O bana bir şey demiyor, ben de ona bir şey demiyorum."

Lindsey benim olgunlaşmamışlığımı gözlerini deviriyor, sonra da konuyu uçuşun büyük bir kısmını kaplayan vahşi uçuş görevlisine getiriyor.

son zamanlarda beyin boşluğum.

"Bir fotoğrafını göreyim. Eminim onu senden çalabilirim." "Pfft. Şansım yok." Bu bana bile saçmalık gibi geldi.

Kız kardeşim neredeyse benden daha çapkın. Daha fazla olmasa da o da benim kadar kız tavlıyor ve bunun için benim yarım kadar uğraşıyor. Büyürken benden bir iki hatundan fazlasını çaldı.

Ama bugünlerde o kadar da am çekmiyorum. Aslında, DC'deki o geceden beri seks yapmadım. Ne anlamı var ki? Bana ayak uydurabilen bir partnerimin olmasının nasıl bir his olduğunu öğrendikten sonra neden daha azını isteyeyim ki?

Ne yazık ki sağ elim ve benim için Stevie bir tur daha atmaya razı olmadı.

Ama köpek barınağındaki o günden beri, sadece yatakta başka bir seansla ilgilendiğimi sanmıyorum. Ben de onunla takılmak istiyorum. Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken.

Olmasa da olur. Her neyse.

"Ev, birinden hoşlanıyor musun? Gerçekten?"

"Hayır, Linds. İstemiyorum." Kız kardeşimin gülümsemesi kalkık ve bilmiş. "Siktir. Bilmiyorum."

"Vay anasını. Neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok. Bir kez takıldık ve bu biraz kafamı karıştırdı ve başka biriyle yatağa girmek için çok istekli olmadım."

"Evan..." Kız kardeşimin gözleri büyük ve gururlu. "Birinden *hoşlanıyorsun*." Derin, teslim olmuş bir nefes vererek yüzümü ellerimin arasına saklıyorum. "Biliyorum." "Onu görebilir miyim?" Lindsey'nin ses tonu alaycı bir tavidan

bir an önce yapıyordu. Şimdi sesinde sadece gurur ve heyecan var.

Stevie'nin Instagram'ını açarak Lindsey'e sayfasındaki en sevdiğim fotoğrafı gösteriyorum. Ama aynı zamanda yanlışlıkla çift dokunmaması için kız kardeşimden uzak tuttuğuma da emin oluyorum. Onu tanıyorum, bunu bilerek yapardı.

Stevie'nin nehre bakan bir köprüde sırtı kameraya dönük olarak durduğu bu fotoğraf güzel ve doğal, kestane rengi bukleleri rüzgarda dalgalanıyor. Yüzü omzunun üzerinden geriye dönük, çillerini ve mavi-yeşil gözlerini sergiliyor. Bol bir kot pantolon, kirli Nike'lar ve büyük boy bir faniladan oluşan tipik kıyafetini giymiş, ancak bu kıyafet vücudundan uzaklaşıyor ve gerçekten... güzel görünüyor.

Sikeyim. Benim neyim var böyle?

"Lanet olsun." Lindsey'nin gözleri büyüdü. "Senin tipik tipine hiç benzemiyor.

Ayrıca senin için fazla havalı
görünüyor." "Olabilir."

"Çok seksi, orası kesin, şu kalçalara bak." Kız kardeşim daha da yaklaşarak telefonumu inceliyor.

"Tam bir damperli kamyon." Sesimden gurur damlıyor ama nedenini bilmiyorum. Her ne kadar öyle olmasını istesem de o kıçın sahibi benim değil.

"Peki, sizin aranızdaki mesele nedir?" Lindsey sandalyesinde rahatlıyor ve kırmızı şarabını dudaklarına götürüyor.

"Anlaşma falan yok. O takım için çalışıyor ve-"

Lindsey'nin şarabı bardağına geri tükürülür. "Takım için mi çalışıyor? Lütfen bana bunun senin yasak bir sapkınlığın olmadığını söyle."

"Öyle değil. Aslında bu yüzden başının belaya girmesini gerçekten sinir bozucu buluyorum. Her neyse, takım uçağında uçuş görevlisi."

"O senin uçuş görevlin mi?" Lindsey inanamayan bir kahkaha patlatır. "Kahretsin, bu çok iyi."

Gözlerimi devirerek devam ediyorum. "Bunun tek seferlik bir şey olması gerekiyordu.

Bunu sistemimizden çıkarın."

Kız kardeşim anlayışla başını sallıyor.

"Ama onun etrafında olmayı seviyorum. Kendine güvenen ve ısıran biri gibi görünüyor ama aslında çok tatlı biri ve ne kadar güzel olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Bence tüm o kendine güven saçmalıkları rol icabı."

"Dışarı pislik, içi yumuşacık. Tanıdığım başka birine benziyor."

"Noel için ona eşofman aldım."

Bu kız kardeşimin duraksamasına neden oldu. "Senin neyin var böyle?"

Omuz silkiyorum. "Bu bir tür iç şaka. Çekici olduğunu düşünmüştüm ama tek kelime etmedi ve onu korkuttuğumdan endişeleniyorum."

"Bir kez yattığım bir kız bana Noel'de eşofman alsaydı, onunla ikinci kez birlikte olma konusunda uzun uzun düşünmek zorunda kalırdım."

Lanet olsun.

Kız kardeşimin telefonu bir e-posta ile çalıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Müşterilerim Noel'de olduğumuzun farkında değil mi?" Masadan kalkıp üçüncü odaya yöneliyor. "Bunun için iki katı fatura kesiyorum."

Çatı katımın orta kısmı her zamanki gibi boşken, bir kez daha pencereden dışarı bakıyorum ve telefonuma geri dönüyorum, ama hala

Hiçbir şey yok. Stevie'den bir şey yok. Logan'dan çocuklar yatmadan önce tatlı yemeye gelmemi isteyen bir mesaj var, bu da buradan çıkmak için mükemmel bir bahane.

Ben kapıya koşmadan babam telefon görüşmesinin ardından yemek odasına geri geliyor.

"Kimdi o?"

Telefonuna baktı, sonra bana döndü. "Sadece bir arkadaş."

Başımı sallayarak, genellikle babamın yanında olduğum gibi sessiz kalıyorum. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ettiği için ne kadar kızgın olduğumu söylemekten başka söyleyecek pek bir şey yok ama muhtemelen Noel'i bununla mahvetmemeliyim, bu yüzden sessiz kalıyorum. Tıpkı son on iki yıldır yaptığım gibi.

"Yarın uçağın saat kaçta?" "Sabah sekizde."

"Sana bir şoför bulabilirim." "Ben bir taksi tutarım."

Bir baş sallama daha. Garip bir sessizlik anı daha.

"Takım iyi görünüyor. İyi oynuyorsun."

"Gerçekten izledin mi?" Hay sikeyim. Bu soru açıkça ona yönelik bir iğnelemeydi ve tam da kastettiğim şekilde ortaya çıktı.

Babamın kafası sanki sadece kelimelerle değil de fiziksel bir darbe almış gibi biraz geriye doğru sarsılıyor. "Elbette izledim, Evan."

"Uzun zaman önce izlemeyi bıraktığını düşünmüştüm. On iki yıl önce falan."

Benim neyim var böyle? Bu öfkeyi uzun zamandır içimde tutabiliyordum. Şimdi neden kontrol edemiyorum bilmiyorum.

"Tıpkı senin on iki yıl önce hayatımın herhangi bir bölümüne dahil olmayı bıraktığın gibi."

Lanet olsun. Dur. Konuşuyoruz.

"O zamanlar karanlık bir yerdeydim-"

"Karanlık bir yerde miydin? Karanlık bir yerde miydin? On altı yaşındaydım ve annem beni terk etti, sonra sen de terk ettin!"

"Ben hiç gitmedim!" Sesi benimkine uyuyor.

"Hâlâ Indiana'daki evde yaşıyor olabilirsin ama gittin işte. Kendini işe gömdün."

"Elbette yaptım, Evan. Bu yüzden beni terk etti. Bizi terk etti. Bunu telafi etmeye çalışıyordum."

"Hokey maçlarıma gelmeyi bıraktın. Babam olmayı bıraktın ve şimdi umurunda olmasının tek nedeni NHL'de olmam ve bu yıl kupayı kazanma ihtimalim. Sen de en az onun kadar para avcısısın baba."

Ağızımdan çıkan son kelimelere ben bile inanmıyorum ama umurumda değil. Öfkeliyim ve uzun zamandır ilk kez bunu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da benimle böyle konuşuyorsun? Ben oğlumu insanlarla bu şekilde konuşması için yetiştirmedim."

"Beni yetiştirmeyi uzun zaman önce bıraktın."

"Evan-" Babamın ses tonu tamamen yenilmiş, dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılmış.

"Ev, neler oluyor?" Lindsey çalıştığı oda ile oturma odası arasındaki kapı aralığında durmuş, tam bir şok içinde bana bakıyordu.

"Gitmem gerek." Oturduğum yerden kalkıp kollarımı montumun kollarından geçirdikten sonra kulaklarımı beremin içine sokuyorum. Masada oturan babama bakamıyorum çünkü içimden çok fazla suçluluk duygusu geçiyor. Öfke de.

"Noel'deyiz. Nereye gidiyorsun?"

"Maddison'lara." Koridora dalarak kapıyı arkamdan çarpıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Hay sikeyim. Bunun olmaması gerekiyordu. Artık umursamamam gerekiyordu. Babamın beni sevmesine ihtiyacım yok. Kendimi seviyorum ve bu yeterli.

Asansörle lobiye inerken vücudum enerjiyle zıplıyor ve dışarı adımımı atar atmaz soğuk Chicago rüzgârı beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor. Hâlâ yakıtım var ve ateşliyim.

Ella ve MJ'i görmeden önce sakinleşmem gerektiğinden, apartmanımın ön basamağına oturuyorum, tüm vücudum hafifçe titriyor, havadaki ısırik yüzünden değil ama içimde dolaşan adrenalinden dolayı.

Uzun zamandır duygularımı seviyeli bir şekilde ifade edemiyordum. Öfke nadiren beni ele geçirir, ama bu gece kendimi tutamadım. Ne yaptığını nasıl görmüyor anlamıyorum.

Bunun temelinde, onun özür dilemesini ve ben büyürken olduğu gibi bir baba olmasını istiyorum. O adamı özlüyorum. İlişkimizi özlüyorum ve beni eskiden olduğu gibi sevmesine ihtiyacım olduğunu itiraf etmekten nefret ediyorum.

Etrafımdaki oksijen ciğerlerimi doldurmak istemiyor gibi görünüyor, mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde derin bir nefes almaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Başkalarının sevgisini umursamayacak kadar kendimi sevdiğimi sanıyordum.

"Mutlu Noeller," diyor yumuşak bir ses.

Kollarımı kavuşturup başımı kaldırdığımda Stevie elindeki bira şişesini uzatarak merdivenlerimin dibinde duruyor.

Ciğerlerim havayla doluyor.

"Mutlu Noeller." Sonunda dudaklarımda minnettar bir gülümseme beliriyor. "Beni takip mi ediyorsun?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Birayı elime tutuşturup yanıma oturdu, dizlerini göğsüne çekerek biraz daha sıcak kalmasını sağladı.

"Hiçbir fikrin yok." Onun şişesini benimkiyle şerefe ederek, başımı omuzlarımin arasına düşürmeden önce soğuk kehribar sıvısından uzun bir yudum alıyorum, kendimi toparlamam gerekiyor.

"İyi misin?" Başını çevirip yüzüme bakan Stevie'nin mavi-yeşil gözleri endişeli ve içten.

Bir an için bakışlarını tutuyorum ve mavi-yeşilin gözlerini tanımlamak için yeterli bir sıfat olmadığını fark ediyorum. Mavi daha çok turkuaza benziyor, okyanusun en parlak, en temiz yerinde bulabileceğiniz türden. Yeşil dışını çevreliyor ve sanki kızılçam ağaçlarından oluşan bir ormanın içinden bakıyormuşsunuz gibi karanlık.

Ve beni büyüleyici uçurumlarına çekerken getirdikleri dikkat dağınıklığı için minnettarım.

"Evet, ben iyiyim."

"Tanrıya şükür, çünkü seni merdivenlerde ağlarken bulsaydım bu senin için ne kadar utanç verici olurdu."

O güzel gözleri muziplikle parlıyor, sonra da bilmiş gülümsemesini birasının arkasına saklayıp bir yudum alıyor. Ama onun mizahı geceme çok ihtiyaç duyduğum bir rahatlama getirdi.

"Hediyem için teşekkür ederim." Omzunu benimkine doğru itiyor.

"Beğendin mi?" Gözlerim bacaklarında geziniyor, yeni eşofmanını fark ediyorum.

"Onları seviyorum. Ama çok pahalılar."

"Ben zenginim, tatlım."

"Biliyorum."

"Peki, hediyem nerede?"

"Tam burası." Vücudunun aşağısını işaret ediyor, bu da benden hızlı, ilgili bir kaş kemeri kazanıyor. "Hayır. Yanlış söyledim. Demek istediğim

benim varlığım senin hediyen."

"Bana uyar." Ona bir santim daha yaklaşıyorum, ama gerçekten dokunmak istememe rağmen hâlâ dokunmuyorum. "Noel'in nasıl geçti?"

Bir an bana bakıyor, yüzümü inceliyor. Belki de anlatmak isteyip istemediğini merak ediyor, emin değilim. "Boktan bir şeydi."

"Ne oldu?"

Stevie başını sallamadan önce uzun bir yudum alıyor. "Sadece ailevi şeyler. Annem en kötüsüdür."

"Hey, benimki de!" Ses tonumdaki heyecanın alaycılıkla hiçbir ilgisi yok. O gerçekten korkunç biri ama benim heyecanım Stevie'nin gülmesine neden oluyor.

"Anneniz dış görünüşünüz hakkında üstü kapalı yorumlar yapıyor mu ya da hayatınıza çizdiğiniz yön hakkında onaylamayan ifadeler kullanıyor mu?"

Kaşlarım çatıldı. Annesinin canı cehenneme. Bu sorunun ilk kısmı beni bir kez daha ateşledi. Stevie'nin bazı vücut imajı sorunlarıyla uğraştığını biliyorum ve bu konuda gerçekten korumacı oldum.

"Annem gitti, o yüzden bir şey söyleyecek durumda değil."

"Kahretsin." Stevie duraklar. "Üzgünüm, Zanders. Bunu sormamalıydım."

Sessiz kalarak gözlerimi altımdaki basamaklara dikeyyorum. Stevie bana karşı açık olmaya çalışıyor. Muhtemelen en iyisi bunu kendimle ilgili yapmamak. "Senin hayatında neyle ilgili bir sorunu var?" Konuşmayı tekrar yanımdaki basamaklarda oturan güzel kıza kaydırıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Nedenini bildiğinden bile emin değilim. Ama beni sürekli ikiz kardeşimle kıyaslıyor ve ona kıyasla yaptığım hiçbir şey etkileyici değil."

"Neden? Profesyonel bir sporcu olduğun için mi?"

Stevie'nin kafası bana doğru döndü. "Nasıl-? Ne zamandır tanıyorsun?"

"Seni birkaç ay önce Instagram'da bulduğumdan beri." Sırıtişımında bir özür yok.

"Neden bir şey söylemedin?"

"Gerçekten mi? Çünkü Ryan Shay'ın kardeşin olması umurumda değil. Ve bilmemi istersen bana söyleyeceğini düşündüm."

Sıkışmış kaşları yumuşuyor. Başını eğerek bana minnettar bir gülümseme fırlatıyor.

"Peki, neden bilmemi istemedin?"

Stevie omuzlarını silkiyor. "Sadece bir kez olsun Ryan Shay'ın kız kardeşi olarak tanınmamanın güzel olacağını düşündüm. İnsanların beni ben olduğum için sevmelerini istedim."

Kardeşim için değil."

"Seni sen olduğun
için seviyorum."

Hay sikeyim. Bugün bana ne oluyor da lanet çenemi kapalı
tutamıyorum?

Stevie şakacı bir şekilde omzunu benimkine doğru itiyor. "Biliyorum.
Neredeyse bana takıntılısın."

Alay ettiği için Tanrı'ya şükürler olsun. Henüz hostesime ne kadar aşık
olduğumu bilmesine hazır değilim.

Ama bu hoşuma gidiyor. Onunla konuşmayı seviyorum.

Hoşlandığım bir kızla hiç konuşmadım. Her zaman yüzeysel ve fiziksel
kalıyorum çünkü tek istediğim bu.

Ama bu. Bunu istiyorum.

"Annenin nasıl destekleyici olmadığını anlamıyorum. Yani, tam
zamanlı bir işin var. Boş günlerinde tutkulu olduğun bir şey bulmuşsun ve
Chicago'nun en seksi erkeğiyle ülkeyi geziyorsun."

Bu onun içinde bir kahkahanın
titreşmesine neden olur. Glş gerçekten
Çok güzel.

"O geleneksel bir Güneyli dilber ve benim de öyle olmamı bekliyordu
ama ben ne yarışmalara ne de kız ğrenci birliklerine katıldım. Eminim
Üniversitedeki erkek arkadaşımla evleneceğimi ve mezun olur olmaz hamile
kalacağımı düşünmüştür ve bir iş sahibi olmayı ya da köpek barınağında
Çalışmayı o kadar da etkileyici bulduğunu sanmıyorum. Hayatımı onun
yaşadığı gibi yaşamamı bekliyordu."

"Sesi kıskanç geliyor."

"Kıskanmıyor," diye gülüyor Stevie. "Hayal kırıklığına uğradı."

"Bilmiyorum Stevie. Sen istediğin hayatı yaşarken ve sevdiğin şeyleri
yaparken o sıkıcı işlerle uğraşmak zorunda kalmış gibi görünüyor."

"Gerçekten istediğim şey artık mak zorunda olmamak ve böylece her
gün bütün günümü yavrularımla geçirebilmek."

"Oh hayır. Umaya devam etmene ihtiyacım var." Biramı dudaklarıma
götürüp bir yudum alıyorum. "Uçakta ihtiyacım olan her şeyi bana başka
kim sağlayacak?"

Stevie gözlerini deviriyor. "Kelimenin tam anlamıyla aktaki herhangi
bir uş görevlisi."

"Peki, annen ona siktirip gitmesini söylediğinde ne dedi?"

"Evet, yle bir şey yapmadım."

"Ve neden olmasın? Bana haddimi bildirmekle ilgili bir sorunun yok.
Neden annen seni ezip geçiyor ve neden Nashville'deki o kızların bunu

yanına bırakmasına izin verdin?"

Utangaç bir şekilde omuzlarını kaldırıyor, gözlerini benimkilerden kaçırıyor. "Stevie..." Onu kandırıyorum.

Derin, teslim olmuş bir nefes veriyor. "Bilmiyorum. Bazen kendimi çok iyi hissetmediğimde, başkalarının da bana öyle davranmasına izin veriyorum."

"Sana böyle davranmama izin verme." İzin verdiğimden değil. "Çünkü senin yanında kendimi hep iyi hissediyorum."

Bu göğsümün gururla kabarmasına neden oluyor. "Böyle insanlar size yeterli değilmişsiniz ya da layık değilmişsiniz gibi davranacaklardır ama bu onların kendi güvensizliklerinin ortaya çıkmasıdır. Onlar zorbadır ve siz onları durdurduğunuzda duracaklardır. Eğer kendinizi sevmeye başlarsanız, onların sözlerinin bir anlamı kalmayacaktır. Kendin için ayağa kalkmaya başlamalısın Stevie."

Bana anlayışlı bir gülümseme fırlatıyor. "Üzerinde çalışıyorum."

O kadar da sinsice değil, basamakta ona bir santim daha yaklaşıyorum, ama hala ona dokunmuyorum.

Benden istediğini söyleyene kadar olmaz.

"Rosie nasıl?"

Stevie'nin yüzü aydınlanır. "O iyi. Yine de seni özlüyor."

"Yakında onu görmeye gitmem gerekecek."

Yüz ifadesi eriyor, gülümsemesi yumuşuyor. "Noel'in nasıl geçti?" Stevie birasını bitiriyor ve şişeyi yanına bırakıyor.

"İyi idi. Yine de mahvetmiş olabilirim."

Kollarını büktüğü dizlerinin üzerinde kavuşturuyor ve yanağını dizlerinin üzerine koyarak bana bakıyor. "Nasıl yani?"

"Babam yukarıda." Yukarı doğru hareket ediyorum. "Pek iyi bir ilişkimiz yok ama uzun zamandır içimde tuttuğum bazı şeyleri söyledim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Yüzüne bakarken tereddüt ediyorum. Hayatımın bu kısmını çok fazla insan bilmiyor. İnsanların bundan faydalanacağı, hikayeyi medyaya satmak isteyeceği, insanların bilmesini istemediğim yönlerimi ortaya çıkaracağı ya da beni gerçekte olduğum gibi sevmeyeceği korkusuyla çevremi küçük tutuyorum.

"Siktir et." Biraz sıvı cesaretine ihtiyacım olduğu için biramın kalanını yudumluyorum. "Annem ben on altı yaşındayken babamdan çok daha fazla para kazanan bir adam için bizi terk etti. O sırada üniversitede okuyan Lindsey adında bir ablam var, o yüzden bu durum onu beni etkilediği kadar etkilemedi."

Gözlerimi önümde tutuyorum, kırılganlığım yüzünden Stevie'ye bakamıyorum.

Ta ki bana yaklaşıp kalçası ve omzu benimkine değene kadar. Elleri dizlerinin üzerinde çapraz bir şekilde aramızda sallanıyor.

Dokunuşuyla eriyip gidiyorum, yüzünde hiçbir yargılama olmadığını fark ediyorum.

"Babam ve ben büyürken çok yakındık ama annem gittiğinde babam kendini işe gömdü ve kız kardeşim okuldayken ve babam hiç evde yokken, annemin yaptığı gibi beni de terk etmiş gibi hissettim. O zamandan beri birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık."

"Kahretsin," diye nefes alıyor Stevie.

"Ve on iki yıldır ilk kez, üst katta ona çıktım." "Ne dedi?"

"Daha çok çalışıyordu çünkü onun gidişini telafi etmeye çalışıyordu. Ama ne kadar paramız olduğu hiç umurumda olmadı. Sadece onun yanımda olmasını istedim. Beni sevmesini istedim."

"Eminim seni seviyordur, Zee. Belki de onun gidişinin yasını kendince tutuyordu. Belki... Bilmiyorum. Belki de kendine göre sebepleri vardı."

"Çocuklarınızı terk etmeniz için hiçbir sebep yok."

Stevie'ye baktığımda, mavi-yeşil gözleri benimkileri tutuyor, tereddütsüz, bu konuşmadan emin.

"Az önce bana 'Zee' dedin. Bana nadiren soyadımdan başka bir şey söylersin."

"Evet, size 'Zanders' demenin biraz garip geldiği zamanlar oluyor."

Gözlerim eğlenceyle parlıyor. "Üzerime boşalırken bana 'Zee' dediğin zamanki gibi."

Stevie'nin ağzı sahte bir şokla açık kalıyor ve omzuma vuruyor. "Tanrım. Burada bir an yaşıyoruz ve sen sadece seks hakkında konuşmak istiyorsun."

"Bir an yaşıyoruz, ha?"

"Artık öyle olmadığımız kesin. O an geçti."

İçimden kıkırdarak kollarımı dizlerimin üzerinde kavuşturuyorum, yanağımı dizlerime dayayıp onu taklit ediyorum. Ellerimiz yan yana sallanıyor ama birbirine değmiyor.

"Annen çok şey kaçırıyor."

Stevie'nin sözleri göğsümün kabarmasına ve gözlerimin biraz acımasına neden oluyor.

"Beni para için terk etti ve şimdi ben onun bizi terk ettiği adamdan daha fazla para kazanıyorum. İronik, değil mi?"

"Bahsettiğim şey bu değil. Ne kadar para kazandığınızdan ya da insanların sizin kim olduğunuzu düşündüğünden bahsetmiyorum. Gerçekte kim olduğunuzdan bahsediyorum. O bunu kaçırıyor."

"Ve sen benim gerçekte kim olduğumu bildiğini mi düşünüyorsun?" "Sanırım anlamaya başlıyor olabilirim."

Eli tam orada, benimkinden sadece birkaç santimetre ötede, ama ben pek el tutan bir adam değilim. Aslında, bunu duygusal olarak hiç yapmadım. Onun yerine orta parmağımın ucunu onunkine doluyorum ve ona bu kadar dokunmak bile iyi hissettiriyor.

"Hey, Stevie?"

"Hmm." Başını kollarına yaslamış, bana bakıyor. "Seninle konuşmayı seviyorum."

ZANDERS

"A Başka bir oyun değil, Zanders. Başka bir oyun, arenayı yalnız bıraktın. Ne haltlar dönüyor?"

Telefonumu yanağıma sımsıkı tutarak, karşı tarafa takıyorum. Kulağımla Phoenix'teki yoğun pistin gürültüsünü engellemeye çalışıyorum. Ancak uçak motorlarının vızıltısı ya da takım arkadaşlarımın uçağımıza binmek için yanımdan geçip gitmesi ne olursa olsun, Rich'i hala yüksek sesle ve net bir şekilde duyabiliyorum. Yükseltilmiş ve sinirli sesi buna yardımcı oluyor.

"Rich, soyunma odasının dışında beni beklemeleri için kız ayarlamayı bırakmanı sana defalarca söyledim. Medya hikayeyi anlıyor. İmajımı satmak için daha fazla piliçle fotoğraf çektirmeme gerek yok."

"Gerçekten mi? Çünkü Kasım ayının ortasından beri kimseyle birlikte görüntülenmedin ve neler olduğunu bilmem gerekiyor. Arenadan kimseyle ayrılmayı reddediyorsun. Şehir dışında da yakalanmadın. Peki, ne oldu? Beni bilgilendirmen gerek."

Tanrı aşkına. Onu sırtımdan atmak istiyorum. Bu sezon ilk kez "sevimsiz kötü çocuk" imajımdan ne kadar kurtulduğumu fark ettim. Kasım ortasından beri kimseyle fotoğraf çekilmedim çünkü Stevie, Ella için şeker toplamaya gittiğimizde bu konuda yorum yapmıştı. Ondan beri kimseyle yatmadım ama yattığımı düşünmesi hoşuma gitmedi. Bu yüzden, sadece onunla yattığımı yüksek sesle ve açıkça belirtmeye karar verdim.

"Bir şey olduğu yok, Rich. Sadece tüm bunlardan yoruldum."

Maddison yanımdan geçip uçağın merdivenlerine doğru ilerlerken omzuma vuruyor. "*İyi misin?*" diye soruyor sessizce ve uçağa doğru ilerlerken arkasını dönüp bana bakıyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum ama gözlerimi devirdiğimde büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum. Maddison ne olduğunu biliyor. Haftalardır Rich'i kovmam için beni ikna etmeye çalışıyor. Ama ne kadar sinir bozucu olursa olsun, yeniden imza yılı sırasında menajerinizi kovmak kariyer intiharıdır.

Uçağa sırtımı dönerek, ekibim uçağa binerken pisti adımlamaya devam ediyorum.

"Neyden bıktın, Zanders? Yılda milyonlarca dolar kazanmaktan mı? İnsanların sana yaltaklanmasından bıktın mı? Kadınların kendini sana atmasından bıktın mı?"

"Evet, sayılır."

"Sana neler oluyor? Bunu şimdi mi yapıyorsun? NHL'de oynamak istediğin tek takımla yeniden sözleşme imzalamana beş ay kaldı. Bunu bir kenara mı atmak istiyorsun? Sen bilirsin. Chicago sana ödediği parayı hokey dışında sen ve Maddison'ın masaya getirdiğiniz imaj için ödüyor. Ama eğer yapmak istediğin buysa sana muhtemelen çok daha az ödeyecek başka bir takım bulacağım."

"*Bana* mı çok daha az ödeyeceksin yoksa *sana* mı?" Nefesimin altında mırıldandım.

"Neydi o?"

Ona, maaş çeklerimin ne kadar büyük olduğunu sadece yüzde aldığı için önemsediyimi bildiğimi söylemeyi düşünüyorum ama yapmıyorum. Çenemi kapalı tutuyorum.

"Hiçbir şey."

"Galaya kiminle gideceksin?"

Bu soruyu son birkaç haftadır kendime defalarca sordum. Götürmek istediğim tek kişi Stevie, ama orada çok fazla basın olacak. O sinir bozucu arkadaşlık kuralı yüzünden benimle gelemeyeceğini biliyorum. Ama ne olursa **O l s u n**, benimle gelmek *isteyip istemeyeceğini* bile bilmiyorum.

"Kimse yok. Yalnız gidiyorum."

"Lanet olsun, Zanders. Hayır, gelmiyorsun. Orada yalnız kalamayacağın kadar çok medya olacak. Kendin bulmak istemezsen sana bir randevu ayarlarım."

"Hayır, Rich. Bu konuda kararlıyım. O gece benim için birkaç fotoğraf için lanet olası bir tavşanla numara yapmaktan çok daha önemli. Active Minds'la uğraşmıyoruz. Benimle ne istiyorsan yap."

Hokey söz konusu olduğunda görüntü, ama vakfı ya da çocukları etkilemeye başlarsa, o zaman ben yokum."

Aramızdaki çizgide sessizlik hüküm sürüyor.

"Tamam. Ama Chicago'nun tanıdığı ve sevdiği Evan Zanders'a geri dönmek için beş ayın var, yoksa sözleşmeni kaybedeceğini ve olmak istemediğin bir şehirde oynamak için uçakla hiçbir yere gitmeyeceğini garanti edebilirim."

Hat kesildi. Dick.

"EZ!" Ekip yöneticimiz Scott, uçağın ana kapısının hemen dışındaki merdivenlerin tepesinden sesleniyor. "Hazır mısın?"

Piste baktığımda uçağa en son binen kişi olduğumu fark ediyorum. Baş uçuş görevlisi arkamdan kapıyı kapatırken aceleyle merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

"Her şey yolunda mı dostum?" Yanına oturduğumda Maddison hafifçe göğsüme vuruyor.

"Rich beni öldürüyor."

"Kovun onu."

"Yapamam. Bu kariyerim için şu anda beni tehdit ettiği şeyden daha kötü olur."

"Hangisi?"

"Her zamanki şeyler. Chicago, aramızdaki küçük ikiliyi bozarsam benimle yeniden sözleşme imzalamak istemiyor. İnsanlar, medyanın bana yakıştırdığı kişiliğe sahip olmayı umursamadığımı anlamaya başlarsa taraftarlar beni istemeyecek."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

Aslında bilmiyorum. Rich en büyük korkularımdan biri olan, insanlar alıştıkları EZ olmadığımı anlarırsa beni artık sevmeyecekleri konusunda doğru söylüyor.

"Yemin ederim ki özel hayatınıza o kadar takıntılı ki, nerede olduğunuz ya da kiminle birlikte olduğunuz hakkında bilgi sızdırmak için magazin gazetelerinden ya da gazetelerden para alıyorsa hiç şaşırmam."

Omuz silkerek sessiz kalıyorum. Bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmazdı, ama ne olursa olsun, kariyerimin geri kalanında bu imajla sıkışıp kalmışım gibi, her şey gerçekten yenilmiş hissettiriyor.

"Zee," diyor Maddison, hafifçe nefesinin altında. "Rich senin için çalışıyor. Burada kontrol sende. Her ne kadar sana öyle olmadığını düşündürmek istese de,

tüm güç sizde."

Onaylarcasına başımı sallayarak, bitkin bir halde başımı arkamdaki koltuk başlığına yaslıyorum. Zorlu uzatmalar bedenimi yeterince yıpratmamış gibi, Rich'le yaptığım telefon görüşmesi de zihnime zarar verdi.

Tüm bu aptal oyunlara bir son vermek istiyorum. Kimse beni sorgulamadan arenadan tek başıma ayrılmak istiyorum. Chicago'nun organizasyona ne katacağımdan şüphe duymadan benimle yeniden sözleşme imzalamasını istiyorum. Stevie'nin benimle takılmasına izin verilmesini istiyorum. Stevie'nin benimle takılmak *istemesini istiyorum*.

Ayrıca onu gerçekten öpmek istiyorum.

Ve bu gece, yapmak istediğim şeyleri yapamamaktan gerçekten yoruldum.

"Yola çıkmadan önce hemen Logan'ı arayacağım." Maddison pencereye doğru döner ve karısını arar. "Mutlu yıllar, bebeğim!"

Yılbaşı gecesi olduğundan ve gece yarısı Kansas üzerinde bir yere uçacağımız Chicago'ya kırmızı göz uçuşumuz olduğundan bahsetmemiş miydin?

Çünkü öyle ve saat on ikiyi vurduğunda öpmek istediğim tek kız bu uçakta olacak. Ama ona dokunamam. Burada olmaz, belki de hiç olmaz.

"Logan nasıl?" Maddison telefonu karısıyla kapatırken soruyorum.

"O iyi." Kendi kendine gülümsüyor. "Gala için elbisesini aldı." Ne olacağını bildiğim için sessiz kalıyorum.

"Onu çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Başımı sallayarak gülmekten kendimi alamıyorum. Hoppa orospu çocuğu. "Rich biriyle çıkacağım diye başımın etini yiyor."

"O zaman yap. Kimi almak istediğini ikimiz de biliyoruz, neden ona sormuyorsun? Tam şurada." Uçağın arka tarafına doğru başını sallıyor. "İşte, şimdi yapalım." Maddison'ın eli başının üzerindeki uçuş görevlisi çağrı ışığına uzanıyor, ama parmakları ona ulaşmadan önce, tam zamanında onları uzaklaştırıyorum.

"Yapma." Sesim sessiz ama sert. "O benimle gelemmez."

"Neden gelemez?"

"Çünkü orada çok fazla basın olacak ve bizimle arkadaşlık etmesine izin verilmiyor."

"Bu çok aptalca."

"Bir de bana sor." Sandalyemde bir kez daha arkama yaslanırken teslimiyetçi bir iç çekiyorum. "Ayrıca, benimle gelmek isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorum." Benim

sesi olabildiğince kısık. "Bildiğim kadarıyla, küçük ilişkimiz onun için tek seferlikti."

Seksi şeytanın kendisinden bahsetmişken, Stevie güvenlik demosu için çıkış sırasına geliyor ve her uçuştan önce yaptığı gibi uçağın arka yarısına güvenlik ekipmanlarının nasıl kullanılacağını gösteriyor.

"Hadi ona soralım." Maddison en sevdiğim uçuş görevlisiyle konuşmak için koltuğunda öne doğru eğiliyor.

"Sakın buna cüret etme." Bir kez daha sesim kısık ama kelimelerim vurgulu.

Stevie güvenlik gösterisine devam etmeden önce bakışlarını bize diyor. Sahte emniyet kemerini başının üzerinde tutarak gözlerini ileriye diyor ama Maddison ve benimle konuşuyor. "Neden siz ikiniz bu gece birbirinize her zamankinden daha da aşık görünüyorsunuz?"

Maddison'ın dudakları sinsi bir sırıtışla kalkıyor. Konuşmak için ağzını açıyor ve beni test etmek için bana bakarken gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Sakın buna cüret etme." Sesim olabildiğince kısık çıkıyor. "Eğer bir şey söylersen, seni bitiririm. Sonra sırf sana inat olsun diye karınla evlenirim ve oğlun *bana* baba diyerek büyür."

"Oh, siktir git!" Maddison hiç de sessiz olmaya çalışmıyor. "Stevie, Zee Chicago'daki bir yardım galasında seninle çıkmak istiyor ama bunu soramayacak kadar korkak ve senin onunla gitmek istemeyeceğini düşünüyor."

"Senden nefret ediyorum. Artık arkadaş değiliz."

Maddison koltuğuna geri oturuyor, Stevie'nin sevimli kıkırdaması koridordan yankılanırken dudaklarında kendini beğenmiş sırıtışı duruyor.

Eğer yanaklarımın rengi değişebilseydi, şu anda ona bakmak için döndüğümde küçük bir kız gibi kızarıyor olurdum. Neyse ki yüz ifadesindeki hiçbir şey o kadar da şaşırmışa benzemiyor. Aksine, eski en iyi arkadaşım ve benimle eğleniyor.

"Yapamam." Söyleyeceğini bildiğim kelimeler bunlardı ama zaten bildiğim şeyleri duymak daha az berbat değildi.

Ayrıca, işi nedeniyle mi yapamadığı yoksa istemediği için mi yapamadığı net değil.

"Ben de ona öyle dedim." Gülümsemem gergin ve zoraki ama mümkün olduğunca soğukkanlı davranmaya çalışıyorum.

"Hayır, yani seninle gelemem."

Evet, teşekkürler Stevie. Lütfen egomu biraz daha zede, tatlım.

"Çünkü ben zaten gidiyorum."

Bu da başımın hızla kalkmasına neden oldu.

"Kardeşimle birlikte."

Oh. Bunu düşünmemiştim. Tabii ki Ryan Shay orada olacak. Chicago sporunun tüm büyük isimleri orada olacak.

Bu iyi olabilir. Gözlerimdeki umut dolu parıltı ve dudaklarımın hafifçe kalkması tam da bunu söylüyor.

Bu mükemmel olabilir.

Galada tek başıma olacağım ve kimse Stevie'nin neden orada olduğunu sorgulayamayacak çünkü kardeşiyle birlikte orada olacak.

Evet, bu mükemmel.

"Kardeşin kim?" Maddison, Stevie'den bana bakarken kaşları gerçek bir şaşkınlıkla çatılıyor.

Stevie'nin gözleri benimkilerle bir anlığına şaşkınlıkla birleşiyor, sonra yumuşuyor ve en yakın arkadaşına bile söylemediğimi fark ediyor. Pardon... *eski en iyi* arkadaşına. Ama tabii ki söylemedim. Benden bile sır saklıyordu, bu yüzden etrafta dolaşp onun işlerini dökecek değilim.

Ve dediğim gibi, Ryan Shay'ın onun kardeşi olması umurumda değil.

Şu an hariç. Şu anda öyle olduğu için çok heyecanlıyım çünkü kızı galaya götürecek ve benim de tek istediğim bu.

"Um..." diye tereddüt ediyor. "Adı Ryan Shay. Chicago'da basketbol oynuyor."

"Kapa şu lanet çeneni." Maddison'ın ağzı açık

kalır. "Tamam," diye gülüyor Stevie.

"Bekle. Sen gerçek misin? Kardeşin Ryan Shay mı?"

Maddison'ın heyecanı karşısında kıkırdamaya devam ederek başını sallıyor. Ama onu tanıdığım kadarıyla, her şeyden çok büyük basketbol hayranları olan karısına ve erkek kardeşine anlatmak için heyecanlanıyor.

"Evet. Sizin binadaki dairenin sahibi. Şu anda onunla kalıyorum."

"Lanet olsun. Karım aklını kaçıracak."

Çıkış sırasında duran Stevie'ye bakarak, erkek kardeşine hayranlığım için özür dileyen bir gülümseme atıyorum ama o bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Daha çok eğleniyordu. Belki de ona söylediğim şey, kardeşinden bağımsız olarak ondan hoşlandığım, kafasına dank etmişti.

Maddison, "Bu arada, karım Logan şeker toplamaya gittiğimiz gün seninle tanıştığı için çok heyecanlıydı," diye ekliyor ve konuyu Stevie'ye getiriyor, bunun için minnettarım.

"Harika görünüyor."

"O en iyisi." Bu kez ben söylüyorum ve Maddison bu ifade karşısında yumuşak bir gülümseme takınıyor.

"En iyisi," diye kabul ediyor.

Ve görünüşe göre, biz yine en iyi arkadaşız.

"O zaman sanırım onu galada göreceğim. İkinizi de mi?" Gözlerini bana dikti.

Tabii ki ikimizi de görecek. Bu galanın Maddison ve benim kurucuları arasında yer aldığımız Active Minds of Chicago için bir bağış kampanyası olduğunun farkında değil mi?

"Bana bir dans ayırır mısınız?" Ses tonum biraz fazla umutsuz ve umutlu çıkıyor ama siktir et. Öyleyim.

Karşı teklifinden önce şakacı bir şekilde tek kaşını kaldırıyor. "Uçuş görevlisi çağrı ışığına basmayı bırakır mısınız?"

"Gördün mü, bu iki şey hiç de eşdeğer görünmüyor."

"Dans etmeyi ne kadar çok istiyorsun?"

Dudaklarım bilmiş bir gülümsemeyle kalkıyor. Bunun cevabı mı? Gerçekten çok kötü. Cevap vermiyorum çünkü vermek zorunda değilim. O biliyor. Dolgun dudaklarındaki o şakacı gülümseme bana bunu söylüyor ve elimi hafifçe sıkması

O yürürken omzunda bunu teyit ediyor.

Maddison gülerek, "Yüzündeki o aptal sırıtışı sil," diyor.

Bu durumdan fazlasıyla mutlu bir şekilde gülümsemeye devam ediyorum. "Elimde değil." "Ondan gerçekten hoşlandığını biliyorsun, değil mi? Ondan hoşlandığından emin değilim. ama sen biliyorsun."

Dudaklarımdan memnun bir iç çekiş çıkıyor. "Evet, biliyorum."

Uçuşumuza birkaç saat kala çoğu kişi uyuyor. Ben de arada bir uyukluyordum ama çoğunlukla uyanıktım.

Stevie uçak koridorunda her yürüdüğünde nedense içimdeki alarm beni uyandırıyor ve gözlerimi tam zamanında açıp mükemmel bir manzara yakalıyorum. İster önde yürürkenki muhteşem kıçı olsun, ister arkaya doğru her yürüyüşünde bana yumuşak bir sırıtış fırlatan çarpıcı yüzü.

Her halükarda on üzerinden on.

Uçak, ön ve arka galleylerden gelen hafif ışık parıltısı dışında zifiri karanlık, bu yüzden kimse başımın döndüğünü, sürekli uçağın arkasını kontrol ettiğimi ve Stevie ile yalnız konuşmak için bir açıklık aradığımı göremiyor.

Konuş.

Öptüm.

Ya da.

Ama saat neredeyse gece yarısı oldu ve ben yılıma

On

u. "Uyanıksın, ha?"

Kafam etrafımdaki karanlık alana geri dönüyor ve diğerlerinden birini buluyorum.

uçuş görevlileri koltuğumun yanında duruyordu.

Adını bilmiyorum ama Stevie'nin bizimle arkadaşlık etmesini sorun eden kişi. Benimle.

"Uh, evet. Uyuyamıyorum."

Eğiliyor, koltuğumun yanına çömeliyor ve benimle göz hizasına geliyor. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Hayır. Ben iyiyim." Gözlerim yine arka mutfığa kayıyor ama Stevie'yi göremiyorum, yine de orada olduğunu biliyorum. Indy, Stevie'nin bana adını hatırlattığı gibi, uçağın arka tarafında açık bir şekilde duruyor, gözleri benim koltuğuma kayıyor, izliyor.

"Yeni yıl planınız var mı?" diye soruyor üçüncü uçuş görevlisi. "Onlara bakıyorsun."

"Yoldayken pek dışarı çıkmadınız. Son zamanlarda hiç magazin haberi çıkmadı."

"Um, evet. Bugünlerde dışarı çıkmayı pek sevmiyorum." "Şey, bu çok yazık çünkü umuyordum ki-"

"Hey, Tara," diye araya giriyor Indy. "Pilotlardan birinin tuvaleti kullanabilmesi için bizden birinin onu değiştirmesi gerekiyor. Eğer kokpite girmek istersen, ben ön tarafa göz kulak olur ve kapıyı korurum."

"Ah." Tara ayağa kalkıyor, eteğini düzeltiyor ve sanki Stevie'ye o kadar katı davrandığı arkadaşlık çizgisine tehlikeli bir şekilde yaklaşmıyormuş gibi olabildiğince rahat davranıyor. "Evet, bunu yapmalıyız."

Tara topuklarının üzerinde dönüyor, omuzları dikleşiyor ve uçağın ön tarafına doğru ilerlerken dinlenmiş kaltak yüzü hızla geri geliyor.

Indy arkamdan geliyor ama çok ilerlemeden omzunun üzerinden bana bakıp bilmiş bir göz kırptıyor. Arkama dönüp mutfağın kıvrıkcık saçlı bir kız dışında boş olduğunu fark edince, Indy kalkıp gözden kaybolmadan önce ona arsızca bir gülümseme sunuyorum.

Görünüşe göre bu geminin kaptanı Blondie.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, takım arkadaşlarımdan hiçbirini uyandırmamaya çalışarak, Stevie'nin saklandığını bildiğim uçağın arka koridoruna doğru kıcımı gizlice sokuyorum.

"Hey," diyorum usulca, Stevie'yi yalnız bulduğumda fazla umutlu sırtışıma engelleyemeyerek. Ellerimi mutfağı uçağın geri kalanından ayıran bölmenin iki yanına koyarak bizi diğerlerinden ayırıyorum.

"Selam." Çillerinin altındaki yanakları anında kızardı.

"Mutlu yıllar."

Stevie saatini kontrol eder. "Hâlâ birkaç dakikan var." "Yani, bu gala..."

"Evet?"

"Gidiyorsun."

"Evet," diye kıkırdıyor.

"Sorun değil." Aptal gibi başımı salladım. "Ya da her neyse."

"Ya da her neyse." Gülümsemesi parlak, bu konuda çok mutlu olduğumu açıkça anlıyor.

Mutfağa doğru bir adım atıyorum ve Stevie'nin ifadesi anında değişiyor. Ayakları geri çekiliyor, aramızdaki mesafe aynı kalıyor.

Dudaklarındaki şakacı gülümseme kayboldu, büyük olasılıkla benimki de öyle olduğu için. Bir adım daha atarak onu köşeye sıkıştırdığımda gözlerimdeki ateşi ve arzuyu hissedebiliyorum. Ancak bu sefer gidecek yeri yok, bu yüzden ağzı açık kalırken sırtı arkasındaki duvara çarpıyor. Ama yine de aramızda bir adım kadar mesafe bırakıyorum, onun alanını çok fazla bombardıman etmiyorum.

O bana istediğini söyleyene kadar olmaz.

"Peki kardeşinle gitmiyor olsaydın, benimle gelir miydin?" Sesim alçak ve kalın.

Stevie cevap vermiyor ama boynundaki nabız narin etine çarparken boğazının yutkunmak için titremesini izliyorum.

"Başın belaya girmeyecek olsaydı, benimle gelir miydin?"

Yine cevap vermiyor, güzel gözleri söylemek istediği ama söyleyemediği kelimelerle dolu.

"Evet de," diye fısıldıyorum. "Benimle geleceğini söyle. Benimle gelmek *istediğini* söyle."

Evet demesine ihtiyacım var, sadece egomu şişirmek için değil, deli olmadığımı bilmeye ihtiyacım olduğu için. Onun da bunu hissettiğini bilmeliyim. Etrafımda olmaktan o da hoşlanıyor. Benimle konuşmayı o da seviyor. Beni becermeyi o kadar çok seviyor. Benimle dalga geçmeyi o da seviyor.

"Lanet olası yeni yılınız kutlu olsun!" Rio oturduğu yerden bağırıyor, tüm uçağı uyandırıyor ve beni ürkütüyor, pozisyonumuz yüzünden başımız belaya girebilecek uçuş görevlisinden geri sıçramama neden oluyor.

Rio müzik kutusunun sesini olabildiğince açıyor, tezahüratlar ve bağırışlar uçakta yankılanırken müzik uçakta bangır bangır çalıyor. Koridordan aşağı bakıyorum, tüm takım arkadaşlarımın uyandığını görüyorum, birkaçı bangır bangır müzikle dans ediyor.

Stevie elini benimkinin içine sokuyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor, çünkü mutfağın köşesinde kimsenin görmeyeceği bir yere saklanmış, sırtını duvara dayamış.

Gömleğimin kumaşını çekiştirerek beni sadece birkaç santim önünde duracak hale getiriyor. Avuçlarım başının her iki yanında arkasındaki duvarı buluyor ve onu hapsediyor.

Göğsümün olması gerekenden daha hızlı inip kalktığının acı bir şekilde farkındayım ama bu kız beni aylardır oyundan soğuttu ve yakında gemide hiç oksijen kalmayacakmış gibi gergin bir şekilde nefes alıp veriyorum.

Ne yapacak? Ne yapmama izin verecek?

Koyu kirpiklerinin ardından bana bakan Stevie'nin gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. O mavi-yeşillerde bir belirsizlik var. Sanki ne yaptığından emin değil. Sanki söyleyip söyleyemeyeceğinden emin değil.

Ama söylemek istiyor gibi görünüyor.

Söyle hadi.

"Evet." Alt dudağını ısırıyor. "Keşke seninle gelebilseydim."

Ağzım bir tarafa doğru kalkarken uçağın hoparlörlerinden "Good Day" şarkısı yükseliyor. Stevie'nin gözleri hareketi takip ederken dilim sinsice dudaklarımı ıslatıyor ve tek kelime etmeden yaklaşımlarını istiyor.

Ve iki parmağını boynumdaki altın zincire geçirip ağzımı kendi ağzına götürdüğünde, güzel bir gün olacağını anlıyorum.

Güzel bir yıl olacak.

Ağzım onunkini kaplıyor, ihtiyaç duyuyor, istiyor, sunabileceği her şeyi alıyorum.

Eli boynuma dolanıyor, beni içine çekiyor, metal halkaları tenimin sıcaklığını soğutuyor. Ona doğru eğiliyorum, onu uçağın yan tarafına doğru itiyorum, olabildiğince yaklaştırmaya ihtiyacım var, her şeye ihtiyacım var.

Ellerim duvardan ayrılıyor ve onun yerine, dudakları aralanırken, dili içeri girip benimkini bulurken her iki yanağını da kavıyor. Yumuşak ve sıcak ve hiçbir zaman samimi bir öpüşme yaşamamış biri olarak bu anı yaşamadığımı hayal bile edemiyorum.

Kalçaları ritmik bir istekle benimkileri itiyor ve boğazımdan çıkan inilti yüksek sesle çıkıyor, ama neyse ki Rio'nun müziği çaresiz ve aç seslerimi örtüyor.

Uçağın gürültüsü artıyor, çocuklar daha da hırçınlaşıyor ve Stevie'nin başını derde sokmamak için durmam gerekiyor.

Ama lanet olsun, durmak istemiyorum. O yüzden durmuyorum.

Dilim onu keşfediyor, kaydırıyor ve tadına bakıyor, dudaklarımız mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyor, bir ritmi bile kaçırmıyor, sanki bunu birbirimizle yapmak için yaratılmışız gibi.

Sonunda ve ne yazık ki Stevie hafifçe geri çekilerek bağlantıyı koparıyor. Ama şişmiş dudaklarındaki memnun gülümsemede pişmanlık belirtisi yok, sadece memnuniyet var.

Kahretsin, onu öpmeyi seviyorum.

Dövmeli ellerimi çenesini kapatacak şekilde tutarak alnımı onunkine yaslıyorum, ikimiz de ciğerlerimizi biraz fazla uzun süre mahrum kaldığımız oksijenle doldurmaya çalışıyoruz.

"Mutlu Yıllar," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Mutlu Yıllar." Gülümsüyor.

Şu anda gerçekleşen göz teması miktarı birkaç ay önce endişe verici olurdu, ama başka tarafa bakacak iradeyi bulamıyorum.

Ben istiyorum.

Onu istiyorum.

Bakışlarımı tutuyor, ikimiz de bu yerden eşit derecede memnunuz.

"Ben bir soda alayım," diyorum usulca, anı mahvederek çünkü biri buraya gelmeden önce bunu yapmam gerekiyor.

Stevie şakacı bir şekilde göğsümü iterken arsız gülümsemem eğlenceyle doluyor.

"Defol git buradan," diye gülüyor.

Kendimi son derece komik bulduğumdan, yerime dönmeden önce onunla birlikte kıkırdıyorum. Fikrimi değiştirmeden önce mutfaktan dışarı bir adım atıyorum ve kimsenin göremeyeceği bir yerde hızlıca bir öpücük daha çalmak için hızla geri dönüyorum.

"Ekstra limon, tatlım." Dudaklarının üzerinde
oyalanıyorum. "Senden nefret ediyorum."

STEVIE

"Y Çok güzel görünüyorsun, Vee."

Ryan arka koltukta başını bana doğru çeviriyor ve çok kalabalık bir araba kuyruğunun önünde beklerken bana yumuşak ve gururlu bir sırıtış atıyor.

abartılı bir bina.

"Teşekkür ederim." Omzumu onun kine doğru itiyorum.

"Hayır, teşekkür ederim. Eğer bu şeyde benim artı-birim olmayı kabul etmeseydin, mahvolurdum. GM'imın yeğenini hatırlıyor musun? Hani şu film galasında yardım etmek zorunda kaldığım? O zamandan beri beni hiç yalnız bırakmadı ve Genel Müdürümüz bu gece onu da getirmemi istedi ama neyse ki sen çoktan kabul etmiştin."

"Gerçek aşka benziyor. Engel olduğum için özür dilerim."

"Lütfen. Basketbol benim tek gerçek aşkım."

"Romantik."

Ellerimi elbisemin gök mavisi sateninde gezdirirken derin bir nefes alıyorum. Bu elbisenin fiyat etiketi beni neredeyse hasta edecekti, çok pahalıydı. Ama elbiseyi giyer giymez ve kardeşim vücudumdaki her sinire yayılan güveni görür görmez, daha ben soyunma odasından çıkmadan elbiseyi kontrol etti ve parasını ödedi.

Güven son zamanlarda ilginç bir kelime oldu.

Bunu en son ne zaman sürekli hissettiğimi size söyleyemem ama son zamanlarda hissettim. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, Zanders'ın ilgisi özgüvenime zarar verdi - hem de olabilecek en iyi şekilde.

Beni tam olarak tanımadığını biliyorum, ama gördüğü kısımlar bana görüldüğümü hissettiriyor. Söylenecek doğru şeyleri biliyor.

"Bu kızların duymayı sevdiği şey" şeklinde. Ama öyle bir şekilde ki sadece bana hitap ediyor. Küçük bakışları, Noel'deki tatlı hediyesi ya da Yeni Yıl'daki ateşli öpücüğü olsun, beni iyi hissettiriyor.

Beni iyi hissettiriyor.

Yeni yıl öpücüğü benim hatamdı ve muhtemelen gerçekleşmemeliydi, ama kendime engel olamadım. Aylardır fiziksel bağlantımızla savaşıyordum ve bir anlığına teslim olmak istedim. İstendiğimi hissetmek istedim.

Ama o öpücük, kendime atmayacağıma söz verdiğim yönde bir adım gibi geldi.

Belki de onunla yolda takılarak ilişkiyi sıradan tutabilirim diye düşünüp duruyorum. Doğrusu, aramızda neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden kalbimi korumak için kendimi Zanders için bunun sadece fiziksel bir çekim olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Çünkü bundan daha fazlası olduğuna inanmama izin vermek beni incinmeye açık hale getiriyor.

Onun hakkında hissettiklerime bakılırsa, verebileceği potansiyel zarar beni çok korkutuyor.

Bu adam kimseyle çıkmıyor, nadiren takılıyor ve kesinlikle ilişki yaşamıyor - en azından daha önce hiç yaşamadı. Ama bunu kabullenmek zorundayım çünkü onun etrafında olmak istiyorum.

Onunla konuşmayı seviyorum.

Onun gizli yönlerini görmeme izin vermesini seviyorum.

Onunla yatmayı sevdim ve bana verdiği güven hoşuma gitti.

Yine de, Maddison'ın bağış gecesine katılan Chicago'daki her büyük sporcunun tadına bakmaya çalışan muhabir kalabalığı sayesinde, yanıp sönen sonsuz kameraların önüne geldiğimizde, güven yerini gerginliğe bırakıyor.

"İyisin, Vee," diyor Ryan sessizce, kapısı açılmadan önce bana güven veriyor.

Kardeşim arabadan inip kırmızı halıya adımını attığında, flaşlar gece gökyüzünü o kadar parlak aydınlatıyor ki, akşam sekiz yerine öğleden sonra olduğunu sanırsınız. İkizimin dikkatini çekmek için yapılan bağırışlar ve tezahüratlar boğazımın kurumasına neden oluyor, çünkü onun yanına adım atmak üzere olduğumu biliyorum.

Bundan nefret ediyorum.

Belki şoförümüz arkaya yanaşıp beni oraya bırakabilir.

Bunu sormama iki saniye kalmıştı ki kardeşim arabaya uzandı ve elini tutmam için bana uzattı.

Kahretsin.

Sertçe yutkunarak elimi onun elinin içine koyuyorum ve arabadan çıkmama yardım etmesine izin veriyorum. Ryan beni olabildiğince koruyor, ben de başımı eğiyorum ama gerçekten saklanamıyorum. Çok fazla insan var.

Halıdan aşağı indikçe kalbim hızla çarpıyor ama bir yandan da bu ilgiden kurtulmanın tek yolunun önümdeki giriş kapısına ulaşmak olduğunu biliyorum. Bu yüzden ilerlemeye devam ediyorum.

"Ryan Shay!" diye sesleniyor muhabirler, kardeşimin dikkatini çekmek için. "Ryan Shay, biriyle mi çıkıyorsun?"

"Randevun kim?"

Kardeşimin biriyle çıkmadığı için kadınlarla resmedilmediğini anlıyorum ama iğrenç.

Kapıcı ana girişi açıyor ve Ryan dikkatini çekmek için kaşıyan kalabalığa dönmeden önce beni içeri buyur ediyor. "Buraya ikiz kız kardeşimle geldim, o yüzden hepiniz rahatlayabilirsiniz," diye gülüyor. "İyi bir amaç için iyi bir gece geçirelim. Teşekkür ederim."

Her zaman diplomatik bir tavırla, beni içeri kadar takip etmeden önce kalabalığa el sallıyor ve nazik bir gülümseme sunuyor.

"İyi misin?" Koruyucu ağabeyim beni vestiyere götürüyor.

Onaylarcasına başımı sallayarak kışlık montumu çıkartıyorum ve Ryan da aynısını yaparken kontrol ediyorum.

Neyse ki kim olduğumu açıkladı, umarım bu sayede yarın fotoğrafım internette yer almaz. Bırakın binlerce vahşi internet trolünü, kendi annemin yargılamasına bile zor dayanıyorum.

Ana balo salonuna yönlendirildiğimiz anda gözlerim şok içinde açılıyor. Işıklandırma, müzik, kalabalık - hepsi çok güzel ve bu kadar çok insanın Maddison'ın yardım vakfını desteklediğini görmek çok etkileyici.

"Shay!" diye sesleniyor Ryan "ın takım arkadaşlarından birkaçı, bizi etrafında durdukları küçük, yüksek masaya doğru çağırıyorlar.

"Küçük Shay." Ryan'ın takım arkadaşı Dom, ben yaklaşırken beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bu gece çok ateşli görünüyorsun. Çok becerilebilirsin."

"Dikkat et," diye uyarıyor kardeşim.

"Başka biri için," diye düzeltiyor Dom. "İkiz kardeşinin takım arkadaşı olmayan ve belki de aletin kesilmesini sorun etmeyen biri için."

"Seni görmek güzel, Dom." Gülerек koca adama sarılıyorum. Kardeşimin profesyonel takım arkadaşlarının hepsi oldukça harika, bu da üniversitedekiler hakkında hissettiklerimle büyük ölçüde çelişiyor.

Bir üniversite bir.

Bu gece burada olacak olan bir kolejli.

"Küçük kız kardeşine bir kadeh şampanya vermeme izin var mı? Yoksa bu benim de dayak yemem için bir sebep mi?"

"Ben kimsenin küçük kız kardeşi değilim. Şuradaki ateşli çocuk" - ikizimi gösteriyorum- "benden sadece üç dakika büyük."

Ryan bir kolunu omuzlarıma atıyor. "Sen hâlâ benim küçük kardeşimsin, ama Stevie daha çok biracı bir kız. Gidip birer içki alacağım."

Ryan beni takım arkadaşlarıyla bırakıp gitti. Dediğim gibi, iyiler ama dün geceki çift uzatmalı mağlubiyetle ilgili sohbetlerine katabileceğim hiçbir şey yok. Dev basketbolcular tepemde yükselip başarısız maçlarını anlatırken, gözlerimin odada dolaşmasına izin veriyorum.

Yumuşak ışıklandırma, düşük müzik ve açık artırma ürünleriyle dolu bir duvar ile alan çarpıcıdır. Sanat eserleri, maç biletleri ve hatıra eşyaları, Maddison'ın hayır kurumu için para toplamak amacıyla bağışlandı.

Konuklar göz kamaştırıcı, etkileyici giyinmişler. Abartılı elbiseler giymiş muhteşem kadınlar Chicago'nun en önde gelen sporcularının kollarını sarıyor. En iyi smokinlerini giymiş uzun boylu, yapılı erkekler odayı kaplıyor. Herkes çok güzel.

Bakışlarımı odanın içinde gezdirirken ani bir manyetik çekim dikkatimi kardeşimin iki takım arkadaşının arasındaki boşluğa çekiyor. Uzakta, odanın diğer ucunda bir çift ela göz beni izliyor.

Zanders.

Tanrım, çok iyi görünüyor. Etrafında dikkatini çekmek için yalvaran sayısız insan var ama onun odağı benim üzerimde.

Odanın öbür ucundan en sevdiğimiz cümleyi, "*Beni mi takip ediyorsun?*" cümlesini sessizce söylemeden önce dolgun, öpülesi dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirliyor.

Onunla göz göze geldiğimde bir kahkaha atıyorum, yanaklarım kızarıyor. Zanders'ın yüzünde benimkiyle eşleşen, fazlasıyla hoppa bir sırıtma var.

"Küçük Shay, bu kadar komik olan ne?" Dom sorar.

Dikkatimi tekrar birlikte durduğum gruba vererek, onlara hiçbir şey söylememek için başımı sallıyorum. Kardeşimin Evan Zanders'la olan ilişkiyi öğrenmesine hazır değilim ve takım arkadaşlarını bu konuda bilgilendirmek, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket.

"Kardeşinin yanındaki kim?" Dom bara doğru ilerliyor.

O tarafa dönmeden, kim olduğunu zaten biliyorum. Karnımdaki çukur da biliyor.

Bunca yıldan sonra, bu gece Brett'i görme fikri haftalardır aklımı kurcalıyor. Çok kirli bir geçmişimiz var ve onunla ilgili bir şey bana her zaman yeterli olmadığımı hatırlatacak. Ama aynı zamanda hep yeterli olmak istedim. Şu anda hiçbir parçam onunla birlikte olmak istemiyor, ama bir parçam onun beni bir kez olsun istemesini istiyor.

Kulağa berbat geldiğini biliyorum, ama yıllarca yaşadığımız bu itme ve çekme, daha çok onun uzaklaşması ve benim yeterli olmanın peşinden koşmam, inanamayacağınız kadar öz değerimle oynadı.

Sadece beni seçmesini istedim ve şimdi yıllar sonra, seçilmeye layık olduğumu kanıtlamam gerektiğini hissediyorum.

İşte buradayım, vahşi buklelerim bir ok kadar düz. Ellerimi karnımın üzerine koymuş, oradaki kıvrımı gizlemeye çalışıyorum.

Neyim var benim? Neden umursuyorum ki? "Küçük Shay, kim o?"

Sonunda gözlerim bara kayıyor ve Ryan "ı üniversitedeki eski takım arkadaşıyla -eski erkek arkadaşımla- birlikte buluyorum.

Brett'in gözleri benimkilerle buluştuğunda Ryan'ın elinde iki bira var, biri benim için sanırım.

Midem bulanıyor.

Kaçıp saklanmak istiyorum ama aynı zamanda olduğum yerde kalıp ona kanıtlanması gerekmeyen bir şeyi kanıtlamak istiyorum.

Yeterli olduğumu.

"Ryan'ın üniversiteden takım arkadaşı," diye dalgınca cevap veriyorum.

Brett beni görünce gülümsüyor, sonra kardeşimin omzunu sıvazlıyor, iki kadeh şampanya alıyor ve bana doğru geliyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum. İyi görünüyor. Hayatında basketbol olmadığı için vücudu biraz değişmiş olsa da aynı yakışıklılıkta.

Ve tekrar onun etrafında olduğum şu birkaç dakikada bile bunu yapamayacağımı biliyorum. Onunla aynı şehirde olamam. Zaten yeterli değilmişim gibi hissediyorum.

"Shay onun üniversitedeki takım arkadaşını becerdiğini biliyor mu?" Dom'un ses tonu eğleniyor ama yolumda yürüyen adam için biraz korkutucu.

"Evet. Üçümüz yakın arkadaştık. Üçümüz yakın arkadaştık ve o benim eski erkek arkadaşım."

"Oh kahretsin." Dom masadan şampanya bardağını kapıyor ve diğer takım arkadaşlarına işaret ediyor. "Bu bizim işaretimiz."

Brett bana bir şampanya kadehi uzatarak yaklaşıırken büyük adamlar havalandı.

"Stevie, harika görünüyorsun." "Evet, biliyorum."

Brett'in dudaklarından kısık bir kıkırdama dökülür. "Benim mütevazı Stevie'm nereye gitti?" Mütevazı mı? Bence güvensiz demek istiyor. Kadehi biraz daha yukarı kaldırarak benim almamı bekliyor. "Ben pek şampanya içmem," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu gece yapabilirsin. Gel hadi. Seni yıllardır görmedim. Benimle bir içki iç."

İsteksizce bardağı ondan alıyorum, bu adama hayır demeyi hiç beceremiyorum.

"Nasılsın?"

"İyiyim," diye başımı sallayarak hızlıca cevap veriyorum. "Sen?"

Köpüklü sıvıyı dudaklarıma götürürken hafifçe yüzümü buruşturuyorum. O kadar tatlı ki. Bira istiyorum.

"Şimdi daha iyiyim. Ryan'ın bu gece beni tanıştırmak istediği birkaç kişi var, yani her şey yolunda giderse yeniden spor alanında çalışıyor olacağım ve daha da iyisi seninle aynı şehirde yaşıyor olacağım."

Brett uzanıp düz ve pürüzsüz saçlarımdan bir tutamı okşuyor, parmaklarının arasında gezdiriyor. "Saçlarını böyle yapmana bayılıyorum."

Başımı ondan çeviriyorum, bana tekrar dokunmasından hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim.

Ama emin değilim.

Brett birdenbire, "Stevie, seni gördüğüme çok sevindim," diyor. Gözlerim ona kaydı, kafam tamamen karışmıştı. Yıllardır çıkmıyoruz. Yıllardır konuşmuyoruz. Seçenekleri tükendi.

"Böyle söyleme," diye yalvarıyorum. "Söylediğin şeylerden sonra olmaz." "Neden bahsediyorsun sen?"

Gerçekten bilmiyor mu? Kardeşim hariç tüm ekibine, üç yıllık ilişkimiz boyunca beni kullandığını söylediğini duyduğumun farkında değil mi? Profesyonel olur olmaz daha iyi ve daha ateşli şeylere geçtiğini?

"Tek bildiğim kız arkadaşımın aniden yeryüzünden kaybolduğu ve mezun olduktan sonra senden hiç haber alamadığım."

"Kız arkadaşın mı? Yoksa daha iyi şeylere geçene kadar zamanını doldurmak için kullandığın kız mı?"

"Stevie, sen neden bahsediyorsun?"

"Seni duydum!" Sesim hafifçe yükseliyor, öfkem kabarıyor. "O gün soyunma odasında. Tüm takıma benimle sadece sıkıldığın için birlikte olduğunu, profesyonel olacağını ve elinin altında sonsuz seçenekler olacağını söyledin. Seni duydum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun Stevie? Bunca yıldır benden bu yüzden mi kaçtın? Bu soyunma odası konuşması."

Bekle. Öyle miydi? Bunca zamandır hakkımda söylediği sözleri abartıyor muydum?

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Soyunma odası konuşması olsa bile, bana yıllardır tam olarak böyle davranıyordu, sanki ben bir seçeneğim ve o daha iyisini bekliyordu. Yani, hayır. Yanılmıyorum.

"Bunu aşmalısın."

Gözlerim onunkilere kaydı. "Aşmak mı?"

"Evet, aş artık bunu. Yıllardır benden kaçıyorsun. Mesajlarımı görmezden geldin. Ama şimdi aynı şehirde yaşamak üzereyiz ve bana karşı hala bir şeyler hissettiğini biliyorum. Her zaman vardı. O yüzden sırf soyunma odasındaki konuşmalara kulak misafiri oldun diye böyle davranma."

Söyleyecek bir şeyim yok çünkü haksız olduğundan emin değilim. *Duygular* muhtemelen doğru terim değil ama belki de kanıtlamam gereken bir şey var. Beni içine soktuğu durumdan daha iyi olduğumu.

"Ailen beni seviyor. Hep birlikte olmamızı istediler ve şimdi buradayım. Bu iş bitmedi ve sen de bunu biliyorsun."

"Her şey bitti." Ses tonumda hiçbir inandırıcılık yok. "Hayır, bitmedi."

"Bittiğini söyledi," diyor güçlü ve kendinden emin bir ses arkamdan.

Zanders'ın varlığını hissedebiliyorum ve onun bana destek olması omurgamın dikleşmesine, biraz daha uzun durmama neden oluyor.

Zanders arkamdan bana doğru uzanıyor ve elimdeki tadına bile bakmadığım şampanya bardağını çekip masanın üzerine bırakıyor, sonra da elime bir bira tutuşturuyor.

"Vay anasını!" Brett haykırıyor, karnından gergin bir kahkaha yükseliyor. "Evan Zanders! Bu gece seninle tanışmayı umuyordum. Ben Brett." Elini sıkmak için defans oyuncusuna uzanıyor ama Zanders reddediyor.

"Bildiğim iyi oldu. Beni Stevie ile biraz yalnız bırakabilir misin?"

Brett eli ayağına dolaşıyor, eli yanına doğru çekiliyor. "Elbette." Kaşları birbirine çatılır. "Stevie, sonra dans ederiz."

"Hayır, yapmayacaksın." Zanders'ın iri eli kalçamı arkadan kavırıyor ve hak iddia ediyor. Yüzüklerinin metali, emredici dokunuşuyla kalça kemiğime saplanıyor ve ondan yayılan rahatsızlığı hissedebiliyorum.

Dokunuş küçük olsa da Brett hemen fark eder. "Kardeşin biliyor mu?"

"Kardeşim benim hakkımda söylediklerini biliyor mu?"

Zanders'ın beni kavrayışı sıkılaşıyor, parmak uçları saten kumaşı kırıncıyor ve sıcak ondan fişkırıyor.

"Hayır, kardeşinin bundan haberi var mı?" Brett arkamdaki dev adama doğru başını sallıyor.

"Bilmesi gereken bir şey yok."

Zanders'ın eli üzerimden kayıyor, sahiplenici dokunuşunu özlüyorum, ama yine de arkamda sağlam bir şekilde duruyor ve onun burada olması bana ihtiyacım olan güveni veriyor.

"Bence gitmelisin, Brett." Konuşmayı böyle bitiriyorum.

"Sonra konuşuruz."

"Ben-"

"Sonra konuşuruz." Önce bana sonra da Zanders'a bakarken sesi sivri ve öfkeli. Ama her ne kadar talepkâr olmaya çalışsa da gözlerindeki korkuyu görebiliyorum.

Güzel.

Beni her zaman bir şekilde korkutmuştur, bu yüzden arkamdaki günah kadar seksi adam sayesinde rollerin tersine döndüğünü görmek iyi hissettiriyor.

Brett havalanıyor ve Zanders arkasını dönüp bana bakıyor, gözleri eski erkek arkadaşımın sırtına kilitlenmiş.

"Bu da kim?" Zanders bir kolunu yanımdaki yüksek masaya rahatça yaslıyor ve tam anlamıyla mideye **i n d i r m e k** istediğim bir atıştırma gibi görünüyor.

Yüce İsa, iyi görünüyor. Gerçekten iyi. Smokini tamamen siyah, vücudunun her kasına uyacak şekilde dikilmiş. Dövmeli elleri manşetlerin ötesine uzanıyor ve parmakları hala yüzükleriyle süslü

-Tam sevdiğim gibi.

"Stevie kız." Zanders çenemi kaldırıyor ve gezinen bakışlarımın onunkilerle kilitlenmesine neden oluyor. "Bir saniyeliğine ağzının suyunu akıtmayı bırakıp bana bunun kim olduğunu söylemeni istiyorum."

Böyle seslenince gözlerim kısılıyor ama haksız da değil. "O benim eski erkek arkadaşım."

"Ondan nefret ediyorum."

"Şok edici," diye gülüyorum.

"Kardeşin senin hakkında ne dediğini bilmiyor da ne demek? Senin hakkında ne dedi?"

Zanders'ın ela gözleri sivri ve odaklanmış, kelimeleri ağzımdan almaya çalışıyor ama kardeşim tam orada, barda omzunun üzerinden bakıyor ve şu an bunun zamanı değil.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Söyleyecek miyiz? Bana sonra söyleyecek misin?"

"Evet, yapacağım." Ki bu doğru. Kendimi Zanders'a karşı tamamen açık ve dürüst buluyorum ve onunla konuşmayı seviyorum. O yüzden evet, tekrar sormak isterse söylerim.

Gözlerini kendi gözlerimle takip ederek vücudumun her santimetresini incelemesini izliyorum. Ve buna izin veriyorum. Söz konusu o olduğunda örtünme ya da daha güzel bir açığa dönme ihtiyacı hissetmiyorum.

"Görünüyorsun..." Zanders bakışları göğüslerimin arasında gidip geldikten sonra açıkta kalan bacağıma, uyluk hizasındaki yırtmacın kapatamadığı bacağıma takılınca kelimelerini unutuyor.

"Çok güzelsin Stevie." Sesi yumuşak ve gerçekçi. "Gerçek dışı." Başını sallıyor. Ela gözleri yüzümde dans ederek beni içine çekerken tekrar benimkilere dönüyor.

"Bu elbise...evet. Vay canına. Gözlerindeki yeşili yok ediyor. Bu gece sadece maviler."

Neden böyle söylüyor? Kalbimi çarptırıyor ve ciğerlerimi küçültüyor.

"Saçların böyle çok güzel." Bana dokunmuyor. Onun yerine başıyla işaret ediyor. "Ama buklelerini özlüyorum. Onlar senin imzan."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Ben de buklelerimi seviyorum ve burada beni seçmeyi umursamayan birini etkilemek için onları düzeltiyorum.

Zanders'ın bana bakışı seksüel hissettirmiyor. Beni görüyormuş gibi hissediyorum ve bu beni şaşırtıyor.

Zanders fizikseldir. Seks. Cazibe. Bunlar gerçek olarak bildiğim şeyler. Ama şu anki ifadesi yumuşak, sanki beni içine çekerken kendini tutmaya çalışmaktan acı çekiyormuş gibi.

Boğazımı temizleyerek odağımı ondan uzaklaştırıyorum, şu anda bana hissettirdiği şeyleri hissetmemeye ihtiyacım var. "Maddison'ın vakfı için bu kadar katılım olması inanılmaz."

Zanders'ın kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Stevie, bunu biliyorsun-"

"Vee," diye araya giriyor Ryan, iki elinde birer bira tutarak. "Brett nereye gitti?"

Ryan'ın mavi-yeşil gözleri Zanders ve benim aramda gidip geliyor.

"Emin değilim." Defans oyuncusuna doğru işaret ediyorum. "Ryan, bu Evan Zanders. Zanders, bu da kardeşim Ryan."

"Selam dostum, tanıştığımıza memnun oldum." Zanders, Ryan'ın elini sıkması için uzatmadan önce dimdik ayağa kalkıyor.

Ryan selamına karşılık veriyor. "Evet, kim olduğunu biliyorum." Hay sikeyim.

Üçümüz arasında gerginlik had safhada, kimse tek kelime etmiyor ve Zanders kardeşimin sert oynamaya çalışmasından açıkça etkilenmiyor.

"Gidip Brett'i bulalım mı?" Ryan bana doğru döndü. "Üçümüz üniversiteden beri takılmadık."

"İstemiyorum." Gözlerim Zanders'ın kılere kayıyor, sessizce sessiz kalmasını istiyorum.

Zanders dirseğini yüksek tepeye dayamış, bir ayağını diğerinin üzerinden geçiriyor, olabildiğince rahat görünüyor ve kardeşimden en ufak bir şekilde korkmuyor.

"O zaman gidip bardan yeni bir içki almalıyız." Kardeşim beni defans oyuncusundan uzaklaştırmak için bir bahane daha bulmaya çalışıyor, ama benim elimde neredeyse dolu bir içki, onun elinde de beni bekleyen yeni bir içki olduğu için bu çok kötü bir deneme oluyor.

Zanders dik durmadan önce bilmiş bir kıkırdama çıkarıyor. "Ryan, seninle tanıştığıma memnun oldum." Kardeşimin omzuna vuruyor.

"Stevie..." Zanders elini belime koyuyor, göğüs kafesimin üzerinde gezdiriyor ve ağabeyimin iki adım ötede beni izliyor olmasını umursamıyor. "O dansı bana sakla." Sıcak dudakları elmacık kemiğimi sıyrıp yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra ikizimle beni yalnız bırakıp gidiyor.

"Vee," diye sızlanıyor Ryan. "Hayır. Lütfen hayır. O olmasın." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yalan söyleme. Onca insan arasında *ondan mı* hoşlanıyorsun?"

"Ondan... *hoşlanmıyorum*." Gözlerimi kardeşimden uzak tutarak ekliyorum, "Ama ben de ondan hoşlanmıyorum."

"Stevie, bu adam kadınları sanki işiymiş gibi ezip geçiyor. Chicago sporunun adını kötüye çıkaran lanet bir medyatik kişilik."

"O öyle biri değil. Dışarıdan bakanların göremediği çok daha fazlası var onda." "Peki sen dışarıdan biri değil misin?" Ryan'ın sorusu kulağa Başkalarını küçümsemek gibi olmasın ama kardeşimi tanıyorum ve şu anda takındığı endişeli ifadeye bakılırsa, bu sadece endişeli bir soru.

"Bilmiyorum. Belki de değilimdir. Sanırım onun hakkında çoğu insandan daha fazla şey biliyor olabilirim."

Ryan derin, teslim olmuş bir nefes veriyor. "Sen bir yetişkinsin, bu yüzden istediğini yapabilirsin ve senin fikirlerine güveniyorum, ama Vee... Bundan senin zarar görmenden başka bir şey çıkacağını sanmıyorum."

Gözleri endişe ve kaygıyla dolu ama yargılamıyor.

Eski üniversite arkadaşının burada olması ve bana Zanders "ın bana davrandığından on kat daha kötü davranması gerçekten ironik. Ama Ryan Brett'in bana nasıl davrandığını bilmiyor, tıpkı Zanders'ın bana nasıl davrandığını bilmediği gibi - sanki önemliymişim gibi.

"Seni seviyorum ve endişeleniyorum, hepsi bu." Kolunu omuzlarıma atmadan önce bana özür dileyen bir gülümseme atıyor.

Ve onun endişeli olduğuna dair bu küçük hatırlatma bana belki benim de endişelenmem gerektiğini hatırlatıyor. Hissettiğim ya da hissetmemeye çalıştığım şeyleri hissetmek, Brett'le ilişkimiz bittikten sonra kendime yapmayacağıma söz verdiğim şeydi.

Bu da başka bir sporcuya, özellikle de Zanders kadar göz önünde olan bir sporcuya karşı bir şeyler hissetmektir.

"Böldüğüm için özür dilerim." Muhteşem, uzun boylu bir kadın kardeşimin yanına kayıyor, çok yakın duruyor ve benim alanımı hiç umursamıyor. "Ama kendimi tanıtmak istedim." Ryan'la benim aramdaki alanı kesiyor, sırtı yüzüme dönük.

Tanrım. Belki de alına "jersey chaser" yazmalı. "Ben Rachel."

"Ryan." Kardeşim onun elini sıkmak için elini uzatıyor, ama o gerekenden biraz daha uzun tutuyor.

Rachel denen kaltak omzunun üzerinden bakıyor, gözleri benimkilerle birleşiyor, sonra sanki burada olduğu için yakalanabilirmiş gibi kalabalığı taramak için geri dönüyor.

"Kim olduğunu biliyorum." Ryan'a geri dönüyor. "Seni birkaç şehir etkinliğinde görmüştüm ve hep kendimi tanıtmak istemişimdir."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de." Saçlarını omzunun üzerinden atarak yüzüne vuruyor. "Bütün gece burada olacağım, gel beni bul."

Kalkıyor ama arkasına bakıp kardeşime göz kırpmıyor.

"Kesinlikle olmaz."

Ryan gülüyor. "Ne yani, sen benim sevmediğim insanlarla yatabiliyorsun ama ben yata mıy or mu y u m ?"

"Biz... boş ver." Ryan bunu duymak istemiyor. "Ve o piliç... hayır."

"Sadece sana bok veriyorum. Bu konuda iyiyim." Ryan arkasını dönüyor, kollarını yüksek masaya dayıyor ve bira şişesini benimkiyle tokuşturuyor. "İkimizin de çıkmayacağı bir ikiz anlaşması yapmalıyız."

"Ha ha. Komik. Bunu biriyle çıkmayan bir adam söylüyor."

Birasını dudaklarına götürmeden önce gözleri muziplikle parıldıyor. "Biz de çıkmıyoruz, bilesin diye söylüyorum. Zanders ve ben."

"Ee, ne yapıyorsun o zaman? Çünkü bana öyle geliyor ki şehrin en büyük serserisi kız kardeşimi beceriyor."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ama ben daha denemeden Maddison masamıza yaklaşıyor.

"Selam." Gülümsüyor, eli karısınınkiyle iç içe geçmiş.

"Selam Stevie," diye ekliyor Logan hafifçe el sallayarak.

"Hey, çocuklar. Logan, çok güzel görünüyorsun. Yeşil senin rengin."

"Aynı şeyi sen ve mavi için de söyleyebilirim. Harika görünüyorsunuz. İkiniz iyi vakit geçiriyor musunuz?"

"Evet. Burası harika bir yer."

Maddison ve Logan "ın gözleri Ryan "la benim aramda gidip geliyor ve ben henüz tanıştırılmadıklarını fark ediyorum. Bu çok garip. Genelde herkesin tanıdığı kişi ağabeyimdir ve ben de onun yanında takılan kız kardeş olurum.

"Oh, benim hatam." Ryan'ıma doğru döndüm. "Ryan, bu Maddison, Raptors'ın kaptanı ve bu da Logan." Kızıl saçlı güzeli gösteriyorum. "Bizim binada yaşıyorlar. Bu da kardeşim Ryan Shay."

Logan'ın yanakları hafif bir gül rengine dönüşür. "Buraya gelip kim olduğunuzu bilmiyormuş gibi davranacaktım ama gerçek şu ki, büyük bir hayranınızım."

Ryan gülüyor. "Şu anda ligdeki en iyi hokey takımının kaptanıyla evlisin ve benim hayranım mısın?"

"Saçmalık, değil mi?" Maddison alaycı bir tavırla ekliyor.

"Beni yanlış anlamayın," diye başlıyor Logan. "Artık bir hokey hayranıyım ama basketbol benim ilk aşkım."

Ryan kendi şişesini Logan'ın şampanya kadehiyle tokuşturuyor. "Benim tarzım insanlar."

"Biz de gelip geldiğiniz için teşekkür etmek istedik," diye araya giriyor Maddison. "Ve Ryan, aile biletlerini ve bire bir koçluk seansını sessiz müzayedeye bağışladığını gördüm. Bu harika dostum, teşekkür ederim."

"Kesinlikle. Yardım edebildiğime sevindim. Yarattığınız bu vakıf oldukça havalı."

"Aslında sadece ben değilim-" Birisi Maddison'ın cümlesini yarıda keserek kulağına fısıldıyor.

"Bu benim işaretim," diyor Maddison. "Hemen döneceğim, bebeğim." Sözüünü kesen adamı takip etmeden önce karısını öpüyor.

"İyi şanslar!" Logan masanın etrafından dolaşıp yanımda durmadan önce sesleniyor, ikimiz de Maddison'ın gittiği sahneye bakıyoruz.

"Shay!" Dom bardan sesleniyor.

Ryan omzuma vuruyor. "İyi misin?" Yanıt olarak başımı sallıyorum. "Memnun oldum Logan."

Kardeşim takım arkadaşlarıyla takılmaya gitmeden önce "Sen de," diyor.

Maddison onu süpüren adamla sahneye çıkıyor.

"Kim o?" Logan'a soruyorum, sahneden bir metreden daha az uzaklıkta olan yüksek masada sadece ikimiz kalmıştık.

"Bu Rich." Logan gözlerini deviriyor. "Eli ve Zee'nin menajeri ve en kötüsü. Yani, çocuklara bir ton para kazandırdı ama ahlaki açıdan hayranı değilim."

Zanders'ın Maddison'la birlikte sahneye çıkışını izlerken kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Neler oluyor?"

"Oh, sadece hoş geldiniz konuşması yapacaklar ve herkese geldikleri için teşekkür edecekler."

"Zanders da mı?"

"Elbette." Logan hafifçe gülüyor. "O Active Minds'ın yarısı. O ve Eli vakfı dört yıl önce birlikte kurdular."

Dudaklarım hafifçe aralandı. "Ne?" Bakışlarım sahnede elinde mikrofonla hazır bekleyen güzel adama takılı kaldı.

"Bilmiyor muydun? Sana söylemedi mi?"

Başımı sallayarak Logan'a hayır dedim.

"Biz üniversitedeyken Eli'yi terapiye götüren kişi oydu ve çocukların ihtiyaç duydukları desteği bulmalarına yardımcı olma konusunda da gerçekten tutkulu. Eğer Zee olmasaydı, Eli'nin bugün olduğu kişi olup olmayacağını bilmiyorum."

Sikeyim.

Siktir. Siktir. Siktir.

Zanders'ın bu yönünü öğrenmeye hazır değilim. Zaten duygularımla savaşıyorum. Konu akıl sağlığı olduğunda onun tamamen bilinçli ve bir aktivist olduğunu bilmeme gerek yok.

Yutkunmaya çalıştıkça ağzım kuruyor, bu yüzden biramın geri kalanını yudumluyorum, sıvıya olduğu kadar cesarete de ihtiyacım var.

"Logan şöyle devam ediyor: "İnsanlar onunla tanışıyor ya da magazin dergilerinde veya haberlerde onun hakkında bir şeyler duyuyor ve onu tanıdıklarını düşünüyorlar. "Onu değiştirmeleri gerektiğini düşünüyorlar. Kadınlar onu değiştirmeye çalışıyor. İnsanlar onun bir insan olarak büyük bir gelişime ihtiyacı olduğunu düşünüyor ama gerçek şu ki Zee harika bir adam ve her zaman da öyle oldu. Bizim için en iyi arkadaştır, çocuklarımıza kendi çocukları gibi davranır ve son derece korumacıdır. Çok seviyor ve insanlarına inanamayacağınız kadar değer veriyor. Yani, onda değişmesi gereken hiçbir şey yok. Sadece kim olduğunu kabul edecek ve masaya getirdiklerini takdir edecek birine ihtiyacı var. Her zaman kibirli, özür dilemeyen ve çok açık sözlü olacak ama bunlar onu o yapan şeyler. Sadece kim olduğunu görecektir ve onunla orada buluşacak birine ihtiyacı var."

Maddison ve Zanders ön tarafa yaklaşırken gözlerim sahneden ayrılmıyor ama kalbim bir mil hızla atıyor.

"Onun da kendisini koruyacak birine ihtiyacı var."

Gözünü kırpma. Gözünü kırpma. Gözünü kırpma.

Gözlerimin kenarlarında biraz nem oluşuyor ama nedenini bilmiyorum. Sadece şu anda Zanders'ın kim olduğunun büyük bir kısmını öğrenirken bunalmış hissediyorum.

Zanders söz konusu olduğunda teselli bulduğum bir şey de yalan söyleyememesi. Bana itiraf etmek istediğimden çok daha fazla yalan söylendi, ancak Zanders söz konusu olduğunda, aklımdan geçenleri tam olarak söyleyeceğini bilmek tamamen özgürleştirici oldu. Ama işte burada, kim olduğu hakkında yalan söylüyor ve hayatının inanılmaz bir bölümünün gizlemek için yalan söylemesine rağmen, bu beni beklenmedik bir şekilde şaşırtıyor.

Neden insanların onun bu yönünü görmesine izin vermiyor?

"Neden hiçbir şey söylemedi?" Fısıldıyorum ama sorum Logan'ın duyamayacağı kadar sessiz.

Zanders ve Maddison hoş geldiniz konuşmasını yaparken kendimi tamamen kaptırmış durumdayım. Ve bu konuşma sırasında, her iki çocuğun da terapiye başlamasına neden olan hayatlarındaki dönüm noktası hakkında her şeyi öğreniyorum. Zanders on iki yıl önce bu kadar öfkeli hissetmesinin nedeni olarak annesinden bahsetmese de, terk edilmiş hissetmesinin nedeninin o olduğunu biliyorum.

Aralarındaki bağa ve bir zamanlar büyürken nasıl nefret edilen rakipler olduklarına değiniyorlar, ancak zihinsel özgürlüğü bulma yolculukları şu anda sahip oldukları arkadaşlığı kurmalarına ve geliştirmelerine neden oldu.

Kuruluşlarında yıllar boyunca topladıkları bağışlardan yararlanan bazı çocuklar adına ve bu geceki bağışların nereye gideceği konusunda konuştular.

Ancak konuşmalarından sonra bile aklımda hala büyük bir soru var.
Zanders neden insanların onun bu yönünü görmesine izin vermiyor?

ZANDERS

"C Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" Stevie'ye doğru eğilerek bir dirseğimi bara dayadım ve göğüs dekoltesini mükemmel bir şekilde görebildim.

Bakmaya çalışmıyorum, ama denemiyor da değilim.

"Bu açık bir bar," diye gülüyor.

Barmene iki parmağımı kaldırarak Stevie'nin neredeyse boş olan birasını işaret ediyorum ve bir tur daha istiyorum.

Ve bunu yaparken bakışlarım tekrar yanımdaki güzel uçuş görevlisine takılıyor. Her zamanki gibi göz kamaştırıcı, ama onu benim gibi şık giyinmiş ve süslenmiş görünce, bu gece bambaşka bir seviyede olduğunu anlıyorum.

Bu gök mavisi elbise onun açık kahverengi tenini mükemmel bir şekilde yansıtıyor ve takıntı haline getirdiğim kıvrımlarının her birini sarıyor.

Ama aynı zamanda, onun vahşi buklelerini ve ucuz kıyafetlerini de özlüyorum çünkü günün sonunda o böyle biri.

"Benden kaçıyordun." Taze biramdan bir yudum aldım.

"Tüm ekibin burada ve başımın belaya girmesini istemiyorum." Sesi kısık, bana bir kez daha aramızdaki bu şeyin, her ne haltsa, yasak olduğunu hatırlatıyor.

İşte bu yüzden galanın son dört saatinde, gecemizle ilgili haber yapan çok fazla haber kaynağı olduğunu bildiğim için mesafemi korudum. Ama bu bir iki bakış atmaya çalışmadığım anlamına gelmiyor, ama Stevie'nin mavi-yeşil gözleri benimkilerle nadiren buluştu.

İki dirseğimin üzerine eğilerek ona yaklaşıyorum, tenine küçük bir dokunuş bile yapmak istiyorum ama aynı zamanda sanki barda bir içki alıyormuşum gibi görünmeye çalışıyorum.

"Demek 'Vee', ha?"

"Bu bir aile lakabı."

"Benim AİLE takma ad o Zee. Vee ve Zee. Değil mi? Biz Çok mu sevimlisin?"

Küçük bir kahkaha atıyor.

"Sana 'Vee' diyebilir miyim?"

Tek, mükemmel yontulmuş bir kaş kalkıyor. "Bu bana 'tatlım' demene engel olacak mı?"

"Hiç şansın yok."

Bir kahkaha daha kazanıyorum.

"İstersen bana 'Zee' diyebilirsin." Sesim sessiz ve kendimden pek emin değilim.

Gözleri benimkilere kayıyor. "Sana 'Zee' dememi ister misin?" Omuzlarımı silkiyorum, utangaçça başımı sallıyorum.

Gülümsemesini engellemek için alt dudağını ısırıyor ve gözlerim bu hareketi takip ediyor. Ve sadece bu küçük baştan çıkarıcı hareket bile beni inanamayacağın kadar tahrik ediyor.

Yaklaştım, dudaklarım kulağını hayal etti. "Ama çılgılık atmanı tercih ederim."

Geri çekilerek, gözlerinin açılıp dudaklarıma odaklanmasını izliyorum, sonra bir kez daha benden uzaklaşıyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

"İyi misin?"

Derin derin yutkunuyor, başını sallıyor.

"Sorun nedir?"

Bana doğru dönüyor, tüm yüzü yumuşuyor. "Neden bana bu organizasyonun yarısının senin yüzünden olduğunu söylemedin? Bunca zamandır Maddison'ın olduğunu sanıyordum. Herkes böyle düşünüyor."

Omuz silkerek biramı tekrar dudaklarıma götürüyorum. "Sana birkaç kez söylemeye çalıştım ama eninde sonunda öğreneceğini biliyordum."

"Zee..."

Dudaklarımı küçük bir gülümseme kaplarken gözlerim onunkilere kayıyor. Bu ismi onun ağzından duymak hoşuma gidiyor.

"Neden insanların gerçek seni görmesine izin vermiyorsun?" "Bu uzun bir hikaye.

Açıklaması zor."

"Anlamak istiyorum," diyor. "Çünkü şu anda senin kim olduğun konusunda kafam çok karışık."

"Kim olduğumu biliyorsun."

"Öyle mi?"

Öyle mi? Elbette, çoğu insandan daha çok şey gördü ama her şeyi bilmiyor. Neden herkese rol yaptığını bilmiyor. Korktuğunu bilmiyor.

Pislik, oyuncu, kaba, kibirli tarafını çok gördü. Ve ben ona sadece amca, şefkatli, sevgi dolu, koruyucu tarafımın parçalarını gösterdim. Kafasının karışmasına şaşmamalı.

"Benimle bir randevuya çık."

"Ne?" diye soruyor şaşkın bir kahkahayla. "Zee, yapamam. Randevuya çıkamayız."

"Neden olmasın?"

"Çünkü... çünkü senin için çalışıyorum ve biri bizi birlikte görürse kovulurum."

"Özel bir yer olduğundan emin olacağım."

"Zee, sen kimseyle çıkmıyorsun. Saçmalamayı kes." Sanki bir şakaymış gibi gülüp geçmeye çalışıyor.

"Benimle bir randevuya çık."

Sonuna bir "lütfen" eklerdim ama bu şekilde yalvarırken zaten çaresiz görünüyorum. Ama dürüst olalım, öyleyim.

"Sadece tekrar takılmak istediğini söylemiştin." Şaşkınlıkla hafifçe başını sallıyor. "Bu sadece fiziksel bir şeydi ve sadece bir kez olması gerekiyordu."

"Fikrimi değiştirdim." Ona bakabilmek için arkamı dönüp sırtımı bara yaslıyorum. "Stevie, benimle bir randevuya çık."

"Ben... Ben yapamam." Kelimeleri ağzından inançsızca dökülüyor ve onları söylemek istediğinden, hatta onlara inandığından bile emin değilim.

Ben de taktiğimi değiştirdim. Çünkü beni anlamayan ya da onunla çıkmak isteyerek birdenbire fikrimi değiştirdiğimi düşünen büyük bir yanı olduğunu bilsem de, hayır demesinin daha büyük bir nedeni olduğunu hissediyorum.

Ve bütün gece kardeşinin etrafında dolaşan adam da o oluyor.

"Eski erkek arkadaşınla ne oldu?"

"Neden bu kadar gözlemcisin?" diye sinirli bir şekilde gülüyor.

"Sekiz yıllık terapi, tatlım." Kulağını süsleyen küpeleri görmek için saçlarını hızla kulağının arkasına sıkıştırıyorum, ama hareketimi hızlı yapıyorum.

yakalanmamak için. "Kardeşinin bilmediği ne söyledi?"

Titrek bir nefes vermeden önce gergin gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Benim hakkımda ne söylediği bile önemli değil. Sanırım bana nasıl hissettirdiği."

"Sana nasıl hissettirdi?" Ses tonumu yumuşak tutuyorum ve gözlerimi ona kilitliyorum, bu odada başka kimsenin önemli olmadığını bildiğinden emin oluyorum.

"Sanki ben bir seçenekmişim, hatta ilk seçenek bile değilmişim gibi. Sanki sadece onu bekleyen daha iyi fırsatlar olmasaydı beni seçecekmiş gibi. Ben sadece... Önemli değilmişim gibi hissetmek hoşuma gitmiyordu. Beni seçmesini istedim."

Arkamı dönüyorum, böylece ikimiz de tekrar bara bakıyoruz, omzum onunkine değişiyor ve ellerimiz birbirlerine değişiyor, biralarımızı tutuyoruz. Karşılıklı yüzüklerle kaplı parmaklarımız yan yana güzel görünüyor, bu yüzden bir tanesini uzatıp onunkini sıyrıyorum çünkü çok fazla gözün olduğu bu odada sunabileceğim tek fiziksel rahatlık bu.

"Peki ya çok korumacı görünen kardeşin, bu arada, onunla hala arkadaş mı?"

"Ryan ona burada bir spor kanalında iş bulması için yardım etmeye çalışıyor." "Burada mı? Chicago mu?"

Stevie başını sallayarak devam ediyor. "Ryan ayrıntıları bilmiyor. Ona anlatmadım. O ve Brett üniversitede birlikte basketbol oynadılar ve takıma tapan bir kampüste eşit derecede sevidiler. Herkes onlardan bir parça istiyordu ama ben sadece aşık olduğum adam tarafından seçilmek istiyordum, anlıyor musun?"

Sessiz kalıyorum, devam etmesi için onu ikna ediyorum.

"Üç yıl boyunca birlikteydik ve bir kez bile onun için yeterince iyi olduğumu hissetmedim. Peşinden koşmak istediği başka seçenekler varsa benimle ilişkisini sürekli bitirirdi, sonra bu seçenekler tükendiğinde sürünerek geri gelirdi. Ve ben onu her zaman geri alan aptalın tekiydim. Ben sadece seçilmek istedim."

Ondan nefret ediyorum. Kısmen Stevie'ye hissettirdikleri için, kısmen de bir zamanlar çok istediğim şeye sahip olduğu ve ona önemsizmiş gibi davrandığı için. Sanki ilk seçeneği o değilmiş gibi.

Elimi onunkinin üzerine koyup durdurmadan önce yüzüğü başparmağında endişeyle çeviriyor. Bu hareket sonunda bana bakmasına neden oldu.

"Sen aptal değilsin. İstenmek istediğin için deli değilsin. Sevilmek istediğin için."

Boğazında derin bir yudum düğümleniyor.

"Ve sen bir seçenek değilsin Stevie, çünkü senden başka seçenek yok." Tüm yüzü gevşiyor, karşımda eriyor. "Öyle söyleme." "Neden söylemeyeyim?"

"Çünkü senden hoşlanmamaya çalışıyorum."

Dürüstlüğü beni güldürüyor. Onunla tanıştığımndan beri "Senden nefret ediyorum" cümlesini çok sık kullanıyor.

"İyi şanslar tatlım, çünkü ben bir mücevherim."

Çevremde Rich beni başka bir görüşme için işaret ediyor.

Gözlerimi devirerek dikkatimi tekrar Stevie'ye veriyorum. "İşe dönmem gerekiyor ama bana hâlâ bir dans borçlu olduğunu unutma." Onu barda bırakmadan önce elini son bir kez sinsice sıkıyorum.

"Kim o?" Rich'in dikkati Stevie'nin sırtına odaklanmıştı.

"Merak etmeyin." Dikkatini en sevdiğim uçuş görevlisinden uzaklaştırmak umuduyla temsilcimin yanından geçmeye devam ediyorum.

Onun hakkında bir şey bilmesine gerek yok. Bu gece değil, belki de hiçbir zaman.

Rich'in gecemin tadını çıkarmama izin vermemesine sinirlendiğimi söylemek hafif kalır. Beni röportaj üstüne röportaj için pazarladı ve ben sadece bir dans etmek istiyorum. Gecemi bitirmek için bir kızla tek bir dans.

Ancak bunu gerçekleştiremeden, belirli bir basketbol takımının oyun kurucusu beni durdurdu.

"Konuşmamız gerek," diyor Ryan, elini göğsüme koyarak kız kardeşine giden yolu kapatarak.

Benden sadece bir santim kadar kısa, bu yüzden sırttan dudaklarla ona bakmam bile gerekmiyor. "Şimdi mi?"

"Hıyarlılık etme."

İsteksizce, köşeye gizlenmiş boş bir yüksek masaya kadar onu takip ediyorum. "Duymadıysan söyleyeyim, ben hıyarlığım ile tanınırım."

"Oh, duydum. Konuşmamız gereken şey de bu."

"Pekâlâ, gidelim. Bana ağabey konuşması yap." Dirseklerimin üzerine eğilerek benden daha uzun olmasına izin veriyorum.

Ve bu sinir bozucu olsa da, buna saygı duyuyorum. Nasıl duymayayım? Adam sadece Stevie'yi kolluyor.

"Kız kardeşimle ne yapıyorsun?"

Dudaklarım kalkıyor, kahkahalarımı tutmaya çalışıyorum. "Bu detayları istediğine emin misin?"

Ryan o anda öfkeleniyor, burun delikleri açılıyor, ben de birkaç kademe düşürüyorum.

"Eğer düşündüğün buysa, onunla uğraşmıyorum."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Şey, durum öyle değil. Onu bir amaç için kullanmıyorum. Aslında, tam tersini yapıyorum. Her ne haltsa gizli tutmaya çalışıyorum. İnternette hakkımda ne tür şeyler yazıldığını biliyorum ve kız kardeşinin de bunlara bulaşmasına izin vermeyeceğim."

"Ne oldu? İkinizin arasında neler oluyor?"

"Gerçekten mi? Hiçbir şey. Biz arkadaşız ama sana yalan söylemeyeceğim. Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Ve eğer bana bir şans verirse, bunun nereye gidebileceğini gerçekten görmek isterim."

Ryan'ın kaşları şaşkınlıkla çatılıyor, bana inanmıyor.

"Ve eğer istediğin buysa senden izin falan da istemeyeceğim."

"Vee'nin senin şöhretine bulaşmasını istemiyorum, Zanders. Lafi dolandırmayacağım, bence medyadaki tüm kişiliğin tam bir şaka ve bu şehirdeki sporcuların adını kötüye çıkarıyorsun."

"Bunu ballandıra ballandıra anlatmayacağını söylemiştin," diye alaycı bir şekilde sızlanıyorum.

Gözlerini devirerek devam ediyor. "Kız kardeşim senin gördüğün ilgiyi kaldıramaz ve onun adının da seninkinin yanında magazin gazetelerinde yer almasını istemiyorum, anlıyor musun?"

Başımı sallayarak sessiz kalıyorum ve devam etmesine izin veriyorum.

"Sonunda ona şehrimde sahip olacağım ve yemin ederim ki bunu mahvedersen..." Başını sallıyor. "O kendi seçimlerini yapabilecek bir yetişkin, ama bu seferkini gerçekten sevmedim."

Tam o sırada Stevie'nin eski erkek arkadaşının onu dans pistine götürüşünü izliyorum. Uzaklaşmak için çok istekli görünmüyor, ama aynı zamanda onunla birlikte olmaktan da pek hoşnut görünmüyor. Kızın benim yanımdayken takındığı her zamanki kendinden emin tavır yüzünde yok.

"Şuradaki..." Stevie ve eski sevgilisini kastederek dans pistine doğru başımı sallıyorum. "O adamı yine kız kardeşinin yanına mı getiriyorsun? Bu hiç hoşuma gitmeyen bir seçim."

"Brett mi? Onu tanımıyorsun bile."

"Tanıyor *musun*? Çünkü kız kardeşinin ilişkileri hakkında bana anlattıklarına bakılırsa, onu sandığın kadar iyi tanıdığını sanmıyorum."

Ryan gözlerini dans pistinden ayırmıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Neyi bilmenizi istediğine kız kardeşinizin karar vermesine izin vereceğim."

Muhtemelen söylemem gerekenden fazlasını söyledim, ama belki bu, o pisliği Stevie'nin etrafına tekrar getirme konusunda onu biraz daha duraksatır.

"Ryan." Bana doğru döndü. "İyi birine benziyorsun ve kız kardeşini sevdiğin belli. Endişelerine saygı duyduğumu bilmeni isterim ve kazandığım şöhreti bildiğimden, onun için neden endişelendiğini anlıyorum."

İfadesi yumuşuyor, bana yarım bir gülümseme sunarak sert adam rolünü bir kademe düşürüyor.

"Onunla aramızda her ne oluyorsa benim konfor alanımın çok dışında, ama bana bir şans vermeye karar verirse onun adını medyadan uzak tutmak için elimden geleni yapacağım."

"EZ." DJ masamıza doğru yaklaştı. "Böldüğüm için özür dilerim ama gecenin son şarkısının ne zaman çalacağını sormuştunuz."

Ayağa kalkıp dans pistine doğru ilerliyorum, ama daha fazla ilerleyemeden oyun kurucuya dönüyorum. "Ve Ryan, 'Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm' demeyi unuttun."

Göğsünde sessiz bir kahkaha gümbürdüyor. "Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm." "Anlaşıldı."

Gecenin son şarkısı için neredeyse tüm konukların dans pistini doldurduğu kalabalık mekânda dolanıyorum. Logan'la dans eden Maddison'ın omzunu okşayarak yanından geçiyorum ve alanın bu kadar dolu olmasından mutluluk duyuyorum. Stevie ile dans etmem çok fazla alarm çaldırmamalı.

Gözlerim hemen Brett'in Stevie'nin belinin çok altında duran ellerine takılıyor ve ben araya girerek onları hareketlerinden alıkoyuyorum.

"Araya girebilir miyim?"

Lütfen, neden soruyorum ki? Bu çocuğun hoşuna gitse de gitmese de kesiyorum.

"Bir şeyin ortasındayız." Brett sağlam durmaya çalışıyor, ama gözü fena halde korkmuş. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum.

"Brett, Zanders'a dans sözü verdim." Stevie'nin sesi yumuşak ve nazik ama ona kaybolmasını söylemesini tercih ederdim.

"Yani artık gidebilirsin," diye ekliyorum.

"Dostum, bütün magazinciler senin hakkında haklı. Sen lanet olası bir pisliksin." Brett'in yüzü tiksintiyle kaplandı.

"Bu detaylı gözlem için çok teşekkür ederim."

Stevie'nin başı öne düşüyor, elini ağzına götürerek kıkırdamasını bastırmaya çalışıyor.

"Bak, kardeşini Chicago sporunda çalışmak için kullanmaya çalıştığını biliyorum, ama bu şehirde Ryan Shay'den daha fazla bağı olan kim var biliyor musun? Benim. Şimdi gidersen bu galadan tek parça halinde ayrılmana izin veririm. Aksi takdirde, şov yapmamla tanınırım ve seninle işim bittiğinde bu şehirdeki spor ağlarının hiçbirinde çalışmayacağını garanti edebilirim."

Gözleri Stevie'ninkilere kayıyor, ondan benim için sözlerini geri almasını istiyor ama Stevie bunu yapmıyor. Onun yerine, geri adım atmadan Stevie'nin bakışlarını tutuyor.

Aferin kızıma.

Ona doğru döner. "**K o n u ş t u ğ u m u z** şeyleri düşün. Lütfen?"

Brett bununla gider.

Dikkatimi maviler içindeki afete vererek elimi uzatıp dans etmek istediğimi söylüyorum.

Hafifçe gülerek elini benimkine koyuyor ama bu yeterli olmuyor. Diğer elini de tutup boynuma doluyorum ve avuçlarımı yumuşak kollarından aşağı kaydırıp göğüs kafesini sıyırdıktan sonra kıcının hemen üzerine yerleştiriyorum.

Onu kendime doğru çekiyorum, parmakları boynumu kavrayıp zincirimın arkasıyla oynarken aramızda hiç boşluk bırakmıyorum. Ve DJ yavaş bir şarkı çalarak bana gerçekten bir iyilik yaptı, bu yüzden en azından önümüzdeki üç ila dört dakika boyunca vücudunu benimkine bastırdım.

"Kendini savunmaya ne oldu Stevie?" "Bu konuda berbatım."

Sessiz bir kahkaha göğsümde kabarıyor. Evet, öyle ama deniyor.

"Konuştuğunuz şeyler hakkında ne demek istedi?" Hareketli Stevie Dans pistinde dolaşırken dudaklarımı kulağına yaklaştırıp sessizce konuşuyorum. "Konuştuk demezdim. Daha çok *o* konuştu. Senden hoşlanmıyor." Derin ve ağır bir kahkaha atıyorum. "Evet, hiç de bile."

"Ve kardeşim senden hoşlanmıyor." Sesi yumuşak ve temkinli ve şimdi bunun nereye gittiğini anlıyorum.

"Ama benden hoşlanıyor *musun*?"

Stevie hafifçe geri çekiliyor, mavi-yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor. "İstemiyorum."

Kelimeleri sevmiyorum ama dürüstlüğünü seviyorum. Mesele de bu, bana karşı her zaman dürüst ve bundan daha fazlasını isteyemem.

"Peki neden tatlım?" "Çünkü beni korkutuyorsun."

Başımı sallayarak, kelimelerle karşılık vermiyorum ama dans pistinde hafifçe sallanırken ellerimi onun belinde tutmaya devam ediyorum.

"Ünün beni korkutuyor," diye fısıldıyor alnını göğsüme yaslayarak.

Bu beni çok etkiledi ama aynı zamanda hiç de şaşırmadım. Yedi yıl önce bu hikayeyi yarattığımda bunu kendime ben getirdim. Kendimi savunmam gerekirse, hayatımda istediğim bir kadın olacağını hiç düşünmemiştim, bu yüzden daha sonra neden olabileceği zararlı etkileri göremedim.

"Bunu söylediğim için özür dilerim," diye ciyaklıyor ve göğsüme daha fazla saklanıyor.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak dudaklarımı tam şakağına yaslıyorum.

"Üzülme, Vee. Anlıyorum."

Sertçe yutkunuyorum ama lanet olsun. Bu beklediğimden daha fazla acıtıyor.

"Tek istediğim bir şans," diye ekliyorum kısık bir sesle. "Herkesin sandığı gibi biri olmadığımı sana kanıtlamak için. Medyada gördüklerinizin doğru olmadığını. Bu gece gördüğün, Cadılar Bayramı'nda elbise giyerken gördüğün ve Noel'de konuştuğun adam benim Stevie."

Arkasına yaslanıyor ve gözleri yumuşak, benimkilere kilitlenmiş, bana inanmak istiyor.

"Sadece... lütfen, benimle bir randevuya çık. Her şeyi açıklayacağım." Bakışlarını kaçırıyor. "Zee-"

"Stevie." Yüzünü avuçlayarak bana bakmaya zorluyorum. "Senden hoşlanıyorum. Bunun yetişkin bir adamın söyleyeceği bir şey gibi gelmediğini biliyorum, ama lanet olsun, senden çok hoşlanıyorum ve bu çok korkutucu. Benim seni korkuttuğum kadar sen de beni korkutuyorsun."

"Neden?" Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Neden ben?" "Ne demek istiyorsun?"

"O kadar insan varken, neden ben? İstedığın herkese sahip olabilirsin."

Ciddi mi? Evet, tabii ki öyle çünkü bu güzel kadın her ne kadar saklamaya çalışsa da hak ettiğinden daha fazla güvensizlik ve kendinden şüphe duyuyor. Kendini değersiz hissetmesi gereken biri varsa, o da benim. Bektan bir ünü olan benim.

"Başka kimseyi istemiyorum Stevie. Başka kimse yok. Anlamıyor musun? Tek seçenek sensin. Ekim'den beri kafamın içinde sıkışıp kaldın. O uçakta beni yerime koymaya karar verdiğin günden beri."

Sonunda kıkırdıyor, yine göğsüme saklanıyor, ben de eğiliyorum, devam ederken dudaklarım kulağında geziniyor.

"Ben seni senin kendini gördüğün gibi görmüyorum. Bence sen iyi, tatlı, komik ve büyüleyici birisin, Vee. Ve sadece bir şans istiyorum."

Sessiz kalınca ben de ekledim: "İlk sen mi seçilmek istiyorsun? Ben de öyle. O yüzden beni seç."

En çılgın hayallerimde bile bana ilgi göstermesi, benimle zaman geçirmek istemesi için birine yalvaracağımı düşünmezdim, ama işte tam da bunu yapıyorum ve buna tamamen değdiğini görüyorum.

Stevie boynumu sıkıca kavrayıp beni kendine çekiyor ama şu anda olduğumdan daha fazla yaklaşılabileceğimi sanmıyorum. Dans pistinde ilerlerken vücutlarımız birbirine bastırılmış durumda ve seslerimiz sadece ikimizin duyabileceği kadar sessiz.

Ama bu şarkı bitmek üzere ve ben bırakmaya hazır değilim.

"Bunun sadece fiziksel olması gerekiyordu," diyor Stevie. "Sadece seks olması gerekiyordu. Neden bununla sınırlı kalamıyoruz?"

"Artık geçti ve sen de bunu biliyorsun." Sessizliğini koruyor, ben de daha önce hiç söylemediğim bir şey söylüyorum. "Seksten daha fazlasını istiyorum."

Şarkı yavaşlıyor, sönüyor ve o anın neredeyse bitmek üzere olduğunu biliyorum.

Ellerim belinde dolaşırken bana olan sarılışı sıklaşıyor. Başım onunkine doğru eğiliyor, dudaklarım yanağında duruyor. Onu öpmek istiyorum. Onu göğsümden çekip öyle bir öpmek istiyorum ki konu ben olduğumda endişelendiği her şeyi unutsun.

"Öp beni." Bunu o söylüyor, ben değil.

"Benimle bir randevuya çık."

Derin bir nefesle göğsünün yükseldiğini hissediyorum. "Beni eve götür."

Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum ama evet demek yerine, "Benimle çık" diye yalvarıyorum.

"Zee." Geri çekiliyor ve böylece şarkı da gece de bitiyor.

Bir anda etrafım insanlarla doluyor, elimi sıkıyorlar, iyi geceler diyorlar. En hafif tabiriyle bunaltıcı ama tek istediğim, bu gecenin konukları alanımı bombardımana tuttukça benden uzaklaşıyor gibi görünen kızıdan farklı bir cevap almak.

Bakışlarım maviler içindeki güzelliğe kaymaya devam ediyor ama sonunda dikkatim bu gece buraya geldikleri için teşekkür etmem gereken insan kitlesine yöneliyor.

Ve durduğu yere dönüp baktığımda, gitmişti.

ZANDERS

"T "Bu saçma bir çağrı ve sen de bunu biliyorsun!"
"Zee, sakın ol!" Maddison formamın arkasından tutarak beni
körlere daha fazla yaklaştırmaktan alıyordu.

Hakem.

"Slashing. Chicago. On bir numara. İki dakika."

"Siktir et!"

"Zee, kışını kutuya sok ve çeneni kapat!" Maddison beni buzun karşı
tarafına doğru itiyor, iki dakikamı daha oyun dışında geçirmek üzereyim -
gecenin üçüncü cezası.

Chicago taraftarları cama vurarak dikkatimi çekmeye çalışıyor ama ben
buza doğru ilerlemekten başka bir yöne bakmıyorum.

Bu oyun berbat.

Çocuklar harika oynuyor, ben hariç. Özensiz oyunlar oynuyorum, kirli
vuruşlar yapıyorum ve genel olarak takımıma yardımcı olmaktan çok
caydırıcı oluyorum.

Ben de kışımı dışarı attırıp çocuklara bir iyilik yapabilirim.

Anlamsız bir kavga başlatmak, bütün bir hafta boyunca öfkeli olduğumu
ve hıncımı birinden çıkarmak istediğimi düşünürsek, taraftarlar için harika
bir fikir gibi görünüyor. Buzda kirli kavga mı? İnsanlar bunu bekliyor.
Yanıldıklarını kanıtlamanın ne anlamı var?

Bir haftadır takındığım boktan tavrın nedeni, galadan bu yana kıvrıcık
saçlı bir uçuş görevlisini ne görmemem ne de ondan haber almamam.
Stevie'nin benden kaçtığını söyleyemem çünkü deplasman maçımız
olmadı,

ve numaram onda yok, ama yine de, onu randevuya götürmeme izin verme konusunda fikrini değiştirdiyse, bana nasıl ulaşacağını biliyor.

Ve belli ki fikrini değiştirmemiş.

Duygulara sahip olmak berbat bir şey. Karşılık bulmadıklarında ise korkunçtur. Benim hiç böyle bir sorunum olmadı. Hiç kimseden hoşlanmadım ve bir kadına karşı niyetim ne olursa olsun, her zaman karşılık gördüm.

Gülünç görünüyorum. Yirmi sekiz yaşındayım ve birinden *hoşlanmayı* büyük bir mesele haline getiriyorum. Ama bu benim için büyük bir olay. Daha önce birine karşı fiziksel bir çekimden fazlasını hissetmemiştim. Ama Stevie'nin vücudundan, aklından, ağzından ve kalbinden etkilendim.

Ve benim berbat şöhretim yüzünden ona ulaşamıyorum.

"On bir, sıra sende," diye hatırlatıyor ceza kutusu görevlisi. İki dakikalık cezamın son on beş saniyesi biterken yedek kulübesinden kalkıyorum.

Pleksiglas kapı açılıp buza girmeme izin verir vermez, Tampa'nın yıldız forvetine doğru yöneldim, kirli bir darbe indirdim ve pak sopasının yakınında bile değilken onu panolara fırlattım.

Oyundan atılıp soyunma odasına götürülürken Maddison hayal kırıklığı içinde başını bana salladığında omzumun üzerinden "Size bir iyilik yapıyorum!" diye bağıyorum.

Dolabımdan anahtarlarımı ve cüzdanımı alıp tekrar giyinmeden önce hızlı bir durulama işimi görüyor. Üçüncü periyotta daha on dakikalık bir oyun var ama buradan çıkmam gerekiyor. Takım, maç sonrası toplantımızı ve basın toplantısını kaçırdığım için bana ceza verebilir. Umurumda değil.

"Zee," soyunma odasının arka kapısını açarken Logan'ın nazik sesi beni olduğum yerde durduruyor. Koridorun karşısında duruyor. "İyi misin?"

Bakışlarım düşüyor, başımı sallıyorum. Çok inandırıcı olmayan bir baş sallama, kabul ediyorum.

"Hayır, değilsin" diye iç geçiriyor. Kollarını açarak bir adım öne çıkıyor ve beni kucaklıyor. Yani sarılabildiği kadar. Bir kadına göre uzun boylu ama ben iriyim. Cüssem ne olursa olsun, en iyi arkadaşlarımdan birinin kucağına gömülüyorum. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," diyorum sarılırken. "Şu anda sadece sinirliyim sanırım."

"Stevie'de mi?"

"Hayır." Başımı sallayarak uzaklaşıyoruz. "Kendime. Hangi tarafımın gerçek olduğunu anlayamadığı bu berbat durumda olmam benim suçum."

Logan bana özür dileyen yarım bir gülümseme veriyor. "Bence içten içe biliyor, ama Zee, ailem dışında dünyadaki herkesin senin o adam olduğunu düşündüğünü anlamalısın. Ve evet, yıllar önce kariyerini ilerletmek için bu kararı verdin ama sen bu değilsin. O yüzden buna alet olmayı bırak. Buzda yaptığın o şey" -pisti işaret ediyor- "o gerçek Zee değil. Bu var olmayan kötü adam EZ, o yüzden buna oynamayı bırak. Belki bu Stevie için bazı şeyleri açıklığa kavuşturur."

"Lo, benim hakkımda başkasının bilmesine izin vermeyi planladığımdan daha fazlasını biliyor. Ve hâlâ benim bir bok parçası olduğumu düşünüyor. Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Hayır, yok." Logan başını sallar. "Bak, geçen hafta galada onunla pek konuşmadım ve onu tanımıyorum ama sanırım bu medya kişiliğini neden dünyaya sunduğun konusunda kafası karışık. Ona biraz anlayış gösterin. Eli tanıştığımızda çok bencil bir insandı ve toplum içinde herkese karşı böyle davranmaya devam edip kapalı kapılar ardında sadece bana tatlı davransaydı, sanırım benim de kafam karışırdı. Onun gerçek değişimi sadece kendisini değil, sadece beni değil, etrafındaki herkesi sevmeye başladığında oldu."

Tanrım, o haklı. O her zaman haklıdır.

"Henüz herkese karşı dürüst olmaya hazır değilim."

"Tamam, ama ona karşı dürüst olabilirsin. Ona her şeyi anlatmalısın. Ona aileden bahset ve neden dünyanın seni bu şekilde görmesine izin verdiğini anlat. Eğer ondan gerçekten hoşlanıyorsan, Zee, bence ona her şeyi anlatmalısın."

Yere bakarak bakışlarımı yere kilitliyorum. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Logan cevap vermiyor ve bakışlarım tekrar onunkilere yöneldiğinde, geniş gözler ve kalkık kaşlarla karşılaşıyorum.

"Ne?" Dikkatle soruyorum.

Yeşil gözleri bilmiş bir parıltıyla ışıldıyor. "Bu sözleri söyleyeceğini hiç düşünmemiştim," diye kıkırdıyor. "Ama senden duymak kulağa hoş geliyor."

"Oh Tanrım." Şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Maddison'a dönüşüyorum, değil mi?"

I?"

"Birazcık. Kocamdan bahsetmişken, oyuna geri dönmem gerekiyor."

Ona tekrar sarılmak için kollarımı açtım. "Eğer senin ölümüne ben sebep olursam beni öldürür."

yüzlerce golünden birini bile görmedim." Ses tonum alaycı.

"İkimiz de biliyoruz ki, şahsen görsem bile bana tekrar tekrar gösterecek."

Beni sıkıca sarıyor, şakacı tonu değişiyor. "Zee, koşulsuz sevmeyi hak ediyorsun ama bunun gerçekleşmesi için tüm kartlarını masaya koymalısın."

Ona biraz daha sarılıyorum, ikimiz de sessiz kalıyoruz. "Seni seviyorum," diye hatırlatıyorum ona koridordan aşağı inmeden önce, kendimi biraz daha hafıflemiş hissederek ve ne yapmam gerektiğini bilerek. "Hey, Lo?"

"Hmm?" Koridorun diğer ucunda bana doğru dönüyor. "Finans işinden siktir git. Gerçekten bir terapist olmalısın."

Oyunun son birkaç dakikasını izlemek için piste dönmeden önce şakacı kahkahası dar koridorun duvarlarında yankılanıyor.

Birkaç gün düşündükten sonra, boktan tavrım değişmeye başladı. Logan haklıydı, koşulsuz sevgiyi hak ediyordum ama bunu hak eden başka biri daha vardı.

Maddison'ların dairesine girer girmez, en iyi arkadaşımın çıplak sırtıyla karşılaşıyorum, oğlu göğsüne bağlanmış, mutfakta zıplıyorlar.

"Hey, dostum," diye omzunun üzerinden ateş ediyor Maddison.

"Hey, Zee," diye ekliyor Logan, adada otururken yanağına bir öpücük kondurduktan sonra.

Mutfakta dolaşırken, babasının göğsünde uyuyan MJ'in kundağının arkasına dokunup başının üst kısmını öpüyorum. Sonra iyi bir önlem olarak Maddison'ın yanağına bir öpücük ekliyorum.

"Zee." Spatulasını uyarmak için havaya kaldırdı. "O iğrenç dudaklarını benden uzak tut."

"Taze kahve var," diyor Logan.

Dolaptan bir fincan alıp kendime günlük kafeinimi dolduruyorum.

"Kahvaltıya kalacak mısınız?" Maddison soruyor.

"Hayır, yapamam. Bu sabah yapmam gereken bazı işler var ama senden bir iyilik isteyeceğim. Kızınızı çalabilir miyim?"

Hem Maddison hem de Logan donmuş bir halde bana doğru dönüyorlar. İki en iyi arkadaşımın da kaşları çatılmıştı, Logan "Bunu tekrar denemek ister misin?" diye sordu.

"Öğleden sonra için kızınızı çalabilir miyim?" Düzeltiyorum.

"Ah, evet." Maddison beni başından savarak kahvaltı hazırlamaya geri döndü.

"Elbette," diye ekliyor Logan. "Olay nedir?"

"Şey..." Mutfak tezgahına yaslanırken kahvemden bir yudum alıyorum. "Bir köpek sahipleneceğim ama önce Ella'nın yanında iyi olacağından emin olmalıyım."

Logan'ın dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Onu evlat edineceğiniz belli bir yer var mı? Belki bir uçuş görevlisinin gönüllü olduğu bir yer?"

"Belki."

Maddison gülerek, "Zee, çok kötü anladın," diyor. Tamam, tamamen yanlış değil.

"Stevie'yi etkilemek için evlat edinmiyorum. Konuştuklarımızı düşünüyordum Lo ve sevilme istiyorum. O zaman neden bir köpek olmasın? Özellikle de karşılığında birinin onu sevmesini isteyen bir köpek. Ben bekâr bir erkeğim, büyük bir evim var ve biz seyahat ederken ona bakacak birini bulabilirim."

"Adı ne?" Logan heyecanla öne doğru oturur.

"Rosie. Beş yaşında bir Doberman ve onunla geçirdiğim zamandan ve Stevie'nin bana anlattıklarından anladığım kadarıyla çok tatlı bir kız. Ama biraz göz korkutucu olduğu için bir yıldan uzun süredir barınakta kalıyor. Ona bakabilecek imkanlara sahibim ve o da birinin onu sevmesini hak ediyor, neden olmasın?"

"Zee, beni bayıltıyorsun. Bebeğim, bana alacağın köpeklere ne oldu?" Logan kocasına sorar.

"Bu bana bebek vermeden önceydi."

"Belki bebek yapmaya ara vererseniz, bir köpek alabilirsiniz?"

"Ağzından çıkana dikkat et," diye uyarıyor Maddison ve Logan'la benim kahkahalara boğulmamıza neden oluyor.

"Zee Amca!" Ella çoraplarıyla yerde kayarak mutfığa koşuyor. "Sana bunu yaptım."

Onu yerden kaldırdığımda bir kağıt parçası uzatıyor.

"Benim için mi?" Çalışmasını inceleyerek soruyorum. Basit boyama sayfası yeşil ve mor boya kalemleriyle karalanmış, tek bir parçası bile

Çizgiler. Bir sonraki büyük sanatçı olmayabilir ama çok tatlı. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim."

Küçük dudaklarını gururlu bir gülümseme kaplıyor.

"Hey, bugün benimle köpekleri görmeye gelmek ister misin?" "Köpekler mi?" Hevesli yeşil gözler kocaman oldu.

"Bir sürü köpek."

Elimde kıvranmadan önce hızla başını sallıyor ve yere bırakılmayı istiyor. Ayakları yere değer değmez, hazırlanmak için olduğunu tahmin ettiğim odasına doğru koşmaya başladı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

STEVIE

"G "Dostum, o battaniyeyi yıkamam lazım."
Deneme için çek ve KİRLİPolar battaniye dışarı
koca adam sırt üstü yuvarlanır ve yere yığılır.

ve çamaşırların başka bir güne kaldığını haber veriyor.

İstifa ediyorum, onun yerine karnını kaşıyorum.

Ön kapının üzerindeki zil dikkatimi çekiyor ama Cheryl resepsiyonda ve içeri giren herkesi karşılayabilir, bu yüzden odağımı tekrar sırtındaki tembel sarı labrador köpeğe veriyorum.

Cheryl, "Bay Zanders, tekrar hoş geldiniz," diyerek omurgamın sertleşmesine ve midemin sinirle dolmasına neden oluyor.

Bir hafta önceki galadan bu yana o güzel adamı görmedim ya da onunla konuşmadım ve bunun nedeni korkmam. Gerçekten de etrafta onu takip eden önyargılı fikirlere hiç benzemiyor olmasından korkuyorum. İyi biri olmasından korkuyorum. Hayır, iyi olduğunu *biliyorum*. Sanırım bunu yardım galasından önce de biliyordum ama Active Minds'ın Maddison'ın olduğu kadar onun da eseri olduğunu öğrendiğimde bu fikrim daha da pekişti.

Ama neden dünyanın geri kalanı için olmadığı biri gibi davrandığı konusunda hiçbir fikrim yok. Asla yalan söylemediğini iddia ediyor, ama bu büyük bir yalan gibi görünüyor ve bu konuda yalan söyleyebiliyorsa, bana olan hisleri hakkında yalan mı söylüyor?

Korkuyorum, açık ve net.

"Peki bugün bizimle kimler var?" Cheryl soruyor.

"Bu Ella," dediğini duyuyorum Zanders'ın.

"Merhaba!" diye çınlıyor küçük bir ses, kalbim ağrırken beni sessizce güldürüyor.

Sessiz kalıyorum, Zanders'ın burada olduğunu bilmesini isteyip istemediğimden emin değilim.

"Bugün Stevie için mi Rosie için mi buradayız?" Cheryl soruyor, kimliğimi açığa çıkarıyor.

Ve neden onun yanında sesi bu kadar rahat çıkıyor? Onu sadece bir kez gördü ve o da odanın öbür ucundan kısa bir anlıktı.

"Bugün seçim hakkım var mı? İkisine de ne dersin?"

Bu da yanaklarımın ısınmasına ve midemin tekrar bulanmasına neden oluyor.

Köpeklerin oyun odasını girişten ayıran bariyerin etrafından dolanırken, hızlıca üstümü başıma temizlemeye çalışıyorum. Zanders beni son gördüğünde üzerimde bir önlük ve yüzümde profesyonel bir makyaj vardı. Bu sefer köpek tüyleriyle kaplıyım, saçlarım beş gündür yıkanmamış ve her zamanki fanila ve bol kot pantolonumu giyiyorum.

Ama köşeyi döner dönmez Zanders'ın bana sanki gördüğü en iyi şeymişim gibi baktığını görünce, tıpkı onun yanındayken yaptığım gibi, bu güvensizliği bir kenara bırakıyorum.

Ela gözleri bana bakarken yumuşacıktı ve onu gördüğüm için mutlu olmaktan kendimi alamıyordum. Onu özlemiştim, bunu itiraf etmek ne kadar tuhaf olsa da.

Derin bir yutkunmayla boğazım düğümleniyor. "Beni takip mi ediyorsun?" Dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor. "Hey, Stevie kız."

Bu ismi söylediğini her duyduğumda olduğu gibi yanaklarım ısınıyor. Ya da "tatlım" ya da bana seslenmek için aklına gelebilecek herhangi bir şey.

Sessiz kalıyorum, hl burada olmasının şokunu yaşıyorum. Ama aşırı pahalı ayakkabılar giyiyor, kıyafeti mükemmel bir şekilde koordine edilmiş ve uyarlanmış ve saati sadece aşırı pahalı olanların yaptığı gibi parlıyor. Bu kesinlikle o.

"EJ, Cadılar Bayramı'ndan hatırlıyor musun bilmiyorum ama bu arkadaşım Stevie."

Bu beni gerçekliğe geri döndürüyor, dikkatim onun elini tutan kk kıza kayıyor, vahşı esmer saçları başındaki berenin etrafına dökülüyor.

"Merhaba." Odanın öbür ucundan bana el sallıyor.

"Hey, Ella. Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Soruyu Maddison'ın kızına yöneltiyorum ama Zanders'ın bana neler olup bittiğini anlatmasını bekliyorum.

"Köpekleri göreceğiz!" diye heyecanla cevap veriyor. "Bugün o gün mü?" Cheryl araya giriyor.

Kaşlarım çatık, başım dokuz giysili çarpıcı adamla barınağın sahibi arasında gidip geliyor.

"Sanırım," diyor Zanders, mükemmel megawatt gülümsemesini takınarak. "Ama önce Ella'nın onunla tanışmasını istiyorum."

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Ona henüz söylemedin mi?" Cheryl'ın gözleri şaşkınlıktan irileşiyor, sonra da yerini eğlenceye bırakıyor.

Sonunda köpek kapısını açıp ön odaya girdim. "Bana ne söyleyeceksin?"

"Rosie'yi evlat ediniyorum."

Ağzım açık kalıyor, ona bakarken gözlerim yumuşuyor. "Ne?"

"Rosie'yi evlat ediniyorum," diye tekrarlıyor Zanders gülerek.

Gözlerim yaşıyor ve burnumun pembeleştiğini hissedebiliyorum. "Ne?" Tekrar soruyorum, sesim çatlıyor. "Neden bana söylemedin?"

Gülüştü hafif ve havadar ama bakışları yumuşak ve içten, ağlamamak için kendimi zor tutmamı izliyor. "Çünkü tatlım, bunun seni kazanmam için bir girişim olduğunu düşünmeni istemedim. Dürüst olmak gerekirse, bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Cheryl, "Onu görmek için her hafta buraya geliyor," diye ekliyor.

Ona bakarken başımı eğiyorum ve kendimi daha fazla tutamayarak üç hızlı adım atıp kollarımı boynuna doluyorum. "Teşekkür ederim," diyorum göğsüne doğru.

Ella'nın elini kendi elinde tutuyor ama boştaki kolu sırtıma dolanıyor ve iri eli göğüs kafesimi hafifçe okşuyor. Hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine bana sarılıyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"Tamam." Yüzümü silerek ondan uzaklaşıyorum. Kendimi toparlayarak derin bir nefes alıyorum. "Bugün güzel bir gün. Durmam gerek." Bunu garip bir kahkahayla takip ediyorum.

Zanders'ın avucu uzanıp yüzümü kavıyor ve beni tekrar kendine çekiyor. Vücudu etrafımda gevşerken göğsünde eriyorum, parmakları buklelerime dolanıyor ve beni kendisine sarıyor.

Yumruğu saçlarımı sıkıyor ve yüzümü ona doğru eğiyor. "Seni özledim," diye mırıldanıyor.

Ağırlaşmış bakışları ayrılmış dudaklarıma yöneliyor. "İşte burada," diye sesleniyor Cheryl.

Rosie tasmayla ön odaya götürülürken Zanders'tan uzaklaşıyorum. Dev savunma oyuncusuna ulaşmak için Cheryl'dan uzaklaşıyor. Çünkü

Zanders eğilir eğilmez Cheryl bırakır ve Rosie onun uzanmış kollarına doğru koşarak sırt üstü döner, poposu dakikada bir mil hareket eder.

"İşte benim kızım," diye gülüyor Zanders.

Siyah ve ten rengi güzelliği sevmek için biraz zaman harcıyor ve kalbim inanamayacağınız kadar şişiyor.

Cheryl bana fısıldayarak, "Birlikte hep böyleler," diyor.

"Rosie'yi evlat edineceğini bana neden söylemedin?"

Cheryl bilerek omuzlarını silkiyor.

"Ella, bu Rosie," diyor.

Vücudunu Rosie ve Ella arasında dev bir bariyer olarak kullanıyor ve birbirlerine alışmaları için onlara bir an veriyor. Rosie ellerini koklarken Ella kıkırdıyor ama ona dokunmak için hareket etmiyor. Rosie ona izin verene kadar bekler. Sonunda, Rosie'nin poposu ileri geri sallanmaya başladığında, küçük Ella'nın ellerini tekrar tekrar yalıyor.

Rosie yeğeninin önünde sırt üstü düşerken Zanders vücudunu yoldan çeker.

Ella gülüyor ve Rosie'nin karnını okşuyor. "Ondan hoşlandım!"

"Evet, sanırım onun için 'çocuklarla arası çok iyi' seçeneğini işaretleyebiliriz." Zanders ela gözlerini iki kızına kilitliyor.

Onu öpmek istiyorum. Onu düğmeli gömleğinden tutup hava almak için durmam gerekene kadar öpmek istiyorum.

"Ee, yapıyor muyuz?" Cheryl soruyor. "Yapıyoruz."

Cheryl'in gülümsemesi, burada bir yıl fazla kalan Doberman için duyduğu heyecanla parlıyor.

Ella'yı tüm köpeklerle tanıştırdıktan ve Zanders'ın komik bir şekilde köpek tüylerine bulanmasını izledikten sonra resepsiyona geri dönüyoruz.

Cheryl Zanders'a , "Sanırım yarın tüm kayıtlarını ve her şeyi hazır edebilirim," diyor. "Yarın teslim almak için uygun bir gün mü?"

"Yarın mükemmel olacak."

"Senden sadece bir telefon numarası istiyorum." Zanders tereddüt eder.

"Sanırım telefon numarasını atlayabiliriz," diye araya giriyorum, Zanders'ın ne kadar özel biri olduğunu biliyorum. Ryan da aynı şekilde, yabancılara kişisel bilgilerini vermiyor.

"Sorun değil," diyor Zanders. "Ama bunu Stevie'ye verebilir miyim? Bu iŖe yarar mı?"

Cheryl'in dudaklarında muzip bir gülümseme belirir. "Evet, bu gayet iyi olur."

"Tatlım." Zanders elini uzatarak dikkatimi tekrar ona çekti. "Telefonun."

Zanders'ın bana numarasını vermek istemesinin yarattığı küçük bir Ŗok dalgasıyla yutkunuyorum, telefonumu çıkarıp uzatıyorum.

Yüzük kaplı parmaklarının, adını eklemekten önce on haneyi hassasiyetle yazmasını izliyorum.

Zee (Baba) Zanders

Başımı sallıyorum, gülüyorum ve telefonumu geri almak için elimi uzatıyorum.

Ancak Zanders, Zanders olduğu için isminin yanına bir patlıcan emoji eklemekten kendini alamıyor. Sonra da memnun bir gülümsemeyle geri vermeden önce tek bir kalp iliŖtiriyor.

"Genelde evlat edinmeden önce bir ev ziyareti yaparız ama Stevie sizi tanıdığı için bunu atlayabiliriz."

"Hayır!" Zanders araya giriyor. "Sanırım bir ev ziyaretine ihtiyacımız var. Bu önemli görünüyor."

O çok boktan biri. Ne yaptığını çok iyi biliyorum.

Cheryl, "Stevie, bu senin yapman gereken bir ev ziyareti gibi görünüyor," diyor.

Zanders'a baktığımda, ben ŖaŖkınlıkla başımı sallarken o arsız bir gülümseme takınıyor.

"Bu bir randevu değil," diye hatırlatıyorum ona.

Bir elini göğsünün üzerinde tutuyor, ağzı alaycı bir suçlamayla açık. "Ne cüretle beni seni bir randevuya kandırmakla sularsın?"

Yüzündeki Ŗeytani sırıtıŖ bana tam olarak bunu yaptığını söylüyor. "Ve son Ŗey de evlat edinme creti," diye ekliyor Cheryl. "Elli dolar."

Zanders, uzun yn paltosunun i cebini karıŖtırmadan önce Ella'nın elini bırakır. Bir ek defteri çıkarır, masanın üzerine koyar ve bir ek doldurur.

O doldururken, Rosie'nin Zanders'ın bir yanında son derece sakin bir Ŗekilde oturmasını ve Ella'nın da diğer yanında durup sabırla amcasını beklemesini memnun bir gülümsemeyle izliyorum.

"Ah," diye garip bir Ŗekilde gülüyor Cheryl, Zanders'ın çekini elinde tutarken. "Bunu yanlıŖ doldurmuŖsun." Yanakları kızarmıŖ. "Elli dolar. Bu

elli bin diyor."

Zanders çek defterini bir kenara bırakıp Ella'nın yanına gidiyor ve elini onun başına koyuyor. "Tüh," diyor kayıtsızca ve bana bunun bir hata olmadığını bildiriyor.

"İyi bir çeki ziyan etmek istemeyiz." Zanders omuz silkti. "Bunu da nakde çevirebiliriz."

"Ne?" Cheryl rahatsız bir şekilde güler. "Olamaz. Bunu kabul edemem." Çeki uzatır, geri almasını ister.

"Lütfen alın," diye yalvarıyor Zanders. "Bağış olarak."

Cheryl'in başı yana eğiliyor, dudakları aşağı doğru eğiliyor. "Teşekkür ederim." Ona sarılmak için masanın etrafında dönüyor.

Zanders kollarını ona doluyor ama omzunun üzerinden bana yumuşak bir gülümseme atıyor.

Sanırım işim bitmiş olabilir.

"Şey," diye ofluyor Cheryl, gözlerini sinsice silmeye çalışarak, ama zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Bu barınağın çok şeye ihtiyacı var ve Zanders'ın bağışı bunların çoğunu karşılayacak. "Resmini duvara assak iyi olur."

Zanders Ella'nın yanına çömelirken Cheryl masanın altından Polaroid fotoğraf makinesini alır, Rosie de tam karşılarında oturmaktadır.

"Vee, buraya gel," diye seslenerek beni yanına çağırdı. "Oh, sanmıyorum-"

"Buraya gel. Bütün kızlarımı bir arada istiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak, benden kızlarından biri olarak bahsetmesinin verdiği hissi bastırmaya çalışarak yanındaki boşluğa geçip çömeliyorum.

Zanders bir kolunu bana, diğerini Ella'ya dolayarak ikimizi de kendine çekiyor. Cheryl, Rosie'nin hemen önünde çekim yaparken elim rahatlıkla onun kaslı kalçasının iç kısmını buluyor ve orada dinlendiriyorum.

Cheryl bir an sonra siyah görüntü değiştiğinde "Mükemmel," diyor.

Zanders ve Ella onu tırmalayıp öperek vedalaşırken Rosie'nin tasmağını takip buradaki son gecesi için onu geri götürüyorum.

"O zaman bu gece?" Zanders bana soruyor. "Saat 7'de mi?"

"Randevu değil," diye hatırlatıyorum ona. Ya da kendime hatırlatıyorum. Artık çok emin değilim.

Ella'nın elini tutuyor ve onu ön kapıya doğru götürüyor. "Kesinlikle olmaz," diye gülüyor. "Yarın görüşürüz, Cheryl!"

Dışarı çıkar çıkmaz Ella'nın omuzlarına tırmanması için eğiliyor. Ella kollarını kavuşturup çenesini onun beresine dayarken o da ayaklarından tutuyor ve ikisi birlikte eve doğru yürüyorlar.

Ve aklımdan geçen tek düşünce tamamen bitmiş olduğum.

ZANDERS

"O Aman Tanrım. Gerginsin," diye gülüyor Logan.

Başım dönüyor, kaşlarım çatılıyor ve mutfak masamda kurulu FaceTime çağrısıyla alay ediyorum. "Gergin değilim."

"Çok terliyorsun dostum." Maddison'ın çirkin suratı telefonun çerçevesini kesiyor.

"Ben de gergin *değilim*." "Zee-baby'nin bir randevusu var," diye dalga geçiyor.

"Bu bir randevu değil," diye düzeltiyorum, ellerimi göğsümde gezdirip takım elbisemi düzelterek. "Stevie özellikle bunun bir randevu olmadığını söyledi. Hem de birçok kez."

Maddison telefon ekranından gözlerini kısarak bakıyor. "Yani masanın mumlar ve çiçeklerle donatılmasının nedeni bunun bir randevu olmaması mı?"

Bugün aldığım yepyeni tabaklar, nevresimler ve çatal bıçak takımıyla donatılmış yemek masama döndüğümde, adamımın haklı olabileceğini fark ediyorum. Yakılmayı bekleyen mumlardan ya da ortadaki dev gül vazosundan bahsetmiyorum bile.

"Çok mu belli oluyor?"

Hem Logan hem de Maddison telefonda kahkahalara boğuldu. "Zee, özel bir aşçı geliyor, Tanrı aşkına."

"Lanet olsun. Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Sadece kendin ol," diye yatıştırıyor Logan. "Bu gece bunun için var."

"Ya gerçek beni sevmezse?" Kollarımı koltuğa yaslayıp Buna karşılık, telefon ekranından en iyi iki arkadaşıma odaklanmaya devam ediyorum,

biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı var.

"O zaman ne kaçırdığını bilmiyor," diye ekliyor Maddison. "Ama aylardır ikinizin de yanındayım. Senden hoşlanıyor. Sadece takındığınız rolden hoşlanmıyor, bu yüzden onunla bu boku kes."

"Zee," diye araya giriyor Logan. "Ona her şeyi anlat." "Anlatacağım."

Mükemmel bir şekilde hazırlanmış masaya dönüp baktığımda, farkına vardım. Bu Stevie değil.

"Hey, çocuklar, gitmeliyim. İkinizi de seviyorum." "Seni seviyorum, Zee."

"İyi şanslar dostum. Seni seviyorum," diye bitiriyor Maddison video görüşmemizi kapatmadan önce.

Bağlantımız kesilir kesilmez, tuttuğum özel şefi arayıp iptal ettiriyorum. Sonra birkaç farklı yemek siparişi veriyorum. Masadaki her şeyi kaldırıp yerine iki normal tabak, kağıt peçete ve hem benim hem de Stevie'nin koltuğunda bira içmek için bir bardak altlığı koyuyorum.

Rosie'nin sandığının, tasmaının ve oyuncaklarının olması gereken yerde olduğundan emin oluyorum çünkü bu gece bir ev ziyaretinden daha fazlası olsa da, yine de bu yönü var.

Noel'den beri Rosie'yi haftada bir ya da iki kez ziyaret ediyordum, ama bunu Stevie'den bilerek sakladım, çünkü kısmen bu iş yürümezse kalbini kırmak istemiyordum, kısmen de bunun onunla bir ilgisi yoktu.

Evlat edinmek Rosie için, ama bencilce benim için de. Rosie sadece sevmek ve sevilmek istiyor, ben de öyle.

Oturma odamda volta atarken, gözlerimi uzak taraftaki tavandan tabana pencerelere dikmiş, Stevie'nin kendi binasından çıkıp benimkine gelmesini beklerken bir sürüngen gibi görünüyorum. Saat yediye biraz var ama sinirlerim iyice gerilmeye başladı.

Ben bunu hiç yapmadım. Hisler beslediğim bir kızla hiç yemek yemedim ve sohbet etmedim. Kimi kandırıyorum ki? Hiç duygularım olmadı, nokta. Bu çok korkutucu ve sinir bozucu.

Bu geceden sonra ne olacağımız hakkında hiçbir fikrim yok. Stevie'nin sadece ekibimin kiraladığı uçakta çalıştığı günlere mi döneceğiz? Yoksa bana magazin dergilerindeki adamdan daha fazlası olabileceğimi kanıtlamam için bir şans mı verecek?

Her şeyden çok, umarım ikincisidir çünkü uzun zamandır ilk kez birine kim olduğumu gösteriyorum ve bununla başa çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum.

tekrar terk edilmek.

Mutfak adasında çalan telefonum beni endişelerimden uzaklaştırdı. Koşarak yanıma geliyor ve aklımdan bir türlü çıkaramadığım kızla konuşmak için sabırsızlanarak hemen bilinmeyen numaraya cevap veriyorum.

"Stevie?" Çok heyecanlı bir gülümsemeyle hemen cevap veriyorum. Hat sessiz, yanıt yok.

"Stevie, beni duyabiliyor musun?" Karşı kulağımı tıkayarak daha dikkatli dinliyorum. "Evan?"

Midem yere düşüyor. Kusmak istiyorum. Saklanmak istiyorum. Bu kadının sesini duyunca telefonumu duvara fırlatmak istiyorum. On altı yaşımdayken beni terk eden kadının.

"Anne?"

STEVIE

I Bütün gün sinir küpüydüm. Bu gece ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Onun ne söyleyeceğini, benim ne söyleyeceğimi ya da her şey bittikten sonra işlerin nereye varacağını bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, üzerimde son derece transparan bir külot olduğu. Zander'ların onları görüp yırtacağı umuduyla tüm kışlık katmanlarımın altında.

Fiziksel bir ilişki kolay olurdu. Başa çıkabileceğimi düşündüğüm şey bu ve başlangıçta istediği şey buydu, ama şimdi daha fazlası olmadan bundan vazgeçmeyecek. Ama onunla daha fazlası beni korkutuyor.

Onunla birlikte her şey büyüyor. Brett'ten sonra yıkıldığımı düşünüyorsam, bu Zanders'ın ardında bırakabileceği potansiyel yıkım seviyesiyle kıyaslanamaz. Diğer taraftan, eski sevgilime aşık olduğumu düşündüğüm şey, kalbimi Zanders olasılığına açarsam duygularımın gidebileceği yerle aynı oyun alanında bile değil.

Hepsi korkunç.

Özel asansörle Zanders'ın çatı katına çıkarken boğazım sinirden düğümleniyor. Bina göz alıcı ve pırıl pırıl -duvar şeklinde para. Asansörden onun evine çıkan özel koridor temiz ve modern ama soğuk.

Kaçma içgüdümü bastırarak Zanders'ın çatı katındaki maun kapıyı iki kez çalıyorum ama bir dakika sonra cevap gelmiyor.

Kapıyı tekrar çalmadan önce ona bir dakika daha veriyorum. Hala cevap yok.

Telefonumu çıkarıp çeviriyorum, kaçınılmaz olarak ona numaramı veriyorum. Telefonunun sesi, kapının diğer tarafındaki dairesinde çaldığını duyabileceğim kadar yüksek, ama ben sesli mesajına ulaşana kadar cevapsız kalmaya devam ediyor.

Emin olmak için kapıya bir kez daha yüksek sesle vuruyorum, ama yine de cevap yok.

Yalan söylemeyeceğim. Kalbim çarpıyor ve bunun nedeni onda bir sorun olabileceğini düşünmem değil. Adam kırılmaz gibi görünüyor. Dokunulmaz. Ama Zanders bu gece için ısrarcı olmasına rağmen fikrini mi değiştirdi? Şimdiden daha fazlasını istediği için pişman mı oldu?

Eve dönmek için asansöre yöneldiğimde yanaklarım kızarıyor ve midem utançtan dönüyor, ama boş koridorun yarısına geldiğimde yolumda duruyorum. Beni terk etmek istiyorsa, bunu yüzüme söyleyebilir. İnsanlara karşı durmam konusunda bu kadar kararlı mı? Ben de tam olarak bunu yapacağım. Ayrıca, hayatımdaki herkes arasında bir şekilde ona korkmadan ve endişelenmeden karşı koyabiliyorum.

Daha fazla düşünmeden, kendinden emin adımlarla koridora geri dönüyorum, tokmağı çeviriyorum ve kilitli olmayan kapıyı şaşırtıcı bir şekilde açıyorum. Ama onun çatı katına girer girmez, anında pişman oluyorum.

Göz korkutucu, karanlık, erkeksi ve tam da ona göre. Tavanlar yüksek ve geniş, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiriyor. Onsuz girmemem gereken bir yerdeyim.

"Stevie?"

Kafamı çevirdiğimde Zanders'ın koridorda kalçalarına kadar sarkan bir havludan başka bir şey giymeden durduğunu görüyorum. Etrafındaki havadan buharlar yükselirken altın sarısı teninde biraz nem kalıyor. Karanlık koridordaki düşük aydınlatma sayesinde kaslarının gölgeli iç kısımları daha da derinleşiyor.

"Kahretsin." Havluyu beline sıkıca sararak giriş yolunda birkaç adım atar ve görünür hale gelir. "Özür dilerim. Kapıyı duymadım ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Yaklaştıkça yorgunluğu daha da belirginleşiyor. "İyi misin?" Kaşlarını çatarak ve ona karşı duyduğum hayal kırıklığını tamamen bir kenara bırakarak soruyorum.

Bana üzgün bir yarım gülümseme vererek kesinlikle iyi olmadığını söylüyor. "Evet. Bunun için üzgünüm ama burada olduğun için çok mutluyum."

Yanağımı sıcak, ıslak göğsüne bastırmadan önce kollarımı beline dolayarak ona doğru yürüyorum. Bana doğru iç geçirdi, boşta kalan kolunu

Kolunu omuzlarıma doluyor ve bedenimi onunkine başlıyor. Başını benimkine yaslamadan önce sıkı gövdesindeki her kasın etrafımda gevşediğini hissedebiliyorum.

Neler olduğunu bilmiyorum ama o üzgün.

"Kendini içeri aldın," diyor sessizce.

"Beni unuttuğun için sana bağırmaya geliyordum."

"Olması gerektiği gibi." Beni daha da sıkmadan önce vücudu sessiz bir kahkahayla titriyor. "Ama seni asla unutamam, tatlım."

Elimi çıplak sırtında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum.

"Bana bir dakika izin verir misin? Hemen çıkacağım ama üzerime bir şeyler giymeliyim."

"Çıplak olman umurumda değil."

Zanders rahatlarırken bir kahkaha daha bedenimi sarsıyor. "Kendini evinde hisset. Buzdolabında bira var."

Bir elini buklelerimin üzerinde gezdiriyor ve muhteşem vücuduyla köşeyi dönüp odasına gitmeden önce onları fırçalıyor.

Onun alanında bir kez daha yalnızım, ama kendimi biraz daha hoş karşılanmış hissediyorum, paltomu çıkarıp kapısının önündeki kancalara asıyorum ve onun temiz evinde giymek için fazla kullanılmış, karla kaplı spor ayakkabılarımı tekmeliyorum.

Zanders'ın önerdiği biraya ihtiyacım olduğu için mutfağa giriyorum ve buzdolabını açtığımda, raflardan birinin birden fazla farklı IPA ile kaplı olduğunu görünce kendi kendime gülümsemekten kendimi alamıyorum. İlgüdüsel olarak, seçenek bolluğunun sadece benim için olduğunu biliyorum.

Hepsiyle aram iyidir, bu yüzden birinin üstünü açıp kendi rehberli turumda yanıma alırım.

Zanders'ın çatı katı çarpıcı. Koyu renkli ahşap, beton, siyah metal ve alçak aydınlatma maskülen alanı süslüyor. Karamsar, pahalı ve ilgi çekici. Bir dergiden ilham aldığınız veya Pinterest panosunda yer alan yerlerden biri. Tek bir şey bile düzensiz değil. Tam ona göre ve ben tamamen yersiz görünüyorum.

Zanders'ın eğildiği uzun koridordan geçerek ters yöne dönüyorum ve oturma odasını buluyorum. Kanepeleri geniş ve derin, televizyonu devasa ve resimleri siyah beyaz olarak mükemmel bir şekilde koordine edilmiş.

Resimler çoğunlukla o ve Maddison'ın ailesi, ama bir tane de onun ve kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim kişinin resmi var. Zanders ondan bir kez bahsetmişti ve ürkütücü derecede benziyorlar. Yine de, tek bir fotoğraf fark etmedim

babası da var. Annesiyle olduğu gibi babasıyla da inişli çıkışlı bir geçmişleri olduğunu biliyorum ama sanırım babasıyla ilişkisinin bu fotoğraflarda olduğu kadar eksik olduğunu fark etmemiştim.

Onun ve Ella'nın bir fotoğrafı var ki elimde olmadan alıp biraz daha yakından hayranlıkla izliyorum. Onların ilişkisi beni her seferinde eritiyor ve bu nefret edilen defans oyuncusunda daha fazlası olup olmadığını sorgulamama neden olan ilk şeydi.

"Burnunu mu sokuyorsun, tatlım?" İş üstünde yakalandığım için yanaklarım ısınırken Zanders'ın derin sesi içimde titreşiyor. Arkamda duruyor, o kadar yakın ki çenesini omzuma dayamadan önce vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. "Bu en sevdiklerimden biri."

"Siz yakınsınız, değil mi?" Elimdeki sevimli kır saçlı kız ve amcasının fotoğrafına odaklanıyorum.

"O benim en sevdiğim kişi." "Maddison'dan daha mı çok?"

"Onu babasından on kat daha fazla seviyorum." Ses tonunda alaycılık var ama şaka yaptığından emin değilim.

Onunla yüzleşmek için arkamı dönmeden önce çerçeveyi eski yerine yerleştiriyorum. Gözlerim vücudunda geziniyor, rahat eşofmanını ve kapüşonunu fark ediyorum. Pahalı olduklarını söyleyebilirim ama onu bu kadar giyinik gördüğüm tek an uçakta gece uçuşu sırasında uyumaya hazırlandığı andı.

Onu bu kadar rahat ve kaygısız görünce ağzım kapanacak gibi olmuyor.

"Ne? Kendi evimde üç parçalı bir takım elbise giymemi mi bekliyordun?"

Eve mi?"

"Sayılır, evet."

Zanders her ne kadar mükemmel dikilmiş takım elbiseleri içinde kesinlikle sikilebilir görünse de, rahat kıyafetleri içinde çok sevimli görünüyor ve o da benim kadar şık giyinmişken pahalı evinde olmak beni çok daha az korkutuyor.

"Ama böyle de güzel görünüyorsun."

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Vee, ben her zaman iyi görünüyorum."

Yanlış değil, ama bunu ona söylememe gerek yok ve neyse ki kapının çalması beni cevap vermek zorunda bırakmadı.

"Yemek bu olmalı. Ya da en azından bir kısmı." Zanders girişe doğru yöneldi ve benim de onu takip etmemi bekledi.

"Bir kısmını mı?" İki adım gerisinden soruyorum. "Peki ya yemek? Bunun bir randevu olmadığına ne oldu?"

Zanders bana dönüyor, geriye doğru yürüyor ve sinir bozucu arsız gülümsemesini takınıyor. "Sadece randevularda mı yemek yiyorsun?"

Beş kapının çalınmasının ardından, Zanders'ın zavallı kapıcısı o günkü antrenmanını yaparken, yemek masasını pizza, Çin yemeği, suşi, hamburger ve patates kızartması ve iki burrito kaplıyor.

"Ne oluyor be?" Gergin ama şaşkın bir kahkaha attım ve tamamen paket servisle kaplı geniş masaya baktım.

Zanders'tan biraz utangaçlık yayılıyor. "Neyin havasında olacağından emin değildim, bu yüzden her şeyi aldım."

Düşünceli jesti karşısında başım öne eğiliyor. "Her şey kulağa mükemmel geliyor."

İki taze bira almak için buzdolabına yönelmeden önce bu utangaçlık yerini gurura bırakıyor. Zanders masanın başındaki koltuğu benim için çekip yanındaki koltuğa oturuyor ve ikimiz de tabaklarımızı Chicago'nun en iyi paket servisleriyle dolduruyoruz.

Bu adamın yanında otururken, muhteşem çatı katında abur cubur yerken ve bira içerken kendimi daha rahat hissedebileceğimi sanmıyorum.

"Bazı sorularım var," diye başlıyorum. "Köpek soruları."

Aslında bilmiyorum. Zanders Rosie'yle çok iyi anlaşacak, ama bunun bir randevu değil de ev ziyareti olduğu konusunda hâlâ kendime yalan söylüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Zanders, ağzı dolu.

"Siz yoldayken gidecek bir yeri var mı?"

"Yoldayken," diye düzeltiyor. "Evet. Takımdaki çocuklardan birinin güvendiği bir köpek bakıcısı var ve Rosie'yi eklemeye razı."

"Onu görmeye gittiğini bana neden söylemedin?"

Omuzlarını silkiyor ve gözlerini benden kaçırıyor. "Çünkü her ihtimale karşı seni umutlandırmak istemedim. Ve dediğim gibi, seninle ilgili değildi." Gözleri benimkilere kaydı, yumuşak ve gerçekçi. "Ama bağış senin içindi."

Yaptığı her küçük şeyin beni ne kadar etkilemeye başladığını görmesini istemediğim için gülümsememi engellemeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Bu arada, bunun için teşekkür ederim. Çok saçma ve abartılıydı ama bunun ne kadar yardımcı olacağını tahmin bile edemezsiniz."

Bacağı masanın altından benimkini itiyor, sonra hafifçe sarıyor, bir şekilde bana dokunmak istiyor.

"Ve onun için her şey hazır mı?" Devam ediyorum.

Kimi kandırıyorum ki? Tabii ki biliyor. Bu adam her zaman hazırlıklı olmanın ötesinde.

"Evet. Son şey tasması ama yarın teslim edilecek. Görmek ister misin?" Telefonunu çıkarıp ekrandaki bir fotoğrafı büyütüyor ve bana gösteriyor.

"Ona üzerinde metal çiviler olan bir Louis Vuitton yaka mı aldın?"

Kaşları alınganlıkla çatılır. "Benimle tanıştınız mı? Elbette tanıştım." "İnsanlar onun bu kıyafetle göz korkutucu olduğunu düşünecek."

"Güzel. Onlara izin ver. İkimiz de onun tatlı olduğunu biliyoruz ama diğer herkesin onun belalı biri olduğunu düşünmesi benim için sorun değil."

Dikkatimi tekrar tabağıma veriyorum ve nefesimin altında mırıldanıyorum: "İnsanlara yanlış izlenim vermeyi seviyorsun, değil mi?"

Gözlerim pişmanlıkla onunkilere kayıyor, sessizliğimizi korurken aramızdaki hava gerginleşiyor.

Zanders öne doğru eğilerek göz teması kuruyor. "Başka sorularınız var mı? Belki Rosie'yle ilgisi olmayan? Belki benim hakkımda? Çünkü bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım."

Çarpıcı yüzünü incelerken sertçe yutkunuyorum. Gözleri anlayışla yumuşuyor ve önceki ifademden kaynaklanan bir yargılama ya da kızgınlık belirtisi yok.

"Neden rol yapıyorsun? Neden insanların ne kadar iyi olduğunu görmesine izin vermiyorsun?"

Gözlerini tabağına çeviriyor. "Bu başlangıç için büyük bir soru."

Sandalyemde bacak bacak üstüne atıp ona doğru dönüyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. "Bitirmemiz gereken beş çeşit yemek var. Bolca vaktimiz var."

Zanders'ın dudaklarında rahat bir gülümseme beliriyor. Bana dönüp bakıyor, tabağını itmeden önce bir an tereddüt ediyor.

"Yedi yıl önce Chicago tarafından seçildiğimde, kolej günlerimden kalma bir şöhretim vardı. Chicago bir infazcı, buzdaki diğer oyuncuları koruyacak birini arıyordu ve ben de buna uyuyordum. Ertesi yıl da bu hikayeyi devam ettirdim ama Maddison'ın takas edildiği ve aynı menajerle anlaştığımız bir sonraki sezona kadar işler gerçekten yolunda gitmedi. Rich'in bizim için bu hikayeyi kurma fikri vardı. Maddison hokeyin altın çocuğu. Herkes onu seviyor ve bunun tam tersi olan ben de herkesin nefret ettiği oyuncuyum. Biz

ve ikimiz de küçük ikilimizden mutlak bir ölüm elde ettik. Ve yalan söylemeyeceğim. Her dakikasını çok sevdim."

Zanders'ın ününü ne kadar sevdiğini bildiğim için anlayışla başımı sallıyorum.

"Bu yıla kadar," diye devam ediyor. "Şimdiye kadar hayatımda medyadaki kişiliğimden olumsuz etkilenen hiç kimse olmadı. Sana kadar ve bunun beni gerçekte olduğumdan farklı görmene neden olması ve seni korkutması beni öldürüyor Stevie. Eğer yedi yıl öncesine dönüp her şeyi en başından değiştirebilseydim, değiştirdim."

"Neden şimdi değiştirmiyorsun?"

Derin, teslim olmuş bir iç çekti. "Artık hokeyde ben buyum. Yeniden sözleşme imzalama sezonunun ortasındayım ve taşıdığım bu marka Chicago'nun istediği şey. Bu olmadan bana ödeme yapmayacaklar. En azından Rich böyle düşünüyor."

"Yani, bu kadar mı? Her şey parayla mı ilgili?"

Yüz hatlarında suçluluk duygusu oluşuyor. "Hayır, aslında değil." "O zaman ne, Zee?"

Cevap vermiyor, gözleri her yerde zıplıyor ama bana bakmayı reddediyor.

"Korkuyorum," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

İnanmayarak alay ettim. "Hiçbir şeyden korkmuyorsun."

Gözleri dürüstlikle dolu bir şekilde benimkilere dikiliyor. "Pek çok şeyden korkuyorum.

Siz de dahilsiniz."

Birasından uzun bir yudum alıyor. "Eğer herkes gerçek beni görürse, bundan hoşlanmayacaklarından korkuyorum. Belki artık beni sevmeyecekler. Belki Chicago beni istemeyecek ve burası en iyi arkadaşlarımdan olduğu yer. Başka bir yerde çalmak istemiyorum. İnsanlar ceza sahasında bir sürü zaman geçiren ve sonra playboy olarak resmedilen boktan konuşan pislikleri seviyor, ama kiminle yattığımı düşündüklerinden çok Active Minds hakkında konuşmayı tercih ettiğimi öğrenirlerse beni sevecekler mi? Disney filmlerinde yeğenimle ağladığımı öğrendiklerinde beni hala sevecekler mi? Beni hala bir pislik olarak gören uçuş görevlimi düşünmeden edemediğimi öğrendiklerinde beni sevecekler mi?"

Bu benim duraksamama neden oldu. "Senin bir bok parçası olduğunu düşünmüyorum, Zee. Bence çoğu insan için fazla iyisin, ama bunu kimsenin görmesine izin vermiyorsun ve bunu neden saklamak istediğini anlamıyorum. Genelde yalan söylemezsin ama ne kadar iyi bir adam olduğun konusunda yalan mı söylüyorsun? Bu hiç mantıklı değil."

"Çünkü Stevie!" Sesi yükseliyor ama bağırıyor. İnanılmayacak kadar sinirli ama bana karşı değil. "Daha önce kendim oldum ve bu yeterli değildi. Öz annem beni terk etti, Tanrı aşkına!"

Nefes almaya çalışıyorum ama alamıyorum. Anlayış seline kapılıyorum. Sevgiye layık olmama korkusunun annesinden, onu terk eden kadından kaynaklandığını anlamaya başlıyorum.

"Kendin olmadığın zaman nefret edilmek, olduğun kişi için sevilmemekten çok daha az acı veriyor," diye devam ediyor. "İnsanlara nefretten hoşlandığımı söylesem de, seilmeyi her şeyden çok istiyorum ama henüz reddedilme riskini almaya hazır değilim."

Ben de kendim oldum ve yeterli olamadım. Aslında, yetişkin hayatımın çoğunda böyle hissettim. Aşılmaz bir tuğla duvar gibi görünen bu adam aslında son derece yumuşak ve korkmuş, itiraf etmek istediğinden daha fazla duyguya sahip.

"Kendim olmak için sadece birkaç kişiye güveniyorum. Dünyadaki herkese kim olduğum konusunda güvenmeye hazır değilim. Beni korkutan da *bu*, Stevie."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve duygusallaşmamak için kaşlarımı çatıyorum. "Bana güveniyor musun?"

Zanders'ın ela gözleri benimkileri okurken yumuşak. "Ne düşünüyorsun, tatlım?"

"Neden?"

"Çünkü bu noktada, sana karşı kendim gibi davranmayarak her şeyi kaybetme riski, sana kim olduğumu göstermekten çok daha korkutucu. Senden hoşlanıyorum Vee ve burada tamamen dürüst ve savunmasız davranıyorum. Sadece beni istemen için bir şans istiyorum. Gerçek beni."

Tabağımdaki yemek soğuk ama umurumda değil. Artık aç değilim. Zanders'ın bana hayal edebileceğimden çok daha fazla umut veren sözleriyle doydum. Kim olduğu konusunda dürüst ve savunmasız olacak kadar bana güveniyor. Benim hakkımda hissettikleri konusunda yalan söylemediğine neden güvenemiyorum?

Sandalyemden kalkıp hemen onun yanına gittim ve kucağına oturdum. Kollarımı omuzlarına dolayarak başımı boynuna gömüyorum.

"Disney filmlerinde ağlar mısın?" Alay ediyorum, nefesim teninde gölgeleniyor.

Kollarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Kahrolası hıçkırık."

"Ağlayacak birine benzemiyorsun."

"Pek çok şeye ağlıyorum. Sadece insanların görmesine izin vermiyorum. Aslında sen buraya gelmeden önce de ağlıyordum."

Başımı omzundan kaldırdım. "Neden?"

Bana küçük bir yarım gülümseme veriyor. "Annem beni aradı." "Ne?"

"Kim olduğunu anladığım anda telefonu yüzüne kapattım, ama sonra içinden çıkamadığım tam bir panik atağa neden oldu. Tüm vücudum kilitlendi ve banyoda yerde bir bebek gibi ağlamaya başladım. Yıkanmak için duşa girdim ve bu yüzden kapıyı çaldığını duymadım."

"Tanrım, Zee." Rahatlatıcı bir avuç içiyle yanağını okşuyorum, bu adamda beklediğimden çok daha fazlasını görüyorum. "Sen iyi misin?"

Temkinli bir şekilde başını sallar. "İyi olacağım."

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor. Bir hafta önceki galaya kadar Zanders'in ruh sağlığı ya da başkalarının kendi yolculuklarında yol almalarına yardımcı olma konusunda tutkulu olduğu gerçeği hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Omzuna yaslanarak sessizce soruyorum: "Active Minds'a başlamana ne sebep oldu?"

Eli yılan gibi kıvrılıyor, kalça kemiğimin üzerinde duruyor ve başı benimkine yaslanıyor. "Çünkü başka çocukların da benim çektiğim ve bazen hâlâ çektiğim gibi acı çekmesini istemedim. Zihninizin sizi etkileme şekli üzerinde kontrol sahibi olmamak dünyadaki en kötü hislerden biridir. Kendinizi kapana kısılmış ve çaresiz hissediyorsunuz. Keşke annem gider gitmez terapiye başlasaydım ama akıl sağlığı erkeklerle pek konuşulmuyordu ve ben bu damgayı kırmak ve çocukların ihtiyaç duydukları yardıma erişmelerini sağlamak istedim. İhtiyacım olan ama nasıl isteyeceğimi bilmediğim yardımı."

Onun olduğu her şeyi görünce kalbim anlayışla doluyor. Elimi göğsünde gezdirdikten sonra boynuna doluyorum. "Kalbin böyleyken insanların senden hoşlanmayacağını nasıl düşünebilirsin?"

"Benden hoşlanıyor *musun*?" Başını kaldırıyor ve benimkini de omzundan itiyor. Sorusunda hiç tereddüt yok. Ses tonu yalvarır gibi, cevabı bilmek istiyor.

"İstemiyorum."

"Ama ya sen?" Umut. Bana bakarken çok umutluydu.

Onu ne kadar sevdiğimi tüm kartlarımı masaya koymadan nasıl yanıtlayacağımı bilmiyorum. O iyi, çok iyi. Sadece bunu görmem aylarımı aldı. Her katmanı sıyrıp bana kim olduğunu göstermesi aylar aldı. Ama bu, gerçek o, ondan çok hoşlanıyorum.

"Senden nefret ediyorum,
unuttun mu?" Bilmiş bir
gülümsemeyi
paylaşıyoruz.

"Stevie kızım, benden hoşlanıyor musun?" Beni görebilmek için tirbuşon kıvrımını yüzümden uzaklaştırıyor.

Gözlerim onunkilerle dudakları arasında gidip geliyor. Kendimi ondan uzak tutamayınca öne doğru eğilip aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. Bir an için bana teslim oluyor, sonra arkasını dönüp bağlantıyı koparıyor ve başını sallıyor.

"Yapma." Sanki beni durdurmaktan acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Daha fazlası olmadığı sürece bunu yapma, fiziksel olarak kastetmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini biliyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gözleri odaklanmış ve bana dikilmişti. "Seninle seksten daha fazlasını istiyorum. Seni istiyorum. Hepinizi istiyorum. Sadece bir şans istiyorum."

Kendimi ona bu şekilde açmak kesinlikle korkutucu, ama bana gösterdiği onca şeyden sonra onu nasıl istemeyebilirim? Beni defalarca seçmeye çalıştı ve benim tek istediğim birinin ilk tercihi olmaktı.

Duraksamam Zanders'ın yüzüne yenilginin düşmesine neden olurken, dudakları sert bir çizgi halinde benden uzaklaşıyor.

Dikkatini tekrar bana çekmek için işaret parmağımı ve başparmağımı çenesinin altında kullanıyorum. "Bana zarar verme."

Yüzüme bakıyor, umut onu ele geçirirken beni okumaya çalışıyor. "Yapamadım."

"Bunu artık istemediğin, artık ilk tercihin olmadığım bir an olursa, bana söyle."

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kalkıyor. "Sen her zaman benim ilk tercihim olacaksın. Seninle tanıştığım günden beri öyleyim tatlım."

"Bana karşı dürüst ol."

"Olacağım. Olacağım." Yüzümü kavriyor, alnını alnıma yaslıyor, ifadesi değişiyor. "Ama henüz dünyanın geri kalanına karşı dürüst olmaya hazır değilim."

Ona karşı başımı sallıyorum. "Diğer herkesi oynayabilirsin ama beni oynayamazsın. Siktir et. Yanımdaki o adam olmadığın sürece senin uydurma kişiliğini bile desteklerim."

"Yani, benden hoşlanıyor musun?" Gülümsemesi hevesli ve heyecanlı.

Bu dev adamın böyle çocukça bir soru sormasına gülmekten kendimi alamıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Söyle. Egomu oka Stevie."

Ona doğru gülüyorum, arkama bakmadan önce baım omzuna düşüyor.

"Benden holanıyorsun," diye ikna ediyor, dudakları ağzıma bakarken dudaklarıma sadece birkaç santim mesafede.

"p beni."

"Söyle, ben de seni öpmekten çok daha fazlasını yapayım, tatlım."

Ela gözlerinde ateş yanıyor, onun da her şeyi en az benim kadar istediğini biliyorum.

akacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Evet. Senden holanıyorum, Chicago'daki en kibirli adam."

zerindeki ağırlığın azaldığını, gözlerinin parladığını ve gülümsemesinin cehennem gibi olduğunu izliyorum. "Sanırım Chicago'daki *en seksi* adamdan bahsediyorsun."

"Dediğim gibi... Chicago'daki en kibirli adam."

Kendini beğenmiş gülümsemesi tam zamanında ortaya ıktı. "Biliyordum amına koyayım. Yani nasıl bilmezsin? Ben harikayım. Ben-"

"Kapa eneni." Avucumu ağzına vuruyorum. "Kapa eneni. Kapa eneni," diye gülüyorum.

Elimi bıraktığımda eğlencesi arzuya dönüşüyor. Ayağa kalkıyor, bacaklarımı beline doluyor ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni taşıyor. "*Seni susturmama ne dersin?*"

Ağzını ağzıma bastırıyor, beni mutfak adasına götürüp üstüne oturturken söyleyebileceğim tüm kelimeleri elimden alıyor.

"Bana ığlık attırmanı tercih ederim," diye karşılık veriyorum, zaten nefes nefese kalmış bir halde. Ağzında eytani bir sırıtma yayılıyor, gözlerinde muziplik dans ediyor.

"İte bunu yapabilirim."

ZANDERS

I Hayatımda hiç bu kadar hafif hissettiğimi hatırlamıyorum. Görüldüğümü, seçildiğimi ve aynı şekilde seçtiğim biri tarafından kabul edildiğimi hissediyorum.

Stevie'yi mutfağımdaki adanın üstüne oturtup bacaklarının arasında duruyorum.

ve onu sertçe öpüyorum, ağzım durmadan onunkini keşfediyor. O da aynı derecede istekli, bacaklarını etrafıma sarmış, topuklarını kıçıma bastırıyor, bana daha yakın olmak istiyor.

Dudaklarından ayrılıp çenesinde ve boynunda gezinerek Stevie'nin boğazından yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

"Zee, bekle," diye fısıldıyor ama aynı zamanda kollarını omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor.

"Daha fazla beklemek yok." Saldırımı boynundan aşağı ve göğsüne doğru sürdürüyorum, pazen tişörtünü omuzlarından itiyorum, onu sadece atletikle bırakıyorum ve bronz tenini daha fazla ortaya çıkarıyorum.

"Zee," diye yatıştırıyor, yanaklarımı avuçluyor ve yüzümü onunkine bakacak şekilde çekiyor. Gözlerinde endişe dans ediyor. "Annen hakkında konuşmalıyız. O konuyu biraz geçiştirdik."

O olmadan da iyiyim. Şu anda yapmak istediğim son şey o kadını düşünmek. Bugün onun yüzünden tam yirmi dakikamı panik içinde geçirdim.

Başımı salladım. "Vee, gerçekten istemiyorum."

"Emin misin? İstersen benimle onun hakkında konuşabileceğini biliyorsun. için."

Dudaklarıma yayılan küçük gülümsemeyi engelleyemiyorum. İlk defa Uzun zamandır ilk defa kendimi tamamen güvende ve korunmuş hissediyorum.

Hayatımın detaylarını.

"Biliyorum. Ama kendimi iyi hissediyorum. Hatta harika hissediyorum ve beni doğuran para avcısı kadın hakkında konuşmaktansa sevgilimi becermeyi tercih ederim."

Stevie kollarını omuzlarıma doluyor, tek bir kaşını kaldırıyor. "Senin kız, ha?"

Onun boynuna saklandım. "Çok şanslısın."

Stevie'nin vücudu bir kahkahayla sarsılıyor. "Şanslı olan sensin."

Fazlasıyla gururlu bir gülümseme takınarak boynunun kıvrımından çekiliyorum. Kendisi hakkında hiç bu şekilde konuşmaz ama özgüven kulağa hoş geliyor.

"Evet, öyleyim." Ona doğru eğilerek bir kez daha ağzını buluyorum, tadına bakıyorum, süpürüyorum, dilim keşfediyor.

Büyük bir parçam bunu yapabileceğime inanamıyor. Boktan şöhretime rağmen bana bir şans vermeye istekli olmasına, ama bunu sorgulamaya çalışmıyorum. Sadece onu ve o anı takdir etmek istiyorum.

Bir elimle yüzünü kavrarken, diğer avucum Stevie'yi yatması için geri çağırırken mutfak adasına demir atıyor. Hemen üzerine çıkıyorum, eşofmanlarım iki aydır seks yapmadığım gerçeğini değiştirmek için ne kadar hevesli olduğumu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Telefonum bir mesajla beni böldü ama onu görmezden geldim. Bunun yerine, bir kez daha çalana kadar tezgahımdaki güzel kızla ateşli bir şekilde öpüşmeye devam ediyorum.

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak vücudumu Stevie'ninkinden kaldırıyorum ve telefonumu kaparak ona doğru eğiliyorum.

Maddison: *Lanet perdelerini kapat.*

Maddison: *Beni görmezden gelme, pislik. Lanet perdelerini kapat.*

Gülerek, Stevie'nin dudaklarını bir kez daha öpüyorum ve kendimi onun üzerinden çekiyorum.

Penceremin önünde dururken, Maddison'ı sokağın karşısındaki oturma odasında, ellerini karartma perdelerinin iki yanına koymuş halde görüyorum. Perdeleri şiddetle kapatmadan önce başını onaylamaz bir şekilde bana sallıyor. Ama gitmeden önce elini perdeyle camın arasına sokup bana bir başparmak işareti yapıyor.

Perdelerimi kapatırken başım dönüyor ama gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Oh Tanrım." Stevie dirseklerinin üzerine eğilir. "Kardeşim burayı görebiliyor, ha?"

"Muhtemelen."

"Tanrı'ya şükür şehir dışında ama o perdeleri bir daha asla açmayacağız."
Bacaklarının arasında durmanın yolunu buldum. "Tamam." Kotunun üst düğmelerini açıyorum. "O zaman bir daha asla kıyafet giymeyeceksin."

Ellerini benimkilerin üzerine koyarak onu soymamı engelliyor. "Işıkları kapatabilir misin?" Mavi-yeşil gözleri yalvarıyor.

Fermuarı açarak iki avucumu da kot pantolonla kaplı kalçalarında gezdiriyorum. "Bana güveniyor musun?"

"Zee-"

"Stevie, bana güveniyor musun? Benim hakkımda her şeyi bildiğin için sana güveniyorum, sen de vücudunu göreceğim için bana güveniyor musun? Karanlıkta gördüm, ellerimde hissettim ve ışıklar açırken ona tapmaktan başka bir şey istemiyorum."

Yüzündeki stres dağılırken derin ve teslimiyetçi bir iç çekiyor. "Elbette, sana güveniyorum."

"Güzel." Pantolonunun fermuarını açtım. "Çünkü seni gezegendeki son yemekmişsin gibi yemek üzereyim."

Nefes alıyor, arkasına yaslanıyor ve vücudundaki sertlikten sinirlerini hissedebiliyorum.

Hareketlerimi durdurarak ona doğru eğildim. "Ama sadece sen istersen. Hoşuna gitmeyen ya da kendini rahat *hissetmediğin* hiçbir şey yapmayacağız, ama hoşuma gitmeyen bir şey olmasından endişeleniyorsan, durum böyle değil."

"Ben sadece..." diye kekeliyor. "Bence iyi hissettiriyor, ama ben... bu konuda biraz utangacım."

Kaşlarını çatarak soruyorum: "Biri sana böyle mi hissettirdi?" Omuzlarını silkiyor, başka tarafa bakıyor.

Benden önce gelmiş geçmiş tüm erkeklere karşı içimi nefret kaplıyor; sadece benim olanın tadına baktıkları için değil, ona kendisini olduğu gibi büyüleyici bir kadın olarak hissettirmedikleri için de.

"Vee, tanıştığımızdan beri başımı bacaklarının arasına gömmeyi hayal ediyorum, bu yüzden istiyorum. Ama eğer yapmazsan, yapamayız."

Tereddüt ediyor, kararını düşünüyor. "Yapmanı istiyorum," diye sessizce itiraf ediyor.

Eşofmanımı başımın üzerinden sıyrırken dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirliyor. Avuçlarım kalçalarını sarıyor, başparmaklarım keşfediyor. "Eğer durmamı istiyorsan, bir şey söyle. Aksi takdirde, dudaklarım döllerinle kaplanana kadar hava almaya çıkmayı planlamıyorum."

"Tanrım." Arkasındaki mutfak adasının üzerine düşüyor. "Hiç filtren yok."

Kalçalarını kendime doğru çekiyorum, kenara çekiyorum, pelvisimi bacaklarının arasındaki noktaya doğru yuvarlıyorum. Sırtını kavislendirip hareketi tekrarlarlarken boğazından yumuşak, muhtaç bir inilti kaçıyor.

Bel bandını bularak kotu kalın kalçalarından hızla sıyrıyorum, kot yerine onun sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım var. Ama pantolonu yere düştüğünde, aletimi eşofman altına bastırmaktan başka hiçbir işe yaramayan koyu mor transparan tanga'nın büyüüne kapılıp transa geçiyorum.

"Um..." Yutkunmadan önce tökezledim. "Bunlar...evet...*siktir*."

Başparmağımı ona yaslayarak ağ dokusunu sıyrıyorum, elimi ıslatıyorum ve Stevie'nin bana doğru eğilmesine neden oluyorum.

"Bunları seçerken bu gece bir şeyler olacağını mı düşündün tatlım?"

"Umuyordum," diye inliyor, dokunuşumun altında kıvranıyor, daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyuyor.

Bu konuda aynı fikirde olduğumuza sevindim çünkü bunu umuyor, dua ediyor ve hayal ediyordum.

Kalçalarını kaldırarak çürük erik kumaşını sıyrıp yere bırakıyorum. Yumuşak kahverengi amcığı daha net görüldüğünde boğazımda bir nefes düğümleniyor, zaten uyarılmışlığıyla parlıyor.

"Tanrım, çok güzelsin."

Parmaklarım klitorisinin üzerinde geziniyor, daireler çiziyor ve Stevie'nin kıvrırcık saçlarıyla neredeyse çıplak vücudunun mutfak adama yayılmış görüntüsü sikimin acı verici bir şekilde sertleşmesine neden oluyor.

"Kalçalarını kenardan uzak tut." Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarını omuzlarıma alıyorum. "Aferin kızıma, aynen böyle."

Kalçasının iç kısmına yumuşak ve kalıcı öpücükler kondururken gözlerimi ondan ayırmıyor, Stevie'nin altımda seğirmesini izliyorum. Vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiş durumda ama onu nasıl sakinleştireceğimi biliyorum.

Bir ya da iki orgazm onu gevşetecektir, ancak bundan daha fazlası, sürekli övgü işe yarar.

Ağzım teninde geziniyor, yumuşak bacaklarını yalayıp sıyrıyor ve Stevie'nin beklentiyle kıpırdanmasına neden oluyor. Ağzım amcığıyla aynı hizaya geldiğinde, kendimi tutamayıp bir an için hayranlıkla bakıyorum. Aylardır bunu düşünüyordum ve sonunda o an geldi.

"*Lanet olsun.*" Sesim daha derin ve daha karanlık ve kelime neredeyse rahat bir nefes gibi çıkıyor.

Bir an bile kaybetmeden dilimin ucuyla klitorisini okşuyorum ve Stevie'nin kalçalarını yüzüme doğru savurmasına neden oluyorum. Dudaklarımla onu örterek, dilim kıvrımlarında geziniyor, alay ediyor ve tadına bakıyor.

Çok tatlı. O kadar tatlı ki, lakabına bambaşka bir anlam katıyor.

"Tadın çok güzel," diye hatırlatıyorum ona, dudaklarım çekirdeğine karşı titreşirken.

İnliyor, parmakları bulabildiği her şeyi kavrarken topukları kürek kemiklerimi itiyor.

Hoşuna gitti. Daha fazlasını istiyor.

Başını zevkle geriye atıyor ama bunu izlemesi gerekiyor.

"Gözler bende, Stevie kız."

Dediğimi yapıyor, yere bakıyor, mavi-yeşiller devam etmem için yalvarıyor.

Parmakları kafa derimi kazıyıp tenimi o cennet gibi şekilde tırmalarken dilim onun girişini buluyor. Ağır nefesleri, muhtaç inlemeleri ve lanet olası ismim dudaklarından çıkıp mutfakı doldururken kalçaları dilimle buluşuyor.

Gözlerimi kendi bedeni üzerinde hiçbir kontrolü olmayan güzel uçuş görevlisinden ayırmadan kucaklıyor, fiske atıyor ve daire çiziyorum. Beni izlerken ağzı açık kaldı, artık yüzümün bacaklarının arasında olmasıyla ilgilenmiyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Lütfen, Zee, durma."

Ona karşı gülümsüyorum, adımı yalvarışını duyuyorum. Yalvarmak beni de onu övmek gibi azdırıyor.

"Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun Stevie? Çok mükemmel."

Hareketlerime devam ediyorum ama kalçaları yanaklarımın etrafında sıkılaştıkça hızımı ve baskımı artırıyorum. Sarsılıp seğirirken klitorisine odaklanıyorum, tırnakları kafa derime batıyor.

Emiyor ve daireler çiziyor, en sevdiğim kızın tüm vücudu mutfak masamın üzerinde kasılıyor, sırtını kamburlaştırıyor ve adımı haykırırken uyarılmışlığı dudaklarımı kaplıyor. Hızımı yavaşlatarak, o kendinden geçerken, vücudu etrafımda gezerken onu tatmaya devam ediyorum.

Sunduğu her şeyi yalayıp yutarak, fazlasıyla gururlu ve kibirli bir şekilde üzerine çıkmadan önce uyluğunun iç kısmına birkaç yumuşak öpücük konduruyorum

yüzümde.

"Bu..." derin bir nefes alıyor, nefeslerini kontrol etmeye çalışıyor. "Evet, bunun tekrar olması gerekecek."

Bunu duymak hoşuma gidiyor. Ve sadece onu boşaltmak hızla en sevdiğim eğlence haline geldiği için değil, aynı zamanda benimle hiç düşünmediği bir şekilde rahat olduğu için.

"Ne zaman istersen." Avuçlarımı çıplak bacaklarının üzerinde gezdirdikten sonra kollarını öne doğru çekip uyuşturulmuş bedenini benimkine yaslıyorum. "Günün üç öğününde de sana sahip olacağım."

"Mmm," diye mırıldanıyor göğsüme doğru.

Gülerek onu adadan kaldırıyorum, yorgun bedenini bacakları bana sarılmış halde taşıyorum, amı çıplak karnıma dayanıyor. "Henüz işimiz bitmedi tatlım, o yüzden tek bir orgazmla üzerimde uyuyakalmaya kalkma."

"Biliyorum." Kollarını boynuma doladı. "Sıra bende." "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Başını göğsümden kaldırıp bana bakıyor.

Onun çatık kaşlı dudaklarını öpüyorum. "İki aydan fazladır seks yapmadım ve eğer o çok sikilebilir dudakların sikime yaklaşırsa, on saniye bile dayanmam."

Elimi tutarken kıkırdıyor. "Bay Zanders, sizi asla iki pompalı bir ahmak olarak görmedim."

"Bayan Shay, hayatıma giren ve perhiz yapmama neden olan şımarık bir uçuş görevlisi olacağı hiç aklıma gelmezdi."

Dudaklarını yumuşak bir gülümseme kaplıyor. "Beklemene gerek yoktu. Bunu hiç beklemiyordum ve bu benim için hiçbir şeyi değiştirmezdi. Senin hakkında hissettiklerimi değiştirmezdi."

"Biliyorum," diye onu rahatlatıyorum ve odama götürüyorum. "Ama sana sahip olduktan sonra neden başka birini isteyeyim ki?"

Kolları boynuma dolanırken kendini göğsüme gömüyor. "Övgü sapkınlığı vajinam için gerçekten harikalar yaratıyor, Zee."

"Belli oluyor. Karnımı ıslatıyorsun."

"Bunun için özür dilemeyeceğim."

Gülerek başının yan tarafını öpüyorum. "Yapmaman gerektiği gibi."

Odama girip Stevie'yi yatağıma yatırmadan önce ışığı yakıyorum. Kıvrımlı vücudu lüks yatağa yerleşirken kestane rengi bukleleri pahalı çarşafıma yayılıyor.

İçinde eriyor, rahatlıyor. "Aman Tanrım. Bu yataktan asla ayrılmayacağım."

"Lütfen yapma."

"Gerçekten, ne kadar zenginsiniz?"

Başım gülererek geriye düşüyor. "Oldukça zenginmişsin."

"Çatı katınız çok süslü. Kendimi yabancı hissediyorum."

Tam üstüne tırmanırken Stevie'nin bacakları etrafımda açıldı. Dev bedenimi onun üzerine koyuyorum, göğüslerimiz aynı hizada, onu yavaşça ve derinden öpüyorum, ona sarılıyorum ve başparmağımı elmacık kemiğine vuruyorum.

"Çok güzelsin ve tam olarak doğru yerdesin. Benim süslü çatı katım sen içindeyken yüz kat daha iyi görünüyor."

"Nefret ettiğin kirli Nike'larım ve bol kot pantolonumla bile mi?"

"Özellikle de bunlarla." Burnunu benimkiyle dürtüyorum. "Ve onlardan nefret etmiyorum. Sadece sana bok atmayı seviyorum. Ama galada seni böyle giyinmiş görünce, senin ucuz tarzını ne kadar özlediğimi fark ettim çünkü o sensin. Ve senden hoşlanıyorum."

Yüzü yumuşuyor, şımarık kaşları meydan okurcasına kalkmadan önce başını eğiyor. "Yine de benden nefret ediyormuşsun gibi beni becerebilir misin?"

Vahşi lanet kız.

"Önce..." Dudaklarını öpüyorum, ağzımı çenesinde gezdiriyorum ve ona sürtünüyorum. "Senden ne kadar hoşlandığımı göstereceğim." Kalçalarını onunkilere doğru iterek boynunun kıvrımına saklanıyorum. "O zaman seni sevmediğim gibi becereceğim."

"Mmm, çeşitlilik."

Elleri sırtımda gezinirken kalçalarını eğiyor, kendini sikimle aynı hizaya getiriyor ve sürtünme istiyor. Memnuniyetle ona bunu veriyorum, bu lanet eşofmanları çıkarmaya hazırım, böylece kendimi onun içine gömebilirim.

Stevie'nin yumuşak eli bel bandına dalıyor, sikimi buluyor ve okşuyor.

o.

"Siktir." Yüzüm göğsüne düşüyor. "Çok iyi hissediyorsun."

Her iki dizini de iki yanıma doğru bükerek beni sıkıca kavramaya devam ediyor.

Mükemmel miktarda baskı. "Zee, sana ihtiyacım var."

Tekrar elini itiyorum ama aynı zamanda çıplak tenini tenimde hissetmekten boşalmamaya odaklanmam gerekiyor. Kendimi yataktan kaldırıp hızla koşarak koridorun sonundaki misafir odalarından birine

giriyorum ve bir prezervatife ihtiyacım var. Yatağım genellikle uyumak için ayrıldığı için onları odamda tutmuyorum ama bu geceden sonra komodinimde biraz yer açmam gerekecek.

Tekrar içeri girdiğimde, Stevie'nin yatağında otururken atletini çıkarışını izliyorum, sadece sütyenini yerinde bırakıyor. Derin bir erik tonu, seksi ve açık ama yine de çok fazla şeyi örtüyor.

Göğüslerine doğru başımı sallayarak, "Çekil," diye emrediyorum.

Kaşları meydan okurcasına havaya kalkıyor. Pantolonumu işaret ederek, "Kapalı," diye karşılık veriyor.

Bana ukalalık yapmasına bayılıyorum. Başlangıçta ilgi çekici olduğu kadar sinir bozucuydu da, ama şimdi beni mümkün olan en iyi şekilde çıldırtıyor.

"Bu şeref sana ait, tatlım." Stevie yatağın kenarına oturup ben önünde dururken bacaklarını iki yana açarken ben de yavaş adımlarla yatağa doğru ilerliyorum.

Sütyenini açıp yere bırakırken gözleri benimkilere kilitleniyor, bir yandan da kendinden emin bakışlarıyla ona hayran hayran bakmamı izliyor. Bu, benim önümde soyunduğu son seferden tamamen farklı bir şey ve ben bundan daha mutlu olamazdım.

Sertçe yutkunuyorum, yatağında, taş gibi olmuş aletimin tam önünde çırılçıplak otururken her şeyini görüyorum.

Stevie parmak uçlarını pantolonumun içine sokup aşağı çekiyor ve sikim tam ağzının önünde tüm ihtişamıyla zıplayınca, beni soymasının ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlıyorum.

Dudaklarını yalarken bakışları prezervatife sabitleniyor ama o dokunamadan ben prezervatifi işaret ve orta parmağımın arasında tutarak kontrolü ele almasını istiyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, çıplak tenime eliyle ya da ağızıyla dokunursa boşalacağım.

Onu yuvarlarken, yardım edemem ama izliyorum, yüzük kaplı parmaklarının horozumun büyüklüğü etrafında zar zor birleşmesini seviyorum. Şok edici bir şekilde, egomun hala şişmesi için yer var ve ellerinin aletime kıyasla küçük göründüğünü görmek tam da bunu yapıyor.

Çenesini yukarı kaldırarak ağzını kendi ağızıyla kapatıyorum ve onu yatağa doğru itiyorum. Yastığı bulup buklelerini üzerine koyuyor, ben de tam üstüne çıkıyorum.

Dudaklarının, çenesinin, boynunun ve göğsünün her santimini öpüyorum, güzel kahverengi meme uçlarından birini dişlerimin arasına alıyorum. Stevie sırtını dikleştirerek göğüslerini yüzüme doğru itiyor. Kendimi onlara gömüyorum, öpüyorum ve ağzına geri dönmeden önce elime geçirebildiğim her şeyi avuçluyorum.

Dizimle bacaklarını dürterek etrafımda açıyorum.

Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmak üzereyim ve bu da bir ton göz teması ve samimiyetle seks yapmak, ama hiç bir şey istemedim

Daha fazla.

Yüzlerimizi birbirine bastırarak bedenimi onunkine sürüyorum. Yumuşak kıvrımlar, iki buçuk aydır özlediğim ve hayalini kurduğum şeyin hoş bir hatırlatıcısı.

"Koy onu, tatlım."

Mavi-yeşil bakışları benimkilerle birleşmeden önce şakağına bir öpücük konduruyorum ve aramızdaki sessizlikten tahmin edebileceğinizden çok daha fazlasını söylüyor.

Kalçalarımı geri çekiyorum, ikimizin de dikkati güneye kayıyor, Stevie'nin elinin beni bulmasını ve beni içeri yönlendirmeden önce hizalamasını izliyoruz.

Kulağıma doğru inliyor, daha derine ve daha derine kayarken tüm vücudum boyunca akan cennet gibi bir yankı. Tamamen içeri girdiğimde duraklamak zorunda kalıyorum, kendimi sabitliyorum ve ikimize de bu duyguya ve doluluğa alışmamız için bir an veriyorum.

Göğüslerimiz senkronize bir şekilde yükselip alçalıyor ve kendimi hiç birine şu anda hissettiğim kadar bağlı hissetmemiştim. Açıklayamıyorum ama hayatımda ilk kez anlıyorum.

Parmak eklemlerim etrafımızdaki çarşafı kavırıyor, neyse ki Stevie'nin tırnakları kürek kemiklerimin derisini çiziyor, kalçaları yukarı doğru bastırıyor, harekete ihtiyaç duyuyor.

Derin ve yavaş bir şekilde içine girmeden önce geri çekiliyorum.

"Aman Tanrım, Zee." Bana tutunuyor, ben işkenceli tempoma devam ederken kollarıyla beni kendine yakın tutuyor. "Harika hissediyorsun."

"Tatlım," diye gülüyorum, ona bakmak için ayağa kalkıyorum. "Egom zaten çok büyük ve otuz saniyenin altında boşalmamaya çalışıyorum, bu yüzden övgüleri bana bırak lütfen."

Gülümsemesi yumuşak ve sevimli, bu yüzden tekrar ileri atılmadan önce dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, onu dolduruyorum. İnlemeleri nefes nefese, ihtiyaç dolu, kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Elimde olmadan dolgun dudaklarının ayrılmasını, okyanus gözlerinin benimkilere kilitlenmesini ve her kasıtlı itişte göğüslerinin göğsüme çarpmasını izliyorum. Birkaç ay önce bu kadar göz teması endişe verici olurdu ama şimdi gözlerimi kaçırıyorum. Onun üzerindeki etkiyi görmeliyim. Onun da benim üzerimdeki etkisini görmesi gerek.

"Senden çok hoşlanıyorum, Zee," diye fısıldıyor, bir elini yüzümde gezdiriyor, gözleri yumuşak ve çok içten.

Biraz saklanma ihtiyacı duyarak hareketlerime devam ederken alnım göğsüne düşüyor.

Bu sözleri duyacağımı hiç düşünmemiştim, özellikle de arkasındaki anlamla birlikte. Beni, belki bir gün aramızda daha da fazlası olabileceği umuduyla dolduruyorlar. Belki bir gün ben bu kadını seveceğim ve belki o da bir şekilde beni sevmenin bir yolunu bulacak.

Ondan önce bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum ama belki de geleceğim bir zamanlar düşündüğüm kadar kasvetli değildir.

Nefesim onun nemli teniyle karışıyor. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin Stevie."

Yanağını yanağıma yaslıyor, eliyle başımın arkasını kavırıyor ve beni kendisine bağlıyor. "Benim de sana ihtiyacım vardı."

Ona bakmak için geri çekiliyorum, gözleri bana yalvarıyor. "Ama asıl ihtiyacım olan şey bana daha fazlasını vermek. Bu yüzden beni öyle sert sikmeni istiyorum ki boynundaki zincirle yüzüme vur, lütfen."

Başım kahkahalarla omzuna düşüyor. "Benim vahşi kızım." Dudaklarını öpüyorum, birbirimize bakarak kıkırdıyoruz ve duygusal şeyleri bir kenara bırakıyoruz.

Elimi boğazının dibine dolayarak onu hafifçe boğuyorum, aramızdaki eğlence değişiyor. "O zaman lanet bir dua gibi adıma yalvardığını duymak istiyorum, Stevie kız."

İnliyor, yataktan kalkıyor ve kalçalarını benimkilere doğru itiyor.

Ve bununla birlikte, itişlerim daha derin. Cezalandırıcı. Acımasız. Omurgamın tabanı uğulduyor, boşalmaya hazır, ama oraya önce onun ulaştığından emin olmaya odaklanıyorum.

"*Aman Tanrım*," diye ağlıyor. "Tam orada. Durma, Zee. Lütfen, durma."

Durmuyorum. Çilli güzel yüzünü ele geçiren coşkuyu izlerken aynı hız ve baskıyı sürdürüyorum. Gözleri birleşip dikkatimi çekerken dudakları aralandı ve beni genellikle su gözlü güzelliğin yanında olduğum gibi onlarda kaybettirdi.

İki ağır itiş daha ve Stevie'nin tırnakları kıcımlı kazıyor, duvarları etrafımda sıkışıyor ve sırtı yatağa doğru eğiliyor. Ben de onunla birlikte boşalıyorum, o hazır olana kadar bir şekilde kendimi tutabildiğim için şükrediyorum.

Onun adı dudaklarımdan dökülüyor, ağzımı kendi ağzıyla yakalamadan önce birkaç nefesli küfür arasında sıkışıp kalıyor. Bilinçsizce birlikte hareket etmeye devam ederken eli boynumun arkasını kavırıyor. Sonunda, o sırtımı nazikçe okşarken benim ağırlaşan bedenim onunkinin üzerinde gevşiyor. I

İkimizin de nefes alışları yavaşlayana ve birbirimize sarılarak yatağın içinde eriyene kadar onu usulca öpmeye devam ediyorum.

"Bunu bütün gece yapacağız."

Altımdan gülüyor. "Evet, lütfen."

Eğilerek, burnunu benimkiyle dürtmeden ve yumuşak dudaklarını bir kez daha yakalamadan önce bir an için birbirimizin gözlerini tutuyoruz.

"Benim," diye mırıldanıyorum onlara karşı.

"Ne kadar da mağara adamısın."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum. "Benim." Ağzını öpüyorum.

"Benim." Dudaklarım boğazına doğru hareket ediyor. "Benim." Kalçalarımı onunkilere doğru itiyorum.

Elini tutup başparmağını dudaklarımın arasına alıyorum ve dişlerimi kullanarak her zaman endişeyle çevirdiği altın yüzüğü nazikçe çıkarıyorum. Ama yerine yenisini takmıyorum. En azından onun eline takmıyorum. Onun yerine yüzüğü boş serçe parmağıma geçiriyorum ve ona sahip çıkıyorum. Ve ona.

"Benim," diye tekrarlıyorum.

Hevesli gözlerle başımı kaldırıp söyleyeceklerini bekliyorum.

Elini boynuma dolayarak dudaklarımı kendine çekiyor. "Senin" diye onaylıyor.

STEVIE

A Gözlerim uykudan kırpışarak açılırken ağır bir kol beni sert bir göğse sıkıca sarıyor.

Pek uyuduğum söylenemez.

İlk turumuzdan sonra, Zanders ve ben duşa girdik, bu da temizlenmeye çalışmamıza rağmen hızlı bir şekilde kaba ve kirli bir ikinci tura yol açtı. Sonra gecenin bir yarısında, kığım sıkıca sikine yaslanmış halde uyandığında, yumuşak ve yavaş üçüncü tur başladı.

Ona doğum kontrol hapı kullandığımı söylediğimde prezervatifler çabucak terk edildi ve aldığım uyku miktarı yok denecek kadar az olsa da, Zanders'ın bok gibi pahalı yatağı ve vücudumun yanımdaki defans oyuncusu tarafından kesinlikle yıkıldığı gerçeği sayesinde derin ve dinlendirici oldu.

Yan yatıp yüzümü ona döndüğümde Zanders'ın eli karnımın alt kısmında duruyor. Ve yalan söylemeyeceğim, oraya ilk dokunduğunda keskin bir nefes aldım, ama tıpkı arkamdaki adamla tanıştığımdan beri yaptığım gibi, vücudumun o kısmında biraz fazlalık olmasını gerçekten umursamadığını hatırlayarak bıraktım.

"Günaydın." Sesi boğuk ve hırıltılı ama kulaklarıma çok güzel geliyor. Devasa bir ağaç gövdesi gibi olan bacağını bana dolayarak beni kendine çekiyor.

"Günaydın." Yüzümü ona döndüm, çıplak bedenimi ona yasladım. onun.

Saçlarımla nazikçe oynarken Zanders'ın gülümsemesi yumuşak ve samimi.

"Saçın harika."

Gözlerimi deviriyorum. "Neye benzediğini bilmek bile istemiyorum. Buklelerin duşta ıslanıp yatakta kurutulması berbat bir kombinasyon."

"Yumruğuma sarıldıklarını da eklemeyi unutma." "Ah evet, nasıl unutabilirim."

"Bilmiyorum," diye iç geçiriyor. Eli kıkımda geziniyor, bir avuç avuçluyor. "Dün geceyle ilgili hiçbir şeyi unutmayacağım. Aslında, bu konuda çenemi kapatabileceğimden de emin değilim."

Ortasına tutunup kolumu orada dinlendiriyorum. "Yapmak zorundasın. Bu bir sır olmalı."

Toparlanmadan önce yüzü hafifçe düşüyor. "Biliyorum." Kalçamın alt tarafını kavırıyor ve beni üzerine oturmam için yukarı çekiyor.

Açıkçası, bunu tartışmamız ve Zanders'ın çatı katının dışında sınırlarımızın nerede olduğunu bulmamız gerekiyor, ancak konsantre olabildiğim tek şey, altımdaki güzel çıplak adamla dördüncü tura ne kadar aldırmayacağım.

Ellerimi göğsünün üzerinde birleştirip çenemi oraya yaslıyorum, dizlerim kalçalarının iki yanında bükülü. Bana yepyeni bir adam gibi bakmaya devam ediyor. Yumuşak ve tatlı, yine de belki de her zaman böyle biri olduğunu düşünüyorum. Sadece kimsenin görmesine izin vermiyordu.

"Gördüğün ilgi çok fazla," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Dağınık buklelerimi yüzümden uzaklaştırdıktan sonra bana özür dileyen bir gülümseme attı. "Biliyorum."

Başka bir şey söylemeden utangaç bir şekilde ona gülümsüyorum çünkü bu konuda gerçekten söylenecek başka bir şey yok. O böyle biri.

"İlk defa, belki de hiç, kimsenin kim olduğumu bilmemesini isterdim." Parmak uçlarını çıplak sırtımda gezdiriyor. "Ama Stevie, bunu gizli tutuyor olmamız insanların seni bilmesini istemediğim anlamına gelmiyor. Eğer senin işin ya da benim lanet kontratımın yeniden imzalanması olmasaydı, senin hakkında susmazdım."

Aptal sersem gülümsememi onun göğsüne saklıyorum.

"Yani bir an için bile bunu başka bir nedenle gizli tuttuğumu düşünmeyin."

Söylediği sözlerin arkasında gizli bir anlam var ve ben bunu hemen anlıyorum, bu yüzden eğilip onu öpüyorum.

"Yatağında olman hoşuma gidiyor."

"Burada olmayı seviyorum." Komodinin üzerindeki saate bakıyorum, babamın doğum günü için planlanan görüntülü görüşmeye geç kalacağımı haber veriyor.

"Ama gitmem gerek."

Çıplak bedenimi onun üzerinden itiyorum ama beni tutuyor, yerimde kalmamı sağlıyor. "Whoa, whoa, whoa. Yeni kural. Artık benden kaçmana izin yok."

"Ben değilim. Ama eve gitmeliyim ki babamı arayabileyim." "Telefonun burada. Onu buradan ara."

"Dizüstü bilgisayarına ihtiyacım var. Ryan'la da üçlü bir görüşme yapacağız."

"Bilgisayarım var, Vee. Burada kal. Lütfen." Sesi yalvarır gibi, gözleri yalvarıyor ve bu kibirli adamı hiç bu kadar çaresiz ve muhtaç görmemiştim. Aslında, onun bu beklenmedik yönüne gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Tamam." Onun bedenine geri döndüm. "Ben kalacağım."

Kıçımdan iki avuç alıp beni içine doğru itiyor. "Sabah seksi ve kahvaltı."

"Kahvaltı, evet." Göğsünü okşuyorum, bitirmeye vaktim olmayan bir şeye başlamadan önce üzerinden iniyorum. "Sabah seksi, hayır. Zamanım yok."

"Çabuk olacağım."

Küçümseyici bir kakhaha atıyorum. İçimden bir ses Zanders'ın sevişme tarzında hızlı bir şey olmadığını söylüyor. "Hızlı" olduğunda bile, büyük olasılıkla ayrıntılı ve kapsamlıdır, vücudumun her parçasına tüm dikkatini vereceğinden emin olur.

Başka bir zaman olsa şikayet etmeye cesaret edemezdim ama Ryan iş için Doğu Yakası'nda ve sabahki atış antrenmanından önce bu görüşmeyi yapmamız gerekiyor.

"Peki," diye teslim oluyor. "Öğleden sonra seks o zaman." İkimiz de yataktan kalkıyoruz, onun kusursuz dövmeli vücudu benimkini içine çekiyor, sırtım onun göğsüne dönük. "Dün sana birkaç kıyafet aldım. Alt çekmecede senin için duruyorlar. Ya da benimkilerden giymeyi tercih edersen, istediğin her şeyi alabilirsin."

Hızlıca bir eşofman altı giymeden önce çıplak omzuma yumuşak bir öpücük konduruyor. Ama beni odasında yalnız bırakmadan önce, büyük bir eli sıkıca kıçımın üzerine iniyor.

"Tanrı aşkına, Vee." Mutfğa doğru ilerlemeden önce yenilgiyle başını arkaya atıyor. "Senin kıçın deli!"

Odasında yalnızken, farkına varmaya başlar. Dün gece gerçekten böyle bir şey oldu mu? Başım hafif ve sersemlemiş, göğsüm sanki

havayla dolu, patlamaya hazır. Sanki havada süzülüyorum ve ayaklarım yere değmiyor, ama mümkün olan en iyi şekilde.

Mümkün olan en şaşırtıcı şekilde.

Zanders'ı gerçekten seviyorum ve bu korkutucu. Ama korkmak, istediğim şeyi yapmamaktan çok daha iyi hissettiriyor.

Zanders'ın büyük boy şifonyerinin alt çekmecesini açtığımda birden fazla eşofman altı, tozluk ve pamuklu şort buluyorum. Birkaç farklı sweatshirt, bazıları kapüşonlu, bazıları kapüşonsuz. Çok sayıda tişört ve fanila, ama bu giysilerin her birinin ortak özelliği, etiketlerinin hâlâ takılı olması ve yepyeni olmaları.

Çok düşünceli ve bana para harcadığı için değil. Zanders kimseyi ilgilendirmemiş gibi para saçıyor. Ama her şeyi beş farklı bedende aldığı için. Burada milyon yıl geçse de içine sığamayacağım pantolonlar var ama bazıları da o kadar büyük ki içinde yüzebilirim. Ama asıl mesele şu ki, bedenimi tahmin edip yanlış anlamamak için elinden geleni yaptı. Daha önce de başıma gelmişti ve bu çok utanç verici. Bunun yerine, kendimi içinde en rahat hissettiğim elbiseyi seçebilmem için her bedeni aldı.

Bana aldığı Noel hediyesini hatırlatıyor. Üç farklı bedende üç çift eşofman altı. Zanders'ı tanıdıkça bunun ne kadar kasıtlı olduğunu daha iyi anlıyorum.

Yalan söylemeyeceğim. Gözyaşlarıma iki saniye kaldı çünkü daha önce hiç kimse kendisine kıyafet alınmasının zorluğunu anlamamıştı. Çoğu zaman, varsayımlar yapıldığında ve kıyafetler doğru şekilde uymadığında garip oluyor. Bir de söz konusu hediye giymeyecek olmanın verdiği suçluluk duygusu var.

Yani bu, bu beni çok fazla görülmüş hissettiriyor.

Çok büyük ya da çok küçük oldukları için asla giymeyeceğim kıyafetlerden bir yığın oluşturun ve bugün daha sonra bağışlayabilmek için onları bir kenara koyuyorum. Ben onları kullanamayacağım ama bir başkası kullanacak ve Zanders pek de "iade edecek" birine benzemiyor.

Saklamak için seçtiğim tüm parçaları ve bedenleri alarak alt çekmeceye yerleştiriyorum ve Zanders'ın çatı katının o küçük parçasına sahip çıkıyorum. Ama bana aldığı bir şeyi giymek yerine tereddüt ediyorum. Bana kendisine ait bir şeyi giymem için izin verdi, ki bu kulağa hoş geliyor.

Daha önce hiç erkek kıyafeti giymemiştim. En azından sevimli bir şekilde. Erkek kıyafetleri yukarıdan aşağıya doğru düz kesildiği için hiç giyemedim ama

Ben tamamen kıvrımlıyım. Gömlekleri ve kapüşonluları her zaman orta kısmımı çok sıkıyor ve pantolonları kıçımı ve kalçalarımı saramıyor. Ama Zanders benimkinden daha kalın kalçaları olan kocaman bir adam, o yüzden belki işe yarar.

Çekmecelerini karıştırırken bir tişört ve bir çift basketbol şortu buluyorum ve kolaylıkla üzerime geçirdiğimde göğsümden akan küçük zafer sarsıntısını açıklayamıyorum bile. Çok küçük ve önemsiz görüldüğü için muhtemelen bunu kimseye söylemeyeceğim ama hayatımda ilk kez, ben büyürken erkek arkadaşlarının kapüşonlarını ya da formalarını maçlarda giymek zorunda kalan diğer kızların hissettiği gibi hissediyorum.

Zanders'ı sobanın üzerinde gömleksiz dururken buluyorum, altın zinciri ve dövmeleeri sabahın bu saatinde bana her türlü şeyi yapıyor.

"Kahvaltı konusunda fazla heyecanlanmayın. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve daha önce hiç kimseye yemek yapmadım."

Başımı sırtına gömüyorum, kollarımı beline doluyorum. "Her şeyden mutlu olurum."

Omzunun üzerinden bana yumuşak bir sırtıış atıyor ama bakışları vücudumdaki kıyafetleri bulduğunda gülümsemesi büyüyor.

Elini tutuyorum, spatula ve her şeyiyle, incelemek için yukarı kaldırıyorum. "Tekrar duşa girmeden önce bunu çıkarman gerek." Serçe parmağına taktığı benim yüzüğüme doğru başımı sallıyorum. "Benimkiler seninkiler kadar güzel değil. Bu kesinlikle parmağını yeşile çevirecek."

Başını çevirip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Bir gün seninkilerin hepsini değiştirmem gerekecek gibi görünüyor."

"Demek istediğim bu değildi. Benim için para harcamana ihtiyacım yok. Kardeşim zaten bunu çok fazla yapıyor."

Mutfaktan çıkmak için dönüyorum ama Zanders beni belimden tutup kendine çekiyor. "Belki de bize izin vermelisin. Kendim ve Maddison'lar dışında paramı harcayabileceğim biri hiç olmadı ama kulağa hoş geliyor."

Yüzümü ona dönerek başımı eğiyorum. "Paran umurumda bile değil, Zee. Bunun sana olan hislerimle bir ilgisi olduğunu düşünmeni istemiyorum."

Annenin yapmaya çalıştığı gibi başka birinin seni paran için kullandığını düşünmeni istemiyorum.

Gülüp geçiyor. "Tatlım, bunu biliyorum. İkinci el kıyafetler giymeyi tercih ediyorsun ve kardeşin yılda milyonlarca dolar kazanıyor. Hiçbir parçam beni param için kullandığını düşünmüyor."

Gözlerimi devirerek onun içinde eriyorum ve muhtemelen ne kadar gülünç göründüğümü fark ediyorum.

"Aslında senden hoşlandığımı fark etmemi sağlayan şeylerden biri de buydu," diye devam ediyor. "Kardeşinin ünlü olması umurumda bile değil ama söz konusu ben olunca maddi hiçbir şeyden etkilenmediğini görmek güzeldi. Hayatımın o kısmını seni etkilemek için kullanamazdım ve bu yapmaya alışkın olduğum bir şeydi."

"Oh, Tanrı aşkına, seni aptal. Tamam, bana yeni mücevherler alabilirsin. Ama ben pahalı şeyler istiyorum."

Zanders'ın derin kahkahası mutfak duvarlarında yankılanıyor. "Anlaştık," diyerek bir öpücükle mühürlüyor. "Dizüstü bilgisayarım senin için masanın üzerinde."

Bilgisayarını açıp Zanders'ın yemek masasında rahatına bakıyorum.

"Bugün benimle Rosie'yi almaya gelecek misin?" diye soruyor mutfaktan. "Gelebileceğimi sanmıyorum. Seninle ilk günü. Seninle ilk günü."

köpeğiniz olduğunda bana bağlı."

Bu, mutfaktaki dev gömleksiz defans oyuncusunun kahkahalarla yere yığılmasına neden olur. "Vee." Duraklıyor, konuşmıyor. "Rosie bana kafayı takmış durumda. Sen eskide kaldın."

Alaycı bir tavırla ağızım açık, ona ölümcül bir bakış fırlatıyorum ama ne yazık ki haksız değil. "Pislik."

Omuz silkiyor, kendini komik buluyor.

"Ne olursa olsun, bence ikinizin birlikte geçireceği ilk gün baş başa olmalı."

"Peki. Madem ısrar ediyorsun." Elinde kahveyle bana doğru ilerliyor. "Vay anasını." Yemek masasında durakladı. "Kahveni nasıl sevdiğini bile bilmiyorum."

Gözlerim eğlenerek kırışıyor. Bu çok sevimli ve onun yepyeni bir yönünü keşfediyorum. "Tercihen alkolle, annemin de bu görüşmeye katılacağını bilerek."

"Alkol o zaman." Elinde bir şişe Baileys ile geri geliyor ve kremsi likörü sade kahveme döküyor.

"Şaka yapıyordum."

"Şaka yapmıyordum."

Görüntülü sohbetimizin bekleme odasında otururken dizlerim sinirden zıplıyor. Artık başparmağımda döndürebileceğim altın yüzüğüm yok, onun yerine

Zanders'ın gömleğinin eteğiyle beceriksizce oynarken gözlerim odanın içinde geziniyor.

Dün gece uzunca bir süre bu odadaydım ama nasıl olduysa pencerenin yanındaki köşede saklı duran kırmızı gül vazosunu gözden kaçırmışım.

"Zee!" Yan odaya sesleniyorum. "O çiçekler benim için mi?"

Başını bölmenin arkasından uzatıyor, gözleri vazoda. "Oh hayır. Senin için değil çünkü dün gece bir randevu değildi. En ufak bir şekilde bile." Arsız gülümsemesi çok sevimli.

"Günaydın Vee," diyor kardeşim, görüntülü görüşmemize katılarak.

Zanders bana göz kırpmıyor, sinirlerimin bir kısmını yatıştırıyor ve beni ailemle yalnız bırakıyor.

O ve annem ekranda belirir belirmez ilk söylediğim şey "Mutlu Yıllar Baba" oluyor.

Oturma odasında otururlarken babam şık giyinmiş ama annem baştan aşağı makyajlı, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, kıyafeti düzgün ve tam oturmuş. Bu erken saatte bile daha azını beklemezdim.

"Mutlu yıllar baba," diye ekliyor Ryan. "Üzgünüm, bunu çok çabuk yapmak zorundayım. Birazdan takım otobüsüne yetişmem gerekiyor."

"Sorun değil, ikinizin de meşgul olduğunı biliyorum. Sadece iki çocuğumu görebildiğim için mutluyum."

"Ryan, bu akşamki maç için hazır mısın?" Annem gururla patladı.

"Sanırım öyle. ESPN'de yayınlanacak. Siz izleyecek misiniz?"

"Tabii ki öyleyiz." Annem gülümsüyor. "Bunu hiçbir şey için kaçırmayız."

"Vee..." Babam öne doğru oturuyor, gözlerini kısıyor. "Neredesin sen? Bu senin dairene benzemiyor."

Elinde bir tabakla odaya girerken gözlerim Zanders'a kayıyor ama kameranın görüş alanının dışında kalmaya dikkat ediyor.

"Uhh," diye tereddüt ediyorum. Ailemin kiminle çıktığını bilmesine izin verilse de, bilmelerini istemiyorum. Annemin bunu mahvetmesini istemiyorum. "Dün gece bir arkadaşımın evinde kaldım."

Bu da Ryan'ın kendi tükürüğünde boğulmasına neden oluyor, saçmaladığımı biliyor. Ona söylemediğim halde nerede olduğumu bildiğine dair iyi para öderdim.

Zanders kahvaltımı bilgisayarın arkasındaki masaya koyuyor, böylece kimse onu görmüyor, sonra da bana utangaç ve özür dileyen bir sırıtış atıp mutfığa geri dönüyor. Üzerinde çalıştığı kahvaltı görünürde yok. Onun yerine dün akşamdan kalan iki parça pizza tabağını kaplıyor ki bu da işime geliyor. Zanders mutfakta pek iyi olmayabilir ama ev işlerinde eksik kaldığı yönleri başka şekillerde telafi ediyor.

Annemin onaylamayan bakışlarını bilgisayar ekranında hissederken Chicago ve Nashville arasındaki beş yüz millik mesafeye daha fazla ihtiyaç duymazdım. Mavi gözlerinin, felaket sabah saçlarımda oyalanmadan önce kıyafetlerimi ve makyajsız yüzümü analiz ettiğini hissedebiliyorum.

O böyle yaparken ben de içimi yudumluyor ve soğuk pizzayla karnımı doyuruyorum.

Konuşma nispeten hızlı ve acısız geçiyor, dikkatler babamda ve onun o günkü planlarında kalıyor ama annem, ağabeyimin sabahki atış antrenmanı için ayrılması gerektiğinde telefonda kalmamı istediğinde sinirlerim tepeme çıkıyor.

"Nasılsın?" diye soruyor.

Kaşlarımla şaşkınlıkla çatıldı. Bu çok garip. Babam numara yapmak için artık odada bile değil. "Ben iyiyim. "

Annem daha dik oturuyor. Söz konusu ben olduğumda, onun ısıltılı gülümsemesini nadiren görürüm, ama bugün tam olarak sergileniyor. "Brett geçen gün beni aradı."

"Oh Tanrım." Ellerimi yüzüme gömdüm. "Neden?"

"Ona bir şans daha vermen konusunda seninle konuşabileceğimi umuyordu ve Stevie, neden vermediğini gerçekten anlamıyorum."

O lanet olası sık suratlı. Ne küçük bir kaltak. Kendisine bir şans daha vermem için beni manipüle etmek amacıyla, aramızın bozuk olduğunu bildiği anneme gitti. Çünkü ilk defa oyunlarına hayır dedim, o da onun yerine anneme gitti.

Dick.

"Anne, Brett'le çıkarken olduğum kişiden hoşlanmıyordum, bu yüzden onunla tekrar bir araya gelmemem için yeterli bir sebep olmalı ve tüm kirli detayları açıklamamayı tercih ederim."

"Stevie, hiç gençleşmiyorsun."

Şu saçma cümleyi kesebilir mi? "Yaşın ne önemi var ki?" Oh kahretsin.

"Affedersiniz, genç bayan. Bana sesinizi yükseltmeyin. Yaş önemli çünkü çocuklar, evlilik ve diğer tüm şeyler

şimdiye kadar başarmış olmanı umuyordum." Şimdi duramam ve umurumda da değil.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Sesimin titrek ve yüksek çıkması Zanders'ın köşeden kafasını uzatıp beni kontrol etmesine neden oldu. "Belki çocuk istemiyorum. Belki evlenmek istemiyorum. Belki de benden beklediğin şeylerin hiçbirini yapmak istemiyorum."

"Bu çok açık. Senden beklediğim tek bir şeyi bile yapmadığın kesin."

"Haklısın anne. Tam bir hayal kırıklığıyım, değil mi? Çünkü evde oturup Stepford karısı rolü oynamaktansa köpek barınağında gönüllü olmayı tercih ediyorum. Ya da senin ve tüm gösterişçi arkadaşlarının giydiği şeyleri giymektense ikinci el mağazasından alışveriş yapmayı tercih ettiğim için. Ya da belki de canı sıkıldığında beni üç yıl boyunca kullanan adamla evlenmek istemediğim için hayal kırıklığı yaratıyorumdur. Artık onun seçeneği olmak istemediğim için üzgünüm anne, ama ikinizin de bana yeterli olmadığımı hissettirmenizden bıktım. Bana böyle hissettiren herkesle gerçekten işim bitti."

"Stevie, ben-"

Annem devam edemiyor çünkü Zanders hızla bilgisayarın arkasına geçiyor ve dizüstü bilgisayarını onun üzerine kapatıyor.

"Ne yapıyorsun?!" Hâlâ ateşliyim, enerji iliklerime kadar akıyor. Devam etmek istiyorum. Aklımdan geçen her şeyi söylemek istiyorum. Bunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama şimdi duramıyorum.

"Onu durduruyorum." Zanders'ın sesi sakın ve merkeziydi. "Söylemen gerekeni söyledin ve söyleyebildiğim kadarıyla, çürütmek için söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemem. Seninle nasıl konuşacağını öğrenene kadar da konuşmayacak. En azından benim evimde."

Birkaç derin nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum. Ya da en azından deniyorum. "İyi misin?" diye soruyor usulca.

"O tam bir sürtük."

Göğsünden bir kahkaha yükseliyor. "Evet, öyle. Ama sen iyi misin?" Uzun ve derin bir nefes veriyorum. "Evet, aslında iyiyim.

Bu iyi hissettirdi." "Evet, öyle. İşte benim kızım."

Bu yeni keşfedilen özgüvenin nereden geldiğini bilmediğimi söylemek isterdim ama bu yalan olur. Değerimi unutmama izin vermeyen, dövmeler ve altın takılarla kaplı 1.75 boyundaki bir hokey oyuncusu sayesinde.

"Sadece beni olduğum gibi kabul etmesini istiyorum ve onun onayının ya da onayının olmamasının beni bu kadar rahatsız etmesi beni çileden çıkarıyor."

"Sana vaaz vermek gibi olmasın Vee, ama doğru insanlar, hayatında olmayı hak edenler, seni olduğun gibi kabul edeceklerdir. Bu benim son zamanlarda çabucak öğrendiğim bir şey."

Başımı yana eğiyorum, yüz ifadem yumuşuyor ve önceki öfkem dağılıyor. "Seni olduğun gibi kabul ediyorum."

Burnunu kaşıyarak yanımdaki koltuğa oturuyor ve beni sandalyemden kaldırıarak kucağına oturmam için yönlendiriyor. "İsteddiğini biliyorum." Hızlı bir öpücükle birlikte geliyor. "Ve seni kabul ediyorum, ama tüm bunlardan daha önemlisi, bir noktada kendini kabul etmen gerekecek."

Ugh, bu adam. "Tamam, Bay Neredeyse On Yıllık Terapi." Boynuna saklanıyorum, sesim teninde boğuklaşıyor. "Kendimi kabul ediyorum."

Beni ela gözlerinin içine bakmaya zorlayarak geri çekiliyor. "Seviyor musun?"

Başımı sallayarak sessizce ekliyorum, "Aslında evet. Vücudumun birlikte büyüdüğüm kızlardan farklı olduğunu kabul etmeye başladım ve bu sorun değil. Bir zamanlar istediğimi sandığım kıvrıcık saçlarımı da benimsedim. Bana yeterince iyi olmadığımı ya da istedikleri gibi görünmediğimi hissettiren insanlarla o kadar çok zaman geçirdim ki bundan hoşlanmama izin verilmediğini düşündüm. Ama hoşlanmaya başlıyorum."

Zanders'in dudaklarında en yumuşak, en gururlu gülümseme yayılırken Ben.

"Her zaman değil," diye devam ediyorum. "Hâlâ kendimde olduğum pek çok gün var. ama bu eskiden her gün olurdu. Artık böyle bir durum söz konusu değil."

Sabah saçım dediğim dağınıklığı yüzümden uzaklaştırıyor. "İlerleme, Vee."

"İlerleme", kabul ediyorum.

"Umarım bir gün içinde yaşadığın bedenın değerini tam olarak anlarsın çünkü tatlım, çok ateşli ve aletim hiç bu kadar mutlu olmamıştı."

"Tanrım." Bir kahkaha ile geri çekiliyorum. "Sen en kötüsüsün."

"Bana takıntılısın. Kabul et bunu." Boynumu ve yanağımı öpücüklerle kaplıyor. "Hey, yeni bir numara alıyorum, sana sonra mesaj atarım, tamam mı?"

"Annen yüzünden mi?"

Zanders'ın yüz ifadesi donuklaşıp katılaşıyor ve başını sallayarak onaylıyor. "Dün hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz, hayır."

Ona anlayışlı bir gülümseme fırlatıyorum. "Tamam."

Zanders duraksıyor, derin bir nefes almadan önce yüzüme bakıyor. "Panik atak geçirdim çünkü ona her şey için çok kızgındım. Beni aradığı için, gençken beni terk ettiği için, maaş çeklerim yüzünden hayatıma geri dönmeye çalıştığı için. Sık sık panik atak geçirmiyorum ama çok üzüldüğümde ve doğru düşünemediğimde bazen panik atak geçiriyorum."

Kollarımı boynuna doladım.

"Bu seni korkutuyor mu?" diye temkinli bir şekilde soruyor. "Belki de sana her şeyi anlatmaktan vazgeçmeliyim. Bu sana yüklenecek çok şey var."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Ne? Hayır, tabii ki hayır. Bence seninle ilgili en çekici şey bu, akıl sağlığıyla ilgili açık fikirliliğin."

"Ateşli vücudumdan ya da dün gece defalarca inlediğin gibi ödüllü sikimden daha mı çekici?" Gülümsemesi daha kendini beğenmiş olamazdı.

"Neredeyse senin mütevazı kişiliğin kadar çekici," diye kestirip atıyorum. "Ve annen kesinlikle en kötüsü, Zee."

"Seninki de öyle."

Başımı omzuna yaslıyorum. "Şu halimize bak," diye takılıyorum. "Travma bağı."

Vücudu sessiz bir kahkahayla benimkinin altında titriyor. "Dün, babamı incittiği için ona kızgın olduğumu fark ettim ve dürüst olmak gerekirse, bunu daha önce hiç onun bakış açısından düşünmemiştim."

"Onunla konuştun mu?"

"Noel'den beri değil. Beni yanlış anlamayın, ona hâlâ kızgınım ama düşündüğüm kadar değil. Bencilce davrandım, onu terk eden karısı olduğu halde incinenin sadece ben olduğumu düşündüm. Bunu söylerken bile nasıl hissettiğim konusunda kafam karışık."

Sıkıca solmuş saç kesiminin altındaki deriyi hafifçe kaşıyorum. "İlerleme," diye tekrarlıyorum önceki sözlerini.

Ela gözleri anlayışla parlıyor. "İlerleme."

Yüzünü boynuma saklıyor. "Maçlarıma gelmeye ne dersin?"

"Zee," diye takılıyorum, yüzünü çekip bana bakmasını sağlayarak. "Çok resmi. Benden birlikte olmamı mı istiyorsun?"

"Evet." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Kimsenin beni görmesini istemiyorum."

"Belki değil, ama kız kardeşim dışında bana tezahürat yapacak biri hiç olmadı ve bu iyi olabilir."

Anlayış seline kapıldım. "O zaman orada olacağım." "Öyle mi?" Umutla ışıldıyor.

"Evet ama buzdan uzakta, kameraların beni arka planda yakalayamayacağı bir yerde oturmam gerekiyor. Bu konuda akıllı davranmalıyız."

"Tamam." Gülümsemesi hoppa ve çocuksu, mükemmel dişleri saklanamıyor. "Sezonluk biletlerimi verebileceğim biri hiç olmadı. Buzdan uzakta olduklarından emin olacağım. Sen sadece seksi kıının benim formamı giydiğinden emin ol."

"Eh, bundan emin deęilim. Ben otuz sekiz numaralı sallanmayı dūřünüyordum."

"Rio mu? Yok artık! Sadece on bir numara giyebilirsin."

"Otoriter."

"Oh, tatlım." Beni kucağına alıp odasına götürürken karanlık ve küçümseyici bir kahkaha attı. "Henüz hiçbir şey görmedin."

"On bir çok sıkıcı bir sayı."

"Bunu sen istedin Stevie kızım." Beni yatağına fırlattı. "Ayrıca, iki kez bir numara olmanın sıkıcı bir yanı yok. Neden seçtim sanıyorsun?"

İçimden anlayışlı bir kahkaha akıyor. "Her şey anlam kazanıyor."

Yatağa uzanıyor ve yüzünün yanındaki şilteyi okşuyor. "Buraya gel. Dizlerini başımın iki yanına koy ve tam buraya otur." Tek bir işaret parmağı dudaklarına çarpıyor.

"Ne?" şaşkın bir kahkaha attım. "Kesinlikle olmaz. Seni boğacağım."

"Tatlım, amdan ölmek planladığım tek yol, o yüzden buraya gel. Eğer bu geceki maımdan önce seni en az iki kez boşaltmazsam, kazanacağımızı sanmıyorum."

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirerek, heyecanlı bir gülümseme beni ele geçirmeden önce bir an dūřünüyorum. "Eęer bu senin cezalandırma şeklinse, bana seni daha sık kızdırmamı hatırlat." Soyunuyorum ve hızla üzerine tırmanıyorum, dizlerim başının iki yanında, önümdeki duvarı kendimi sabitlemek için kullanıyorum, bu da onun üzerinde durmamı sağlıyor.

"Beni kızdırmana bayılıyorum ve otur dedim. Gezinmeni değil." Kalçalarımı aşağı çekiyor, ağzı klitorisimi buluyor. Yetenekli dili sihrini konuşturuyor ve aklımdan geçen tek dūřünce, nasıl bu kadar şanslı olabildim?

STEVIE

Zee (Baba) Zanders: *Çantayı aldım ve köşeye park ettim. Sana beni beklemene gerek olmadığını söylemiştim. Indy sürebilir. Beni eve.*

Zee (Baba) Zanders: *Benz'deki seksi olan benim. İşin bitince görüşürüz.*

"Gitmeye hazır mısınız?" Indy uçuş çantasını alırken ben de onu boş uçağın koridorunda takip ediyorum. Merdivenlerden inip Chicago'daki O'Hare Uluslararası Havaalanı'nın otoparkına doğru havalanmadan önce pilotlara el sallayarak veda ediyoruz.

"Aslında, bir araç buldum. Ama teşekkür ederim. Eminim Alex eve erken döndüğün için çok mutludur."

"Onu görmek için sabırsızlanıyorum." Indy'nin gözleri muziplikle parlıyor.

"Bir sonraki yolculuğumuza kadar senden haber almayı beklememeliyim, ha?" "Aynen öyle." Arabasına doğru yürürken bana bilmiş bir göz kırpmıyor. "Bu benim. İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Aracım bir dakika içinde burada olacak," diye yalan söyledim.

O otoparktan çıkarken Indy'ye el sallıyorum, sonra da köşeyi dönüp karartılmış bir Mercedes G-Wagon'un park edildiği boş oyuncu parkına doğru ilerliyorum. Zanders sürücü tarafındaki kapıya yaslanmış, elleri takım elbisesinin ceplerinde ve bir ayak bileği diğerinin üzerinde rahatça çapraz duruyor.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye soruyor defans oyuncusu karşıdan.

"Evet. Temizliği bitirmemi beklemene gerek yoktu. Tüm takım arkadaşlarınız bir saat önce ayrıldı."

"Seni ya burada ya da evde bekliyor olacağım, o yüzden hazır buradayken seni bırakayım bari." Zanders kolunu belime doluyor, beni göğsüne çekerken avuç içi kıcımlı buluyor. "Ayrıca, bu daracık eteğinle tüm uçuş boyunca kışın beni baştan çıkardı ve seni görmeden önce onu çıkarmana fırsat vermek istemedim." Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırken bana bir şaplak atıyor ve sıkıyor.

Beni arabasının kaputunun etrafından dolaştırarak yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve beni içeri soktu.

"Teşekkür ederim. Ryan beni alacağı için heyecanlıydı çünkü ikimiz de nihayet bu hafta sonu izinliyiz ama uçuşumuz öne çekildiği için o hâlâ maçının dördüncü çeyreğinde."

Zanders emniyet kemerini takıyor ve motoru çalıştırıyor, ardından avuç içiyle kalçamı kavırıyor ve o sürerken beni tutuyor. "Seni eve götürmem için bir neden daha. Bütün hafta sonu seninle geçireceğim tek zaman bu. Sadece Rosie kız ve ben olacağız."

Bana en üzgün, en suçluluk dolu gözlerini çeviriyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Bütün hafta seninleydim. Beni her şehirde gizlice otel odana sokup çıkardın."

"Ve?"

"Ve bensiz kırk sekiz saat geçirebilirsin."

Zanders sanki bu hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi alay ediyor.

Bay Bağlantısız son birkaç haftadır gerçekten Bay Muhtaç'a dönüştü.

Havaalanının hemen dışında, motoru durdurmadan önce karanlık yolun kenarına çeker.

Bana doğru dönüyor, yüz ifadesi yumuşuyor. "Bu benim yollardaki en sevdiğim yılım."

Bu sözlerin ardında çok daha fazla anlam olduğunu bildiğim için kalbim biraz daha hızlı atıyor.

"Evde ve seyahat ettiğimde sana sahip olacak kadar şanslı olduğuma inanamıyorum," diye devam ediyor kalçamı sıkarak.

Koltuk başlığına yaslanıyorum, onun bu yeni yönünü seviyorum.

"Ve bir gün, senin sayende, mil yüksekliğindeki kulübe katılacağım." Tamam, işte orada.

Kahkahalar içinde öne düşüyorum. "Ahh, anlıyorum. Benimle birlikte olmak istemenin tek nedeni bu muydu?"

"Aynen öyle." Gülümsüyor.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, yüzük kaplı parmaklarımızı iç içe geçiriyorum. "Bir kilometre yükseklik kulübü aslında oldukça yanlış. Uçtuğumuz zaman havada bir değil, yedi mil uçuyoruz."

"Tamam. *Miles High Club*'a katılacağız."

Ben gülmeye devam ediyorum ama Zanders son derece ciddi görünüyor. "Cehennem gibi yapacağız, Zee. İşimi kaybetmemem için ne kadar uğraştığımızı hatırlıyor musun?"

"Sessiz olacağım."

Alnım düşerken dudaklarımdan küçümseyici bir kahkaha daha dökülüyor. "Seni kırdığım için üzgünüm ama ikimiz de pek sessiz sayılmayız. Üstelik uçakta tuvaleti kullanmak için bile eğilmen gerekiyor." Başımı eğerek ona özür dileyen bir gülümseme gönderiyorum. "Böyle bir şey olmayacak."

"Burada hayallerimi yıkıyorsun, Vee."

"Biliyorum," diye yatıştırıyorum, avucumu hafifçe solmuş kesiğinin üzerinde gezdiriyorum. "Özür dilerim." Yine dudaklarımı bir arada tutmak zorundayım çünkü sırf onunla iş yerimde sevişmediğim için oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi davranıyor. "Yine de rol yapabiliriz?"

"Öyle mi?"

"Mm-hmm."

"Üniformanı giyecek misin?" Ela gözleri vücudumda gezinirken parıldıyor.

"Elbette."

Göz teması kurarak elini koltuğunun diğer tarafına uzatıyor. Direksiyondan uzaklaşıp geriye doğru ilerlerken hafif bir vızıltı duyulur.

"Şimdi mi?"

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor, dudaklarında şeytani bir gülümseme belirliyor.

"Burası mı?" Sokağın etrafına bakıyorum. Tek bir sokak lambası yanmıyor ya da araba geçmiyor. Ve yalan söylemeyeceğim, biraz oyuna geldim.

"G-Wagon'umda uçuş görevlisi üniformanı giyerken bana binme düşüncesi beni acı verici bir şekilde sertleştiriyor, Vee."

Gözlerim kasıklarında geziniyor ve her zamanki gibi doğruyu söylüyor.

Bir an bile tereddüt etmeden arabasının orta konsoluna tırmanıp kucağına oturuyorum. Ağırlığımın çoğunu ondan uzak tutarak kendimi dizlerimin üzerinde tutuyorum.

Hemen anlıyor ve hiçbir şey söylemeden beni iterek oturmaya zorluyor.

Arabasının içini, bir yıllık maaşımdan daha pahalıya mal olmuş gibi görünen koyu kırmızı bir deri kaplıyor ve ben onun yerinde olsaydım, bunu mahvetmekten endişe ederdim. Ama Zanders bunu hiç umursamıyor gibi görünüyor.

Elleri kalçalarımı kavlıyor, parmak uçları yukarı doğru uzanıyor ve tenimi karıncalandırıyor.

"Senden çok hoşlanıyorum. Bu çok saçma," diye nefes alıyor Zanders.

Öne doğru eğilerek yanaklarını kavıyorum ve dudaklarını kendime yaklaştırıyorum. "Bu ikimizi de yapar."

"Ciddiyim, Vee. Benim için ne kadar mükemmel olduğunu anlamıyorsun."

Yüzüm alev alev yanıyor, bu yüzden başımı boynunun kıvrımına saklıyorum, kollarım omuzlarından ve ardından koltuğunun başlığından sarkıyor.

Zanders çillerime uzun öpücükler konduruyor ve çenemde ilerliyor. Dudakları kulağımı bulduğunda ısıyor ve çekiştiriyor, kalçalarımın ona sürtünmesine neden oluyor.

Benden kaçan yumuşak inilti onu devam etmesi için ikna ediyor.

Üniformamın bir parçası olarak takmak zorunda olduğum boynuma bağlı saten eşarp onu durdurana kadar boğazımın sütununu kemiriyor, yalıyor ve emiyor. Elleri sırtımdan yukarı kayıyor ve boynumdaki kumaşı çözmek için dişlerini kullanırken beni kendisine bastırıyor.

Dili tekrar benimkini bulduğunda, daha sert öğütüyorum, sürtünmeye ihtiyaç duyuyorum ve kontrolü ele alıyorum.

Avuç içleri kollarımı bulup aşağı kayarken ve ellerimi arkasındaki başlığın etrafına yönlendirirken derin bir gırtlak hırıltısı onu terk ediyor. Ben bacaklarımın arasındaki ağrıyı hafifletmeye odaklanırken, Zanders saten eşarbımı alıyor ve ellerimi bağlayarak beni sabitliyor.

Dudaklarımı onunkilerden çekiyorum, dirseklerimi içeri çekmeye çalışıyorum ama yapamıyorum, gözlerim şaşkınlıkla ama büyük bir heyecanla dolu.

"Bazen kontrolün sende olduğunu düşünmene izin veriyorum ama bu sefer değil."

Bu adamdan yayılan sıcaklık hissediliyor, bu yüzden utangaçça başımı sallayarak onaylıyorum, gerçekten tüm masum şeyi oynuyorum.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, eli bacaklarımın arasına kayıyor ve üniforma külotlu çorabımın üzerinden bana dokunuyor.

"Sırılsıklam olmuşsun Stevie kızım."

"Mm-hmm," diye inliyorum, kalçalarımı elinin üzerine bastırıyorum, bana dokunmasına ihtiyaç duyuyorum.

"Biliyor musun, daha önce çantanı aldığımda içinde bir şey vızılıyordu."

Ne duyduğunu tam olarak bildiğim için gözlerim utançla açılıyor. Elektrikli diş fırçasıyla seyahat etmiyorum diyelim.

Çantalarımızın olduğu arka koltuğa uzanıyor. "Ve bunu buldum."

Tahmin ettiğim gibi, eskiden en sevdiğim seyahat arkadaşım olan şeyi çıkardı, ama şimdi erkek arkadaşım benimle birlikte yolda olduğu için mor vibratörümü pek kullanmıyorum.

"Kendin için ne söyleyeceksin?" "Um..."

Vibratörümü bulduğunuz için üzgünüm?"

"Hayır. Yani, neden kullanmadık?"

"Biz mi?"

"Evet, biz. Eğer sizi biraz daha hızlı ve sert bir şekilde boşaltmak anlamına geliyorsa, biraz yardıma itirazım yok."

"Gerçekten mi? Bu egona indirilmiş garip bir darbe falan değil mi?"

"Pfft," diye alay ediyor. "Tatlım, seni kendi başıma boşaltmakta hiç zorlanmıyorum, yani hayır. Ego tamamen sağlam."

Bacaklarımın arasındaki noktayı bir kez daha avuçlarken gözlerim onunkiyle elindeki oyuncak arasında dans ediyor ve kalçalarımın ihtiyaçla ona doğru yuvarlanmasına neden oluyor.

"Bir gün bana bunu kendi üzerinde nasıl kullanmayı sevdiğini göstereceksin. Ama bu gece bir deneyeceğim."

Hızlıca ve tereddüt etmeden külotlu çorabımı yırtıyor ve iç çamaşırımı kenara itiyor, uzun parmakları klitorisime doğru kayıyor.

Yumruklarımı sıkarken başım omzuna düşüyor, bir şeyi, herhangi bir şeyi kavramak için istekli ve sabırsızım.

"Çok mükemmel, tatlım." Parmakları kaydırmaya, yuvarlamaya, alay etmeye devam ediyor.

Vücudum onun sarsılmaz ilgisi ve sürekli övgüleriyle ısınıyor ve vibratörümün vızıltısı G-Wagon'unu doldurduğunda içimi bir ürperti kaplıyor. Zanders onu şişmiş klitorisimin üzerine yerleştiriyor ve ben yardım edemiyorum ama haykırıyorum, vücudum onun kucağında kıvranıyor.

"Seni bir göreyim," diye mırıldanıyor, dudakları kulaklarıma değiyor.

Başımı kaldırıyorum, sırtım kamburlaşıyor. En sevdiğim oyuncağımın titreşimi hassas sinirlerimi yok etmeye devam ederken Zanders boştaki eliyle buklelerimi yoldan çekiyor.

"Tanrım," diye nefes alıyor. "Kendini görmelisin, Vee. Lanet olası gerçek dışı."

Oyuncağı itiyorum, daha fazlasını istiyorum ama aynı zamanda ellerim bağlı olduğu için hayal kırıklığına uğruyorum ve onun bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini sağlayamıyorum.

Birdenbire uzun, dövmeli parmaklarından biri içime kayıyor, vücudum bu hisle gerilirken öne doğru kıvrılıyor. Her zamanki gibi, hatta belki daha da fazla muhteşem hissettiriyor ama tutunabileceğim bir şey üzerinde kontrolümün olmaması beni çıldırtıyor. Sınırdayım. Derim artan basınçla yanıyor, karnım sıcaklıkla kıpırdanıyor ve vibratörü klitorisime doğru iterek ikinci bir parmağını içime soktuğunda, işte o zaman kendimi kaybediyorum.

Tam orada, Benz'inin içinde, vücudumu kontrol edemeyerek dağıldım.

Öne doğru düşüyorum, parmaklarını çekerken göğsüm onunkine çarpıyor. Uyarılmamla kaplanmışlar ve her zaman olduğu gibi, elinde benden kalanların tadını alıyor.

Bir saniye bile kaybetmeden vibratörümü yolcu koltuğuna fırlatıyor. Kemerini ve fermuarını açarak pürüzsüz ve kalın ereksiyonunu çıkarıyor ve avucunun içinde okşuyor.

Dudaklarını diliyle ıslatırken kapüşonlu, tembel gözleri her santimimi izliyor, kendine dokunmaya devam ediyor ve kafamdan çıkmama izin veriyor.

Nefes alışım yavaşlayıp durulduğunda, dizlerimi iterek onun üzerine çıkıyorum. Sikini kıvrımlarıma doğru kaydırırken ağzım onunkini buluyor ve bana olacaklar hakkında bir uyarı veriyor. Ellerim bağlı olduğu için şu anda pek bir şey üzerinde kontrolüm yok ama bunu kontrol edebiliyorum.

Ağırlığımı bırakarak üzerine çöküyorum ve kendimi tamamen dolduruyorum. Bu his karşısında inliyor.

İkimiz de dolgunluğa alışırken ağızlarımız birbirine karşı açılıyor. Bir süre sonra kalçalarımı yuvarlıyorum, klitorisimi onun pelvisine sürüyorum, sürtünmeye ihtiyacım var.

"Lanet olsun, nasıl bu kadar iyi hissediyorsun?" Başı geriye düşer.

Onu bu şekilde görmenin üstesinden gelemiyorum. *Benimkini*. Bu kadar mükemmel, bu kadar arzulanan bir şeyi sahiplenecek özgüvene hiç sahip olmamıştım. Ama onunlayken, ona sahip olabilecek tek kişinin ben olduğumu bildiğim için kendimi çok kibirli hissediyorum.

Sert eller kalçalarımı kavırıyor, beni istediği tempoda aşağı yukarı hareket ettiriyor.

Bedenim başka bir orgazmın eşiğinde uğulduyor ve hiçbir şey üzerinde kontrolümün olmaması özgürleştirici olduğu kadar sinir bozucu da.

"Çok iyi gidiyorsun, Vee. Çok iyi."

Burada kesinlikle hiçbir iş yapmıyorum, ama sürekli övgü her zaman olduğu gibi işe yarıyor ve sesindeki hışırtılı çaresizlik tüm vücudumu ateşliyor.

"Evet." Göğsü benimkine karşı kabarıyor. "Her yerime gel, bebeğim."

Nasırlı parmak uçları boğazımın narin derisini sıyırıp geçerken, avuç içi tabanı çevreliyor ve beni boğuyor.

Beni birkaç kez daha sallıyor, bir eli belimde, mükemmel cüssesi ve sürekli iltifatlarının birleşimiyle etrafına dolanıyorum. Kollarımı içeri çekmeye çalışıyorum, bir şeylere tutunmaya ihtiyacım var ama faydası yok. Vücudum bir kez daha dağılıyor.

Çıglıklarım arabanın içinde yankılanırken, Zanders'ın midesi kasılıyor, itiş gücü dağılıyor. İçime boşalırken derin bir inilti çıkıyor, ardından çakıllı bir *sevişme geliyor, bunu yaparken dudaklarımı kendine çekiyor.*

"Vücudun bu gezegendeki en sevdiğim şey." Derin, hak edilmiş bir nefes alır.

"Ve elini bir kolye gibi boğazıma takmak en sevdiğim mücevher parçası."

Ağzı hafifçe aralanıyor. "Tanrım, sana kafayı taktım." Ela gözleri hayranlıkla bakıyor.

Kendimi yukarı itmek için dizlerimi kullandığımda, döllerini bacağımdan aşağı damlarken içimden kayarak çıkıyor. Zanders'ın bakışları ona yapışmış, bacağımdan aşağı süzülüşünü izliyor.

"Sen benim kişisel cennet versiyonumsun, Stevie kızım."

STEVIE

"R Hadi gidelim! Açlıktan ölüyorum."
Bu sabah güneş yener Aşağı, Isınma
benim kardeşimin dairesinde, kanepede onu
beklerken.

"Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var." Ryan sonunda üzerinde tişört olmadan odasından çıkıyor, omzuna bir torba buz sarılmış. "Bu seans için beş dakikam daha var."

"Omzun nasıl?"

"Kesinlikle boku yedim. Utah'ın merkezi dün gece koluma saplandı."

"Neyse ki hafta sonu dinlenmek için izinlisin."

"Sonunda kız kardeşimle biraz vakit geçirebildim." Karşımdaki kanepeye oturdu. "Aynı dairede yaşadığımız için birbirimizi sen Kuzey Carolina'dayken gördüğümüzden daha az görüyoruz gibi geliyor." Bana o aptal, üzgün yarım gülümsemelerinden birini atıyor.

"Ben de seni özledim

Ryan." "Sana bir şey
sorabilir miyim?" "Elbette."

"Brett'e ne olduğunu bana anlatabilir misin?"

Bu duraksamama neden oluyor, midem hafifçe çukurlaşıyor. "Biz ayrıldık.

Hikayenin devamı yok."

"Zanders öyle görünmesini istemedi."

Kahretsin. Zee gizli kalmasını istediğim tüm kirli detayları paylaşmazdı, değil mi ?

"Ne dedi?" Dikkatle sordum.

"Brett'i artık senin yanına getirmemi istemediğinden başka bir şey değil. Yani, bu sadece garip, bölgeci bir erkek arkadaş mı, yoksa arkasında daha büyük bir şey mi var? Çünkü bana yıllarca bunun basit bir ayrılık olduğunu söyledin ve şimdi, hikayenin daha fazlası olduğu izlenimini ediniyorum ve bu da bilmediğim için kendimi gerçekten boktan bir kardeş gibi hissetmeme neden oluyor." Gözlerimi ondan kaçırıyorum, yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. "Bu utanç verici ve o senin arkadaşın. Basketbol ve kariyerinle o kadar meşgulsün ki sizi ortada bırakmak ve hayatınızı zorlaştırmak istemiyorum."

"Vee, şaka mı yapıyorsun? Senin için asla çok meşgul değilim. Sen hayatımdaki en önemli insansın. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve eğer Brett'in arkasını senin arkandan kollamayı sorgulayacağımı düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir." Ayağını kaldırarak dizimi dürttü. "Lütfen bana ne olduğunu anlat."

Bacaklarımı yukarı çekip vücudumun altından geçirdikten sonra başparmağımdaki altın yüzüğe uzanıyorum; bu benim sinir bozucu bir alışkanlığım. Ama şu anda Zanders'ın serçe parmağında duruyor, bu yüzden onun yerine erkek arkadaşımın giydiği kapüşonun iplerini endişeyle çekiyorum.

"Brett ve benim birlikte olduğumuz üç yıl boyunca sayısız kez ayrıldığımızı biliyor musun?"

Ryan'ın kaşları kırışıyor. "Ne?"

"Biz yaptık. Yani, o yaptı. Benden sayamayacağım kadar çok kez ayrıldı çünkü her an istediği başka kızlar vardı. Sonra sıkıldığında ya da ne bileyim, yalnız kaldığında sürünerek bana geri dönüyordu ve sürekli onun için yeterince iyi olma ihtiyacı özgüvenimi inanamayacağınız kadar yerle bir ediyordu. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki beni her geri istediğinde ona minnettar oluyordum. *Minnettarım* Ryan."

İkizimin çilli yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Neden bana söylemedin?"

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp Zanders'ın kazağının ipliyle oynamaya devam ediyorum. "Sanırım bu ilk olduğunda gerçekten çok üzgündüm. Üçümüz çok iyi arkadaşlık ve sonunda üniversitede bir yerim olduğunu hissetmiştim. Bunu mahvetmek istemedim. Sonra gidip gelmeye başladığında bilmeni istemedim çünkü onu hayatımızdan çıkaracağını biliyordum ve berbat bir şekilde onu hala istiyordum."

"Evet, onu hayatımızdan çıkarırdım!" Ryan öne doğru oturuyor, sesi yükseliyor. "Tıpkı şimdi yapacağım gibi. Siktir, Vee. Yapmalıydın

bana söyledi. Bu konuda sana arka çıkmalıydım. Siktir et o adamı."

Kanepeden kalkıp oturma odasında volta atıyor. "Üniversitedeyken her yolculuğumda o orospu çocuğuyla aynı odada kaldım. Gözlerimin içine bakıp seni sevdiğini söylerken bir yandan da seni beceriyordu. Ben de ona güvendim. Şimdi de *beni* kullanıyor. Bu şehirde iş bulmasına yardım edeceğimi mi sanıyor?" Küçümseyici bir kahkaha attı. "Hiç şansın yok."

"Eğer kendinizi daha iyi hissetmenize yardımcı olacaksa, sanırım Zanders bunu çoktan halletti."

Ryan bana doğru dönüyor, beni inceliyor. "Güzel." Derin bir nefes alıp tekrar koltuğa yerleşiyor. "Başka bir şey var mı? Her şeyi anlatabilirsin çünkü o pislikle bağlarımı koparıyorum."

Dudağımı ısırarak, her şeyi ortaya dökmekte tereddüt ediyorum ama tam ve mutlak dürüstlük gerçekten iyi hissettiriyor. Zanders başından beri doğru fikirdeydi.

"Son senenin sonlarına doğru bir maç vardı. Soyunma odasının arka girişinde seni bekliyordum ama sahada röportaj yaptığını bilmiyordum. Brett'in antrenman kampı için davet aldığı gündü."

Ryan başını sallıyor, bahsettiğim maçı tam olarak hatırlıyor gibi görünüyor. "O gün onunla konuştuğum son gündü çünkü her şey o gün tıklandı. Çocuklara dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Bana atılmak üzere olan kadınların kalitesini biliyor musunuz? Daha iyi seçeneklerim varken Shay'in kız kardeşiyle kalacağımı mı sanıyorsunuz?'"

"Öyle mi dedi?" Ryan'ın dudakları kaşlarını çatarak büzülüyor.

"Kelimesi kelimesine. İnan bana, o zamandan beri beynime kazınmış durumda." "Ve sen de bana söylemedin, çünkü bir süreliğine gitmemi istemedin.

cinayet, öyle mi?"

Göğsümde bir kahkaha yükseliyor.

"Kısmen." "Vee..."

"Bilmiyorum Ryan. Sen askere alındığından beri işler değişti. Bu senin hatan değil ama gençken başarılarımızı hiç kıyaslamadım. Kolejdeyken benim orada olduğum biraz daha açıktı çünkü sen tam burs almıştın. Ve sen profesyonel olduğunda, sanki hayatımızda tamamen farklı iki yolda gibiydik. Sen inanılmaz hedeflere ulaşmıştın, bense sadece bir uçuş görevlisiydim. Senin çok fazla işin var ve inanılmaz derecede etkileyicisin ve ben erkek arkadaşı berbat olduğu için daha fazla yardıma ihtiyaç duyan sinir bozucu kız kardeş olmak istemedim."

Ryan "ın bağı omuzlarının arasına düğüyor, sonra tekrar yukarı bakıyor, mavi-yeğil gözleri biraz parlıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Utangaç bir şekilde omuzlarımı kaldırıyorum.

"Vee, sen benim en iyi arkadaşım ve bu gezegendeki en sevdiğim insansın. Bizi bir kez bile karşılaştırmadım, bir kez bile. Her gün senden çok etkileniyorum. Sevdiğin şeyleri yaptığın için, Tennessee'de kalıp birlikte büyüdüğümüz pek çok insan gibi tanıştığın ilk adama razı olmadığın için." Duraklıyor. "Annemin senden yapmanı beklediği şeyleri yapmadığın için."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve titremesini engellemek için dudakımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Hiçbir zaman benim gölgemdeymişsin gibi hissetmeni istemedim Stevie, çünkü bu doğru değil. UNC'de benimle olmanı istedim çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın. Seni Chicago'da istedim çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın. Burada olmana yetecek kadar para kazanıyorum ama bu benim kendimi yük altında hissetmem falan değil. Bu benim bencilliğim, kız kardeşimi kendi şehrimde istemem ve bunu yapabilecek imkânlarla sahip olmam."

Ayağıyla beni tekrar dürtüyor. "Artık benden bir şey saklama. Ne olursa olsun arkamı kollayacağım."

Dudaklarımda minnettar bir gülümseme beliriyor. "Seni seviyorum, Ry."

"Seni seviyorum." Omzundaki buzu çözmeye başlar. "Ortaya atmak istediğin başka bir şey var mı? Can kulağıyla dinliyorum."

"Evet," diye itiraf ederek kendimi

şaşırtıyorum. "Anne eşyaları mı?"

Derin bir nefesle göğsüm yükseliyor.

"Evet." "Anlat bana."

"Benimle aynı fikirde olmak zorunda değilsiniz ve sizden taraf seçmenizi falan da beklemiyorum ama bazı sınırlar koyduğumu bilmenizi istiyorum ve şu anda onunla konuşmak gibi bir niyetim yok. El altından yorum yapmadan bunu yapana kadar olmaz."

"Gerçekten bu kadar ciddi mi?" diye nazıkçe soruyor. "Annemin kötü bir kız olduğu hakkında sürekli bir şeyler söylediğini biliyorum ama ben bunun sadece garip bir anne-kız dinamiği olduğunu sanıyordum."

"Dürüst olmak gerekirse Ryan. Bunu sen duymadığında yapıyor ve artık babamın yanında nadiren yapıyor ama üniversiteden beri kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. Sürekli vücudum, gönüllülüğüm ve ilişkisizliğim hakkında yorum yapıyor ve ben artık buna katlanamıyorum. İlişkimiz kendimle ilgili düşüncelerime büyük zarar verdi ve artık kendimi savunmaya başlamalıyım."

Dudaklarında yumuşak, anlayışlı bir gülümseme beliriyor. "İlişki eksikliği mi?

Ona Zanders'tan bahsetmedin, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Artık benim için önemli olan her şeyi ondan uzak tutuyorum." "O senin için önemli."

"Evet. Senin dışında benim için en önemli kişi Zanders."

Aramızda bir an sessizlik oluyor, anlayış kardeşimin yüzünü kaplıyor.

"Seni bunun ortasına atmaya çalışmıyorum, ama sadece aradığında veya ziyaret ettiğinde bunun için burada olmayacağımı bilmeni istiyorum."

"O zaman ziyarete gelmeyecek," diyor kardeşim açıkça. "Ne?"

"Ziyarete gelmeyecek. Buraya davetli değil. Burası senin de evin Stevie ve sana kendini kötü hissettiren hiç kimse evimize ya da hayatımıza davetli değil. Bunu kabul edemem."

"Ryan, benim yüzümden onunla ilişkini kesmene gerek yok. Senden istediğim bu değil."

"Biliyorum. Onunla ilişkiyi kesmiyorum ama senin gibi ben de sınırlar koyuyorum. Onunla tekrar rahat olduğunda, eğer olursa, o zaman bizim alanımıza girebilir, ama o zamana kadar hayır."

"Bunu benim için yapar mısın?"

"Tabii ki." Başını sallıyor. "Arkanı kolladığıma seni ikna etmek için başka ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Buna annemle olan ilişkin de dahil. Biri sana doğru şekilde davranmadığında sınırlar çizmende hiçbir sakınca yok."

Omuzlarım çöktü. Bunca yıl beni anlaması için öz kardeşime neden güvenmedim? Ama aynı zamanda, ihtiyacım olan şey için ayağa kalkacak kadar kendime de güvenmedim.

"Teşekkür ederim."

Kanepede arkasına yaslanıp bir bileğini dizinin üzerinden rahatça geçiriyor. "Ee, Zanders," diye başlıyor. "Anneme karşı çıkma özgüveninin sadece ondan geldiğini varsayabilirim."

"Beni gerçekten iyi hissettiriyor Ryan. Bana her gün ilk tercihiymişim gibi davranıyor ve ben buna hiç sahip olmadım. Bana sürekli olarak... ne bileyim... seçilmeye layık olduğumu hatırlatıyor."

Göğsünde yumuşak bir kahkaha gümbürdüyor. "Ben de bu adamdan nefret edeceğimi sanıyordum."

"Yani, ondan nefret etmiyor musun?"

"Nasıl yapabilirdim ki? Benim yapmam gerektiği gibi o senin arkanda durdu. Onu tanımıyorum ama bana anlattıklarına bakılırsa, belki de başından beri onun hakkında yanlış bir izlenime kapılmışım."

"Sen yaptın." Hemen başımı salladım. "Herkes yapar."

Kapıcımızın sesi dairemize doğru süzülürken kapımızın zili çalıyor.

"Bayan Shay, lobide bir Indy var. Arkadaşınız olduğunu söylüyor."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Indy hafta sonunu kardeşimle geçireceğimi biliyor ve eve, Alex'in yanına dönmek için sabırsızlanıyor. Öyleyse neden O burada mı?

Asansörden iner inmez her şey apaçık ortaya çıkar. Kahverengi gözleri şiş ve kabarık, kurumuş maskara yanaklarını süslüyor ve doğal olarak güneşten öpülmüş sarı saçları karmakarışık. Üniformasını giymemiş ama yüzünden hâlâ dün gecenin makyajını yaptığı anlaşılıyor.

"Indy? Neler oluyor?" Onu kapıma kadar geçirdim.

"Kardeşinle geçirdiğin hafta sonunu böldüğüm için çok özür dilerim," diye ağlıyor. "Başka nereye gideceğimi bilemedim. Ailem Florida'da emeklilik evlerine bakıyor ve ben de evime gidemiyorum."

Onu sarıp sarmalıyorum, uzun ve ince bedeni içimde eriyor. "Özür dilemene gerek yok," diye yatıştırıyorum. "Neler oluyor?"

Birkaç kısa ve kesik nefes alıyor. "Alex'i başka biriyle buldum."

Onu bedenimden uzaklaştırdım. "Ne?"

Çılgınca başını sallıyor. "Dün gece. Erken indiğimizde ona sürpriz yapmaya çalışıyordum ama onu yatakta başka biriyle buldum."

"Indy." Başım sempati ile eğildi. "Çok üzüldüm. O bir bok parçası."

"Biliyorum!" Ellerini havaya kaldırıyor. "Altı yıldır ona karşı çok iyiydim ve birbirimizi tüm hayatımız boyunca tanıdık. Bunu bana nasıl yapabildi?"

"Buraya gel." Onu kanepeye götürüyorum. "Dün gece nerede kaldın?"

"Arabamda," diye inliyor. "Dairemizden alabildiğim her şeyi aldım ve ailemin evine gittim, sonra onların şehir dışında."

"Oh, Indy." Çılgınca yüzünü silerken, sakinliğini yeniden kazanmaya çalışarak avucumu kolunda gezdiriyorum.

"Burada kalabilir miyim?" Derin bir nefes çekiyor. "Sadece bu gece için mi? Ailem dönene kadar mı?"

"Tabii ki." Başım mutfaktaki gömleksiz kardeşime doğru kayıyor. "Ryan, Indy bu gece bizimle kalacak."

Indy'nin gözleri benimkileri takip edip kardeşimi buluyor. Çabucak yüzünü temizliyor. "Kimsin sen?"

"Ben Ryan." Kıza garip bir el sallıyor. Oturma odasında rastgele ağlayan bir kızın olması onun için rahatsız edici olmalı, üstelik şu anda üstsüz olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Neden? Kim?" Indy önce bana sonra da kardeşime döndü. "Neden ateşin var?"

Bu benim rahatlamış bir kahkaha atmama neden oluyor, ama kardeşim buna karşılık tükürüğünü garip bir şekilde yutuyor.

"Indy, bu benim ikiz kardeşim Ryan. Ryan, Indy."

"Tanrım," diye homurdanıyor. "İkinizin de bu kadar çekici olmanız için anne karnındayken aileniz ne tür bir büyü yaptı?"

"Üzerime bir gömlek giyeceğim." Ryan'ın hızlı adımları onu odasına götürüyor. "Sen iyi misin?" Arkadaşıma dönüyorum.

"Hayır," diye dürüstçe itiraf ediyor. "İyi değilim ve bir süre daha iyi olacağımı sanmıyorum. Buraya bu şekilde geldiğim için üzgünüm ama başka nereye gideceğimi bilmiyordum."

"Özür dilemeyi bırak. Sen benim arkadaşımsın. Tabii ki burada olmalısın."

"Bekar kızlar gecesine ihtiyacım var. Votka ve dansa ihtiyacım var. Sen ve ben, bu gece." Güzel yüzü eski makyajla lekelenmiş olsa da heyecanla daha dik oturuyor. "Chicago'da bekar kızlar gecesini."

"Peki." Yavaşça başımı sallıyorum. "Görüyorsun ya. Bu konuda. Mesele şu ki..."

Indy'nin kaşları şaşkınlıkla çatılmış, sadede gelmemi bekliyor.

"Mesele şu ki, bekâr kızlar gecesini düzenleyemem çünkü bekâr değilim."

"Affedersiniz, ne dediniz?"

"Bekâr değilim," diye bu kez biraz daha yavaş tekrarlıyorum.

"Evet, bebeğim. Seni duydum ama bir açıklamaya ihtiyacım var."

"Benim bir erkek arkadaşım var," diyorum dikkatle, altı yıl sonra erkek arkadaşını kaybeden kızla konuşurken.

"Eğer her uçuşta ağzının suyu akan dev bir hokey savunmacısı değilse, bunu duymak istemiyorum."

Dudaklarımda bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Her uçuşta ağzımın suyunu akıtan dev bir hokey defans oyuncusu."

"Kapa eneni!" Indy ışıldıyor, buraya girdiğinden tamamen farklı bir kadın gibi görünüyor. "Sen ve Zanders birlikte misiniz? Resmi olarak mı?"

"Evet." Memnun ve mutlu bir iç çekiyorum. "O küstah herif benim erkek arkadaşım."

"Aman Tanrım! Evet! Buna bayıldım! Bunu senin için seviyorum. Bunu onun için seviyorum. Kahretsin, bunu kendim için seviyorum! Kimi daha çok kıskandığımı bilmiyorum. Bu inanılmaz, Stevie."

Özellikle Indy'nin şu anki ilişki durumundan dolayı gülümsememi tutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Mutlu musun?" diye soruyor usulca.

"Çok mutluyum," diye itiraf ediyorum. "Ama şu anda bunu söylemek boktan bir şey gibi geliyor." "Dur." Indy beni başından savdı. "Sırf benim ilişkim

Dün gecenin alevler içinde olması seninkini kutlamayacağımız anlamına gelmez. Tamam, kızlar gecesi yok. Kızlar gecesi. Filmler, dondurma ve kız arkadaşlar Cumartesi geceleri ne yapıyorsa o."

"Ryan evde olacak. Tamam mı?"

"Elbette." Omzuna vuruyor. "Hangi kızlar gecesi biraz göz zevki olmadan tamamlanır ki?"

"İğrenç."

ZANDERS

"R Gerçekten mi, Vee? Beni götürmeye karar verdiğin yer burası mı?"
"Evet. Ne bekliyordun ki? Özel bir jet kiralamamı, seni New York'a uçurmamı ve Saks'a götürmemi mi?"

Geri sıçradım. "Tanrım, kadın. Islak bir rüyadan bahsediyoruz."

Stevie şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor ve elimi çekerek onu takip etmemi sağlıyor. "Hadi ama, süslü pantolon. Sen de aynısını yaptığın sürece seni alışverişe götürmek için herhangi bir yeri seçebileceğimi söylemiştin."

İkinci el mağazasının hemen dışında durup binaya bakıyorum. "Ama burası? Tatlım, biraz daha geliştirebiliriz, sence de öyle değil mi? Bunun için Target'a bile giderim."

Kaşları tiksintiyle çatıldı. "Target hakkında bu şekilde konuşma, sanki gitmek bir angarya olacakmış gibi. Target'a sadece var olduğu için teşekkür etmelisin."

Rosie mükemmel bir şekilde yanımda oturuyor, ikimiz de kapıdan içeri adım atmakta eşit derecede tereddüt ediyoruz.

"Lütfen, Zee." Stevie'nin mavi-yeşil gözleri geniş ve yalvarırcasına bakıyor. "Alışveriş yapmak istediğim yer burası."

Dürüst olalım, bu kız için çöplüğe bile dalarım ama ona bok atmak en sevdiğim eğlencelerden biri.

"Rosie, lütfen Stevie'ye söyle, bundan sonra bana çok uzun, çok çıplak bir duş borçlu olacak."

Stevie bir kez daha gözlerini deviriyor. "Rosie, lütfen babana şu anda kendini beğenmiş bir pislik gibi konuştuğunu söyle."

"Vee..." Gözlerimi kısıyorum. "Rosie konuşmıyor."

Gözleri hayal kırıklığıyla kapanıyor. "Sen tanıdığım en sinir bozucu adamsın."

Hafifçe kıkırdayarak eğildim ve dudaklarımı onun çatık kaşlarına bastırdım.

Neyse ki şehrin bu tarafı nispeten sakin ve buradaki insanların kim olduğum umurlarında bile değil. Belki bilmiyorlar bile. Emin değilim. Ama bu fikir, dikkat çekmeden hayatıma devam etme fikri kulağa hoş geliyor. Özellikle de markete sıradan geziler, köpek parkında hafta sonları ya da çok fazla gözün izleyebileceği endişesi olmadan sadece benzin almak için durmak da dahil olmak üzere uyanık olduğum her anı birlikte geçirmek istediğim biriyle çıktığım şu anda.

Yine de bir gün. Umudumu koruyorum.

Stevie kapıyı açar açmaz, dışarıdaki kasvetli Chicago kışına içerideki parlak renkli duvarların hızlı uyumundan dolayı gözlerim yanıyor.

"Buraya birkaç ay önce tesadüfen rastladım ve bayıldım."

Stevie'yi içeride takip ederken keskin ve tanımlanamayan bir koku burun deliklerime saldırıyor. "Bu koku da ne böyle?"

Stevie daha dik duruyor, burnundan derin bir nefes çekiyor ve dudaklarında kocaman bir gülümseme beliriyor. "*İşte bu hırsızlık kokusu.*"

"İlginç." Hiçbir şeye dokunmadığımdan emin olmak için kollarımı sıkı tutarak, tamamen koordinasyonsuz seçeneklerden oluşan koridorda onu takip ediyorum.

Her duvar turuncu ve sarının farklı bir tonunda, ancak raflara doldurulmuş ve dükkânı kaplayan giysi yığını nedeniyle neredeyse onları göremiyorsunuz.

Kızımın heyecanla rafları detaylı bir şekilde incelemesini izliyorum, dokunulmadık hiçbir kıyafet kalmıyor. Beni yanlış anlamayın, buradan alışveriş yapmak gibi bir planım yok ama onun bu kadar mutlu ve heyecanlı olduğunu görmek bana bir şeyler hissettiriyor.

Onun her yönünün hayranıyım, ama "tutkulu Stevie" benim favorim olmalı. Bu yönü köpek barınağında her zaman ortaya çıkar ve bugün yine burada.

Askıdan iki beden büyük gibi görünen bir kot pantolon çıkarıyor, tam da sevdiği gibi. Rosie'ye dönüp göstermeden önce bir süre inceliyor. Rosie ne olup bittiğine dair bir fikri varmış gibi başını sallıyor, Stevie ise onları beğenmiyor ve aramaya devam etmek için tekrar rafa koyuyor.

"Alışveriş yapmayı neden bu kadar çok seviyorsun?" Arkasından sordum.

"Bunu birçok nedenden dolayı seviyorum." Rafları karıştırıyor. "Çok para harcamadan yeni tarzlar denemek eğlenceli. Parayı hızlı modadan uzak tutuyor ve bazen başka bir yerde asla bulamayacağınız havalı, benzersiz parçalar buluyorsunuz." Onlarca yıllık gibi görünen, her yeri yıpranmış bir sweatshirt alıyor. Önündeki eski bir lisenin logosu çok yıprandığı için zar zor okunuyor.

Aramasına devam ederken saklamak için koluna asıyor. "Ama daha çok, bir giysiye ikinci bir hayat vermenin havalı olduğunu düşünüyorum. Bunların bazılarının nerede olduğunu bilemezsiniz. Belki de biri ilk öpüşmesini yaşadığı gece bu elbiseyi giymiştir." Raftan çiçekli bir elbise çıkarıyor. "Ya da belki"-heyecanla yakalı bir gömlek alır-"belki biri hayalindeki işe girdiğinde bunu giyiyordu. Bunların hepsinin"-eliyle rafları göstererek- "bir hikayesi var ve belki benim hayatımda da önemli bir şey olduğunda giyeceğim şey bu olacak."

Sanki bana tamamen yeni bir bakış açısı kazandırmamış gibi, alışverişe devam etmek için geri dönüyor.

Kendi kıyafetime -siyah yün ceketime, siyah özel dikim pantolonuma ve siyah Louboutin'lerime- bakıyorum ve bunu biraz daha sert düştüğüm an olarak kaydediyorum.

Çilli yanaklarını öpücüklerle kaplamadan önce onu arkadan sararak göğsüme doğru çekiyorum. Ona tutunarak, kollarımda sallanıyorum.

"Sen başka bir şeysin, Stevie kız."

"Biliyorum." İçimde eriyor. "Ben en iyisiyim."

Çenemi onun omzuna dayayıp bir elimle onu tutarken diğer elimle yanımdaki Rosie'nin başını dalgınca kaşırken bedenim sessiz bir kahkahayla gümbürdüyor.

Aramasına devam ederken bana "Gidip bir şeyler bulman lazım" diye hatırlatıyor.

"Yok artık. Vee, burada *durmak* benim için bir şey, ama gerçekten bir şey satın almak tamamen farklı bir şey."

"Kurallar böyle. Sen benim evimde sana bir şey almama izin vereceksin, ben de senin evinde bana bir şey almama izin vereceğim." Beni test etmek için arkasını döndü.

Bakışlarını tutuyorum, geri adım atmıyorum.

"İyi." Omuzlarını rahatça silkiyor. "Buradan bir şey almak zorunda değilsin ama daha sonra bana bir şey almayacaksın."

Bu işe yaramayacak. Haftalardır onunla alışveriş günümü planlıyordum. "Peki," diye istifa ettim. "Bana bir şey almana izin vereceğim ve ayakkabılar masada değil." Almam için bir şeyler ararken sevimli bir kıkırdama yankılanıyor.

Stevie'ye ikinci el mağazasında bulduğumuz şeye ne kadar sevindiğimi belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Rafların derinliklerine gizlenmiş doksanlardan kalma eski moda bir Chicago Devils rüzgarlığı vardı. Tamamen yasal, hala oldukça iyi durumda ve birlikte insan içine çıkabileceğimiz zaman geldiğinde kardeşinin maçlarından birinde giymek için sabırsızlanıyorum.

Ama onu alışverişe götürme sırası bende ve çok heyecanlıyım. Bunu bir süredir planlıyordum ve Stevie'yle beni kimsenin görmemesi için kuyumcumun dükkânı kapattığından emin oldum. Yıllar boyunca ona yeterince para harcadım, o da bunu yapmaktan mutlu oldu.

Şehrin bu tarafı bizim evlere daha yakın olduğu için Rosie'yi eve bıraktım. Sokaklar kaliteli restoranlar, üst düzey tasarım mağazaları ve sanat galerileriyle dolu. Lewis, yüksek profilli müşterileri olan ve çok aranan bir mücevher tasarımcısı, bu yüzden neyse ki kullanmamız için özel bir arka girişi var.

"Zee, bu zaten çok abartılı."

Küçümseyici bir kahkaha atıyorum. "Benimle tanıştın mı, tatlım?"

İçeri girer girmez Stevie arkamda duruyor, elini benimkinin içine sokuyor, yüzünü biraz korkaklık kaplıyor.

Çalışmalarının sergilendiği cam vitrinlere doğru ilerlerken el sallayarak "Selam Lewis," diye sesleniyorum.

"EZ, adamım." Yumruğunu benimkiyle birleştirdi. "Seni gördüğüme sevindim. Bugün ne için alışveriş yapacağımıza karar verdik mi?"

Stevie'ye dönüp baktığında, mavi-yeşil gözleri korkuyla cam vitrinlerde geziniyor.

"Bugün ne alacağına karar verdin mi, Vee?" Hızla başını sallar. "Hiçbir şey almayacağım."

"Kurallar böyle değil," diye hatırlatıyorum ona. "Sen bana kendi evinde bir şey aldın. Şimdi ben de sana benimkinden bir şey alacağım."

"Zee, senin için on beş dolar harcadım."

"Ve biraz daha harcayacağım."

"Siz ikiniz ne alacağınızı karar verirken ben de gidip diğer parçanızı alayım," diye araya giriyor Lewis.

"Diğer parça mı?"

Dudaklarımda sinsi bir gülümseme beliriyor. "Ella'ya ilk zincirini ben aldım." "Seninki gibi mi?"

"Benzer. Daha küçük, tabii ki ve daha kadınsı."

Stevie'nin önümde erimesini izliyorum.

"Ama *sana* ne alacağız?" "Gerçekten,

Zee, bu çok fazla."

"Bir anlaşma yaptık." Kolumu omuzlarından geçirip onu bedenime çekiyorum, dudaklarım hızla alnında geziniyor. "Sen bana bir şey aldın, ben de sana bir şey alacağım. Takmayı en çok sevdiğin mücevherini seç lütfen. Onu yenileyeceğiz."

"Takmayı en sevdiğim mücevher?" "Mm-hmm."

Dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor ama o cevap vermeden önce ben onun yerine cevap veriyorum. "Elim dışında." Omuzlarını düşürerek, bu soruya ondan önce cevap verdiğim için mızızlanıyor. "Gerçekten ama. Bugün neyi geliştiriyoruz?"

Stevie düşünüyor ve mücevherlerini zihninde gözden geçirirken tekerleklerinin döndüğünü neredeyse görebiliyorum. Burun halkası, çok sayıdaki küpeleri, üst üste dizilmiş kolyeleri ve son olarak-

"Yüzükler," diyor sonunda. "Yüzüklerim benim favorimdir."

İçimde bir his vardı, bu yüzden ona bir şey almak yerine onu buraya getirdim. Yeni yüzükler için ölçü alması gerektiğini biliyordum.

Elimi tutup incelemek için havaya kaldırıyor. "Bunu da geliştireceğiz, değil mi?" diye soruyor, bana bir şans vermeye karar verdiğinden beri serçe parmağıma taktığım altın yüzüğünü kastederek.

Bunu düşündüm, çünkü yıprandı ve soldu, cildimde küçük bir yeşil halka bıraktı, onu sadece hokey oynarken çıkardığımı görüyorum. Ama bunu yenileme şansım yok. Bugünden sonra Stevie'nin ellerinden 24 ayar altın damlayabilir ama bu beş dolarlık köhne yüzük onun ve dolayısıyla benim.

"Hayır." İç içe geçmiş ellerimizi ağzıma götürüp onunkilere öpücükler konduruyorum. "Bu kalıyor."

Lewis onun için yeni bir yüzük seti hazırlarken Stevie'nin gözleri heyecandan fal taşı gibi açılıyor. Bazı parmaklara iki, bazılarına ise tek yüzük takılacak. Ve bunları eskileri gibi birkaç ayda bir değiştirmek zorunda kalmayacağını anladıkça, bunlara istediği kadar uzun süre sahip olacağını bildiği için daha da detaycı ve titiz oluyor.

"Peki ya başparmak?" Lewis sorar.

Stevie'nin başparmağındaki yüzüğü çalmamın nedeni ondan bir parça koparmak istememdi, ama kısmen de yüzüğü çevirmenin gergin bir alışkanlık olmasından kaynaklanıyordu ve belki de bilinçaltımda bir yerlerde, yüzüğü bir koltuk değneği olarak kullanmazsa daha az endişeli olacağını varsaymıştım. Belki kendine güveni yerine gelirdi.

"Başparmak yüzüğü yok," diyor kesin bir ifadeyle.

Arkasında durup yukarıdan izlerken, elim rahatça kalçasını tutarken yüzümü gururlu bir gülümseme kaplıyor.

Lewis birkaç ayarlama yapmaya gittiğinde "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Ama sanırım bir canavar yaratmış olabilirsiniz." Stevie yepyeni tasarım mücevherlerini incelemek için elini kaldırıyor. "Lüks bir canavar."

"En sevdiğim türden." Boynuna ve omzuna arkadan öpücükler konduruyorum. Onu pahalı karanlık tarafa getirmek hoşuma gidiyor ama gerçekçi olalım. Stevie özünde her zaman benim takıntılı olduğum, ucuzluk mağazalarını seven, barınak gönüllüsü, şalvarlı ve kirli Hava Kuvvetleri kıyafetleri giyen bir kız olacak.

Evimden bir blok uzaklaştığımızda Stevie'ye "Önce sen git," diyorum. Bugün nedense dışarıda bir sürü insan var ve binamın önündeki alan tıklım tıklım dolu.

"Keşke binanızın arka girişi olsaydı."

Onu yoluna göndermeden önce kışını biraz sıkıyorum. "İyi olacaksın. Kapıcım kim olduğunu biliyor."

Stevie'nin başını öne eğmesini izlerken, oldukça uzakta duruyorum. Hiç sorun çıkarmadan kalabalığın arasından sıyrılıyor, kapıcım büyük cam lobinin kapısını açıyor ve onu içeri alıyor.

Bizi ayırmak için bir dakika daha bekledikten sonra, sonunda ellerim ceplerimde, başım eğik bir şekilde ceset yığınının arasından ilerliyorum

Yere doğru ve kışlık katlarım beni örtüyor.

Ama faydası yok.

"EZ!"

"Evan Zanders!"

"Burada yaşadığını biliyordum!" diye sesleniyor biri, tam da ön merdivenlerimde koşuşturup bombardımana tutulurken.

Bir başkası "İmza alabilir miyim?" diye yalvarıyor ve ben de kapıma doğru hızlı adımlarla ilerlerken elimden geldiğince çok imza atmaya çalışıyorum.

Son birkaç aydır kötü adam hokey imajımı gerçek hayattaki imajımdan ayırmaya çalışıyorum. Eğer Chicago benden buzda bir pislik olmamı ve gerektiğinde adamlarımı korumamı istiyorsa, bu rolü memnuniyetle yerine getiririm. Ancak bir ilişkiye alıştıkça ve Stevie'nin benden hoşlanmasının ve benim gerçek versiyonumu istemesinin nasıl bir his olduğunu anladıkça, dünyanın geri kalanı için o adam olmayı daha çok istiyorum. Ve umarım bu, oynamak istediğim tek takımla yeniden sözleşme imzalamam için yeterli olur.

Kapıcım beni lobiye sokarken omzumun üzerinden dışarıdaki kalabalığa hızlı bir el sallıyorum.

"Buraya her gün daha fazla insan geliyor," diyor. "Sezonda ilerledikçe ve sıralamanız yükseldikçe herkes sizden bir parça istiyor, değil mi Bay Zanders?"

"Genelde bu saçmalığı severim ama bu sezon o kadar da değil." Gözlerim, taraftarların sanki hayvanat bahçesindeki bir tür hayvanmışım da onlara numaralar yapmaya gelmişim gibi beni işaret edip el salladıkları cam kapıların önünde geziniyor.

Ve kariyerimde ilk kez, kimsenin bana bakmamasını diledim.

"Bayan Shay yukarıda."

Özel asansörümle kendi katıma çıkmadan önce omzuna minnettar bir vuruş yapıyorum.

"Zee, beni beslemeyi bırakmalısın." Stevie kanepeye uzanıp rahatlamaya çalışıyor. "Pantolonum yakında sığmayacak. Kahretsin, senin pantolonun bile yakında uymayacak."

Haksız da değil. Her gün egzersiz yapmama ve ortalama bir insandan daha fazla yakıt yakmama rağmen, Stevie ve ben neredeyse her gece dışarıdan yemek alıyoruz ve onu mutlu görmeye bayılıyorum.

En sevdiğim abur cubur. Berbat bir aşçı olduğumda ve yolda her gece otellerde kaldığımızda başka pek fazla seçenek olmuyor.

"Yine de seni beslemeyi seviyorum." Kanepeye oturuyorum ve Stevie kestane rengi buklelerini kucağıma serip kalçama yaslanmadan önce başını kaldırması için onu teşvik ediyorum. Rosie de kızımın karşısındaki kanepeye atlayıp koca kafasını kucağıma koyarak bana katılıyor.

"Şu anda yemek hakkında düşünemiyorum bile," diye homurdanıyor Stevie. "Ama yemek hakkında düşünebilseydim, sana yirmi sekizinci caddedeki pizzacıyı denememiz gerektiğini söylerdim, sonra Salı günleri iskeleye park eden yeni taco kamyonunu denemek istiyorum. Ondan sonra da arenanın yanında açılan yeni Hint restoranına bir göz atmalıyız."

Gülüştüm kucağımdaki Stevie ve Rosie'yi sarsıyor.

"Bir liste yap." Telefonumu ona uzatıp kilidini açıyorum. "Notlar uygulamasında, denemek istediğimiz tüm yemeklerin bir listesini çıkaralım."

Stevie bununla neşelendi. Telefonumu alıp yeni bir klasör oluşturmak için uygulamayı açıyor ama bunu yapmadan önce duraklıyor, başparmakları ekranın üzerinde geziniyor.

"Nedir bu?"

Notlarımda NHL'de ziyaret ettiğimiz her şehri listeliyor.

Yalan söyleyecek biri değilim, özellikle de ona, o yüzden söylemiyorum. "O şehirlerde gördüğüm kızların bir listesini tutardım, böylece şehre döndüğümde bana asıldıklarında kim olduklarını bilirdim."

Stevie tam da beklediğim gibi tepki vermeden önce durdu.

Kız arkadaşım kanepemde bir kahkaha krizine girdi. "Benimle dalga geçiyorsun!" diye bağırıyor. "Aman Tanrım, bu çok saçma. Zee, sen gerçekten küçük bir erkek fahişeymişsin."

"Küçük," diye alay ettim. "Burada küçük bir şey yok, tatlım."

"En azından düzenli ve dürüst bir sikiciydin." Gözlerinin kenarlarını siliyor. "Onları okuyabilir miyim?"

"Elbette."

İlk önce hangisini açacağını düşünürken, dudaklarında son derece eğlenceli bir gülümseme beliriyor.

"Oh, Nashville. Bu uzun bir liste olacak." Memleketinin üzerinde durur ve tıklar.

Stevie'nin mavi-yeşil gözlerinin şaşkınlıkla kısıldığını, ağzının hafifçe aralandığını ve eğlencesinin duyguya dönüştüğünü izliyorum.

"Onları yüksek sesle bile okuyabilirsin, Vee."

Yutkunuyor. "Stevie. Kıvrıkcık saçlı ve harika kalçalı. Benimle yatmıyor ama umarım fikrini değiştirir."

Denver sekmesine gidip tıklıyor. "Stevie. Bir tavrı var. Basketbolu seviyor ve hamburger yemeyi seviyor."

Dışarı çıkar ve Washington DC'yi bulur. "Stevie," diye devam ediyor. "Hayatımın en iyi seksiydi."

Calgary'ye gitmeye devam ediyor. "Stevie. Bütün gece benimle film izlemesi için onu otel odama gizlice soktum."

San Jose. "Stevie. Duşta çılgınca oral seks. Yatarken tişörtümü giydim."

Sonra, Vancouver'ı bulur. "Stevie. Maçıma geldi. Birlikte takılmayı en sevdiğim kişi."

Sonunda bana baktı. "Nedir bu?"

"Sana söyledim. O şehirlerde gördüğüm kızların listesi. Şimdi biraz farklı ama konsept hala aynı."

Tekrar telefonuma odaklanıyor, önce Los Angeles'ı sonra Seattle'ı açıyor ve ikisini de boş buluyor. "Bunların içinde hiçbir şey yok."

"Çünkü henüz oraya gitmedik."

Saklanmak için kollarını yüzünün üzerinde kavuşturmadan önce telefonumu karnının üzerine düşürüyor. "Tanrım. Nasıl gerçek olabiliyorsun? Sikik bir çocuk olarak yakalandığında bile, olabilecek en sevimli şekilde yakalanıyorsun."

Bana bakıyor, gözleri biraz parlıyor.

"Sen benim ilk tercihimsin, Vee. Tek tercihim." Buklelerini çilli yüzünden uzaklaştırıyorum. "İster Chicago'da olsun, ister başka bir şehirde. Sadece sen varsın."

Doğruluyor, boynumu aşağı çekerken aynı anda sıcak dudakları ağzımın etrafına dolanıyor. O omzuma gömülürken ben de çenesine, yanağına ve şakağına öpücükler konduruyorum. Diğer tarafımda uyuyan Rosie'yi sevmeye devam ederken kolum yılan gibi kıvrılıp onu sıkıca tutuyor.

"Sana takıntılıyım, Zee." "Bu ikimizi de yapar."

Birkaç dakika Stevie'nin yan tarafını okşadıktan sonra, uyuklamaya başladığında vücudunun avuçlarımda ağırlaştığını hissediyorum. Başımı onunkine yasladığımda içimi büyük bir minnet duygusunun kaplamasına engel olamıyorum.

En çılgın hayallerimde bile buna sahip olacağımı düşünmemiştim. Kendim olmak için bu kızla olduğum kadar korunmuş hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. O

açık sözlü, dürüst ve özür dilemeyen biri olmamı sağlıyor ve bunu kesinlikle yargılamadan yapıyor.

Kendi aileme sahip olacağımı hiç düşünmemiştim, ama onun sırtında hızla yardımcım haline gelen Doberman ve kolumun altındaki kıvrıkcık saçlı uçuş görevlisi arasında, kendi küçük aileme sahip olduğumu söyleyebilirim.

Bunun farkına *vardığımda*, bir ailem olduğunu hatırladım.

Özlediğim bir şey.

"Vee?" Hâlâ uyanık olup olmadığını anlamak için fısıldıyorum.

Yer değiştiriyor, iki kolunu boynuma doluyor ve başını göğsüme gömüyor. "Mm-hmm?"

"Babamı özledim." demeden önce tereddüt ettim.

Kollarını boynuma dolamadan önce avuçlarımın içinde hareketsiz kalıyor. "Bunu ona söylemelisin."

"Öyle mi?"

"Evet." Stevie kanepeden telefonumu alıp bana uzatıyor. "Birini özlediğinde ona söylemelisin."

Aşağı kayıyor, buklelerini bir kez daha kucağıma yerleştiriyor, gözleri kapalı, beni elimde telefonumla bırakıyor. "Ve eğer hoşuna gitmeyen bir şey söylerse, bana dondurma almana izin veririm ve birlikte bunun hakkında şikayet edebiliriz."

Başparmağım babamın telefon numarasının üzerinde gezinirken içimden yumuşak bir kahkaha yükseliyor. Son mesajlaşmamızda bana uçağının Noel'de Chicago'ya indiğini söylemişti.

Öfke hâlâ göğsümde kabarıyor ama artık babama yönelik değil. Sadece anneme yönelik. Elbette, ona karşı bir hayal kırıklığım var ama öfkem dağıldı.

Onun yerine, özlem.

Bir zamanlar sahip olduğumuz ilişkiyi özlüyorum. Tekrar sahip olamayacağımızı düşündüğüm ilişkiyi. Ama son zamanlarda ona karşı dürüst olabileceğimi ve ona ihtiyacım olduğunu söyleyebileceğimi hissediyorum. Belki onun da bana ihtiyacı olur.

Daha fazla tereddüt etmeden mesajımı yazıyorum.

Sonra siliyorum. Çok laf kalabalığı ve karmaşık. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Son on iki yılda hissettiğim her şeyi nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum.

O yüzden yapmıyorum.

Bunun yerine, ona şu anda nasıl hissettiğimi söylüyorum.

Ben: *Seni özledim.*

Göğsümdeki ağırlığın kalkacağını sanıyordum ama bunun yerine endişe ciğerlerime doluyor ve ekranımda dans eden o üç gri noktayı gördüğümde havasız kalmama neden oluyor.

Ben de seni özledim, Evan. Söylemek istediğin çok şey olduğunu biliyorum ve ne zaman söylemeye hazır olursan, seni dinlemeye hazırım.

Derin ve titrek bir nefes vererek, telefonum tekrar titreşene kadar başımı arkamdaki kanepeye yaslıyorum.

Baba: *Seni seviyorum.*

O üç kelimeyi görünce gözlerim yaşardı. Onunla on iki yıldır birbirimize söylemediğimiz kelimeler. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama sonunda bedenim sessiz bir hıçkırıkla sarsılıyor. şu ana kadar bunu ondan duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Cevap vermek istiyorum ama hazır değilim. Ayrıca gözyaşlarım görüşümü o kadar bulanıklaştırdı ki istesem de yapamam. Telefonumu önümüzdeki sehpa bırakıp başımı arkaya atıyorum, Stevie'yi uyandırmamak için nefesimi kontrol etmeye ve sessiz kalmaya çalışıyorum.

Başparmağımı ve işaret parmağımı kullanarak burnumun köprüsünü tutuyorum, gözlerim kapalı, gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışıyorum.

Stevie diğer elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve iç içe geçmiş ellerimizi onun yanağına koyuyor. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor, gözleri hâlâ kapalı, bana biraz zaman tanıyor.

Son on iki yıldır taşıdığım öfke ve nefret yükü omuzlarımda katlanarak hafifliyor. Kendime bir dakika izin verip derin nefesler alarak sakinliğimi yeniden kazanırken, korkunun bedenimi terk etmesinin ve güvenin hakim olmasının kafa karıştırıcı bir karışımı var.

Gözlerim kucağımdaki güzelliğe, altın gibi bir kalbi olan ve benimkini göstermek istememe neden olan vahşi şeyime kayıyor.

Stevie dinlenirken elini benimkinin içinde tutuyor, ben de yeni yüzüklerden birini parmağında döndürüyorum, gerçek altının açık kahverengi teninde nasıl oynadığını hayranlıkla izliyorum.

"Yeni mücevherlerim için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor sessizce.

Diğer elimle Rosie'nin karnını kaşıırken saçlarını yüzünden uzaklaştıırıp dalgınca saçlarıyla oynuyorum. "Bir şey değil, Vee. Kız arkadaşım olduğun için teşekkürler."

Usluca gülüyor ve yan dönerek uyumaya başlıyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Bu şimdiye kadar verdiğim en iyi karar." Elmacık kemiğini okşuyorum

Uykuya geri dönmeye başladığında başparmağı. "Beni seçtiğiniz için teşekkür ederim," diye ekliyor sakinleşmiş haliyle.

Kirpikleri dokunuşumla dalgalanıyor, mavi-yeşil gözlerini saklıyor. Dolgun dudakları hafifçe ayrılmış ve çilli yanakları daha sevimli olamazdı.

"Bu verdiğim en iyi karar."

STEVIE

"D "Bu kadar çok maça gittiğine göre hokeyin nasıl işlediğini çözmüş gibi hissediyor musun?" Logan, Maddison'ı ziyaret ettikten sonra bizim sıramıza dönerken yanımdaki koltuğa oturuyor

buz seviyesinde.

"Sanırım öyle." Başım dönmüş, United Center'ın manzarasını seyrediyorum. Haftalardır Zanders'ın iç saha maçlarına geliyorum ama bu binayı bir basketbol sahasından hokey pistine bu kadar çabuk dönüştürmelerini hep büyüleyici bulmuşumdur. Dün gece Ryan'ın maçı için buradaydım. "Kuralları büyük ölçüde öğrendim. Bizim takım da gollerini kocan atıyor ve benim çıktığım adam da hıyarlık ettiği için ceza sahasında kışının üstüne oturuyor."

Küçük bir kıkırdama duyuyor. "Görünüşe göre her şeyi büyük ölçüde çözmüşsün."

"Her maçta benimle oturmak zorunda değilsin," diyerek ona bir çıkış yolu gösteriyorum. "Koltuklarımın biraz uzakta olduğunu biliyorum. Sadece birilerinin burada olduğumu görmesinden endişeleniyorum."

"Seninle oturabildiğim için mutluyum." Logan onun omzunu benimkine doğru itiyor. "Eli'nin sadece küçük oyun öncesi ritüelimize ihtiyacı var ama ondan sonra oturduğum yere değil oyuna odaklanıyor. Burada olduğun için heyecanlıyım. Artık diğer WAGS'larla aile locasında takılmak zorunda değilim."

Biramdan uzun bir yudum alıyorum. "WAGS?"

"Eşler ve kız arkadaşlar," diye açıklıyor. "Hepsi benim tarzım insanlar değil. Bazıları havalı, ama bazıları açıkça para için çıkıyor ya da

statü ya da başka her ne elde ediyorlarsa, bu yüzden katılacağın için heyecanlıyım. Takım etkinliklerinde birlikte takılabileceğim birine ihtiyacım var."

Ona yarım bir gülümseme veriyorum, detay vermiyorum.

"Yapabildiğiniz zaman yani. Siz ikiniz ortaya çıktıktan ve artık bunu bir sır olarak saklamadıktan sonra."

Bunun ne zaman olacağını ya da Zanders'la ilişkimizin geleceğinin neye benzeyeceğini gerçekten bilmiyorum, bu yüzden bunun yerine anların tadını çıkarmaya çalışırken bu konuda stres yapmayacağım. Ve şu anda, tanıdığım en seksi adamın en iyi yaptığı şeyi yapmasını izliyorum.

"Burada olmana çok sevindim Stevie," diyor Logan sessizce. "Senin mutlu olmana ve Zee'nin mutlu olmasına çok sevindim. O tanıdığım en iyi insanlardan biri ve onu olduğu gibi görebilmene çok sevindim. Medyatik kişiliğinin büyük bir kısmı dünyanın gözü önünde sergilenirken bu bazen çok zor olabiliyor."

Gözlerimi dev defans oyuncusundan ayırmadan ısınmasını izliyorum. Boyutuna bakılmaksızın, buz üzerinde süzülürken pürüzsüzdür.

"Onunla birlikte oldukça ne kadar harika biri olduğunu görmezden gelmek zor. Biraz sinir bozucu biri. İçine sızması gerekiyordu, değil mi?"

Zanders buzu çevreleyen pleksiglas cama yaklaşırken hayran bakışlarım dikkatini çekiyor. Pistin yakınında değiliz ama yine de bana bakarken dudaklarından süzülen yumuşak gülümsemeyi görebileceğim kadar yakınız.

Logan neredeyse nefesinin altında gururla, "Onu hiç böyle görmemiştim," diyor.

Zanders formasını göğsünden çekip çıkarıyor, kumaşı silkeliyor ve benim giydiğim formaya işaret ediyor. Üzerimdeki on bir numaralı formayla onun hareketini taklit ediyorum, megavatlık gülümsemesi gözlerimin önüne geliyor ve bakışlarımı yakalıyor.

Ta ki Maddison arkasından yaklaşp kaskını tokatlayana kadar, muhtemelen Zanders'a kendi karısının yanında olduğu kadar yumuşak davrandığı için bok atıyor.

"Bugün Ella yok mu?" Dikkatimi tekrar Logan'a yöneltiyorum.

"O burada, bir yerlerde koşturuyor. Eli'nin ailesi şehirde, o yüzden onlarla birlikte. Bu gece onlarla tanışacaksın. Onlar en iyileridir."

"Sırf bizim için doğum günü planlarını değiştirmene gerek yoktu, biliyorsun."

Logan beni başından savdı. "Memnuniyetle. Seni grubun bir parçası olarak görmeyi seviyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak hoppa gülümsememe engel oluyorum.
Hayatımda ilk kez, kardeşimin soyadını paylaştığım için değil, benimle
arkadaşlık etmek isteyen arkadaşlarım var.
İyi hissettiriyor.

ZANDERS

H Stevie'yi maçında görmek, formamı giymek sahiplenici yanıma çok şey katıyor. Kız kardeşim dışında, arenaya sadece benim için gelen biri olmamıştı. Maddison'ın Stevie'yi nasıl

Üniversiteden beri bunu yapıyorum. Kız arkadaşımın burada olması tüm dikkatimi çalıyor. Haftalardır aynı manzarayı görüyor olmama rağmen, gözlerim kıvrıcık saçları ve göğsündeki Raptors formasıyla ne kadar güzel görüldüğünü görmek için koltuklara doğru gitmek istiyor.

Onun burada olduğuna neredeyse inanamıyorum ve sanki bunun gerçekten doğru olduğundan emin olmak için sürekli kontrol etmem gerekiyor.

"Son vardiya, Rio, gidelim!" Mavi hattaki ortağım ve ben öğleden sonraki maçımızın son vardiyası için buza çıkarken bağıryorum.

Çocuklar harika oynuyorlar ve NHL'de Şubat ayında en çok puan toplayan takım oldular ve bu durum Mart ayına da yansdı. Ancak bugünkü galibiyetle iki puan daha kazanmanın ötesinde, son düdük çaldığında, Raptors organizasyonunda yıllardır yapılmayan bir şey yaparak, playofflar için ligimizde bir numaralı sırayı garantilemiş olacağız.

Buffalo'nun kalecisi çoktan sahayı terk etti ve onlara beşte altı avantajı verdi. Ama ne olursa olsun, son saniyelere girilirken iki gol öndeyiz. Ve Rio top kaybına sebep olup pakı buzun altına gönderdikten ve boş kaleye golü attıktan sonra kutlama başlıyor.

Son düdükle birlikte çocuklar kalecimizi galibiyetinden dolayı kutluyor. United Center bağırırlar, tezahüratlar ve takımımız için bangır bangır çalan müzikle doluyor.

Ligde playoff sıralamasındaki yerimizi garantileyen ilk organizasyon olduk ve artık ligde kaldığımız sürece ev sahibi avantajını garantilemiş durumdayız.

Takım arkadaşlarımdan oluşan dev bir kalabalık yedek kulübesine doğru ilerliyor, tünelden soyunma odasına gitmeden önce koçluk ekibiyle kucaklaşıyor ve eldiven tokuşturuyor. Ama ben buzdan çıkmadan önce Maddison üzerime atladı.

"Zee, bebeğim, gidelim!"

Kollarımı ona doladım. "Lanet olsun, başardık!"

Tribünleri kırmızı, siyah ve beyazın kapladığı arenaya bakmak için bir saniye beklemeden önce bir an duruyoruz.

Maddison beş yıl önce buraya geldiğinden beri, bu takımın etrafındaki kültürü değiştirmek bizim görevimiz oldu. Sürekli olarak playofflara kaldık ama uzun süre dayanamadık. İyiydik ama asla harika olamadık. Ama bu yıl, bu yıl harikayız.

Ve bu yıl, kupa için gerçek bir şansımız var.

Maddison'ların çatı katının kapısını açar açmaz Rosie, buraya her gelişinde yaptığı gibi, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri dalıyor. Kanepeleri ve oyuncakları kokluyor, eminim Ella'yı arıyor, sonra vazgeçip Maddison'a sevgi göstermeye gidiyor.

"Hey, dostum. Herkes nerede?" Ön kapısını arkamdan kapattım.

Maddison, Logan'ın doğum günü yemeğini hazırlarken MJ'i gömleksiz göğsüne bağlayarak mutfakta zıplıyor. Bir an için eğilerek Rosie'ye umutsuzca istediği ilgiyi gösteriyor.

"Annemle babamın maçtan sonra ofise uğramaları gerekti ama birazdan burada olurlar, kardeşim de her an gelebilir."

MJ'i en iyi arkadaşımın giydiği şaldan çıkararak, Rosie Maddison'ın yanında dikkatle otururken, o yemek yaparken bir şey düşürmesini umarak mutfak adasında onunla birlikte oturuyorum.

"Stevie'ye yolda olduğumu söyledim. Yakında burada olur."

"Oh, o çoktan geldi. Biz maçtan döner dönmez Logan ve Ella'yla birlikte tırnaklarını yaptırmaya gitti."

"Bekle, gerçekten mi? Tek başına mı geldi?"

Maddison'ın evinin yakında Logan'ın arkadaşları ve ailesiyle dolup taşacağını bildiğimden, Stevie'nin ben gelmeden önce tek başına gelmekten korkacağını düşünmüştüm. Ama aynı zamanda, bunu tek başına yapabilecek kadar kendine güvenmesini seviyorum, özellikle de benim insanlarımin yanında.

Maddison mutfak adasının karşısından bana bakıyor. "Ne?" diye soruyorum.

"O ve Logan'ın haftalardır iç saha maçlarımızda birlikte oturduklarını biliyorsun, değil mi? Onlar arkadaş. Ve Zee, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama son zamanlarda Ella senden çok Stevie hakkında konuşuyor."

"Yalan söylüyorsun."

Maddison savunmak için ellerini kaldırıyor. "Ella her maçta Stevie'den saçını yapmasını istiyor ve kız arkadaşın kızımın SDOC'daki tüm köpeklerin fotoğraflarını karıştırmasına izin veriyor. O yüzden sana iyi şanslar dostum."

Tamam, halkımın Stevie'yi sevmesinden mutluyum ama onu benden daha çok sevmelerine gerek yok.

Bir elimde MJ'i tutarken diğer elimle telefonumu çıkarıp Stevie'ye mesaj atıyorum.

Ben: *Yeğenimin seni benden daha çok sevdiğini duydum. Buna izin veremeyiz, tatlım.*

Sıkıcı Zee Amca'dan daha eğlenceli olmam benim suçum değil.

Ben: *Sıkıcı mı? Sana sıkıcılığı göstereceğim.*

Stevie Girl: *Sabırsızlanıyorum.*

Telefonumun ekranına bakarken yüzümdeki gülümseme acı verecek kadar büyük.

Ben: *Tırnaklarını ne renge boyuyorsun?*

Git en iyi arkadaşınla takıl.

Ben: *Ne renk?*

Neden önemli ki?

Çünkü onları daha sonra sikime sarılmış halde göreceğim. Bir söz hakkım olmalı diye düşünüyorum.

Saçmalıyorsun.

Stevie'ye Venmo aracılığıyla "Kırmızı, lütfen" başlığıyla yüz dolar gönderiyorum ama o bunu reddediyor ve hemen geri gönderiyor.

Tırnak rengimi seçmek için para vermiyorsun.

Venmo ödemesini tekrar gönderiyorum.

Stevie Girl: *Tırnaklarınızı boyatmanın ne kadara mal olduğunu düşünüyorsunuz?*

Ben: Bilmiyorum. \$100? Kırmızı, lütfen.

Stevie Girl: *Tamam, bu Ella'ninkini de kapsayacak.*

En sevdiği amcasının ödeme yaptığını bildiğinden emin ol.

Stevie Girl: *Merak etme, benden olduğunu söyledim zaten.*

Ben: *Buraya geldiğinde, bugünkü tavrınla ilgilenmek zorunda kalacağım.*

Stevie Girl: *Dört gözle bekliyorum.*

Beni delirtiyorsun ve seni özlüyorum, acele et.

Stevie Girl: *Beni çıldırtma kısmına aynen katılıyorum. Ve seni özlüyorum kısmına.*

Harika oynadı bu arada. Seninle gurur duyuyorum.

Ben: *Teşekkürler, Vee. Seninle kutlamak için sabırsızlanıyorum.*

"Ee," diyor Maddison, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Stevie'ye ona aşık olduğunu söyledin mi?" Bilerek kıkırdamasını engellemeye çalışıyor ama göğsü kahkahalarla titremeye başladığında sefil bir şekilde başarısız oluyor.

"Yapma," diye uyarıyorum, yetişkin hayatım boyunca ödümü koparan bu kelimeyi düşünmeye hazır değilim.

"Lindsey nerede? Logan onun maça gelmediğini söyledi."

"Atlanta'dan çıkarken büyük gecikmeler oldu sanırım. Ona endişelenmemesini söylememe rağmen hâlâ geliyor ama sanırım Stevie'yle tanışmak istiyor. Uçağı her an inebilir."

"Stevie ile tanışmak mı istiyor? Yoksa Stevie'yi çalmak mı istiyor?" "Muhtemelen ikisinden de biraz."

Maddison'ın lazanyayı fırına vermesine yardım ediyorum, yardım etmekten kastım oğlunu tutuyorum ki yemek yapabilsin, tam da Logan'ın tüm arkadaşları ve ailesi gelene kadar. İlk gelen dadıları, ama o daha çok üniversiteden en iyi arkadaşlarından biri, onlarla aynı binada yaşayabilmek ve ihtiyaç duyduklarında çocuklara yardım edebilmek için dadı olarak para ödüyorlar. Maddison'ın anne babası ve erkek kardeşinin ardından Logan'ın üniversitedeki en iyi kız arkadaşı geliyor.

"Zee Amca!" Ella kapıdan fırladı ve bana doğru koşmaya başladı. "Sarı aldım!" Ellerini havaya kaldırıp bana güneş ışığı rengine boyanmış, üzeri altın yıldızlarla kaplı minik tırnaklarını gösteriyor.

"Vay canına. Çok güzel görünüyorlar, EJ." Yeğenimi kucağıma alıp kardeşinin dizinin karşısına oturtuyorum.

"Onları bana Stevie aldı."

"Oh, şimdi mi?" Sivri bakışlarım kız arkadaşımı ön kapıdan girerken buluyor, masum ve boktan davranıyor.

Adadaki yüksek sandalyede otururken Stevie arkamdan geliyor, ellerini göğsümde dolaştırıyor ve yeni boyanmış tırnaklarını

Önümde.

Maviler.

Bir an için onlara bakıyorum ve yalan söylemeyeceğim, açık kahverengi teni ve altın yüzüklerinin yanında güzel görünüyorlar, ama bu rengi beni test etmek için seçti. Bunu biliyorum.

"Ella Jo, Stevie ile bir saniye yalnız konuşmam gerek." Yeğenimi kucağıma alıp ayağa kaldırıyorum. Aynı zamanda MJ'i de annesine teslim ediyorum.

"Mutlu yıllar, Lo." Stevie'yi arkamdan sürüklerken Logan'ın yanağına bir öpücük konduruyorum, sevimli kahkahası duvarlarda yankılanıyor.

Ne yaptığını biliyor.

Koridorun sonundaki banyonun kapısını açarak onu içeri sokuyorum. Onu takip edip kapıyı arkamızdan aceleyle kapatırken yüzünde heyecanlı olduğu kadar kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Bu da ne böyle?" Onu kaldırdım, lavabo tezgâhının üzerine koydum, bacaklarının arasında durdum.

"Ne? Tırnaklarımı beğenmedin mi?" "İstediğim bu değildi."

Stevie benim sahte hayal kırıklığıma kıkırdıyor. "Senin fikrini sormadım. Ayrıca tırnaklarımın renginin, elim aletinin etrafındayken nasıl görüldüğünden hoşlanıp hoşlanmayacağını değiştireceğini mi sanıyorsun?" Elini uzatıyor, hayran hayran bakıyor. "Bence mavi gayet iyi görünecek."

Gözlerini benimkilere kilitleyerek fermuarımı açmadan önce pantolonumun tokasını çözüyor. Daha dik oturarak ağzını benimkine yaklaştırıyor ama sikimi bulduğunda dudaklarım aralanıyor. Stevie onu çıkarıyor ve aynı anda dilini alt dudağımda gezdiriyor.

"Bilemiyorum, Zee. Bence mavi oldukça iyi görünüyor. Sen ne düşünüyorsun?" Yumuşak bir çekiştirmeyeyle vücudumdaki tüm kanın doğrudan sikime hücum etmesine neden oluyor.

Aşağıya baktığımda, bronz parmakları, altın yüzükleri ve gök mavisi tırnakları mükemmel bir hızla sikimi okşarken büyüleniyorum.

"Mm," diye mırıldandım. "Evet...evet, mavi işe yarar."

Beni okşamaya devam ederken usulca kıkırdıyor, ağzı kulağımanın altındaki hassas nokta üzerinde çalışıyor. Avuçlarım arkasındaki cam aynayı bulup kendimi sabitliyor. Elinin içine doğru itmeye devam ederken başım omzuna düşüyor, kendimi yumruğunun içinde ve dışında hareket ederken izliyorum.

"Oyunun için tebrikler," diyor usulca, boynumu öpüp emerken.

"Durma," diye yalvarıyorum. "Siktir, Vee, çok iyi hissediyorsun."

Ağır nefes alıp verişim sayesinde arkamdaki ayna buğulanırken göğsüm hızla inip kalkıyor. Kahretsin, harika hissettiriyor, beni mükemmel bir hızda okşuyor. Bacakları etrafımı sarıyor, topukları kıcıma bastırırken boştaki eliyle başımın arkasını kavıyor ve beni kendisine doğru tutuyor.

"Mavi, kırmızıdan çok daha iyi görünüyor." Boğazımdan muhtaç bir inilti çıkararak bana dokunmaya devam ediyor. Dizlerini vücudumun her iki yanına doğru kaldırıyor, bacaklarının arasındaki ağrıyı hafifletmeye çalışırken sırtı kavisleniyor ve göğüslerini göğsüme bastırıyor.

"Eve gittiğimizde seni çok sert becereceğim. Seninle işim bittikten sonra konuşamayacaksın, tırnaklarını ne renge boyadığını bile söyleyemeyeceksin."

Onun avuçlarında zonkladığımı hissedebiliyorum, boşalmaya hazır-

"Hey, Linds!" Logan koridordan seslenerek Stevie'nin hareketlerini durdurmasına ve tezgahın üzerinde donup kalmasına neden oluyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye sızlanıyorum, başım omzuna düşüyor.

"Buradan çıkmamız gerek." Stevie beni çabucak bırakırken gözleri kocaman açılmıştı.

Aletimin sertleşmesine bakıyorum, birikmenin ne kadar acı verici olduğunu haykırmak istiyorum, bir kurtuluşa ihtiyacım var, ama tabii ki şu an kız kardeşimin lanet girişini yapmaya karar verdiği an.

Stevie mavi tırnaklar konusunda gerçekten de doğru bir fikre sahipti çünkü şu anda benim taşaklarım ciddi anlamda mavi.

"Zee, ablan bizi burada birlikte yakalayacak," diye panikliyor Stevie. "Onunla ilk kez böyle tanışıyor olamam."

"Rahatla." Buklelerini yolumdan çekiyorum. "Seni banyoda bana el atarken yakalarsa senin on kat daha havalı olduğunu düşünecek."

"Dur." Gülüyor ve lavabodan kalkarken göğsüme vuruyor. Gömleğini düzeltiyor, sonra dudaklarını siliyor. "İyi görünüyor muyum?"

Her iki yanağını da kavrayıp alnımı onunkine yaslıyorum. "Mükemmel görünüyorsun, Vee. Her zamanki gibi. Lindsey için endişelenme. O zaten senden hoşlanıyor." Onu sakinleştirmek umuduyla ağzımı onunkine bastırıyorum.

Ama bu beni sakinleştirmek için hiçbir işe yaramıyor. Hâlâ kemerime sokulması gereken devasa bir ereksiyonum var. Ona doğru işaret ederek hatırlatıyorum,

"Yine de bunu çok yakında halletmeniz gerekecek."

Pantolonumun üzerinden beni avuçluyor ve bu his yüzünden tıslamama neden oluyor. "Anlaştık." Benden önce koridora çıkmadan önce bir öpücükle mühürledi.

Onu takip etmeden önce pantolonumun içindeki hareketin yeterince gizli olduğundan emin olmak için bir an bekliyorum.

"Oh, Tanrı aşkına. Yapardın," köşeyi döndüğümde Lindsey'nin söylediği ilk şey.

Koridorda, ana girişin önünde, yanında bavuluyla duruyor.

"Hey, Linds." Stevie'nin arkasından yürüyüp elimi sırtının alt kısmına koyuyorum. "Bu benim kız arkadaşım-"

"Stevie!" Lindsey patladı, hızla ona doğru koştu ve onu ezici bir kucaklamayla sardı. "Seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım. Tahmin bile edemezsin."

"Ben de memnun oldum," diye gülüyor.

Maddison ve Logan koridorun sonunda durmuş, yüzlerinde bilmiş bir gülümsemeyle tüm bu etkileşimi izliyorlar. Ellerimi kaldırıp kardeşime "Ben de buradayım" diye hatırlatmadan önce başımın arkasını kaşıyorum.

"Harika," diye

mırıldanıyor Stevie.

"Harika," diye ekliyor

Lindsey.

Kız kardeşim biraz daha dayanıyor ve sonunda gözlerini devirerek bana bakıyor. "Tanrım. Her zaman ilgiye ihtiyacım var."

Bana sarılmak için Stevie'yi bırakıyor ama benim sarılmam sadece iki saniye sürüyor.

Kolunu Stevie'nin koluna doluyor ve onunla birlikte yola çıkıyor. "Çantamı aldın mı, Ev?" diye sesleniyor omzunun üzerinden.

En iyi iki arkadaşımın birlikte durmuş, üçümüz kız kardeşimin Stevie'yi kaçırmış, kanepeye götürüşünü ve kim bilir neler hakkında heyecanla sohbet ettiğini izliyoruz.

"Yani herkes kız arkadaşımı benden daha mı çok seviyor? Bu işler böyle mi yürüyor?"

Logan tereddüt etmeden "Evet," diye yanıtlıyor.

"Kulübe hoş geldin, dostum." Maddison kız kardeşimin çantasını ön kapıdan uzağa saklamak üzere almadan önce omzuma bir şaplak atıyor.

Akşam yemeğinden ve doğum günü pastasından bir süre sonra, mutfakta bulaşıkları topladığımız sırada kendimi Logan ve Maddison ile bir kez daha yalnız buluyorum. Ella ve Lindsey arasında, Stevie'yi bütün gece zar zor gördüm. Onu benden sayamayacağım kadar çok kez çaldılar.

Ama söylemeliyim ki, en sevdiğim insanların onu sevme biçimini sevmekten kendimi alamıyorum. O çok özel, tatlı ve komik biri ve kurduğu arkadaşlık nedeniyle değerinin farkına varamadı. İnsanlar onun hayatına kardeşine yakınlaşmak için girdiler. Bir de ona her zaman yeterli olmadığını hissettiren annesi var. Ama burada, ailem olan bu insanlarla birlikte, fazlasıyla yeterli. Hoş karşılanıyor ve isteniyor.

Kolumu doğum günü kızına doladım. "Stevie'ye bu kadar iyi davrandığın için teşekkürler. Hiç iyi arkadaşı olmamıştı, o yüzden bunun anlamı çok büyük."

Logan'ın başı yanımda eriyor. "Bu benim için çılgınca çünkü hepimiz ondan gerçekten hoşlanıyoruz."

"Evet, bence daha çok insanlar kardeşine yakınlaşmak için onun arkadaşlığını kullanmaya çalıştığında kendini savunmakta iyi bir iş çıkaramamasıydı. Yine de bunu anlamaya başlıyor." Hayranlık dolu bakışlarım kız arkadaşımı oturma odasında Lindsey ile birlikte buluyor.

"Zee." Logan beni dürttü. "O harika biri. Ama bundan da öte, sana kendini sevdireyor ve bu da benim onu sevmemi sağlıyor."

Lindsey'nin elinde bir kadeh şarap, Stevie'ninkinde bir bira, kızım ve kız kardeşimin oturma odasında birlikte yere oturmalarını izliyorum. Rosie kanepede, Ella'nın yanında sızmış durumda; Ella, çikolatalı doğum günü pastası hâlâ ağzına bulaştığı için şeker komasında.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Oturma odasının yolunu bulup kanepeye oturuyorum ve Stevie'nin elini çekerek bana katılmasını sağlıyorum. Kucağıma tırmanıyor, ayaklarını bacağımın altına sokuyor ve bir yudum almam için birasını uzatıyor.

"Stevie beni bir köpek sahiplenmeye ikna etmeye çalışıyor," diye duyuruyor kız kardeşim. Kız arkadaşımın gülümsemesi geniş ve o kadar da masum değil.

"Öyle mi? Nasıl gidiyor peki?"

"Sabah Chicago'daki Senior Dogs'a gitmemizi istiyor."

Stevie'nin kahkahası sessiz ama içindeki muzip tınıyı seziyorum. Ne yaptığını biliyorum.

"O zaman umarım Atlanta'ya bir köpek götürmeye hazırsındır çünkü oraya bir *kez* gittim ve işim bitti." Yeğenimin yanında sırt üstü mutlu bir şekilde uyuyan Doberman'ı işaret ediyorum.

"Evde olsaydım bu işle çok ilgilenirdim ama bugünlerde ofiste yaşıyorum.

Stevie, evde kaç tane var?"

Çilli yanakları hafif bir gül rengine büründü. "Oh, kendime ait bir şeyim yok. Kardeşimle yaşıyorum ve onun alerjisi var. Ama barınakta gönüllü olarak çalışıyorum ve her gün onları seviyorum, yani bu bir kazanç."

Onu kendime çektim. "Ayrıca, Vee zaten neredeyse her gece bende kalıyor. Rosie benim olduğu kadar onun da köpeği."

Stevie başını sallayarak beni başından savıyor. "Kendi yavrularımın olmaması sorun değil," diyor kız kardeşime. "Hepsinin sonsuza dek yaşayacakları yuvalarını bulmalarına yardım ettiğim sürece, benim olmamam sorun değil."

Yemin ederim, bu kızın ağzından çıkan her şey beni biraz daha düşürüyor.

Yumuşak ve sertin ilginç bir karışımı. Güvensiz ve kendinden emin. Cesur ve utangaç. Ancak kişiliğindeki bu ikiliğe rağmen kalbi her zaman şefkatli ve açık.

"Ev, son zamanlarda manşetler çok saçma," diyerek Lindsey sohbetin konusunu değiştiriyor.

Stevie'nin dikkati benden ya da kız kardeşimden başka bir yere kaymıyor, kucağımda otururken vücudu kaskatı ve rahatsız.

Sakinleştirici bir elimi sırtında gezdiriyorum. "Sadece bir şey arıyorlar çünkü beni şehirde parti yaparken ya da arenadan biriyle çıkarken yakalayamadılar."

Stevie garip bir şekilde uyum sağlar. Bu son zamanlarda onun için biraz hassas bir konu oldu. İnsanların bana bok atmasını kaldırabilirim, ama o yalanları okumakta zorlanıyor, sözleşmemi uzatana kadar bunun üzerinde anlaştığımız bir şey olmasına rağmen.

"Dün gizli bir aşk çocuğun olduğu ve bu yüzden fotoğrafının çekilmediği haberini gördün mü?" Lindsey'nin başı gülerek arkaya düşer.

"Benim bir çocuğum var." Rosie'nin karnını ovuyorum. "Sadece bir sır değil."

Bununla Stevie'nin dudaklarından küçük bir gülümseme koparmayı umuyordum ama faydası olmadı, bu yüzden kolumu kalçasına doladım ve onu biraz daha kendime çektim.

"Son zamanlarda berbattı," diye itiraf ediyorum. "Bunu saklamak ve Rich'i diğer her şeyden uzak tutmak zorundayım. Binamın önünde giderek daha fazla insan kamp yapıyor ve Stevie'yi sokağın karşısından buraya getirmek daha da zorlaştı."

Lindsey kayıtsızca, "Siz ikiniz birlikte yaşamalısınız," diyor.

Stevie birasını öksürerek kusar ve ortalık birbirine girer.

Etrafımızdaki herkesin ılık hızında ilerleyeceğimizi varsaymasına aldırmandan normal bir hızda ilerleme konusunda aynı fikirde olduğumuza sevindim.

"Linds, kız arkadaşımı boğmamaya çalışırsan harika olur." Dudaklarımı Stevie'nin kulağına yaklaştırıp fısıldıyorum, "Bu benim işim."

Ağız açık kaldı, göğsüme vurdu.

"Vay be. Hâlâ bir kız arkadaşın olduğuna inanamıyorum." Lindsey başını sallar. "Ama bir noktada, tüm bu medya saçmalığına bir son vermelisin, Ev. Hayranların seni seviyor ve mutlu olduğunu bilmek onları çok mutlu edecek. Senin sevimsiz kötü çocuk saçmalıklarıyla eğlendiler çünkü onlara verdiğin tek şey buydu. Ama onlara gerçekte kim olduğunu göstermen ve o adamı sevmeleri için onlara bir şans vermen gerekecek."

"Ben de bunu söylüyordum," diye onaylıyor Stevie nefesinin altında.

"Ve eğer gerçek seni beğenmezlerse, o zaman onları dava ederim. Ben bir avukatım. Bunu yapabilirim."

Kız kardeşimin esprileri üçümüzü de rahatlatıyor, öyle ki Stevie'nin yüzünde nihayet bir gülümseme beliriyor.

Lindsey'nin haklı olduğunu biliyorum. Stevie, Logan ve Maddison hep aynı şeyi söylüyorlar ama yeniden imza tarihine bu kadar az bir süre kala bunu değiştirmek ve gerçek rengimi göstermek beni korkutuyor. Sadece birkaç ay kaldı. O zamana kadar bu saçma hikayeyle başa çıkabilirim.

Umarım Stevie de yapabilir.

STEVIE

"Y Ağzını kapatmak ister misin, yoksa uçuştan sonra mutfaktaki yerleri paspaslamayı mı planlıyorsun?"

Indy'nin sözleri beni sersemliğimden kurtardı.
dudaklarımın kenarlarını silerek ağızımı temizledim.

"Ağız sulanması gereken biri varsa, o da benim. Burada hayal gücümle çalışan, tüm bu dar külotların altında ne olduğunu merak eden benim. En azından sen bunu deneyimledin."

Gömleksiz erkek arkadaşım takım elbisesini baş üstü bölmesine yerleştirirken bakışlarım çıkış sırasına kilitleniyor. "Güven bana, Indy. Salyalarım akıyor *çünkü* bunu yaşadım."

Çocuklar Fort Lauderdale uçuşu için rahat kıyafetlerini giyerken, Indy ve ben uçağın arkasında saklanıyoruz.

"Hayatının en iyi seksi o mu yoksa?"

"Oh, eller aşağı. Kıyaslanamaz."

"Seni şanslı kaltak."

Zanders'ın güzel yapılı vücudunun eşofmanını giymesini izlerken dudaklarımdan memnun bir iç çekiş çıkıyor. Diğer çocuklar da koridorda üstlerini değiştiriyorlar ama benim dikkatim onların ötesinde, altın takıları ve siyah dövmeleriyle alternatif kaptana odaklanmış durumda.

Bakışlarımı üzerinde hissetmiş olmalı çünkü Zanders'ın başı aniden bana doğru dönüyor ve ela gözleri benimkileri buluyor. İfadesi eriyor, yumuşuyor ve nazikleşiyor, gülümsemesi dudaklarını çekiştiriyor ve ben de utangaç bir şekilde ona sırıtmaktan kendimi alamıyorum.

Ta ki tek bir parmağını baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarından aşağı sıyırıp, alttaki parmağını çekiştirerek göğsünün ve karnının üzerinde güneye doğru ilerleyene kadar. Bana bakmaya devam ediyor, çekici davranıyor ama gerçekte sadece dev bir aptal gibi görünüyor.

Neyse ki Maddison, Tara onu kıyafetsizken bana bakarken yakalamadan önce kafasına bir şaplak atıyor.

"Bildiğinden beri nasılsın?"

"Daireme girdiğimde altı yıllık erkek arkadaşımı başka bir hatuna sokulmuş halde bulduğumdan beri mi?" Indy soruyor. "Evet. Harikayım. Ben harikayım."

Gözlerinin altındaki torbalara ya da normalde güneşten bronzlaşmış teninin solgun rengine bakılırsa durumunun iyi olmadığı açık. İştahsızlığı yüzünden üniformasının bedenini boğduğundan bahsetmiyorum bile.

Alex'i aldatırken yakaladığı gecenin üzerinden birkaç hafta geçmiştir ama bu, onu severek geçirdiği yılların yanında hiçbir şeydir. Her şey nasıl bitmiş olursa olsun, kalp kırıklığını iyileştirmek için bir zaman saati yoktur. Kalbiniz sırf siz istiyorsunuz diye aniden kopmaz.

Aynı şekilde, kalbinizin bir başkasına ne kadar çabuk bağlanabileceğine dair bir zaman saati yoktur. Benim başıma hayal edebileceğimden çok daha hızlı geldi. Dürüst olmak gerekirse, umduğumdan çok daha hızlı oldu ama artık geri dönüşü yok. Çok derine battım. Yaşayabileceğimi bilmediğim duygular içinde boğuluyorum ama aynı zamanda havalanmak için hiç isteğim yok.

"Benden ne istiyorsun?" İş arkadaşıma doğru döndüm.

"Dışarıda bir geceye ihtiyacım var. Sarhoş olmak ve bu saçmalığı iki dakikalığına bile olsa düşünmemek istiyorum. Ve bunun en iyi başa çıkma mekanizması olmadığını biliyorum" -ellerini savunmak için kaldırıyor- "ama terapi benim bir kadeh tekila içmemden çok daha fazla zaman alıyor."

Dudaklarımı birbirine bastırarak kahkahalarımı tutmaya çalışıyorum ama neyse ki Indy benden önce kıkırdamaya başlıyor. Son zamanlarda sık sık üzülüyor ve canı yanıyor, ama arada bir, her zamanki eğlenceli, mutlu arkadaşına bir göz atıyorum.

"Bence bu harika bir fikir. Bu gece yapalım. Ryan'ın takımı bu hafta sonu Miami'de, yani birkaçı ya gelecek ya da biz onlara gidebiliriz. Olur mu?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu iyi bir şey mi? Bir oda dolusu dev basketbolcuyla parti yapmaktan şikâyetçi olduğumu mu sanıyorsun? Bir tane bile

Bu sporla ilgili tek bir şey var, o da devasa olmaları ve ellerini çok iyi kullanmaları."

"Tamam," diye gülüyorum. "Yani o geceden sonra Ryan'la takılmanın senin için sorun olup olmadığından emin değildim-"

"Oh, beni yanlış anlama. Bütün geceyi oturma odasında hıçkıra hıçkıra ağlayarak geçirdikten sonra burnumdan çıkan sümük baloncuklarıyla bir küvet Ben and Jerry's'e ağıladıktan sonra kardeşinle bir daha asla göz teması kuramayacağım, ama ekibinin geri kalanı ne kadar berbat bir durumda olduğumu bilmek zorunda değil."

Zee (Baba) Zanders: *Tanrım, Vee. Şimdi gelip beni becerebilir misin? O üniformayı mı giyiyorsun? Bana G-Wagon'u hatırlatıyor.*

Zihnim o vahşi gecenin düşünceleriyle dolup taşarken vücudumdaki tüm kan doğrudan yanaklarıma ve aynı zamanda bacaklarımin arasındaki noktaya fışkırıyor. Ne olursa olsun, işime odaklanmam gerektiği için mesaja cevap vermiyorum.

İki dakika sonra, mavi ışık arka mutfakta parlarken bir ding sesi kamarada yankılanır. Koridora baktığında, Zanders'ın başının üzerinde aynı çağrı ışığı parlıyor.

"Oh, Tanrı aşkına."

Indy, "Git sevgilinle ilgilen," diye takılıyor ama bu cümlemin ardında son söylediğinden daha az alay var.

"Bir şeye ihtiyacı bile yok," diye sızlanıyorum, çıkış sırasına doğru ilerlerken koridora adım atıyorum.

"Evet?" Başının üzerindeki ışığı kapatırken Zanders'a soruyorum. Arsız gülümsemesi tam ekran.

"Bir şeye ihtiyacın yok, değil mi?"

"Mesajıma cevap vermedin ve seni görmem gerekiyordu," diye fısıldıyor, uçağın önünden arkasına bakarken kafası dönüyor ve açıkta olduğumuzdan emin oluyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Maddison onun yanındaki koltukta kıs kıs gülüyor. "Özür dilerim." Gülerek başını sallıyor. "Stevie, harika görünüyorsun ama bu adamın sesinin bana ne kadar benzediğini anlayamıyorum."

Zanders omzunun üzerinden "Şşt," diye seslendi. "Çift olmakla meşgulüm."

Dikkatini tekrar bana veriyor ve ben de onun koltuğunun yanına çömelip göz hizasına geliyorum.

"Kardeşinin takımının bu gece şehirde olduğunu duydum."

"Evet, ya ben Miami'ye gideceğim ya da o gelecek. Henüz emin değilim."

"O da geliyor. Bizim çocuklardan bazıları onların çocuklarıyla arkadaş, bu yüzden herkes bir araya geliyor."

"Oh."

"Bu iyi değil mi?"

"Şey, hayır, pek sayılmaz. Hepinizle takılamam."

"Bence bu mükemmel bir bahane. Sadece kardeşinle vakit geçirirken arkadaşlık ettiğin için başın belaya giremez."

"Peki ya Indy? Onu bu gece dışarı çıkaracaktım."

"Bakalım takımla takılmayı kabul edecek mi, ederse çocukların bunu gizli tutmasını sağlarım. Eğer istemezse, sorun değil. Seni başka bir gece çalarım."

Anlayış gösterdiği ve planlarımı iptal etmemi istemediği için ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum. "Siz bu dizi hakkında iyi hissediyor musunuz?"

Zanders Maddison'a dönüyor, ikisi de alçakgönüllü bir güven bakışını paylaşıyor. Bu iki kibirli adam arasında pek sık yaşanmaz ama konu hokey ve sezon sonrası beklentileri olduğunda başlarını dik tutmakta başarılılar. Ve playoffların ilk turu çoktan başlamışken, öyle olmaları gerekiyor.

Florida'ya karşı şimdiden iki maç öndeler ve deplasmanda alacakları iki galibiyetle ilk turu geçecekler.

"Hazırız," diyor Zanders kendinden emin bir şekilde, koridora bakıp boğazını temizlemeden önce, gözleri soğuyor.

Neler olduğunu açıklamasına gerek yok. Ben zaten biliyorum. "Köpüklü su mu demiştiniz?" Tara yanımdan geçerken soruyorum.

Ben aceleyle mutfığa dönerken Zanders, "Ekstra limon," diye ekliyor.

Taze okyanus esintisi buklelerimi yüzümden uzaklaştırıyor ve Indy ile birlikte otelimizin hemen dışındaki plaja adım attığımızda ılık kum ayak parmaklarımın arasından kayıyor. Güney Florida'nın akşam sıcaklığı son derece ılık, bu da son altı ayı Kuzey Amerika'nın en soğuk şehirlerinden bazılarını seyahat ederek geçirdikten sonra güzel bir rahatlama.

"Bunun senin için sorun olmayacağından emin misin?" Fort Lauderdale'in ana caddesindeki sahil barlarından birine doğru yürürken iş arkadaşşıma soruyorum.

"Ben iyiyim." Indy omuz silkiyor. "Yani, evimi ve erkek arkadaşımı kaybettim. Eğer başımız belaya girerse ve işimi kaybedersem, bunu da listeye eklerim."

Ses tonunda alaycılık var ama şaka yaptığını sanmıyorum. Son birkaç haftadır morali bozuk ve yenilgiye uğramış durumda ve işini korumak öncelik listesinde nispeten alt sıralarda yer alıyor.

Gerçekten de uygun, çünkü aynı endişe hayatımda önemli bulduğum şeyler için hızla azalırken, erkek arkadaşımın toplum içine çıkmama izin verilmesi hızla artıyor.

"Ve kendimi profesyonel bir sporcunun kollarına atmaktan hiç utanmıyorum," diye devam ediyor. "İşimi kaybedeceğim ve ailemin evinden taşınmak gibi karşılayamadığım tüm masrafları onun ödemesine izin vereceğim."

Kollarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve biraz endişeyle ona bakıyorum. "Gidip sana bir içki alalım ve eski sevgilinden on kat daha çekici ve başarılı erkeklerden biraz ilgi görelim."

Kardeşimin takım arkadaşı Dom, bara girer girmez elindeki birayla bana doğru koşuyor. "Küçük Shay! Sana bir içki getirdim." Dikkati soluma kayıyor ve çarpıcı sarı saçlı arkadaşımı buluyor. "Kutsal merhaba, hanımefendi."

"Dom, bu Indy. Indy, bu Ryan'ın takım arkadaşı, Dom."

Dom'un şok anı değişiyor ve her zamanki havalı haline geri dönüyor. "*Sana içmek için ne ısmarlıyorum?*"

Indy onun elindeki biralara bakıyor, biri onun biri de benim için. "Alkol," diyor, adamın elinden bir şişe alıyor ve mümkün olduğunca çabuk içiyor.

Dom'un gözleri onu izlerken şok içinde büyüyor. "Ben... Ben gidip sana bir tane daha alacağım, küçük Shay." Şaşkınlık içinde ensesini kaşıyor.

"Bu konuda endişelenme. Bu gece içeceğimden emin değilim."

Şimdiye kadar bu kararı vermemiştim ama Indy'yi bu halde gördükçe ve Zanders'ın yarın oynayacağını ve muhtemelen bu gece dinleneceğini bildikçe ayık kalmayı daha çok tercih ediyorum.

Dom'u takımının geri kalanına kadar takip ediyoruz, ancak barın etrafına dağılmış yüksek masalar Chicago'nun basketbol ve hokey oyuncularının eşit bir karışımından oluşuyor. Raptors'tan birkaç adam iş arkadaşım ve bana sorgulayıcı bir bakış atıyor, bizi bir kez olsun uçak dışında ya da formalarımız dışında farklı bir kıyafetle görmemişler. Ama kardeşim ayağa kalktığında,

İki hızlı adım atıp beni kucakladığında, yanında çalıştığım çocukların gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

Bu gecenin herkesin kardeşimin Chicago basketbol takımının oyun kurucusu olduğunu öğrendiği gece olacağını düşündüm ve şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten umurumda değil. Bir zamanlar insanların kardeşimle yakınlaşmak için beni kullanmalarına dair duyduğum güvensizlik artık o kadar güçlü değil. Ya da en azından, artık farklılıkları nasıl fark edeceğimi ve hak ettiğim şeyi nasıl savunacağımı biliyorum.

Ne olursa olsun, biraz kalabalık olan barı sessizlik kaplarken çok sayıda göz şaşkınlıkla bana bakıyor.

Zanders, Maddison ve Rio ile birlikte arkadaki bir masada dururken diğer takım arkadaşlarına "Hepiniz sakinleşebilirsiniz," diye sesleniyor.

"Ryan Shay'i nereden tanıyorsun?" diye soruyor gençlerden biri, Raptors'tan Thompson.

Kardeşimin yanında dururken, bunu anlamak kolay olmalı. Ryan'ın gözleri benimkilerle aynı. Cildi aynı tonu ve çilleri paylaşıyor ve kardeşimin kafasındaki sıkıca solmamış saçlar benimki kadar kıvrıkcık. Elbette, 1.80'lik boyu beni gölgede bırakıyor ama yine de.

"Ryan Shay ile akraba mısınız?" diye soruyor bir başkası şok içinde, ağzı açık.

Zanders bir kez daha, "Hayır," diye söze giriyor, rahatça suyunu yudumlarken. "Onunla akraba. Bir avuç küçük fanboy gibi davranmayı bırakıp onları rahat bırakabilir misiniz?"

Barın arkasında durduğu yere doğru birkaç sorgulayıcı bakış fırlatılıyor, bu da beni kardeşimin olduğu kişi olmasının sırrının bu gece ortaya çıkan tek sır olmayacağı konusunda endişelendiriyor.

Otuz kadar sporcudan oluşan bar kendi aralarında sohbet etmeye devam ediyor ve biraz olsun korkmamış gibi davranmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Maddison ve Rio ile sohbete geri dönmeden önce odanın diğer ucundan usulca gülümseyen Zanders'a bakışlarım geri dönüyor.

"Sana bir içki getireyim mi?" Ryan boş ellerime bakıyor. "Ben iyiyim. Ryan, Indy'yi hatırlıyor musun?"

İş arkadaşşıma doğru döndü. "Oh. Evet. Hey."

"Hey," diye tekrarlıyor, aynı derecede ilgisiz. Ya da utanmış, tam emin değilim.

Ryan vızıldayan telefonunu cebinden çıkarıyor. "Kahretsin," di y e mırıldanarak aramayı reddediyor ve telefonunu bir kez daha saklıyor.

"Ne?"

Bana bir şey söylememek için başını sallıyor, ama bir şeyler olduğunu anlıyorum. "Ryan."

Keskin bir nefes veriyor. "Eski kolejli çocuklardan bazıları yarınki maç için Kuzey Carolina'dan buraya geldiler. Onlara bilet aldım. Brett de onlarla birlikte."

"Ry, bu da ne?"

"Biliyorum, özür dilerim. Onlara Brett'in davetli olmadığını söyledim ama görünüşe göre kimse beni dinlememiş çünkü o burada. Şehre gelmiş."

"Yok artık!" Rio'nun kolları hem Indy'nin hem de benim omuzlarımda sallanıyor. "Bu bir playoff mucizesi. Siz ikiniz bizimle mi çıkıyorsunuz?"

Az önce patlattığı bomba yüzünden yüzüme yapışan endişeyle Ryan "a dönmeden önce, onu arkadaşşıma tutunması için bırakarak yakasından sıyrılıyorum.

"Çok ateşli görünüyorsunuz. Yani çok güzel. Güzel mi? Kızlar ne duymaktan hoşlanır?"

Indy ve benim aramda hafif bir kahkaha paylaşıldı.

"Tüm içkilerimizi sizin almanız sayesinde hesabımızın karşılandığını duymak hoşumuza gidiyor.

Hadi gidelim, Rico Suave." Indy onu bara kadar takip etmesi için çeker.

Rio bana doğru döndü. "*Aman Tanrım!*" diyor sessizce, yeşil gözleri kocaman ve fazlasıyla mutlu.

"İlginç," diyor Ryan.

"Rio mu? Oh, o zararsızdır. Neredeyse bir golden retriever."

"Arkadaşını kastetmiştim. Indiana mı? Sabahın üçünde Celine Dion'a ağlayan."

İri bir el sinsice belimi sıyrıyor, parmak uçları kalçama batıyor ama dokunuştan dolayı kaskatı kesilmiyorum.

"Beni takip mi ediyorsun?" Zanders eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor.

Yüzünü bana döndüğünde, alt dudağını dişlerinin arasına almadan önce ela gözleri vücudumun her santimini tarıyor.

Gözlerimi dikip ona bakıyorum, keşke ona dokunabilseydim. Onu öpmeyi. Elini tutmayı. Hemen hemen her şeyi, gerçekten, ama tek yapabildiğim bakmak. Ben de bakıyorum.

Beyaz keten bir gömlek üst kısmını süsleme ayrıcalığına sahip, üstteki birkaç düğme açık, derin tenini ve altın zincirini ortaya çıkarıyor. Pantolonu zeytinin bir tonu, onu giyerken gördüğüm en hafif pantolon ama yine de çok pahalı görünüyor. Bu farklı, onu her zamanki tamamen siyah yapılandırılmış kıyafetlerinden başka bir şeyle görmek.

"Tamam, siz ikiniz çıkıyorsunuz diye," diye fısıldıyor Ryan sadece üçümüzün duyacağı şekilde. "Bu benim önümde gözlerinizi sikmeniz gerektiği anlamına gelmiyor."

"Elimde değil," diyor Zanders tereddüt etmeden, dikkati bana kilitlenmiş bir halde. "Çok çekici ve dün gece onunla şu şeyi yaptı-"

Elimi pişmanlıkla geri çekmeden önce bir avucumu hızla ağzının üzerine kapatıyorum. Gözlerim odanın içinde geziniyor ama kimse ona bu kadar gelişigüzel dokunduğumu görmemiş gibi görünüyor.

Ryan gözlerini kapatarak Zanders "ın söylemeye bağıladığı Geyi duymamaya çalışıyor. "O hâlâ benim kız kardeşim dostum. Ve eğer ikiniz bunu bir sır olarak saklamaya çalışırken böyle davranıyorsanız, sonunda halka açık olduğunuzda nasıl olacağını bilmek bile istemiyorum."

Bu düşünce bir süredir aklımdan geçmiyor, çünkü buna izin vermedim. Bu düşünce beni umutlandırıyor ve şu an için bu hayali dilemekten çok uzağım. Zanders'la yeniden sözleşme imzalanmalı. Bunun gerçekleşmesinin tek yolu da hokey playboyu imajını sürdürmesi. En azından menajeri böyle düşünüyor.

Tek umudum, evraklar imzalandıktan sonra artık görünüşe önem vermeyeceği ve umarım o zamana kadar başka bir iş bulmayı düşünmüş olacağım.

Zanders ellerime bakıyor. "Sana bir içki getireyim mi?"

"İçmeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Pekala, Çünkü sen değil İçiyorum, ve Ben umut sen Ama biliyorum ki sen ayıkken ve ben ayık değilken benden faydalanmayacaksın."

Dudakları muzipçe kalkmaya başlıyor, dilinin ucunda müstehcen kelimeler var, ama Ryan Zanders konuşmaya fırsat bulamadan araya giriyor.

"Hâlâ burada ve hâlâ kardeşin."

"Maddison otel odasına dönmeye karar verene kadar onunla t a k ı l ı r k e n senin tadının nasıl olduğunu bilmiyormuş gibi davranacağım."

"Hâlâ buradayım," diye mırıldanıyor Ryan.

Zanders'ın ela gözleri yumuşak ve tatlı bir hal alıyor. "Çok güzelsin, Vee." Kardeşime dönüyor, yumruklarını tokuşturuyor. "Seni görmek güzel, dostum."

Erkek arkadaşım arkadaşıyla takılmaya gidiyor ve ben yardım edemiyorum ama onun benden uzaklaşmasını izliyorum. Mükemmel hokey kıcı.

"Başım dönüyor," diye gülüyor Ryan, bir kolunu omuzlarıma atarak.

"Bir ara sen de denemelisin."

"Hayır. Ben iyiyim."

"Ve 'seni görmek güzel, dostum'? O kankalık da neydi öyle?"
"Aynı sahayı ve soyunma odasını paylaşıyoruz. Birbirimizi etrafta görüyoruz.
Bunu büyütmeyin."
"Siz... *arkadaş mısınız?*" Gözlerim kocaman, yüzümü bir gülümseme kaplıyor.
"Bu konuda garip davranma."

"Indy, lütfen beni sev," diye sızlanıyor Rio, kolu ona asılı.
"Rio. Hayır," diye gülüyor, beş margarita içmiş. "Sen hâlâ bir bebeksin. Senin hayatını mahvederim. Şu anda herkesin hayatını mahvederim."
"Hayatımı mahvedebilirsin. Bu benim için tamamen sorun olmaz."
Indy, Rio ve kardeşimin karşısındaki masada otururken Zanders'a, "Oğlun bu gece biraz çaresiz," diye fısıldıyorum.
"Her gece," diye iç geçiriyor Zanders, omzunu benimkine yaslayarak.
"Ona öğretmeye çalıştım ama hiçbir şey öğrenemedi."
"Bence hevesi cazibesinin bir parçası." Üst kolumun tamamı Zanders'inkine yapışıyor, etrafımızda bu kadar çok göz varken alenen yapabildiğimiz tek dokunma şekli bu.
Dirseğinin üzerinde kayarak tamamen bana bakıyor ve karşımızdaki üç kişiyi engelliyor. "Peki, *benim* cazibem ne?"
"Caziben mi?"
"Mm-hmm."
"Alçakgönüllülüğünüz, çok açık." "Açıkça."
"Senin kocaman sikin, tabii ki."
"Görüyorum ki iğneleme kısmı bitmiş."
"Ama bariz şeyler dışında, beni kendim gibi yapıyorsun ve bunu uzun zamandır hissetmemiştim."
Zanders'ın kaşları birbirine çarptı. "Vee, ben seni bunun için öpemezken böyle şeyler söyleyemezsin."
"Evet, bu doğru. Seninle olduğum kişiyi seviyorum."
"Tanrı aşkına." Gözleri tekrar bana takılmadan önce kalabalık bara baktı, eğildi ve fısıldadı, "Bu gecenin ilerleyen saatlerinde

"Beni yarattığın adamın, senin olduğun kadını ne kadar sevdiğini göstereceğim."

"Indy, artık bekarsın. Ben... her zaman bekârdım," diye yalvarmaya devam eden Rio dikkatimizi tekrar masaya çekti. "Bir sorun göremiyorum."

"Sorun şu ki, bir öğretmene ihtiyacınız var, eminim bu da bazı hatunların sapkınlığı olacaktır. Ama benim değil."

"Hadi ama Indiana," diye araya giriyor kardeşim. "Ona sabahın üçünde 'My Heart Will Go On' şarkısını nasıl söyleyeceğini ve bütün apartmandaki herkesi nasıl uyanık tutacağını öğretebilirsin."

Indy'nin kahverengi gözleri kararır. "Her şeyden önce, benim adım Indiana değil!" Oh, sarhoş.

"Ve duygularım olduğu için özür dilerim, Bay Bütün Gece Odamda Saklanmak Zorunda Kaldım Çünkü Dairemde Ateşli Bir Kız Vardı Ve Ben-Onlardan Korkuyorum."

Ryan'ın ağzı açık kaldı. "Güven bana. Kızlardan korkmuyorum."

"Ateşli kızlar dedim." Indy masadan berrak bir sıvı shot alıp geri vuruyor. "Benim gibi."

Kardeşimin açık kahverengi teni biraz renk kaybetti, bu gece başka bir seviyede kadından biraz korktu, ama Indy'nin söylediği tek bir şey bile yanlış değildi.

Bir barmen elinde Zanders için bir kadehle çıkagelir ve barda tünemiş birkaç güzel kadına başıyla işaret eder. "Onlardan."

Beşimiz de onlara doğru bakıyoruz ama onlar gözlerini erkek arkadaşına kilitlemiş, parmaklarını sallıyorlar.

"Vay canına, adamım," Rio hayran kaldı. "Oraya git."

Ryan ve Indy "nin gözleri beni izlerken rahatsız bir Çekilde kendimi ayarlıyorum. "Ben iyiyim." Zanders takım arkadaşını başından savıyor.

"Hadi dostum, gidelim. Beni de yanında götür. Onlardan iki tane var. Paylaşabilirsiniz."

"Hayır, Rio. Dediğim gibi, ben iyiyim." Zanders şutu Indy'ye atıyor, o da tereddüt etmeden geri atıyor.

"Bu yıl çok sıkıcısın, EZ. Artık nadiren dışarı çıkıyorsun. En azından geçen sezon, senin ekstralarını çekebiliyordum."

"Çekmek mi?"

"Tamam, belki çekemedim ama en azından siz arkadaşlarınızla meşgulken onları oyalayabildim."

Bu, ben de dahil olmak üzere gruptan bir kahkaha kazandı.

"Artık pek ilgimi çekmiyor, üzgünüm Rio." Zanders'ın yüzükle kaplı parmakları suyunu tutarken, benimkiler de onunkilerden santimetrelerce uzakta aynı şeyi yapıyor. Sinsice uzanıp işaret parmağını benimkinin üzerinde gezdiriyor ve iyi olduğumdan emin oluyor.

Ama dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim. Neden olmayayım ki? Adamı elde ettim ve bir araya geldiğimizden beri tek yaptığı bana onun tek tercihi olduğumu hatırlatmak. Yani benim tarafımda kıskançlık yok. Daha çok kibir.

Hem erkek kardeşimin hem de erkek arkadaşımın takım arkadaşlarının oturduğu barın arka tarafındaki büyük masaya geçtiğimizde Indy'ye birkaç içki daha ikram ediliyor. Bu noktada Indy'nin kafayı bulduğu çok açık ve su ile kaldığım ve zamanı geldiğinde eve gitmesine yardım edebileceğim için mutluyum.

"Bize Ryan Shay ile akraba olduğunu söylemediğine hâlâ inanamıyorum," diye saçmalıyor Rio. "Ben profesyonel bir sporcuyum ama Ryan Shay? Ben bile fanboyluk yapıyorum."

"Açıkçası Rio," diye sesleniyor kardeşim yanımdaki koltuktan. "Stevie benden çok daha ilginç biri. Güven bana. Uçağında ikimizden daha havalı olanı var."

"EZ, sıra sende dostum!" Thompson birkaç koltuk aşağıdan seslenerek başka bir kadın masasını işaret ediyor. Çok güzeller, Florida sıcağı yüzünden vücutları neredeyse hiç örtülü değil.

Masanın başındaki Zanders'a odaklanmış durumdalar, bu artık alıştığım bir şey, ancak bu gece takım arkadaşlarından biri dördüncü kez onu test etmeye çalışıyor ve bu biraz eskimeye başladı.

"Ben iyiyim. Tıpkı son üç seferde söylediğim gibi," diye hatırlatıyor Zanders suyunu yudumlamadan önce.

"Ama neden olmasın?"

Zanders oturduğu yerde tereddüt ediyor, gözleri hızla benimkilere kayıyor ve sonra tekrar çocuklara dönüyor. "Çünkü bu gece parti yapmayacağım. Yani, ben iyiyim."

"Evet, play-off'larda asla içmezsin, ama bu seni daha önce durdurmadı. Hadi, EZ! Magazin dergilerine yazacak bir şeyler ver!"

Ne yazık ki Maddison çoktan odasına geri dönmüştür, bu yüzden Zanders'a yardım edemez.

"Zanders, gidelim! Bize kendi yöntemlerini öğret!" Zanders'ın çenesi sıkıntıyla titriyor.

"EZ, oğlum! En iyi olduğun şeyi yap!" "Görelim bakalım! Bir gösteri

istiyoruz!"

"Tanrı aşkına! Bırak şu lanet şeyi!" Gürültücü grup sessizliğe gömülürken Zanders'ın avuçları sertçe ahşap masaya iniyor. "Benim lanet olası bir kız arkadaşım var, tamam mı? Ve tam şurada." Tamamen bıkkın ve sinirli bir şekilde bana doğru eliyle işaret ediyor. "O yüzden lütfen, Tanrı aşkına, kapa şu lanet çeneni."

İlgiden yanaklarım kızarıyor. Ağızlar şaşkınlıkla açılıyor, gözler irileşiyor ve masanın etrafındaki herkesin kaşları havaya kalkıyor. Bakışlar Zanders ve benim aramda gidip gelirken, çoğunlukla hokey takımından gelen sessiz sesler yükseliyor.

Bana özür dileyen bir gülümseme atıyor ve ellerini yenilgiyle havaya kaldırıyor.

Çocuklar arasındaki fısıldaşmalar, hem hokey hem de basketbolcuların alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başlamasıyla bağırışlara dönüşür.

"EZ'in kız arkadaşı var!"

"Ve bu bizim Stevie'miz!"

"Siz daha uçakta sevişmediniz mi?"

"Tamam, o benim kız kardeşim," diye araya giriyor Ryan.

Zanders'ın o anki hayal kırıklığı yüzünden silinmiş, yerini beni eriten çocuksu bir gülümsemeye bırakmıştı.

İnsanlara bunu söylemenin onun için ne kadar özgürleştirici bir his olduğunu hayal bile edemiyorum ve sadece bu da değil, takım arkadaşlarının onun adına mutlu olması da. Belki de bu ona, dünyanın geri kalanına gerçekte kim olduğunu göstermeye karar verdiğinde, onların da onu sevmeye devam edeceğini bilmesi için ihtiyaç duyduğu güven desteğini verecektir.

Zanders, "Eğer biriniz bir bok derse, sizi mahvederim," diye uyarıyor, her zamanki otoriter tavrı hemen geri geliyor. "Eğer bir şey duyulursa Stevie kovulur. O yüzden buna izin vermeyin."

Ryan yanımdaki koltuktan, gözleri kapıya yapışmış bir halde, "Asla olmaz," diye sertçe küfrediyor.

Bakışlarım onunkileri takip ediyor ve üniversiteden eski takım arkadaşlarından birkaçının, özellikle de eski sevgilimin bara girdiğini görüyorum.

Zanders yüzümdeki boş ifadeyi fark etmiş olmalı ki bakışlarımı takip ediyor ve girişe döner dönmez şimşek hızında adımlarla uzaklaşıyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyorum adamların üzerinden kendi tarafıma doğru tırmanırken, Zanders Brett'e ulaşmadan önce bu kabinden çıkmam gerekiyor.

Ben arkasından kovalarken kaslı vücudu iri ve korkutucu. "Evan

Zanders," diye alay ediyor Brett, ben Zee'nin sırtını kavradığım anda.
beyaz keten gömleğiyle onu zapt etmeye çalışıyordu.

Zanders doğruca kapıya doğru ilerliyor ve ben gömleğini tutarak onu biraz yavaşlatıyorum ama bunun pek bir önemi yok        görünüşe göre durdurmam gereken kişi erkek arkadaşım değildi.

G z açıp kapayınca kadar Ryan yanımızdan geçip gidiyor, eski sevgilimin suratına ağır bir yumruk savururken dirseğini kaldırıyor.

Çatırtı o kadar da yüksek değil, ama Zanders ve ben olduğumuz yerde dururken tüm barı susturuyor.

Brett burnunu tutuyor, kan parmaklarından akıp yere akıyor. "Bu ne lan, Shay!"

"Bu kız kardeşim için, seni lanet olası pislik. Ve eğer sana yapmamamı söylediğimde tekrar gelersen, bir sonraki vuruşun benim için olacak." Ryan eski kolej takım arkadaşlarına dönüyor. " ıkarın onu buradan."

Ağabeyimin  fkesi hissediliyor, masaya doğru dönerken göğsü yükseliyor. "Lanet olası pislik," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Ryan erkek arkadaşımla benim yanımdan geçerken Zanders yumruğunu uzatıyor, kardeşim de gururla vuruyor.

Indy onu masanın girişinden yarı yolda durduruyor. " ok seksiydi," diye itiraf ediyor sarhoş bir halde, yere yığılıp bu gece içtiği tüm içkileri Ryan'ın ayakkabılarının üzerine dökmeden hemen önce. "Aman Tanrım." Utanç içinde avucunu ağzına kapatıyor. "Ama bu değildi."

STEVIE

A Indy'yi bir bardak su ve yan masasında biraz Advil ile odasına geri götürür götürmez, Zanders'la sahilde buluşmak için gizlice aşağı iniyorum. Pahalı ayakkabıları elinde asılı duruyor ve Hafif pantolonu kumda sürüklenmemesi için paçalıdır.

Neyse ki gecenin bu saatinde kıyı şeridi ıssız, bu da bize çatı katının dışında nadir bir mahremiyet sağlıyor. Tek ışıklar okyanus kıyısındaki otellerden gelenler ama onlar da sahili aydınlatacak kadar parlak değil.

Bir elimde sandaletlerimi taşıırken, diğer elimi Zanders'inkine koyuyorum.

"Daha uzağa gidelim," diye öneriyor, ben de onu takip ediyorum, ayak parmaklarım kuma batıyor.

Okyanus esintisi son derece serin ve Florida'nın nemini hafifletiyor.

"Barda her şeyi döktüğüme inanamıyorum." Zanders başını sallar. "Hayal kırıklığına uğradım ve insanların senin hakkında bir şey bilmemesinden bıktım."

Diğer parmaklarım onunkilerle iç içe geçerken elimi onun koluna doğru sallıyorum. "Bu ideal değildi ama anlıyorum. Olmak istemediğin biri olman için üzerinde çok fazla baskı var. Sence takım sessiz kalacak mı?"

"Çoğunlukla benden korkuyorlar, bu yüzden evet, sanırım korkacaklar."

Otel sıralarından uzaklaşıp boş sahilde yürümeye devam ederken elimi sıkıyor.

"Hâlâ senin için sorun değil mi? Bizim bir sır olmamız?" Bana bakıyor, ela gözleri endişe dolu.

"Hayır," diyorum ona dürüstçe. "Ama şimdilik olması gereken bu. İşime ihtiyacım var ama bundan daha önemlisi, seninle yeniden sözleşme imzalanması gerekiyor."

"Siz yukarıdayken halkla ilişkiler ekibimi aradım. Barda internete düşebilecek bir şey duyan olursa diye. Onlara Brett'i yumruklayanın ben olduğumu da söyledim, yani bu ortaya çıkarsa Ryan'ın parlak imajı tamamen bozulmadan kalmalı."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

Omuzlarını kaldırıyor. "Bir tür kazan-kazan. Rich'in satmaya çalıştığı hikâyeyi ilerletiyor ve Ryan'ın kötü adam gibi görünmesini engelliyor. Ayrıca, kardeşini koruduğum için muhtemelen kız arkadaşım bayılacak."

Kalçamı onun kalçasına vuruyorum. "Öyle."

"Burası iyi görünüyor." Zanders ayakkabılarını yana fırlatır.

Oturuyor, bacaklarını iki yana açıyor ve elini uzatarak oturmamı istiyor.

"Şu haline bak, kışını kuma gömmüşsün ve kuru temizlemeden şikayet etmiyorsun."

Ben bacaklarının arasında gevşerken göğsü sırtımda kahkahalarla titreşiyor. "Son zamanlarda öğrendim ki bazen kıyafetlerin o kadar da önemi yok. Sadece içinde yaşadığın anılar önemli."

"İnanılmaz derecede zeki ve bilge bir kadının söyleyeceği bir şeye benziyor."

"O iyi."

Zanders'ın kolları omuzlarıma dolanıyor, beni kendisine bağlıyor, sıcak dudakları boynumdan çeneme doğru ilerliyor. Okyanus dalgaları kıyıya vurup etrafımızdaki sessizliği doldururken onun içinde eriyorum.

"Rosie'yi özledim," diye sızlanıyor tenime karşı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. Rosie, farkında olsun ya da olmasın, Zanders'ın tam da ihtiyacı olan şeydi. Onun ortağı oldu, her zaman yanında ve ona istemekte pek iyi olmadığı ama ihtiyaç duyduğu koşulsuz sevgiyi isteyerek veriyor.

Ona ihtiyacı olan, ona bel bağlayan biri olduğunu hatırlatıyor. Ve evi özlemesi için bir sebep. Zanders bunu fark etmemiş olabilir ama en iyi arkadaşlarının onun etrafında bir aile kurduğunu görmek, her zaman onu da dahil etseler de, muhtemelen Chicago'ya kendi bağını kurmak istemesine neden oldu. Ve şimdi bir tane var.

"Bugün hiç fotoğraf çektin mi?"

"Evet." Işıldıyor. "Görmek ister misin?" Ama ben cevap veremedi telefonunun kilidini açmış ve kaydırmaya başlamıştı bile.

Çenesi omzuma dayanıyor ve gülümsemesini göremesem de, başparmağını kaydırarak siyah ve ten rengi kızının bugünkü fotoğraflarını gösterirken mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum.

Zavallı köpek bakıcısı, Zanders'ın Rosie'nin sahibi olarak yaptığı ilk birkaç yolculuk sırasında günde birden fazla mesaj bombardımanına tutuldu. Sonunda, günde en az bir fotoğrafın aşırı korumacı köpek babasını kızının emin ellerde olduğuna ikna edeceği konusunda uzlaştılar.

Rosie'nin lüks bir köpek yatağına yayıldığı ya da aşırı pahalı tasma güneşte parlarken bir şezlongda güneşlendiği fotoğraflara bakacağımı hiç düşünmüş müydüm? Hayır. Milyon yıl geçse de olmaz. Özellikle de bütün bir yılını SDOC'da geçirmişken... Ama o göz korkutucu kız aslında olabildiğince tatlı ve bunu görmek için aynı derecede göz korkutucu bir çocuğa ihtiyaç var.

"Ona o tasmayı aldığına hâlâ inanamıyorum."

"Tıpkı babası gibi zinciri var," diye övünerek parmağımdaki yüzüklerden birini çeviriyor. "Bütün kızlarımda biraz damla var."

Dövmeli elini kendi elimde tutuyorum. "Sen ve bu serçe parmağın hariç hepsi."

"Bu benim en sevdiğim, Stevie kızım." Tüm parlaklığını yitirmiş yüzüğü döndürmeme izin veriyor. "Çünkü senindi ve sen benim favorimsin."

Telefonu tam önümde elinde çalmaya başladı, ekranda menajерinin adı yazıyordu.

"Kahretsin," diye sertçe nefes veriyor, sonra da geri çekiliyor. "Cevap verebilirsin. Ben sessiz olacağım."

"Şu anda bunu ondan duymak istemiyorum. Ya son birkaç aydır gözlerden uzak kaldığım için beni azarlayacak ya da aslında katılmadığım bir dövüşe girdiğim için beni övecek."

Arkamdan telefonuna baktığını ve tekrar çalmasını beklediğini hissedebiliyorum. Rich'in adı bir kez daha ekranı doldurduğunda, Zanders tereddüt etmeden reddediyor ve telefonunu bir kenara koyuyor.

"Soyun."

"Ne?" Şok içinde soruyorum, başım tekrar onunkine dönüyor.

"Soyun. Ya da en azından sütyenine ve iç çamaşırına kadar soyun." Duraksıyorum, tek kelime etmeden, şaşkınlıkla oturuyorum.

"Eğer bana şu anda külot giymediğini söylüyorsan, aramızda sadece 'iyi

kız' ve 'baba' kelimelerinin geçtiği çok farklı bir konuşma yapmak üzereyiz demektir."

Bir kahkaha atıyorum. "Yatakta sana 'baba' dememi istiyorsun."

"Evet, isterdim."

"Neden neredeyse çıplak kalıyorum?"

"Çünkü beni Atlantik Okyanusu'na kadar takip etmek üzeresin."

Yüzüme doğru yürümeden önce arkamdaki kumdan ayağa kalkıyor. Fazla ışık yok, sadece ayın hafif parıltısı var ama elini bana doğru uzatmadan önce gömleğini ve pantolonunu çıkardığını görmek için yeterli.

"Hadi tatlım. İkimiz de en sevdiğin şeyin beni takip etmek olduğunu biliyoruz."

Şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. "Seni bir kez bile takip etmedim. Nerede olursam olayım ortaya çıkıp gecemi mahvetmek için üzerime bir tür takip cihazı yerleştirdiğine hâlâ inanıyorum." Kıyafetlerim onunkilerle birlikte kuma düşüyor, üzerimde sadece sütyenim ve iç çamaşırım kalıyor.

Sıcak avuç içleri güneye gitmeden önce kıcımlı sıkıyor, beni kaldırıyor ve bacaklarımı ortasına doluyor. "Sanırım evren onca zaman birbirimize rastlamamız gerektiğini biliyordu. İkimiz de biliyoruz ki karşıdaki yıkıcı derecede yakışıklı adamı fark edemeyecek kadar kördün." Beni okyanusa taşıırken dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Ve ben de hayatta en çok ihtiyacım olan şeyin uçağında olduğunu bilemeyecek kadar kördüm."

"Uçağım," diye düzeltiyorum.

"Üzgünüm, duyamıyorum." Şaşırtıcı derecede sıcak okyanusa doğru ilerlerken ağzını boynuma dayıyor.

Su bizi çevrelediğinde, Zanders sığıltıda dururken onun avuçlarında hafiflemeye başlıyorum, yüzüyorum ama yine de boynuna ve beline sarılıyorum. Ay ışığı suyun yüzeyinde oynaşüyor ve önümdeki güzel adamı görmeme yetecek kadar ışık veriyor.

Aramızda sessizlik var ama garip bir şekilde değil. Huzurlu bir şekilde. Sanki ikimiz de ait olduğumuz yerdeyiz ve boşluğu doldurmak ya da sessizliği bozmak için kelimelere ihtiyaç yok. Bu içerik.

"Stevie?" Zanders sessizliğin içine

fısıldıyor. "Mm-hmm?"

"Öylesin. Bunu biliyorsun, değil mi? Hayatta en çok ihtiyacım olan şey sensin."

Göğsümde hafif bir çarpıntı var ve bunları sık sık söylemediğinden değil, ama bazen kelimeler farklı şekilde çarpıyor. Ve hayatta her şeye sahip olan, dünyanın sunduğu her seçeneğe sahip olan adam

Parmaklarının ucunda, en çok ihtiyaç duyduğu şeyin siz olduğunuzu söylediğinde, bu sözlerin sizi etkilemesine izin vermemek zor.

Tutuşunu sıkılaştıran Zanders beni vücuduna bastırıyor, göğüslerimiz aynı hizaya geliyor. O ela gözlerine bakarken, benim için ne kadar çok şey yaptığını anladığından emin değilim. Hayatımı değiştirdi çünkü bakış açımı değiştirdi. Bana seçilmeye layık olduğumu hatırlatıyor ve bu güvene sahip olmak her şeyi değiştiriyor. Her duruma, her şarta yeni bir gözle bakıyorum.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diye devam ediyor.

Kaşlarımı kaldırarak soruyorum: "Maddison'a haberi verdin mi?"

"Bazen karısını benden daha çok sevdiğini düşünüyorum, o yüzden bununla başa çıkabilir."

Kıkırdayarak öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Sen benim de en iyi arkadaşımsın, Zee. Bu çok büyük bir gelişme çünkü daha altı ay önce kendimi senden nefret ettiğime inandırmıştım."

"Benden hiç nefret etmedin." Beni başından savdı. "İstedim."

"Neden?"

Neden mi? Çünkü nefretsen oldu a bütün çok daha az korkutucu bir gün seni seveceğimi kabul etmekten daha kolaydı.

"Çünkü sen istemediğim her şeydin. Sporcu. Kibirli. Aralarından seçim yapabileceğim çok fazla seçenek vardı."

"Seks tanrısı. Manken yakışıklılığı. Cehennem kadar çekici," diye devam ediyor. "Ve sanırım seninle ilgili hiçbir şeyden nefret etmediğim gerçeğinden nefret ediyordum." "Senden hiç nefret etmedim, Vee. Ama beni delirttin."

Bunu söyle."

"Ben mi?" Gülüyorum. "Neden?"

"Çünkü saçmalıklara boyun eğmedin. Herkesin sevdiği kişiliği sevmedin ve bu beni korkuttu. Birinin bu yalana inanmayabileceği fikri beni korkuttu. Ayrıca, söylediğim her şey için hızlı bir geri dönüşün vardı, ki bu yeniydi. Beni çıldırttın çünkü senden nefret etmiyordum. Senden çok fazla hoşlanıyordum."

"Ben de senden çok hoşlanıyorum."

Ilık suda yüzerek biraz zaman geçiriyoruz ve sahile geri döndüğümüzde Zanders'ın telefonunun menajerinden gelen mesajlar ve cevapsız aramalarla dolduğunu görüyoruz. Bir kez daha kumların üzerine oturuyor, üzerinde sadece

tek bir mesajı bile okumadan ya da sesli mesajların hiçbirini dinlemeden temsilcisinin gönderdiği her şeyi silmeye başlarken sırlıslık olmuş külotu.

Telefonuna bakarken kaşları hayal kırıklığıyla çatılmış durumda ve ben ona nasıl yardım edeceğimi bilemiyorum. Zanders'ın medyatik kişiliğinden en az onun kadar nefret ederken endişelerini nasıl hafifleteceğimi bilmiyorum. Bana kalsa, her şeyi durdururdu. İnsanların gerçek yüzünü görmelerine ve onu sevmelerine izin verirdi ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Ben dışarıdan bakan biriyim ve Zanders Chicago'da kalmanın tek yolunun seilmeyen kötü adam olmak olduğuna inanıyor gibi görünüyor, bu yüzden en sevdiğim kişi hakkındaki yalanları duymak ne kadar acı verse de destekleyici olmaya çalışıyorum.

Yanına oturuyorum, kucağına oturuyorum ve onu telefonu yerine bana bakmaya zorluyorum. Sıkışmış kaşları yumuşamaya başlıyor, gözlerindeki hayal kırıklığı eriyor ve sonra öne doğru eğilip başını boynuma gömüyor.

"Bundan çok yoruldum," diye mırıldanıyor
tenime karşı. "Durmaya hazır mısın?"

Başını sallıyor.

"Takıma getirdiğiniz ekstra tanıtımdan bağımsız olarak, Chicago'nun ve taraftarlarının sizi yetenekleriniz için istediğine inanmalısınız."

"Peki ya yapmazlarsa?"

Yanaklarını avuçlayıp yüzünü bana bakması için çekiyorum. "Ya yapmazlarsa?" "O zaman gider başka bir yerde oynarım."

"Bu seni nasıl hissettiriyor?"

"Korkuyorum. Yalnız kalmak
istemiyorum." "Yalnız mı
kalacaksın?"

"Evet. Maddison'ların hepsi Chicago'da. Kilitlendi ve hiçbir yere gitmiyor, belki de hiçbir zaman. Maddison muhtemelen bir Raptor'u emekli edecek. Ben yalnız kalırım."

Bu karnıma bir yumruk gibi indi. Yalnız olup olmayacağını sorarken kendimden bahsediyordum. Çünkü gerçek şu ki, benden istese onu her yerde takip ederdim. Ama belli ki onun düşünce süreci böyle değılmış.

Telefonu tekrar çaldı, Rich'in adı ekrandaydı. "Cevap ver."

"şu anda onunla uğraşamam."

"Eğer yapmazsan bütün gece seni rahatsız edecek ve en azından şu anda ben buradayım."

Telefonu kabul etmeden önce bir süre yüzümü arıyor.

"Evan Zanders, neler oluyor?" Rich hoparlörden bağılıyor.

Bu adam fikrini zaten sevmiyordum, ama erkek arkadaşım bu şekilde konuştuğunu duymak, onun tam bir pislik olduğuna dair şüphelerimi doğruladı.

"Hey, Rich."

"Halkla ilişkiler ekibimizin neden şu anda interneti taradığını ve bir kız arkadaşınız olduğuna dair çok sayıda iddiayı ortadan kaldırdığını söyleyebilir misiniz?"

Kahretsin. Belli ki bizim gruptan başkaları da bardaki Zander'ları duymuş.

Zanders'ın yüzündeki hayal kırıklığı geri döndü, bu yüzden hiç düşünmeden yanaklarını tutup ağzını kendime getirdim. Menajeri telefonda ona saldırmaya devam ederken dolgun dudakları öpücüğümüze gülümsüyor.

"Lanet olası bir kız arkadaşın mı var, Zanders? Sana olan biten bu mu?"

Beni öpmeye devam ediyor, ağzı cevap veremeyecek kadar meşgulken bedenimi içine çekiyor, kalçalarımı ona doğru yuvarlıyor. Tamamen ıslak ve neredeyse çıplak bedenlerimiz sayesinde, altımda hızla büyüdüğünü hissedebiliyorum. Bizi ters çeviriyor, sırtımı kuma dayayıp vücudunu benimkine sürüyor ve hassas sinirlerime tam da doğru noktadan vuruyor.

Boğazımdan kazara bir inilti kaçarken sırtım kavisleniyor. Elimi hızla ağzıma kapatıyorum, gözlerim dehşet içinde büyüyor ve menajerinin beni duymamasını umuyorum.

Zanders vücudunu tekrar benimkinin üzerine yuvarlarken sessizce gülüyor. "Bu küçük sesler beni deli ediyor," diye fısıldıyor dişleri hafifçe omzuma batmadan önce.

"Kız arkadaşın var mı?"

"Kesinlikle hayır," diye yalan söylüyor Zanders, sıcak ağzını boğazımda gezdirirken arsız gülümsemesi boynumun derisine gizleniyor. "Kız arkadaş olmaz. Hayatta olmaz."

"O zaman neden onca gecenin arasında bu gece internete düşüyor?"

"Siktir, bilmiyorum Rich. Özel hayatımla bu kadar ilgiliysen, bununla başa çıkabilirsin."

Vücudumu öpmeye ve beni yukarı kaldırmaya devam ediyor, dudakları güneye doğru ilerlerken sıcak ağzı göğsümün derisiyle alay ediyor.

"Belki de söylentilerin yayılmasına izin vermeliyim. Belki o zaman yaratmak için çok çalıştığımız imaja ne tür bir zarar verdiğinizi görürsünüz."

Belki o zaman bütün sezon boyunca seni uyarmaya çalıştığım şeyi anlarsın."

Zanders göbek deliğimin hemen üzerinde duraklıyor. "Rich, artık umurumda değil."

"Bunu senin için yapıyorum, Zanders! Maaş çekleriniz, sizin ve Maddison'ın Chicago'ya buz üzerindeki yetenekleriniz dışında sunabileceklerinizden dolayı bu boyutta. Bütün paket için para ödüyorlar! Maddison ve EZ zıt ikilisi saçmalığı için para ödüyorlar. O zaman neden tüm bunları yeniden imza yılında riske atasın ki?"

"Chicago'nun sırf kendi organizasyonları benim adımla birlikte manşetlerde yer almıyor diye benimle yeniden sözleşme imzalamayacağını hiç sanmıyorum."

Bu doğru. İşte benim adamım.

Parmakları külotumun kenarlarından içeri giriyor.

"Gerçekten mi?" Rich şeytani bir kahkaha attı. "O zaman sezon bitmek üzereyken neden Chicago'dan yeni bir kontratla ilgili tek bir kelime bile duymadım?"

Bu Zanders'ın duraklamasına ve ellerini benden çekmesine neden oluyor. Dik oturuyor ve telefonunu alıp kulağına yaklaştırıyor.

"Bekle. Ne?"

"Seni uyarmıştım," diye devam ediyor Rich. "Sana Chicago'nun kendi kötü adamını istediğini söylemiştim ve bu yıl tam bir sekiz çizdin. Sana ulaşmamalarına hiç şaşırmadım."

Zanders'ın ağzı şok içinde açık kalır, gözleri donuk ve boştur.

"Sana söylemiştim, Zanders. Şimdi biraz çalışmam ve seçeneklerimizi belirlemem gerekiyor."

Menajeri telefonu bununla kapatıyor.

Zanders'ın bu gece içinde var olan neşe ya da hayat, o şok olmuş bir sessizlik içinde otururken artık yok. En büyük korkusunun gerçekliği yüzünü kaplarken, ay ışığı göğsünün endişeli nefeslerle hızla yükseldiğini görmemi sağlıyor.

"Zee-"

"Gitmeliyiz," diyor hemen. "Yakalanmadan önce odana dönmelisin. Burada herkesin içinde olmak çok düşüncesizceydi."

Kumdan kalkıyor, üstünü değiştirirken göz teması kuramıyor.

Yarattığı mesafeyi fiziksel olarak hissedebiliyorum ve bunu nasıl durduracağımı ya da sözleşmesini kaybetmiş olabileceği gerçeği karşısında korkularını nasıl hafifleteceğimi bilmiyorum. Bu endişeyi nasıl hafifletebilirim? Dindiremem. Bunun sebebi benken olmaz.

Zanders bir blok ötede duruyor ve beni otelimin lobisine doğru yürürken izliyor, kıyafetlerim ve saçlarım okyanusa daldığımızdan beri hâlâ ıslak.

Göğsüm endişeyle dolarken ve zihnim korkuyla bulanıklaşırken asansöre doğru hızlı yürüyüş bir bulanıklık. Zanders'ın kariyeri için korku. Bunun bizim için ne anlama geldiğinin bilinmemesinden korkuyorum.

"Stevie?"

Asansörün dışında dururken kafamı çeviriyorum ve Tara'yı lobideki kanepede oturmuş, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, elleri kucağında buluyorum.

"Kıyafetlerin neden ıslak?"

O anın etkisiyle yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum. Tanrı'ya şükür Zanders gözden kayboldu ama Tara'nın şüpheli bakışları bana bir şeyler döndüğünü bildiğini söylüyor.

"Okyanusa daldım." Yalan değil.

"Tek başına mı?"

"Evet," diye çok hızlı cevap veriyorum. "Su güzel geldi. Sen de denemelisin."

Beni incelerken sessiz kalıyor ve neyse ki asansör lobi katında çaldığından başka bir şey konuşulamıyor.

"İyi geceler." Sesim çok yüksek ve tonum çok tatlı ama aramızdaki gerilimi azaltmaya yetmiyor.

"Mm-hmm," ben asansöre adım atarken şüpheyle mırıldanıyor.

ZANDERS

A İlk turdaki süpürme kafamı biraz dağıttı ama Chicago'nun kontratımı uzatmayacağı düşüncesi Florida'daki o geceden beri aklımın bir köşesinde duruyordu. O gece çok dikkatsiz davranmışım.

özel ilişki, henüz yakalanmadığımız gerçeğine güvenmek ve yakalanırsak sonuçlarının hayal ettiğimiz kadar kötü olmayacağını ummak.

Ancak yakın gelecekte bir yerde bir kırılma noktası olacağını bildiğim için gerçekler yüzüme vurmaya başladı. Ya ben bu sezondan sonra Raptors için oynamayacağım ya da Stevie onlar için çalışmayacak.

Bunun başka bir yolu yok ve şu anda bu kararlarla yüzleşmeye hazır değilim. Bu yıl yollardan keyif almamın tek nedeni onun yanımda olmasıydı.

Bu yüzden sessiz kaldık, uçakta birbirimizden kaçındık ve sadece benim çatı katımın güvenliğindeyken etkileşime girdik. Stevie hala benim evimdeki maçlara geliyor, ancak arenadayken ekstra önlemler aldık - sadece تنها, özel alanlarda oturuyor, maçtan sonra etrafta beklemiyor ve sadece evde buluşuyoruz.

Ama beni en çok endişelendiren şey Rich'in ne kadar sessiz olduğu. Chicago'nun yeni bir sözleşme için henüz iletişime geçmediği haberini verdiği geceden beri ondan haber almadım. Rich asla sessiz değildir. Her zaman entrikalar çevirir, ikimize de tonlarca para kazandıracak bir şeyler üzerinde çalışır ama son zamanlarda ondan hiç ses çıkmıyor.

Arkadaşlarımın, masaya getirdiğim tüm saçmalıklara rağmen Chicago'nun benimle yeniden sözleşme imzalayacağı konusunda beni cesaretlendirmeleriyle dolu bir sezonun ardından

inanmak için. Ve bu bir hataydı.

Geleceğim belirsizken, kariyerimin en önemli haftalarına, Stanley Cup Finalleri'nden bir buçuk seri uzakta oturmaya odaklanmak zor. Her şey bittikten sonra nereye gideceğimi bilmiyorken şimdi ve buraya konsantre olmak zor.

Ancak Chicago'nun henüz yeni bir sözleşme teklif etmemiş olması, bunun masadan kalktığı anlamına gelmiyor, bu yüzden önümüzdeki birkaç hafta boyunca, finallere doğru yolumuza devam ederken, hokey açısından organizasyona ne getirebileceğime odaklanacağım. Bu da ligin en iyi defans oyuncularından biri ve şampiyonluğa sadece dokuz galibiyet uzaklıkta olan bir takımın en iyisi olmak.

Çatı katımın ön kapısını açar açmaz Rosie koşarak içeri giriyor ve kız arkadaşımı arıyor. Köpeğim olabildiğince soğukkanlı, bu yüzden bugün olduğu gibi maç öncesi sabah pateni yaptığım günlerde onu da yanımda piste getiriyorum ve soyunma odasında dolaşp tüm erkeklerin sevgisini kazanmasına izin veriyorum.

Stevie sabahın köründe kucak arkadaşını kaybetmekten yakınıyor ve ben hala köpeğimi mi yoksa beni mi kastettiğinden emin değilim ama egomun hatırına beni kastettiğini varsaymak istiyorum.

Rosie'yi yatak odama kadar takip ediyorum, kestane rengi buklelerin yastık kılıfımın üzerine yayılmış, geri dönüp katılmamı beklediğini görmeyi umuyorum ama yatağım boş, görünürde güzel bir uçuş görevlisi yok.

Sessizliğin içinden, odama bağlı banyodan yumuşak bir inilti yankılanıyor, ben de sesi takip ediyorum.

Banyo loş, sadece ışıklı aynadan hafif bir parıltı geliyor ve kız arkadaşımı önünde neredeyse tamamen çıplak dururken buluyorum. Siyah deri bir pantolonu kalçalarına kadar sıyırmış ama çıplak vücudunu başka hiçbir şey gizlemiyor. Stevie nihayet başını kaldırdığında ve aynadaki yansımasını yakaladığımda, yüz hatlarını kaplayan hüznü o zaman fark ediyorum.

Mavi-yeşil gözleri kırmızıyla çevrili, çilli yanakları koyu gül rengine kızarmış ve bana bakarken alt dudağı hafifçe titriyor.

"Vee, neler oluyor?" Arkasında durmak için iki yavaş adım atıyorum ve aynanın önünde onunla buluşuyorum.

Çabucak gözlerini siler. "Eve bu kadar erken geleceğini bilmiyordum."

Derin bir nefes alıyor, arkasını dönüp beni geçmeye çalışmadan önce kendini toparlamaya çalışıyor. Ama kaçamadan onu yakalıyorum, başını göğsüme gömerken onu kendime çekiyorum.

Sakinleştirici bir eli sırtında aşağı yukarı gezdirerek tekrar soruyorum:
"Neler oluyor?"

"Zor bir sabah geçiriyorum," diye mırıldanıyor gmleğime
doğru. "Ne oldu?"

Sırtını bana yaslayıp derin bir nefes alıyor. "Bu akşamki maçın için
giyinmek istedim ama kıyafetlerim uymuyor." Boğuk bir nefes vücudunu
sarsıyor. "Takım arkadaşlarından birinin kız arkadaşı bu gece için tişört
yaptırdı ve Logan bana üzerinde senin numaran olan tişörtü gizlice verdi.
Bir ceketin ya da başka bir şeyin altına saklayacaktım ama olmadı."

Bir elimi buklelerine gömüp onu kendime çekiyorum ve hissetmesi
gereken şeyi hissetmesine izin veriyorum.

"Sadece kötü bir gün geçiriyorum, hepsi bu."

"Sorun değil, Vee. Kötü günler geçirmeye hakkın var."

Kendini toparlayıp çekilmeden önce birkaç dakika göğsüme saklanıyor.
Yüzünü silerken bana yarım bir glmsemi sunuyor. "İyi olacağım."

Onu biraz incelediğimizde, hiç de iyi olmadığı açıkça görülüyor.
Stevie'nin vücudu hakkında hissettikleri her gün farklıdır ve kendini kabul
etme yolunda ilerlediği sürece bu gayet normaldir. Kötü günler gelip
geçecektir.

Ellerim kapanmayan pantolonun kemerini buluyor, parmaklarım içeri
giriyor ve bacaklarından aşağı çekiyor. İçinden çıkarken, banyodaki tüm
ışıkları açıp ortamı aydınlatmadan önce bir kenara fırlatıyorum.

"Buraya gel." Tamamen ıplak bir şekilde boy aynasının önünde
durması için onu yönlendiriyorum. Arkasında durarak, ellerimle kollarının
st kısmını tutarak vücudunun erveveyi kaplamasına izin veriyorum.

"Zee." Yansımasından uzağa bakıyor, dudaklarından sessiz bir inilti
ıkıyor.

"Vee, kendine bak lütfen," diye mümkün olduğunca nazik bir şekilde
ısrar ediyorum.

Dudakları hafifçe atılırken hüzünlü gözleri aynaya geri dönüyor.

"Bana neyi sevdiğini

söyle." "Hiçbir şey."

"Stevie..."

Yansımada kendini incelemekten önce keskin bir nefes alıyor. "Saçımı
seviyorum."

Buklelerini yolundan çekerek çıplak omzuna bir sıra öpücük konduruyorum. "Saçlarını seviyorum. Başka neyini?"

Aynada kendini incelerken sonunda ağzından geçirir: "Gözlerimi seviyorum."

İki kolumu omuzlarının önünden geçirerek ona "Gözlerini seviyorum" diyorum.

Sessiz kalıyor, aynada kendine bakıyor. "Başka ne var?" Onu kandırıyorum.

Kendini bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra bana hiçbir şey söylememek için başını sallıyor.

Bu kalbimi kırıyor ama gerçeğin bu olmadığını biliyorum. Stevie sadece kötü bir gün geçiriyor, ama sorun değil çünkü onun vücudunda sevdiğim şeylerin sonsuz bir listesi var.

"Tamam." Başının yan tarafını öptüm. "O zaman aynaya bak ve bana neyi beğenmediğini söyle."

Kaşları çatık, yansımada bakışlarımı buluyor, yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor.

"Madem sevdiğiniz şeylerin listesi bu kadar kısa, o zaman neyi sevmediğinizi söyleyin."

Stevie'nin içten içe kendisiyle savaşmasını, hiçbirini yüksek sesle söylemek istememesini izliyorum.

Bakışları aynanın uzunluğunda geziniyor ve sesi yumuşak, sonunda fısıldarken sesi neredeyse duyulmuyor, "Kalçalarımı sevmiyorum."

Açık kahverengi tenini tüylerim diken diken olurken avuçlarım çıplak bacaklarını kaplıyor. "Kalçalarını seviyorum." Onları ellerimin arasında sıkıyorum. "Özellikle de sana oral seks yaparken yanaklarımı ısıtmalarını seviyorum." Bu, tipik vahşi kızımdan küçük bir kahkaha kopardı. "Ama en sevdiğim, kucağımda oturduğun, bana dönük olduğun ve kalçalarının bacaklarıma yaslandığı zaman. Seni görmek hoşuma gidiyor."

Stevie'nin başı yana eğiliyor, kaşları birbirine çarpıyor.

"Başka neyi sevmiyorsun?"

Mavi-yeşil gözleri yansımada geziniyor. "Karnımı sevmiyorum. Keşke daha düz olsaydı."

"Karnını seviyorum." İki elim de üzerinde geziniyor. "Yumuşak olmasını ve sarılırken tutabileceğim bir şey olmasını seviyorum. Ya da sevişirken."

Hafif gülümsemesini engellemeye çalışıyor. "Göğüslerimi sevmiyorum."

"Dur." Hafifçe kırılarak geri sıçradım. "Bu doğru olamaz. Bunlar benim en sevdiğim iki şey."

Sonunda küçük bir kahkaha atıyor. "İki farklı boyutta olmalarından hoşlanmıyorum."

"Vee, bunun nedeni senin insan olman. Ve ben onlar arasında favori seçmem."

Bakışları aynayı boydan boya incelemeye devam ediyor. "Çatlaklarımı sevmiyorum."

Baktıklarını buldum. "Bunlar mı?" Parmak uçlarım kalçalarındaki pürüzlü çizgileri izlerken soruyorum. "Vücudunun uyum sağlayabilmesi hoşuna gitmiyor mu? Çünkü bence bu oldukça havalı bir şey."

"Şey"-aşağıya bakıyor, hayranlıkla-"Sen onlara dokunduğunda onları çok daha fazla seviyorum."

Yumuşak bir kahkaha atarak aynada birbirimize bakarken ona sarılıyorum.

"Vücudunuzu her gün sevmek zorunda değilsiniz. Bunu beklemek gerçekçi değil ama sevemediğin günler için ben burada onu seviyor olacağım."

"Playofflar sırasında takım arkadaşlarınızın eşleri ve kız arkadaşlarının her maça gelmesi çok zor. Hepsi mükemmel ve ben onlara hiç benzemiyorum."

"Onları mükemmel yapan nedir? Kıyafet ölçülerinden dolayı mı? Bu kimseyi mükemmel yapmaz. Ve beden ölçüsü ne olursa olsun, herkes gibi görünmek sıkıcıdır. Sen göz kamaştırıcısın Vee ve seni farklı kılan şey de seni öne çıkaran şey. Mümkün olan en iyi şekilde."

Aynanın ardından bana hafif bir gülümseme sunuyor.

"Indiana'da birlikte hokey oynayarak büyüdüğüm çocuklara benzediğimi mi düşünüyorsun? Tabii ki hayır, benzemiyorum. Ve şimdi, ligde, yaşitlarım bana benzemiyor. Ama bize bir de birlikte bakın." Yansımamıza doğru başımı sallıyorum. "Bize bakıp da uymadığımızı söyleyemezsin. Biz birbirimize çok yakışıyoruz."

Mavi-yeşil gözleri yansımada parlıyor. "Sen başıma gelen en güzel şeysin, Zee."

Oh, lanet olsun. Kalbim. Kelimeler. Kız. Hepsi kalbimin hızlanmasına ve ciğerlerimin oksijensiz kalmasına neden oluyor.

"Ben de, tatlım."

Aynadan dudaklarındaki gülümsemeyi izlerken başının yan tarafına öpücükler konduruyorum. Vücudundaki her bir kıvrımı sevsem de, şuradaki kıvrım favorim.

STEVIE

"A Uçağı kurma işini bitirdin mi?"
"Hmm?" Dalgın bir şekilde iş arkadaşşıma soruyorum,
gözlerimi küçük telefon ekranımdan ayırmadan.

"Uçağı kurma işini bitirdin mi?"

Tara'nın keskin sesi başımı kaldırıp ona bakmama neden oluyor. Kaşlarını kaldırmış, gözlerini dikmiş ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. "Evet. Her şey tamam. Sadece oyunun bitmesini bekliyoruz."

Tara'nın onaylamayan bakışları yüzümden telefonuma doğru sekiyor ve sonra yanımdan geçip mutfağı gitmeden önce tekrar geri dönüyor.

Gözlerimi devirerek en yakın koltuğı kayıyorum ve telefonumdan maçı izlemeye devam ediyorum - ikinci raunt, altıncı maç ve şu anda uzatma periyodunun yedi dakikasındayız. Chicago, Vegas'a karşı bu seride üçte iki önde ve bu gece deplasmanda kazanırlarsa, Stanley Cup Finalleri'nden sadece bir seri uzakta, üçüncü tura doğru yol alacağız.

"Nasıllar?" Indy benimkinin yanındaki koltuğı oturuyor ama ben cevap veremeden derin bir inilti duyuyorum. "Lanet olsun, bu koltuklar." Lüks derinin içinde daha da eriyor. "Çocukların uçağı bindikleri anda kendilerinden geçmelerine şaşmamalı. Bu koltuklar inanılmaz."

"Fazla mesai," diyorum ona, keşke şu anda onunla birlikte gülebilseydim, ama çok stresliyim. "Yedi dakika kaldı. İlk sayı yapan kazanır."

İşaret parmağı dalgın dalgın başparmağımda derisi üzerinde geziniyor, keşke altın yüzüğü yanımda olsaydı diye hayıflanıyorum.

"Zanders nasıl?" Indy'nin fısıltısı olabildiğince sessiz.

"İyi gidiyor. Gerçi bu gece çok fazla dakika oynadı."

"Oh, işte Rio!" Otuz sekiz numara pistte zıplarken Indy işaret ediyor ve Rio buza çıktığında, on bir numara oyuna katılırken mavi hattaki partnerinin hemen arkasında olduğunu biliyorum.

Chicago pakı kontrol ederken, Zanders'ın vardiyası öncelikle hücum bölgesinde geçiyor. Spikerlerin sesleri yükselirken Maddison kale önünde iyi bir pozisyon yakalıyor ve gol atmak üzere olduğunu düşünüyor ancak Vegas'ın defans oyuncularından biri topu cepten çıkararak kendi bölgelerinden uzaklaştırıyor ve sezonun ömrünü biraz daha uzatıyor.

Ancak top mavi çizgiyi geçmeden Rio sopasını çıkarıyor ve çocukları bir oyun daha için kenarda tutuyor.

Pak beyazlı takımın etrafında sekiyor, yorgunlukları özensiz paslarından ve yavaş manevralarından belli oluyor. Neyse ki Vegas da aynı derecede dikkatsiz, buzdaki herkes vardiya değişiminin olmamasından dolayı aynı derecede yorgun.

Koltuğumda kıpırdanırken kalbim hızla çarpıyor, gözlerimi elimdeki küçük ekrana yapıştırırken kendimi sakinleştiremiyorum.

Disk Zanders'a geri dönüyor ve o da hemen pas vermek istiyor ancak bunun yerine, kalenin önünde takım arkadaşlarından birini bulma umuduyla mavi çizgiden bir tokat atışı yapıyor.

Ama top takım arkadaşlarından birini bulmuyor. Bunun yerine, kalecinin yanından uçarak ağları buluyor ve uzatmalarda galibiyete ulaşıyor.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. Indy oturduğu yerden fırlıyor, benimle birlikte çığlık atıyor, birbirimize sarılıyor, zıplıyor ve tezahürat yapıyoruz.

"Ne olduğunu bilmiyorum ama iyi olduğunu biliyorum!" Indy ekliyor. "Gerçekten çok iyi!"

"Siz ikiniz ne zamandan beri takımın başarısını önemsiyorsunuz?" Tara şüpheyle sorarak kutlamamızı yarıda kesti.

Indy ve ben donup kalıyoruz, biraz daha dik durup üniformalarımızı düzeltirken birbirimizi serbest bırakıyoruz.

"Uh..." Tereddüt ediyorum. "Hepimiz önemsemeliyiz. Sezon ne kadar uzun olursa, o kadar çok uçuş yaparız ve o kadar çok para kazanırız. Değil mi?"

Tara'nın bakışları vücudumda geziniyor, bana inanmadığını belli ediyor. "Elbette."

Çocuklar Chicago'ya dönüş uçuşumuz için uçağı doldururken onları şimdiye kadar gördüğüm en gürültülü haldeler. Rio'nun müzik kutusu bangır bangır müzik çalıyor, takımın neşesi yerinde ve her oyuncu uçağa girerken sürekli tezahürat yapıyor.

Ancak uçak, altın takıları ve üç parçalı takım elbisesiyle maç kazandıran golü atan dev defans oyuncusu uçağa bindiğinde en gürültülü halini alıyor.

Gülümsemekten yanaklarım acıdı, organizasyona getirdiği manşetlerin ve ilginin kişisel hayatından daha fazlası olduğunu göstermeye devam ettiği için onunla sonsuz gurur duyuyorum. Tüm bu saçma sapan konuşmaları destekleyecek yeteneğe sahip ve sadece yeteneğine dayanarak büyük bir uzun sözleşme kazanacak beceriye sahip.

Çıkış sırasına doğru ilerlerken tezahüratlar devam eder. Çocuklar koridorlara taşıyor, henüz koltuklarına yerleşmeye hazır değiller. Zanders çantasını koltuğunun üstündeki baş üstü kutusuna atarken gülümsemesi büyük bir heyecanla devam ediyor, ta ki sonunda kafasını mutfığa çevirip beni bulana kadar.

"Evet, görmek istemediğim ama muhtemelen görmemem gereken bir şey görmeden önce buradan gideceğim." Indy koridora dalar ve hokey oyuncularının kalabalığında kaybolur.

Ama karşılığında Zanders arka mutfakta beliriyor, ela gözlerinde ihtiyaç ateşi yanıyor. İri elleri göğüs kafesime doğru uzanırken, emredici adımları beni uçağın yan tarafına doğru itiyor. Eğiliyor, hararetle ağzını ağzıma yaklaştırıyor.

Beni açlıkla öperken dudakları yumuşak ama aceleci, dili içeri girdiğinde nefesimi çalıyor. Güçlü vücudu beni uçağın arkasına yapıştırıyor, bir eli yüzümü kavriyor, diğeri kıçımı sıkıyor ve sadece bir anlığına, nerede olduğumu unutarak kaybolmama izin veriyorum.

Sonunda geri çekiliyor, ikimiz de ciğerlerimizi özlediğimiz oksijenle doldurmaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyor.

"Başımı belaya sokacaksın," diye hatırlatıyorum ona, ama bunun doğru olmasını giderek daha az önemsemeye başlıyorum.

"Sadece seninle kutlamak istedim." Koltuğuna doğru ilerlemeden önce içten bir gülümseme takındı.

"Tamam, bunu ben bile hissettim," diye itiraf ediyor Indy, mutfığa geri döndüğünde kendini yelpazeliyor.

"Tara-"

"Ön tarafta yalakalık yapmakla o kadar meşgulsün ki fark edemiyorsun."

Telefonum mutfak tezgahında çalıyor.

Zee (Baba) Zanders: *Hala tadını alabiliyorum.*

"Şu anda elimden gelenin en iyisini yapıyor olmak iyi hissettiriyor." Zanders arabasının yolcu tarafındaki kapısını arkamdan kapatıyor. "Kontrat havada kalmışken, sunabileceğim her şeyi görmelerine sevindim. Benimle yeniden sözleşme imzalamamaları mantıklı olmazdı."

G-Wagon'unun arkasından ikimizin de çantasını çıkaran Zanders, diğer kolunu bana dolamadan önce onları omzuna atıyor. Chicago'da bahar olmasına rağmen akşam havasının serinliği montumu delip geçiyor, bu yüzden Zanders'ın binasının müstakil garajından çıkarken montumu biraz daha sıkı çekiyorum.

"Önce sen mi gitmek istersin, yoksa ben mi gideyim?" Binasının köşesini dönerken erkek arkadaşıma soruyorum, her zaman yaptığımız gibi biraz uzakta duruyoruz.

Playoff koşusu devam ederken giderek daha fazla taraftarın kamp kurduğu ön tarafı inceliyoruz, ancak şaşırtıcı bir şekilde ön merdivenler ve çevresindeki cadde boş.

"Görünüşe göre bu gece temiziz." Zanders'ın kolu omuzlarımdan kayıyor, gururlu bir gülümseme takınırken parmakları benimkilerle iç içe geçiyor, ikimiz birlikte dairesine doğru yürüyoruz.

"Bence yarın kahvaltıyı eve teslim ettirmeliyiz. Böylece yataktan kalkmak zorunda kalmayız," diye öneriyor Zanders, biz onun ön merdivenlerinden çıkarken. "Sen ne-"

"Evan Zanders!"

"EZ, buraya gel!"

Bir paparazzi sürüsü saklandıkları yerlerden fırlarken ışık parıltıları sayısız kameradan yansıyor.

"Zanders, kim o?" diye bağılıyor başka bir muhabir.

"Başını eğ!" Zanders ısrar ediyor, ön kapıya doğru koşarken beni vücuduyla örtmeye çalışıyor.

"Evan Zanders, kız kim?"

Sesler bağılıyor, çağırıyor, hokey yıldızından ilgi istiyor ve kameralarının ışıkları ve flaşları dikkat dağıtıcı ve görmeyi zorlaştırıyor. Tek istediğim o kapıya ulaşmak ve kalabalıktan uzaklaşmak.

Ayaklarım umutsuzca kaçmaya çalışıyor, ilgiden kurtulmak için çıldırıyor ve Zanders'ın kapıcısı bizi içeri aldığı anda daha fazla minnettar olamazdım.

Ama flaşlar durmuyor ve tabandan tavana cam duvarların arasından bağırışlarını duyabiliyorum.

Zanders takım elbisesinin ceketini üzerime tutuyor ve asansöre doğru koşarken beni medyadan uzak tutmaya çalışıyor. "Tanrı aşkına! Çıkarın şunları buradan!" diye omzunun üzerinden lobi çalışanlarına bağırıyor.

Asansörün dört metal duvarının içinde güvende olduğumuz anda, vücudum adrenaline dolup taşarken arkamdaki duvara yaslanıyorum. Korkudan kalbim küt küt atıyor ama beni en çok korkutan şey olası sonuçları.

"İyi misin?" diye soruyor endişeyle, gözleri yüzümü ararken nazik bir başparmağını elmacık kemiğimde gezdiriyor.

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

Zanders telefonunu çıkarıp sinyal ararken asansörde volta atıyor, ancak kendi katına ulaşana kadar sinyal alamıyor.

Dairesinin kapısını benim için açar açmaz, ajansını aramadan önce çantalarımızı kenara fırlatıyor.

Üç deneme de sesli mesaja düşüyor.

"Lanet olsun, Rich. Aç şu lanet telefonunu," diye mırıldanıyor cihaza doğru, sinirle mutfakta volta atarken. "Rich!" Zanders sesli mesaja bağırır. "Lanet olası bir sorunumuz var ve herhangi bir şey internete düşmeden önce bunu halletmeni istiyorum. Beni geri ara."

Telefonu kapattıktan sonra, başparmakları ışık hızında hareket ederek çılgınca mesaj atmaya başladı. "Merak etme. Her şey yoluna girecek." Ama kendini mi yoksa beni mi ikna etmeye çalıştığını tam olarak anlayamıyorum.

İçimden bir his akıp giderken dakikalar geçiyor. Mutfak masasına oturup dizüstü bilgisayarını açıyorum. Doğrudan Google'a girip tam adını yazıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, manşetler ana ekranımı kaplarken dışarıdaki karşılaşmamızın fotoğrafları çoktan internete düştü.

"Chicago'dan Evan Zanders ile gizemli bir kadın." "Kim o?"

"Zanders'ın tüm sezon boyunca nerede saklandığını bilmek ister misiniz? Artık biliyoruz."

Telefonunda aceleyle bir şeyler yazmaya devam ederken ona "Artık çok geç," diyorum.

"Ne?" diye dalgınca sorar.

"Zee." Ses tonum keskin ve odaklanmış, dikkatini çekiyor. Zanders'ın kaşları hayal kırıklığı içinde kırışırken bana bakıyor, gözleri karanlık, bana

bunun bizim için ne kadar kötü olacağını biliyor. "Artık çok geç. Zaten dışarıda."

ZANDERS

L Ast gecesi kabus gibiydi.
Olabilecek en kötü şey oldu.

N e r e d e y s e en kötüsü. Tek kurtarıcı lütuf

Dışarıdaki karşılaşma ise kimsenin Stevie'nin yüzünü çekememiş olmasıydı. İnternette dolaşan tek fotoğraf onun arkasını gösteriyor, ancak yüzüm açıkça görülüyor. Neyse ki Stevie'nin montu iş üniformasını örtüyordu ama kendine özgü kestane rengi bukleleri tüm dünyanın görmesi ve üzerinde spekülasyon yapması için tam teşekküllü olarak sergileniyor.

Hiç soru yok, acaba bu da benim takılmalarımın biri mi diye. Onu örtmeye çalışmamdan ve yüzümdeki büyük şok ifadesinden, onun bundan daha önemli olduğu anlaşıyor. Dün gece fotoğrafımızın yanına "kız arkadaş" yazıldı.

Zar zor uyudum.

Rich henüz bana ulaşmadı ve o ve halkla ilişkiler ekibim onlara en çok ihtiyaç duyduğum anda bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadılar.

Ama işin en kötü yanı, bunun benim sözleşmemi uzatmam ya da Stevie'nin işi üzerindeki olası etkileri değil. En kötüsü, internet trollerinin klavyelerinin arkasına saklanıp mesaj başlıklarını kız arkadaşım hakkında nefret dolu sözlerle doldurmaları.

Şu anda en büyük endişem Chicago hokeyindeki geleceğim değil. İmajımı kaybetmek de değil. Her düşüncemi tüketen şey, insanların benim hakkımda konuşmayı sevdikleri için en sevdiğim kişinin ifşa edilmesine izin vermem.

Stevie'ye karşı aşırı korumacı oldum, özellikle de kendisi ve vücudu hakkındaki düşünceleri konusunda. Şimdi, ben ve benim berbat imajım yüzünden, internette bitmek bilmeyen yorumlar dolaşıyor, onu yerden yere vuruyor ve zaten mücadele ettiği iç diyalogu yeniden doğruluyor.

Zalimce sözlerin kendisine ait olması ve küçük bir grup boktan insanın ona yeterli olmadığını söylemesi bir şeydi, ama tüm internet bunu yapmaya karar verdiğinde? Korkarım sesim bu gürültüyü bastıracak kadar yüksek değil.

Ve tabii ki insanlar interneti nefret yaymak için kullandığından, yorumlar benim için mutlu değil ya da kiminle çıktığımı öğrendiğim için heyecanlı değil. İğrenç ve saldırganlar, belden aşağı vuruyorlar ve işe yarayacaklarından endişeliyim.

Stevie'nin geçen hafta banyoda yaşadığı sinir krizinden sonra, bu ihtiyacı olan son şey.

Daha iyi bilmeliydim. Ben daha iyi bilirdim. Daha dikkatli, daha temkinli olmalıydık ve iki kez düşünmeden ona benimle el ele binama girmesini söyledim ve şimdi benim yüzümden bu karmaşanın içindeyiz.

Galibiyetimizden sonra dünyanın zirvesindeydim ama sadece birkaç saat sonra her şey yerle bir oldu.

Çatı katım çok sessiz. Arka planda ne televizyon var ne de müzik çalıyor. Sadece sessizlik. Bu sessizlik ürkütücü, sanki ikimiz de konuşur konuşmaz başımıza bir bela geleceğini biliyor gibiyiz.

Stevie için yatak odama taze bir kupa daha getirirken sabahın üçüncü kahvesini içiyorum. Gecenin büyük bir bölümünde ayaktaydım, oturma odasında volta atıyor ve internette geziniyordum ama onu burada en son bıraktığımda nihayet uykuya dalmıştı.

Ancak bu kez odama girdiğimde Stevie'yi uyanık, sırtı bana dönük, hâlâ yatakta yatarken buluyorum. Rosie'yi bir kolunun altına sıkıştırmış, diğer eliyle telefonunda geziniyor ve odanın öbür ucundan bile ekranındaki görüntüleri tanıyorum. Bütün gece onlara bakmaktan zihnimde yer etmişler.

Nefret dolu yorumları da okuduğuna dair bana verdiği onay, fark edilmeden gözyaşını silmeye çalışmasıdır.

"Vee, lütfen ona bakma," diye yalvarıyorum yatakta yanına otururken. Kahvesini komodinin üzerine koyup telefonunu yavaşça elinden alıyorum. "O şeyleri okumana gerek yok."

"İnsanlar neden bu kadar acımasız?" Sesi zayıf, neredeyse duyulmuyor. "Bilmiyorum bebeğim, ama bunu okumanı istemiyorum."

"Menajerin aradı mı?" Umut. Kırmızı çerçeveli gözlerinde çok fazla umut parlıyor.

"Hayır, henüz değil." Uzun ve derin bir nefes vererek içimden hayal kırıklığı akıyor. Rich her zaman tepemdeydi ve şimdi sessiz kalmaya mı karar veriyor? Hem de onun lanet olası yardımına ihtiyacım varken? "İş arkadaşlarından bir haber var mı?" Bacağının üzerinde yatıştırıcı bir el gezdiriyorum.

"Indy beni kontrol etmek için mesaj attı ama Tara'dan bir şey yok." Bunun iyi bir şey olduğunu kendine hatırlatarak başını sallıyor. "Henüz."

Onu incelerken, kızımın tipik olarak yaydığı ateşi bulamıyor gibiyim. "Vee, iyi misin?"

Omuzları kalkıyor, dudaklarında hüznü bir yarım gülümseme beliriyor. İkimiz de ne söyleyeceğimizden emin olmadığımız için aramızda bir sessizlik oluyor. "Binadan çıkabilir miyim?" diye soruyor sonunda.

"Evet. Güvenlik bölgeyi boşalttı ama gitmeye karar verdiğinizde sizi dışarı çıkaracak birini göndereceğim."

"Sanırım gitmeye hazırım."

Kalbim sıkışıyor. "Gitmek mi istiyorsun?"

Başını sallıyor, bakışlarını benimkilerden kaçırıyor ama o mavi yeşillerde yüzen hüznü hâlâ görebiliyorum. "Gidip kardeşimle konuşmak istiyorum."

Tabii ki biliyor ama keşke bilmese. Keşke burada kalıp benimle konuşsa. Bana nasıl hissettiğini söylesin. Ortaya çıkmaya hazır olup olmadığını söylesin ama bana söylemesine gerek yok çünkü yüzünden belli oluyor.

Buna hazır değil. Benimle birlikte anılmanın getireceği olumsuz ilgiyi kaldıramaz ve onu suçlamıyorum.

"Tamam," diye istifa ettim. "Hazırlanmana izin vereyim o zaman."

Stevie duşunu alıp giyindikten sonra beni ön kapıda karşılıyor. Kendine özgü buklelerini topuz yapmış olması ve evine yürürken saklanabilmesi için kazağının kapüşonlu olması dikkatimden kaçmıyor.

Üzerine yağan acımasız sözler yüzünden bitkinlik güzel yüz hatlarını kaplıyor ve şu anda kendimi daha fazla hatalı hissedemezdim.

Bu şekilde acı çekmemeliydi. Ben olmasaydım en derin güvensizlikleri bu kadar güçlenmezdi.

Benim yüzümden saklanıyor.

"Her Şey yoluna girecek." Onu sıkıca kucaklıyorum, her zamankinden biraz daha uzun süre sarılıyorum. Çünkü gerçek Şu ki, her Şey yoluna girecek. Öyle ya da böyle,

Bunu onun için daha iyi hale getireceğim.

Eli yılan gibi boynumun arkasına dolanıyor ve beni kendisiyle buluşmam için aşağı çekiyor. Dudakları yumuşak, ama öpüşünde çaresizliğin bir sınırı var ve nedeninden emin değilim. Bunun neden farklı hissettirdiğinden emin değilim.

"Seni sonra ararım." Kelimeler ağzımdan çıkarken yüzüne bakıyorum, midemdeki düğümden bir tür kurtuluş arıyorum ama işe yaramıyor. Çöküşün eşiğindeymiş gibi görünüyor.

Stevie koridorda asansöre doğru yürürken gözlerimi kızımından ayırmıyorum. Düğmeye basarken başı öne eğik, ama sırtının titremeye başladığını görene kadar birkaç hızlı adım atıp onu göğsüme çekiyorum.

"Vee, buraya gel."

Çaresizce ağlaması duyduğum en acı verici şey, buna sebep olanın ben olduğumu bilmek. Benimle olduğu için acı çekiyor. İnsanlar benimle birlikte olduğu için onun hakkında nefret dolu şeyler söyleme hakkına sahip olduklarını düşünüyorlar.

Yüzünü göğsümden çekerek yanaklarını okşuyorum, başparmaklarımla şişmiş gözlerinin altındaki taze yaşları siliyorum. Sertçe yutkunurken kaşları birbirine yapışıyor ve yüzünü kaplayan mutlak yenilgi göğsümü suçluluk duygusuyla dolduruyor.

Onları dinlememesi için ona nasıl yalvarabilirim? Önemli olması gereken tek kişinin kendi fikri olduğunu ona nasıl hatırlatabilirim?

Kelimeler boğazımda düğümleirken asansör benim katımda duruyor.

Özür dilerim.

Lütfen onları dinlemeyin.

Başkalarının sizin hakkınızda ne söylediği kimin umurunda?

Ama kelimeler doğru gelmiyor. İkiyüzlü hissettiriyorlar çünkü aynı şeyi kendime de hatırlatıyor olmalıydım. İnternetteki kötü yorumlar sadece Stevie hakkında değil. Benimle de ilgili. Ve ben de kendime, hakkımda önemli olan tek fikrin hayatımdaki en yakın insanlardan geldiğini hatırlatmakta aynı derecede zorlanıyorum.

Stevie asansöre adımını atıyor, yüzü bana dönük. Bir yanım kollarımı uzatıp kapıların kapanmasını engellemek istiyor. Onu oradan çekip çıkarmak ve benimle konuşmaya zorlamak. Ne kadar önemli olduğunu bildiğinden emin ol. Ona değerli olduğuna dair güvence vermek. Ama aynı zamanda, bir dakika yalnız kalmak istedi.

Metal kapılar kapanırken eşiğin arkasında hareketsiz kalıyorum. Stevie arkasındaki duvara yaslanıp başını ellerinin arasına gömene kadar bir süre dimdik ayakta duruyor, tam da asansör onunla birlikte içeride kapanırken.

Daireme geri dönerken suçluluk duygusu boğazıma düğümleniyor. Onu bu şekilde görmekten gözlerim yanıyor. Kızımın daha önce de incindiğini görmüştüm ama bu farklı. Kendine güveni olduğu kadar güvensizliği de var. Bu sadece güne, ana ve etrafındaki insanlara bağlı. Ama şu anda, şu anda, güvensizliği onu hiç görmediğim kadar yıkıyor.

Pencerenin önünde durup Stevie'nin hiç rahatsız edilmeden cadde boyunca güvenle yürümesini izlerken Rosie'nin iniltileri acımızı daha da artırıyor.

Öfke artmaya başlar ve bu da endişelerimi bastırır. Bu benim olduğu kadar Rich'in de hatası. Eğer dün gece lanet olası telefonuma cevap verseydi ve ona ödediğim gibi ilgilenseydi, bu durumda olmazdık.

Arayacağımı düşünerek telefonumu elime alıyorum ve beni bekleyen bir mesajla karşılaştığımda bugün yüzüncü kez sesli mesajına ulaşıyorum.

Ara beni. Şimdi.

Rosie kanepeye kıvrılmış, sanki bir şeylerin ters gittiğini hissediyormuş gibi bana bakarken ben oturma odasını arşınıyorum. Telefonumu sıkıca kulağıma tutarak Rich'in cevap vermesini bekliyorum.

"Zanders, neler oluyor?"

"Ben de sana aynı lanet şeyi sorabilirim! Bütün gece hangi cehennemdeydin?"

"Her şeyi berbat eden sen olduğun halde bana bağıramazsın."

"*Berbat mı ettim? Ben mi batırdım?*" Küçümseyici bir kahkaha patlatıyorum. "Bunca yıldır bana zorla kabul ettirdiğin bu saçma imaj olmasaydı, bu karmaşanın içinde olmazdım. İnsanlar bir kız arkadaşım olmasını umursamazdı. Bunun ne kadar garip olduğunu biliyor musun? Ligde kız arkadaşı olduğu için manşetlere çıkan tek adam benim."

"Bu *saçma* imaj sana milyonlarca dolar kazandırdı. Sonra üstüne milyonlar daha. Ve sen bunun her saniyesinden zevk aldın. Yalan söyleme, Zanders. Bu işte pek iyi değilsin."

"Ayrılmak istiyorum. Artık bunu yapmak istemiyorum. Hayatımı huzur içinde yaşamak ve hokey oynamak istiyorum."

"Anlamıyorsun, değil mi? Çıkış yok. Hokey dünyası için sen busun. İnsanlar bunu istiyor."

"Her şey değişebilir. Taraftarlar fikirlerini değiştirebilir. *Ben* değiştim. Her gece yeni bir kızla yatmıyor ya da her fırsatta kavgaya karışmıyor olmam insanların beni izlemek istemeyeceği anlamına gelmiyor."

"Bundan emin misin? İnternetteki yorumları okudunuz mu? Mesaj panoları seninle ilgili yorumlarla dolu. Ve inan bana Zanders, bu sandığın kadar kolay değil. Bir marka, bir yaşam tarzı satıyorsun. EZ'i istiyorlar. Hokeye getirdiğin şey, buzda geçirdiğin 60 dakikadan daha fazlası. Bir kişilik getiriyorsunuz. Taraftarların dolaylı olarak yaşayabileceği biri. İnsanlar sizi desteklemek için para ödüyorlar çünkü gelip buzda kafa tokuşturmanızı izleyebiliyorlar, her maç kolunuzda yeni bir hatunla çıkabiliyorsunuz, tüm bunları yaparken de etrafta gösteriş yapmanızı izlemekten hoşlandıkları aptalca bir miktar para kazanıyorlar. Sonra da evlerine, küçük, mutsuz hayatlarına dönüyorlar ve bir yandan da sizin yerinize geçmeyi diliyorlar. Kız arkadaşın olması kimsenin umurunda değil. Sadece fantezilerini ellerinden almanı istemiyorlar."

"Bu benim sorumluluğum değil."

"Evet, öyle! Bu tam anlamıyla işinizin bir parçası. Bu sayede bu kadar para kazanıyorsunuz."

"İnternetteki birkaç yorum yüzünden Chicago'nun benimle yeniden sözleşme imzalamayacağını mı düşünüyorsunuz? Bu saçmalık."

"Bunları okudunuz mu? Bu arada, gelecek sezon için bütçesini maksimuma çıkarmaya yakın olan Chicago'nun, franchise'ı finansal olarak destekleyen taraftarların görüşlerini dikkate almayacağını düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Chicago sizden kirli oynamanızı, kargaşa çıkarmanızı ve tribünleri magazin basınındaki pislikleri görmeye hevesli taraftarlarla doldurmanızı bekliyor. Ve bu birkaç yorumdan daha fazlası. On binlerce, Zanders. Bu hiç iyi değil."

Onları okudum mu? Birkaç tane, ama Stevie ile ilgili olanları kendimle ilgili olanlardan daha çok önemsedim.

"Bunun olacağı konusunda sizi uyarmıştım. Bütün sezon boyunca söyledim," diye devam ediyor Rich.

Bu sözler zihnimde bir alarm çalıyor. Çok fazla bağlantı var. Çok fazla tesadüf.

"Rich, muhabirler nerede yaşadığımı nereden biliyor?"

Bir an tereddüt ediyor. "Hayranlarınız haftalarca kamp kurdu. Haberin yayılmayacağını mı düşündün?"

"Evet, ama zamanlama ve saklanıyorlardı. Tuzak gibi görünüyor."

"Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Küçümseyici bir kahkaha atıyor. "Ben bunun tam tersini istiyorum. Eski EZ'i geri istiyorum. Chicago'ya kolay satılabilecek bir adam istiyorum. Bu istediğim son şey."

"Fotoğrafları çevrimdışı hale getirmeni istiyorum."

"Çok geç."

"Siktir et Rich! Onun hakkındaki yorumlar çok acımasız. Yap h a d i . Şimdi." Ses tonumdaki çaresizlik fark edilmedi değil.

"Çok fazla dolaşımda. Başka yolu yok. Ve ben olsam küçük kız arkadaşınla ilgili yorumlardan çok sana yönelik olanlardan endişe ederdim. Şu anda size verebileceğim en iyi tavsiye, insanların nefret etmeyi sevdiği adama geri dönmeniz."

Tavana bakıp yenilgiyle başımı arkaya atıyorum. "Artık nefret edilmek istemiyorum."

"En azından senin hakkında konuşuyorlar. En azından sonunda dikkatlerini çektik. İstediklerimiz de bu. Yeni bir sözleşme için ihtiyacımız olan şey bu. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada Chicago masadan kalkabilir. Seni başka nereye taşıyabileceğimize bakmaya başladım."

"Bu doğru olamaz." Sözcüklerim aceleci ve telaşlı. "En iyi hokeyimi oynuyorum. Finallerden bir seri uzaktayız."

"O zaman neden onlardan haber almadım? Sana bütün sezon nasıl bir adam istediklerini anlattım. Zaten altın çocukları Maddison'a sahipler. Son beş yıldır bilet satan ikiliyi istiyorlar. Eğer bunu yapmayacaksan, başka birini bulurlar. Eminim çok daha ucuz birini."

"Para umurumda değil. Sadece burada kalmak istiyorum."

"Chicago'da kalmayı bu kadar çok istiyorsan, ne yapman gerektiğini biliyorsun. Ve bunu yapmak için sadece birkaç hafta kaldı."

Raptors'ın üst yönetimine menajerim aracılığıyla değil de kendim ulaşmam mevzuata aykırı olmasaydı, şu anda onları arar ve neler olup bittiğini sorardım. Ama ne yazık ki yasal nedenlerden dolayı bunu yapamıyorum.

"Gitmem gerek, böylece bu karmaşayla başa çıkabilirim." Rich telefonu bununla kapatır.

Köpeğimin yanındaki kanepeye oturduğumda endişe vücudumda vızıldıyor. Rosie başını kolumun altına gömüp kucağıma bırakıyor ama dizlerimin zıplaması durmuyor, bu yüzden hemen inip yanındaki kanepeye uzanıyor.

Dün gece saatlerimi harcadığım web siteleri bugün yine ilk karşıma çıkanlarla aynı.

İnternete düşen meşhur fotoğraf, Stevie ve benim apartmanın merdivenlerini koşarak çıkarken arkadan çekilmiş halimiz. Yüzüm ters çevrilmiş.

Omzumda, yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış bir çocuğa benziyor. Stevie'nin kestane rengi bukleleri her zamanki gibi dalgalanıyor ve uzun ceket düğmeli gömleğini ve tek tip eteğini örtüyor. Ama ceket hâlâ şeklini belli ediyor.

Yorumların ardı arkası kesilmiyor. Bitmek bilmiyor. Zalimce.

Onu tanımlamak için kullandıkları kelimeler, bırakın en çok değer verdiğiniz kişiyi, en kötü düşmanınızın bile okumasını istemeyeceğiniz türden.

Hepsi kıskançlık ve nefret yüzünden. Ben bunu biliyorum ama Stevie biliyor mu bilmiyorum. Kendi annesinin Stevie'nin hayatını kıskandığını bile göremedi. Bunu internetteki yabancılardan nasıl anlayacak? Ve sadece birkaç yorum yok. Onu utandıran, ona isimler takan, onunla alay eden binlerce yorum var.

Hepsi benimle birlikte olduğu için. İnsanlar benim hakkımda hep kötü konuştular ve şimdi o da bu işe dahil olunca, sanki insanlar bunu ona da yapma hakkına sahip olduklarını düşünüyorlar.

Bu fotoğraf onun sadece arkası. Sadece paltolu bir figür. Kahkahalarından dolayı köşeleri her kırıştığında dizlerimin bağı çözülen mavi-yeşil gözlerini göremiyorlar. Yanaklarını süsleyen, ezberlediğim desen ve şekilleri oluşturan çilleri göremezler. Her parladığında beni eriten gülümsemesini göremezler.

Bunun da ötesinde, hiçbir fotoğraf onun zekasını göstermeyecek. Mizah anlayışını. Vahşi cazibesini ya da son derece açık ve nazik kalbini. Hiçbir fotoğraf onun ne kadar tatlı olduğunu gösteremez.

Ama bunun bir önemi yok çünkü ona yöneltilen sonsuz nefret benimle olduğu için. Bu sabah ışığının sönmesini izledim çünkü o benimle.

Bunu yaşamak zorunda olmamalıydı.

Dikkatimi diğer endişe yorumlarına verdiğimde, sadece onları okumak bile midemi bulandırıyor. Dün geceye göre katlanarak daha kötüler. Başlangıçta, yorum bölümünde sadece spekülasyon vardı, tüm sezon boyunca bulunduğum yerin burası olup olmadığını merak ediyorlardı, fark ettikleri değişiklik hakkında yorum yapıyorlardı.

Ancak elbette internet trolleri birbirlerinden besleniyor ve söyledikleri şeyler kötüye gidiyor.

"Zanders'ın bu sezon bu kadar yumuşak olmasına şaşmamalı. Evcilik oynamakla meşgul."

"Onunla ilgili hoşuma giden tek şey hangi ateşli kızı becerdiğini görmektir, ama hayır. Artık iyiyim."

"Chicago'nun onunla yeniden sözleşme imzalamamasına şaşmamalı. Bu yorum bölümü doğruyu söylüyor. O eski bir haber."

"Ne küçük bir kaltak."

"Chicago onunla yeniden sözleşme imzalamayacak ama ben de kendi takımına gelmesini istemiyorum."

Yanılmışım. Her şeye sahip olabileceğimi düşünmüştüm. Her iki tarafa da oynayabileceğimi, hokey dünyasının beklediği pislik olurken kapıların ardında gerçek benliğimi sergileyebileceğimi düşündüm. Ama işe yaramadı ve şimdi bu yüzden kontratımı kaybedeceğim.

İçten içe hayranlarımın gerçek beni istemediğini biliyordum. Onlar şovmen, abartılı, dövüşçü ve playboyu istiyorlardı, ancak bu maskeyi toplum içinde takmaya devam ederek iyi bir iş çıkardığımı düşünsem de, açıkça öyle değildim. Kimse bunu yutmuyordu. Kimse yalanıma inanmıyordu.

Bu ün beni hayatım boyunca takip edecek. Ben buyum. Ben hep böyleydim ve bunu değiştirebileceğimi düşünmek gibi bir hata yaptım. Kontratım uzatılır uzatılmaz, rol yapmayı bırakabileceğimi düşündüm. Ama kimse gerçek beni istemiyor. Kimse gerçek beni desteklemek için para ödemiyor.

Eskiden nefretten beslenirdim. Eskiden bunu arzularım, ama şimdi omuzlarımda ağır bir yük gibi, beni dumura uğrattıyor. Ve bu kez, çamurda sürüklenen sadece ben ve adım değil.

Ryan'ın uyarıları aklıma geliyor.

"Vee'nin senin şöhretine bulaşmasını istemiyorum."

"Kız kardeşim senin gördüğün ilgiyi kaldıramaz."

O haklıydı. Bunu ona neden yapıyorum?

Benim için bir çıkış yok ama onun için bir çıkış olabilir.

Hiç kimse beni ben olduğum için sevmeyecek ve bu noktada, nefret etmeyi sevdikleri adam da olabilirim.

STEVIE

M Zanders için kalbim acıyor. İnsanların onun hakkında söyledikleri şeyleri okumak çok zor. Ünlü bir sporcu olması insan olmadığı anlamına gelmez. Bu onun incinmeyeceği anlamına gelmez.

Bütün gün internet onu eleştirdi ve en büyük korkusunu -hayranlarının onun kötü şöhretli bir baş belasından daha fazlası olduğunu öğrendiklerinde onu sevmeyecekleri korkusunu- pekiştirdi.

Neyse ki artık bunun doğru olmadığını biliyor.

Bir sporcu olarak Zanders'a yönelik yorumlar incitici olsa da, bana yönelik yorumlar iğrenç derecede acımasız ve sadece bedenimle ilgili.

Bu insanlar beni tanımıyor. Neye benzediğimi bile bilmiyorlar. Tek gördükleri bir paltonun arkasına gizlenmiş şeklimdi ama erkek arkadaşım tanınmış biri olduğu için, onu daha önce birlikte görmeye alıştıkları kadınlarla aynı olmadığım için bedenimi utandırabileceklerini düşünüyorlar.

Yalan söylemeyeceğim. Acıtıyor.

Bu sözler yıllardır kendime söylediğim sözler. Pasif-agresif annemin ve sığ arkadaşlarımın düşündüğü ama asla dile getirmediği sözler. Ancak on binlerce yabancı, zihninizden temizlemek için çok uğraştığınız olumsuz düşünceleri pekiştirdiğinde, bu sözler çimento haline geliyor, her çatlağı buluyor, yerleşiyor ve her düşünceyi etkiliyor.

Ünlü bir ağabeyim var ve yıllarca onun spot ışıklarından saklandım çünkü ilgiyi kaldıramayacağımı biliyordum. Ancak spot ışığı beni buldu ve yorumlar ne kadar acı verse de, son altı ay içinde yeterince büyüdüm.

Onları bir dereceye kadar bölümlere ayırıyorum. İncinmiş insanlar insanları incitir ve söylediklerinin çoğu benimle ilgili değildir.

Beni yanlış anlamayın, bütün gün kafamın içinde yankılanıp durdular ama bu noktada ilerlemeye çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

"Şansın yaver gitti mi?" Ryan karşımdaki koltuktan soruyor. Dizüstü bilgisayarını açık, parmakları bir şeyler yazıyor ve kaydırıyor.

"Yerel bir şey yok." Gözlerimi kısarak kendi bilgisayar ekranına bakıyorum. "Boston ve Seattle merkezli şirketler var ama uçuş için hepsi bu kadar."

"Böyle bir şey söz konusu değil. Chicago'dan ayrılmıyorsun."

Ayrı olarak, yerel iş ilanları için internette arama yapmaya devam ediyoruz. Bu sabah Zanders'ın evinden ayrıldım çünkü kardeşimin tavsiyesini istedim. İlgi odağı olmaya alışkın biri olarak, bundan sonra ne yapacağım konusunda onun rehberliğine ihtiyacım vardı ve eve gider gitmez Ryan'la birlikte yeni bir iş aramaya başlamamın zamanının geldiği sonucuna vardık.

Fotoğraftaki kızın ben olduğumu kimse bilmese de, adımın açıklanması an meselesi. Bugün olmayabilir, dün geceki fotoğraftan da olmayabilir ama eninde sonunda ortaya çıkacak. Zanders ve ben onun tüm kariyeri boyunca gizli yaşayamayız.

Eve döner dönmez telefonumu kapattım, internetteki kötü yorumları daha fazla okumaya dayanamayacağımı biliyordum. Benim hakkımdakiler korkunç derecede kötü, ama Zanders'la ilgili olanlar daha çok canımı yakıyor ve en sevdiğiniz kişi hakkında çirkin sözler okumak, bir daha yaşamak istemediğim özel bir işkence biçimi. Onun itibarı beni hayal kırıklığına uğrattı ve son birkaç haftadır işler giderek daha da cesaret kırıcı bir hal aldı. Ancak bu sabah her şey doruğa ulaştı ve onun için çok üzüldüğümünden duygularımı dışa vurmaktan kendimi alamadım.

Zanders serttir. Kalın bir derisi var ve yıllardır bu işi yapıyor. Ancak tüm bunlar benim için yeni ve insanların bu adamın ne kadar büyük bir kalbe sahip olduğunu görmezden gelmelerine daha ne kadar katlanabileceğimden emin değilim.

Onun dünyaya açılmasından ve gerçeği söylemesinden başka bir şey istemiyorum. Onda tahmin ettiklerinden daha fazlası olduğu için ondan hoşlanmıyorlarsa ve ona karşı olmak daha eğlenceli olduğu için onu desteklemek istemiyorlarsa... bu Zanders'tan çok onlar hakkında bir şey söyler.

"Havayolu sektöründen tamamen çekilip başka bir iş yapma konusunda ne düşünüyorsun?" Ryan bilgisayar ekranının üzerinden bakıyor.

"Bunu düşündüm ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. Dokuzdan beşe bir işte çalışmak istemiyorum çünkü o zaman sadece hafta sonları barınakta olacağım. Uçmanın sevdiğim yanı da bu. Bir seferde günlerce ya da haftalarca izinli olabilirim."

"İş arkadaşınız size ulaştı mı? Yetkili olan."

"Emin değilim. Eve gelir gelmez telefonumu kapattım."

"O zaman aklanmış olabilirsin. Bunu anlamak için biraz zamanınız var. Takım kazanmaya devam ederse, sezonun bitmesine sadece birkaç hafta kaldı. Yaza kadar idare edebilirsin, etmesen bile ihtiyacın olan her konuda sana yardımcı olacağımı biliyorsun."

"Kazanmaya devam edecekler," diye onu temin ediyorum.

Sözlerim Ryan'dan çok kendime bir hatırlatmadır. Bugünkü endişelerimin çoğu, bu iğrenç yorumların kariyerinin en önemli sezonunun son birkaç haftasında Zanders'ı nasıl etkileyeceğiydi. Finallere çok yakın. Yeni bir kontrata çok yakın. Bu kadar iyi oynarken kendinden şüphe etmesini istemiyorum.

Ve Chicago ona yeni bir sözleşme verene kadar sezon sonuna kadar görünmesi gerekse bile, bununla başa çıkacağız. Sona çok yaklaştık.

"Belki sana takımımda bir iş bulabilirim?"

"Kesinlikle olmaz."

Ryan daha itiraz edemeden kapı çalınıyor ve dikkatimizi çekiyor. Sorgulayan bakışlarımız tekrar birbirimizi bulmadan önce ikimiz de girişe doğru bakıyoruz.

"Ben bakarım."

"Kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden dışarı bak, Vee." Ryan'ın sesini endişe kaplıyor. Dün gece ve bu sabah olanlardan sonra her zamankinden daha korumacı davranıyor. Ama binamız olabildiğince güvenli. Rastgele bir muhabir koridorda durup beni sorgulamak için bekliyor değil.

Gözetleme deliğinden baktığımda, ahşap bariyerin arkasında, başındaki kapüşonuyla omuzları çökmüş, çok çarpıcı bir adam duruyordu. Ama yüzünü göremesem bile onu her yerde tanıyabilirim. Şu anda duruşu biraz bozguna uğramış olsa da, hakim duruşu onu gözden kaçırmayı zorlaştırıyor.

"Zee, burada ne yapıyorsun? Geldiğini gören oldu mu?" Kapıyı açıp arkamdaki boş koridoru kontrol ederken başım dönüyor.

Ama dikkatim tekrar Zanders'a döndüğünde kalbim sıkışıyor.

Parıldadığını görmeye alıştığım ela gözleri donuk ve benimkilerden uzaklaşmış. Her ortaya çıktığında beni eriten o arsız gülümsemesi hiçbir yerde yok.

"Aramaya çalıştım ama telefonunuz doğrudan telesekretere düştü." Sesi her zamankinden çok daha yumuşak. "İçeri girebilir miyim?"

Yoldan çekilerek, içeri girmesi için açıklığı genişletiyorum. Zanders içeri girerken başını eğiyor, ne kardeşime ne de bana bakıyor. Gözlerim Ryan'inkilere kayıyor ve aramızda hızlı, sözsüz bir konuşma geçiyor.

"Dom'a onunla hızlı bir çekim için buluşacağımı söyledim, o yüzden sizi yalnız bırakayım." Ryan koltuktan kalkıyor, spor çantasını kaptığı gibi kapıya doğru koşuyor.

"Ryan," diye araya giriyor Zanders bir an duraksamadan önce. "Manşetler için özür dilerim."

Kardeşim kapıyı arkasından kapatıp bizi yalnız bırakmadan önce anlayışla başını sallıyor.

"Zee, ne oldu?" Kolunda yatıştırıcı bir el gezdiriyorum ama gözleri temastan kapanıyor ve midemdeki düğüm büyüyor.

Cevap vermiyor.

Bu rahatsız edici konuşma için kendimi daha rahat hissetme ihtiyacıyla kanepeye oturuyorum. "Oturmak ister misin?" Yanımdaki koltuğu okşuyorum.

Tek kelime etmeden başını sallıyor, bir yandan da bana bakmayı reddediyor.

"Zee, neler oluyor? Beni korkutuyorsun."

Sonunda ela gözleri yol veriyor, benimkileri buluyor ve kaşları pişmanlıkla kırışırken içlerindeki sonsuz suçluluk dünyasını görmeme izin veriyor.

Boğazım sıkıştı ve midem boş görünüyor. Şimdiden acımaya başladı.

"Yapma," diye uyarıyorum. "Lütfen yapma."

Derin bir nefes alır. "Vee-"

"Hayır," diye umutsuzca sözünü kestim. "Bunu yapamazsın." "Vee, benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun." "Dur. Lütfen bunu yapma," diye yalvarıyorum.

Dikkatini duvara çevirmeden önce tereddüt ediyor. "Sen ve ben... biz sadece-" Başını sallıyor, kelimelerin geri kalanını çıkaramıyor.

"Resimler yüzünden mi? Daha dikkatli olacağız. Ben... Ben daha dikkatli olacağım."

"Mesele sadece resimler değil." Zanders gözlerini sıkarak kapatıyor ve tekrar açtığında tüm duyguları kayboluyor. Odanın karşısında durmuş, göz teması kuramadan uzaklara bakıyor. "Dürüst olalım. Eninde sonunda bir sonumuz olacağını biliyorduk."

"Ne? Hayır, bunu bilmiyorduk! *Ben* bunu bilmiyordum!" Kanepeden kalktım, çaresizlik beni ele geçirdi. "Bir kere bile sonumuzun geldiğini düşünmedim, Zee."

"Hadi ama Stevie. Başından beri kim olduğumu biliyordun. Bu her zaman ben olacağım. İlk tanıştığımızda doğru izlenime kapılmıştın. Değişebileceğimi sanmıştım ama değişemem."

"Bunun nedeni insanların internette söyledikleri mi?" Hemen başını sallar.

"O zaman ne oldu? Çünkü daha bu sabah her şeyin yoluna gireceğini söylemiştin. Her şeyin yoluna gireceğine söz vermiştin." Çıkmaya çalışan boğuk sesleri susturmak için ağzımı kapatıyorum. "Lütfen, bunu yapma."

"Ben... Ben artık bunu yapamam." Önümde duran adam, son birkaç aydır aşık olduğum adam değil. Nerede olduğunu bilmiyorum ama burada değil.

Söylenecek doğru kelimeleri bilmiyorum. Bunu durduracak doğru kelimeleri bilmiyorum. "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye ciyaklıyor sesim.

Sonunda bir anlığına duygularını gösterdi. Gözleri kapanırken yüzünü acı kaplıyor ve vücudunu hafifçe benden uzaklaştırıyor. Yutkunurken başını sallıyor, konuşmıyor.

"Tamir edebilir miyim?"

Başını tekrar yavaşça sallayarak dudağını ısıırıyor ve gözlerini benden başka bir şeyden ayırmıyor.

"Bana bak!" Odanın öbür ucundan umutsuzca bağıryorum. "Eğer kalbimi kıracaksan, en azından bunu yaparken beni izle."

Ela gözleri beni buluyor ve bu konuşmaya başladığından beri ilk kez onu okumama izin veriyor. Yalan söylüyor. Sık sık yalan söylemez, bu yüzden denediğinde gerçekten berbattır. Ve şu anda yalan söylüyor.

"Menajerin bir şey mi söyledi?"

Cevap yok. Zanders başını sallamıyor. Tek kelime etmiyor çünkü ben haklıyım.

"Ne oldu? Benimle olduğun için mi? Benim yüzümden yeniden imzalanmayacak mısın?"

Zanders sonunda, "Senin yüzünden değil," diye konuşuyor. "Ama artık bunu yapamam."

"Neden?"

Derin ve teslimiyetçi bir iç çekiş salıveriyor. "Sana verecek bir cevabım yok, Vee

."

"Bana öyle deme," diye çıkışıyorum. "Bana böyle hitap edemezsin. Bu."

Bir keskin nefes daha. "Stevie, seni incitmeye çalışmıyorum."

"Çok kötü bir iş yapıyorsun."

"Seni incitmek istemiyorum ama benimle birlikte olduğun için sürekli incineceksin."

"Bunun nedeni insanların internette söyledikleri, değil mi?" Küçümseyici, bilmiş bir kahkaha patlatıyorum. "Bunu *yabancıların söyledikleri* yüzünden yapıyorsun."

Yine cevap vermiyor, bana cevabı veriyor.

Vücudumun her bir parçası ağrıyor. Kalbim acıyor. Ciğerlerim sığlaştı. Gözlerim yanıyor. Sözleriyle beni ayağa kaldıran, bana yeterli olduğumu hatırlatmakta bu kadar kararlı olan, diğer herkesin gürültüsünü bastıran adam şimdi başkalarının söyleyeceklerini dinliyor.

Yutkunarak, kaçmak isteyen duygularımı zapt etmeye çalışıyorum ama eşikteler ve onları dizginlemek çok zorlaşıyor. "Benden utanıyor musun?" sesim son kelimedede çatlıyor ve neredeyse duyulamaz hale geliyor.

Sonunda Zanders'ın soğukkanlı ifadesi eriyerek bana doğru hızlı bir adım atıyor ve ses tonu çığına dönüyor. "Stevie, kesinlikle olmaz-"

Mesafemi korumak ve daha fazla yaklaşmasını engellemek için ellerimi önümde tutuyorum.

"Sana karşı hissettiklerimi tanımlamak için kullanacağım son kelime utanmak olurdu." Gözleri ona inanmam için yalvarıyor. "Seninle birlikte olmaktan gurur duyuyordum."

Öyleydi.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Yine cevap vermiyor, öylece duruyor, bana bakıyor, sessizce kabul etmem için yalvarıyor.

"Cevap ver bana!"

"Çünkü ben değişemem! Kim olduğumu ya da insanların beni nasıl gördüğünü değiştiremem. Bu itibar kariyerimin geri kalanında beni takip edecek,

ve seni de onunla birlikte aşığı çekmeyi reddediyorum." "Bu saçmalık."

"Sana doğruyu söylüyorum!"

"Hayır, bana gerçeğin bir *versiyonunu* söylüyorsun. Ama asıl gerçek şu ki, kim olduğun konusunda dürüst olmaya başlayabilirsin. Rol yapmayı bırakabilirsin ama yapmıyorsun çünkü kendini başka bir takımda bulmaktan korkuyorsun. Taraftarların gerçek seni görmesine izin verirsen bundan hoşlanmayacaklarından ve Chicago'nun seninle yeniden sözleşme imzalamayacağından korkuyorsun, öyle mi?"

Neden sorduğumu bilmiyorum. Ben zaten biliyorum.

İnançsız bir kahkaha atarken hayal kırıklığı içinde başımı ona doğru sallıyorum. "Sen bir korkaksın, EZ."

Gözlerini bana dikti. "Bana EZ deme. Ben öyle biri değilim."

"Öyle değil mi? Çünkü bu rolü oynamakta kararlı görünüyorsun. Manipüle etmesi kolay. Kontrol etmesi kolay."

Zanders'ın rolü önümde tamamen parçalanıyor. Buraya geldiğinden beri sakladığı duyguları nihayet ortaya çıkıyor. Yenilmiş durumda ve her odaya hükmeden bir adam için bu dairede küçük kalıyor.

"Stevie, takımları taşımak zorunda kalırsam yalnız olacağım." Güçlü sesi kırılır. "Ailem burada ve ben daha önce de ailemi kaybettim. Yalnızdım ve bunu tekrar yaşayamam."

"Asla yalnız olmazdın. Seni her yerde takip ederdim." Zanders'ın yüzünü şaşkınlık kaplar. "Hayır, yapmazdın. Ryan burada. Barınak burada. Buradan ayrılmanızın imkanı yok."

"Seni her yerde takip ederdim ama hiç sormadın."

Sanki kararını yeniden düşünüyormuş gibi suçluluk duygusu yüz ifadesinden belli oluyor. Gözleri benimkilere kilitlenirken göğsünde şok olmuş bir nefes sıkışıyor.

Zanders yavaşça yoluma çıkıyor ve bu sefer ona izin veriyorum. Kollarını açıp omuzlarıma doladığında ve ezici bir şekilde tuttuğunda onu durdurmuyorum.

Başımı göğsüne gömüp kokusunu içime çekiyorum, gittiği zaman için ezberlemeye çalışıyorum ama aynı zamanda bunun gereksiz olacağına dair umut besliyorum çünkü onsuz günler olmayacak.

Yumuşak dudakları yavaşça boynuma ve çeneme öpücükler konduruyor, her biri onları son kez hissediyor olabileceğim düşüncesiyle tenimi yakıyor. Ben onun dokunuşunda erirken, beni istemesine ihtiyaç duyarken öpücüğü yanağımda biraz daha uzun kalıyor. Beni sevmesini.

Beni seç.

Fikrini değiştirmesine ihtiyacım var. Bir parçam beni tutuş şeklinden fikrini değiştirdiğini hissettiğime ikna oldu. Sanki hiç bırakmayacakmış gibi ve bu benim için tamamen sorun değil.

Dudaklarımın köşesine umutsuz bir őpőcők daha konduruyor ve ben de bunun son olduğunu anlıyorum.

"Őzőr dilerim Vee," diye fısıldıyor kalbim paramparça olurken, sahip olduğum tőm umutlar kaybolurken.

Bununla birlikte, dairemnden çıkmak için bana sırtını dönerek gitmesine izin verdi.

"Neden sana aşık olmama izin verdin?" Gözyaşlarım yanaklarımdan izinsiz sőzőlmeye başlarken odanın diğer ucundan sesleniyorum.

Bu, Zanders'ın ön kapıya doğru giderken duraklamasına neden oldu, sırtı bana dőnőktő. "İlk tercihinin ben olduğumu söyledin ve ben de sana inandım."

Zanders'ın sırtı boğuk bir nefesle titriyor ve kolunu hızla yőzőne silerek dairemnden çıkıyor.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, saklamakta iyi bir iş ıkarmadığım her duygu yőzeye çıkıyor, kanepeye kıvrılıp kaybettiklerimin acısının őrerimden akıp gitmesine izin verirken beni bunaltıyor.

STEVIE

I bugün işten izin almalıydım. Yalan olmazdı. Kalp kırıklığı bedenime yerleşti ve sanırım en kötü hastalık bu olabilir.

Daha önce de terk edildim ama bu farklı. Geçmiş ilişkiler onunla yaşadıklarımın yanında hiçbir şeydi. H l  hayatta olan birini kaybetmenin yaralarını sarmaya çalışırken beklenmedik bir yas aşamasındayım. H l  sokağımın karşısında yaşayan birini. Bir bakıma, bunun birini ölümle kaybetmekten daha çok acı verdiğini düşünüyorum. Bu kayıplar illa ki sizi terk etmeyi seçmiyor.

Ama Zanders  yle yaptı ve şimdi artık hayatımda olmadığı için yas tutmak zorundayım çünkü olmamayı seçti.

Ondan nefret etmek istiyorum. Onunla ilgili her şeyi küçümsemek istiyorum çünkü birinden nefret etmek, karşılığında sizi sevmediğinde onu sevmekten çok daha kolay.

Ama onu seviyorum ve en kötü hatırlatma da bu.

Kalbim hiç son birkaç gündür olduğu kadar acımamıştı. Acıyı vücudumdaki her sinirde hissedebiliyorum. Aklımda onunla ilgili bulanık olmayan tek bir düşünce bile yok. Bizimle ilgili. Sanki tüm varlığım onun artık benim bir parçam olmadığını kabullenemiyor. Beni istemediğini.

Yatağım hiç bu kadar boş gelmemişti ve gecelerim hiç yanımda Zanders ve Rosie olmadan olduğu kadar huzursuz olmamıştı. Yemeğimin tadı hiç bu kadar yavan olmamıştı ve günler hiç bu kadar uzun gelmemişti. Zamanın tüm yaraları iyileştirmesi gerekirdi, ama ağır çekimde ilerliyor. Dakikalar saatler gibi geçerken ben nasıl iyileşebilirim ki?

Sürekli onu düşünüyorum ve onunla ilgili her küçük şeyi özlüyorum. Bana aşıladığı güveni özlüyorum. Beni gördüğüm anda eritebilen gülümsemesini özlüyorum. İşim bittikten sonra onun hazırlanmasını beklemek için harcadığım fazladan yirmi dakikayı bile özlüyorum.

Ama en çok, beni ne kadar sevdiğini düşündüğümü özlüyorum ve keşke kalması için yeterli olabilseydim.

Bana ulaşmadı, tek bir telefon ya da mesaj bile atmadı. Bu onun için temiz bir ayrılıktı, ama benim için tüm dünyamı sarmal bir karmaşaya dönüştürdü ve onu tekrar temizlemeye nasıl başlayacağımı bilmiyorum.

"Buna hazır mısın?" Ekip Chicago'da uçağa binerken arka mutfakta beklerken Indy nazikçe soruyor.

Donuk ve yorgun gözlerim dalıyor, girişe doğru bakıyorum. "Azıcık bile değil."

Üçüncü tur, üçüncü maç yarın akşam. Zanders'ın işleri bitirmesinden bu yana ilk deplasman maçımız ve Seattle'a gidiyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde, hayatımda ilk kez Nashville'e geri dönüyor olmayı diliyorum.

O şehirle ilgili tekrar ziyaret etmek istemediğim bazı anılar var. Zanders ve benim için her şeyin değişmeye başladığı yer. Nashville bana yeterli olmadığını hissettirme eğiliminde ve şu anda hatırlatılması gereken son şey bu. İnanın bana, en çok düşündüğüm şey bu. Ama tüm bunlardan daha önemlisi, Nashville babamın olduğu yer ve bazen bir kızın sadece babasına ihtiyacı olur.

"Vay canına," diye nefes alıyor Indy. "Bok gibi görünüyor."

Sözleri beni dalgınlığımdan çekip çıkarıyor, kendime gelmemi ve başımı kaldırıp bakmamı sağlıyor. Tam orada, çıkış sırasında, Zanders kıpırdamadan duruyor, gözleri bana kilitlenmiş.

Sönük görünüyor, sanki içindeki ışık sönmüş gibi. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama gerçekten berbat görünüyor.

Zanders bakışlarımı tutuyor ve koridorda hareketsiz dururken bana baktıkça, akmayan yaşlar gözlerimi daha çok yakmaya başlıyor. Ama burada, iş yerinde ağlamayı ve beni ne kadar kırdığını görmesine izin vermeyi reddediyorum.

Kaşları kırıışmış, dudaklarının kenarları aşağıya doğru kıvrılmış. Kendine özgü üç parçalı takım elbisesi kırıışmış, ceketinin ve yeleğinin düğmeleri açık. Saçlarını kestirmesi ve tıraş olması gerekiyor ama ne kadar dağınık görünürse görünsün, gözlerimi ondan alamıyorum.

Yüzü günlerdir zihnime kazınmış durumda. Gözlerim açıkken de kapalıyken de gördüğüm tek şey o ve şimdi karşımda olduğu için başka tarafa bakmayı reddediyorum.

Ama ne yazık ki Tara önüme fırlayarak görüş alanımı daralttı. "Sen olduğunu biliyorum."

Kalbim sıkışıyor. "Ne?"

"Resimdeki. Sen olduğunu biliyorum."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Saçmalamayı kes Stevie. Bir süredir şüphelerim vardı."

Gerçeği yutmaya çalışırken boğazım düğümleniyor, üstünü örtecek bir yalan arıyorum. Ama hayatım son birkaç gündür devasa bir karmaşadan başka bir şey değil ve bu noktada artık pek bir şey umurumda değil.

"Ne yapacaksınız? Beni şüpheyle kovacak mısın? Hadi bakalım."

Tara başını hafifçe geriye atıyor, kendimi bu şekilde sunmama şaşırılmış gibi görünüyor. "Onay aldıktan sonra yapacağım."

"Kulağa harika geliyor." Sesim eşit. "Şimdi, işime geri dönebilirim, bu harika olur." Koridoru işaret ediyorum. "Görünüşe göre herkes gemide, o yüzden yola çıkmalıyız, ne dersiniz?"

Tara duruşunu düzeltiyor, beni incelemeye çalışırken daha dik duruyor. "Çıkış sırası brifingini yap," diye emrediyor ve bize arkasını dönüp koridora doğru ilerliyor.

"Benim yapmamı ister misin?" Indy teklif ediyor.

"Hayır." Omuzlarımı geriye itiyorum. "Bu benim işim. Yapabilirim."

Uzun zamandır taklit etmek zorunda kalmadığım sahte güven maskemi takarak çıkış sırasına doğru ilerliyorum. Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ama bakışları görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu adamların internetteki kötü yorumları görmemiş olmalarına imkân yok ve hepsi benim resimdeki kız olduğumu biliyor.

Dürüst olmak gerekirse utanç verici ama sadece günü atlatmaya çalışıyorum.

Gözlerimi yerden ayırmadan Maddison ve Zanders'a sesleniyorum. "Size çıkış sırası hakkında bilgi vermeme hazır mısınız?"

"Stevie," diyor Zanders rahat bir nefes alarak ve dikkatimi çekmek istiyor.

"Hazır mısınız çocuklar?" Tekrar soruyorum. Bu kez gözlerim Maddison'ı buluyor, cevap vermesi için yalvarıyorum ki bu işi bitirip bir kez daha mutfağa saklanabileyim.

Çok kötü hissediyor. Bu bana bakışından da belli oluyor, sonunda başını sallayarak başlamama izin verdi.

Onlara tüm sezon boyunca verdiğim acil durum brifinginin aynısını tekrarlarlarken Zanders'ın gözleri sürekli bana bakıyor. İkisinin de bunu ezberlediğinden neredeyse eminim, ama Zanders her kelimeye asılarak izliyor, ona bakmam için yalvarıyor. Ama bakamıyorum. Çok acıyor.

Bu eskiden eğlenceliydi. Her kalkıştan hemen önce onu görmek için mükemmel bir bahaneydi, ama bu sefer nefret ediyorum.

"Acil bir durumda yardım etmeye istekli ve muktedir misiniz?"

Önce Maddison'a bakıyorum. "Evet," diye cevap veriyor, gözleri Zanders'a kayıyor, en iyi arkadaşıyla benim aramdaki gerginlikten rahatsız olduğu belli.

Zanders'a bakmayı reddederek, boşluğa bakıp evet demesini bekleyerek dikkatimi dağıtıyorum.

Kuralları biliyor. Ayrılabilmem için evet demesi gerekiyor ama sessiz kalıyor, ben de tekrar ediyorum: "Acil bir durumda yardım etmeye istekli ve muktedir misiniz?"

"Stevie." Sesi çaresizlikle dolu.

"Acil bir durumda yardım etmeye istekli ve muktedir misin?" "Bana bakabilir misin?" diye soruyor usulca, öne doğru oturarak.

Ses tonunun üzücü olması umurumda değil. Şu anda işimi yapmak zorundayım ve o bana izin vermiyor. Benden ayrılan oydu ve burada, beni onun önünde durmaya zorluyor. Bu işkencenin eşsiz bir şekli.

"Lütfen bana bak," diye yalvarıyor. "Soruya cevap verebilir misin?"

Çevremde, onun yenilmiş bir halde koltuğuna yığılışını izliyorum. "Evet. Yardım etmeye hazırım ve bunu yapabilirim."

Duymam gereken tek şey buydu, bu yüzden güvenli alanıma geri dönmeye hazır bir şekilde havalandım. Ama bugün, bu uçakta sığınak gibi hissettiren tek bir yer bile yok. Her zamankinden daha küçük ve daha sıkışık.

Zanders ön kolumu tutup durmamı istemeden önce sadece iki adım atabildim. Ne yazık ki fiziksel temasa hazırlıklı değildim ve dokunuşu tenimi yakarak bedenime onu ne kadar özlediğini hatırlattı.

Eline baktığımda ilk fark ettiğim şey serçe parmağındaki eski, yırtık pırtık yüzüğüm oluyor. Neden hâlâ onu takıyor? Çıkartmasını istiyorum çünkü yüzüğün elinde olmasının çok fazla anlamı var ama aynı zamanda bunu asla yapmamasını da umuyorum.

Yaptığım bir başka hata da bakışlarımı kuzeye kaydırmak. Ela gözleri parlıyor ama dikkatimi çekmek için umutlu. Kaşları çatık, yalvarıyor

kalmamı ve onunla konuşmamı istedi. Konuşmak için ağzını açmadan önce adem elması kalın bir yutkunmayla sallanıyor, ama konuşmadan onu durduruyorum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? İçecek? Yastık? Yiyecek bir şey? Bilirsiniz, artık sadece uçuş görevliniz olduğum için."

Maddison'ın başı, sözlerim onu etkilemiş gibi koltuk başlığına düşüyor.

Zanders'ın yüzü sözlerimin neden olduğu fiziksel acıyı gösteriyor ama çoğumun umurunda değil. O beni incitti. Yaşadıklarımın küçük bir parçasını hissetmesi onun için adil olur.

Bu bir yalan. Onu acı çekmesini dileyemeyecek kadar çok seviyorum ama kendimi korumak için şu anda kendimi nasıl iyi hissedeceğimi bilmiyorum. Ya da herhangi bir anda, gerçekten.

"Sanırım köpüklü su?"

Keskin bir nefes vererek hızla gözlerini kırptırıyor ve sonunda kolumu bırakıp gitmeme izin verene kadar başını sallıyor.

Bakışlarımı arka mutfığa odaklayarak, saklanana kadar poker suratımı korumaya çalışarak ayaklarımın beni mümkün olduğunca çabuk oraya götürmesini istiyorum.

Çalışma alanımıza adımımı atar atmaz Indy, "Tam bir baş belasısın," diye iltifat ediyor. "Ama ağlamak için bir saniye ayırmak istersen, ben seni korurum."

"Tamam," sesim kesiliyor. "Belki sadece bir saniyelğine."

Seattle'a olan uçuşun geri kalanını arkada saklanarak geçirdim. Rio bir ara kafasını içeri uzattı ve Zanders'la benim bütün yıl herkesin arkasından iş çevirdiğimizle ilgili bir şaka yaptı ama ben bir gülümseme bile atmayınca hatasını anladı.

Görünüşe göre Maddison dışında takımdaki hiç kimse ayrıldığımızı bilmiyor. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim ama bundan bir anlam çıkarmamaya çalışıyorum. Günün sonunda, biz bittik, bu yüzden kendime biraz umut vermek için saman çöplerine sarılmak sadece ömür boyu süreceğine inandığım kalp kırıklığını uzatacak.

İş üniformamın içinde olmak bana Zanders'ın onu giyerken bana yağdırdığı iltifatları hatırlatıyor, bu yüzden otel odama girer girmez üniformamı çıkarıp en rahat eşofmanlarımı giyiyorum. Tabii ki,

Bana da onu hatırlatıyor. Bana hediye ettiklerini bile paketlemedim ama önemli değil.

Otel odamın manzarası Seattle'ın su kenarındaki Büyük Tekerleği'ne bakıyor ama her şey ne kadar güzel olsa da bana Chicago'daki Navy Pier'i hatırlatıyor. Bu da bana Zanders'ın dairesini, o da bana Zanders'ı hatırlatıyor.

Beynimin onu Chicago'daki hayatımın her parçasıyla ilişkilendirmesinden nefret ediyorum. Keşke her gün her saniye onu düşünmeseydim. Ama bu şehir onunla dolu ve onu nasıl temizleyeceğimi bilmiyorum. Hayatımın her parçasını istila etti.

Kalbimde Chicago, Zanders'ı temsil ediyor ama Kuzey Amerika'da birlikte ziyaret ettiğimiz neredeyse her şehir de öyle.

Odamdaki tüm ışıkları kapatarak kendimi yatağımın yorganının altına gömüyorum, karanlığın bana biraz uyku getirmesine ihtiyacım var. Saat daha öğleden sonra üç, ama uyumak zihnimin kapanmasını sağlıyor, bu yüzden zamanın daha çabuk geçmesine yardımcı olacağını umarak günleri uyuyarak geçiriyorum.

Telefonum komodinin üzerinde çalışıyor, zifiri karanlık odamı aydınlatıyor ve ekranda babamın adını gördüğüm için daha fazla minnettar olamazdım. Telefonu açar açmaz rahat bir nefes aldığımı eminim.

"Hey, baba."

"Vee! Kızım nasılmış bakalım?" "Daha iyiyim."

Aramızda küçük bir sessizlik oldu. Babam Zanders'la olan ilişkiyi ayrıldığıımız sıralarda öğrendi. Yine de bir parçam Noel'de ziyaret ettiğinden beri bildiğini düşünüyor.

"Ryan aradı. Playofflar için uçman konusunda endişeliymiş. Seni kontrol etmemi istedi."

"İkiniz de çok nazıksınız ama ben iyi olacağım." Doğru olmayabilir ama tezahür ediyorum.

"Kardeşine kontrol edeceğime söz verdim. Hangi odadasın?"

"Ne?"

"Hangi odadasın? Otelinizin dışındayım."

Gözlerimi açarak telefonumu kulağımdan çekip bakıyorum ama nedenini bilmiyorum. FaceTime'da olduğu ve Seattle'da olduğunu kanıtlayabileceği gibi bir şey değil. Sadece şok halindeyim.

"Gerçekten mi?" Sesim çatlıyor, uzun zamandır ilk kez bir umut kırıntısı hissediyorum.

"Evet! Bırakın beni!"

Babam kapımı çalar çalmaz, her zaman hayatıma kattığı neşeye ihtiyaç duyarak ona sımsıkı sarılıyorum.

"Ben de seni özledim, Vee." Elindeki altılı IPA paketini göstermeden önce bana sımsıkı sarılıyor. "Ve bira getirdim."

"Tanrıya şükür. Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum."

Babam iki tanesinin kapağını açtıktan sonra birini bana uzatıyor ve karşımdaki kanepeye oturuyor.

"Ee, neler oluyor?"

Küçümseyici bir kahkaha atıyorum. "Nereden başlamalıyım?"

"Nereden başlamak istiyorsun?"

Uzun bir yudum alıyorum, yüzeye çıkmaya çalışan her türlü duyguyu bastırmaya çalışıyorum. "Zanders benden ayrıldı."

"Şimdi ondan nefret ediyor muyuz, etmiyor muyuz?"

Bu beni güldürdü. "Hala karar veriyorum."

"Sana bir neden söyledi mi, yoksa birdenbire mi oldu?"

"Bilmiyorum. Bana bir sebep gösterdi ama ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum."

Babam sessiz kalıyor ve devam etmeme izin veriyor.

"Asla değişemeyeceğini ve onun kim olduğunu başından beri bildiğimi söyledi ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bence gerçek yüzünü göstermekten korkuyor çünkü NHL'de kazandığı ün onun iyi bir adam olduğunun tam tersi. Kontrat yenileme zamanı geldi ve kendisinden şüphe ediyor. Ryan için kontrat yıllarının ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz ama bu farklı. Ryan para kazanmak için kim olduğu konusunda yalan söylemek zorunda değil ama Zanders buna mecbur olduğunu hissediyor."

"Ve bir kız arkadaşına sahip olmak bu imaja uymuyor," diyor babam, tüm durumu kolaylıkla anlayarak. "Değişmek istiyor mu?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yeniden anlaştığında kim olduğu konusunda dürüst olacağından emindim ama artık böyle olacağını sanmıyorum. Hayranlarının kariyerine yatırım yapmasını sağlamanın tek yolunun bu olduğuna kendini ikna etmiş gibi görünüyor."

"Bu seni nasıl hissettiriyor?" Babam birasından uzun bir yudum alıyor.

"Bok gibi hissettiriyor." Başım geriye düşüyor, gözlerim kapanıyor, dökülmek isteyen gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. "Zanders ve ben

Birlikteyken bana ilk tercihi olduğumu hissettirdi. Ben hiç kimsenin ilk tercihi olmadım ve şimdi sanki hepsi bir yalanmış gibi geliyor. Beni kariyerine tercih etmesini istediğimden değil ama başka bir seçenek olabilir ve o başka bir yol bulmaya çalışmadı bile."

Babam tereddüt ediyor, gözleri bana dönmeden önce odanın içinde geziniyor. "Manşetleri gördüm. Sence seni korumaya çalışıyor olabilir mi? Çünkü bu bana çok mantıklı geliyor. Adamı tanımıyorum ama bana anlattıklarına bakılırsa, değer verdiği insanlara karşı korumacı olduğu biliniyor."

"Belki, ama beni koruması için ona ihtiyacım yok. Aslında bundan bıktım. Ryan bunu çok fazla yapıyor ve belki Zanders da yapıyor ama ben kendimi savunabilirim. İnternette benim hakkımda yapılan yorumlar iğrençti ve insanlar beş para etmez ama bunlar beni insanların onun hakkında konuşması kadar üzmedi. Bu durumda kendimi bile düşünmüyordum."

Babam başını eğiyor, yüzünde gurur okunuyor.

"Ne?" Dikkatle soruyorum.

"Onu seviyorsun."

"Tanrım, baba." Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, yanan yaş dolu gözlerimi gizleme ihtiyacı duyuyorum. "Hatırlatma bana."

Kolumu sıktı. "Özür dilerim. Seni hiç böyle görmemiştim. Kalbinin acıdığını biliyorum ve bunu görmezden gelmeye alışmıyorum. Sadece seni kendinden bu kadar emin görmeye alışık değilim. Bu hoşuma gitti."

Bu Zanders'in bana aşıladığı bir şeydi, kendimden emin olmak, kendimi savunmak, ama şimdi o da öldüğüne göre tüm bunlar yok mu oldu?

"Annem bundan hoşlanmıyor."

Babam kendini tutmaya çalışırken dudakları birbirine yapışıyor. "Onun hakkında konuşmak istemezsin diye bu konuyu açmak istemedim."

"Beni durmadan arıyor."

"Biliyorum."

Garip bakışlarımızı paylaşırken aramızda sessizlik hüküm sürüyor. Ters yorumlara ve onaylamayan bakışlara maruz kalmamak güzeldi ama aynı zamanda annemin hayatımdan sonsuza dek çıkmasını istediğimden de emin değilim. Daha iyi bir ilişkimiz olsun istiyorum. Ben gençken sahip olduğumuz ilişkiye sahip olmak istiyorum ve o da benim onun izinden gideceğimi düşünüyordu. Bir yetişkin olana kadar seçimlerim

onu hayal kırıklığına uğratmaya başladı ve ilişkimiz zarar gördü, ancak bir gün tekrar destekleyici olma yeteneğini bulup bulamayacağını merak ediyorum.

"O iyi mi?" Sonunda sordum.

Babam birasından uzun bir yudum daha alıyor. "Bazı şeylerin farkına varıyor ve bunlar onu çok etkiliyor. O manşetleri görünce ve seninle ilgili olduklarını anlayınca zor zamanlar geçirdi. Ama burada oturup böyle hissetmeyi hak etmediğini söyleyecek değilim."

"Sadece onun yıllardır söylediklerinin aynısını söylediler."

"Demek istediğim de bu. Bence bunları yüzünün önünde yazılı olarak görmek ve başka insanlardan duymak onu sana ne yaptığı konusunda uyandırdı."

Babamın sözlerinin ardında çok fazla duygu yok ve ailesini her şeyden çok önemseyen biraz hassas bir adam, ama annem hakkında konuşma şekli kopuk hissettiriyor. Farklı hissettiriyor.

Kaşlarım çatıldı. "Siz iyi misiniz?"

Gözleri benimkilerden ayrılıyor. "Bilmiyorum, Vee. Bu çocuklarınızla konuşmanız gereken bir şey değil."

"Eğer benimle ilgiliyse, bence bana söylemelisin. Ben bir yetişkinim."

"İşler biraz gergin ama bu konuda kendini endişelendirmeni istemiyorum."

Daha dik oturuyorum. "Artık öyleyim. Benim yüzümden sorun yaşamamanızı istemiyorum."

Göğsü bir iç çekişle kıpırdıyor, kahverengi gözleri hafifçe parlıyor. "O iyi bir insan Stevie. Sadece son birkaç yıldır kendini kaybetti ve sana iyi bir anne olamadı. Bunu biliyorum ve içten içe o da bunu biliyor. Her zaman böyle değilken seni incitmesini izlemek çok zor, biliyorsun. Sen daha küçükken sana gerçekten iyi bir anneydi." Tatlı babamın sesi avucuyla ağzını kapatmadan önce kesiliyor.

"Biliyorum baba." Kolunu sıktım. "Hatırlıyorum. Sadece eskiden olduğu gibi benimle gurur duymasını istedim ama artık pes ettim."

Anlayışla başını sallıyor. "Büyükkannenle hiç tanışmadın ama o gerçek bir iş adamıydı." İçinde mizah olmayan soluk soluğa bir kahkaha atıyor. "Annene de aynen annenin sana davrandığı gibi davranıyordu. Tek fark sen dışarı çıktın. Kendi yolunu çizdin ve senden yapmanı beklediği her küçük şeyi yapmadın. Ama annenin, kendini memnun etmek için askıya aldığı bazı büyük hayalleri vardı. Planladığımızdan çok daha genç yaşta evlendik çünkü annesi bize baskı yapıyordu. O gitti

"Annesinin onun için seçtiği bir üniversiteye." Babam sessizce "*Tanıdık geliyor mu?*" diye sorar gibi beni dürtüyor. "Kelimeleri onun ağzına tıkmak istemem ama bence bir kıskançlık var ve sevgi dolu bir annenin olması gerektiği gibi seninle gurur duymak yerine kıskanıyor. Ama biliyor musunuz, bence bunu görmeye başlıyor ve size tam da kendi annesinin davrandığı gibi davrandığının farkına varıyor. Bu arada, bugün hala ona kızgın."

Sessiz kalıp bu yeni bilgiyi özömsüyorum. Annemin geçmişi ya da nasıl yetiştirildiği hakkında pek bir şey bilmiyordum. Onun mükemmel küçük maskesinin arkasını görmek zor.

"Onun için mazeret üretmeye çalışmıyorum," diye devam ediyor babam. "Ama kuşaklar boyu süren travmayı kırmak kolay değil ve uzun zamandır ilk kez, bundan bir şeyler öğrenebileceğine ve büyüyebileceğine dair biraz umudum var."

Bir yandan empati kuran bir koca olmaya çalışırken bir yandan da kızının arkasında durmanın ona verdiği duygusal zararı fiziksel olarak görebiliyorum. Annemi hayatımdan çıkarmamın onu ya da aralarındaki ilişkiyi etkilememesi gerekiyordu ama elbette etkiledi.

Alkışlaması için biramı uzatarak ekliyorum: "Belki de bu aptal manşetlerden iyi bir şey çıkabilir."

Boş şişesini benimkiyle birleştiriyor. "Belki."

"Sanırım bundan sonra bir biraya daha ihtiyacım var." Koltuktan kalkıp tezgahı iki tane daha aldım.

"Benim dilimden konuşuyorsun." Yeni içtiğinden bir yudum alıyor. "Peki, bana diğer her şeyi anlat. İşler nasıl? Barınak nasıl?"

"Barınak harika bir yer. Orada olmayı seviyorum. Sahibi çok iyi ve köpekler de çok tatlı. İş konusuna gelince, daha ne kadar işim olacağını bilmiyorum, o da var."

"Fotoğraftakinin sen olduğunu biliyorlar mı?"

"Resmi olarak hayır, ama adımın açıklanması an meselesi ve ben de işsiz kalacağım."

"Ryan aradığında, birkaç havayolu şirketinin işe alım yaptığını ve bunlardan birinin Seattle'da olduğunu söyledi."

"Evet, ama bu söz konusu değil. Onu Chicago'da bırakamam. Beni oraya götürmek için o kadar uğraştıktan sonra olmaz."

"Bu konuyu araştırman için seni cesaretlendirmemi istedi." Bu benim duraksamama neden oldu. "Bir dakika. Gerçekten mi?"

"Evet. Eğer istersen."

"Neden bana bir şey söylemedi?"

Babamın göğsünde bilmiş bir kahkaha yükseliyor. "Çünkü o Ryan. Sence o adam gözyaşlarına boğulmadan yüzüne bakıp sana ülkenin öbür ucuna taşınmanı söyleyebilir mi? O çocuk sana gelmediği sürece duygularından arınmış bir tuğla duvar."

Geçen hafta o iş ilanı ortaya çıktığında hiç düşünmedim. Chicago'dan taşınmak söz konusu bile değildi. Zanders ve ben o sırada hala birlikteydik ve Ryan'ın şehri terk etmemi önereceğini hiç düşünmemiştim. Ama hiçbir şey daha iyi hissetmeme yardımcı olmadı. Hiçbir şey beni yıpratın kırık kalbimi yatıştırmaya yardımcı olmadı. Belki iki bin millik bir mesafe iyileşme sürecini başlatır ve bu noktada her şeyi deneyecek kadar çaresizim.

Sadece daha iyi hissetmek istiyorum. Evimden çıkıp Zanders'ın evini görmek istemiyorum. SDOC'a her gittiğimde, onun bağışının ödediği küçük bir onarımı fark ettiğimde onu düşünmek istemiyorum. Binasının önünden her geçtiğimde onu Noel'de merdivenlerinde bulduğumu yeniden yaşamak istemiyorum. Ella onun omuzlarındayken kaçınılmaz olarak onlarla karşılaştığımda yeğenini ne kadar çok sevdiğini düşünmek istemiyorum. Maddison'ları apartmanımın lobisinde her gördüğümde, hayatımda ilk kez arkadaşlarımla gerçek bir bağ hissettiğimi hatırlamak istemiyorum. Sadece kaybettiğim her şeyden biraz uzaklaşmak istiyorum.

Hayatım boyunca bir başkasının beni seçmesini bekledim ve başkalarının onayını bekleyerek kendimi sürekli hayal kırıklığına uğrattım. Ama bunu kendim yapabilecekken neden bir başkasının beni önceliği haline getirmesini bekliyorum?

Kendim seçebilirim.

"İstiyorum," diyorum kendime güvenerek. "Yarın gidip başvurmak istiyorum."

ZANDERS

"F cezalarımız, Zee?" Maddison terden sıırıslıklam olmuş formasını misafir takım soyunma odasının ortasında duran toplama kutusuna atıyor.

"Umurumda mı diye sor."

Yüzümdeki boşluk ifadesinden ya da bu geceki kavgalarımın birinin dudağında bıraktığı kurumuş kandan anlamadıysa diye söylüyorum, cevabım "Bilmiyorum."

Başka bir gün olsa, Maddison bana Seattle'a bu kadar çok güç oyunu vererek takımı hayal kırıklığına uğrattığım konusunda her zamanki Kaptanlık dersini verirdi. Bana daha yeni deplasmanda kaybettiğimizi ve playoffların üçüncü turunda sadece bir maç farkla önde olduğumuzu hatırlatırdı. Kafamı kıcımdan çıkarmamı ve önceliklerimi düzeltmemi söylerdi.

Ama o bunların hiçbirini söylemiyor çünkü önceliklerimin nerede olduğunu biliyor. Hokeyi düşünmüyorum. Kontratımı düşünmüyorum. Sadece hayatımdan kaybolan kızı düşünüyorum çünkü itibarımın onu daha fazla incitmesini istemedim.

Son üç maçı çıkarmayı reddettiğim Stevie'nin yüzüğünün etrafındaki atletik bandı açarken Maddison'ın gözleri serçe parmağıma kilitlenmiş durumda. İnce ve narin olduğu için bir şekilde takmaktan kurtulmuştum, hakemler parmağımın tıbbi nedenlerle bantlandığını varsayıyordu. Ama onu taktım, bir tür cankurtaran halatı gibi ona tutundum. Sanki parmağımda olması onun hala hayatımda olduğunu simgeliyormuş gibi.

Ama dün uçakta bana bakış şekli, sanki hiçbir şey yapmak istemediği bir yabancıymışım gibi, bana öyle olmadığımı hatırlattı. Artık onun hayatında değilim. Bu yüzden, bu ucuz yüzüğü takacağım.

Metal etrafımda parçalanıyor çünkü ondan kalan tek parça bu.

Maddison'ın özür dileyen bakışları tekrar parmağıma bakmadan önce dikkatle beni buluyor.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye hatırlatıyorum ona bir havlu alıp duşa giderken.

Oyun öncesi kıyafetlerimi giyip soyunma odasından çıkan çocukları arenanın arka girişinde bizi bekleyen otobüse kadar takip ediyorum. Kısa yürüyüşümüzde bariyerlerin arkasına gizlenmiş çok sayıda hevesli taraftar bizi uzatılmış posterler ve kalemlerle karşılıyor. Çocukların çoğu acele etmiyor, imza dağıtıyor ve hayranlarıyla fotoğraf çektiyor ama ben kulaklıklarımı kulaklarıma takıp duygusuz bakışlarımı önümdeki otobüse kilitliyorum.

Taraftarların karşısında, kameraları yanıp sönen, isimlerimizi haykıran ve bir şeylere dönüştürebilecekleri boş bir parça bulmayı uman muhabirler yürüyüş yolunda sıralanıyor. Yanlarından geçerken elimi kaldırıp onları terslememek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, bu Rich'in yansıtmamı istediği imajla mükemmel bir şekilde eşleşirdi, ancak cazip geliyor çünkü birkaç gün önce hayatımın boka sarmasından kısmen onları sorumlu tutuyorum.

Chicago yine kötü adamını mı istedi? İşte karşınızda. Tipik kirli dövüşlerime geri döndüm, benimle ilgilenmem için yalvaran taraftarlar da dahil olmak üzere kimseyi umursamıyorum. İstediklerini aldılar, bu yüzden sözleşmemi uzatmak için acele ederlerse harika olur.

"Zanders." Kolum geri çekiliyor, odaklanmış bakışlarım otobüsten ayrılıyor ve ön kolumu tutan küçük bir el buluyorum. El, çapkın bir gülümseme takınmış bir hatuna aitti. Kulaklığımı kulağımdan çekiyorum, ne istediğini ve neden bana bu kadar rahat dokunabileceğini düşündüğünü merak ediyorum. "Ben Coral."

Kolumu onun elinden çekiyorum. Otobüse doğru ilerlemeden önce "Harika," diye kestirip atıyorum.

Beni kovalıyor, beni tekrar yakalamadan önce ayakkabılarının topukları çimentoya vuruyor. "Hayır, ben *Coral*. Beni Rich gönderdi."

Bu kez kolumu ondan daha sert bir şekilde çekerek, "Sakın bana dokunma," diye uyarıyorum.

Etrafına bakınırken yüzünü şaşkınlık ve biraz da utanç kaplıyor, elbisesinin eteklerini düzeltirken küçük bir kakhaha atıyor.

"Seni kimin gönderdiği umurumda değil. Bana bir daha dokunma."

"Tamam." Maddison onunla benim arama giriyor ve bir kolunu omzuma atarak beni otobüse götürüyor. Vücudunu benimkini kameralardan korumak için kullanıyor ama etkileşimi görmeseler bile duydukları kesin.

"Bunu daha fazla yapamayacağım," diyorum sessizce, sadece Maddison duysun diye. "Biliyorum dostum."

Sabahın ikisinde ve ben uyuyamıyorum. Hiç şaşırmadım. Boş bir yatak ve Stevie'nin yokluğundan dolayı gecenin bir yarısı sızlanan Rosie sayesinde bütün hafta neredeyse hiç uyumadım. Dürüst olmak gerekirse, onu özlemekten acı çeken ve uyanık olan tek kişi Rosie değil.

Sanki ruhumun bir parçası gitmiş gibi ve onsuz nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum. Yaptığım her şeyi, onu ilk sıraya koymayı seçtiğim için yaptım. Sırf benimle ilişkisi var diye onu sıkıntıya sokmak ona haksızlıktı. Benimle birlikte olduğu için eleştirilere ve nefrete katlanmak zorunda kalmamalıydı. O çok iyi, çok tatlı ve bu tür bir nefretin sürekli onu bulmasıyla yaşamak zorunda kalmayacak kadar nazik.

Onu ilk sıraya koymaya çalışıyordum ve bunun her şeyi daha kolay sindirmemi sağlayacağını varsayıyordum. Bunu Stevie için yaptığımdan, kendime getirdiğim kalp kırıklığıyla başa çıkabileceğimi düşündüm.

Ama bir an bile rahatlamadım. Stevie'nin dairesinden çıktığım andan itibaren, vücudumun hiçbir parçasının yapmak istemediği bir şeyi yaptığım için onun binasının kenarına kustuğum andan bu ana kadar, acı katlanarak daha da kötüleşti.

Otel odamdaki sehpadan bardağımı alıp bir saat önce doldurduğum viskiden bir yudum alıyorum. Playofflar sırasında katı bir içki içmeme politikam var, ancak bu hafta asla yapmayacağımı düşündüğüm pek çok şey yaptım, bu yüzden maçtan sonra bir içki içmek yaptığım diğer seçimlerle karşılaştırıldığında oldukça uysal görünüyor.

Sabahın ikisinde Seattle'da bir kanepede oturmuş sıcak viskimi yudumluyor, Stevie'nin elimdeki tüm fotoğraflarını karıştırıyor ve aramızdaki tüm mesajları okuyarak bu boşluğu bir şekilde doldurmaya çalışıyorum. Paparazzilerin bizi bulduğu gece Stevie'nin Instagram fotoğraflarının her birinin ekran görüntüsünü alıyorum, sonra da ortak bir kararla birbirimizi takip etmeyi bırakıyoruz.

Adını basından uzak tutmanın bir yolu. Bu hafta sayamayacağım kadar çok kez o görüntülere baktım.

Kapım sessizce çalınıyor ve üzgün bir piç gibi, gelenin o olabileceğini düşünerek bir an umutlanıyorum. Ama aynı şehirde olsak bile, asla gelip beni bulmazdı ve onu hiç suçlamıyorum.

Maddison kapımın diğer tarafında duruyor, benim kadar bitkin görünüyor, kahverengi saçları dağılmış ve gözleri uykuyla dolmuş.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor kapıyı açtığımda. Aramızdaki masanın üzerinde duran viskiye bakıyor. "İçki içmeme kuralına ne oldu?"

"Yapacağımı hiç düşünmediğim pek çok şey yapıyorum. İçki içmenin bunun yanında hiçbir şey olduğunu düşündüm."

"Bana bir tane doldur o zaman." Maddison şişeye doğru başını sallar.

Başka bir kristal bardak alıp içine biraz ılık kehribar rengi sıvı döküyorum.

Alkışlayarak bir yudum alıyor. "Bu iğrenç bir şey."

"Biliyorum." Kanepeye oturup öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve başımı öne eğdim.

"Kendini cezalandırmayı bırakmalısın."

Başımı kaldırdım. "Buz almaya gidemeyecek kadar tembel olmamın kendimi cezalandırma biçimi olduğunu mu düşünüyorsun?" Yarım ağızla bir kahkaha patlatıyorum.

"Bahsettiğim şey bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Eğer Stevie hakkında konuşmak için geldiysen, bunu duymak istemiyorum. Saat sabahın ikisi, gitsen iyi olur."

"Ne yaptığın ya da ne hakkında konuşmak istemediğin gerçekten umurumda değil. En iyi arkadaşım hayatımda gördüğüm en kötü durumda olduğu için uyuyamıyorum, o yüzden evet, konuşacağız."

Kanepede arkama yaslanıyorum, sıcak viskimden bir yudum almadan önce bir ayak bileğimi dizimin üzerinden rahatça geçiriyorum. Tüm bunları yaparken de kendini beğenmiş bir sırıtişla sessizce, "*Beni konuşturmada iyi şanslar, göt herif*" diyorum.

"Rich'i kovdum."

Bu kadar yeter.

"Ne?" Öne doğru eğilerek, şok halimle yanlışlıkla düşürmeden önce bardağımı masaya geri koyuyorum.

"Rich'i kovdum," diye tekrarlıyor Maddison. "Bir süredir bunu yapmak istiyordum ve paparazzilerle birlikte sana yaptığı o pislik bardağı taşıran son damla oldu."

"Yine de o olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Onun yaptığını biliyorsun. Yıllardır basına bilgi vermek için yan pay alıyor. Kanıtlayamam ama hepimiz bunun doğru olduğunu biliyoruz. İsminizin her manşette yer almasını istemesinin ya da muhabirlerin sizi her zaman bulmasının tek mantıklı açıklaması bu."

Haklı olduğunu biliyorum. İçten içe hep biliyordum ama bu beni hiç bu kadar etkilememişti. Ancak bu kez çok ileri gitti ve sadece beni değil, en çok değer verdiğim kişiyi de incitti.

"Şu anda yeni bir sözleşmeye ihtiyaç duyduğun için işlerin senin için farklı olduğunu biliyorum, ancak Logan ve ben ortaklaşa bağları koparmaya karar verdik."

"Yine de seninle hiç yatmadı." Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Tam olarak kim olduğun konusunda başarılı oldun."

"Zee." Maddison yorgun bir nefes veriyor. "Sen bizim ailemizsin dostum, o yüzden seninle uğraşması benim başıma gelmemesi ile aynı şey."

Konuşmadan başımı sallamadan önce gözlerimi kaplayan parlak filmi gizlemeye çalışırken başım omuzlarımla arasına düşüyor.

Menajerinizi kovmak küçük bir başarı değildir. Çoğu sporcu, menajeri size para kazandırmaya devam ettiği sürece tüm kariyeri boyunca aynı menajerle çalışır. Maddison, Rich ile çalıştığı süre içinde son derece başarılı oldu, bu yüzden benim için bunu yapması hiçbir şekilde küçük bir sadakat eylemi değil.

"Bunu şu anda yapamayacağımı biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Rich'i kovmak aslında tüm kariyerimi mahveder. Kendimi temsil etmek zorunda kalırım ve takımlar ben sezondayken benimle konuşamaz."

"Biliyorum. Kendin için en iyi olanı yapmalısın ama benim ne durumda olduğumu bilmeni istiyorum. Oynadığımız tüm bu oyundan bıktım. Sen de benim kadar iyi bir adamsın, hatta daha iyisin ve insanların bunu bilmemesinden bıktım. Hayranlarımla senden daha iyi olduğumu düşünmelerine izin vererek bunca yıl rolümü oynadığım için özür dilerim. Kahretsin, şu anda olduğum kişi olmamın en büyük nedeni sensin."

Ona bakarken dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirliyor, bu konuşmanın ciddi tonunu kırma ihtiyacı duyuyorum.

"Ne?" diye temkinli bir şekilde sorar.

"Bu aşk itirafından sonra beni öpmeye mi çalışacaksın?" "Dick."

"Pislik."

Bardağımı kendi bardağıyla birleştirmesi için ona uzattım. "Bunun anlamı çok büyük dostum. Teşekkür ederim." Koltuğuma geri yerleşerek derin ve teslimiyetçi bir iç çekiyorum. "Rich hıyarın teki olsa da ben hâlâ kendim olamıyorum. Chicago hayranları

beni istemiyorlar. Gördükleri küçük bir bakış onları internette trollemeye ve saçmalamaya itti."

"O zaman git hayran kitlesinin seni destekleyeceği başka bir yerde oynana." Başımı geriye attım, gözlerim kısıldı.

"Maddison sözlerine şöyle devam ediyor: "İnternette sizi yerden yere vuran küçük bir kısım boktan insan gördünüz. "Genel olarak, Chicago da dahil olmak üzere her hayran kitlesinin gerçek sizi görmekten memnun olacağını düşünüyorum, ancak sizi gerçekten istemediklerini veya orada kendiniz olamayacağınızı düşünüyorsanız, gidebileceğiniz bir yerde çalın."

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

Neden soruyor? Cevabı biliyor.

"Çünkü ailen Chicago'da. Seni ve Logan'ı bırakmayacağım.

Ella ve MJ'i bırakmayacağıma da adım gibi eminim."

"Zee." Maddison öne doğru oturuyor, ses tonu tamamen ciddi. "Nerede olduğun ya da hangi takım için oynadığın önemli değil. Sen her zaman ailemizin bir parçası olacaksın. Gitmek için benim iznime ihtiyacın yok, ama eğer bir sebepten dolayı ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan, o zaman var. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Hepimiz istiyoruz."

Göğsüm sıkışıyor. Bildiğim bir şeydi ama yeniden teyit edildiğini duymak iyi geldi. Özellikle de şimdi, sezonun bitmesine bu kadar az kalmışken, Chicago'daki son sezonum olup olmadığını ve birkaç ay içinde onlardan ayrılıp ayrılmayacağımı bilmeden.

Başımı tekrar tekrar sallıyorum, konuşamıyorum, duygular boğazımda düğümleniyor. Maddison'a baktığımda onun da aynı sorunu yaşadığını görüyorum; kahverengi gözlerini hızla kırıştırıyor.

"Siktir." Gerginliği kırmak için başparmağım ve işaret parmağımla burnumun köprüsünü sıkarak gülüyorum. "Acınacak haldeyiz."

"Sen benim kardeşimsin." Maddison'ın sesi yüzünü silerken kesiliyor. "Nerede yaşadığın bunu değiştirmeyecek. Benim ailem her zaman senin ailen olacak ama uzun zamandır ilk kez kendi ailen var. Bizden uzaklaşmak zorunda kalacağından endişe ettiğin için bunu bir kenara atmanı izleyemem."

"Stevie'yi Chicago'dan uzaklaştıramam."

"Gitmeyeceğini mi söyledi?"

Başımı sallıyorum. "Aslında tam tersi. Beni her yerde takip edeceğini söyledi ama onu kardeşinden ya da köpek barınağından almak istemiyorum. Bu berbat olurdu."

"Zee, hayatında bir kez olsun etrafındaki herkesi korumaya çalışmayı bırak. Sana, içine girdiğin bu kişilikten çıkmak için bir yol göstermeye çalışıyor. İhtiyacın olan her yere gideceğini söylüyor. Bir kez olsun arkasını kollamasına izin ver."

"Siktir, Maddison." Gözyaşları akmaya başladı. Gerçi bütün hafta boyunca neredeyse hiç durmadılar ama bunu genellikle özel olarak yapıyorum. "Ne halt ettiğimi bilmiyorum." Sesim çatlıyor. "Onu tüm bu ünlü saçmalıklarından korumaya çalışıyordum ama doğru düzgün düşünemiyorum bile. Onu çok özleyorum."

"O zaman neden ondan ayrıldın?" diye nazıkçe soruyor, ancak hatamdan dolayı beni lanetlemeyi tercih ettiğini söyleyebilirim.

"Dediğim gibi, onu her şeyden korumaya çalışıyordum." Sessiz kalıyor ve devam etmeme izin veriyor.

"Onu kendimden korumaya çalışıyordum," diye ekliyorum farkına vararak.

Ona baktığında, dudakları hüznü bir gülümsemeyle kalkarken bunu bildiği açıktı. "O beni terk edemedi ben onu terk ettim." İnançsız bir nefes çıkar

Ben. "Benim neyim var böyle?" "Senin hiçbir sorunun yok, Zee."

"Evet, var!" Hayal kırıklığı içinde bağıyorum. "İnternette hakkımdaki tüm o saçmalıkları gördükten sonra benden ayrılacağından o kadar emindim ki, bunu ondan önce ben yaptım." Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Herkes gibi onun da beni terk edeceğini düşündüm."

Geçen hafta Eddie ile üç seans yaptım ve bana ne yaptığımı söyleyemedi mi? Hâlâ lanet annemle uğraştığımı anlaması için en iyi arkadaşım ile gece yarısı konuşmam ve biraz sıcak viski mi gerekti?

"Stevie, ona en kötü halini göstermeye çalıştığında bile seni sevdi. Ama en iyi halini? Gerçekten kim olduğunu? Seni yanında kalacak kadar sevdiğine güvenmelisin."

"O beni sevmiyor." Başımı sallayarak onu hızla başından savıyorum.

"Saçmalık." Maddison küçümseyerek gülüyor.

"O değil."

"Zee."

Kafamı kaldırmaya çalışıyorum ama göz teması kurmak çok zor. Maddison beni bu şekilde anlayamaz ve şükürler olsun ki hiçbir zaman da anlamayacak. Onun aile sevgisi ve ruh eşi sevgisi var. Hayatta kalmak için kendim için yaratmak zorunda kaldığım zihniyeti anlamak için asla onusuz olmadı.

Beni hiç kimse sevmeydi. Kimse beni sevmezdi ve sevmeyecekti, bu yüzden bunu telafi etmek için kendimi yeterince sevmek zorundaydım. Benden istediği şey, bu sorumluluğu üstlenmesi için bir başkasına güvenmek, çok büyük bir görev.

Geçen hafta evinden ayrılırken Stevie'nin söylediklerini duydum ama dürüst olmak gerekirse, bunun kalmamı ya da her şeyi geri almamı sağlamak için bir taktik olduğunu düşündüm. Öz annem beni sevmezdi. Hangi dünyada bir başkasının bunu yapmasını bekleyebilirdim ki?

"Zee," diye tekrarlıyor Maddison. "Çocuklarım seni seviyor. Ailem seni seviyor ve sen de buna inanıyorsun. Peki, Stevie'nin de seni sevdiğine neden inanmıyorsun?"

Sessiz kalıyorum, içimden kelimelerin çıkmasına izin vermeyecek kadar çok duygu, anı ve güvensizlik akıyor. Aşk korkutucu bir fikir ve ben tüm yetişkin hayatımı ona ihtiyacım olmadığına kendimi ikna ederek geçirdim. Kendimi yeterince sevebileceğime, böylece başkalarından sevgi aramak zorunda kalmayacağıma... Ama Stevie gittiğinden beri bu kırılğan inanç hızla çökmeye başladı.

"Çok seviyorsun ama *sevildiğine* inanmaya başlamalısın." Hay sikeyim.

"Tecrübeme güvenin," diye devam ediyor Maddison. "Tüm bunlar" - otel odasını eliyle işaret ediyor- "şöhret, para, hayranlar. Eğer o bunun bir parçası değilse bunların hiçbirinin değeri yok."

Başımı sallayarak onaylıyorum ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Bana musallat olan ve beni geride tutan geçmişe dair bu kadar çok şeyi onarmam gerekirken Stevie'yle aramı düzeltmeyi nasıl hayal edebilirim bilmiyorum.

"Zaten medya saçmalığıyla başa çıkamıyor. Ryan'la bundan uzak durdu ve işte ben de resmin içine girdim." Başımı sallıyorum, neden her şeyi bitirdiğimi, ona neden bir çıkış yolu verdiğimi hatırlıyorum. "Benimle birlikte anılmaktan duyduğun nefreti hak etmiyor."

Maddison gözlerini deviriyor. "Bırakın da neyle başa çıkıp çıkamayacağına o karar versin."

Ağır gerilimi kırmadan önce bakışlarımı kısıyorum. "Karınla çok fazla vakit geçiriyorsun, bilgeleşıyorsun falan."

"Yıllar içinde bir iki şey öğrendim," diye gülüyor.

"Hokey ile ilgili bir şeyler söyle ki biri seni odamdan çıkarken görürse sadece ağlayıp viski içmediğimizi söyleyebilelim."

"Bu onlara biraz manşet olur, ha?" Maddison koltuktan kalkıyor. "Kendinizi toparlayacaksınız ve Perşembe günü kazanacaksınız. Sonra eve döneceğiz ve Chicago'da bu seriyi beş maçta kazanacağız. Sonra da Stanley

Kupası'nı kazanacağız."

Yanında duruyorum, elimi onun elinin içine sokuyorum, diğer elimi sırtında gezdiriyorum ve yumruğumla omzuna vuruyorum. "Anlaştık."

"Sen en iyi adamsın, Zee. İyi şeyleri hak ediyorsun, ama hayatına girdiklerinde onları kabul etmelisin."

Başımı sallıyorum, kabul ediyorum ama yine de kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

"Eddie'yi seviyorum, ama Tanrı aşkına, onu kovun ve beni görevlendirin!" Maddison odasına dönerken koridorda kendi kendine gülüyor.

Günlerdir ilk defa gülüyorum. Gülümsüyorum. Zihnim berraklaştı.

Ama etrafımı saran karanlıkla yatakta uzanırken, birkaç yastığı yanıma çekiyorum, olduğum gibi üzgün bir şeyi tutmaya ihtiyaç duyuyorum. Bir şey var ama o değil ve kas hafızam her gece onun kollarımdaki hissini özliyor.

Endişe vücudumdaki her sinirden geçiyor, her parmak ucundan akıyor, dinlenmenin beni bulmasına izin vermiyor. Yutkunmaya çalıştıkça boğazım düğümleniyor ve farkına vardıkça ciğerlerim sığlaşıyor.

Sevgiye ihtiyacınız olduğunu öğrendiğinizde ama sevginiz olmadığında ne olur?

Öyle mi?

STEVIE

M Babamın uçağı birkaç saat önce kalktı ve ben onu şimdiden özledim. Ama Chicago ve Zanders'dan uzakta geçirdiğim birkaç günün ardından, benimle aynı şehirde olduğunu bilmeme rağmen, üzerimdeki sis kalkmaya başladı.

zihnim. Berraklık hakim olmaya başladı ve bu noktada ayaklarımın ilerlemesini sağlayan tek şey kendimi ilk sıraya koyma konusundaki ezici kararlılık.

Zanders beni seçmemiş olabilir ama bundan sonra ben seçeceğim.

İstediğim mutluluk versiyonu, yani Zanders'ın tekrar hayatımda olduğu versiyon artık söz konusu olmadığına göre, bir sonraki en iyi şeyi seçeceğim. Bu da ondan uzakta, evimin dışında yürüyebileceğim ve onunkini görmeyeceğim bir hayat. Köpek parkına gidebileceğim ve Rosie'yi görüp görmeyeceğimi merak etmeyeceğim bir yer. O yolcularımdan biri olmadan uçakta çalışabileceğim bir yer.

En mutlu hayatım olmayabilir, ama yeterince mutlu olacak ve hayatımda bir neşe kıvılcımı hissetmeye duyduğum ezici ihtiyaç, kararlarımı yönlendiren tek şey.

Seattle'daki dördüncü maçın son saniyeleri yaklaşırken, Indy ile birlikte uçakta tezahürat yapmak istiyorum ama Zanders için gerçekten çok mutlu olsam da, yorgun bedenim kutlama yapacak durumda değil. Ve bencilce bir not olarak, bir yanım o seri geldiğinde finaller için uçakta olamayacağımdan nefret ediyor.

Gerçi bunu henüz kimse bilmiyor.

Bu gece uçağa adımımı attığım andan itibaren, bunun uçağa son binişim olduğunu bilerek her şeyi içime attım.

En yakın arkadaşlarımdan biriyle tanıştığım arka mutfak, Indy ve benim bu sezon yarı çıplak hokey çocuklarına bakarken ve bunun için para alırken çok fazla eğlendiğimiz anılarla dolup taşıyor.

Rio'nun koltuğu, bangır bangır çalan müzik kutusunun yanından geçerken bir iki kez duyma yetimi kaybettiğimi sandığım yer.

O lanet soğutucu, Zanders'ın kendi almayı reddettiği maden suyu da dahil olmak üzere ağzına kadar içeceklerle doluydu.

Onu ilk kez gördüğüm çıkış sırası.

Beni kafese kapattığı ve önümde soyunduğu, o sırada itiraz etsem de hiç aldırmadığım yolculuk.

Ben güvenlik brifingini vermeye çalışırken o ve Maddison tüm uçuşlarda beni güldürürlerdi.

Ama tüm bu anılar sadece bir tanesinin sonucu - ona aşık olduğum yer burası ve kendi akıl sağlığım için uzaklaşıp unutmaya çalışmam gerekiyor.

Uçağın yanına yanaştıklarında ekip otobüslerinin farları uçağın camlarında parlıyor ve kalbimin o kadar hızlı atmasına neden oluyor ki tüm varlığımı kapladığını hissedebiliyorum. Ama bu, Zanders'ın uçağa ilk binen kişi olduğunu gördüğümde vücudumun verdiği tepkinin yanında hiçbir şey.

O asla ilk olmaz. Genelde kalabalığın sonuna doğru, ağır ağır ilerler ama bu gece öyle değil. Bu gece otobüsten inip uçağa ilk binen o ve koridora adımını atar atmaz gözleri benim durduğum arka tarafa kayıyor. Saklanmaya çalışıyorum, bu son uçuşu bir an önce bitirmek istiyorum ama bakışları beni yakıyor.

Her zamanki gibi etkileyici giyinmiş ve bu gece onu son gördüğümünden biraz daha az bitkin görünüyor. Bir an bile tereddüt etmeden adımlarını hızlandırıyor, çıkış sırasını hızla geçip bana doğru ilerliyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Indy yanımda, ama ben sersemlemiş bir halde, gözlerim onunkilere kilitlenmiş, bana doğru hücum edişini izliyorum.

Hareket etmeli, saklanmalı ya da herhangi bir şey yapmalıyım ama yapamıyorum. Ayaklarım sanki çimentoya saplanmış gibi hissediyorum, beni her ne olacaksa ona tutsak ediyor. Onunla konuşmak istemiyorum. Kırk sekiz saatlik netlikten sonra, onunla konuşmak ve bana benimle olmak istemediğini hatırlatmasını istemiyorum. Mesaj açık ve netti. Ama aynı zamanda, konuşmak istediğim tek kişi o. Beni daha iyi hissettirebilecek tek kişi o.

Acıya sebep olan o olmasına rağmen.

Kalp kırıklığı tam bir kaltaktır.

"Stevie."

Oh lanet

olsun.

"Lütfen seninle konuşabilir miyim?" diye yalvarıyor, ela gözleri yumuşak ama yalvarıyor. Yorgun bir nefes bırakıyorum. "Zanders-"

Kendimi düzeltmeden önce boğazının derin bir yutkunmayla titremesini izlerken bu ismi söylediğimi duyunca gözleri açılıyor.

"Zee, ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum. Lütfen sadece günü atlatmama izin ver."

Etrafındaki koltuklar ekibin geri kalanıyla dolmaya başlıyor ve ben olay çıkarmak istemiyorum. Bu uçuşu radarın altında kalarak ve uçaktan indiğim anda herkesin varlığını unutmasını sağlayarak atlatmak istiyorum.

"Lütfen," diye devam ediyor. "Sadece ihtiyacım var-"

"Zanders." Bu sefer Indy benim yerime araya giriyor. "Bu *senin* neye ihtiyacın olduğuyla ilgili değil. Konuşmak istemiyor. Bırak işini yapsın."

Zanders'ın yüzü suçlulukla çöküyor, acısı yüz hatlarından belli oluyor. Ama onun incinmesini istemiyorum. Ona kızgın değilim. Sadece hayatıma devam etmek istiyorum.

"Bir sonraki uçuşta konuşuruz," diye teklif ettim. "Biraz daha zamana ihtiyacım var."

Bir sonraki uçuşun olmayacağını bilmeden hızla başını sallarken küçük bir umut kıvılcımı onu ele geçiriyor. En azından benim için. Ama beni ne kadar incitmiş olursa olsun, onu üzgün görmeye dayanamam. Bencilce, bu yalan beni bu son yolculuktan kurtaracak.

"Bir sonraki uçuş?" diye güvence için yalvarıyor.

Göz göze geliyoruz ve ben her şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Güneş ışığında yeşile dönen ela gözlerini. Vücudumun her santimine dokunan dudakları. Bir iki kez kendimi sabitlemek için tuttuğum boynundaki altın zinciri. Benim kalbimi çalan kalbi. Onu gerçekten tanımadan önce beni şok eden dürüstlüğü. Pek çok insanın varlığından haberdar olmadığı düşünceliliği.

Onu hatırlamaya çalışıyorum.

Vücudumun hala nasıl çalıştığından emin olamadığım kadar acıyor olsa da, bana verdiği hayat için minnettarım. Bana aştığı güven için. Yaşayabileceğimi gösterdiği sevgi için. Hayatınızın en güzel kısmı onun sayesinde geçmişken birine kızmak çok zor.

Gözlerimin önüne tek başına bir bukle düşüyor ve Zanders'ın eli, daha önce sayısız kez yaptığı gibi, onu yoldan çekmek için yukarı kalkıyor. Ama birkaç santim kala duruyor, yapamayacağını hatırlayınca kolu geri

çekiliyor.

Bana dokunmasını istiyorum, ama nasıl hissettiğini hatırlamak canımı çok acıtacak diye korkuyorum.

Kendini toparlayıp bana özür dileyen bir gülümseme sunarken göğsü derin bir nefesle hareket ediyor ve başı omuzlarının arasına düşmüş bir şekilde koltuğuna geri dönüyor.

"Bunu yapamam," diye itiraf ediyor Indy. "Bunu yapamam. Bu doğru değil. Sizin birlikte olmanız gerekiyordu." Acı içinde arkasındaki duvara yaslanıyor. "Her şey gün gibi ortada. Buna kendi ayrılığım üzüldüğümünden daha çok üzülüyorum."

"Sorun yok." Kolunu sıkıyorum ve ona güven verici bir sırtış atıyorum. "Her şey yoluna girecek."

Indy yeni bir işe girmek için Seattle'a taşındığını ya da bu uçuşun son uçuşum olduğunu bilmiyor ama iş arkadaşım olarak onunla geçirdiğim son birkaç saatin tadını çıkarmaya çalışıyorum, bu yüzden şimdilik bunu kendime saklayacağım.

"Ben gidip sayım ya da başka verimli bir şey yapacağım, böylece burada üzüntüden solup gitmeyeceğim." Indy mutfaktan çıkıp kalabalık koridorlara doğru adım atıyor. "Yürürken dizim yanlışlıkla Zanders'ın taşaklarına denk gelirse, sorun olur mu?"

Bunu ona söylemek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim ama "Taşaklarından uzak dur lütfen."

"Tamam. Ama diğer herkesin taşakları kapılmaya hazır." Bir omzunu attı. "Ve evet, kulağa nasıl geliyorsa öyle demek istedim."

Rio'nun kafası bununla birlikte geriye dönüyor, gözleri ilgiyle irileşiyor.

"Ben gr için hazırım
-"

"Hayır." Indy hızla onun yanından geçiyor.

Arka mutfakta bulabildiğim herhangi bir şeyle kendimi meşgul ederek saklanıyorum, bu uçaktan inene kadar dakikaları sayıyorum. Tekerlekler yerden kesildiğinde, tam olarak iki yüz otuz yedi olacak. "Stevie."

Maddison'ın uzun gövdesi arka mutfağın küçük girişini kaplıyor. Başka kimsenin olmadığından emin olmak için hızla arkasına bakıyor. dikkatini yeniden bana odaklamadan önce dinliyordu. "Ondan vazgeçme." Yenik bir nefes aldım. "Maddison-"

"Lütfen. Bu işe karışmamam gerektiğini biliyorum ama bu olay yüzünden kafası çok karışık. Onu hiç bu kadar kötü durumda görmemişim."

"Benden ayrıldı!" Soğukkanlılığımı ve ses tonumu geri kazanmadan önce patladım. "Bunu o yaptı ve benim de hayatıma devam etmem gerekiyor."

Maddison'ın özür dileyen bakışları benimkileri tutuyor. "Sen onun kim olduğunu biliyorsun, ben de biliyorum ama bazen unutuyor. Şu anda bazı şeytanlarla savaşıyor ama lütfen. Ondan vazgeçme. Henüz değil."

En iyi arkadaşına Zanders'tan asla vazgeçmediğimi ve vazgeçmeyeceğimi nasıl söylerim? Ama *bizden vazgeçtim*. Yeni bir işe girdiğimde ve bir daire bulmak için gelecek hafta Seattle'a dönmek üzere uçak bileti aldığımda, bizden vazgeçtim.

Ama bunu şu anda söyleyemem, bu yüzden gözlerimi Maddison'dan kaçırırken başımı hafifçe sallıyorum.

Bununla birlikte koltuğuna geri dönüyor ve ben de sonraki dört saati mutfakta saklanarak ve aşık olduğum ve kalbimi kıran adam benden otuz metreden daha kısa bir mesafede oturuyor olsa da son uçuşumun tadını olabildiğince çıkarmaya çalışarak geçiriyorum.

Chicago'ya indiğimizde uçaktan inişini izlerken, onu daha kaç kez şahsen göreceğimi merak ediyorum.

"Sana daha ne kadar sahibim?"

"Bir ay. Belki iki. Önümüzdeki hafta bir daire bulmak için geri döneceğim, yani bu ona bağlı."

"Gitmeni istemiyorum," diye hatırlatıyor Cheryl bana. "Burada çalışman için sana para ödeyebilseydim ve kalman için seni ikna edebilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım."

Yeni teslim edilen yavrularımızdan biriyle yerde otururken Cheryl'a minnettar bir gülümseme atıyorum. "Burayı özleyeceğim."

Bu yılın yetersiz ifadesi. Chicago'ya taşındığımdan beri geçen dokuz ay boyunca bu barınak kalbimin büyük bir bölümünü çaldı. En çok ihtiyaç duyulduğumu hissettiğim, en mutlu olduğum ve zamanıma değerli bir şey yaptığımı hissettiğim yer burası. Benim için hiçbir zaman parayla ilgili olmadı, ancak yaşamak için bir gelire ihtiyacım var ve kırık kalbimi iyileştirmeye başlamak için yeni bir başlangıca ihtiyacım var.

Barınağı ve tüm köpekleri yanımda Seattle'a götürebilseydim, bunu anında yapardım.

Keşke Chicago'daki hayatıma dair her şeyi, kalp kırıklığı hariç, yanımda götürebilseydim ama şu noktada kendimi daha iyi hissetmeyi seçmek, bu şehrin en sevdiğim yanlarını özlemekten daha önemli.

"Biliyorsun," diye devam ediyor Cheryl. "Seattle'da kardeşinle birlikte yaşamayacaksın." Kucağımdaki yavruya imalı bir şekilde bakıyor. "Belki de kendi evinin zamanı gelmiştir."

Sadece yirmi dört saat önce bıraktığım pug kırması kucağımda titriyor, ben de onu sakinleştirmek umuduyla tüylerini okşamaya devam ediyorum. "Yerleştikten sonra Ryan'ın maçlarını izlemek için Chicago'ya döneceğim. Belki o zaman yanımda bir tane götürebilirim."

Cheryl'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek odağımı kucağımdaki köpeğe kilitliyorum. "Stevie, gitmek istediğine emin misin?"

"Evet." Gülümsemeye zorladım. "Benim için iyi olacak."

Kardeşim içeri girerken ön kapının zili çalıyor.

"Ryan?" Yerdeki koltuğumdan soruyorum, alerjik kardeşimin bu binaya adım attığını bir kez bile görmedim ve şimdi o olduğuna göre bir şeylerin büyük ölçüde yanlış olduğunu biliyorum.

"Vee." Mavi-yeşil gözleri özür dileyen bir ifadeyle bana bakıyor. "Adın serbest bırakıldı."

Etrafımdaki oda hareketsiz. Köpeklerin hâlâ etrafta dolanıp oynadıklarından eminim, ama bunu anlayamıyorum. Az önce ne dediğini algılamaya çalışırken dikkatim Ryan 'a kilitleniyor, umarım onu yanlış duymuşumdur.

"Emin misin?" Telefonumu çıkarıp çılgınca adımları yazmaya başladım.

"Evan Zanders'ın kız arkadaşı. Takımının uçuş görevlisi."

"Shay'i aldatırken yakalandı" yazısına Seattle dışındaki maça başka bir kızın kolunu tuttuğu fotoğraf eşlik ediyor. Doğru olmadığını biliyorum ama bakması hiç eğlenceli değil.

"Devils'in oyun kurucusu Ryan Shay'in kız kardeşi Raptors'ın defans oyuncusu Evan Zanders ile çıkıyor."

Her makale, geçen hafta internette hızla dolaşan ve nefret dolu yorumların yağmasına neden olan, ikimizin Zanders'ın dairesine koşarken çekilmiş fotoğrafımızla eşleştiriliyor. Ama şimdi, benim başka fotoğraflarım da var. Yüzümün açıkça görüldüğü fotoğraflar.

İyi ki iki gün önce işimden ayrılmışım çünkü ayrılmasaydım şu anda kovulmuş olacaktım.

Ryan, "Binamızın dışında paparazziler ve muhabirler var," diye ekliyor.

Şaşkın bir sessizlik içinde oturuyorum. Daha geçen hafta korkunç yorumlarla karşılaştım. Bunu tekrar yapmaya hazır değilim.

Cheryl'in köpeği Gus, altın rengi vücudunu kardeşimin inciklerine sürtmekten önce yavaşça kardeşime yaklaşıyor. "Seninle eve kadar yürüyebilir miyim? Buradan çıkmam gerek." Ryan burnunu kaşıdı, hapşırmanın eşiğindeydi.

Yerden kalkarak, sonunda uyuyakalmış olan en yeni barınak yavrumuzu alıp Cheryl'e veriyorum. Kardeşimi dışarıda takip etmeden önce ona "Yarın döneceğim," diye güvence veriyorum.

Yağmurlu günlerde giydiğim uzun bir trençkotu uzatıyor, ama bugün hava yetmiş sekiz derece, bu yüzden ona dönüp baktığımda kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

"Saklanmak istersen diye."

Kıyafetime bakıyorum, kolsuz bluzum kırılmış ve dar, çıplak karnımın birkaç santimi de dahil olmak üzere şeklimi sergiliyor. Belime bir fanila sarmıştım. Saçlarım başımın üstünde dağınık bir şekilde duruyor, kot pantolonum bol, spor ayakkabılarım kirli ve genel olarak kendime çok benziyorum.

Ve bu farkındalık, sıcak havaya aldırmandan kardeşimin ceketini kapıp örtünmeme neden oluyor.

Binamızın köşesini dönerken Ryan bana "Arkamda kal," diye hatırlatıyor.

Basamaklarımızın altı, ellerinde kameralar, her şeyi bekleyen insanlarla dolup taşıyor.

"Senin ya da Maddison için falan gelmediklerinden emin misin?"

Ryan özür dileyerek omzunun üzerinden bakıyor. "Hayır, Vee. Onlar bizim için burada değiller."

Gözlerim Zanders'ın binasına kayıyor; onun ön merdivenleri haftalardır ilk kez temiz, herkes benim oturduğum binanın önünde kamp kuruyor.

Çok fazla dikkat çekmemeye çalışarak sinsice yaklaşıyoruz. "Çabuk olun," diye fısıldıyor ağabeyim.

"Hazır mısın?"

Biraz bile değil, ama önemli değil çünkü üç, iki, bir sonra köşeyi döndüğümüzde bizi görecekler...

"Ryan Shay!" diye sesleniyor ilki.

"Bu senin kız kardeşin mi?" Kameraların flaşları, kalabalıktan gelen bağırışlar, dikkatimizi çekmeye çalışıyorlar.

"Oldukça iyi bir iş, ha?"

"Stevie, buraya gel!"

Kapıcımız lobinin ana girişini açıp bizi içeri yönlendirirken Ryan beni koruyor ve onunla bina arasında durmama izin veriyor. Benim

Kardeşim hızla kenara çekiliyor ve ben içeri dalarken kameraların beni görmesini engelliyor.

İçeri girip asansöre yöneldiğimizde Ryan, "Başını eğ," diye ekliyor, ama burada yaşayan diğer insanlara kıyasla kendimi her zaman yersiz hissetmeme neden olan bembeyaz, tertemiz lobinin tam ortasında olduğum yerde duruyorum.

Ama artık nereye uyup uymamam gerektiği ya da insanların görünüşüm veya giyim tarzım hakkında ne söyleyecekleri umurumda değil. Hayatım boyunca taşıdığım birkaç kilonun yabancılar tarafından beğenilmemesi umurumda değil. Bu benim ve başkalarının nerede kabul göreceğini dikte etmesine izin vermekten yoruldum.

Sonunda kendimi kabul ediyorum, böylece diğer herkes gemiye binebilir.

"Vee, hadi gidelim," diye ısrar ediyor Ryan, beni açık tuttuğu asansöre doğru yönlendirerek.

Omzumun üzerinden dışarıdaki kalabalığa bakarken, duvarların arasından bağırışlarını duyabiliyorum. Uzun trençkotumu aceleyle çıkarıp yere bırakıyorum ve kapıya doğru koşuyorum.

"Stevie!" diye bağılıyor kardeşim ama ben gazetecilere doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Kapıyı açtığımda adrenalin kan dolaşımda dolaşüyor, kameralarının flaşları kör edici ve bağırışları sağır edici hale geliyor.

"Bayan Shay!"

"Stevie, buraya gel!"

"İlişkiniz ne zamandır devam ediyor?" "Havayolu şirketiniz biliyor mu?"

"Hiçbir soruya cevap vermeyeceğim," diye sesimi kalabalığın üzerine yükseltiyorum. "Bunun ben olduğumdan başka söyleyecek bir şeyim yok." Kollarımı ardına kadar açıyorum, saklanamıyorum. "Fotoğraflarınızı çekin, istediğiniz yerde yayınlayın. Artık umurumda değil."

Ne yaptığının farkına varınca derin bir nefes alıyorum. "Senin istediğin gibi görünmüyor olabilirim ama kaç kadının bana benzediğini biliyor musun? İnternette vücudum hakkında söylediğiniz sözler sadece beni değil onları da etkiliyor. Bu yüzden, söyleyeceklerinden korktuğum için saklanmaktan bıktım." Kollarımı yana açarak kendimi sergiledim. "Bu benim ve eğer bu konuda yorum yapma ihtiyacı hissediyorsanız, bu benden çok sizin hakkınızda bir şeyler söylüyor demektir."

Muhabirler sessizliğini koruyor, bazıları küçük not defterlerine notlar alıyor, diğerleri ise fotoğraf çekiyor.

"Ve bu garip, biliyor musun? Kim olduğumu bu kadar önemsemek. Bir resim size hiçbir şey anlatmaz. Ben bir kız kardeş, bir kız evlat ve bir dostum. Hisleri ve duyguları olan bir insanım ve bana değilmişim gibi davranmak, bu sporculara değilmiş gibi davranmak hastalıklı bir durum. İdolleştirdiğiniz bu adamlar da insan. Onlar sadece sevdikleri bir oyunu oynamaya çalışıyorlar ve bazılarınız spordan uzak kişisel hayatlarıyla daha çok ilgileniyorsunuz. Bırakın yaşasınlar. Bırakın *ben yaşıyayım*."

İçeri girmek için geri döndüğümde fikrimi değiştirmeden önce bir adım atıyorum. "Eğer beni takip etmeye devam edeceksen, sokağın aşağısındaki Senior Dogs of Chicago'da gönüllü olarak çalıştığımı bilmeni isterim, yani beni orada takip etmek istiyorsan, birkaç köpeği yürüyüşe çıkarmayı planlamayı bekliyorum. Alabileceğimiz tüm gönüllülere ihtiyacımız var."

Kalabalık hafif bir kahkahayla kıpırdanıyor ve göğsümde kalan baskının kalkmasına neden oluyor. Bunu istedikleri gibi çevirebilirler. Artık insanların söyleyeceklerinden korkmuyorum.

Gözlerim muhabir kalabalığının üzerinden caddenin diğer tarafına kayıyor ve Zanders'ı merdivenlerinde şok içinde durmuş beni izlerken buluyorum. Maç gününe özel takım elbisesini giymiş, arabasının anahtarları elinde sallanıyor ama olduğu yerde donup kalmış.

Sonunda, bakışlarını bana kilitlerken dudaklarında gururlu bir sırıtış beliriyor. "Sen ve Evan Zanders hâlâ görüşüyor musunuz?" Muhabirler soruyor ve dikkatimi tekrar gruba çekiyor.

Tereddüt ediyorum, yüksek sesle itiraf etmeye hazır değilim.

"Dediğim gibi, hiçbir soruya cevap vermeyeceğim." Sokağın karşısındaki adama bir kez daha bakmadan lobiye daldım.

"Sen de kimsin be?" Ryan gururla gülüyor ve asansöre doğru ilerlerken kolunu omzuma atıyor.

Derin bir nefes aldığım da, yıllardır taşıdığım kendimden nefret etme yükü erimeye başlıyor ve kendimi şu anda olduğumdan daha özgür hissedemiyorum.

"Ben sadece benim."

ZANDERS

F Lanet olası baş belası.

Stevie, paparazzi ve muhabir kalabalığını kapısının önünde suskun bıraktıktan sonra binasına giriyor ve ben bundan daha fazla gurur duyamazdım

o kızın.

Kendini savunuyor, dünyaya kim olduğunu gösteriyor ve bunu ben istediğim için ya da bir başkası ona baskı yaptığı için yapmıyor. Ama bunu sahiplendiği ve artık saklanmaya çalışmadığı için.

Varlığımın her zerresi onun peşinden koşmak ve benimle konuşması için yalvarmak istiyor. Kafamın nerede olduğunu açıklamama izin vermesini istemek ve onsuz ne kadar mutsuz olduğumu anlatmak. Ama zaman istedi ve bir sonraki uçuşta konuşacağımıza söz verdi, bu yüzden o zamana kadar beni onun hak ettiği adam olmaktan alıkoyan şeylerle uğraşacağım.

Benz'ime binip telefonumun arabamdaki hoparlör sistemine bağlanmasına izin verirken onun kendine güveni beni de heyecanlandırıyor. Otoparktan çıkar çıkmaz Rich'i arıyorum ve telefonunun zil sesiyle boşluğu dolduruyorum.

"EZ, hâlâ kontratın üzerinde çalışıyorum ve Maddison saçmalığıyla uğraşıyorum. Henüz sana söyleyecek fazla bir şeyim yok."

"Kovuldun."

Arabada bir an sessizlik oldu. "Özür dilerim, sizi doğru duyamadım. Arabanızda mısınız?"

"Kovuldun, Rich."

Küçümseyici bir kahkaha atıyor. "Hayır, değilim."

Garajımdan çıkıp Maddison'ın binasının yanına yanaşmadan önce flaşörlerimi yakıyorum ve bu konuda tek kelime bile etmiyorum.

Sessizliğim Rich'in dikkatini çekti. "Zanders, büyük bir hata yapıyorsun! Yeni bir takıma ihtiyacın olmasına iki haftadan az bir süre kaldı ve sen menajerini mi kovuyorsun? Kimse seninle sözleşme imzalamaz. Yurtdışında oynarsan şanslısın."

Chicago'dan ayrılmak benim için büyük bir korku ve bunu yapmayı hiç istemiyorum ama Rich'in sesimdeki endişeyi duymasına izin vermeyeceğim.

"O zaman ben de yurtdışında oynayacağım," diyorum olabildiğince rahat bir şekilde.

"Organizasyonlar siz sezondayken sizinle konuşamaz. Sadece menajerinle konuşabilirler. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Yani ekipler ben olmadan seninle konuşamaz," diye tekrarlıyor.

"Evet."

"Yani, kariyerinin en büyük hatasını isteyerek yapıyorsun. Yıllar boyunca sana ne kadar para kazandırdığımı biliyor musun?" Rich'in tipik emredici tonu çılgına dönüyor. "Seni ben yarattım!"

"Hayır, Rich." Maddison'ı beklerken rahatça koltuk başlığına yaslanıyorum ve neyse ki renkli camlarımdan göremeyen binasının dışındaki paparazzilere dikkatle bakıyorum. "Bir medya kişiliği yarattın ve üzerine adımları yapıştırdın ama ben artık o kişi değilim ve hiç olmadığım da emin değilim. Chicago yeteneğim için benimle sözleşme imzalamak istemiyorsa, o zaman imzalayacak bir yer bulurum, ama benden bir kuruş daha kazanamayacaksın. Ve artık hiçbir bağımız olmadığına göre paparazzilere pay için iyi şanslar."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Stevie'nin adını sızdırdın, değil mi?"

Onaylamasına gerek yok. Binamdan dışarı adımlarımı atar atmaz onun önündeki kalabalığı gördüğümde anlamıştım.

"Lütfen bana kariyerini bir kenara attığını, milyonlarca dolarlık kontratını bir amcık için bir kenara attığını söyleme. Uçuş görevliniz için. Fanteziyi anlıyorum, gerçekten anlıyorum, ama bu kadar aptal olma, Zanders."

"Onun hakkında konuşma." Daha dik oturuyorum, arabamın camından dışarı bakıyorum ve kimsenin beni duymamasını umuyorum. "Seni yıllar önce kovmalıydım."

"Buna pişman olacaksın."

"Hayır, Rich. Gerçekten yapmayacağım. Avukatıma evrakları

hazırlatacağım." "Zand-"

Daha önce bana pek çok kez yaptığı gibi telefonu bununla kapattım. Sonra avukatım Lindsey'e neler olduğunu bildiren bir mesaj atıyorum.

Kararımdan dolayı kendimi rahat hissettiğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Rahat değilim. Anksiyete vücudumda geziniyor ve bunun doğru bir hamle olduğuna kendimi ikna etmeye çalışırken bana bir menajer olmadan boku yediğimi hatırlatıyor. Hokey açısından bu bir kariyer intiharı ama pist dışındaki hayatım için bunun olması gerekiyordu.

Stevie'yi görecek bir sonraki uçuşuma kadar sadece birkaç günüm var ve affetmesi için yalvarırken ona bir özürden daha fazlasıyla gidebilmem gerekiyor. Yaptığım şeyi neden yaptığımı açıklarken hayatımda beni geri bırakan şeyleri değiştirmeye çalıştığımı ona göstermem gerekiyor ve Rich'i menajerim olarak kovmak bu listenin en başında yer alıyor.

Lindsey: *Tam zamanında. Bu akşama kadar evrak işlerini hallederim. Ayrıca, onunla ne zaman konuşmayı planlıyorsun?*

Omuzlarımı geriye atarak gevşemeye çalışıyorum ama kız kardeşime planımı anlattığımdan beri bu yaklaşan konuşmanın düşüncesi vücudumu panikle dolduruyor. Ama sadece bu akşamki maç Stanley Cup Finaalleri'ne gidip gitmeyeceğimizi belirleyeceği için değil, o kadın yıllardır bana çok fazla panik atak yaşattığı için de rahat olmam gerekiyor ve ona bir tane daha vermeyi reddediyorum.

Yarın burada olacak.

Lindsey: *Seninle gurur duyuyorum.*

Sonunda Maddison, muhabirler fotoğraflarını çekerken başı eğik ve örtülü bir şekilde lobiden çıkıyor. Dışarı çıkar çıkmaz hızlanıyor, köşeyi dönüyor ve benim Benz'ime atlıyor. Ayağımı gaza basıp kimse bizi görmeden yola çıkıyorum.

"Ne oluyor lan? Senin için o kadar kötü müydüler?"

"Beni beklemiyorlardı ve hayallerini yıktığım için üzgünüm ama seni de beklemiyorlardı." Sinyal lambamı yaktım, otobana girdim ve arenaya doğru ilerledim. "Stevie'nin ismi birkaç saat önce açıklandı. Onu bekliyorlardı."

Çevremden Maddison'ın ağzının açık kaldığını görebiliyorum. "Kahretsin," diye tıslıyor nefesinin altından. "Bununla nasıl başa çıktı?"

Gözlerimi önümdeki yoldan ayırmazken dudaklarımda gururlu bir gülümseme beliriyor. "Her şeyi sahiplendi."

"Rich miydi?"

"Öyle olmalıydı." Aramızda uzun bir sessizlik oldu. "Onu az önce kovdum."

Gözlerim hızla yolcu koltuğunda oturan Maddison'a kayıyor, sersemlemiş bir sessizlik. Sonunda göğsünden derin, ürkek bir kahkaha yükseliyor.

"Evet, başardın!" Kutlama için omuzlarımı sallıyor. "Geri döndü! Hadi gidelim!"

"Tamam, tamam," diye gülüyorum. "Ben sürüyorum."

Maddison memnun bir iç çekişle koltuğuna yerleşiyor. "Gelecek sezon için bir menajerin olmadan boku yediğini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Ne yapacaksın?"

Ağzımın kenarından sinsî bir sırıtış yükseliyor. "Sanırım büyük bir patlamayla ayrılmamız gerekecek. Sevgilimi geri kazandıktan hemen sonra Stanley Kupası'nı kazanacağız."

STEVIE

MUber'imın gelmesini beklerken ayak parmaklarım beyaz mermer zemine sinirle vuruyor. Bavulum küçük, sadece Seattle'da beş gün kalmama yetecek kadar. Ne kadar süre kalacağımın emin değilim. bir daire bulmamı gerektiriyor, özellikle de karşılayabileceğim bir daire, ama yeni şehrimi keşfetmek için fazladan zaman kullanabileceğimi ve kimsenin beni tanımadığı Chicago'dan uzakta olmanın iyi olacağını düşündüm.

Bugün evimin önünde beni takip eden bir kalabalık yok, Zanders ve takımı dün gece evlerinde kazanıp Stanley Cup Finalleri'ndeki yerlerini garantiledikleri için bu biraz şaşırtıcı. Ama artık fotoğraflarını çektiklerine ve saklayacak bir şey kalmadığına göre, gazeteciler kim olduğumu daha az umursayamazlar gibi görünüyor.

Chicago'nun sekiz yıl sonra ilk kez Stanley Cup'a katılması manşetlerden düşmüyordu ve ben bakmasam da benimle ya da ilişkimizle ilgili her şeyin bunun yanında bir dipnot gibi kaldığını düşünüyordum.

"Pittsburgh'a gidiyor gibi görünmüyorsunuz," diyor kapıcımız, yarın oraya gidecek takımı kastederek, gözleri bavuluma kilitlenmiş bir halde.

"Bu sefer değil." Dikkatimi tekrar cam kapılara verip aracımı beklemeye başlamadan önce ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

Ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde yanımda duruyor. "Biliyorsunuz, Bayan Shay. Çok şey görüyorum. Çok şey duyuyorum ve çok sır saklıyorum. Ama taşınacağınızı söylemezseniz o çocuğa ne kadar zarar vereceğinizi görmemek için kör olmanız gerekir."

Gözlerim ona kaydı. "Nereden biliyorsun?"

"Kırk yedi yıldır bu işi yapıyorum. Bazı şeyleri anlarım."

Cevap veremeden caddenin karşısındaki bir figür dikkatimi çekiyor. İnce yapılı. Parlak siyah saçları, şık bir topuzla şekillendirilmiş. Kolunda asılı duran aşırı pahalı çantası.

Bavulumu lobide bırakıp dışarı fırlamadan önce dalgınlıkla kapıcımıza "Affedersiniz," diye ekliyorum.

"Lindsey!" Ona yetişmek için cadde boyunca koşmadan önce her iki yöne de bakarken bağıyorum. "Lindsey!" Tekrar bağıyorum ama o arkasını dönmüyor, doğruca Zanders'ın binasına doğru ilerliyor.

"Lindsey," diye ekliyorum son bir kez, ön merdivenlere yönelmeden önce hafifçe kolundan tutuyorum.

Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bana doğru dönüyor.

"Ah, özür dilerim." Kolum geri çekildi. "Seni başka biri sandım." Ela gözleri çarpıcı bir şekilde benziyor, arsız gülümsemesinden bahsetmiyorum bile. Kendime inanamayarak başımı sallıyorum.

"Kızımı nereden tanıyorsun?" diye sorar.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onun burada ne işi var? Zanders onun burada olduğunu biliyor mu? Burada olamaz, şu anda olmaz. Onun için bu kadar çok şey tehlikedeyken olmaz.

"Burada ne yapıyorsun?" Sertçe sordum.

Tüm vücudu bir tavırla yuvarlanıyor. "Affedersiniz?"

"Kim olduğunu biliyorum. Sen Evan'ın annesin. Burada ne halt ediyorsun?"

Bakışları vücudumu boydan boya dolaşıyor, her santimetrekaremi inceliyor ve değerlendiriyor. Büyük beden ve ikinci el kıyafetlerim eminim onun için etkileyici değildir, özellikle de tasarımcı çantası ve ayakkabılarıyla kıyaslandığında. Pahalı çantasının saplarını manikürlü elleriyle kavırıyor, sanki dünyadaki tüm değerlere sahiplermiş gibi onlara tutunuyor.

Zanders'a benziyor ama aynı zamanda birbirlerine hiç benzemiyorlar.

"Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum"-kaşları tiksintiyle çatıldı

-"Ama beni buraya davet etti."

Ne? Bunu neden yapsın ki? Ve tüm haftalar içinde bu hafta?

Bana sırtını dönüyor ve daha iyi günler görmüş kırmızı topuklu ayakkabılarıyla merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"Kaçırdın, biliyorsun!" diye sesleniyorum ve onun yarı yolda durup bana doğru dönmesine neden oluyorum. Benden bir adım yukarıda duruyor ve aşağıya bakıyor. "Oğlun harika biri. Senin sayende değil."

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?" Sanki avını takip ediyormuş gibi yavaş adımlarla bana doğru geliyor.

Dik duruyorum, omuzlarım geride. "Babası ona bir şeyler alacak kadar para kazanmadığı için on altı yaşındaki oğlunu terk eden kadınla konuşuyorum. Kafan karıştıysa, o sensin."

Gözleri şüpheli bir bakışla kısıldı. "Sen kendi işine bak. Bunun seninle bir ilgisi yok. Bu oğlumla benim aramda. Senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Bunun şaşırtıcı olması mı gerekiyor?" Küçümseyici bir kahkaha attım. "Hadi canım, sen benim kim olduğumu bilmiyorsun. Son on iki yıldır firardaydın."

"Sen-"

Elimi kaldırıp sözünü kesiyorum. "Daha bitirmedim. Oğlunuz bunu göremiyor ya da yüzünüze söyleyemiyor olabilir ama siz olmadan daha iyi durumda. Bunu kim yapar ki? Kim ergenlik çağındaki çocuğunu terk eder de sonra çocuk hayal bile edemeyeceği kadar çok para kazanmaya başladığında geri döner? Onu terk ettin! O sadece annesinin onu sevmesini istedi ve sen onu terk ettin. Ama şaka yapıyorsun çünkü o tanıdığım en iyi insan ve senin sayende değil, kendi başına böyle bir adam oldu. Arkanda ne bıraktığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Zanders'ı doğuran kadına sırtımı dönüyorum, ama daireme giden yolu ancak yarılamaştım ki fikrimi değiştirip tekrar onunla yüzleşiyorum. "Onun parası için gelmeyi bırak. Sadece kendini utandırıyorsun. Ayrılmakla ona bir iyilik yaptın." Arabamı bir kez daha beklemek için binamın lobisine girmeden önce biraz dramatik bir hava katmak için iki orta parmak ekliyorum.

ZANDERS

Stevie annemi iki eliyle ters çeviriyor ve ben yukarıdan, çatı katımın penceresinden izlerken yüzümdeki mide bulandırıcı memnun gülümsemeye engel olamıyorum.

O vahşi kıza fazlasıyla takıntılıyım ve henüz benimle konuşmaya hazır olmasa da hala arkamı kolladığını bilmenin göğsümde yarattığı şişkinliği açıklamak zor.

Ancak bu gurur duygusu, annemin altımda, apartmanımın lobisinde kayboluşunu izlediğimde hızla paniğe dönüşüyor.

Günlerdir bunu düşünüyor, ona söylemek istediğim sözleri sürekli prova ediyordum. Ama uçak biletini alırken ya da otel parasını öderken kendimi ne kadar hazır hissetmiş olursam olayım, şu anda tüm bu hazırlıklar pencereden uçup gitti.

Kız kardeşim geçen hafta onun telefon numarasını bulmuştu ve sabahtan beri başparmağım aynı kişinin üzerinde geziniyor, bu buluşmayı tamamen iptal etmek istiyordum. İçimde panik ve öfke vardı. Ama iptal edemezdim. On altı yaşımdan beri bu kadınla yüzleşmem gerekiyordu ama onunla olan geçmişimin geleceğimi engellediğini fark ettiğim şu ana kadar bu acil bir gereklilik haline gelmemiştir.

Stevie'ye yazdığım, ona ne yapmak üzere olduğumu anlattığım, yardımına ihtiyaç duyduğum, yanımda olmasını istediğim mesajların sayısını bile sayamıyorum. Ama tek bir tane bile göndermedim. Bu ne kadar bencilce olurdu? Onun çaresiz ve yalvaran yüzü, gergin ve çatlak sesi, ondan ayrıldığım o günden beri zihnime kazındı. Ondan bir şey isteyemezdim.

Bunu yaptığımda, her şey benim suçumken, onun yardımını istedim. Bu yüzden, onu geri kazanmama yardımcı olacak bir adım olduğunu bilerek bunu kendi başıma atlatacağım.

Oturma odamda volta atarken, nihayet kapımın yanındaki hoparlör çaldı. "Bay Zanders, bir..." kapıcım tereddüt etti. "Bir Bayan Zanders Burada mı?"

Hâlâ o ismi mi kullanıyor? Uygun.

Burnumdan derin bir nefes alıp aynı yavaşlıkta veriyorum. "Evet, teşekkür ederim. Onu kaldırılabirsin."

İki dakikadan kısa bir süre sonra asansörün koridorunda durduğunu duyuyorum ve bundan on beş saniye sonra, kapıyı çalması çatı katımda yankılanıyor ve omurgamda istenmeyen bir ürpermeye neden oluyor.

Kolumdaki saatle oynayarak gömleğimin yakasını düzeltiyorum, bir türlü rahat edemiyorum. Daha şık giyinmeyi düşündüm ama bunu bir iş toplantısı olarak kabul ettiğim için düğmeli gömlek ve pantolon giyeceğim. Ne olursa olsun, şu anda beni kaşındıran ve klostrofobik hissettiren şey kıyafetim değil. Kapının diğer tarafında duran kadın.

Ama burası benim evim ve burası benim hayatım. Burada kontrol bende. Başarılıyım ve kendim için yarattığım şeyle gurur duyuyorum. Onun sayesinde değil. Beni, gittiği günkü kadar önemsiz hissettirmesine izin vermeyeceğim.

Sakinleştirici bir nefes daha alarak omurgamı dikleştiriyorum ve kapı koluna uzanıyorum, kapıyı açarken sinirlerimi yutuyorum.

"Evan," diyor annem gururla. "Seni görmek çok güzel."

Bakışlarımı tutuyor, gülümsemesi gizli bir niyetle zorlanıyor ve bu kadın karşımda dururken, parçalandığımı, bıraktığı on altı yaşındaki o incinmiş çocuğa geri döndüğümü hissediyorum.

Gözleri hatırladığım gibi, benimkileri yansıtıyor. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ama açık kahverengi teni son on iki yılda yaşlanmış. İki yıl önce maçıma gelmişti ama güvenlik onu uzaklaştırmadan önce sadece küçük bir anlığına görebilmişim. Detayları fark etmemiştim.

Kıyafetleri tasarımcı işi, bu noktada sezonluk. Ayakkabıları ve çantası inanılmayacak kadar yıpranmış, bana ilk etapta neden gittiğini hatırlatıyor - para için. Ve büyük ihtimalle daha fazlası için geri döndü.

"İçeri girebilir miyim?" diye sorarak beni şaşkınlığımdan kurtarıyor.

Kenara çekilip evime girmesine izin veriyorum. Onun burada olması yanlış hissettiriyor. Stevie'nin parlak aurası, vahşi ruhu ve tatlı doğasıyla büyük ölçüde çelişen soğuk bir enerji getiriyor, sahte ve neredeyse zehirli bir şekilde içeri giriyor.

Ama tüm bunları kendimi geliştirmek ve o kızı geri kazanmak için yaptığımı unutmamalıyım.

"Vay canına." Annem etrafı inceliyor, başı dönüyor. Gözleri dolar işaretleriyle parlıyor olabilir. "Çatı katınız muhteşem. Ne zamandır buradasınız?"

"Altı yıldan biraz fazla."

Başını sallıyor, sessizce her küçük şeyi değerlendiriyor ve bana hiçbir şeyin değişmediğini hatırlatıyor. "İçecek bir şey alabilir miyim?"

"Suyum var."

Hafifçe gülüyor. "Bir spritzer veya hatta şampanya iyi olur."

Gözlerimi devirip mutfığa gidiyorum ve onu oturma odasını bulması için yalnız bırakıyorum. Buzdolabım IPA'lar ve maden suyuyla dolu, ikisini de almıyor.

"Kıvrıcık saçlı komşunuz bambaşka biri," diye sesleniyor oturma odasından ve dudaklarına yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Bu seferki oldukça tavrılı."

Stevie'nin kim olduğunu açıklamak gibi bir planım yok. Bunun bir önemi yok çünkü evimde oturan kadının bugünden sonra hayatımda hiçbir değeri kalmayacak. En önemli parçayı bilmesine gerek yok.

Bardağı annemin önündeki sehpaıa bırakıp, ona dik gelen bir sandalyeye oturuyorum.

"Nedir bu?" Bardağı bakıyor, sanki onun için özel olarak bir şişe baloncuk patlatmadığıma şaşırmış gibi.

"Su."

Bir yudum almadan önce yine o sahte gülümsemeyi zorluyor. "Beni aradığına çok sevindim, Evan."

Tanrım, o ismi kullandığında nefret ediyorum.

Boğazımı temizleyerek, yüzükleri parmaklarımda döndürmeden önce saatimi bir kez daha ayarlıyorum. Annem bana bakıyor, her şeyi izliyor, muhtemelen tüm mücevherlerimin ne kadar tuttuğunu hesaplıyor.

Ama başparmağım dalgın bir şekilde serçe parmağımdaki yüzüğün izini sürerken, bunu neden yaptığımı hatırlıyorum.

"Seni aradım çünkü konuşmamız gerek." "Umuyordum ki-"

"Konuşmam gerek," diye düzeltiyorum.

Omuzlarını düzeltmeden önce ela gözleri açılıyor. "Lütfen yap." "Neden gittin?"

Göğsü keskin bir nefesle titriyor. "Evan, geçmişî geçmişte bırakıp ilerleyebilir miyiz? Dünyada en çok istediğim şey bu, ilerlemek."

"Hayır. Neden gittin?"

Başını sallıyor, terk edilmesine sebep olacak bir şey arıyor. "Babanla birlikteyken çok fedakârlık yaptım."

"Ne gibi?" Muğlak cevaplarla paçayı kurtarmasına izin vermeyerek meydan okuyorum.

"Kendim için hayal ettiğim hayatı feda ettim. İstediğim şeylerden."

"Maddi şeyler. Ailen senin için yeterli değildi."

"Bu doğru değil."

"Öyle. Parayı ve saçma sapan maddi şeyleri çocuklarına tercih ettin." Sessiz kalır, tartışacak bir şeyi yoktur.

"On altı yaşında olmak, hokey antrenmanından çıkmak ve park yerinde oturup senin gelmeni beklemek nasıl bir duyguydu biliyor musun? Tüm arkadaşlarım aileleriyle birlikte yola çıkmışlardı ve ben orada oturmuş bekliyordum. Babam iki saat sonra geldi ve eve gittiğimizde tüm eşyaların gitmişti. Bunu kim yapar ki?"

"Evan, ilerlemek istiyorum."

"Ben de öyle!" Oturduğum yerden bağıriyorum ve Rosie'nin köpek yatağından fırlayıp dikkatle yanıma oturmasına neden oluyorum. "Bu yüzden buradasın anne. İlerlemek istiyorum ama yaptığın şey için o kadar çok öfke duyuyorum ki bunu yapamıyorum. Beni koşulsuz sevmesi gereken tek kadın sendin ama sevmedin."

Duraklıyorum, yanıldığımı söylemesine izin veriyorum. Beni sevdiğini söylemesi için. Belki babamı yeterince sevmiyordu, belki de Indiana'daki küçük kasabamızı sevmiyordu ve bu yüzden ayrılmak zorunda kaldı, ama bu asla benimle ilgili değildi.

Beni sevdiğini söylemiyor.

"Peki, bundan sonra nereye gideceğiz?" diye soruyor. "Nasıl ilerleyeceğiz?"

"*Biz yapmıyoruz. Benim var.*"

Kaşları şaşkınlıkla çatılır.

"Seni buraya getirdim ki yüzüne bakabileyim ve artık işimin bittiğini söyleyebileyim. Sebep olduğun öfke ve acıya tutunmaktan bıktım. İnsanların seni öğrenmesinden korktuğum için adını basından saklamaktan bıktım. Ve sana ihtiyacım olduğunda kalamamana izin vermeyi bıraktım.

beni hayatımda olmak isteyen insanlardan uzak tutuyor. Senin yaptığın gibi beni asla terk etmeyecek insanlardan."

Vücudumdan bir gurur sarsıntısı geçerken o orada duygusuz bir şekilde oturuyor.

Başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatıyorum, dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor. Vücudumdaki her kas gevşiyor, sözlerimin fiziksel etkilerini hissediyorum.

"Buraya tekrar hayatında olmamı istemeni bekleyerek geldim." "Hayır.

Buraya geldin, hayatımda olman için *para ödememi* bekledin. ama bil bakalım ne oldu anne. Artık on altı yaşında değilim ve sen umurumda bile değilsin."

Dudakları aralanıyor. "Bu yüzden mi beni buraya kadar getirdin? Beni buraya bunun için mi getirdin?"

"Evet."

Şok içinde sessiz kalır.

"Dur tahmin edeyim. Seni buraya uçuracağımı, yakınlarda kalman için para ödeyeceğimi düşündün. Seni oyunlarımda kendi locana koyacağımı sandın."

Rolü önümde tamamen çözülüyor. "Beni tekrar hayatında istediğini sanıyordum. Beni özlediğin için uçurduğunu sanıyordum!"

Başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim."

Koltuğumda telaşlanıyor, kıpırdanıyor ve odaya bakıyor, değerli olabilecek her küçük şeye göz atıyor. Sanki benden elde etmeyi umduğu şeyleri katalogluyor.

"Zaten bir daha hayatımda olmak istemiyorsun anne. İtiraf et. Hâlâ seni özleyen ve seni geri almak için her şeyi yapabilecek o üzgün genç çocuk olmamı umuyordun. Kalmanı sağlayacak her şeyi sana vereceğimi düşündün. Beni sevmiyorsun. Beni istemiyorsun. Benimle birlikte gelen şeyleri istiyorsun."

Aklımdan ilk Stevie geçiyor. Benim için en önemli kişi, benden hiçbir şey almayan ama yine de her şeye sahip olmasını istediğim kişi. Sonra annemin yokluğu için suçladığım babam geliyor. O adam annemin kaybettiği geliri telafi etmek için çift mesai yaptı, böylece hokey oynamayı bırakmak zorunda kalmayacaktım. Her zaman onun da annem gibi beni terk ettiğini düşündüm ama aslında tam tersi oldu. Hayatım değişmesin diye kaldı ve daha çok çalıştı.

Her şeyimi vermek istediğim insanlar bunlar. Karşımdaki kadına değil.

Gözlerim çantasına takılıyor. Tasarım bir çanta ama şu anda en az on yıllık ve tüm parçalar yerine oturuyor. "Seni ne zaman terk etti?"

Bizi uğruna terk ettiği adamın neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak yıllardır onu hayal etmeye çalıştım ve onda ne bulduğunu merak ettim. İş için kasabadan hızla geçti, annemi özel jetiyle götürdü. Ama içten içe, onda ne gördüğünü çok iyi biliyorum. Ailesini terk edecek kadar dolar işareti gördü.

Annemin omuzları dikleşiyor, sanki burada olma sebebinin onu terk eden parayla hiçbir ilgisi yokmuş gibi sahte bir güven sergiliyor. "Altı yıl önce."

Rakamlar. Ben lige girdikten hemen sonra, hayatıma tekrar girmeye çalıştı.

"Bilmem gereken kardeşlerim var mı?" İnançsız bir kahkaha atıyor. "Hayır."

Tekrar tekrar başımı sallıyorum. "Tamam. Beni bir daha arama." Ela gözleri benimkilere kayd.

"Ciddi misin sen?" "Ölümcül."

Zihninde dönen çarkları izliyorum. "Basından ne kadar gizli olduğunuzu biliyorum. Bilmek isteyecekleri şeyler biliyorum. Bilmek için *para ödeyecekleri* şeyler."

Şu an çaresiz durumda, boşa kürek çekiyor.

"Devam et. Artık saklanmıyorum. Onlara ne kadar kötü bir anne olduğunu söylemek ve kendini otobüsün altına atmak istiyorsan, buyur. Seni sakladım çünkü kendi annemin beni sevememesinden utandım ama utanmamı gerektirecek bir şey yok. Ben yeterim. Lindsey yeterli, ama tüm yanlış şeylere değer veren sensin. Sen gittiğinde, senin için kim orada olacak? Çantaların mı? Ayakkabıların? Paran mı? Bu üzücü bir hayat anne ve artık bunun için sana kızmıyorum. Senin için üzülüyorum."

Bu kadın yıllar boyunca beni nasıl bu kadar panikletti? O buna değmez. Hiçbir zaman da olmadı. Çaresizlik ondan sızıyor ve bu acınası bir durum. Aslında, şimdi ona baktığımda, hiçbir şey hissetmiyorum. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

"Gittiğin için babamı suçladığımı biliyor musun? Bunca yıl kızmam için burada değildin, bu yüzden onun yerine ona kızdım. Ama o adam Lindsey ve benim için kışını yırttı. Ayrılarak ona bir iyilik yaptın. O senden çok daha fazlasını hak ediyor."

"Evan-"

"Gitmelisin." Sandalyemden kalktım, Rosie yanımdaydı.

Annem tereddüt ediyor, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. Çantasını topluyor ve ayağa kalkarken üstünü düzeltiyor. Onu kapıya kadar götürüyorum, isteksizce arkasından geldiğini hissediyorum.

"Uçağınız ikide kalkıyor ve bir saat içinde otelinizden çıkış yapacaksınız, yerinizde olsam acele eder ve eşyalarınızı toplardım."

"Ne?" Evimin dışındaki koridorda şok içinde duruyordu.

"Beni kalacak kadar sevmediğin için teşekkürler anne. Seven insanları tanımak çok daha kolay oldu."

Kapıyı yarıya kadar kapattım ama fikrimi değiştirdim.

"Oh, ve o çantayı gerçekten emekliye ayırmalısın. Bana sorarsanız modası geçmiş."

Tamam, bu çok önemsizdi ama elimde değildi. Kapıyı kapattıktan sonra arkama yaslandım ve kendimi on iki yıldır hiç olmadığım kadar özgür hissettim.

Güvenliği geçtikten sonra, Chicago'nun O'Hare havaalanında pist boyunca koşarak uçağa doğru ilerliyorum. Stevie'yle konuşmak için can atarken, onun zamana ihtiyaç duyma sınırlarına saygı duymaya çalışıyordum.

Stanley Cup Finalleri yarın Pittsburgh'da oynanacak ilk maçla başlıyor ve ben de hokey dışındaki nedenlerden dolayı bu yolculuğu başlatmak için sabırsızlanıyordum. Annem dün gittikten sonra onu aramamak için kendimi zor tuttum ama Pittsburgh'da birlikte üç gün geçireceğiz ve bunu yüz yüze daha iyi açıklayabileceğim.

Umarım benimle gurur duyuyordur. Bence duyacak.

Kalabalığın arasından geçip çıkış sırasındaki koltuğuma doğru ilerlerken koçlar, personel ve takım arkadaşlarım koridoru dolduruyor. Parmak uçlarımda durarak çocukların başlarının üzerinden arka mutfığa, Stevie'ye bakıyorum ama önümde çok fazla insan var.

Yerime oturduğumda dizlerim zıplıyor, endişeyle güvenlik demosunu yapmasını bekliyorum. Her şey yoluna girecek. Olmak zorunda.

"Tanrım." Maddison yanımdaki koltuğa oturdu. "Buraya koşa koşa geldin."

"Üzgünüm." Tekrar arka mutfığa doğru bakıyorum ama Stevie'den hiçbir iz bulamıyorum. "Bugün onunla konuşacağım, o yüzden biraz endişeliyim."

"Merak etme," diye rahatlatıyor Maddison. "O anlayacaktır. Sadece ona her şeyi anlat."

Stevie'nin ismi açıklandıktan sonra kovulacağından endişelendim. Ama kovulsaydı bana söylerdi ve henüz ondan tek kelime duymadım.

"Pencere çıkışı hakkında sizi bilgilendirmeme hazır mısınız?"

Nihayet.

Ama yukarı baktığımda, dikkatimizi çekmek isteyen kıvrıkcık saçlı hostesim değil. Indy de değil, o şirret olan da değil.

"Kimsin sen?" Sertçe sordum.

"Ben Natalie." Nazik bir gülümseme sunuyor, masumiyet ondan yayılıyor. "Stevie nerede?"

Kaşları çatıldı. "Stevie kim?" Stevie kim? Ne oluyor be?

Gözlerim Maddison'a kayıyor ama o da en az benim kadar şaşkın. Koltuğumdan zıplayarak arka mutfığa doğru fırlıyorum, gerektiğinde takım arkadaşlarımı iterek yolumdan çekiliyorum.

"Nerede o?" Indy'ye çaresizlikle sordum.

Derin bir nefes alıyor, gözleri benimkilerle buluşamıyor. "Indy, nerede o?"

Sonunda bana bakıyor, bakışları sempati dolu. Cevap veremiyor, sadece başını sallıyor.

"Kovuldu mu?" Çılgınca soruyorum, sesim yükseliyor. "O hatun, ismi açıklandığında onu gerçekten kovdu mu?"

Uçağın önüne doğru hızlı bir adım atıyorum, baş uçuş görevlisine ağzının payını vermeye hazırım ama Indy kolumu tutarak beni geri çekiyor.

"Kovulmadı. Son uçuşumuzdan sonra istifa etti. Adı bile açıklanmadan önce."

Ne? İmkânı yok. Bugün benimle konuşacağına söz verdi. Bana yalan söylemezdi.

Yapar mıydı?

"Biliyor muydun?" Boğazım düğümleniyor, Stevie'nin iş arkadaşına umutsuzca bakarken gözlerim yanıyor.

Indy başını sallar. "İnene kadar bana söylemedi. Hiçbir fikrim yoktu."

İnançsızlık içinde arkamdaki duvarın içinde eriyorum. Bu gerçekten oluyor mu?

Neden bana söylemedi? Neden hala bir şansım olduğuna inanmama izin verdi?

Bu sezonun en iyi parçasıydı ve şimdi son saatlerde gitti.

Onu görmem gerek. Onunla konuşup özür dilemeliyim. Ona annemle olan konuşmamı anlatmalıyım. Korktuğum için ondan ayrıldığının sorumluluğunu almalıyım. Anlaması için yalvarmalıyım.

Ona ihtiyacım var ama burada değil ve Chicago'ya dönene kadar üç gün daha bekleyebileceğimden emin değilim.

"Bilmen gereken bir şey daha var," diyor Indy, pişmanlık dolu bir ses tonuyla. "Yeni bir işe girdi. Seattle'a taşınıyor."

STEVIE

T İki gündür ev arıyorum ve şu ana kadar bir sonuç alamadım. Güzel ve iyi bir bölgede olan her şey benim fiyat aralığımın dışında. Ya işe gidip gelmem ya da çöplükte yaşamam gerekecek ki ikisini de yapmak istemiyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse.

hiçbirini. Burada olmak istemiyorum, bu da yaşayacak bir yer bulmayı daha da zorlaştırıyor.

Aklım Chicago'da, kalbim Pittsburgh'da.

Zanders ve takım orada ve finalleri kaçırdığım için bu kadar hayal kırıklığı yaşayacağımı tahmin etmemiştim ama yaşıyorum. Tüm sezon boyunca onlarla birlikte seyahat etmek, onların üst sıralara tırmanışını ve seri üstüne seri kazanmalarını izlemek bana bunun bir parçasıymışım gibi hissettirdi. Ve şimdi, final serisi devam ederken, ülkenin öbür ucunda, iki bin milden fazla uzakta, tamamen döngünün dışındayım.

Çocuklar bu sabah gemiye bindiklerinde nasıl bir hava vardı? Gergin miydiler? Heyecanlı mıydılar? Odaklanmışlar mıydı? Rio koridordan koltuğuna doğru yürürken hangi şarkıyı çaldı?

Zanders dün annesini gördükten sonra nasıl?

Tüm cevapları istiyorum ve Zanders'ın bitmek bilmeyen mesajlarından ya da telefon aramalarından birine cevap verirsem cevapları kolayca alabilirim. İlişkiyi bitirdiğinden beri bir kez bile ulaşmamıştı ama bu sabah uçağa bindiğinde ve orada olacağımı söyledikten sonra orada olmadığını fark ettiğinde, planının doğrudan pencereden dışarı çıktığını tahmin ediyorum.

Otel odam soğuk, kasvetli ve karanlık, ancak hemen dışındaki şehir canlı ve aydınlık, insanlarla dolu. Daha önce dışarı çıktığımda

Taze okyanus esintisi, tuzlu kokusunun yanı sıra taze kahve ve çiçek kokularıyla burun deliklerimi doldurdu.

Hiçbirini istemiyorum.

İkimiz de yemek pişirmeyi bilmediğimiz için kahvaltı teslim edildikten hemen sonra Zanders'ın çatı katının kokusunu istiyorum. Herkesin haftalık banyosundan hemen sonra tüm binanın şampuan gibi koktuğu SDOC kokusunu özlüyorum. Antrenmandan dönen iğrenç kardeşimin kokusunu bile buna tercih ederim.

Chicago'yu istiyorum ama buradayım.

Sanırım dışarı çıkıp gelecekteki şehrimi keşfetmeliyim ama bunun yerine öğleden sonra yatağında uzanmış, Zanders'ın mesajları gelmeye devam ederken telefonumu izliyorum.

Uzun zamandır ekranımda onun adını görmüyordum ve özlemişim.

Ben de onu özledim.

Zee (Baba) Zanders: *Stevie, lütfen cevap ver.*

Zee (Baba) Zanders: *Beni arayabilir misin?*

Zee (Baba) Zanders: *Vee, şu an kafayı yemek üzereyim. Lütfen benimle konuşur musun?*

Bir kez daha, Zanders'ın yakışıklı yüzü birlikte tembel sabahlarımızdan birinin fotoğrafıyla ekranımı doldururken adı telefonumda yanıp sönüyor. Fotoğrafı ben çekmiştim. Yatakta, gömleksiz, gözleri kapalı ama uyanık, dudaklarında bilmiş bir gülümseme var.

Her parçam onun ve birlikte yaşadığımız hayatın her parçasını özlüyor. Telefonuma cevap vermeme neden olan şey de tam olarak bu.

"Stevie?" Sesi üzgün ve kırık.

Telefonu kulağıma sıkıca tutuyorum ve ses tonundaki acıyı duymaktan gözlerimi kapatıyorum.

"Lütfen gitme," diye yalvarıyor.

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden sessiz kalıyorum.

"Bugün burada olacağını sanıyordum. Kovulduğunu sanıyordum ama istifa mı ettin? Stevie, sana yalvarıyorum, lütfen gitme. Sana ihtiyacım var."

Telefonu kulağıma sımsıkı tutarak yatağıma gömülüyorum. Derin bir nefes alarak Zanders'ın sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Duymak istediğim, duymaya ihtiyaç duyduğum ama bir daha duyacağıma inanmadığım bir şeydi bu. Ayrıldığımızdan beri bana söylediği tek şey konuşmak istediğiydi ve bu süre içinde bir kez bile daha fazlası için umutlanmama izin vermedim. Neden vereyim ki? Bana söylediği son şey elveda oldu.

"Peki ya *benim* ihtiyacım olan şey?" Nazikçe sordum. "Zee, benden ayrıldın. Fikrini değiştireceğini umarak oturup beklememi bekleyemezsin."

"Sadece seni korumaya çalışıyordum," diye itiraf ediyor usulca, yenilgisi sesinden belli.

"Biliyorum. Bunu anladım ama beni bu kadar kolay bırakacağını bilmek daha az acı vermiyor."

"Hayatımda olmanın çirkin yanlarıyla uğraşmak zorunda kalmanı istemedim." Sesi kırıldı. "Seni korumaya çalışıyordum."

"Herkesi her şeyden koruyamazsın. Kendimi savunabileceğime güvenmeliydin. Bana kendimi savunmayı *sen* öğrettin."

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor. "Seattle'da olmak istiyor musun?" diye soruyor sonunda. "Uçmayı bile o kadar sevmiyorsun. Barınak ne olacak? Ryan ne olacak?"

"Sadece daha iyi hissetmek istiyorum."

"Seni çok özledim. Doğru düzgün çalışmıyorum bile." Keskin bir nefes çekiyor. "Sesin nasıl bu kadar iyi geliyor?"

"İyi değilim. İyi olmanın yakınından bile geçmiyorum ama ne yapmam gerekiyor?"

Bir gün beni isteyeceğini umarak beklemek mi?" "Seni hep istedim Stevie."

"O zaman neden gitmeme izin verdin?"

Telefondan duygularını yutkunduğunu duyabiliyorum. "Sanki her şey başımıza yıkılıyormuş gibi hissettim, anlıyor musun? Her şeyin ortaya çıktığı gün çok kötü durumdaydım. İnsanların senin hakkında söyledikleri üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Bir şeyleri düzeltmeye çalışıyordum, herhangi bir şeyi. İşini kaybetmeni istemedim."

"İşim umurumda değildi!"

"Evet, yaptım!" Sesini sakınleştiriyor. "Vee, hayatımda ilk kez bu sezon yol bana evim gibi geldi çünkü sen yanımdaydın ve bencilce, bunu kaybetmeye hazır değildim. Yanımda olacağını bilmeye ihtiyacım vardı."

Boğazım düğümleniyor, cevap veremiyorum. Günlerdir akıtmayı reddettiğim gözyaşlarım yüzünden gözlerim yanıyor ama aynı zamanda benim yerime bu kararı verdiği için kızgınım.

"Ve hep birlikte gideceğinden korkuyordum." Sesi yumuşak, neredeyse duyulmuyor. "Her şey çok iyiydi, çok iyiydi ve en son hayatımda kalması için birine güvenirken bu kadar rahat hissettiğimde beni terk etti."

Her şey acıtıyor. Sesi acıtıyor. Boşluk acıtıyor.

Onu asla terk etmezdim. Zanders benden sonsuza kadar hayatında olmamı isteseydi, anında evet derdim, ancak verdiği tepki için onu suçlamıyorum. En biçimlendirici yıllarında, yanında kalıp onu sevmesi gereken kadın bunu yapmadı ama ben o kadın değilim.

Anlayışım ne olursa olsun, kendime dikkat etmek zorundayım. Tek istediğim onu sevmeme izin verilmesi ve belki onun da beni sevmesiyken beni terk etti.

"Dün onu gerçekten davet ettin mi?"

"Evet."

"İyi misin?"

Derin bir nefes alıp ciğerlerini dolduruyor. "Evet. Sanırım öyleyim. Onunla bağlarımı kopardım. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım ama şu ana kadar hazır değildim."

Aramızda bir duraksama oluyor. "Seninle gurur duyuyorum, Zee." "Öyle mi?"

"Tabii ki öyleyim."

"Bugün sana annemi ve diğer her şeyi anlatacaktım. Sadece seninle konuşmaya ihtiyacım vardı."

"Şu anda benimle konuşuyorsun."

"Sana gelebilir miyim? Belki birinci ve ikinci maçlar arasında bir uçağa binebilirim. Belki basın toplantılarını ve medya işlerini atlayabilirim." Sesi çılgınca, kelimeler birbirine karışıyor.

"Bunu yapamayacağını biliyorsun. Kimse bunu yapmana izin vermez." "Seni kaybedemem Stevie."

Klima ünitesinden gelen vızıltı odayı beyaz gürültüsüyle dolduruyor ve sessizliği bastırmaya yardımcı oluyor.

"Beni terk ettin," sesim çatlıyor. "Ben seni asla terk etmezdim." "Lütfen, sana yalvarıyorum, beni şimdi bırakma."

"Zee, olaya bir de benim açımdan bak. Aylarca beni geliştirdin, benimle gurur duydun, kendimle gurur duymamı sağladın, sonra biri beni öğrendiği anda kaçtın. Bunun beni ne kadar kötü hissettirdiğini biliyor musun? Ben sadece beni seçmeni, insanların ne söyleyeceğine bakmaksızın *bizi* seçmeni istedim."

Diğer uçta sessiz kalıyor.

"Kalması için yalvardığınız birinin kapıdan çıkıp gitmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu biliyor musunuz?"

Bir kez daha, cevap vermiyor.

Sözlerimin anıları aklımdan geçiyor. *Neden sana aşık olmama izin verdin?* Bunu söyledikten sonra ilk kez çıkıp gitmesi aşağılayıcıydı ama bir kez daha utanmanın ne anlamı var?

"Çok basitti. Beni sevmeni istedim."

Sessizliği sağır edici, bana bilmem gereken her şeyi söylüyor ve kalbimin yeniden paramparça olmasına neden oluyor.

"Seni sevmeme izin vermeni istedim ama yapamıyorsun, değil mi? Seni koşulsuz sevecek bir başkasına nasıl güvenilebileceğini bildiğini sanmıyorum."

"Vee," diye konuşuyor sonunda. "Ben sadece..."

Aramızdaki sessiz çizgi çok uzun süre devam ediyor. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Tüm bedenimi titreten acıdan gözlerim kapanıyor ve zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Onu ne kadar sevsem de, sevdiğime inanmadığı bir hayatı nasıl birlikte yaşayabilirdik?

"Yarın gece için iyi şanslar."

"Stevie-"

Başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım.

ZANDERS

T Üç günlük işkence. Cevapsız aramalar ve mesajlarla geçen üç gün. Üç gün boyunca başıma gelen en güzel şeyi nasıl mahvettiğimi düşündüm. Üç gün boyunca kendime neden ona beni sevmesi için güvenemediğimi sordum.

söylediği gibi. Üç gün boyunca geçmişimden dolayı bu kadar berbat durumda olmamayı diledim, çünkü bana sunduğu şey ihtiyacım olan her şeydi.

Ama son üç gündür en çok düşündüğüm şey, bir menajerim bile yokken Seattle'ın beni almasını nasıl sağlayacağım?

Chicago'dan ayrılmak istemiyorum. Maddison ve Logan'ı ya da yeğenlerimi bırakmak istemiyorum. Babamın evine arabayla sadece iki saat uzaklıktayım ve kız kardeşim de kısa bir uçuş mesafesinde.

Ama Stevie'yi kaybedemem. Güven sorunlarımı ya da aşk korkumu anlamıyor olabilirim ama kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da onu kaybedemeyeceğim.

Şu anda çaresizliğin ötesindeyim, onu görmeye, onunla konuşmaya, kendimi iyileştirmeye ihtiyacım var. Göğsümde sadece onun doldurabileceği devasa ağrıyan delikten başka bir şey hissetmeye ihtiyacım var ama bunların hiçbirini nasıl düzeltereğimi bilmiyorum.

Sabahın ikisinde bile taraftarlar havaalanı kapısında sıraya girmiş, iki deplasman galibiyetiyle eve döndükten ve her şeyi kazanmak için sadece iki galibiyete daha ihtiyaç duyduktan sonra bizi karşılamaya can atıyorlardı. Hepsi kırmızı, siyah ve beyaz giysileriyle Chicago'da uçaktan inişimizi görmek için bekleyen coşkulu kalabalıktan bağırırlar ve tezahüratlar yankılanıyor.

Ama umurumda değil. Elbette destekleri için minnettarım ve şu ana kadar bu seriyi domine ettiğimiz için çok mutluyum, ancak bu kadar iyi oynamamın tek nedeni bir mucize gerçekleştirmem ve bir şekilde gelecek sezon nerede olacağımı seebilmem.

"Zee, bekle!" Maddison kaptanlık görevini yerine getirirken bağırıyor, kalabalığa el sallıyor ve geldikleri için teşekkür ediyor. "Seni ben götürdüm."

"Peki, acele et. Gitmem gerek."

Atlamadan önce bavulumu kamyonetinin kasasına attım.

"şu anda oraya gitmiyorsun. Saat sabahın ikisi."

"Evet, yle. Onu görmem gerek. Eğer ülkenin öbür ucuna taşınmak istiyorsa, tamam. Olur. Ama bunu yüzüme söylemesi gerek."

"Ya gitmek isterse?" Maddison zel otoparktan çıkıp eve doğru ilerliyor.

"Yok." İnansızlıkla başımı sallayarak yolcu camından dışarı bakıyorum. "Kardeşini ya da sığınma evini terk etmek istemesine imkn yok. Bu benim hatam. O gitmek istemiyor. Sadece benden uzaklaşmak istiyor."

Maddison, ben kamyonetinden inip binasına girmeden önce zar zor park ediyor. Elbette asansrn kullanmıyorum, çünkü onun dairesine gitmiyorum. atı katının birkaç kat altında durup hızla Stevie'nin kapısını alıyorum.

Cevap vermiyor ama saat sabahın ikisini geçiyor, o yüzden şaşırmadım. Ben aradım. Cevap vermedi. Mesaj atıyorum. Cevap yok. Benden nefret edecek ama onu görmem gerek. Uçakta olmadığını öğrendiğimden beri Chicago'dan ayrıldığımız dakikaları sayıyorum.

Tahta bariyere vurmamaya çalışarak kapıyı almaya devam ediyorum, ama lanet olsun beni baştan çıkartıyor.

"Git buradan," diye duyuyorum diğer taraftan, ama bu Stevie'nin sesi değil. "Ryan, kapıyı aç."

"Siktir git."

Tamam, bunu hak ettim.

Ben gitmiyorum. Ayakta durup bekliyorum, gözetleme deliğinden bana bakmasına izin veriyorum, ta ki sonunda kapıyı kırıp aana kadar.

"Zanders, siktir git. Evine git."

"Lütfen, sadece onu görmeme izin verin." Ses tonum çılgınca, yalvarırcasına.

"O burada değil." Kapıyı üzerime kapatmaya çalışıyor ama ben kolumu kullanarak tamamen kapanmasını engelliyorum.

Gözlerim onunkilere dikilmiş, bilgi almak için yalvarıyor. Ryan benim için üzüyor olmalı çünkü bana şöyle bir bakıyor, sonra da nefesini bırakıp kapıyı açıyor.

"Hâlâ Seattle'da."

Hâlâ mı? Günler oldu. "Ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum. Birkaç gün, ama bu artık seni ilgilendirmiyor."

"Evet, öyle!" Sesim bu erken saat için fazla yüksek. "Bunların hepsi benim hatam."

"En azından bu konuda haklısın. Ben yatmaya gidiyorum, artık gidebilirsin."

Kolumu bir kez daha kapının önüne koydum. "Bunu düzeltmek için ne yapabilirim? Onun oraya taşınmasını sen de benim kadar istemiyorsun, biliyorum, o yüzden lütfen Ryan. Ne yapabilirim?"

Düşünüyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, muhtemelen kız kardeşinin kalbini kıran adama isteyerek yardım edip etmeyeceğini merak ediyor. Ama sonunda omuzları gevşiyor, pes ediyor.

"Hayatını ikinci seçenek olduğuna inanarak geçirdi ve sen de gidip lanet olası playboy kişiliğini ona tercih ederek bunu teyit mi ediyorsun? Bu da ne demek oluyor?" Sesi öfkeyle yükselmeye başlıyor. "Konu ben olduğumda ilgi odağı olmaktan nefret ediyordu ama seninle olmak istediği için ilgi odağı olmaya razı oldu ve sen onu öğrenir öğrenmez ondan ayrılıyorsun, öyle mi? Hadi ama dostum. Bu kadar kalın kafalı olma. Bu berbat bir şeydi. Ve şimdi senin yüzünden iki bin mil uzağa taşınmak üzere."

"Onu gitmeye sen teşvik ettin!"

"O gün onu görmedin! Sadece daha iyi hissetmesini istedim ama iyi gibi davransa da değil. Senin playboy saçmalıkların ondan daha önemliydi, bu yüzden devam edebilir ve bunu düzeltebilirsin."

O haklı. Ryan taşınmasını önerdiği için istediğim kadar kızabilirim ama sonuçta buna ben sebep oldum. Mutluyduk ve ben bunu mahvettim.

"Menajerimi kovdum."

Başını geriye attı. "Ne?"

"Buna alet olmaktan bıkmıştım. Haklısın. İmajımı kız kardeşine tercih ettim. Her şeyi berbat ettim ve onu kaybettim, bu yüzden menajerimi kovdum."

"Yeniden imza atma sezonunda değil misin?" Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Kariyerini çöpe atıyorsun."

Bana hatırlatmasına gerek yok. Ben zaten biliyorum.

"Kimse bu yüzden kariyerini kaybetmeni istemiyor, Zanders."

Omuzlarımı silkerek elimden geldiğince rahat olmaya çalışıyorum. Kariyerim şu anda düzeltilmesi gereken öncelikler listemin başında değil.

"Tanrım," diye şaşkın bir kahkaha attı. "Onu gerçekten seviyorsun." Ryan kapıyı üzerime kapatıyor, ama tamamen kapanmadan önce, "Çok geç olmadan bunu ona söylemenin bir yolunu bulmalısın," dediğini duyuyorum.

Stanley Cup Finallerinin üçüncü maçı için atmosfer çılgınca. United Center tıklım tıklım dolu, her koltuk ve tribün bileti satıldı. Üçüncü periyotta 3-2 gerideydik ama Maddison erken bir gol attı ve çaylak kanat oyuncularımızdan biri mucizevi bir şut atarak bize tek gollük avantaj ve seride üç maçlık üstünlük sağladı.

Son saniyeler yaklaşırken, elimde olmadan aşırı duygusal hissediyorum.

Bu şehir son yedi sezonda benim her şeyim oldu. Elbette olmak istemediğim bir karaktere bürünmek zorunda kaldım ama genel olarak Raptors formasıyla geçirdiğim zaman hayatımın en güzel zamanıydı. Bu benim için oynadığım ilk ve tek organizasyon. En iyi arkadaşım benden kısa bir süre sonra buraya geldi ve hayatımızda ilk kez aynı takımda yer aldık. Burada bir aile, bir yuva kurdum ve potansiyel olarak bu geceden sonra bu binada sadece bir maçım daha var.

Henüz gerçekleşmeden bir galibiyet saymak istemiyorum ama kendi sahamızda oynarken seriyi dördüncü maçta bitiremeyeceğimize inanmak zor. İletişim kurma şeklimiz, skor üretmemiz, kaleciliğimiz. Ev sahibi avantajı. İçimden bir ses, seriyi süpürerek bunun olacağını söylüyor. Bunu biliyorum.

Daha birkaç ay öncesine kadar iç saha maçları benim için bir dezavantajdı, bu binada olmak ve yanımda kimsenin olmadığını bilmek. Deplasmanda, en azından başka hiç kimsenin taraftarlarının onlara tezahürat yapmadığını ya da soyunma odasından çıkmalarını beklemediğini biliyordum. Ama burada, yalnız olduğumu sürekli hatırlatan bir şey var.

Ta ki Stevie bu sezonun başlarında beni izlemeye gelmeye başlayana kadar. Kalabalığın içinde olduğunu ya da saklandığını bilmek, maçlarımızdan sonra takım elbisemi giyip gelmemi beklemek, kendime olan güvenimi artırdı. Birisi vardı

sadece ben değildim. Nefret edilen bir misafir olmanın bana verdiği destek, kendi evimde oynadığım maçlarda hissettiğim sevginin yanında hiçbir şeydi.

Ama yine yalnızım. Stevie için bıraktığım bilet hiç alınmadı ve burada beni bekleyen tek aile benim ailem değil. Maddison'ın.

Dolabıma geri dönmeden önce Koç'un ofis kapısını arkamdan kapatıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Maddison benimkinin yanındaki dolaptan soruyor.

"Evet, ama yarın antrenmana gelmeyeceğim. Gelmemek için onay aldım."

"Zee, potansiyel olarak her şeyi kazanmaya bir maç uzaktayız. Yarın antrenmana gelmeyeceğim de ne demek?"

Kullanılmış formamı soyunma odasının ortasında duran çöp kutusuna atıyorum ve patenlerimi bileylemek üzere durağıma bırakıyorum.

"Yapmam gereken daha önemli bir şey var." Sonunda en iyi arkadaşım la göz göze geldim, o da şaşkın şaşkın bana bakıyordu. "Güven bana. Bu beni bu maça herhangi bir antrenmanın yapabileceğinden çok daha fazla hazırlayacak."

Chicago'dan memleketime dönüş yolum iki saatten biraz fazla sürüyor. Son altı yıldır sadece iki saat uzaklıkta yaşıyorum ama bu süre zarfında sadece iki kez gittim. Biri Lindsey'in doğum günü içindi, diğeri de babam iş sırasında sırtını incitip hastaneye kaldırıldığında.

İki saatlik mesafe yüz saat de olabilirdi. Sokağın aşağısında ya da ülkenin öbür ucunda olmam fark etmiyordu. Buraya geri gelemeyecek kadar öfkeliydim. Onu göremeyecek kadar öfkeliydim.

Bu yersiz öfke beni on iki yıl boyunca babamla bir ilişki kurmaktan alıkoydu, ancak Stevie'nin hayatıma girmesine izin vermek çok uzun zamandır kapattığım bir parçamı açtı. Hayatımda yeniden sevgiyi arzuluyorum. Bana sunduğu şeyin bu olduğunu fark etmek ne kadar korkutucu olsa da, içten içe bunun doğru olduğunu biliyorum. Stevie beni seviyor - beni sevdi - ve ben birinin beni sevmesine izin vermekten o kadar korktum ki onu kendimden uzaklaştırdım. Babamı da kendimden uzaklaştırdım.

Önce eve gittim ama kamyoneti garaj yolunda değildi. Kasabadaki tek spor barının otoparkında park edilmiş halde bulana kadar küçük memleketimde dolaşmam uzun sürmedi. Babam içki bile içmez ama bilardo

oynamayı çok sever, bu yüzden onu işten sonra burada bulduğuma çok şaşırmadım.

Babamla son konuştuğumda Stevie yanımdaydı ve keşke yine burada olsaydı. Onsuz geçen haftalar onun hayatımın her alanına ne kadar derinden nüfuz ettiğini gösterdi. Onunla her şey daha iyi, daha kolay, daha tatmin ediciydi ama o zamanlar fark etmemiştim çünkü hayatıma o kadar kusursuz bir şekilde sızmıştı ki. Sanırım boşlukları doldurmak için ona her zaman ihtiyacım vardı ama o gidene kadar boşlukların boş olduğunu fark etmedim.

Arabamı kilitleyip içeri girdim. İçeri girerken saklanmaya ya da başımı eğmeye bile çalışmıyorum. Bu kasaba küçük. Ben NHL'de büyük başarı elde ettim. Herkes kim olduğumu biliyor ama Chicago'da gördüğüm tantana gibi değil. Burada insanlar benimle gurur duyuyor.

Ben içeri girdiğimde küçük, köhne bar sessizleşiyor, zaten o kadar da gürültülü değildi. İçeride yirmiden az müşteri var ve neredeyse hepsinin gözü benim üzerimde. Gittiğim her yerde dikkat çekiyorum ama burada, memleketimde, Tom Ford pantolonum, Balenciaga kazağım ve Louboutin'lerim yanıp sönen bir neon tabela olabilir.

"Bakın kim gelmiş," diye anons ediyor barmen sessiz bara. "Bay NHL'in kendisi varlığıyla bizi onurlandırıyor." Dramatik bir şekilde eğiliyor. "Bu onuru neye borçluyuz?"

"Seni görmek güzel Jason," diye gülüyorum barın arkasında duran eski lise takım arkadaşımın yumruklaşırken. "Babam burada mı?"

"Bilardo masası." Ona doğru başını sallıyor.

Arkamdan "Yarın bize kupayı kazandıracak mısın?" diye bağırdığını duymadan önce o yöne doğru ilerliyorum.

Arkamı dönüp ona bakıyorum, bilmiş bir gülümseme takınıyorum.

"Planlıyorum." Mekândaki tek bilardo masası arka odada saklı. Babam ve

Hokey oynamadığım hafta sonları buraya gelirdim. Bana bilardo ıstakasını nasıl vuracağımı öğretirken takılır ve birkaç soda içerdik, bu yüzden onu nerede bulacağımı çok iyi biliyorum.

"Katılmamın sakıncası var mı?"

Babam mükemmel bir şekilde hizalanmış atışından başını kaldırıp bakıyor. "Evan?" Dik duruyor, bilardo sopası bu tarafta. "Burada ne işin var?"

Kot pantolonunun dizleri yıpranmış ve iş botlarının parmak uçları tamamen aşınmış ve rengi solmuş, bana buraya inşaat alanından geldiğini söylüyor. Babam ailesini geçindirmek için ağır işlerde çalışan mavi yakalı bir adam. Çocuklarının her ikisi de kendi alanlarında son derece başarılı, ancak o yine de saatlerce çalışmaya devam ediyor.

Lindsey kaç kez onu emekli etmeye gönüllü olursa olsun, onun kanını ve terini.

"Seni görmek istedim."

Babam şok içinde hareketsiz duruyor. "Konuşabileceğimizi umuyordum."

Sonunda başını salladı. "Konuşabiliriz."

Onun karşısındaki masanın etrafında yürüyorum, ikimiz de gözlerimizi birbirimizden değil, masanın etrafına dağılmış rastgele bılardo toplarından ayırmıyoruz.

Babam, "Onları yeniden dizin," diyor.

Dediğini yapıyorum, yeni bir oyun için topları sıraya diziyorum. Bu sırada onun şaşkın bakışlarını üzerimde hissediyorum ve duvardan bir ıstaka çekerken beni takip ediyor.

Yüzümü ona döndüğümde gözlerini hızla benden kaçırıyor. "Devam et ve kır."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Bana öylece mola veremezsin." Cebimden bir bozuk para çıkarıp havaya kaldırıyorum ve bunu her zaman böyle yaptığımızı hatırlatıyorum.

Göğsü küçük bir kahkahayla titriyor. "Tails."

Parayı çevirerek havadan alıyorum ve elimin arkasına vuruyorum. "Yazı geldi."

Babam mola verdiğinde sessiz kalıyoruz, aramızdaki hava gergin. Ama bu olumsuz bir baskı değil. Sadece ikimiz de söylenecek çok şey olduğunu biliyoruz.

Çizgili toplardan biri en sol köşeye düşüyor ve ona bir atış hakkı daha veriyor.

O tekrar sıraya girerken biz sessiz kalıyoruz.

Aramızda dört atış daha geçiyor ve sonunda sopamı hizalarken ona bakıyorum.

"Annemi gördüm."

Gözleri benimkilere kaydı. "Ne?"

Dik dururken bılardo sopamı masaya yaslıyorum. "Onu geçen hafta davet ettim."

Yüzünde sempati ifadesi belirir. "Oh, Evan. İyi misin?"

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

"Siz ikiniz ne hakkında konuştunuz?"

"Gerçekten konuşmadık. *Ben* konuştum. Onunla."

Sessiz kalıyor, bana bakıyor. Babamın gözleri grinin ilginç bir tonunda, etrafındaki deri yaşlılıktan ve güneşte geçirdiği yıllardan dolayı kırışmış.

Bana bakarken binlerce soru soruyorlar, ancak tek bir tanesini bile sözlü olarak sormuyor.

"Çok uzun zamandır çok öfkeliydim," diye hatırlatıyorum ona. "Tüm öfkemi senden çıkardım çünkü sen buradaydın ve o yoktu ama sen bunların hiçbirini hak etmiyordun. Hayatım üzerinde çok fazla gücü vardı ve ben yorulmuştum. Kontrolümü geri istedim."

O gri gözleri biraz parlıyor. "Bana kızmakta sonuna kadar haklıydın. Gitmesinin sebebi benim."

"Hayır, değilsin. Annem gitti ama sen kaldın ve ben bunun için sana teşekkür edemedim."

Başını aşağıda tutuyor.

"Bunca yıldır bunu sana karşı kullandığım için özür dilerim. Bencilce o kadar incindim ki o sırada ne yaptığını göremedim. İkiniz tarafından da terk edildiğimi hissettim ama siz yoktunuz çünkü daha çok çalışıyordunuz ve hayatımın değişmemesini sağlıyordunuz. Hokey ucuz değil ama senin sayende hiçbir turnuvayı kaçırmadım. Lindsey'nin LSAT sınavlarını sen karşıladın. Yaşayacak iyi bir yerim olduğundan emin oldun. Hiç aç kalmadım. İhtiyacım olan her şeye sahiptim ve bunun için sana teşekkür etmedim."

Başını sallıyor, gözlerini yerden ayırmıyor.

"Teşekkür ederim baba."

Nasırlı parmak uçlarıyla hızlıca gözlerinin altını siler.

Sonunda babam bana baktı. "Sana o gitmeden önceki gibi bir baba olamadığımı biliyorum ama denedim. Gerçekten denedim, Evan."

"Biliyorum."

"Kendimce acı çekiyordum ama aynı zamanda annenin kalması için yeterli olamadığım için kendimi suçlu hissediyordum. Seni terk etmesinin nedeni bendim, bu yüzden bazen evde olmak ve seni görmek zordu. Benden nefret ettiğini sanıyordum ve seni zerre kadar suçlamıyordum."

Kahretsin, şimdi gözlerim yanıyor. "Senden asla nefret etmedim baba. Sana o zaman da ihtiyacım vardı, şimdi de var."

Sert ve bazen soğuk adam yolun karşısından bana bakıyor, yüzü yumuşamış ve gözleri yaşlarla dolarken erkeksi duvarları yıkılmış.

"Seni seviyorum baba."

Kelimeler dilimden dökülürken doğru, gerekli ve gecikmiş olduklarını hissediyorum. On iki yıldır bunları ona söylememiştim. Onlara söylemedim

Son on iki yılda pek çok insan öldü ve o adamın yaşadığı fiziksel rahatlama beni bunca zaman bunu söylemediğim için üzüyor.

"Ben de seni seviyorum, Evan." Kendini toparlamaya çalışarak hızla başını sallar.

Masanın etrafından dolaşarak ona sıkıca sarılıyorum, o da bana aynı şekilde sarılıyor. "Daha önce söyleyemediğim için özür dilerim."

"Bu korkutucu Bazen. I Biliyorum Bu."

Onun ses o yumuşak anlayışla.

Sonunda birbirimizi bırakmadan önce biraz daha dayanıyoruz.

"Uzun süre kimsenin beni sevmesine izin vermekten korktum," diye devam ediyor babam. "Ben de başkalarını sevmekten korkuyordum."

"Hâlâ yaşıyor musun?"

Başını sallıyor. "Artık değil."

Şüpheli bakışlarımı üzerinde tutuyorum. "Ne? Bana öyle bakma."

"Baba, kız arkadaşın var mı?" Alay ediyorum. Omuzlarını kaldırıyor. "Belki."

"Ne?" İnanmayan bir kahkaha atıyorum. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Bu yeni. Sayılır. Uzun yıllar boyunca benim için iyi bir arkadaştı ve uzun süre hayatıma başka birini almaya hazır olmamı bekledi. Noel'den hemen önce, aptal olmayı bıraktım."

Dudaklarımda gururlu bir gülümseme beliriyor. "Onunla yakında tanışabilir miyim?" "Bunu gerçekten çok isterim."

Bilardo ıstakamı elime alıp atışımı tekrar sıraya koyduğumda havadaki önceki gerginlik çoktan gitmişti.

"Peki, hayatının en büyük maçından bir gün önce buraya gelip bu konuşmayı yapmanın bir nedeni var mı?"

Atışımı yapıyorum, tek bir top bile batmıyor, bu yüzden babamın sırasını almasını bekliyorum, ama almıyor. Dikkatini benden ayırmıyor, cevabımı bekliyor.

Aramızda uzun bir sessizlik oldu.

"Annem gittiğinde neden onu takip etmedin?"

"Çünkü bazı insanlar takip edilmeye değmez."

Anlamak için başımı salladım.

"Ve bazı insanlar dünyanın öbür ucuna kadar takip edilmeye değerdir."

Yanan gözlerimi önümdeki masaya dikmişken, duygularım her bir duyuma saldırıyor ve yüzeye çıkmak istiyor.

"Takip etmeye değer biri var mı?" diye usulca soruyor.

Keskin bir nefes verdim. "Evet. Sanırım var."

"Onları seviyor
musun?" Başımı
sallıyorum,
konuşamıyorum.

"O zaman gitmelerine izin verme, Evan. Birini sevmenin korkutucu olduğunu biliyorum ve birinin seni sevmesine izin vermek, özellikle de yaşadığımız onca şeyden sonra, daha da korkutucu. Ama sana söz veriyorum, doğru kişiyle buna değer."

Birine tüm benliğimi verdikten sonra beni boş ve kof bırakmayacağına güvenmek korkunç bir şey. Ama Stevie'ye onu ne kadar sevdiğimi asla söylemesem de, onun yokluğundan aynı derecede boşum ve aynı derecede korkuyorum.

"Tüm bu yıllar boyunca hayranların nefret etmeyi sevdiği kötü adamı oynadım ve bundan keyif aldım çünkü benim uydurma bir versiyonumdan nefret ettiklerini biliyordum. Kimseye gerçek benden nefret etme fırsatı vermek istemedim ama bu aynı zamanda kimsenin gerçek beni sevmesine de izin vermeme engelledi. Ama sanırım biri gerçek beni sevdi ve ben onu kaybetmiş olabilirim."

"Onu sevdiğini söyledin mi?"
Suçluluk duygusuyla başımı
sallıyorum.

"O zaman bence bilmesinin zamanı geldi."

Aramızda bir duraksama oluyor. "Baba, bu sezondan sonra nerede oynayacağımı bilmiyorum. Hiçbir takım Chicago kadar yakın değil ama seni maçlara götürmeme izin vereceğini umuyordum. Seni pistte görmeyi özlüyorum ve çalışman gerektiğini biliyorum."

"Orada olacağım."

Ona minnettar bir gülümseme sunuyorum ve arka cebimden bir bilet çıkarıyorum. "Yarın Stanley Kupası'nı kazanmamı izlemeye gelir misin?"

"Şu haline bak, Ev." İnanmayarak başını sallıyor, dudaklarında kocaman bir gülümseme.

"Bu bir evet mi?"

Gülüyor. "Tabii ki evet." Bileti elimden kapıyor ve hayranlıkla inceliyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Ona bir kez daha sarıldım.

"Yarın beni onunla tanıştırebilir misin?" diye soruyor. "Eğer onu maça getirebilirim."

STEVIE

"R Yan!" Bavulumu içeri taşıdım. "Evde misin?"
"Evet," diye mırıldanıyor yatak odasından, ayaklarını sürüyerek oturma odasına geçmeden önce. "Uçağını mı değiştirdin? Neden

eve bu kadar erken mi geldin?"

Gözleri uykuyla dolmuş, zar zor açılıyor ama beni kucaklıyor.

"Kırmızı gözle geldim. Geri dönmeye hazırdım."

Kollarını tavana doğru uzatıyor, hâlâ uyanıyor. "Ve belki de Chicago'dan uzak kalmak istemedin? Özellikle de bu gece?"

Gözlerimi onunkilerden uzak tutarak omuzlarımı rahatça kaldırıyorum. "Bir daireye imza attın mı?"

Sessiz kalıyorum.

"İstemiyorsan gitmek zorunda olmadığını biliyorsun. Senin için en iyi yerin orası olduğunu düşünmüyorsan gitmeni istemiyorum. Burada kalabilirsin, kira ödemedin. Zanders muhtemelen gelecek sezon Chicago'da olmayacak bile."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir menajeri ya da yeni bir sözleşmesi yok." Ses tonu çok rahat.

"Menajeri yok da ne demek?"

Ryan'ın kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Onu kovdu. Sana söylemedi mi?"

Ne oluyor be? "Hayır!" Sesim çaresizlikle yükseliyor. "Bunu neden yapsın ki?"

Kardeşim tereddüt etti. "Bence bu konuyu onunla konuşmalısın."

"Onu kovamaz! Bir yere imza atması gerekiyor. Chicago'ya imza atması gerekiyor. Gitmek istemiyor." Kelimelerim birbirine karıştı. "Nasıl olur da

biliyor musun?"

Bana özür dileyen bir gülümseme attı. "Pittsburgh'dan indiklerinde seni aramaya gelmişti."

Tabii ki aradı. Konuşmamızdan sonra durmadan aradı ama cevap vermedim. Birinin onu sevmesine nasıl izin vereceğini bilmediğini söyledikten sonra söylenecek fazla bir şey kalmamıştı. Ama o konuşmayla ilgili bir şey, o adamla ilgili sevdiğim diğer her şeye ek olarak, beni Seattle'da bir daire kontratı imzalamaktan alıkoydu. Bunu henüz yapamazdım. Onu görmeden resmi olarak büyük bir adım atmış olacaktım.

"Ve her gece gelip seni arıyor, Vee." "Eğer bir ajanı yoksa ne olacak?"

"Sezon devam ederken takımlar temsilci olmadan onunla konuşamaz. Finaller bitene kadar beklemesi ve her organizasyonun henüz kadrolarını doldurmamış olmasının umması gerekecek."

Kanepenin kolçağına çöktüm. "Bunların hepsi benim hatam."

"Hayır, değil Stevie. Bu Zanders'ın suçu. O seçimlerini yaptı ve şimdi sonuçlarıyla uğraşıyor. Ama burada oturup bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığını söylemeyeceğim. Bence seni kaybetmek onun gözlerini açtı, ama bu ille de kötü bir şey değil."

İsteyeceğim son şey Zanders'ın kariyerini benim yüzümden kaybetmesiydi. Aslında, yerel hayran kitlesinin onu benden önce sevdiğini ve benden sonra da seveceğini bilmek beni rahatlatan tek şeydi.

"Vee." Ağabeyimin sesi nazik, neredeyse temkinli. "Onu affetmek istiyor musun?"

Başımı ellerimin arasına gömüp yüzümü saklıyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum tenime karşı, bunun için beni yargılamamasını umarak. "Bu beni zavallı mı yapar?"

Ryan bir kolunu omuzlarıma atıp beni yanına çekmeden önce sessizce gülüyor. "Hiç de değil."

"Bunun Brett olayının tekrarı gibi olduğunu düşünmüyor musun?"

"Yok artık. Siktir et o adamı. Arada büyük bir fark var. Brett gittikten sonra onu geri aldın çünkü onu elinde tutacak kadar iyi olduğunu kendine kanıtlamaya çalışıyordun ama Zanders'ı geri aldıysan, *seni elinde tutacak* kadar iyi olmak için kendi üzerinde çalıştığı içindir."

Ryan mutfağa gidip kahve makinesini çalıştırıyor. "Ama ben ne bilirim ki? Ben kimseyle çıkmam."

Kardeşimin karşısındaki adaya oturdum. "Sezon bitti. Belki de kendini tekrar ortaya koymanın zamanı gelmiştir. Hayatına devam etmeye başlamalısın,

ve dikkat dağıtacak bir şey olmadığında flört etmek dikkat dağıtmaz."

Bana ölümcül bir bakış fırlatıyor ve "*Senin sorunlarından bahsediyoruz, benimkilerden değil*" diyor.

"Sezon dışı dönem normal sezondan daha önemlidir. Bunu biliyorsunuz. Tüm yaz boyunca günde iki antrenman yapacağım. Ve seni seviyorum Vee, ama kalbinin kırılmasını izlemek başka bir ilişkiye başlamak için pek de iyi bir tavsiye sayılmaz."

Mutfak adasından bir bulaşık bezi alıp kardeşimin kafasına fırlatmadan önce sahte bir şokla ağzım açık kalıyor. "Pislik."

Buzdolabına iştirilmiş, üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf var ve Ryan zarfı çıkarıp adanın öbür ucundan bana uzatana kadar fark etmiyorum.

"Nedir bu?" Beyaz zarfa bakıyorum, dışına karalanmış el yazısını tanıyorum.

"Bu akşamki maç için bir
bilet." "Zee mi bıraktı?"

"Dün gece."

Gözlerimi elimdeki zarfa kilitliyorum. "Bence
gitmelisin."

Dikkatim Ryan'a yöneldi.

"Bence seni seviyor ama bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyor ve eğer sen de aynı şekilde hissediyorsan gitmelisin. Bu maçı kaçırdığın için kendini asla affetmeyeceksin." Taze kahvesinden bir yudum alır. "Ve günün bu saati için tüm harika tavsiyelerim bunlar." Ryan beni mutfakta yalnız bırakıp odasına dönüyor.

Temkinli bir şekilde elimdeki zarfı açıp bileti çıkarıyorum. Üzerinde basit, yalvaran bir mesaj bulunan mavi bir Post-it Not yapıştırılmış.

Bu sezon sensiz hiçbir şey ifade etmiyor.

Sensiz hiçbir şeyin önemi yok.

Lütfen bu gece gel.

-Zee

ZANDERS

I zar zor uyudum.

Bu gece hayatımın amacının gerçekleşeceği gece. Ne olduğunu öğrendiğimden beri sadece Stanley Kupası'nı kazanmayı hayal ettim. Bir çift hokey pateni giyen her çocuk bu anı düşünür, ancak sadece birkaçı hayatları boyunca bunu yaşar.

Hayatımdaki en önemli başarım bu gece gerçekleşebilir ve beni buraya neyin getirdiğini düşünmeden edemiyorum.

Babam, hokey turnuvalarımı kaçırmamam için parasını ödeyerek geçimimi sağlıyordu. Lisedeki ikinci yılımda, küçük Indiana kasabamda bile yoğun bir şekilde izleniyordum. Ohio Eyalet Üniversitesi'nden kazandığım tam burs. İki dersten kaldığım ve ikinci sezonumu kaçırdığım dönem, neredeyse bursu kaybetmeme neden oluyordu.

Yedi yaşındayken tanıştığım ve yirmi iki yaşına kadar nefret ettiğim en iyi arkadaşım. Düşmanlığımızı bir kenara bıraktığımız ve benzerliklerimizin farklılıklarımızdan daha fazla olduğunu fark ettiğimiz hafta sonu.

Lige çağrıldığım gece ve diğer ucunda sevinç çığlıkları atan Lindsey ile yaptığım telefon görüşmesi.

Chicago'daki ilk iki ayımda tecrübeli oyuncularla dolu bir takımın çaylağı olmaktan çok korkmuştum. NHL'deki ilk tam sezonumda ceza sahasında inanılmaz sayıda dakika geçirdim.

Maddison'ın buraya takas edildiği yıl, taşlar yerine oturmaya başladı. İkimizin etrafında bir takım kurmaya başladık. Ancak son altı sezonda yetersiz kaldık, bazı yıllar playofflara zar zor girerken bazı yıllar ilk turda kaybettik.

Ve bu sezon. Bu sezon tüm hayatım değişti. Yılın ilk yolculuğu her şeyi değiştirdi. Kıvrıcık saçlı, tavırlı bir uçuş görevlisi beni yerime koydu ve ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey oldu. Hayatımdaki eksik parçaları ortaya çıkarırken aynı zamanda hepsini bir araya getirdi.

Kaçırdığım ilişkileri onarırken gereksiz yüklerden kurtuldum. Hayranların nefret etmeyi sevdiği kişiliğe bürünmeyi bırakmaya karar verdim. Ama en önemlisi, bu yıl en çok korktuğum şeyi yaptım. Birinin beni ben olduğum için sevmesine izin verdim ve kupayı başımın üzerinde, yanımda onunla tutmaktan daha mükemmel bir son hayal edemiyorum.

Babam dün gece iki tur daha bilardo oynadıktan sonra beni Chicago'ya kadar takip etti. Lindsey'in uçağı bu sabah saat on civarında indi ve ikisi de birkaç gece şehirde bir otelde kalacaklar. İkisi de profesyonel kariyerimde ilk kez arenadalar ve burada sadece benim için bulunan hayranlarım olduğunu bilmek beni çok rahatlatıyor.

Birinci ve ikinci maçların ardından Pittsburgh'dan döndüğümüzden beri medya çıldırmış durumda, her hareketimizi takip ediyor. Maddison ve benim kirli kolej geçmişim, Stanley Cup şampiyonu olmaktan sadece bir galibiyet uzakta olan rakip arkadaşların iyi hissettiren hikayesi olarak ulusal manşetlere taşındı.

Stevie'nin adı biraz dolaştı, ancak takımımızın etkileyici playoff koşusu onu ve ilişkimizi gölgede bıraktı, ki bu da en iyisi. Medyanın aramızda neler olduğunu benden önce öğrenmemesini tercih ederim.

Döndüğümünden beri her gün dairesine gittim ama henüz eve gelmedi. Bırakın arenada olmayı, bugün Chicago'da olup olmadığını bile bilmiyorum ama şu anda onu düşünemiyorum.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca tüm odağım oynamak üzere olduğum üç periyotluk hokey maçına odaklanmalı, bu yüzden ona benim görüş açımın dışında bir bilet aldım. Bütün gece onu arayamam ve boş bir koltuk görürsem beni şaşırtacağını biliyorum.

Babam ve Lindsey, Logan ve diğer Maddison'larla birlikte aile locasındalar ama Stevie babamla tanıştığında ben de orada olmak istiyorum, bu yüzden ona genel koltuklardan bir bilet aldım.

Chicago'ya dönüp dönmediği kesinleşmemiş olsa da, döndüğüne inanmak zorundayım. Bunu kaçıracağını düşünemiyorum.

Maddison soyunma kabininde benimkinin yanına oturuyor, ikimiz de maç için giyinmişiz ve bu işi başlatmaya hazırız. Dirseklerini

diz çökmüş, gözleri yere kilitlenmişti. "Hazır mısınız?"

Ben de en az en iyi arkadaşım kadar odaklanmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Öyle misin?"

"Evet." Bir süre sessiz kalır. "Bu birlikte son oyunumuz olabilir."

"Bunu kupayı kazandıktan sonraya saklayabilir miyiz?" Hafifçe gülüyor. "Evet. Kesinlikle."

"Biliyor musun, istediği her şeye sahip olan küçük altın çocuk için sen gerçekten de isteyebileceğim en iyi arkadaş oldun."

Göğsü sessiz bir kahkahayla kabarıyor. "Düşündüğüm kadar boktan biri değilmişsin, meğer çok iyi bir adammışsın."

O yumruğunu birleştirirken ben de yumruğumu uzatıyorum.

"Ama ben hâlâ senin bir pislik olduğunu düşünüyorum," diye hatırlatıyor bana. "Ve sen hala bir pisliksin."

Tünelden patenle çıkarken United Center'da kulaklarımız sağır oluyor. Karanlık buza adım attığımızda yanıp sönen ışıklar yolumuzu aydınlatıyor ama spikerler, taraftarlar ve bangır bangır çalan müzik birbirini o kadar bastırıyor ki duyabildiğim tek şey kendi kalp atışlarım oluyor. Isınma hareketleri için buzun üzerinde süzülürken kısa nefeslerim ciğerlerimi doldurmak için pek bir şey yapmıyor ama elimde değil. Bir maç için hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Logan her maç yaptığı gibi Maddison'la camın önünde buluşuyor. Genelde onlara bok atarım ama bu gece çok odaklandım.

"On bir!" diye bağılıyor hakem. "Yüzüğünü çıkar."

Kafam karışmış bir halde ellerime bakıyorum, eldivenlerim bankın üzerinde duruyor, bir yandan da su içiyorum. Zincirim de dahil olmak üzere tüm yüzüklerimi çıkarmıştım. Biz konuşurken onlar dolabımda duruyordu. Ama sonra onu gördüm. Stevie'nin serçe parmağında zar zor görünen, bantlamayı tamamen unuttuğum minik yüzüğünü. Artık çok geçti. Hakem çoktan gördü.

"Hayır," diye itiraz ediyorum.

Bana doğru kayıyor, kafası karışmış bir şekilde. "Ne?" "Onu çıkarmayacağım."

"O zaman oynamıyorsun."

"Whoa. Whoa. Whoa. Whoa." Maddison camdan çıkıp hızla hakeme ve bana doğru kaymaya başladı. Vücudunu aramıza koydu. "O oynuyor. Çıkaracaktır."

Maddison formamı tutuyor ve beni de kendisiyle birlikte tünele doğru kaymam için sürüklüyor. "Çıkar şu lanet yüzüğü parmağından."

"Hayır."

"Zee, saçmalamayı kes. Çıkar şunu lanet parmağından."

Cevap vermiyorum ama çıkarmak için bir hamle de yapmıyorum.

Maddison yaklaşımını yumuşatır. "Bunun bir anlamı yok dostum. Stevie seni affedecektir. Affedeceğini biliyorum. Bana altmış dakika hokey oyna, sonra ne yapacağımıza karar veririz, tamam mı?"

Sessiz kalıyorum.

"Logan'ın üniversitede Senior Showcase sırasında bana yazdığı ve hala her maçtan önce okuduğum bir notum olduğunu biliyor muydun? Ama yanımda olmasaydı ya da okumayı unutmuş olsaydım bile bu beni daha az sevdiği anlamına gelmezdi. Bu sadece bir sembol ve sen o yüzüğe tutunuyorsun çünkü şu anda Stevie'ye dair sahip olduğun tek şeyin o olduğunu düşünüyorsun."

Bir an düşündüm ama sonunda ona boyun eğmiş bir şekilde başımı salladım ve Stevie'nin yüzüğünü istemeyerek de olsa parmağımdan çıkardım. Soyunma odasına geri dönemediğim için onu koyabileceğim güvenli bir yer arıyorum.

"Yani, ben canavar değilim. Bağcıklarına bağla ve pateninin içine falan sok."

Ona bir bakış attım. "Lanet olası aptal."

Özür dilemeden omuzlarını kaldırıyor.

Milli marş, başlangıç anonsları ve oyun öncesi ritüeller bir anda uçup gidiyor ve farkına bile varmadan ilk periyoda giriyoruz.

Yedek kulübemizde sinirler gergin. Paslar birbirini tutmuyor, geçişler yumuşak değil ve hat değişimleri yanlış zamanlanıyor. Öte yandan Pittsburgh kaybedecek bir şeyi yokmuş gibi oynuyor çünkü öyle değil. Finallerde 3-0 gerideyken deplasmanda oynadıkları için herkes onlara karşı bahis oynuyor ve onlar da öyle oynuyor. Vuruşları sert, şutları durmaksızın atıyor ve hızlı ve gevşek kayıyorlar.

İlk periyodun on iki dakikasında gol atarak 1-0 öne geçtiler.

İlk devre arasında koçumuz bize korkak oynamamızı öğütlüyor ve bu gece kazanamazsak yarın beşinci maç için Pittsburgh uçağına bineceğimizi hatırlatıyor. Evimizde kazanmak istiyorum, hepimiz istiyoruz ve ihtiyacım olan son şey o uçağı binmek ve Stevie'nin orada olmadığını hatırlamak.

Oyun sırasında ilk kez aklıma geliyor ve bir kez daha odaklanmam gerektiği için onu silkeliyorum.

İkinci periyodun başlarında Pittsburgh forvetlerinden biri bana sert bir şekilde vurup yanağımyı yarıncı penaltı kazandım.

Buzun üzerine.

Zar zor hissediyorum. Damarlarımda o kadar çok adrenalin dolaşıyor ki acıyı fark edemiyorum. Ama bu bize avantaj sağlıyor ve ikinci yıl forvetlerimizden biri güç oyununun ilk yirmi saniyesinde gol atarak oyunu eşitliyor ve çocukların sinirlerini yatıştırıyor.

Devre eşit kaleye atışlardan oluşuyor, Rio ve ben Pittsburgh'un üst hattını tutuyoruz. Onlar da Maddison ve kanat oyuncularına aynısını yapıyor.

İkinci devreyi 1-1 berabere bitiriyoruz.

Üçüncü ve umarız ki son periyot sessiz başlıyor - cıvıltı yok, buz üzerinde neredeyse hiç konuşma yok, her iki tarafta da sinirler gergin ve belirgin. Pittsburgh için bu, sezonun sonu olduğu korkusu. Bizim içinse, bunun olabileceğinin farkına varmak. Kupayı bu son yirmi dakikada kazanabiliriz ve bu çok korkutucu.

İki takım arasında momentum değiş tokuşu yapılıyor. Vardiyalar kısa tutularak yorgun bacaklarımıza çok ihtiyaç duydukları dinlenme fırsatı veriliyor. Pittsburgh üç dakika kala bir şut atıyor ve top kalecimizin eldiveninden vızıldayarak geçiyor, ancak bir mucize eseri top ağlara gitmek yerine üst direğe çarpıyor.

Kalabalık korku içinde soluk soluğa, herkes ayakta. Yalan söylemeyeceğim, bu korku kalbimin küt küt atmasına neden oldu.

İki vardiya daha ve üçüncü vardiyada sıra bana geldiğinde zaman azalıyor. Maddison ve üst hattımız on saniye önce oyuna girdi, yani bu son tur için en iyi oyuncularımız hazır.

Pittsburgh'un pivotu beni geçerek kalecimize doğru ilerliyor ve mucizevi bir kurtarıyla pak kalecinin pedlerinden sekiyor ve ben de seken topu kale tahtalarından süpürerek bölgemizden dışarı atıyorum. Seken top Maddison'ın sopasına çarpıp onu kenarda tutuyor ve o da hızını kullanarak hücum bölgemize giriyor.

Buzdaki en hızlı adam o ve göz açıp kapayıncaya kadar Pittsburgh kalesinin önüne inmesi de bunu gösteriyor. Üçüncü çeyreğin bitimine bir dakikadan az bir süre kala beş delikten topu ağlara gönderiyor ve olası maç kazandıran golü atıyor.

Ona doğru hücum edip vücudumu onunkinin üzerine atarak onu panolara yapıştırdığımda sopam yerdeydi. Evimizdeki kalabalık patlarken, eller cama vururken ve sirenler çalarken diğer çocuklar da aynı şeyi yapıyor.

Maddison omuzlarımı tutup gözlerimi gözlerime dikmeden önce eldivenlerimizi vurarak yedek kulübemizin yanından geçiyoruz. O da benim gibi gülümsemesini engelliyor ama ikimiz de az önce benim asistimle

Stanley Cup'ı kazandıran golü attığını biliyoruz.

Son altmış saniyeye odaklanmaya çalışıyorum, özellikle Pittsburgh kalecisini çekip bize bir adam dezavantajı verdiğiğinde, ama gözlerimin saate kaymasına, son saniyelerin bitmesini izlememe engel olamıyorum.

On. Dokuz. Sekiz...

Forvetlerinden biri şut attığında sopamı dışarı itiyorum ve bir şekilde kontrolü ele geçirip pakı boş kalelerine doğru itiyorum. Geniş. Buzlanma için çağrıldık ve hakemler pakı toplayıp bizim savunma bölgemize geri getirdiler.

Maddison dört saniye kala sezonun muhtemelen son yüzleşmesi için sıraya giriyor ve kalabalık beklentiyle patlıyor. Eğildiğimde nefes almaya çalışıyorum, kendimi toparlamam gerekiyor ama yapamıyorum. Göğsüm hafif, nabzım hızlı atıyor ve ağzım kuru. Her şeyi duyabiliyorum, her şeyi görebiliyorum, her şeyi hissedebiliyorum.

Disk düşüyor. Üç.

İki. Bir.

Daha yeni Stanley Kupası'nı kazandık.

Eldivenlerim anında yere düşüyor, sopayı bırakıyorum, kaskımı çıkarıyorum. Takımımın geri kalanıyla birlikte kalecimize saldırırken vücudumdan sıcaklık akıyor, birbirimizin üzerine kırmızı formalar yığana kadar itişip kakışıyoruz.

Kelimeleri çıkaramıyorum. Kırmızı ve siyah konfetiler buzun üzerine yağmaya başlayıp üzerimizi kaplarken bir yığın bağırış çağırış ve tezahürat, bu karmaşanın içinde ağlayan birkaç adam var.

Başardık amına koyayım.

Yorucu bir sezonun ardından başardık. Yirmi iki yıl boyunca paten kaydktan, sabahın erken saatlerinde antrenman yaptıktan, kondisyon çalıştıktan, kemiklerim kırıldıktan, kaslarım yırtıldıktan ve sayamayacağım kadar çok kez bırakmak istedikten sonra başardım. Her saniyelik çaba, fedakârlık ve sıkı çalışma, bu anda doruğa ulaşarak haklı çıktı.

İki yumruk formamı kavrayıp beni ayağa kaldırırken, Maddison vücudunu benimkinin içine atarak ezici bir şekilde sarılıyor. "Hadi gidelim, Zee bebeğim!"

Kollarımı ona doladım. "Başardık dostum!"

Daha fazla bedenim, daha fazla takım arkadaşının, daha fazla koçun saldırısına uğramadan önce biraz daha dayanıyoruz ama bu an için söylenecek hiçbir söz yok. Çocukken sadece hayalini kurabildiğim bir şeyi başardığım an ve bunu yanımda kardeşim varken yapabiliyorum.

Logan'ın kızıl saçları Maddison'inkileri yakaladıktan sadece bir saniye sonra dikkatimi çekiyor. Ona doğru koşuyor, koltuk görevlisinin pleksiglas camı açmasına zar zor izin verdikten sonra onu kucağına alıyor ve

bırakmıyor.

En iyi iki arkadaşımı birlikte izlerken yüzümdeki gülümseme acı verecek kadar büyük. Logan'ın yeşil gözleri, Maddison'ın boynuna saklanmaya çalışırken mutluluk gözyaşlarıyla kırmızıya boyanıyor, ama o zaman aklıma geliyor.

Stevie.

Tüm aile buzun üzerine çıktı ama Stevie onlarla birlikte değil. Onlarla oturmadı ama ona burada ihtiyacım var. Beklediğim an bu. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeliyim ve tüm dünyanın da bunu bilmesini istiyorum. İnsanlar onu öğrendiğinde reddedilmiş hissetti, bu yüzden aynı ilgiyle seçilmiş hissetmesi en doğrusu.

"Scott!" Buzun üzerinde kutlama yapan takım yöneticilerimizden birine bağıyorum. Sarılmanın ortasında onu başka birinden çekip alıyorum. "Benim için aldığın bilet. Uçaktan Stevie'yi tanıyor musun? Kız arkadaşım orada oturuyor. Onu aşağı getirebilir misin?" Sesim kalabalığın duyabileceği kadar yüksek, tonum yalvarırcasına.

Kalabalığa karışırken yüzümdeki aceleciliği fark ederek hızla başını sallıyor.

Arkasını döndüğünde Lindsey bana sarıldı.

"Tebrikler, Ev!" diye bağıyor kulağıma. Onu kaldırıp etrafında döndürüyorum. Tekrar ayaklarının üzerine koyduğumda, dudaklarında gururlu bir gülümsemeyle beni kolunun ucunda tutuyor.

Babamın eli boynumun arkasına dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Boyu neredeyse benim kadar ama patenlerimle ondan birkaç santim daha uzunum. Her şeye rağmen eğildim ve onun kucağına saklandım.

"Seninle gurur duyuyorum, oğlum." Beni tutmaya devam ederken omzuma sertçe vurdu.

"Seni seviyorum, baba."

Elimi uzatıp kız kardeşimi tutuyorum, üçümüz birbirimize sarılıyoruz. Ailemin yanımda olması, yaşadığımız onca şeyden sonra kutlama için burada olmaları vücudumdaki tüm gerilimi serbest bırakıyor.

"İkinizi de seviyorum."

Yukarı bakıyorum, yanlarından geçip Stevie'den bir iz arıyorum ama henüz bir şey yok.

Dizlerime arkadan vuruluyor, neredeyse dengemi kaybedecektim. Aşağıya baktığımda, bir yığın vahşi esmer saç ve bacaklarıma tutunmuş küçük eller buluyorum.

Yeğenimi kolaylıkla kucağıma alıp kalçamın üzerine kaldırıyorum. Minik elleri terli yanaklarımı birbirine bastırıyor. "Sen kazandın, Zee Amca!"

Gülmekten kendimi alamıyorum.

Sekiz aylık oğlu MJ ona teslim edilmeden önce babası, erkek kardeşi ve üvey annesiyle uzun bir anı paylaşan Maddison'ı gözlerim tekrar buluyor. Logan'ı kolunun altında tutarken MJ'in altın yanaklarına öpücükler konduruyor.

Etrafa bakıyorum, Stevie'den hala bir iz yok.

Maddison'ın bakışları kızına ve bana yöneldi. "EJ, sanırım baban seninle kutlama yapmak istiyor." Kızı teslim etmeden önce ona doğru kayıyorum.

İki çocuğuyla birlikte kayarak pistte zafer turu atmadan önce onu öpücüklere boğuyor.

"İkinizle de gurur duyuyorum," diye hatırlatıyor Logan. Kollarını boynuma doluyor.

"Seni seviyorum, Lo." Geri çekilip göz teması kuruyoruz. "O burada mı?"

Logan bana özür dileyen bir gülümseme sunuyor. "Emin değilim. Bana öyle ya da böyle bir şey söylemedi."

Gerçekler ortaya çıkmaya başlayınca kaşlarım çatıldı. Stevie'nin burada olacağından çok emindim. Geleceğinden hiç şüphem yoktu. Kazanacaktık. Ona onu ne kadar sevdiğimi, hayatıma ne kadar anlam kattığını söyleyecek, beni sevmesi için yalvaracaktım. Ona bunların hiçbirinin onsuz değmeyeceğini hatırlatacaktım ama o burada değil.

Son birkaç hafta boyunca yaptığım her şeyi, onun hak ettiği erkek olmam gerektiği için yaptım. Bazı eski şeytanlarla yüzleşmem, bir ilişkiyi onarmam ve genel olarak onun için hazır olmam gerekiyordu. Ben hazırım ama o burada değil.

"Zee." Logan dikkatimi tekrar ona yöneltti. "Anı yaşa. Anı yaşa ve diğer her şey için yarın endişelen. Hâlâ buradasın, Chicago'dasın. Bize sahipsin. Lanet olası baban burada!" Gururla göğsüme bastırıyor. "Stevie seni seviyor. Sevdiğini biliyorum ama şu anda bencil ol ve takım arkadaşlarınla kutlama yap."

Başımı sallayarak onaylıyorum ve sonunda gözlerim pleksiglasın arkasında duran Scott'a takılıyor. Aceleyle ona doğru kayıyorum.

"O koltukta değildi!" diye bağılıyor kalabalığa. "Özür dilerim, dostum."

Kalbim sıkışıyor. Son beş dakikada yaşadığım her duyguyu -en yüksek ve en alçak- yaşamamın sağlıklı olduğundan emin değilim. Burada olacağını sanmıştım. Burada olacağına kendimi inandırmıştım.

Maddison çocuklarıyla paten kaymaktan döndüğünde bir şekilde MJ'i bir elinde tutmayı başarır ve Ella sırtındayken Logan'ı diğer eliyle sarar. Başını onun boynuna gömüyor ve duygusal bir adam gibi

Vücudu titremeye başlıyor ve birkaç damla gözyaşı döktüğünden neredeyse eminim. Bu adam kariyeri ve ailesi söz konusu olduğunda her şeyi yaşadı, başarmak için savaştı ve bu arada bazı büyük kayıplar verdi. Ama o burada. Başardı ve yanında halkı var.

Ve uzun zamandır ilk kez en iyi arkadaşımı kıskanıyorum. Her şeye sahip. Benim istediğim her şeye sahip. Bu yıla kadar onun hayatını hiç arzuladığım bir hayat olarak görmemiştim ama artık her şey çok açık. Onun sahip olduğu şeyi istiyorum, ama o burada değil.

İşte o zaman anladım.

Stevie benden vazgeçti.

STEVIE

"E Affedersiniz!" Buz seviyesine inmek için tıka basa dolu koridorlardan geçmeye çalışıyorum. "Affedersiniz!"
Faydası yok. Çok gürültülü, çok fazla kutlama var. Çok fazla taraftar

yeni Stanley Cup şampiyonlarını görmek için cama mümkün olduğunca yaklaşmaya hevesliler. Sıralar yürüme yollarına doğru boşaldı ve beni kırmızı ve siyah formaların oluşturduğu kitlenin içine hapsetti.

"İzninizle. Aşağıya inmeme gerekiyor." Yolumu zorluyorum ama hemen geri itiliyorum.

Bulduğum yerden buzu zar zor görebiliyorum ama onu görmem gerek.

Oturduğum yer oldukça yüksekti, bu da kalabalığa yakalanmadan önce buza inme görevini imkânsız hale getiriyordu. Bir taraftar kitlesinin ortasında mahsur kalmış bir şekilde dururken, tavandan fırlayan konfetiler beni ürküttü. İşte o zaman, yirmi sıra yukarıda hareketsiz bir şekilde dururken, kutlamaları için aşağıya inemeyeceğimi fark ederek pes ettim.

Ama onu görmem gerek.

En yakın sıraya kayarak, buzu daha iyi görebilmek için katlanır koltuklardan birine tırmanıyorum.

Maddison Zanders'ı yerde yatan oyuncu yığınının çekip ona sarılıyor ve göğsüm kabarıyor. Zanders'ın başarmayı hayal ettiği her şey bu anda doruğa ulaşıyor ve istesem de onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Ta ki neredeyse onun kadar uzun bir adamın buzda yürüdüğünü görene kadar. Saçları Zanders'ınki kadar sık ve soluk, teni Zanders'ınkinden biraz daha koyu, sırtında oğlunun soyadının yazılı olduğu formasını giyiyor.

Fotoğrafını hiç görmedim ama onun Zanders'ın babası olduğunu biliyorum ve burada ona tanıklık etmek, ikisinin kucaklaşması beni duygu seliyle dolduruyor.

Bir yandan, her ikisinin de hayatlarının geri kalanında hatırlayacakları bir anda birbirlerine sahip oldukları için çok müteşekkirim.

Öte yandan, Zanders babasının onu tekrar sevmesine izin verebilirse, belki bir gün benim de sevdiğime inanabilir diye içimde bir umut kıvılcımı tutuşuyor.

Ella dizlerinden tutarak ona saldırıyor ve Zanders'ın yüzündeki gülümseme tüm vücudumu aydınlatıyor ama göğsüm büyük bir gururla dolduğu için nefes almakta son derece zorlanıyorum.

Zanders'ı hayatındaki en önemli insanlarla birlikte izlemek bana Chicago'da kalmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu hatırlatıyor. Burada Maddison ve ailesiyle yeniden anlaşması gerekiyor. Burası onun ait olduğu yer.

Elbette onu sevdiğime inanmadığını bilmek hâlâ canımı acıtıyor ama onunla son konuştuğumdan bu yana geçen birkaç gün içinde bunu geride bırakıp bırakamayacağımı sorguladım. Zanders babasına ulaştı. Annesi ve menajeriyle ilişkisini kesti. Belli ki onu başka birinin sevgisini kabul etmeme noktasına getiren hasarı onarmaya çalışıyor. Belki bu yeterince iyidir. Belki de bu yöndeki ilerleme benim için yeterli olabilir.

Birlikte olduğumuz süre boyunca Zanders bana beni seviyormuş gibi davrandı, ki ihtiyacım olan tek şey de buydu. Tek umudum, geriye dönüp baktığında onu başından beri gerçekten sevdiğimi fark etmesidir.

Şu anda buzun üzerinde olmak, onu kutlamak ve burada olduğumu bilmesini sağlamaktan daha çok istediğim bir şey yok ama aramızdaki şeyler o kadar belirsiz ki bunu çözmek için doğru zaman değil. Bu an benimle ilgili değil ve onun takım arkadaşları ve ailesiyle birlikte bu galibiyetin tadını çıkarmasını istiyorum. Takdir edilmenin her saniyesini hak ediyor.

Ama öyle ya da böyle, bu gece onu göreceğim.

"Bayan Shay. Sizi tekrar görmek çok güzel." Zanders'ın kapıcısı benim için lobinin ana girişini açtı.

"Sen de." Asansörü işaret ediyorum. "Yukarı çıksam sorun olur mu?"

"Tabii ki. Sen her zaman listedesin. Bay Zanders henüz dönmedi ama."

"Sorun değil. Onu yukarıda bekleyeceğim."

Zanders'ın evinin anahtarı bende var ama onu kullanmak yerine kapısına giden asansörün önündeki özel koridorda yere oturuyorum. Aramızdakiler içeride beklemem için fazla huzursuz ama maçta olduğumu ve ne kadar gurur duyduğumu bilmesini istiyorum.

Ve sadece hokey yüzünden değil. Aslında hokey yüzünden değil, hayatının diğer alanlarında ne kadar çok iş yaptığını görebildiğim ve bunu fark ettiğimi bilmeyi hak ettiği için.

Onu beklerken dakikalar ilerliyor ve en ufak bir seste dikkatim asansöre yöneliyor, onun gelmesini umuyorum ama o hiç gelmiyor.

Maç sonrası seremoni ve kutlamalar zaman alıyor ama sabahın birinde oluyor. Şimdiye kadar dönmüştür diye düşünmüştüm.

Onu aradım. Doğrudan telesekretere düşüyor. Mesaj atıyorum. Cevapsız kalıyor.

Bu gece konuşup bir şeyleri çözmemiz gerektiğinden değil, ama maçta olduğumu ve onu her zaman olduğu gibi desteklediğimi bilmeyi hak ediyor. Hayatının en önemli gününde onun yanında olup olmadığını sorgulamasını istemiyorum.

Saat iki civarında yer dayanılmaz derecede rahatsız edici hale geliyor, bu yüzden cevapsız bir telefon görüşmesinden sonra nihayet pes ediyorum ve uyumak için kendi evime geri dönüyorum.

Onu başka bir gün görüp tebrik etmem gerekecek.

ZANDERS

"T "Hayatımda bu kadar akşamdan kalma olmamıştım."
"Hayır." Maddison aynı fikirde değil. "Bu o ve
hiç olmadığım kadar akşamdan kalmayım."

Logan, United Center'ın oyuncu otoparkına park ederken sessizce kendi kendine gülüyor ve arabanın sonunda hareket etmeyi bırakmasından daha mutlu olamazdım. Bütün sabah kusmamaya odaklanmıştım. Araba yolculuğu yardımcı olmadı.

"İkiniz de kendinizi toparlamalısınız." Logan arka koltuğa uzanıp bana bir sade kahve uzattı, sonra da aynısını yolcu koltuğunda oturan ve aynı derecede zor durumda olan kocasına yaptı. "Biraz ibuprofen alın, biraz kafein için ve en iyi Kaptan ve Alternatif Kaptan gülümsemelerinizi takının. Tüm ülke ikinizi televizyonda görmek üzere."

Çok fazla gece dışarı çıktıktan sonra annemiz olmasıyla ilgili bir şakayı yutarak, bir yudum kahveyle birlikte ağrı kesiciyi geri atıyorum.

Dün gece çılgıncaydı, hem de olabilecek en iyi şekilde.

Stanley Kupası'na bir öpücük kondurdum, başımın üzerinde tuttum ve soyunma odasında şampanyalı bir duş aldım. Tüm çocuklar Rio'ya geri döndük ve kutlama sabahın erken saatlerine kadar devam etti. Çok fazla uyumadık, hatta hiç uyumadık ve onun evinden bir fiçinin ertesi günkü kardeşlik evi gibi ayrıldık. Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi.

Eksik olan tek şey Stevie'ydi ama Logan'ın tavsiyesine uyduğum ve son bir kez takım arkadaşlarımla birlikte yaşadım.

Sonsuz baloncuklar içmenin etkisi mide bulantısı ve baş ağrısı şeklinde kendini gösteriyor, ancak

şampiyonun geçit töreni. Sadece Chicago şehir merkezinin tamamı geçerken bizi görmekle kalmayacak, aynı zamanda medya kuruluşları da Kuzey Amerika'nın her yerinde yayın yapacak, bu yüzden kalabalık Chicago caddelerinin yarattığı heyecanın akşamdan kalmalığımı tedavi etmeye yeteceğini umuyorum.

Neyse ki Logan bu sabah Rosie'yi köpek bakıcısından aldıktan sonra evime uğradı ve bana temiz kıyafetler getirdi, böylece o da kutlamalara katılabilirdi.

Park alanı geçit töreni sırasında binilecek çift katlı otobüslerle doludur. Aileler ve arkadaşlar oyuncularının formalarını giyerek açık alanı dolduruyor, ancak takımdaki çocuklar göze çarpıyor. Her birimiz dün geceki kutlamanın etkilerini sergiliyoruz.

Ama ne kadar boktan hissedersen hissedeyim, bunu kabulleneceğim. Stanley Cup'ı kazandık ve şehrin bir bütün olarak kutlama yapma zamanı geldi.

Sonraki bir saat boyunca geçit töreni rotası, kimin kiminle gideceği hakkında bilgilendirildik ve neyse ki ibuprofen ve kahve yeterince etkisini gösterdi de kendimi daha insani ve daha az ölümün eşiğinde hissediyorum.

Babam ve Lindsey geldiler, ikisi de benim formamı giyiyordu ve Maddison'ın ailesi ve çocukları da kısa bir süre sonra geldiler. İkimiz öncü otobüse atandık ve tüm ekip Rosie ve Ella'nın önderliğinde, yerel haber kanallarımızdan birinden her şeyi çekecek olan bir kameraman tarafından takip edilerek otobüse bindi.

Çift katlı otobüs Raptors logosuyla kaplıydı ve bir tarafında benim adım ve numaram, diğer tarafında da Maddison'ın yazılıydı. Üst güverte oturma yeri olmayan açık bir alan, aşağıdaki kalabalığa el sallarken hepimizin kaynaşması için bolca yer sağlıyor.

Bu insanların, ailemin ve Maddison'ın ailesinin burada olmasından çok memnunum ama hepimizin bir arada olması Stevie'nin yokluğunu daha da belirgin hale getiriyor.

"İyi misin?" Lindsey yatıştırıcı bir eli kolumda gezdirerek kontrol ediyor.

"Ben iyiyim," diyorum. Bu bir yalan değil ama mutlak gerçek de değil. Hayatımdaki en büyük zafer biraz boş geliyor.

"Dün gece orada olmadığı için üzgünüm, Ev."

"Ben de." Gülümsemeye zorluyorum, henüz Stevie'nin yokluğunun anlamına dalmaya hazır değilim.

Kolumu kız kardeşime doğru itiyorum. "Hey, bugün fotoğraf çekmek için sana ihtiyacım olacak. Telefonum dün gece soyunma odasında şampanyaya bulandı ve pes etti."

"Sorun değil."

"Zee Amca?" Ella bacağıma dokunuyor.

"N'aber kızım?" Onu kucağıma alıp kalçama koyuyorum.

"Stevie nerede?"

Kalbim biraz daha kırıldı. Ella son birkaç haftadır onu neredeyse her gördüğümde bana bunu sordu ama bu sefer en çok acıtan bu oldu. En yakınlarımın kutlama için burada olması ama Stevie'nin burada olmaması çok nihai ve kesin görünüyor.

Beni affedeceği ya da kaydettiğim ilerlemeyi görüp belki bana bir şans daha vereceği konusunda fazlasıyla umutluydum ama bundan da öte, onu sevdiğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Stevie'nin benim onu sevmediğimi düşünerek hayatına devam etmesi en rahatsız edici kısımdı.

"O burada değil, EJ."

"Geliyor mu?" Zümrüt gözleri evet demem için yalvarıyor.

Yeğenime özür dileyen bir gülümseme sunuyorum. "Hiç sanmıyorum."

Ella'nın tatlı gülümsemesi başını omzuma yaslamadan önce kayboluyor.
"Onu özlüyorum."

Siktir, bu acıttı.

"Benim de."

United Center'dan çıkıp Chicago şehir merkezindeki geçit törenine öncülük ederken içimdeki boşluğu ve pişmanlığı yutuyorum.

Sokaklar, hepsi de takımlarının formalarını giymiş taraftarlarla dolup taşıyor. Tezahüratlar hiç durmuyor, müzik bangır bangır çalıyor ve taraftarlar pankartları ve sis düdükleriyle başka bir seviyede.

Dün geceki galibiyet sadece takım ya da benim için değildi. Önceki yedi sezon boyunca sevdiğim şehir içindi. Taraftarlar beni ben olduğum için sevemeseler bile, kariyerim boyunca onlara gösteri yapmaktan büyük keyif aldım. Bu şehir benim evim oldu ve burayı çok özleyeceğim.

Ella babasının sırtına tırmanarak aşağıdaki kalabalığa el sallıyor. Lindsey her şeyin fotoğrafını çekerek bizim için belgeliyor ve ben de Rosie'nin altmış beş kiloluk Doberman bedenini kaldırarak kızımı hayranlarına gösteriyorum.

Babam da ona katılıyor, kolunu omuzlarıma doluyor ama altımızdaki taraftarlara bakmıyor. Çevremden, bakışlarının bana odaklandığını görebiliyorum, gri gözlerinde belirgin bir gurur var. Bunu kaçırdığını hayal bile edemiyorum. Keşke son on iki yılda bu kadar kör ve inatçı olmasaydım da birlikte geçireceğimiz çok fazla zamanı kaçırmak zorunda kalmasaydık.

Piřmanlıklarla yařamadıđımı dūřunmek isterim çünkü her řeyin bir nedeni vardır. Babamla on iki yıl sūren gergin iliřkim, onun sevgisini ve desteđini tahmin edebileceđimden çok daha fazla takdir etmemi sađladı. Annemin paniđimi ve öfkemi kontrol etmesine izin vermek, ondan zgūrlēřmemi daha da kolaylařtırdı. Rich'in menajerim olmasıyla hissettiđim hapsolmuřluk, onu kovmamı daha da haklı kıldı.

Ama Stevie'den ayrıldıđım için piřmanım. Elbette, ayrılmasaydım muhtemelen annemle yūzleřmez, Rich'i kovmaz ya da babamla barıřmazdım ama beni gerçekten seven ilk insanı kendimden uzaklařtırmak hayatımın en būyūk hatası oldu.

Odaklanmaya ve anı yařamaya çalıřırken en ūnlū gūlūmsememi takınarak el sallamaya devam ediyorum, ancak otobūř kēeyi dnūp bir sonraki sokađa geçer geçmez Rosie dikkatimi çekmek için bacađımı penelemeye bařlıyor.

Geçit töreni saatte sadece birkaç mil hızla ilerliyordu ama ben nerede olduğumuzu fark etmemiştim. Siyah ve kırmızı giyen sonsuz taraftar denizi dikkatimi bulunduğumuz yerden uzaklaştırdı. Evime yakındık ama daha da önemlisi SDOC'un birkaç bina tesindeydik.

"Dur."

Tūm gözler bana dnūyor, kafaları tamamen karıřmıř bir řekilde. "Dur.

Sūrmeyi bırak!"

"Zee, iyi misin?" Maddison řařkınlıkla soruyor ama ben onu geçip otobūřsūn nūne gidiyorum.

Onu görmem gerek.

"Otobūřsū durdurun!" ılgınca ve acil bir řekilde řoföre bađırıyorum ama beni duymuyor.

Heyecanlı kalabalık yakarışımı bastırıyor ama Logan bunu fark ediyor ve i merdivenlerden aşağı koşarak otobūřsūn hızla durmasına neden oluyor.

Rosie aynı basamaklardan son sūrat iniyor, ben de arkasından. Arkamda bitmek bilmeyen bir otobūř freni gıcirtısı var, geçit töreni tamamen duruyor ama umurumda deđil. Diđer herkes bekleyebilir.

Logan, yūzūnde anlayıřlı ve gururlu bir gūlūmsemeyle ūssūn bařında duruyor. Omzumu sıkarak, "Git onu getir," diye cesaretlendiriyor.

Otobūřten indiğimi fark eden kalabalık heyecanla kıpırdanıyor ama ben çılgınca hayran kalabalığının arasından sıyrılarak arkalarındaki kūk, köhne binaya doğru ilerliyorum.

Beni durdurmaya çalışıyorlar, fotoğraf ya da imza istiyorlar ama ben ilerlemeye devam ediyorum. Onu görmem lazım.

Oyunuma gelmemiş olabilir ve bizden vazgeçmiş olabilir ama onu ne kadar sevdiğimi bilmesi gerekiyor. Artık aynı şekilde hissetmese bile, bilmeyi hak ediyor.

Birden fazla kameraman beni takip ediyor ve iyi ki de ediyorlar. Stevie'ye yaşattığım onca şeyden sonra, en azından tüm dünyanın bu kızı ne kadar sevdiğimi bilmesini sağlayabilirim.

STEVIE

I dün gece pek uyuyamadım. Sabah ikiye kadar Zanders'ın koridorunda bekledikten sonra biraz dinlenmek için evime döndüm ama kalkmama sadece birkaç saat vardı. Bir an önce

Bu sabah erkenden köpekleri kontrol etmek için barınağa gittim.

Sabah altıdan beri hayranlar küçük, köhne barınağımızın önündeki kaldırımını dolduruyor. Gürültü yapıyorlar ve birçok yavru için bağırışlar, tezahüratlar ve bangır bangır çalan müzik korkutucu olabiliyor, özellikle de yeni bir yerdeyseniz ve alıştığınız evde değilseniz.

Neyse ki yaşlı köpeklerden oluşan grubumuz dışarıdaki gürültüden pek etkilenmedi ama yine de günü burada geçirmekten memnunum. Zanders'ı henüz göremediğim gerçeğinden uzaklaşmak için iyi bir fırsat.

Cheryl ve ben bugün iş için plan yapmadık. Sadece köpekleri kontrol etmek için uğradık. Kaldırımlar çok kalabalık, ayrıca tüm şehir kapalı ve çocukların şampiyonluğunu kutluyor.

Tüm gün boyunca ilk kez kapının zili çaldı, ama onları karşılamak için bölmenin etrafından dolanırken, Rosie eski evine doğru hızla geliyor, vücudunu kaval kemiklerime sürterek yumuşak bir şekilde inliyor ve ilgim için yalvarıyor.

Onu ne kadar özlediğimi düşünmek için kendime izin vermedim, ama şimdi o burada olduğu için bundan kaçınmıyorum. Zanders benden ayrıldığında sadece onu değil, onu da kaybettim.

Eğilip onunla aynı seviyeye geliyorum, kulaklarının arkasını kaşıyorum ve ona son birkaç haftadır veremediğim tüm sevgiyi veriyorum.

"Rosie, burada ne işin var?" Retorik olarak soruyorum.

İşte o zaman anladım.

Yukarı baktım ve işte orada, kapının hemen içinde duruyordu.

Onu içime çekiyorum ama burada olduğuna inanamıyorum, yavaşça ayağa kalkıyorum. Her zamanki gibi yakışıklı, yeni solmuş kesimi, altın takıları ve mükemmel giysileriyle. Ela gözlerini gözlerime dikmiş, odanın öbür ucundan bana bakıyor, göğsüm onun inatçı bakışları karşısında titriyor.

Dışarıdaki kalabalık çıldırmış durumda, gürültü seviyesi neredeyse sağır edici. Yerel haber kanallarının kameraları kayıtta, birkaç tanesi onu içeride takip etmeyi başarıyor ama ben Zanders'tan başka bir şeye odaklanamıyorum.

Şu anda burada olduğuna inanamıyorum.

Ben yanımda oturan Rosie'nin başını düşüncesizce kaşımaya devam ederken Cheryl yanımdan geçip odadan çıkıyor.

Zanders ve ben birbirimize çok uzun süre bakıyoruz, aramızda sessizlik uzayıp gidiyor.

Yutkunuyorum. "Beni takip mi ediyorsun?"

İçinden hafif bir kahkaha geçiyor. "Hiçbir fikrin yok Stevie kız."

Eşleşen gülümsemelerimiz odadaki gerilimi azaltıyor, ta ki kaşları endişeyle kırışıp gözleri benimkilerle yalvarana kadar. "Beni seviyor musun?"

Soru beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki konuşamadım. Bildiğimi biliyor ama bu kadar doğrudan sormasını beklemiyordum. Gerçi Zanders bu. Her zaman doğrudan beklemeliyim.

"Çünkü seni seviyorum Stevie."

Ne?

"Seni hep sevdim. Sadece o zamanlar bunun ne olduğunu bilmiyordum. Hiç sevecek kimsem olmadı ve hiç kimse beni senin sevdiğin gibi sevmeyi." Derin bir nefes almak için duraklar. "Benimle işin bitmiş olabilir Vee, öyle olsa seni suçlamazdım ama seni ne kadar çok sevdiğimi söylemeden bu işin bitmesine izin veremem."

Bu gerçekten oluyor mu? Boğazım kurudu, ağzım kurudu ve kalbim muhtemelen olması gerekenden daha hızlı atıyor. Ondan asla duymayacağıma inandığım kelimeler şimdi dudaklarından özgürce dökülüyor.

"Yaptığım en büyük hata senin gitmene izin vermektir. Kendime bunu seni korumak için yaptığımı söyledim ama korkuyordum. Hiç kimse beni yanımda kalacak kadar sevmemişti ve terk edilmekten bıkmıştım, bu yüzden bunu senden önce yaptım. Ama Stevie, bu kararımın pişmanlık duymadığım tek bir saniye bile olmadı. Sen başıma gelen en güzel şeysin.

Her zaman da öyle olacaksın."

Zanders savunmasız bir şekilde karşımda duruyor, kameralar onun samimi sözlerini kaydediyor ama ben çok içinde sessiz kalıyorum.

Devam etmeden önce derin bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "En korkutucu şeyin Chicago'yu kaybetmek, hayranlarımı kaybetmek olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. En korkutucu şey seni kaybetmek. Bunca zaman beni sevmesi için bütün bir şehre ihtiyacım olduğunu düşündüm ama gerçek şu ki sadece bir kişiye ihtiyacım var. Beni *sevmene* ihtiyacım var. Sen her zaman benim ilk tercihim oldun Vee ve ben bunu bir an için gözden kaçırdım ama sana söz veriyorum, bir daha asla hayatımdaki yerini sorgulamak zorunda kalmayacaksın."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama izin vermiyor.

"Eğer Seattle'da olmak istiyorsanız, Seattle'da oynamak için elimden geleni yapacağım. Eğer başka bir yere taşınmak istersen, ben de gelirim." Ağır bir iç çekti. "Stevie kızım, seni her yerde takip ederim."

Ben araya girmeden, telaşla devam ediyor.

"Eskiden yoldaki hayatı severdim, çünkü bir anlığına evde kimsem olmadığını unutabiliyordum. Ama bu sezon seyahat etmekten keyif almamın tek nedeni sizin orada olmanızdı. Evimin en güzel parçası yanımdaydı. Havada bir mil yüksekten sana aşık oldum."

"Miles," diye araya

giriyorum sonunda. "Ne?"

"*Mil*. Havada yedi mil gibi."

Dudakları bir gülümsemeyle kıpırıyor ama kendini tutuyor. "Tatlım." Sahte bir hayal kırıklığıyla gözlerini kapatıyor. "Burada bir an yaşıyorum."

Göğsüm sessiz bir kahkahayla kabarıyor. "Özür dilerim. Lütfen devam edin." Ona devam etmesini işaret ediyorum.

"Teşekkür ederim." Dudakları sert bir çizgi halinde bastırıyor ama tamamen eğleniyor. "Her neyse, dediğim gibi. Havada *kilometrelerce* yüksekten sana aşık oldum ve beni sevmem için sana yalvarıyorum."

Yüzüm anlayışla yumuşuyor.

"Sana inanacağım, Stevie. Söz veriyorum inanacağım. Ne söylersen söyle, sana inanacağım." Duraksıyor. "Beni hâlâ seviyor musun?"

Bir anlık sessizlik ve tereddüt aramızda kalıyor. Zanders'ın gözleri onu sevmem için bana yalvarıyor, nasıl sevmem? Hiç durmadım. Sadece bana izin vermesini istedim.

Ve şimdi, sadece izin vermekle kalmıyor, bana yalvarıyor.

Birkaç hızlı adım atarak, elimi boynunun arkasına doladım ve onu kendime doğru çektim. Dudakları hatırladığım gibi, yumuşak ve sıcak, ama

olduğu yerde donmuş, sanki bunun olduğuna inanmıyormuş gibi kımıldamadan duruyor.

Sonunda, bir ritmin ardından, ağzı benimkinin içinde eriyor ve sunabileceğim her şeyi alıyor. Elleri belime dolanıyor, yüzüklerinin metali emredici dokunuşuyla bedenime baskı yapıyor. Dili dudaklarımın girişinde geziniyor, ben de hemen ona erişim izni veriyorum ve dışarıdan gelen tezahüratlar katlanarak artana kadar zar zor da olsa ayrılıyoruz.

Ciğerlerimi oksijenle doldurmaya ihtiyaç duyarak dudaklarımızdaki küçük parçadan bir nefes alıyorum.

Alnını benimkine yaslıyor ve umutsuz sorusunu bir kez daha fısıldıyor. "Beni hâlâ seviyor musun Stevie?"

Kirpiklerimin arasından yukarı bakıyorum. "Tabii ki seviyorum. Seni her zaman sevdim. Sadece bana izin vermeni istedim."

Gözlerini kapatıyor ve tekrar açtığında sanki dünyanın yükü omuzlarından düşmüş gibi hissediyor. "Benden vazgeçtiğini sanmıştım. Oyuna gelmedikten sonra-"

"Ben de oradaydım."

Bana daha iyi bakabilmek için hafifçe geri çekiliyor, bedenimi sıkıca kavıyor.

"Buza gitmeye çalıştım ama çok fazla insan vardı. Onun yerine seni evinde bekledim."

Kaşları anlayışla yumuşuyor. "Rio'da kaldım. Hepimiz kaldık. Eve hiç gelmedim."

"Ben aradım."

Hafifçe gülüyor. "Telefonum bozuldu."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Senden asla vazgeçemem.

Seni seviyorum." Beni kendine çekiyor, boynuma saklanıyor. "Seni çok seviyorum, Vee."

Nazik bir eli ensesinde ve kafa derisinde gezdiriyor, duyacağımı hiç düşünmediğim kelimelerin tadını çıkarıyorum.

Başını omzumdan kaldırmadan önce biraz daha uzun ve biraz daha sıkı tutuyor. "Cheryl." Arkamı döndüğümde barınağın sahibinin yüzünde büyük bir gururla bizi izlediğini görüyorum. "Onu bir günlüğüne çalabilir miyim?"

Ellerini kavuşturup çenesinin altına sıkıştırıyor. "Lütfen yap."

"Dışarıda yanımda olmana ihtiyacım var." Zanders yüzümün önündeki bir bukleyi kaldırıyor. "Dışarıda bir sürü insan var. Bu senin için sorun olur mu?"

Kendimden emin duruyorum. "Artık beni rahatsız etmiyor."

Zanders'ın gülümsemesi yumuşak ama gururlu. "İşte benim kızım." Yüzümü kavıyor, dudakları bir anlığına benimkini buluyor.

Yüzükle kaplı parmaklarını benimkilerin arasından geçiren Zanders, Rosie arkamızda olduğu halde beni gazetecilerin yanından geçirip hayranların oluşturduğu labirentin içinden geçiriyor. Dışarıda beklediğimden çok daha fazla insan var, tüm gözler üzerimizde.

"İşte bizim kız!" Otobüslerden birinden duyuyorum. Kafamı kaldırdığımda Rio'yu otobüsün korkuluklarına yaslanmış, kendine özgü müzik kutusunu başının üzerinde tutmuş ve müzik çalarken buluyorum.

"Stevie!"

"Seni özledik, Stevie!"

Bu yıl çalıştığım tüm hokeyciler üst güvertede durmuş izlerken, otobüs sırasından "Al onu, EZ!" sesleri yükselmeye devam ediyor.

Zanders bizi hızla otobüsüne götürüyor, önce benim merdivenleri çıkmama izin veriyor ve üst güverteye adımımı atar atmaz bir kucaklamayla karşılaşıyorum. Bana olabildiğince sıkı sarılan kişinin Lindsey olduğunu fark etmem bir anımı alıyor.

O boynumu sıkarken ben de kollarımı sırtına doluyorum. "Kardeşim aptalın teki olduğu için özür dilerim."

İkimiz de kahkahalarla sarsılıyoruz, ta ki o çekilip beni bir kol mesafesinde tutana kadar, dudaklarında minnettar bir gülümseme.

"Stevie!" Ella bacaklarıma saldırıyor, ben de eğilip onunla göz hizasına geliyorum. "Saçımı sen mi yapıyorsun?"

"Kesinlikle."

Otobüs hareket etmeye başlar, geçit töreni devam eder.

Maddison ve ben yolun karşısından hızlı ve sözsüz bir sohbeti paylaşıyoruz. Logan beni kucaklamadan önce bana minnettar bir gülümseme sunuyor.

Zanders'ın eli sırtımın alt kısmını buluyor. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Beni Lindsey'nin yanında duran neredeyse aynı boydaki adama doğru yönlendiriyor. "Vee, bu benim babam. Baba, bu benim kız arkadaşım Stevie."

Gözlerim biraz yanıyor ama kendimi tutuyorum. Zanders'ın kaydettiği tüm ilerlemeler arasında bu açık ara en önemlisi. Babası onu her zaman sevdi, ben de öyle, ama ikimize de inanmakta zorlandı.

Şimdi de öyle.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum babasına, kaşlarını birbirine kenetlenmiş bir halde.

Rahatlamış bir nefes bırakıyor. "Seninle tanıştığım için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin Stevie." Uzun gövdesi eğiliyor, kollarını bana doluyor. "Teşekkür ederim," diye kimsenin duymaması için sessizce fısıldıyor.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Konuşamıyorum, onun yerine hızla başımı sallayarak sarılıyorum.

Zanders'ın kolları bir kez daha omuzlarıma dolanmadan önce anlayışlı bir gülümsemeyi paylaşıyoruz, sırtım göğsüne dönük.

Beni korkuluklarda onunla birlikte durmaya çağırıyor, Chicago'nun tüm hokey taraftarları altımızda ve o anda, ilk kez saklanmadan birlikte insan içine çıktığımızı fark ediyorum. Ve Zanders'ı takip eden tanınmışlıktan korkan biri olarak, bu ilgiyi zerre kadar umursamıyorum.

Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyorum.

Serçe parmağındaki yıpranmış yüzüğümü bulup, onu aldığı sabah kullandığı cümleyi tekrarlamadan önce döndürürken boynuma ve omzuma öpücükler konduruyor.

"Benim." Onun dokunuşuyla tekrar eriyorum.

Tutuşu sıkılaşıyor. "Ve sen benimsin, tatlım. Bunların hiçbiri" -başını aşağıya doğru sallıyor- "sensiz doğru değildi. Sen benim ilk ve tek tercihimsin Vee ve bir daha asla sana öyle olmadığını hissettirmeyeceğim."

Tek istediğim buydu, en çok değer verdiğim kişi tarafından seçilmek. Okulda sadece kardeşim yüzünden benimle vakit geçirmeyi seçen arkadaşlarım vardı. Ben bir ikizim ve hala annemin ikinci tercihiydim. İlk tercihinin benden başkası olduğu bir ilişkim oldu.

Ama burada, herkesten çok değer verdiğim kişiyle birlikte, seçildim.

"Pekâlâ, siz ikiniz," diye araya giriyor Maddison, bizimle alay ederek.

"Bu bir aile-

dostça bir etkinlik." Yine de, kendi eli karısının kışında duruyor.

Zanders bir eliyle onu savuruyor ve diğer eliyle boynumun arkasına dolanarak ağzımı bir kez daha yakalıyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Seni her yerde takip ederim Stevie."

Bu konuşmaya ara veriyorum ve onun yerine burnunu burnumla dürtüyorum ve onu bir kez daha öpüyorum.

"Linds!" diye bağılıyor omzunun üzerinden. "Hadi şu şampanya şişelerini patlatalım! Stanley Kupası'nı kazandık ve sevgilimi geri aldım. Artık kutlayabiliriz!"

ZANDERS

"W Sana yeni Forces almam gerek." Önce Stevie'yi içeri almak için dairemin kapısını açıyorum ama Rosie ikimizden önce içeri giriyor.

"Hayır, yok."

"Vee, onların beyaz olması gerekiyordu. Seninkiler... değil."

Biraz da tavırlı bir şekilde onları tekmeliyor ve oturma odasına doğru kasıla kasıla yürümeden önce kapımın önüne bırakıyor. "Kendi iyiliğin için fazla güzelsin. Bunu biliyor muydun?"

Peşinden koşup kollarımı arkadan beline doluyorum. "Beni seviyorsun."

Ellerimin arasında kıkırdıyor. "Evet," diye iç geçiriyor. "Seviyorum."

Geçit töreni eğlenceliydi ama bütün gün onu eve geri götürmek için bekledim. O buradayken evimin farklı bir enerjisi var. Daha aydınlık, daha eğlenceli. O içerideyken evim gibi oluyor ve gerçekten bir daha onsuz olmayı planlamıyorum.

Bunun neye benzeyeceğini bilmiyorum. Gelecek yıl nerede oynayacağımı bilmiyorum. Stevie Seattle'da bir yerle anlaştı mı bilmiyorum. Her şey hala belirsiz ama en önemlisi kız arkadaşımı geri aldım ve gerisini birlikte çözebiliriz.

"Vee, muhtemelen sırada ne olduğunu konuşmalıyız."

"Sonra görüşürüz." Omuzlarındaki fanilayı sıyırıp yere atarken oturma odasına doğru geri geri yürüyor.

Odanın diğer ucundan gözlerim kocaman açılıyor, ağzım açık kalıyor. Son birkaç gündür sadece onun anısını hayal edebiliyordum.

ama şimdi, burada, evimde, bir kez daha gerçek bir şeye sahibim.

Gözlerim hızla pencerelerime kayıyor, perdelerin kapalı olduğundan emin olduktan sonra bakışlarım hemen kız arkadaşıma geri dönüyor. Stevie kot pantolonunun düğmelerini açıyor, bu sırada mavi yeşil gözleri bana kilitlenmiş durumda.

"Rosie!" Odama sesleniyorum, muhtemelen heyecanlı bir günün yorgunluğuyla köpek yatağında sızmıştır. "Orada kal. Annen babanı gerçekten mutlu etmek üzere."

Stevie kot pantolonunu kalçalarının ve poposunun üzerinden geçirirken sessizce gülüyor. Uzun bakışlarım yavaşça kalın kalçalarından yukarı, karnının yumuşak derisine ve o kadar dar bir atletin arkasına gizlenmiş, boyanmış gibi duran, fazlasıyla takıntılı olduğum göğüslerine doğru ilerliyor.

Ona doğru yavaş adımlarla ilerlerken gözlerimin kapandığını hissedebiliyorum, ellerim önümde, son birkaç haftadır çok özlediğim bedenine dokunmaya ve onu sevmeye hazır. Ama ona ulaşır ulaşmaz bir adım geri çekiliyor, benden uzak duruyor.

Dudaklarında sinsi bir gülümseme var, hayır demek için başını sallarken gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Stevie," diye seslendim. "Haftalardır sana dokunmadım." Tek bir kaşını kaldırıyor. "Biliyorum."

"Sana dokunmam *gerek*."

Atletini çıkarmadan önce sessizce başını sallıyor, üzerinde sadece bir çift açık mavi külot ve ona uygun bir sutyen kalıyor. Hayal gücümde her türlü şeyi yapıyorlar, renk bronz teninde ve okyanus gözlerinde mükemmel bir şekilde oynuyor.

İşte o zaman anladım. "Bu benim cezam mı?"

Omzuna vuruyor. "Sadece dersini aldığından emin olmak istiyorum çünkü benden bir daha asla ayrılmayacaksın." Gülümsemesi sinsi ve hınzır, bir tarafı kalkık.

"Ah, tatlım." Bir adım öne çıkıyorum, ama o aynısını yapıyor, geri çekiliyor. "Ben dersimi aldım. Güven bana. Bir daha asla böyle bir hata yapmayacağım."

"Bunun gerçekten içime sindiğinden emin olmak istiyorum, anlıyor musun?"

Sonunda bana doğru ilerliyor, elleri kalça kemiklerimde, beni geriye doğru yürütüyor. Aşağıya baktığımda göğüs dekoltesindeki yarıktan, göğüslerinin her adımında zıplamasından büyüleniyorum ve vücudunun her santimine dokunmaktan başka bir şey istemiyorum. Ellerimde, ağzımda olmasını istiyorum.

Oturmam için beni iterken bacaklarımın arkası kanepeye çarpıyor. "Dokunmak yasak. İzleyebilirsin."

Hay sikeyim.

Arkasına uzanıp sütyenini çözerken gözlerini benimkilere kilitliyor ve yere düşmesine izin veriyor.

"Tamam, kendine güven," diye cesaretlendiriyorum.

Yüzük kaplı parmakları göğüslerinin üzerinde gezinmeden önce hafifçe gülüyor, meme uçlarını sıkıştırıyor ve onları küçük kahverengi tepeler haline getiriyor.

"Siktir, Vee," diye mırıldanıyorum şaşkınlıkla. "Lanet olası mükemmellik." Kanepeye geri yaslanıyorum, tahtındaki bir kral gibi uzanıyorum.

Önümde dururken kalçalarını hafifçe sallıyor, bana bir gösteri sunuyor, elleri yumuşak teninde geziniyor ve iç çamaşırının kemerine takılıyor.

Yutkunuyorum, içten içe onları çıkarması için yalvarıyorum, çok uzun zamandır tadamadığım güzel kahverengi amını görmeye ihtiyacım var.

Kumaşla oynuyor ama onları yerinde tutuyor.

"Benimle dalga geçme. Çıkar şunları."

Dediğimi yapıyor, ayak bileklerinin etrafında toplanana kadar yavaşça kalçalarından aşağı sallıyor.

Çıplak kızım tüm ihtişamıyla orada duruyor, onu ilk çıplak gördüğüm andan sonsuz derecede daha özgüvenli ve ben bunu onun için seviyorum.

Şu anki ereksiyon halime bakılırsa, ben de kendim için seviyorum.

Bacaklarının arasındaki yarık şimdiden uyarılmışlığıyla parlıyor ve sikimin fermuarıma karşı acı verici bir şekilde gerilmesine neden oluyor. Ağrıyı azaltmak için hızlı bir ayar yapıyorum.

Yavaşça başını sallıyor. "Dokunmak yok."

"Stevie," diye sızlanıyorum. "Orada öylece durup hiçbir şeye dokunmama izin veremezsin. Bana işkence ediyorsun."

"Mesele de bu zaten. Ama kurallara uyarsan, sana istediğini veririm." Bana doğru yaklaşıyor. "Eninde sonunda."

İstifa ediyorum, arkamdaki kanepeye uzanıyorum, kollarımı açıp kanepenin üstüne koyuyorum, ellerimin onu bulmasını engelleyeceğini umuyorum. "Seni sevmem iyi bir şey."

Gülümsemesi yumuşak. "Evet. İyi bir şey."

Kanepeye tırmanıyor, bacaklarını benimkilerin üzerine koyuyor ama dizlerinin üzerinde duruyor, bana dokunmuyor ya da aletimin istediği sürtünmeyi sağlamıyor.

Elleri vücudunda dolaşıyor, dokunmak için can attığım her parçayı hissediyor. Parmakları karnını takip ediyor, güneye doğru iniyor, ben de onların yolunu takip ediyorum.

trans. Diğer eli memesini kavırıyor, onunla oynuyor, meme ucunu yuvarlıyor, ama ben klitorisine doğru inen ele odaklanmış durumdayım.

Orta parmağı onu sıyırıyor ve kızımın boğazından yumuşak bir inilti çıkarıyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, büyülenmiş gibi.

Kendine sürtünüyor, vücudu parmaklarının üzerinde sallanıyor. "Siktir, Vee. Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Mm-hmm." Dudağını ısırıyor, gözleri beni izliyor. "Çok iyi." "Şu haline bak. İnanılmazsın Stevie kızım."

Kalçalarım istemsizce sallanmaya başladığında hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu sanmıyorum, beni reddettiği sürtünme için yalvarıyorum.

Tamamen giyinik bir şekilde kanepemde otururken, aşık olduğum kız beni kucaklıyor ve sadece benim görebileceğim şekilde kendine dokunuyor. Bunun mutlak bir işkence olması dışında, hayatımın böyle olması için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum.

Islak kıvrımlarında yavaş yavaş daireler çiziyor, amcığı birkaç santim üzerimde geziniyor. Gözleri masum ve yumuşak bir hal alıyor. "Bana ne görmek istediğini söyle."

Aman Tanrım.

Derin bir nefes alıp tekrar ona odaklanmadan önce şaşkınlıkla elimi çenemde gezdirirken başım geriye düşüyor. "Bir parmağını içine sok. Kendini iyi hissettiğini görmeme izin ver."

Elini klitorisinden çekiyor ve onun yerine parlayan parmaklarını ağzımın önünde tutarak daha fazla kayganlaştırıcı istiyor. Onları dudaklarımın arasına alıyorum, uyarılmasını emiyorum, dilimi etraflarında döndürüyorum ve bunun yerine parmaklarını benimle kaplıyorum.

Stevie onları benden çekip alıyor ve orta parmağı kaybolmadan önce bir kez daha kendine sürtüyor.

Bir iniltiyle öne doğru düşüyor, bir koluyla kanepenin arkasına tutunuyor, göğüsleri tam yüzümün önünde, onları ağzıma almam için yalvarıyor.

Bu küçük gösteri beni öldürecek.

Dizlerinin üzerine oturarak elini sikmeye devam ediyor. Kıvrıcık saçları yüzünün önüne düşmüş. Onu görebilmek için saçlarını itmem gerekiyor ama aynı zamanda onun kurallarına uyduğum için ödülümü de istiyorum.

Hareketleri büyüleyici, parlayan bir parmağı işkence gibi bir hızla girip çıkıyor.

"Benim için bir parmak daha ekle, Vee."

Başını geriye atarak yüzünü ortaya çıkarıyor. Çilli yanakları kızarmış, güzel gözleri kapanmış ama bir parmağı daha içinde kaybolurken dudakları muzip bir gülümsemeyle kalkıyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye nefes alıyorum.

"Dinlemekte çok iyi." Parmaklarını yavaşça sallıyor.

"Benim için onları daha hızlı hareket ettir."

Hızını artırıyor, avuç içi klitorisine bastırırken parmakları onu kenara getiriyor. "Çok iyi hissettiriyor," diye inliyor.

O mükemmel.

Ona ya da kendime dokunmaya ihtiyacım var, aletimin aşırı hapsedilmiş olmasının acısını hafifletecek bir şey. Ona katılmak istiyorum ve bu tam bir işkence. Eğer dersimi henüz almamış olsaydım, onun kendini becermesi ve benim katılmama izin vermemesi dersimi daha da pekiştirirdi.

Ellerim yumruk oluyor, kendimi tutmaya çalışıyorum, bir an önce pes etmesini istiyorum.

Kendi dokunuşuna karşı kıvranıyor, vücudu titriyor, kendini tutmakta zorlanıyor.

"Tanrım, harikasin. Kendini boşalt bebeğim."

Hareketlerine devam ediyor, parmaklarının üzerinde yuvarlanıyor, yumuşak küçük inlemeler ve çığlıklar dudaklarından serbestçe akıyor.

"Geldiğini göreyim, Vee."

"Zee?"

Yutkunmak zorundayım, o bu haldeyken adımı söylemesini duymamak için kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Dudaklarımı yalıyorum, şaşkınlıkla onu izliyorum. "Mm- hmm?"

"Bitirmeme yardım eder misin?"

Lanet olsun. İkinci kez sormasına gerek yok. Ellerim hiç vakit kaybetmeden onun etrafında, kıcını sıkıyor. Ayağa kalktım, arkamı dönmeden önce onu kaldırdım ve kanepeye geri attım. Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarını iki yana açıyorum ve sıcak dilim göbeğine değmeden önce bacaklarını omuzlarımin üzerine atıyorum.

"*Aman Tanrım*," diye ağlıyor, başı geriye düşüyor.

Yeni bir lakap kazandığımı bilmiyordum ama bana istediği zaman böyle hitap edebilir.

Şişmiş sinirlerini kızdırıyorum, dilimi işkenceli bir hızla oynatıyorum, ama onun aksine, boşalmasına izin vereceğim çünkü bencilce, izlemekten en çok hoşlandığım şeylerden biri bu.

Başımı kaldırdığımda gözlerimi hızla yükselen göğsünde, kasılmakta olan karnında, kızarmış ve çilli yanaklarında tutuyorum. Yalamaya, emmeye ve öpmeye devam ediyorum, sonunda çok uzun zamandır özlediğim kızın tadına bakıyorum.

Dilim onu çalıştırmaya devam ederken sinsice kemerimi ve fermuarımı açıyorum. Sikimi tutup çıkarıyorum ve birkaç kez çekiştiriyorum. Rahatlama neredeyse çok fazla, sadece kısıtlamasından kurtulmak, ama cehennemde hiçbir şekilde onun derinliklerine gömülmeden önce boşalmama izin vermiyorum.

"Zee, çok yaklaştım," diye sızlanıyor, tüm vücudu kasılıyor.

Dizlerinin arkasından tutup yukarı itiyorum ve onu ağzımla becermeye devam ediyorum, dilimin her tarafına boşalmasını sağlıyor ve bana karşı sürmesine izin veriyorum.

Göğsü kabarıyor ve dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor. Çilli yüzünü saf bir coşku kaplıyor ve hayatımda bu küçük performanstan daha ateşli bir şey gördüm mü bilmiyorum.

Çıplak kızım, pahalı koltuklarımın üzerine yayılmış, gevşek bir şekilde yatıyor. Ayağa kalkıyorum, ona bakıyorum, hala tamamen giyinikken, elimde aletim olmadan.

Puslu gözleri tam üzerine düşüyor.

"Oldukça küçük bir gösteri yaptın, tatlım." Başını sallayarak dudağını ısıırıyor.

"Bunun bedelini ödemek zorunda kalacağını biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermiyor ama yumruğuma girip çıkarken sikime odaklanmaya devam ediyor.

"Kızım bunu mu istiyor?" Kasıklarına doğru başımı salladım. "Hepsi senin, Vee."

Önümde dizlerinin üzerine çökerek pantolonumu hızla bacaklarımdan aşağı indiriyor.

Saçından bir avuç alıp başını bana bakması için eğiyorum. "Bana ne kadar iyi emdiğini gösterecek misin?"

Aletimi ağzına alırken masumca başını sallıyor, beni biraz boğulacak kadar derine itmeden önce dilini ucun etrafında döndürüyor.

"Aynen böyle. İşte benim kızım."

Buklelerini avucumda toplayarak istemsizce içine girdim. "Seni seviyorum amına koyayım," diye mırıldanıyorum, konuşacak kadar bile nefesim yok. Başım geriye düşüyor, iki saniye içinde boşalmamaya konsantre olurken gözlerim kapanıyor. "Aman Tanrım, seni seviyorum."

Stevie başını sallıyor, ben yanağını okşarken neredeyse tamamımı sıcak ağzına alıyor. "Benim yetenekli kızım."

Teşvik etmeye devam ediyorum, ama yanaklarını içine çekip dudaklarını uzunluğumda gezdirdiğinde, çok erken bitirmemek için ondan çekilmek zorunda kalıyorum.

Göğsüm kabarıyor, oksijene ihtiyaç duyuyorum, eğilmiş duruyorum, kıvrık saçlarını yumrukluyorum ve sakinliğimi yeniden kazanmaya çalışıyorum. Ama sonunda doğruluyorum, gömleğimi başımdan geçiriyorum ve kendimi onun kadar çıplak hale getiriyorum.

"Kanepeye uzan ve bacaklarını aç. Yürüyemeyecek hale gelene kadar seni becereceğim."

Heyecanlı bir gülümseme yüzünü kaplıyor, kanepede geri çekiliyor, vücudunu kaydırıyor, böylece benim de tırmanabileceğim bir alanım oluyor.

Dizimle bacaklarını aralıyorum, sikimi yumrukluyorum ve kendimi merkeze alıyorum, ama sonra aşağı bakıyorum ve onu görüyorum. Ve her zaman olduğu gibi onun büyümesine kapılıyorum.

Sesim yumuşak, neredeyse nazik. "Seni seviyorum Stevie."

Kıkırdıyor, sırt üstü çıplak yatıyor. "Çok çabuk 'baba'dan 'bebek'e geçtin."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bana yine 'baba' de."

Şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor ve göğsüme vuruyor. Üstüne düşüyorum, boynuna gülümsüyorum ve bir anlığına beni tutmasına izin veriyorum.

Sırtımı usulca okşuyor. "Seni çok seviyorum," diye fısıldıyor.

"Bunu bana tekrar söyleyebilir misin?"

"Seni seviyorum ve ihtiyacın olduğu kadar sık hatırlatacağım."

Yüzünün yan tarafını okşayarak saçlarını önümden çekiyorum, böylece onu biraz daha iyi görebiliyorum. "Seni çok özledim Stevie, çok üzgünüm."

Başını sallayarak beni başından savdı. "Bunun sonucunda ortaya çıkan tüm iyi şeylere bak." Duraksıyor, sözlerinin içine işlemesine izin veriyor. "Ama bir daha asla böyle bir şey yapma."

Karşılıklı gülümsemelerimiz tonu bir kez daha değiştiriyor. "Asla."

Kendimi hizalayıp yavaşça içine doğru iterken ağzım yumuşak ve nazik bir şekilde onunkini buluyor.

Göz göze geldiğimizde dudaklarımız birbirine yapışıyor, ama lanet olsun, harika hissettiriyor. Son birkaç haftadır birçok kez onun anısına kendime baktım ama hiçbiri bununla kıyaslanamaz.

Adımlarımı yavaş ve tempo olarak tutarlı tutuyorum, ikimiz de dirseklerime yaslanana kadar birlikte hareket ediyoruz, beni kaldırmak için

daha iyi bir kaldıraç elde ediyorum

hız ve güç.

Zincir boynumdan sarkıp onun üzerinde sallanırken elimi boğazının dibinde dolaştırıyorum, ama o aldırıyor gibi görünüyor, tamamen anın içinde kaybolmuş. Ona vuruyorum, neredeyse cezalandırıyorum, ama altımda ne kadar güzel görüldüğünün üstesinden gelemiyorum, göğüsleri her kasıtlı itme ile zıplıyor.

Bukleleri altına yayılmış, kestane rengi dalgaların arasına yumuşak altın teller serpiştirilmiş. Kirpikleri titriyor ama mavi-yeşil gözleri benimkilerle birleştiğinde neredeyse kendimi kaybediyorum.

Kontrol bende kalırsa uzun süre dayanmamam.

Aletimi içinde tutarak kollarımı sırtının altından geçiriyorum, kanepeye otururken kıvrımlı vücudunu kaldırıyorum. Yumuşak kalçaları benimkilerin üzerine biniyor, göğüsleri tam yüzüme geliyor.

"Sür beni, tatlım. Bana neler yapabileceğini göster."

Ben kanepede arkama yaslanıp ellerimi başımın arkasında kavuştururken kalçalarını üzerimde döndürüyor.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve aletimin üzerinde zıplarken her şeyi hissediyorum. "Bu işte nasıl bu kadar iyisin?"

Hareketlerine devam ediyor, sürtünüyor ve yuvarlanıyor. Öne doğru eğilip güzel kahverengi meme uçlarından birini ağızıma alıyorum ve onu daha hızlı zıplatmaya başlarken iki elimi de kıcıyla dolduruyorum. Yaklaşıyorum ve onun da yaklaştığını biliyorum.

Boynuma saklanırken kolları omuzlarıma dolanıyor ve vücudunu emrime bırakıyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye ağlıyor, titremeye ve sarsılmaya başlarken saklanıyor.

"Devam et, Vee, çok iyi gidiyorsun. Kullan beni. Sakın durma. Her yerime boşalmanı istiyorum."

Durmuyor. Sonunda, orgazmı onu parçalayıp vücudunu kesinlikle kontrol edemeden bırakana kadar hareketlerine devam ediyor.

Kalçalarını sıkıca tutarken ağızını kendime çekiyorum, birkaç kez daha yukarı doğru itiyorum, amı etrafımda kenetleniyor. Birlikte zirveye çıkarken ben de onunla birlikte çözülüyorum.

"Seni seviyorum," diye hatırlatıyor bana ağır nefesler arasında, kolları boynuma dolanmış, dudakları dudaklarıma değiyor.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Daha önce hiç kimse bana bunu bu şekilde söylememişti ama kimsenin söylemesini de istememiştim. Ama Stevie söz konusu olduğunda, bunu hayatımın geri kalanında her gün duymayı umursamam.

Başının arkasına dokunup onu kendime çektim. "Ben de seni seviyorum."

Karşılıklı olarak yüksekliğimizden inerken birkaç dakika sessiz kalıyoruz ve ben daha fazla kendimi tutamayarak "Seattle'da bir daire için imza attın mı?" diye soruyorum.

"Zee," diye gülüyor. "Hâlâ içimdesin."

"Biliyorum ama bugün sezonun ilk günü ve nihayet takımlarla konuşabileceğim, bu yüzden Seattle'da olacaksan birkaç telefon görüşmesi yapıp neler yapabileceğime bakmam gerekiyor."

Yavaşça aletimden kalkıyor, ben onu tutarken kucağıma oturacak şekilde ayarlıyor.

"Bir daire için imza atmadım ama benim için hazır bekleyen bir işim var."

"Olmak istediğin yer orası mı?"

Yavaşça yüzümün yan tarafını okşuyor. "Sen neredeysen ben de orada olmak istiyorum. Her yerde iş bulabilirim. Çok sevdiğim bir iş olmasa bile. Önemli olan bir takıma girmen."

"Yine de hoşuna giden bir şey yapmanı istiyorum."

Omuzlarını kaldırır. "Haklıymışsın. Uçmaktan o kadar da hoşlanmıyorum ve birkaç yavruyla gönüllü olarak çalışacak zamanım olduğu sürece mutlu olacağım."

Dudaklarını alnını buluyor ve orada kalıyor. "Gelecek sezon seni yollarda görememek çok garip olacak." Onu kollarımda hafifçe sallıyorum. "Ama en azından evde olacaksın."

Omzuma yaslanarak memnun bir iç geçiriyor.

"Ciddiyim Stevie. Sana evde ihtiyacım var. Benim yanıma taşınmanı istiyorum." Bana baktı, kaşları çatılmıştı.

"Sadece yaz için burada olsak bile, buraya taşınmanı istiyorum. Chicago'dan ayrıldığımızda da birlikte yaşamak istiyorum. Eğer gelecek sezon seni yolda bulamazsam, evde olduğum her günün her saniyesinde sana ihtiyacım var."

Çilli yanaklarına bir kızarıklık hücum ediyor ve bastırmaya çalıştığı heyecanlı bir gülümseme dudaklarına yayılıyor. "Bu hoşuma giderdi."

"Öyle mi?" Biraz güvensizlikle sordum. Üniversiteden beri kimseyle yaşamadım. Kendi alanımın kıymetini bilmeyi öğrenmiştim. Ama artık değil. Stevie'nin varlığıyla boğulmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Evet." Gülümseyen ağzını benimkine yaklaştırıyor.

Yanaklarını kavıyorum, işler hızlandıkça dilim ağzına erişiyor, vücudum ikinci raunt için tekrar hızlanıyor, ancak kapının zili çalıyor ve anımızı bölüyor.

"Bay Zanders?" Kapıcımın sesi apartmanda yankılanıyor. "Scott diye biri var. Takım menajeri olduğunu söylüyor."

Stevie ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz. Hızla kucığımdan inip kapıya gitmeme izin veriyor, ben de sistemle konuşmak için düğmeye basıyorum.

"Um..." Kanepedeki çıplak kızıma bakmadan önce tereddüt ediyorum. Hemen başını sallayarak onu yukarı göndermemi söyledi. "Evet, yukarı gönder."

Ben eşofmanlarımı giyip Scott'la ön kapıda buluşurken Stevie odama kapanıyor.

"Böyle daldığım için özür dilerim." Ben onu içeri davet etmeden önce elini benimkine attı. "Ama telefonuna cevap vermiyordun."

"Dün geceki maçtan sonra kırıldı." Şaşkınlıktan yüzüm buruştu. Scott'ı birkaç saat önce geçit töreninde görmüştüm. O zaman benimle konuşabilirdi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, ama konuşabileceğimizi umuyordum." Kanepeye bakıyor, oturacak bir yer ararken gözleri oturma odasına dağılmış kıyafetlere takılıyor. "Oh, yapardın," diye gülüyor.

Özür dilemeden ona bir bakış attım. "Sevgilimi geri aldığım gün gelecek olan sensin. Ne bulmayı bekliyordun?"

"Touché."

Scott yemek masasına oturuyor, ben de bizim için birkaç maden suyu çıkarıyorum.

"Ee, ne var ne yok?"

"Bildiğiniz gibi sezon dün sona erdi. Yasal olarak sizinle henüz konuşamadık ve galibiyetin tadını çıkarmanız için size birkaç gün vermeyi planlıyorduk, ancak ulusal televizyonda Seattle'a serbest oyuncu olarak imza atacağınızı söyledikten sonra daha fazla bekleyemeyeceğimizi düşündük."

"Ne için daha fazla bekleyeyim?"

"Zanders, son yedi sezonda organizasyonumuzun önemli bir parçası oldun ve Chicago'da olmanı çok seviyoruz. Başka bir yere imza atmadan önce en azından bizimle konuşur ve teklifimizi geri çevirirsin diye düşündüm."

"Scott, tüm sezon boyunca sözleşmemin yenilenmesini bekledim. Sen neden bahsediyorsun?"

"Ekim ayında bir teklif yaptık. Tüm sezon boyunca imza atmanı bekledik, bu yüzden kameralar önünde takımımızdan ayrılma konusunu açman bizi biraz şaşırttı. En azından önce bize söyleyeceğini düşünmüştük."

"Ayrılmak istemedim. Bütün yıl çalıştım ve sizden yeni bir sözleşme bekledim."

Scott'ın kafası şok içinde geriye doğru sarsılır. "İlk iç saha maçımızdan beri masadaydı. Menajerin sürekli görüşmelere geliyor ve maaşın senin için yeterince yüksek olmadığını söylüyordu. Bunun bir zam olmadığını biliyorum, ama aldığın maaş bu ve bütçe sınırı içinde sıkıştık. Daha fazlasını teklif edemeyiz."

Siktiğimin zengini.

Şaşkınlıkla ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Scott. Ben hiç sözleşme görmedim. Yemin ederim. Gördüğüm anda imzalardım. Para umurumda değildi. Sadece burada kalmak istedim."

"Menajeriniz her ay bize geri dönüyor ve hala memnun olmadığınızı söylüyordu."

"Onu bu yüzden kovdum. O açgözlü. Benim için daha yüksek bir maaş için çalışmıyordu. Sadece kendisi için daha yüksek bir komisyon istiyordu."

"Seni geri istiyoruz. Her zaman istedik. Bu Maddison'ın ve senin takımın."

Öyle mi? Buna inanmak isterdim ama bu takımı her zaman Maddison'ın otantik benliği ve benim medya kişiliğim yönetti. Bu şehrin bu dinamiğın değişmesini istediğini sanmıyorum.

"Bilmiyorum Scott. Maddison buraya geldiğinden beri aramızdaki hikayeye dahil olmak istemiyorum. Bundan bıktım artık. Koltukları doldurduğunu falan biliyorum ama artık bunu yapamam. İnsanların Active Minds'ın yarısı olduğumu bilmelerini istiyorum. İnsanların beni ben olduğum için sevmesini istiyorum ve bunun Chicago'da olacağını sanmıyorum."

Duraksıyor, tereddüt ediyor. "Bugün internete girdin mi?" "Telefon bozuk."

Scott kendi bilgisayarını çıkarıyor ve bana ekranını göstermeden önce hızlıca yazıyor. "İnsanların ulusal televizyondaki o küçük aşk itirafı yüzünden sen ve Stevie'ye kafayı takmış olmasının yanı sıra, Chicago hayranları ayrılacağını söylediğin için çılgına dönmüş durumda. Herkes seni burada istiyor, Zanders. Birkaç hafta önceki manşetlerin boktan olduğunu biliyorum, ama bunlar

Bugün insanların senin için döktüğü sevgiyle kıyaslanamaz bile." Telefonunu uzatıyor. "Bir göz atın."

Adam haklı. Mesaj dizisi üzerine mesaj dizisi, gelecek sezon Raptors formasıyla geri dönmem için umutsuzca bekleyen taraftarlarla ekranı dolduruyor. Ayrıca Stevie'ye ve bana daha sonra göstermek için sabırsızlandığım bir destek yağmuru var, ancak hokey söz konusu olduğunda, yerel taraftarlardan ayrılmamı isteyen tek bir yorum bile yok.

Ancak diğer takımların taraftarları da beni kendi şehirlerinde görmekten ne kadar memnun olacaklarını dile getiriyorlar; bunların arasında Seattle'ın taraftar kitlesinden sayısız kişi de var.

Birçok kişi Active Minds'tan bahsediyor ve Maddison ile eşit bir yere sahip olduğumu fark etmediklerini belirtiyor. Babam ve benim geçit töreninden fotoğraflarımız var. Rosie'nin evlat edinilmesiyle ilgili yorumlar ve bugün erken saatlerde içeride geçirdiğimiz andan itibaren SDOC ile ilgili pek çok haber.

"Vay canına," diye nefes veriyorum, telefonu Scott'a geri verirken.

"Fark etmemiştim." "Chicago seni istiyor. Her zaman istedik.

Anlatıyı değiştirebiliriz,

Zanders, ama biz organizasyon olarak senin nasıl bir adam olduğunu zaten biliyoruz ve bu yüzden seni istiyoruz. Soyunma odası seni seviyor ve takımda olmandan büyük keyif alıyoruz. Bunun gerçekleşmesi için ne yapabilirsek yapalım, seni geri istiyoruz."

Aramızda uzun bir sessizlik oluyor. "Stevie ile konuşana kadar hiçbir karar veremem."

"Tabii ki."

"Ama imzalarsam, pazarlığa açık olmayan bir şartım olacak."

"Ne olursa."

"Her şey yolunda mı?" Stevie, üzerinde sadece benim tişörtümle uzandığı yatağımdan soruyor.

İnançsız bir şaşkınlık içinde ona doğru yürüyorum. "Chicago benimle sözleşme imzalamak istiyor." "Ne?" Heyecanla ayağa kalktı.

Uzanarak bacağımı onun üzerinde salladım ve onu içeri çektim.

"Görünüşe göre bütün sezon boyunca masada bir teklif varmış ama Rich bir şey söylememiş."

"Lanet olası Rich."

"Sence ne yapmalıyım?"

Parmak uçlarını yanağımda nazikçe gezdiriyor. "Ne *istiyorsun* ne yapacaksın?"

"Emin değilim."

Hafifçe gülüyor. "Evet, öylesin. Chicago'dan ayrılmak istemiyorsun, tıpkı benim istemediğim gibi. Ailen burada. Gözlerimin içine bakıp Zee Amca'nın Ella'dan uzaklaşmasının sorun olmayacağını söyleyemezsin."

Başım geriye düşüyor. "Tanrım, hayır. O zaten dört yaşında. Ne yapacağım, emekli olana kadar onu sadece yazları mı göreceğim?"

"Aynen öyle. Chicago sana istediğin şeyi teklif ediyorsa, kabul et. Burası senin evin."

Yüzüm yumuşuyor. "Seni resmen 'Vee Teyze' yapmama izin verecek misin, vermeyecek misin?"

"Sen daha iyisin."

Stevie parmak uçlarını çenemde nazikçe gezdirirken bir an göz göze geliyoruz.

"Eğer yeni bir takımda yeni bir başlangıç yapmak istiyorsan, seni her yerde takip ederim ama Chicago'dan başka bir yerde daha mutlu olacağını düşünemiyorum. Tüm sezon boyunca istediğin buydu."

"Evet, ama kendimi hazırlıyordum, zihinsel olarak uzaklaşıyordum."

"Bence bu yeterince iyi, Zee. İlk tanıştığımızda Chicago'dan ayrılmak en büyük korkundu. Şimdi ihtiyacın olursa gitmeye hazırsın ama başka bir yerde iyi olacağını bilecek kadar büyüdün diye gitmek zorunda değilsin."

"Burada kalmak istiyor musun?" Ses tonum umut dolu.

"Ryan burada ve barınakta. Eğer söz hakkım varsa, evet, kalmak istiyorum." "Her zaman söz hakkın var Stevie. Bu *bizim* kararımız, sadece benim değil." "Sana istediğin şeyi teklif ediyorlar mı?"

Evet anlamında başımı salladım. "Ama onlara sadece bir şartla imzalayacağımı söyledim."

"Ne oldu?"

EPILOG

ZANDERS

Dört Ay Sonra-Ekim

"Z Ee, gitmeliyiz. Maça geç kalacaksın ve SDOC'a uğramamız gerekiyor."

Kolumu Stevie'ye dolayarak onu içeri çekiyorum, böylece başı göğsümde yatıyor ve sadece pazum değil.

"Birkaç dakika daha." Tek bir kıvrımı işaret parmağımla başparmağım arasında nazikçe döndürüyorum. "Gitmeye hazır değilim. Haziran'dan bu yana sensiz ilk kez olacağım."

Rosie'nin tatlı kehribar gözleri bana bakıyor ve ben iki kızımı yatakta biraz daha tutarken başını karnıma yaslıyor.

"Sadece üç günlüğüne."

"Hatırlatma bana," diye sızlanıyorum. "Eskiden deplasman maçlarını sevdiğime inanamıyorum."

Stevie gülüyor ve çenemi ona doğru çeviriyor. "Ne zaman bu kadar muhtaç bir adam oldun bilmiyorum." Yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Ama bu çok sevimli."

"Bu yaklaşık bir yıl önce seninle tanıştığımdaydı oldu, tatlım."

Parmaklarımdaki yüzüklerle oynuyor, ondan çaldığım yüzükle biraz daha oyalanıyor. "Çabucak geçecek."

"Ben yokken ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen Logan, Ella ve Rosie ile kız kıza bir gece geçiririz."

Başım geriye gitti. "Bensiz mi?"

"Seni çok kışkırtmamaya çalışacağız." Göğsümü okşuyor. "Yarın Ryan'ın maçına gidiyorum. Cuma günü barınakta olacağım. Cumartesi günü de aile terapisi seansımız var."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken hafifçe dönüyorum. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Ben iyiyim. Her şey yolunda gidiyor. Annemle tekrar bir ilişkim olmasını hiç istemedim değil ama bu şekilde devam edemezdi."

Ona gururlu bir gülümseme sunuyorum. Onun için bazı sınırlar oluşturmam gerekeceğini düşünmüştüm, ancak Stevie her şeyi kendi başına yapabildi.

Annesi tüm yaz boyunca ulaşmaya devam etti ama Stevie mesafesini korudu. Ağustos ayının sonlarına doğru iletişim hattını tekrar açmaktan bahsetmeye başladı. Benim en büyük endişem annesinin her istediğini söyleyebilecek kadar kolay erişime sahip olmasıydı. Ama Stevie hepimizi şaşırttı.

Tekrar konuşmaya başlayabileceklerini söylediğinde, bu ancak her zaman erkek kardeşi ya da babasının da dahil olduğu aile terapisi seansları sırasında olabilirdi.

Bu, görüntülü sohbet üzerinden yaptıkları seansların dördüncü haftası olacak ve Stevie bu durumdan memnun, hatta mutlu görünüyor. Terapist Eddie tarafından yönlendirilmişti ve her Cumartesi öğleden sonra Stevie bilgisayardan çıktıktan sonra daha hafif görünüyor, sanki o zehirli ilişki her geçen hafta biraz daha yok oluyormuş gibi.

Bu konuda pek hevesli değildim, orası kesin ama Stevie'nin babası Neal bu yaz birkaç kez ziyaretime geldi ve beni bu fikre alıştırdı. Tanıdığım en iyi adamlardan biri olabilir ve sadece ailesinin yeniden bir bütün olmasını istiyor, bu yüzden denediği için onu suçlayamam.

"Tamam, Zee. Kalkmak zorundayız. Geç kaldık." Stevie ben onu durduramadan yatağımdan kalktı.

Rosie'nin başını bir kez daha derinlemesine kaşıdıktan sonra ayağa kalkabilmem için onu yanımdan uzaklaştırıyorum. Tişörtümü düğmeli bir bluzla değiştiriyorum, onu takım elbise pantolonumun içine sokuyorum ve blazer ceketimi giyiyorum. Oturma odasına geçerek yanıma almayı unuttuğum kulaklık, telefon şarj aleti, güneş gözlüğü gibi şeyleri topluyorum. Bütün yaz Chicago'da kaldıktan sonra neredeyse nasıl seyahat edileceğini unuttum. Ya öyle ya da ben istemiyorum.

Stevie yatak odamızdan, "Babanın Pazar sabahı kız arkadaşıyla geleceğini ve öğleden sonra MJ'in doğum günü partisi olduğunu unutma," diye sesleniyor.

"Biliyorum. MJ'in hediyesini çoktan aldım."

Stevie kafasını yatak odasından çıkarır, kaşları şaşkınlıkla çatıktır. "Hayır. MJ'in hediyesini çoktan aldım. Sen ona ne aldın?"

"Onun bedeninde küçük, havalı bir Prada eşofman buldum." Stevie kahkahayı patlatır.

"Ne?"

"Zee, bir yaşına giriyor."

"Tatlım, onları küçükken başlatmalıyım. Ona ne aldın?"

"Birkaç kitap ve birkaç oyuncak. Oynayabileceği şeyler." Sanki kelimelerin içine işlemesi gerekiyormuş gibi yavaşça söylüyor.

"Sen hediyenin üzerine kendi adını yaz, ben de kendi adımlı yazayım. MJ'in hangisini daha çok sevdiğini göreceğiz."

Şakacı bir şekilde gözlerini devirerek yatak odamıza geri dönüyor, ama çok uzaklaşmadan önce, "Seninkileri etiketlemene gerek yok. Bir yaşındaki çocuğa kimin Prada aldığını anlamakta zorlanmazlar."

Eğer boktan konuşmak bir aşk diliyse, o zaman bizimkidir ve hayatımın geri kalanında vahşi kızımınla şakalaşmayı tamamen planlıyorum.

Bir zamanlar karanlık ve erkeksi olan çatı katım artık rengarenk. Stevie dört ay önce taşındığında, sadece parlak enerjisini getirmekle kalmadı, aynı zamanda en sevdiği ikinci el mağaza eşyalarını da getirdi. Benim dekorasyonumla tam olarak uyuşmuyorlar ama ona aitler, bu yüzden burada oldukları için mutluyum. Tıpkı onun yaptığı gibi evi aydınlatıyorlar.

Rosie beni bulmak için yavaşça mutfığa giriyor, ben de eğilip ona önümüzdeki üç gün boyunca veremeyeceğim tüm sevgiyi veriyorum. Stevie'nin bu sezon benimle birlikte yola çıkmamasından ne kadar nefret etsem de, Rosie'nin evde kalabileceği ve köpek bakıcısına gidip gelmek zorunda kalmayacağı için çok mutluyum.

"Gitmeye hazır mısın?" Stevie oturma odasına girerken rahatça sorar.

Yerden kalkıp onu odanın diğer ucunda görüyorum ve ağzım açık kalıyor, gözlerim kocaman oluyor. "Kahretsin, Vee. Şu haline bak."

Daracık siyah kot pantolonunu ve üzerinde adım ve numaram yazan Raptors tişörtünü göstererek bana küçük bir dönüş yapıyor. İnanılmaz görünüyor. Ancak, ona aldığım ve hâlâ dolabının arkasında duran yeni Nike'lara rağmen hâlâ kirli Nike'larını giyiyor.

"Beğendin mi?"

Elini başının üstünde tutup onu tekrar döndürüyorum. "Bayıldım. Büyüleyicisin." Ellerim kışını buluyor ve onu kendime çekiyorum. "Seni çok özleyeceğim."

Kollarını omuzlarıma doluyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Seni özleyeceğim. Beni istediğin kadar ara."

"Telefonunu üç gün boyunca patlatacağım, Stevie kız." Kışına birkaç kez vurdum. "Pekala, hadi yapalım şu işi."

Benzinimi SDOC'nin tam önüne park ediyorum, ancak dış cephesi birkaç ay önceki halinden zar zor ayırt edilebiliyor. Boya yeni, tabela yeni ve dikkat çekici ve çatı tamamen onarılmış.

Chicago ile yeniden sözleşme imzalamaya karar verdiğimde, pazarlık konusu olmayan tek bir şartım vardı: Raptors organizasyonu Chicago'daki Senior Dogs'u finansal olarak tamamen destekleyecekti.

Tüm taraflar için hayal edebileceğimden daha büyük bir kazanç oldu. Barınağa aktarılan para ekip için bir gider kalemiydi, bu yüzden bu onların sırtından bir deri değildi, ancak Cheryl ve köpekler hakkında bilgi sahibi olduklarında, yardım etme şansına hevesle atladılar. Bağışlanan fonlar tamamen

bir zamanlar köhne olan binayı yeniledi ve köpekler için yepyeni battaniyeler, oyuncaklar ve yataklar sağladı. Tüm ilaçlar ve yiyecekler ödendi ve Cheryl'in kocası öldüğünden beri ilk kez gelecek ayın kirası için endişelenmesine gerek kalmadı. Her şey karşılanıyor.

Ama bencilce, en sevdiğim kısım Cheryl'in Stevie'yi tam zamanlı olarak işe alabilmiş olması. Ulusal televizyondaki animızdan sonra, barınağın popülaritesi çılgın bir oranda arttı. Chicago halkı böyle bir yerin varlığından habersiz, evlat edinmek için SDOC'a akın ediyordu ve Cheryl'in alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

Artık köpekler barınakta ortalama bir aydan daha kısa bir süre kalıyor ve bu süre, yeni sevgi dolu yuvalarına kavuşmadan önce tıbbi ihtiyaçlarının karşılanmasına yetiyor.

Takım bu işe dahil olmaktan büyük keyif aldı. Hatta çocuklardan birkaçı bu yaz kendi köpeklerini sahiplendi ve çocuklar bu amaca gerçekten bağlandıkları için organizasyon ortaklığımızı iç saha maçlarına da getirmeyi kabul etti.

Bu akşamki iç saha açılış maçından itibaren Stevie tüm yerel maçlarımıza barınak yavrularından biriyle gelecek. Devre aralarında jumbotronda SDOC'un bilgileriyle birlikte yer alacaklar ve 23,000 Raptor taraftarının büyük ekranda tatlı yüzlerini gördükten sonra barınakta daha uzun süre yaşayacaklarını düşünemiyorum.

Stevie'yi bu yıl deplasmanda göremeyebilirim ama onu her iç saha maçında göreceğim ve daha da ötesi, Chicago'da sevdiği bir şeyi yapıyor olacağını bileceğim.

"Bugün kimi getiriyoruz?" Önce o girebilsin diye ön kapıyı açıyorum.

Heyecanla içeri giriyor. "Teddy. Eylül başında bırakılan küçük terrier karışımı."

"Oh, evet. Teddy'i seviyorum."

Stevie hızla topuklarının üzerinde dönüyor, gözleri kocaman ve hevesli. "Ya da onu evlat edinebiliriz?" Ne zaman yeni bir köpek terk edilse bu onun önerisidir.

Ona hayır demekte zorlanıyorum, özellikle de konu bu olduğunda. Tüm yaz boyunca, barınakta zor zamanlar geçiren her köpeği sahiplendirdik ama sonunda hepsine yuva buldu. Yine de bir gün, bir tane daha, hatta bir daire dolusu köpeğe hayır demem.

"Ama sanırım bu geceden sonra onu evlat edinmek için kapıya kadar kuyruk olacak," diye ekliyor ben cevap vermeden önce.

Cheryl Teddy'yi dışarı çıkarıyor, saçları mükemmel bir şekilde bakımlı, küçük bir Raptors bandanası takmış, maça hazır. Teddy kızımı heyecanla öperken onu Stevie'ye uzatıyor.

"Ona gösterdin mi?" Cheryl soruyor.

"Bana neyi gösterdin mi?"

Stevie bilmiş bir gülümsemeyle Teddy'yi bir koluna alıp evlat edinme formlarından birini ön masaya doğru kaydırıyor.

"Nedir bu?" Gözlerim sayfada geziniyor.

"Size bazı köpeklerin harika terapi hayvanları olacağını söylediğimi hatırlıyor musunuz? Ekipten gelen fon sayesinde Cheryl özel bir köpek eğitmeni tutmayı başardı ve bunu yapacağız." Stevie sayfadaki son paragrafı işaret ediyor. "Burada, terapi programındaki bir köpeği sahiplenirseniz, yıl boyunca belirli sayıda Active Minds etkinliğine katılmaları gerektiği yazıyor. Bunun hem çocuklar hem de köpekler için harika olacağını düşündük."

"Ne? Vee." Kelimeler benden kaçarken sayfaya bakıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Hayır demek için başını sallıyor, gülümsemesi parlak ve mavi-yeşil gözleri parlıyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu inanılmaz bir şey. Teşekkür ederim. İkinize de teşekkürler."

Hızla gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim kelimelere yapışıp kalıyor, ikisine de bakamıyorum.

Rosie'nin ruh sağlığım da dahil olmak üzere hayatım üzerinde önemli bir etkisi oldu; Raptors'ın burayı desteklemesi konusunda bu kadar kararlı olmamın nedenlerinden biri de buydu. Gençken beni sakinleştirecek bir hayvana sahip olmanın ne kadar faydalı olacağını hayal bile edemiyorum. Bu, Active Minds'taki çocuklar için inanılmaz olacak.

Stevie başını koluma yaslamadan önce yatıştırıcı bir eli pazumda gezdiriyor. "Seni seviyorum."

Stevie tatlı kalbini bir kez daha sergilerken şaşkınlıkla forma bakıyorum. "Ben de seni seviyorum."

"Tamam," diye araya giriyor Cheryl. "Siz ikiniz geç kalacaksınız. Bana Teddy'nin büyük ekrandaki fotoğraflarını gönderin!"

Ligdeki sekizinci yılıma girerken United Center benim ikinci evim haline geldi ama sanırım bu sezon burada daha önce hiç olmadığı kadar çok zaman geçireceğim. Benim maçlarım ve Ryan'ın maçları arasında buraya taşınısam iyi olacak.

Bu akşamki iç saha açılış maçından sonra doğrudan havaalanına gitmek haftalardır aklımı kurcalıyordu. Stevie'nin uçakta olmayacağı gerçeğiyle yüzleşmek beni o kadar da heyecanlandırmıyor ama Chicago'da onun için kendine acıyamayacağım kadar çok güzel şey oluyor. Bunlardan biri, ikiz kardeşinin profesyonel kariyerinde ilk kez, aynı sezon içinde seyahat etmediği için iç saha maçlarının hepsine katılabilecek olması.

Stevie bu konuda çok heyecanlı, onun da öyle olduğunu biliyorum.

"Zee, hazır mısın?" Maddison sezonun ilk galibiyetinden sonra takım elbisesinin ceketini tekrar giyiyor.

Cüzdanımı, telefonumu ve anahtarlarımı alıp onu soyunma odasından çıkarken takip ediyorum.

Hayranlar dışarıdaki bariyerlerde sıraya girmiş, fotoğraf çektirmek, imza almak, hatta son Stanley Cup şampiyonuna bir göz atmak istiyorlar. Ben de onları yatıştırıyorum. Bunların hepsi tamamen ve bütünüyle kendim olduğum yeni imajımın bir parçası.

Şaşırtıcı bir şekilde, hayranlarım beni rol yaptığım zamanlardan daha çok seviyor.

Maddison'ın ve benim yeni menajerimiz nasıl insanlar olduğumuzu anlayan bir aile babası. Görünüşe uymamız için bize baskı yapmıyor ve bize sadece rahat edeceğimiz fırsatlar sunuyor. Hem kendisi hem de Raptors organizasyonu Active Minds'ı tanıtmaya öncelik verdi ve insanlar benim de eşit kuruculardan biri olduğumu öğrendikten sonra geçtiğimiz birkaç ay içinde yardım kuruluşu büyük takdir topladı.

Sadece benim yanımda olan yeni bir menajere değil, tüm bir hokey serisine sahip olmak çok güzel. Sonunda cezalandırılmadan kendim olabileceğimi hissediyorum.

Rich'in müşteri listesi tehlikeli bir şekilde sıfıra yaklaşıyor. Paparazzilerin iyi bir skandalı sevdiğini ve haberin hızlı yayıldığını herkes gibi o da biliyor. Diğer sporcular onun bana yaptığı pisliği, masada bir sözleşme teklifi olduğunu bana söylemediğini öğrendiklerinde, onu teker teker kovmaya başladılar.

Ama Rich bunu kaçırdı çünkü Maddison ve benim şu anki ikilimiz, yıllarca oynadığımız ikiliden sonsuz derecede daha popüler. Chicago hayranlarının benim köpek-baba, hafta sonları kızımın evde kalan, mutlu ve otantik versiyonumu seveceğini kim düşünebilirdi ki?

Ama yanlış anlamayın. Adamlarımın üzerine gelerseniz yine de elimi buza atarım. Asla değişmeyecek bir şey varsa o da halkıma karşı ne kadar korumacı olduğumdur.

"Zee Amca!" Taraftarların arasından geçip oyuncuların park yerine ulaştığımda Ella bana doğru koşuyor. "Bu sene bana ne aldın?"

Onu kucağıma alıp annesiyle Stevie'nin beklediği yere götürüyorum. "Hmm. Bilmiyorum. Artık dört yaşındasın. Bence bir üst seviyeye geçmeliyiz. Ziyaret ettiğimiz her şehirden ne istiyorsun?"

"Belki yeni bir kıyafet ya da oyuncak bebek gibi."

Miknatıslardan oyuncak bebeklere. Oldukça gelişmiş.

"Ziyaret ettiğimiz her şehirden bir bebek mi istiyorsun? Bu çok fazla bebek demek." "Evet," diye açıkça belirtiyor, sanki otuz bir bebek Tamamen makul bir istek. Omzumun üzerinden bakarken zümrüt gözleri kocaman oldu. "Merhaba, baba!" Elimden kurtulmak için kıvranıyor, onun yerine babama doğru koşuyor.

Logan'ın yanağına bir öpücük konduruyorum ve yeni kahkahasını duymak için MJ'in karnını biraz gıdıklıyorum, sonra Stevie'yi Maddison'ın kamyonetinin yanına park etmiş Benz'imın yanında beklerken buluyorum.

İki kolumu da omuzlarına dolayarak sallanıyorum.

"İyi oynadı." Bir elini sırtımda gezdiriyor. "O dövüş oldukça seksiydi. Bana bir şeyler yaptı."

"Biliyorum, değil mi?" Yüzümü bir o yana bir bu yana çevirerek gösteriyorum. "Şu para yapıcıya bak. El değmemiş ve hâlâ her zamanki gibi kusursuz."

Şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor ama bu noktada ağzıma alışmış durumda. "Teddy ile nasıl gitti?" İkimiz de aşırı heyecanlı Teddy'ye bakıyoruz.

Terrier yerde, kuyruğunu öyle hızlı sallıyor ki zar zor görebiliyorsunuz.

"Harika. Cheryl gelen kutusunun gelip onunla tanışmak için zaman ayarlamak isteyen insanlarla dolu olduğunu söyledi."

"Rio ilgilendiğini söyledi."

"Uçuşunuzdan sonra SDOC'u aramalı. O ve Teddy aslında iyi bir ikili o l a b i l i r l e r . Bana birbirlerini hatırlatıyorlar."

Teddy bize bakıyor, hevesle biraz ilgi bekliyor. "Bunu görebiliyorum."

Stevie'nin içinde eriyip yüzümü onun boynuna saklıyorum. "Gitmek istemiyorum," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

"İyi olacaksın," diye gülüyor. "Indy'ye selamımı söyle."

"Onu kardeşinin yanına taşınmaya ikna ettiğine inanamıyorum.

Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felakettir."

"Bence harika olacak."

Benim kızım da benim kadar berbat bir yalancı. "Ona selamını söylerim."

"Siz döndüğünüzde onun terfisini kutlamamız gerekecek."

"Artık Tara yok, ha?"

"Hayır. Arkadaşlık yüzünden kovuldum. Bunu hayal edebiliyor musun?" Stevie memnun gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama ses tonundan anlıyorum. "Indy artık yetkili."

"Biliyorsun, Stevie kız." Geri çekilip ona bakıyorum. "Artık bir uçuş görevlisi değilsin. Kovulamazsın ve katılmak için can attığım bir mil yüksekliğindeki kulüp hakkında küçük bir şey hatırlıyorum."

"Miles," diye düzeltiyor. "Ama halka açık bir uçakta seks yapmayacağım." Küçümseyici bir tavırla göğsümü okşadı. "Bunun için üzgünüm."

Tek bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu gerçekleştirmek için özel bir jet kiralayacağımı düşünmüyorsan, beni çok iyi tanımıyorsun demektir, tatlım."

"Saçmalıyorsun." Mavi-yeşil gözleri mizahla parlıyor. "Beni seviyorsun."

"Tabii ki istiyorum."

"Pekâlâ, dostum," diye araya giriyor Maddison. "Havaalanına gitmeliyiz."

"Sadece birkaç gün," diye hatırlatıyor Stevie. "Seni seviyorum. Takım arkadaşlarıyla iyi eğlenceler."

Elimi boynunun arkasına geçirip başparmağımla çenesini sıyrıyorum. Dudaklarımı aceleyle dudaklarına bastırmadan önce boğazının sütununa öpücükler konduruyorum, çilli yanaklarını noktalıyorum. İkimiz de öpüşürken gülümsüyoruz, şu anda aşırı muhtaç davrandığımı kabul ediyorum, ama siktir et. Öyleyim.

"Seni seviyorum, Vee." Maddison'la birlikte bavulumu alıp yola çıkmadan önce bir öpücükle daha mühürlüyorum.

"Ne zaman resmiyete döneceksin?" diye takılıyor kızların görüş alanından çıktığımızda.

Kamyonetinin yolcu koltuğuna tırmanırken şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Herkes karşısındaki kişiyle tanışır tanışmaz evlenmiyor."

"Evet, ama sen herkes değilsin. Peki, olay nedir? Soruyu mu patlatıyorsun yoksa?"

"Lewis yüzüğü üzerinde çalışıyor." Sinsi gülümsemem ağzımın bir tarafını kaldırıyor. "Aylar önce parmaklarının ölçüsünü aldirmek mükemmel bir kılıftı. Yakında hazır olur."

"Çok abartılı, değil mi?" "Benimle

taniştın mı?"

Ben yolcu camından kızımı izlemeye devam ederken Maddison park yerinden çıkıyor.

"Kulübe hoş geldin," diyor. "Evden ayrılmak kesinlikle berbat bir şey."

Stevie el sallıyor, gülümsemesi onun kadar yumuşak ve tatlı ve ben onun yanına gelebildiğim için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama "Deplasman maçlarından nefret ediyorum."

SON

LIZ TOMFORDE TARAFINDAN DAHA FAZLASI

Bencil Serisi

Eli ve Logan'ın

Hikayesi [BENCİL](#)

[OLMAK ÖZGÜR](#)

[KALMAK](#)

Rüzgarlı Şehir Serisi

[MILE HIGH](#)- Bir Chicago Hokey Romantizmi- *Zanders ve Stevie'nin Hikayesi*

[THE RIGHT MOVE](#) (ön sipariş için [buraya tıklayın](#))- Bir Chicago Basketbol Romantizmi- *Ryan ve Indy'nin Hikayesi*

YAZAR HAKKINDA

Kuzey Kaliforniya'da doğup büyüyen Liz Tomforde, beş çocuğun en küçüğüdür. Spor izleyerek ve oynayarak büyüdü. Romantizmle ilgili her şeyi, seyahat etmeyi, köpekleri ve hokeyi seviyor.

Kendisi de bir uçuş görevlisi olan Liz, seyahat etmediği ya da yazmadığı zamanlarda iyi bir kitap okurken ya da Golden Retriever cinsi köpeği Luke'u memleketinde yürüyüşe çıkarırken bulunabilir.

www.liztomforde.com

Bülten- bonus sahneler ve gizli gösterimler için
[Haber bültenime katılmak için buraya tıklayın!](#)

Instagram- köpeğimin fotoğrafları için
[@liztomforde.author](#)

Facebook- Instagram'ı sevmeyenler için @LizTomforde.author
Facebook'ta Okuyucu Grubu
[Liz'in Rüzgarlı Şehir Ekibi](#)

TikTok- Y kuşağının teknolojiye başarısız olmasını izlemek için
[@liztomforde.author](#)

Amazon- daha fazla hikaye için
[Amazon yazar sayfamı takip etmek için buraya tıklayın!](#)

Mile High'ın Çalma Listesi- titreşimler için
[Spotify](#)
[Apple Müzik](#)

TEŞEKKÜRLER

Anneme - kitaplarımı okuman yasak olmasına rağmen, yol boyunca tüm küçük detaylar hakkında heyecanlandığın için teşekkür ederim. Yine de desteğiniz için minnettarım.

Camille'e. Gerçek hayattaki Indy'm olduğun için teşekkür ederim. Sen en iyi iş arkadaşı, seyahat arkadaşı ve en iyi arkadaşsın. Son altı yıl boyunca, seninle iş için seyahat etmek en güzel anılarımdan bazılarını yarattı. Yolda brunch için her zaman hazırsın ve bir arkadaşlıktan daha fazlasını isteyemem.

Allyson'a- tüm heyecanınız ve desteğiniz için teşekkür ederim. Bir okur ve en yakın arkadaşlarımdan biri olarak, seni süreç hakkında bilgilendirmek için her zaman hevesliyim. Bunu okuyacağın için çok heyecanlıydım.

Erica'ya- düzenlemelerde bu kadar harika bir iş çıkardığın için teşekkür ederim. Bu öykü üzerinde mizahı ve tonu anlayan birinin çalışmasından daha fazla minnettar olamazdım. Sana minnettarım.

Becka'ya - ilk çevrimiçi yazar arkadaşım gerçek hayattaki en iyi arkadaşıma dönüştü - arkadaşlığımız değer verdiğim bir arkadaşlık. *Mile High*'ı gören ilk göz olduğun için teşekkür ederim.

Okuyucularıma- her şey için teşekkür ederim. Bu yolculukta yanımda olduğunuz ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Bunların hepsi sizin sayenizde oldu. En önemlisi, Zanders'a verdiğiniz tüm sevgi için teşekkür ederim. Sizin sayenizde yan karakterden ana karaktere dönüştü. Umarım sizin için onun hakkını vermişimdir ve umarım siz de bunu benim kadar seversiniz.